

**IOSEPHI SCALIGERI
OLYMPIADŌN
ANAGRAPHĒ
PROLEGOMENA DE
OLYMPIADUM...**

Joseph Juste Scaliger, Evaldus
Scheibel

11. 1. 206

IOSEPHI SCALIGERI

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α Δ Ω Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η

PROLEGOMENA DE OLYMPIADUM RECENSU UNIVERSO ET DE AUCTORE EIUS IOSEPHO SCALIGERO SCRIPTA PRAEMISIT,
NOTAS TUM MAURICII DITTRICHII TUM SUAS, VETERUM SCRIPTORUM LOCIS, ET SCALIGERIANI HUIUS
OPUSCULI ET TOTIUS FERE HISTORIAE ANTIQUAE FONTIBUS, INSTRUCTAS SUBIECIT, DENIQUE
INDICES OLYMPIONICARUM, ARCHONTUM, SCRIPTORUM LOCUPLETISSIMOS ADDIDIT

EVALDUS SCHEIBEL

Ph. Dr.

B E R O L I N I

TYPIS ET IMPENSIS GEORGII REIMERI

MDCCCLII.

41.1.206

VIRO ILLUSTRISSIMO

AUGUSTO BOECKHIO

VINDICI GRAECAE CHRONOLOGIAE INGENIOSISSIMO

MAGISTRO SUMME REVERENDO

SACRUM.

C

LECTORI
S.
EVALDUS SCHEIBEL.

Nonum prematur in annum.

HORATIUS.

Novem fere anni effluxerunt ab eo inde tempore, quo primae huius libri plagulae typis sunt exscriptae. Has cum deinceps reliquae prope omnes, exiguis disiunctae temporum intervallis, essent subsecutae, iamque solae superessent eae, quibus tertium contineretur caput PROLEGOMENON: subito moram iniecerunt varia eaque pleraque tristissimae plena recordationis impedimenta, quorum continua fere serie se excipientium impetus sero mihi otium fecit ad intermissa studia et ad schedas in scriniis haerentes redeundi. Iam etsi de domesticis calamitatibus dicendi non hunc locum esse sentio: tamen quid caussae intercessisset, quominus prius, quam hoc anno, operi dudum inchoato extremam manum admoverem, totumque librum ad umbilicum adducerem, paucis indicandum esse arbitratus sum. Interea libro ipsi morae eius interpositae diuturnitas, licet non sine incommodo quodam, aliquid videtur attulisse utilitatis. Inde enim fieri potuit, ut, cum haud pauci interim prodissent libri, argumenti similitudine cum hoc libro arctissime coniuncti, horum quoque scriptorum ratio ea, quam par esset,

haberetur, quamquam non per aliam ullam, nisi per solemnem ADDENDORUM licentiam. Cadit hoc inprimis in AUGUSTI BOECKHII *Oeconomiae Civitatis Atticae editionem secundam*, in GODOFREDI BERNHARDII *Litterarum Graecarum historiam*, in AUGUSTI MEINERII *De Scymno Chio et Dionysio commentarios*, denique in MAURICII MEIERI *commentationem epigraphicam*: quos ob libros nonnulla ad calcem opusculi aut definienda accuratius aut levius immutanda fuerunt. Equidem enim, cum per universam IOSEPHI SCALIGERI Recensionem non modo veterum auctorum — quorum unus inter Olympionicarum scriptores primum nostris in NOTIS suam naclus sedem in partes constanter vocalus est, *Eusebius Armeniacus* — testimonia proferenda, verum etiam recentiorum de rerum antiquarum temporibus sententias diligenter excutiendas existimarem, nostro sive consensu sive dissensu simul indicato: hoc spectavi potissimum, ut, chronologiae in veterum populorum historiis versantis qui hodie status, quae conditio esset, perspicue ubivis posset intelligi. Quod quidem consilium si nobis perfecisse contigerit — qua de re indicabunt alii — simul pretiosae illius historiarum collectionis, tria volumina complectentis, quam Oxoniae annis 1824. 1830. 1834 in lucem edidit chronographorum, qui nunc sunt, princeps HENRICUS CLINTO, si non expletas vices, ut certe desiderium quodammodo sublevatum fore speramus apud eos, qui in nostra hacce acquiescere voluerint lucubratione. Praeterea si quid est, quod sive ad excusandum sive ad commendandum hoc genus scripturae dicendum esse videretur, dictum est in PROLEGOMENIS pagg. LX et LXXVIII: quos ad locos hic satis habeo lectorem ablegasse.

Neque tamen finem facere possum praefandi, quin debitum antea persolverim memoriae MAURICII DITTRICHII, viri singulari industria et eruditione haud mediocri insignis, quem, libri huius edendi consilio coniunctissimum, multo ante absolutam editionem eius, in ipso flore aetatis, quinque fere abhinc annis, mors et suis eripuit et litteris. Sed hoc, quod superest officii mei, ut iuste perfungar, mente mihi redeundum est ad solennitatem illarum commissionum, quae in Universitate Berolinensi ad alenda et incendenda litterarum studia quotannis institutae, utrique nostrum et scribendi copiam et mutuae consuetudinis initium attulerunt. Cum enim anno 1839 per occasionem illorum sole-

mnium amplissimus philosophorum Ordo litterarum antiquarum cultores iussisset *De Iosepho Scaligero Olympiadum Descriptionis auctore* commentari: allectus, ni fallor, et gravitate et iucunditate huius argumenti, uterque nostrum in arenam certaminis descenderat, uterque palmam abstulerat. Scilicet tam aequo Marte alter cum altero decertaverat, ut utriusque nostrum, et mihi quidem extraordinarium, adiudicaretur praemium. Sic et fortunae et studiorum communione, quae eadem mox extitit familiaritatis parens, cum coniuncti essemus et consociati: non multo post, auctoritate eius viri, cui universam hanc operam sacram esse volumus, de duabus commentationibus nostris in libri unius formulam conflandis redigendisque et communi consilio publicandis cogitare coepimus. Operis digerendi componendique curam mihi impositam lubenter suscepi. Mox tamen alterum libellum cum altero comparans intellexi, in positis istis primitiis consisti non posse, omnemque quaestionem denuo instituendam atque longius persequendam mihi persuasi. In NOTIS DITTRICHIANIS Recensui subiectis novissimorum quidem aliquot de rebus chronologicis aut Olympicis librorum — quos auctor passim adeo, quam fontes ipsos, adire maluerat — iniectam vidi mentionem, quamquam ne hanc quidem aut constanter aut satis ubique accurate factam; in re summa autem non quidquam reperi, quod non ipse repertum antea haberem, imo nonnihil desideravi. Primum enim minus ille quam par erat operam dedisse videbatur, ut SCALIGERUM e SCALIGERO interpretaretur, cuius ad celeberrimas de doctrina temporum disputationes, quemadmodum etiam ad IOANNIS MEURSI, DIONYSII PETAVII, EDUARDI CORSINI disquisitiones chronologicas, aut nusquam aut rarissime descenderat. Praeterea — id quod aegrius etiam ferendum dicas — ei non contigerat, ut aut veterum locos, e quibus hausisse SCALIGER videretur, omnes investigaret, aut ea ubique afferret, quae ad Viri Summi animadversiones e fontibus ipsis accurate deducendas et ex eo, qui nunc obtinet, antiquae historiae statu aestimandas, mea quidem sententia, non potuerunt praetermitti. Verum enim vero cum fieri vix aliter potuisset, quam ut identidem in eosdem veterum locos simul incideremus, de ea parte libri nostri, quae in fontibus SCALIGERI demonstrandis versatur, sic, uti in titulo libri factum est, pronuntiandum duxi. Quam vero PROLEGOMENA exhibent disputationem, tri-

bus illam capitibus, quidquid de Olympiadum Recensu et de eius auctore SCALIGERO generalim dicendum videretur, complexam: ea, sive materiam spectaveris sive disserendi rationem, tota mea est, neque quidquam ex DITTRICHII Introductione delibavit praeter sententias aliquot Virorum Doctorum, in litis de hac Olympiadum Descriptione agitatae historiam pertinentes pp. III. seq. IV. seq. VII. seq. XIII: quarum etsi post, cum inchoatum opus secundis curis perficere conarer, maximam partem ipse deprehendi, primam tamen notitiam me DITTRICHIO debere grato animo profiteor. —

PROLEGOMENA.

Cap. I.

Eusebius Pamphili, Caesareae Palaestinae Episcopus, cum contra protervam ethnicorum superbiam et sese efferentem philosophorum audaciam doctrinam Christianam defendere, et ab adversariorum calumniis vindicare singularibus commentariis constitisset: Danaïdum tamen laborem suscepturus sibi visus est, nisi prius Mosaicas origines et libros sacros omnibus cum fabulorum deorum natalibus tum veterum regnorum initiis longe antiquiores esse argumentis iis ostendisset, quae nulla prorsus ratione convelli possent vel retundi. Collocaverant quidem hac in re haud contemnendam operam Timotheus chronographus, Cedreno laudatus, item Theophilus Antiochenus, Tatianus, Clemens Alexandrinus, alii, nec tamen copiose satis aut accurate propositum suum executi erant. Horum igitur naevos sublaturus Eusebius, eandem telam retexero diligentius et per universum historiarum orbem deducere in Chronicorum Canonum¹⁾ libris duobus aggressus est, quorum priori²⁾ omnem singulorum populorum regnorumque historiam, in unum temporis intervallum congestam, deinceps (κατ' ὁμάδα)³⁾ exposuit, posteriori vero⁴⁾, initio ab Abraamo sumpto, earundem gentium res gestas per annos expansos ac series suas (κατὰ πλάτος)⁵⁾ ita digessit, illis ut qui quoque anno imperasset,

1) Sic scilicet Eusebii opus, praecedente in Thesauro Temporum Ios. Scaligero, vocarunt Editores Mediolanenses, Ang. Maius et Io. Zohrabus a. 1818. 4. Interpres Venetus; P. Io. Bapt. Aucherus, Chronicon bipartitum simpliciter inscripsit. Eusebius ipse nunc (Comment. ad Iesaiam cp. XIII, 17) χρονικά συγγράμματα, nunc (Chron. ed. Med. p. 67) χρονογραφίαν, Georgius Syncellus modo p. 40 D. χρονικά, modo p. 168 C. χρονικὴν συγγραφήν appellat. Feruntur etiam alii universi operis tituli, et apud Graecos quidem scriptores χρόνων ἀναγραφὴ, χρονογραφία, χρονικόν, apud Latinos vero chronica historia, temporum canones, chronicorum canonum multiplex historia, temporum liber, chronicon, chronographiae historia, de cunctis temporibus historia. Samuelis denique, Presbyter ille Aniensis, cuius Temporum ratio primum ab Ang. Maio et Io. Zohrabo Latinis litteris reddita est Mediol. a. 1818. 4., opus Eusebianum p. 30 chronographiam, pp. 9. 15. chronicos canones, p. 42 chronicos libros nuncupat. Quorum nominum quo Eusebius libros suos insignivit, haud facile dixeris: quamquam hoc mihi certum est, Hieronymum De Viris Illustr. cap. LXXXI. Eusebii chronicorum canonum omnimodam historiam et eorum ἐπιτομήν laudantem, opus nostrum describere potius in universum, quam diserte nominare voluisse. Vid. Suid. s. v. Εὐσέβιος coll. Mai. Praef. ad Euseb. p. XXI sq.

2) Πρωτῷ λόγῳ, secundum Syncell. p. 67 B. Priorem hunc Eusebii librum inter Scaligeri somnia refert Dominicus Vallarsi Praef. ad Euseb. Chron. Veron. a. 1740. Fol. Redarguit eius criminationes singularem de Chronicis Eusebii Caesariensis dissertatione Hieronymus de Prato, Oratorii Veronensis praepositus, a. 1750. Nunc res omni dubitationi exempta est codicis Haicani suffragio, qui Saligeri sententiam egregie confirmavit. Vid. Aucher. Praef. ad Eus. Chron. p. XXXVII.

3) Vid. Syncell. p. 36 A. C. D.

4) Alterum hunc Chronicorum librum Eusebius ipse Chron. Prooem. p. 5. Hist. Eccles. I, I. Praep. Evāg. X, 9. chronicos canones κατ' ἑξοχὴν dicitat. Eundem tamen Chron. p. 216 etiam chronologiam, deinde p. 222 χρονικοῦ κανόνος σύνταξιν, denique p. 319 κανόνα simpliciter vocat. Syncello nunc p. 66 B. χρονικὸς κανὼν, nunc pp. 63 C. 65 C. 67 D. 335 C. κανὼν, nunc p. 36 A. C. τὸ κατὰ πλάτος audit. Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 4 a. b.

5) Utrumque Eusebii Chronicorum librum Latine convertisse Hieronymum, Ios. Scaligeri opinio est, in

quid accidisset, uno obtutu simul appareret. Haec igitur de temporum rationibus egregia Eusebii lucubratio, cum saeculo eodem fere labente, quo fuerat scripta, hoc est Theodosii Magni aetate, ab Hieronymo, sive tota⁵⁾, sive ex posteriori tantum, quae aetatem tulit, parte⁶⁾ in Latinum sermonem esset translata: temporum iniuria mox disparuit, eius ut laciniae tantum relinquerentur, nec nisi disiecta in diversis scriptoribus membra, quantum Eusebio amisso omnis res chronica iacturam fecisset, testarentur. Quae ipsa licet nunquam potuisset penitus reparari, nisi novissimis temporibus ex Haicano codice tantum redivivus prodisset Eusebius, tanta tamen non fuit, ut non aliquatenus sublevari posse viro cui, in Graecis scriptoribus probe versato, videretur. Quemadmodum enim in rerum natura evenire videmus, ut ex uno fonte multi deriventur rivuli, defluant amnes: ita etiam Eusebii Chronologia, ut primum apparuit, tanto omnium eruditorum studio excepta et lectitata, tanta concertatione compilata et excripta est, ut haud exigua sit reliquiarum copia, quae ex aliis temporum scriptoribus collecta in Eusebium redundet. Quod cum perspexisset eruditissimus ille Iosephus Scaliger, ex fragmentis, quae ex Eusebio deprompta a Georgio Tarasii Patriarchae Constantinopolitani Syncello, a Georgio Cedreno monacho, in Fastis Siculis, ab Isaaco Casaubono acceptis, denique ab anonymo quodam Eusebii eclogario, quem idem cum ipso Casaubonus communicaverat, afferri viderentur, si non verum, certe aliquod Eusebii Chronicon confecit, idque praefixo Chronico Hieronymiano, cuius partem priorem e posteriori suppleri posse iusto audacius coniecerat, adiectisque Chronicis Prosperi Aquitani, Victoris Episcopi Tununensis, Ioannis Abbatis Biclariensis, Idatii, Marcellini, aliorumque, qui Eusebii opus continuarunt, et vero annexis Isagogicorum chronologiae Canonum libris tribus, Thesauri Temporum nomine inscripsit⁷⁾. In hac igitur veterum librorum fragmentorumque colluvie statim post Nicephori Patriarchae Chronographiam, quae Chronicon Paschale, Graecis Eusebianis annexum, excipit, simul edita est Olympiadum Descriptio (*Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴ*), primam illa et praecipuam partem constituens Historiarum Collectionis (*ἱστοριῶν συναγωγὴς*). Quem librum nullo auctoris nomine insignitum cum in commentariis ad Eusebium Scaliger aliquoties⁸⁾ vetusti instar codicis laudare videretur, quamquam aliis ille locis⁹⁾ sese auctorem eius ingenue professus: plerique anonymi cuiusdam, sed antiqui et ipsum scriptoris opusculum esso arbitrati sunt. Quae quidem opinio licet quam falsa esset et temeraria, ab hoc illo Viro Docto et sentiretur obscure, et diserte diceretur: sonsim tamen sensimque ita inveteravit, ut ne nostris quidem temporibus extirpata penitus et ex orbe erudito amandata sit. Quemadmodum vero libri cuiusque auctoritas scriptoris aetate et ingenio censetur: sic nec hanc Olympiadum recensionem, utrum Scaliger composuerit an antiquus auctor, perinde esso contendet, qui quidem haud paucas sententias, in vetustis historiis celebratas, una cum fundamento illo et stare et concidere reputavit. Quum enim multi, decepti nescio qua libri illius elegantia, ipsamquo Graecam linguam, quam induit, antiquitatis testem admirati, omnem fere temporum notationem inde haurirent: non semel factum est, ut pro veris falsa, pro genuinis spuria, pro certa veteris scriptoris auctoritate dubiam docti renatarum litterarum parentis coniecturam venditarent.

Prolegomenis Temporum Thesauri demonstrata. Quam adoptavit G. G. Bredovius de Georgii Syncelli Chronographia p. 7. Vol. II. ed. Bonn.

6) Hoc Auchero Praef. ad Euseb. pp. IV. XXVIII. et Maio Praef. ad Euseb. p. XVII. coll. p. 219 persuasum est.

7) Edidit eum primum quidem Scaliger ipse Lugd. Bat. a. 1606. Fol., deinde mortuo Scaligero Alexander Morus denuo excudendum curavit Amstelod. a. 1658. Fol. Est altera editio priori auctor et emendatior.

8) Cf. Addend. Notis in Graec. Euseb. p. 428 a. Animadvv. ad Euseb. p. 37 a. num. DLXXXIX, al.

9) Tales locos in limine cap. II. indicavimus.

Princeps erroris, duobus amplius propagati saeculis, auctor extat Ioannes Meursius, qui libri istius suffragio non solum ad illustrandos; sed ad corrigendos interdum veterum codices abutitur¹⁰⁾. Eiusdem culpae reus reperitur Ioannes Gerardus Vossius, qui in commentariis, quos de Graecorum et Historicis et Poetis exaravit, caeteroquin accuratissimis, auctorem Olympiadum libri anonymum saepissime excitat, eumquo auctoribus vere antiquis parem aestimat, ne uno quidem loco augurans, quid valeat eius suffragium, quid non valeat. Hi duoviri, de bonis litteris optime meriti, opinionem praeierunt, ut ignominiosam sibi, sic perniciosam litteris: cui tamen eidem nec proximis duobus saeculis vel exquisita illustres eruditione homines indulgere dubitarunt, neque nostra aetate qui patrocinentur defuerunt. Ne autem nescias, quantos viros nostra tangat oratio, nominamus Cluveros¹¹⁾, Petitos¹²⁾, Allatios¹³⁾, Ionsios¹⁴⁾, Reinosios¹⁵⁾, Berkelios¹⁶⁾, Perizonios¹⁷⁾, Baylios¹⁸⁾, Gronovios¹⁹⁾, Dukeros²⁰⁾, Wolfios²¹⁾, Burettos²²⁾, Lessingios²³⁾, Biagios²⁴⁾, Schollenbergios²⁵⁾, Sancto-Crucios²⁶⁾, Heynios²⁷⁾, Sturzios²⁸⁾, Astios²⁹⁾, Goelleros³⁰⁾, Graefenhanos³¹⁾, Gerlachios³²⁾, Bernardos³³⁾, Muelleros³⁴⁾, Heysios³⁵⁾, Voemelios³⁶⁾, Kaise-

10) Mira illius hominis *ἀρχαία* cum sexcentis monstrari possit documentis, unum satis sit attulisse paullo luculentius. Notissimum est Scholion ad Pind. Pyth. VII., his verbis conceptum: *Γίγρηνται ἡ ψόδη Μεγακλῆ Ἀθηνῶν, νικῶντι τὴν πρὸς Πυθιάδα τεθρίππον*. In quo verba *τὴν πρὸς Πυθιάδα* temporum rationibus adversari manifestum est. Animadvertit hoc mendum Olympiadum Scriptor, simulque duplici ratione tolli posse vidit hac, ut pro *τὴν πρὸς Πυθιάδα* aut *τὴν πρὸς Πυθιάδα* aut *τὴν πρὸς Ὀλυμπιάδα* reponeretur. Utramque coniecturam suo loco, alteram ad Olymp. LXXV, 3, alteram ad Olymp. LXXXVIII, proposuit, scilicet non quo eundem Megaclem quadrigis et Pythia et Olympia vicisse, aut Pythioniam ab Olympionica diversum esse ostenderet, sed ut oblita Scholiastae vestigia sequentibus illam Megaclem victoriam aut Pythiam Olymp. LXXV, 3, aut Olympiis LXXXVIII, ascribendam esse indicaret. Meursius vero postquam ad Olymp. LXXV, 3. (De Archont. Athen. lib. II. cap. IX. p. 70) Pindari Scholion e priori Anonymi ratione corrigi voluit, delatus paulatim ad Ol. LXXXVIII., eiusque iterum Megaclem quadrigis victorem ab Olympiadum Auctore notatum deprehendens, coeco eius amore adeo abripitur, ut, prioris coniecturae suae penitus oblitus, eadem Interpretis Pindarii verba ad alteram normam, ab Anonymo indicatam, emendari iubeat, lib. III. cap. IV. p. 102 seq. Sed est hoc temeritatis specimen, uti diximus, unum de multis, quibus scatent isti Meursii libri.

11) Phil. Cluver. Ital. Antiq. Lugd. Bat. a. 1624. Fol. T. I. pp. 283. 603. 635. T. II. pp. 976 seq. 1015 bis, 1040 item bis. 1245. 1246. 1269.

12) Sam. Petit. in Miscell. Paris. a. 1630. 4. Lib. III. 14. Legg. Att. Paris. a. 1635. Fol. I, 1. p. 79.

13) Leo Allat. de Scriptt. Socratis in Edit. Epistol. Socrat. Paris. 1637. 4. p. 113 seq.

14) Ioh. Ions. in Scriptoribus Historiae Philosoph. Nunc denuo recogn. I. C. Dorn. Ien. a. 1716. 4. Lib. I. cap. 3. p. 23, cap. 4. p. 26, cap. 5. p. 33, cap. 6. p. 36, al.

15) Thom. Reines. in Epistolis ad Hoffmannum et Rupertum, Professores Noricos. Lips. a. 1660. 4. Epist. LXVI. p. 585 seq.

16) Abrah. Berkel. ad Stephanum Byz. Lugd. Bat. a. 1684. Fol. ad v. *Ταρχαίην* p. 695.

17) Iac. Perizon. ad Aelian. VV. III. Lugd. Bat. a. 1701. Lib. III. 21. XI, 1. XII, 35.

18) Peter Bayl. in Dictionnaire historique et critique, revue etc. par Ms. de Maizeaux. V. Edit. a. 1740. Fol. T. I. p. 296 s. v. Archiloch. (B) (3). T. IV. p. 514 s. v. Xenocrat. (k), al.

19) Iac. Gronov. in Nott. ad Gell. NN. AA. Lugd. a. 1706. 4. Lib. XVII. 21. p. 790 sqq. al.

20) Car. And. Duker. ad Thucyd. Amstel. a. 1731. Fol. Lib. V, 49.

21) Io. Chr. Wolf. in Novem illustrium foeminarum Fragmentis et Elogiis. Hamburg. a. 1735. 4. p. III.

22) Burett. in Mémoires de l'Academ. Royale des Inscript. Tom. XV. p. 324 seq.

23) G. Ephr. Lessing. Opp. ed. C. Lachmann. Tom. VI. Vit. Soph. pp. 295. 324. 347—350. 351. 356. 358. Laocoon. p. 545 not. 1.

24) Clem. Biag. de Decretis Atheniensium. Rom. 1785. 4. cap. XIX. §. 7. p. 233. §. 8. p. 234.

25) Car. Ad. Gottl. Schellenberg. De Antinach. Coloph. Vita et Opp. etc. Hal. Saxon. a. 1786. 8. p. 9.

26) Sancto-Crucius De civibus inquilin. Atticae in Mémoires de l'Academ. Royale des Inscript. Tom. XLVIII. p. 164.

27) Chr. Gottl. Heyn. in Apollod. Fragm. Gotting. a. 1803. 8. p. 412.

28) Fr. G. Sturz. in Empedocl. Lips. a. 1805. p. 320.

29) Fr. Ast. ad Plat. Legg. Lips. a. 1814. 8. Lib. VIII. p. 840 B. Animadv. p. 412.

30) Franc. Goeller. De Situ et Origine Syracusarum. Lips. a. 1818. 8. p. 126.

31) Ern. Aug. Guil. Graefenhan. ad Aristot. de Poet. Lips. a. 1821. 8. cap. III. p. 39.

32) Fr. D. Gerlach. de C. Salustii Crispi Vita et Scriptis p. 5. not. 3. in T. II. Edit. Sal. Basil. a. 1823. 4.

A *

ros³⁷⁾. Qui viri omnes aut simpliciter, tanquam ad testem locupletem, ad Olympiadum recensionis auctorem provocant, aut etiam qua is aetate vixerit, quod nomen habuerit, adeoque gentilisne fuerit an unius dei cultor, rixantur religiosius. Qua de re prorsus singularis neque inficeta disquisitio est Reinesii, cuius capita primaria quin roferremus, animo non potnimus temperare. Scribit autem haec³⁸⁾: „*Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴς ἢ ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας τεθεικώς*, a Scaligero editus, excerptor Aelii Phlegontis est, non Phlegon ipse, et, quia ignotus, ideo recte anonymum adpellant. Phlegontis enim *Ὀλυμπιάδων καὶ χρονικῶν* libri fuere XVI, teste Suida et hoc ipso exscriptore. Quintus terminabat in Ol. CLXXVII, quod patet e Photio: quorum narrationi si conferas istam *ῥαμψιδίαν*, epitomen esse operis amplioris deprehendes. Expendo etiam notam de Olymp. VI. ad fragmentum, quod post Xylandrum publicavit Meursius: videbis plurima e Phlegontis *πραγματεία* rescuisse istam *ἐπιτομήν*. Imo quod Eusebius in canone Chronico sub a. 4. Ol. CCII. ipsa Phlegontis verba o XIII. alleget, quae etiam duobus locis repetivit ante Chronicon Alexandrinum, ea vero non extent in hac collectione, adparet verum esse, quod de contractione dicebam. Existimem quoque gentilem fuisse, nisi verba sub a. 4. Ol. CCXXVII, de templo dei Hierosolymis aliud suadere possint, et Eusebio priorem, quia in Ol. CCXLIX. desit, et ob ea quae f. 354 [edit. I. = p. 350 ed. II.] leguntur de M. Aurelio *ἐπὶ Σιβήρου*, etc.” Vides errorem, errore firmatum, errori superstructum. Primum enim quod Reinesius *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν* Aelii Phlegontis *ἐπιτομήν* appellat — non tamen, ut falso sibi persuasit Io. Alb. Fabricius³⁹⁾, illam dicens, teste Suida⁴⁰⁾, a Phlegonte ipso factam *Ὀλυμπιονικῶν ἐν βιβλίοις β' ἐπιτομήν*, sed aliam ex eius *Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγῇ*⁴¹⁾ delibatam compilationem — hoc quidem neque absurdum est, ac si quis oceanum dicat ab uno aliquo fluvio nutrirī. Est sane Olympiadum liber epitome, non tamen e solo Phlegonte illa, sed e multis vetustis libris, suo loco asserendis, concinnata. Singulorum autem auctoritatem librorum si quis rerum, in Olympiadum Recensum ex ipsis transcriptarum, copia metiri velit, tantum non ultimus locus tribuendus fuerit Phlegontis Chronicis, quae licet inde a prima Olympiade usque ad Olymp. CCXXIX. pertinuerint, tota tamen interciderunt, duobus tantum exceptis fragmentis, quorum alterum, ex antiquissimo Palatino codice primum a Guil. Xylandro⁴²⁾ editum, et procul dubio introductionis instar libris *Ὀλυμπιονικῶν* a Phlegonte praefixum⁴³⁾, Olympiades VI. et VII., alterum, a Photio⁴⁴⁾ servatum, Olympiadem CLXXVII. Descriptionis nostrae egregie⁴⁵⁾ Illustrat: profecto ut mirandum esset, auctorem eius, quisquis est, non aliarum quoque Olympiadum latercula ex praeclaro isto libro complevisse, si eo integro licuisset uti. Sed etiam aetatem Anonymi sui tibi definit Reinesius; priorem enim fuisse dicens Eusebio, scilicet quia ultra Olymp. CCXLIX. non procedat. Verum si, quos unquam, qui finem spectantes operis historici de aetate

33) Ph. Bernard. de Archontibus Reipubl. Athen. in Act. Acad. Lovanens. a. 1834. p. 26. not. 73.

34) Car. Od. Mueller. in Dorienss. Vratisl. a. 1824. 8. Sect. II. Lib. IV. p. 350 not. 2.

35) Car. Guil. Lud. Heys. De Herodot. VII. et Scriptt. Dissert. inaug. Berol. a. 1826. 8. p. 64.

36) Io. Th. Voemel. in Prolegg. ad Demosth. Philipp. Francof. ad M. a. 1829. 8. Or. I. p. 50 not. 2.

37) Vid. Kayser. in Censura Krausiani de Olympiis libri Annalibus critico-litterariis Berolin. a. 1840. N. 94. inserta, quem vetustum errorem denuo retractare potuisse tanto magis mirum est, quanto saepius Krausius errores, a Scaligero in Olympiadum Descriptione commissos, castigavit.

38) In Epist. ad Hoffmann. etc. p. 585.

39) Bibl. Gr. Lib. IV. cap. XIII. III. 3. T. III. p. 401 ed. Hamb. a. 1717. 4.

40) s. v. *Φλέγων*.

41) Sic Phlegontis opus inscribit Photius Cod. XCVII. p. 146. Hoeschel. p. 83 Bekk.

42) Basil. a. 1568. 8.

43) Vid. Cl. Salmas. ad Spart. Hadr. cap. 16. et Fabric. Bibl. Gr. Lib. IV. cap. 13, 3.

44) Cod. XCVII.

45) Vid. notas Olympiadibus, quas diximus, subiectas.

scriptoris coniecturam facerent, fefellit ratio, Reinesium fefellit certissime. Neque enim opus nostrum in Olymp. CCXLIX. finitum reperimus propterea, quod auctori eius per aetatem non licuerit progredi altius, sed quod illa ipsa Olympiade Africanus catalogum terminavit stadionicarum⁴⁶⁾. Quorum nonnibus cum tota Graecarum rerum memoria contineatur⁴⁷⁾: Olympiadum Scriptor desinendum putavit eo ipso loco, quo Olympionicarum nomina, temporum illuvie oblita, cessarent et ipsa. Denique Reinesius, ne ullam aliis de Olympiographo bene merendi copiam relinqueret, etiam quam is secutus fuerit rerum divinarum formulam, data opera inquisivit. Eo enim tendunt profecto verba illa: „Existimem quoque gentilem fuisse, nisi verba sub a. 4. Ol. CCXXVII. de templi Dei Hierosolymis aliud suadere possint.” En hominem, mirifico oculatum, quippe qui paganum et Iudaeum ipsis umbris dignoscat. Idem tamen multum intelligendo fecit, ut nihil intelligeret. Qui si verba, maiusculis expressa litteris: *ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ*⁴⁸⁾, paululo accuratius considerasset, non commisisset, ut ipsam tanquam tesseram ignorasse videretur Christianae fidei.

Missis igitur Reinesii nugis, ad castigandum alium errorem accedimus, in quem pellexit Viros Doctos mota de Olympiadum reconsionis auctore dubitatio. Quum enim nonnulli non satis discernent *Ὀλυμπιάδων* inter et *stadionizōn ἀναγραφὴν*, factum est, ut, qui ad illius scriptorem pertinent, scrupuli, eos inscite referrent ad hanc. Cuius confusionis imprimis accusandi sunt Steph. Clavierus Gallus et A. Maius Italus. Quorum prior dum in exarranda Graecorum historia antiquissima ad seditionem, Athenis motam a Cylone, delatus, hunc Cylonem eundem videri dicit cum eo, qui Olymp. XXXV. diaulo palmam meruerit secundum Olympionicarum catalogum, huius tamen libri adeo suspectam sibi fluxit auctoritatem, ut in nota disertis verbis vindicandam censuerit⁴⁹⁾. „La date, inquit, de sa victoire ne se trouve que dans la liste des Olympiades, que Ios. Scaliger a inserée dans son Eusèbe Grec pag. 40. Mais comme il a donné cette chronique grecque d'après beaucoup de recherches, qu'il avoit faites tant dans les livres imprimés, que dans les manuscrits, elle mérite toute notre confiance.” Vide quantas, quaque sine ulla caussa sollicitudines sibi struxerit Vir Doctus, quasi vero quisquam, qui quidem bene saperet, accuratissimum illum et ex ipsis, ni fallor, primariis harum rerum fontibus haustum stadionicarum catalogum, in suspicionem vocare *τῆς νοθείας* posset. Constat enim particulam esse Chronici Eusebiani, a Iulio Africano, qui rursus ex Eleorum tabulis profecisse videtur, depromptam, eamque genuina forma adhuc servatam in codice Parisino, cuius apographum quoddam et Scaliger olim nactus erat Casauboni beneficio⁵⁰⁾, et nuper in Anecdolis suis iterum publicavit Cramerus⁵¹⁾. Clavierus autem cum quibus verbis Scaliger⁵²⁾ *Συναγωγὴν ιστορικὴν* se partim ex editis partim ex nondum editis libris collegisse affirmat, ea in Africana catalogum diela putaret, ad notatam a nobis diversissimarum rerum commutationem adductus esse videtur. Quid? quod etiam Maius ille, cuius indefesso studio nova in dies veterum fragmenta e bibliothecarum Italicarum pulvere in lucem prodeunt, nescisse videtur, qui esset litis sat agitatae cardo. Etiam enim atque etiam lactatur⁵³⁾, quod reperto Eusebii codice Armeniaco tandem ali-

46) Vid. notas infra n. 1. 69. 1651. coll. Scal. in Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 426 b.

47) Vid. Scaliger l. I.

48) Sub Olymp. CCII, 4.

49) Hist. des premiers temps de la Grèce. Ed. I. a. 1809. 8. T. II. p. 295 not. 2.

50) Vid. Scal. Prolegg. ad Thes. Tempp. p. 24 et in Add. Nott. ad Graec. Euseb. pp. 426 a. 430 a.

51) in Anecd. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. 8.

52) in calce Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 431.

53) In Praef. ad Euseb. p. X.: „Olympiadum liber a Scaligero olim editus suspicionem aliquam fictionis contraxerat [Huic sententiae quod in nota 2. inprimis indulsisse dicit Vallarsium, falsum et ipsum est. Vallarsius enim, uti infra videbitur, non de Africana stadionicarum indice, sed de

quando futurum sit, ut ille stadionicarum index pro Scaligeri foetu haberi desinat. Non invideremus suum meritissimo Viro gaudiolum, modo quisquam reperiretur, qui indicem illum aut negaret vetustum aut Scaligeri lucubrationem esse contenderet⁵⁴). Nunc vero de hoste mere ficticio triumphat. Peperit autem Maii errorem ipse, ut videtur, titulus, paullulum ambiguus: *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφή*, quippe quo et Eusebius⁵⁵) ad designandum Africani stadionicarum catalogum, et qui vulgo Anonymus circumfertur ad inscribendam suam per Olympiades digestam historiam utatur.

Sed nolumus amplius delineri in castigandis erroribus, qui ut sunt manifesti; ita nec potuerunt, quin animadverterentur et perstringerentur, diu perdurare. Primus autem recte de Olympiadum Recensu indicavit eumque Ios. Scaligero auctori vindicavit Dionysius Petavius, qui simul Meursii veteres libros ex Anonymo suo corrigentis inceptas diserte reprehendit⁵⁶). Repellit fero Petavii verba Philippus Labbeus⁵⁷), notans et ipse Meursii Vossique hariolationem. Sensit verum Aegidius Menagius, qui tamen cum Olympiadiographum nunc Anonymum nunc Scaligerum appellat, Meursii inter et Petavii sententiam videtur fluctuasse⁵⁸). Quarum utram praestaret amplecti, nec Iacobo Palmerio⁵⁹) aut T. Winstanleio⁶⁰) satis con-

Scaligeri Olympiadum recensu locutus est]. Nunc vero et vetus esse confirmatur, et codicum mendis lacunisque spoliatur." Item ad finem Africani stadionicarum p. 163 not 4.: „Librum hunc Olympiadum quum Graece olim Scaliger in Eusebio suo edidisset, docti homines alii quidem veteris auctoris lucubrationem, alii vero ipsius Scaligeri foetum iudicaverunt. Nunc pervetustus arm. noster interpret, qui nihil fere praeter ipsum Scaligerianum libellum exhibet, scripturam hanc et ab omni *νοθείας* suspicione liberat, et sine dubio antiquam atque eusebianam esse confirmat." Castigavit errorem Maii etiam B. G. Niebuhrus in Scriptt. Phil. et Histor. Min. Collect. I. Bonn. a. 1828. 8. p. 212. Nihilominus repetitus legitur in altera Eusebii Armeniaci, Hieronymianis additamentis aucti, editione, quam idem Maius in Scriptorum Veterum Novae Collectionis Tomo VIII. publicavit. Rom. a. 1833. 4. p. 165 seq. not. 3.

54) Unus, quantum scimus, de ea re paullo quam par est dubitantius locutus est Cnsp. Valckenarius Annot. in Theocrit. Adonias. Digress. III. p. 260 C. [ed. L. F. Heindorf. Vol. II. p. 94]: „Ut verum forte sit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit Scaliger." Concedit igitur tantummodo, quod caeteri omnes pro certo et ponunt et posuerunt; sed concedit tamen.

55) p. 45, 9 ed. Scal.

56) De Doctrin. Tempp. Paris. a. 1627. Fol. Lib. XIII. p. 300: „Hinc apparet falsum esse, quod lib. I. de Archontibus Atheniensium C. 8. et 9. perhibetur, Tlesiam non annum archontem fuisse, et ante Creontem, qui primus annuus est, exstitisse. Unde et Pausaniam frustra corrigit, unius Anonymi auctoritate nixus. Atqui Anonymus iste non alius est, quam Scaliger."

57) De Scriptorr. Eccles. Dissert. Paris. a. 1660. 8. Tom. I. p. 30.

58) Aeg. Menagius in egregiis ad Diogenem Observationibus, quae primum Londini a. 1663. Fol. prodierunt, libello nostro saepius usus, auctorem eius nunc (I, 42) Anonymum in Descriptione Olympiadum, vel (VIII, 90) Anonymum *ἐν Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῇ*, nunc (I, 101. II, 106.) Auctorem Descriptionis Olympiadum sive (V, 35.) *τῆς Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῆς*, nunc Olympiadum aut Auctorem (I, 68. II, 11. III, 3) aut Scriptorem (II, 28. 43. 45. III, 4.), nunc denique (I, 119) Olympiadiographum dicit, eumque eadem, qua veteres codices, lance pensitat. Uno tantum et altero loco, quae vera esset opusculi istius ratio, persensisse videtur, eam tamen sententiam ad dilucidam sibi omnique scrupulo liberam veritatem non perduxit. Sic I, 62. Descriptionem Olympiadum a Scaligero collectam ait, II, 44. *Ἀναγραφὴν Ὀλυμπιάδων* Scaligerinam appellat, ipsumque VIII, 52. Scaligerum in Descriptione Olympiadum excitat. Cf. id. etiam ad I, 74, ubi: „Idem legas, inquit, in Descriptione Olympiadum, Olympiade *ΜΘ.*: *περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος — τὸ χωρὶς*, quae ex Diogene nostro exscripsit sine dubio Scaliger."

59) Iac. Palmerius Exercitt. in optimos fere auctores Graecos. Lugd. Bat. a. 1668. 4. p. 365.: „Si recensio Olympiadum aliquid fidei meretur (et meretur quidem, sive eius compilerator fuerit Scallger, sive ex quadam antiqua scheda eam publicaverit), nostra coniectura veritate nititur."

60) T. Winstanleius in edit. Aristot. de Poet. Oxon. 1780. 8. ad cp. III. Annot. p. 274: „(Chionides) ab anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore vel Scalligero ipso male, ut videtur, collocatur ad Ol. LXXX. [leg. LXXIII]."

stituit. Alii, velut Io. Alb. Fabricius⁶¹⁾, Dominicus Vallarsius⁶²⁾, Lud. Caspar Valckenarius⁶³⁾, Fr. Th. Welckerus⁶⁴⁾, Ernestus Poppo⁶⁵⁾, Simon Karstenius⁶⁶⁾, licet prius deteriore causam essent seculi, retractata tamen sententia, meliori se patronos addixerunt certissimos. Omni autem, non dico erroris commisi culpa, sed etiam palinodiae cantatae acerbitate carent ii, qui Olympiadum libri indolem subtilius rimati, a Scaligero eum e diversis auctoribus Graecis et Latinis compilatum esse statim ab initio et sine ulla animi dubitatione intellexerunt. Atque horum chorus, cuius dux Petavius, amplissimus gravissimusque est, coeuntibus eo Thoma Stanleio⁶⁷⁾, Claudio Salmasio⁶⁸⁾, Ricardo Bentleio⁶⁹⁾, Ludolpho Kuestero⁷⁰⁾, Eduardo Corsino⁷¹⁾, Petro Wesselingio⁷²⁾, Davido Ruhnkenio⁷³⁾, Io. Iac. Reiskio⁷⁴⁾, Fr. Aug. Wolfio⁷⁵⁾, G. Ch. Harlessio⁷⁶⁾, God. Henr. Schaefero⁷⁷⁾, Friderico Creu-

61) Io. Alb. Fabricius, quamquam in Bibl. Gr. sub Sositheo *ιστοριῶν συναγωγὴν* a Scaligero editam dicit, ac sub Chionide etiam apertius Anonymum Scaligeri Olympiadum descriptorem laudat, idem tamen et aliis eiusdem operis locis, veluti lib. II. cap. 15. lib. IV. cap. 13., et in Bibl. Antiquar. Hamb. 1713. 4. p. 168. unice veram de Olympiadum Recensionis auctore sententiam pronuntiat.

62) Dom. Vallarsius in Praef. ad Chron. Eusebio-Hieronym. Opp. S. Eus. Hieronym. Veron. a. 1740. Fol. Tom. VIII. p. XVII: „Denique alia Collectaneis illis suis Graecis infarsit, quae nec Veteris alicuius Scriptoris sunt: illam, inquam, *ιστοριῶν συναγωγὴν*, et *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν*, quam recte pridem animadverterunt eruditi viri fuisse ab ipso Scaligero collectam digestamque ex variis eum editis, tum ineditis Scriptoribus, non Graecis modo, sed etiam Latinis, quorum loca Graece convertit.” Haec acute sane et accurate Presbyter ille, inodo et modeste nec ita magnifice protulisset, quasi eam rem ipse nescisset nunquam. Et tamen nescit eam, cum non multo ante notam ad p. 392 ascriberet. Quid enim his verbis apertius: „De aliorum Auctorum in definiendis Aeschylī annis [add. sententiis aut tale quid] diximus paulo ante: quamquam et vetus Auctor Anonymus, qui Olympiadum ἀναγραφὴν composuit, secundo illius praetoris anno cum Eusebio adscribit?”

63) Lud. Casp. Valckenarius ad Eurip. Phoeniss. Franequæ a. 1755. 4. Praef. p. VI.: „Alius etiam error hic corrigi poterit, quem, a multis propagatum, alicubi secutus sum. Euripidis Phoenissae primum commissae fuisse dicuntur anno primo Olympiadis LXXXVII. Meursio ceterisque, qui hoc tradiderunt, praeivit in Collectaneis historicis Ios. Scaliger.” Eandem sententiam post etiam distinctius exposuit in illa X. Theocrit. Idyll. Edit. p. 269 B. C. 270 A. ed. Lugd. Bat. Vol. II. p. 94 seq. ed. Heind.: „Haec scilicet leguntur in *Ἱστοριῶν Συναγωγῇ*, quam publicavit Vir Maximus, Ios. Scaliger.” Et paulo post: „— laboriosae istius *Ἱστοριῶν Συναγωγῆς* sine dubio Scaliger ipse auctor est, qui veterum a se lecta in istum ordinem disposuit.”

64) Fr. Th. Welckerus in Fragm. Alcmænis Lyr. Giss. a. 1815. 4. de Olympiographo caute quidem, nec tamen ita, ut error non eluceat, in hunc modum scribit p. 8: „Contra ea is, a quo consarcinata est ἡ *ιστοριῶν συναγωγὴ* ad calcem Chronici Eusebiani in editione Scaligeri, cum Suida consentit.” Sed duobus aonibus post cum in Hipponactis et Ananii Iambographorum Fragm. Gotting. a. 1817. 4. p. 10 seq. Collectionem illam Scaligerianam nitide appellat, tum Scaligeri inde sententiam quandam profert in Fr. Creuzeri Melett. Part. II. Lips. a. 1817. 8. p. 8 not. 6.

65) Ern. Poppo primum quidem in Notis ad Marcellinianam Thucydidis vitam Prolegg. ad Thuc. Vol. I. P. I. p. 327 a. iterumque p. 331 z. lectores ad Anonymum *Ἱν' Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῇ* ablegat, post tamen ad Thuc. V, 49. Vol. III. P. II. p. 570 sensit et correxit errorem.

66) Sim. Karstenius in Empedocle Opp. Philos. graec. vet. Amstel. a. 1838. 8. Vol. II. P. I. p. 9. not. 19. ad anonymum provocat auctorem, pro quo tamen in Parmenide Vol. II. P. II. p. 6 ipsum recte substituit Scaligerum.

67) Th. Stanleius in Historia philosophiae (Anglice. Lond. a. 1655. 4.) Lat. vert. God. Olear. Lips. a. 1711. 4. p. 110. Vid. id. ad Aeschylum Lond. a. 1663. Fol. p. 706. et ad Choephoros v. 1.

68) Cl. Salmasius in Exercitt. Plinian. Traiect. 1678. Fol. p. 247 C. et 256 B., qui tantum in eo peccat, quod *Ὀλυμπιονικῶν* appellat pro *Ὀλυμπιάδων* aut *συναγωγῇ* aut *ἀναγραφῇ*.

69) Ric. Bentleius in Dissertat. de Epistt. Phalar. Lond. a. 1699. 8. p. 158. 214. 282.

70) Lud. Kuesterus ad Suidam Cantabr. a. 1705. Fol. s. v. *Ἀἴσος* Vol. II. p. 417.

71) Ed. Corsinus in Fastis Atticis. Florent. a. 1744. 4. T. I. p. 8 not. 2. T. II. p. 4, al.

72) Pet. Wesselingius ad Diod. Amstel. 1745. Fol. Lib. XIII, 42. XV, 71. Excerptt. Peiresc. T. II. p. 553, 67.

73) Dav. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. Logd. Bat. Ed. II. a. 1789. 8. s. v. *Ἀλενάδας*.

74) Io. Ia. Reiskius ad Dionys. Halic. Dinarch. Opp. Dionys. Lips. a. 1774 — 1777. 8. Vol. I. p. 649.

75) Fr. A. Wolfius in Epistola ad Schellenbergium suum, huius ipsius Antimachi Edit. annexa, p. 124 seq. Id. in Prolegomenis ad Homer. Hal. 1795. 8. p. LXIX. not. 34.

76) Gottl. Chph. Harlessius ad Io. Alb. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 322 s. v. Sositheus, p. 428. s. v. Chionides.

zero⁷⁸⁾, Augusto Boeckhio⁷⁹⁾, Ignatio Liebelio⁸⁰⁾, Aug. Ferd. Naeckio⁸¹⁾, P. I. B. Auchero⁸²⁾, M. H. E. Meiero⁸³⁾, G. F. Schoemanno⁸⁴⁾, Godofredo Bernhardio⁸⁵⁾, B. G. Niebuhrio⁸⁶⁾, Aug. Meinekio⁸⁷⁾, Henrico Clintono⁸⁸⁾, G. Suevernio⁸⁹⁾, Fr. Nevio⁹⁰⁾, Io. Henr. Krausio⁹¹⁾, Car. Henr. Lachmanno⁹²⁾, Antonio Westermanno⁹³⁾. Attamen cum Viri illi plerique Scaligerum Recensionis nostrae auctorem esse simpliciter affirmarint, vel solo operis laudandi modo sententiam innuerint, eius autem sententiae aut nullam aut certe non sufficientem reddiderint rationem: fieri non potuit, quin error, sexcenties explosus, hic illic denno emergeret, suosque inveniret amatores, qualem nuper nactus est Vargesium⁹⁴⁾. Qui, ut tandem aliquando desinat redire, novasque in litteris turbas excitare, refutandus potius, quam reiciendus est, et refutandus quidem argumentis iis, quae *Ὀλυμπιάδων Αναρχαγήν* Scaligeri opusculum esse certissime evincant. Illa autem argumenta plurima sunt, et firmissima, quae hac dissertatione complecti conabor.

Cap. II.

Iam vero qui de auctore libri alicuius ignoto disputat, cum testimonium de illo anquirere consentaneum est eiusmodi, cui non sit cur diffidatur. Quo invento qui traditur scriptor, eius ingenium cum scripturae indole accurate debet ita comparari, ut conspiretne aliter cum altero necne, apparent. Age: nos quoque illam sequamur viam, ipsa quaestionis nostrae ratione commendatam. Videtur autem de Olympiadum Recensionis auctore

77) G. H. Schaeferus ad Dionys. de Compos. Verb. Lips. a. 1808. 8. cap. IV. p. 67.

78) Fr. Creuzerus in Histor. Graecor. Antiquiss. Fragm. Heidelb. a. 1806. 8. p. 90 not. 1., ubi Vossius ob solemnem suam in Anonymo hariolationem merito reprehendit: profecto ut mireris, quomodo idem ad Fr. Sylburg. Epist. V. p. 26 Vossii sententiam recoquere, eamque adeo Eusebii Armeniaci confirmari suffragio sibi persuadere potuerit. Qui error prorsus similis est ei, quo supra deceptum vidimus Maium. Cognovimus autem V. S. *σφάλμα* e nota quadam A. Boeckhii in Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1832. Cl. Hist. phil. p. 22. Ipsum Creuzeri librum nausisci non potuimus.

79) A. Boeckhii saepius, veluti De Graec. trag. princip. Heidelb. a. 1808. 8. p. 210, De Metris Pindar. in Pind. Edit. Vol. I. P. II. a. 1811. 4. p. 2 not. 4., in Canon. chronolog. ad Mar. Par. C. I. Gr. Vol. II. a. 1832. Fol. p. 336, De Disposit. Atthidis Philochor. in Act. Acad. Boruss. Berol. 1832. 4. Cl. Hist. phil. p. 22, quo postremo loco eos, qui Olympiadum Descriptionem pro vetere monumento laudare perseverarent, de errore expressis verbis monuit.

80) Ign. Liebelius in Archilochi Reliqq. cum commentatione de Vita et Scriptis poetae. Ed. pr. Lips. 1812. 8. p. 8.

81) A. F. Naeckius in Choeril. Sam. Reliqq. Lips. 1817. 8. p. 4.

82) P. I. B. Aucherus ad Euseb. P. I. p. 302 not. 1.

83) M. H. E. Meierus De Bonis Damnatorum et fiscalium debitorum libb. II. Berol. a. 1819. 8. p. 97.

84) G. F. Schoemanus de Comitibus Atheniensium libb. III. Gryph. a. 1819 p. 381 not. 19.

85) God. Bernardus in Eratosthenicis. Berol. a. 1822. 8. p. 248 not. coll. eiusd. Lineament. Encyclop. philol. Halis a. 1832. 8. p. 303 not.

86) B. G. Niebuhrius in Comment. Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1819. 4. inserta, quae iterum typis descripta extat in eiusdem Scriptt. Philol. et Hist. Min. Coll. I. Boon. a. 1828. p. 211 seq.

87) Aug. Meinekius De Vita et Scriptis Euphorionis. Gedan. a. 1823. 8. [Vid. einsd. Analecta Alexandria. Berol. a. 1843. 8.] p. 40.

88) Henr. Clintonus Fast. Hell. Tom. II. Oxon. 4. (Edit. I. a. 1824.) Edit. II. a. 1827. Introd. p. XXIV seq. [Vert. ex Angl. in Lat. C. G. Kruegerus. Lips. a. 1830. 4. Proem. p. XXV. seq.] Is omnium accuratissime de libello nostro agit, litisque de eo agitatae brevem quandam historiam exhibet.

89) G. Suevernus in Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1824. 4. Cl. Hist. phil. p. 38.

90) Frid. Nevius ad Soph. Tragoed. Lips. a. 1831. 8. p. XI.

91) Io. Henr. Krausius in Theagene Hal. a. 1835. 8. p. XII, in Olymp. Vindob. a. 1838. 8. p. XIV sq.

92) Car. Henr. Lachmannus De Republ. Laced. Vratisl. a. 1836. 8. p. 312 not. 2. p. 314 not. 1.

93) Ant. Westermannus ad Voss. de Histor. Graec. Lips. a. 1838. 8. p. 10 not. 26.

94) Varges. in Spec. Quaest. Lucilian. in Mus. Rhen. Cycl. III. Fasc. I. a. 1835. 8. p. 49. Deceptus is sine dubio a Cluvero est.

documentum nullum posse gravius disertiusve inveniri, quam ipsius sua sibi hoc modo vindicantis Scaligeri⁹⁵): „Postremo *Συναγωγή Ἱστορικὴν*, a nobis partim ex editis partim ex nondum editis scriptoribus collectam (adiecimus), quae non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet.” Eadem fere verba etiam in Thesauri fronte extant, ubi, quae contineantur in eo, expositurus auctor ultimo loco ponit *Ἱστοριῶν Συναγωγήν*, his additis: „Collectanea historiarum partim ex iis scriptoribus, qui nondum editi sunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquae memoriae locupletissimum, totum fere Eusebium illustrans.” Auget fidem etiam brevis notula, Olympiadum Descriptioni ab Alexandro Moro pag. 313 praemissa, ut doceret lectorem, quanta diligentia curasset Scaliger, ut altera eius operis editio priori amplior et emendatior prodiret. Scribit enim haec: „Quae in his Collectaneis historiarum proximis aliquot paginis alio caractere aut Notis expressa sunt, ea in Exemplari adiecta erant manu Scaligeri. Quaedam praeterea ab eodem leviter interpolata, et quaedam penitus sublata memineris. Quae illa, diligens et studiosus lector, facta collatione novae huius editionis cum priore, facile deprehendet.” Accedit, quod Scaliger etiam in annotationibus ad Eusebii Graeca et Latina *πολυθρύλλητον* illam *Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφὴν* suam Olympiadum Collectionem Graecam⁹⁶), vel sua Olympiadum Collectanea⁹⁷), vel denique sua simpliciter Collectanea⁹⁸) innumeris locis appellat, eorumque adeo fontes passim indicat⁹⁹): profecto ut non intelligamus, quomodo multi Viri Docti tam nitida et manifesta documenta negligere potuerint. An fortasse non tam neglexerunt, quam contempserunt, scilicet Scaligerum aliena sibi vindicasse fraudemque Annio illi Viterbiensi contrariam commisisse criminantes? Qua tandem, obsecro, causa motum? Videlicet laudis comparandae insatiabili quadam cupiditate. Nolo ego ad illud confugere, quod de Scaligero dici verissime potest, excellentem virtutem non indigere, quo cernatur, gloriae speculo. Potest enim de gloriae illecebris alia esse aliorum sententia. Quin vereor quoque uti argumento, quod primum mea mihi suppeditabat Scaligeri admiratio, talem scilicet fraudem a tanto viro alienam fuisse instillans — vereor, quia de Scaligeri moribus non una semper atque consentiens vox fuit. Ne multa: Scaligerum utique prudentem fuisse unusquisque concedet. Prudens autem, credo, non eo procedit temeritatis, ut pro suo foetu vetustum venditet codicem, cuius praeter exemplum a se collatum, atque, ne falsarium prodatur, flammis commissum, alterum aliquando plane simile dies in lucem proferre facillime possit. Praeterea, quandoquidem de gloria dici semel coeptum est, Iosephus Scaliger nomen suum ad immortalitatis memoriam aliis monumentis firmiter certiusque consecravit, quam Olympiadum ista Descriptio, quae laudes eius aeque non auget, uti nec gigantis humeris invectus pumilio gigantem ipsum maiorem reddiderit. Mihi quidem Vir Summus infra se descendisse videretur, si e centonis illius ementita auctoritate secretum esse credidisset.

Quum igitur nihil caussae sit, cur Scaligero semet ipsum cum Historiarum Collectionem, tum, quae primaria eius pars est, Olympiadum Descriptionem confecisse testanti fides denegetur: ille, quomodo ad exarandum eiusmodi opus deduci potuerit, deinceps quaeritur. Ac postulat huius loci ratio, quemadmodum libri, sic auctoris sibi imaginem.

95) In calce Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431 init.

96) Nott. in Graec. Euseb. p. 418 b. Animadv. p. 123 a.

97) Nott. in Graec. Euseb. p. 419 b.

98) Ibid. p. 421 b. Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 b. 429 a. Animadv. p. 85 b. 124 a.

99) Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. ad Ὀλ. ρξ.

quo possit alter cum altero contendere: nec nos deessemus rationi, nisi intelligeremus, in tanta re defuturam nobis orationem. Quum enim similis cognoscatur simili: qui sperare licet foro, ut parem summis virum aequiparet nostrum praeconium¹⁰⁰⁾? In hac igitur inopia nostra opportuno accidit, quod libri nostri indoles ita comparata est, ut, quantopere Scaligero conveniat, cum e studiorum eius ratione in universum notissima subsidiisque facillime definiendis, tum e primariis quibusdam, quas in historia et chronologia antiqua scriptorumque veterum censura secutus sit, sententiis salis superque demonstrari possit. Quae sint istae sententiae, post exhibitam libelli nostri descriptionem apparebit.

Est autem *Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφὴ* nihil aliud, nisi succincta quaedam rerum, quae ad memoriam antiquam pertinent, recensio, e diversissimis petita veterum libris, eaque per Olympiadum annos digesta sic, ut in stadionicarum titulis Olympiades ipsae, in Archontum vero Atticorum nominibus singuli Olympiadum anni, quoad eius fieri posset, suspensi sint. Orsus autem auctor ab ipsa prima Olympiade, qua Coroebus Eleus stadio palmam meruit, caeterorum populorum historiam passim tantummodo nec nisi data occasione attingens, res Graecorum usque ad Olymp. CXIX, 3. praecipue persequitur. Cuius quae prioribus LXXIV. Olympiadibus pars continetur, tyrannidis, a Lydis in Græciam indeque in Siciliam et Italiam propagatae, initia et incrementa singulari cum diligentia recenset, nixa illa Dionysii¹⁰¹⁾, Philarchi¹⁰²⁾, Memnonis¹⁰³⁾, Phlegontis¹⁰⁴⁾, Pausaniae, Diogenis Laertii, Africani¹⁰⁵⁾, Tatiani, Clementis Alexandrini¹⁰⁶⁾, Scymni Chii, Strabonis, Ptolemaei¹⁰⁷⁾, Stephani Byzantini, Athenaei, Solini, Homeri Pindarique Scholiastarum, Harpocratonis, Suidae, Tzetzae¹⁰⁸⁾ auctoritatibus. Eusebius, uti in hac, sic in caeteris libri sectionibus, nusquam, aut rarissime in auxilium vocatus reperitur. Sed etiam detracto eo magnam istam admiraberis auctorum huic loco adhibitorum copiam, quaecum magnopere pugnat rerum traditarum tenuitas. Verum ecce! ab Olymp. LXXV. usque ad Olymp. CXIX, 3. quam multus, quam disertus est auctor, quam referti gravissimarum rerum notitia singuli adeo anni! Scilicet novus inde historiarum fons, isque, cum per Olympiadum annos defluat, Olympiadum Descriptori commodissimus, ei apertus est, Diodori Bibliotheca, cuius liber undecimus amissis iis, qui proximo praecedunt, ab illa ipsa Olympiade orditur. Ita locupletem testem nactus, testis aequae locuples evadit. Quae res et ipsa nonnihil ad eludendam eorum opinionem confert, qui librum nostrum veteris auctoris foetum iudicant. Quid enim? Egono ut veterem aliquem scriptorem admirer eum, qui nihil sciat, quod non idem testentur veteres auctores reliqui, cum iis parce loquatur, multus sit, conticescat? Profecto enim ubi apud Diodorum biennii res gestae¹⁰⁹⁾ litterarum naufragio interierunt, etiam in Olympiadum Recensu duorum annorum latercula vacua reperiuntur, ut si hic ab antiquo aliquo scriptore compositus esset, mira, hercle, ea fortunae constantia videri deberet, qua, tanquam ad Mithridatis litteras, una apud duos diversos scriptores

100) Sufficiat de Viro laudato iudicium Viri aequae laudati B. G. Niebuhr ii apposuisse, qui in Hist. Rom. ed. H. Berol. a. 1827. 8. T. I. p. 250 not. 610.: „Scaliger, inquit, stand auf dem Gipfel universal lebendiger philologischer Gelehrsamkeit, wie keiner nach ihm: und so hoch in Wissenschaft jeder Art, dass er mit eigenem Urtheil, was ihm auch vorkommen mochte, fassen, nuzen und richten konnte. Was ist gegen ihn der buchgelehrte Salmasius? Und warum nennt Frankreich nicht Scaliger gegen Leibniz?“

101) in Antiqq. Rom.

102) in Vitis.

103) ap. Phot. cod. CCXXIV.

104) Fragm. de Olymp. ed. I. G. Fr. Franz. Ed. I. a. 1775. 8. Ed. II. Hal. a. 1822. 8.

105) ap. Euseb. Scal. p. 39 seqq.

106) in Stromatis.

107) in Μεγάλη Συναγωγή.

108) in Chil. Hist.

109) Vid. nott. ad Olymp. CXV, 1. 2.

ruina eiusdem memoriam temporis obrui voluisset. Praeter Diodorum et plerosque, quos supra laudavimus, veterum libros¹¹⁰⁾ auctor in hac Descriptionis suae serie, quae et ipsa in Graecorum maxime satis enarrandis occupata, nonnulla ex Aegyptiorum, Persarum, Romanorum historiis delibare pergit, Poenorumque rebus passim memoratis Macedoniae regnum addit, et cessantibus antiquiorum civitatum dominationibus Syracusanam tantummodo alius persecuta, Pherarum, Molottorum, Bospori, Phrygiae, Cariae, Ileracleae, Cypri regulos et tyrannos assumit, Thucydidis potissimum, Xenophontis, Arriani, Dexippi¹¹¹⁾, Plutarchi personali Historica contulit, poetarum etiam Graeciae scenicorum Scholia et Didascalias compilavit, unamque et alteram notulam e Theophrasto¹¹²⁾, Aeliano¹¹³⁾, Plinio¹¹⁴⁾, Seneca¹¹⁵⁾ transcripsit. Qui cum inde ab Olymp. CXLIX, 4. Diodori Bibliotheca orbis factus esset denuo, priori silentio utque inopine redditus, Polybio, Dionysio¹¹⁶⁾, Strabone, Diogene, Africano, Orosio, Suida, unicis fere utitur testibus. Hinc Recensus noster cum per IX. Olympiades, quarum decursu Pergameni et Parthici regni initia annotantur, nullam fere populi alicuius praecipuam habuisset rationem, quasi sponte sua ad res a Romanis gestas delabatur, qui quomodo, licet iactati domesticis bellis et tumultis, nec raro victi a Parthis et Germanis, postremo tamen totum fere terrarum orbem sibi subiecerint, deinceps exponit. Profluxerunt autem res, ab Olymp. CXXVIII, 3. usque ad Olymp. CXLIV, 4. enarratae, non omnes quidem, at plurimae ex Polybio. Praeterea illorum aliquot, quos diximus, recurrunt, ac primum obviam fiunt Cornelius Nepos et Iustinus. Appianum plerumque spectum, certe eius auctoritatem, si de duobus locis decesseris, nusquam solam adhibitam esse videbis¹¹⁷⁾. Quod de Appiano, idem fere valet de Zonara¹¹⁸⁾. Quorum quod nihilominus suo utrumque loco a nobis appositum reperies, factum eo puta, non quo fons Olympiudum Descriptionis ostendatur, sed ut auctorum, qui de quaque re tradiderint, numerus compleatur. Inde auctor noster ad Latinos scriptores, quos etiam in superioribus quibusdam Olympiadibus compilaverat¹¹⁹⁾, saepius confugere coactus in Graecum eos sermonem transtulit, ita ut, detractis nonnullis a Plutarcho, Pausania, Africano, Suidaque depromptis annotationibus, plerasque aut Livio aut Velleio aut Plinio aut Eutropio aut Orosio acceptas referre videatur: donec ad Olymp. CLXXVII. perventum est, ubi egregium Phlegontis fragmentum, quod a Photio¹²⁰⁾ servatum cupide arripuit, largissimam ei exscribendi copiam suppeditavit. Hinc aut potius inde ab Olymp. CLXXXIII, 2. usque ad finem, praeter Suetonium et Spartianum, primarius ei dux extitit Dio Cassius, cuius quidem testimoniis ita usus est, ut, quotiescunque ex eo non satis appareret, cui anno res quaeque assignanda esset, verbis eam illustraret Dionis, annum ei, aut ex Eusebio¹²¹⁾, aut e Tacito¹²²⁾ vel Seneca¹²³⁾, aut e nummis¹²⁴⁾ definitum,

110) Dionysii tamen non Antiquitates, sed Opuscula Rhetorica.

111) Fragm. ab Eusebio servata.

112) De Lapidibus.

113) Var. Hist.

114) Nat. Hist.

115) Epist.

116) in Dinarcho.

117) Vid. not. ad Olymp. CXXXI, 1. de Romanorum, et ad Olymp. CXLIII, 2. de Poenorum strage: quo utroque loco numerus caesorum Appiano debetur.

118) Vid. nott. ad Olymp. CXXXII, 1. de Atilii Reguli morte et Carthaginiensium ad Panormum clade.

119) Vid. ad Ol. XXVI, 4. XXIX, 1. not. 93. XXXI, 1. not. 103. XLI, 1. XLV, 1. not. 143. XLIX, 1. not. 162. LVIII, 1. nott. 199. 202. C, 2. not. 716. CXVIII, 1. 1042. CXXXIII, 1. not. 1126. CXLIII, 2. not. 1164.

120) Cod. XCVII. p. 146 seq. Hoeschel. p. 83 seq. Bekk.

121) Vid. ad Olymp. CCXX, 1. 2. nott. 1584—1586. ad CCXXXIII, 4. not. 1598. CCXXV, 1. not. 1605. CCXXXVI, 1. not. 1609. CCXXXVII, 1. 2. 3. 4. nott. 1611—1614. CCXXXVIII, 1. not. 1616.

122) Olymp. CCVII, 1. nott. 1496. 1498. CCX, 1. not. 1514.

123) Olymp. CCVI, 2. not. 1490.

ascriberet. Explicit opus, cuius postremae parti illustrandae, praeter aliquot Dionis, Taciti, Pausaniae Phlegontis¹²⁵), Clementis Alexandrini, Stephani testimonia, Iosephus, Philostratus, Chronicon Paschale, veteresque nonnullae Inscriptiones¹²⁶), quarum unam et alteram etiam prioribus partibus adhibuimus¹²⁷), inserviunt, in Olymp. CCXLIX, ad quam usque Africanus stadionicas descripserat¹²⁸).

Hi fontes, hic ambitus, haec facies libri universi est. Cuius tamen propositum ut accuratius perspicias, pauca addenda sunt de singulis quibusdam locis, ad quos lector attendere animum ob singularem, qua ab auctore pertractati sunt, diligentiam debet. Videtur autem ille in conficiendo opusculo triplici maxime ductus fuisse consilio, primum in publica, quam dicunt, civitatum vita, ut praeter bella, proelia, victorias, clades, inprimis regum et tyrannorum auspicia et decessus, urbiumque et coloniarum origines recenseret, deinde in litterarum notitia, ut praeter poetarum, philosophorum, historicorum, rhetorum vitas, quidquid ad emendandam definiendamque temporum rationem pertineret, collectum afferret, denique in artium historia, ut praeter extructa templa aliaque id genus excitata monumenta et inventas machinas, rei agonisticae apud Graecos progressus ostenderet. In earum vero collectione rerum, quae ad triplex illud genus referuntur, vicit oblatam nonnunquam temporis assignandi difficultatem rei gravitas: in aliis, licet nullius, aut saltem parvi admodum momenti sint, temporum ratio, certis praesertim Archontum vel Olympiadum nominibus definitorum, pondus addere visa est ipsi rerum levitati. Hac mente cum caetera miracula, tum portentosos illos partus insertos esse existimes, quos si deessent nemo sane desideraret, qui tamen ut in Olympiadum laterculis locum adipiscerentur, certi, quo excellunt, anni natalis praerogativa effecit.

Demonstratis iam fontibus libri, rerumque ex iis haustarum delineata ratione, restat ut quo scribendi genere conceptum sit opus, verbo moneatur. Ut autem ab eo proficiscamur, quod maxime in censum venit, universus Olympiadum Recensus epitome est, non e Graecis tantum, sed etiam e Latinis scriptoribus, quorum verba Graece reddidit, sed quorum nomina aequae ac Graecorum tacuit, compilata. Hinc qualem orationem relaturus sit, facile licet augurari. Excerptantis est enim, omnes particulas, quibus auctor ipsius ad nexum alterius rei cum altera significandum utitur, in suo opere, quippe quod res nexu plerumque destitutas simpliciter recensat, exulnre, ordinem verborum, si in fontibus propter oppositionis rationem aut nescio quam aliam causam inversus fuerit, vulgarem reddere naturaeque consentaneum, summamque complecti fusa declarata, prorsusque omittere ad intelligendum non omnino necessaria. Atque his ipsis officiis optime perfunctum dices Olympiadum Descriptorem, quandoquidem excerptos veterum libros oratione plerumque *ἀσυνδέτως καὶ συλλήβδην καὶ συντόμως* composita repraesentare solet¹²⁹). Stilum igitur, quem proprio nomine appellamus, in tali scriptore, qualis est noster, tot ille tamque diversa referens orationis genera, quam diverso ii, e quibus profecit, stilo utuntur, sponte intelligitur aequae frustra quaeri, quam formae in Proteo constantiam. Nolumus tamen hoc cum reprehensione viri illius dictum putari, qui, exuta penitus propria sua et peculiari scribendi ratione, testes antiquos, quantum fieri posset, ipsos loquentes¹³⁰) inducens effecit, ut quo limpidiore de fonte rivos

124) Olymp. CCXXIII, 2. not. 1593. Cf. CCXXIV, 1. not. 1602.

125) Mirabil.

126) Olymp. CCXXI, 2. CCXXX, 1. 3. CCXL. CCXLIII, 2.

127) Vid. Olymp. XXVI, 4. de Interamna, CIX, 3. CXXIII, 2. de Menandro.

128) Vid. not. 69.

129) *Λόγον ἀσυνδέτου καὶ ἀπλοῦ* innumerabilia sunt exempla. Orationem *συλλήβδην* enuntiatam habes Olymp. LXIV, 1. coll. not. 232., ubi auctor pro Dionysii *Ὀμβρικοῖς τε καὶ Διονυσίοις καὶ σιγχοῖς τῶν ἄλλων βασιλέων* posuit *Ὀπικούς*, Olymp. XC, 1. in *ἀναζωπυρεῖται*, Olymp. CXVIII, 2. in *ἐντμήσιν*. De *συντόμῳ* dicendi genere vid. Olymp. CIII, 3. not. 773., Olymp. CXVII, 3. not. 1030., al.

130) *αὐτολεξεί*, inquit Kuesterus ad Suid. s. v. *Ἀἴσος*.

deduxerit, tanto sit dignior fide historiae auctor. Sic qui scriptori vitio datur stili defectus, historici virtus extilit.

Est igitur libellus noster recensens rerum, ad memoriam antiquam pertinentium, chronologicus, isque, si auctoritatem spectas, e genuinis fontibus haustus, si materiam, Olympiadum annis applicatus, et ad regnorum successiones urbiumque primordia, ad historiae antiquae aeras, ad rei agonisticae initia et incrementa digerenda inprimis conversus, postremo si formam addis, ipsis plerumque veterum auctorum verbis illustratus. Tale vero opusculum congruitne cum Ios. Scaligeri studiorum ratione? Qui si — id quod statim ab initio manifestissimum est — opera sua, chronologiae praecipue addicta, ad condendum libellum nostrum facillime potuit deduci: elucetne etiam e fontium, rerum, verborum delectu Scaligeri imago, et temporis illa, quo vixerit, condicione, et criticis, quibus in pertractandis litteris indulserit, opinionibus circumscripta?

Videamus singula, orsique a fontibus inquiramus, primum quidem num omnibus iis, quos supra iudicavimus, antiquitatis scriptoribus Scaligero uti licuerit, deinde num quid insit opusculo nostro, ex iis petitum monumentis, quae demum post illius aetatem in lucem protracta sint, denique num tres, quos ab Olympiographo contemptos diximus, auctores Graecos, contemnendos etiam Scaliger duxerit.

Atque ad primam quidem quaestionem facilis responsio. Quippe in omnibus illis, e quibus consuta est Olympiadum Descriptio, vetustis codicibus, ne unus quidem reperitur, quin aut ante Scaligerum aut ab ipso Scaligero publici sit factus iuris. Id quod intelliget, quisquis vel levissimam antiquissimarum editionum notitiam contraxit. Dubitari dumtaxat de monumentis potest — Inscriptiones dico et Nummos — quae in auxilium vocanda esse supra indicavimus. Sed haec quoque sufficit monuisse omnia et in Inscriptionum corpore, ipsius Iosephi Scaligeri ac M. Velseri auspiciis a Iano Grutero Antverpiensi edito¹³¹⁾, aut in Onuphrii Panvinii Veronensis Operibus antiquariis¹³²⁾, consignata legi, et a Scaligero partim in libris, quos de Temporum Emendatione scripsit, partim in suis ad Eusebium Animadversionibus diserte allegari¹³³⁾. „At,” dixerit quispiam, „nonne continentur in Olympiadum Descriptione, quae scire Scaligero per sua litterarum subsidia non licuerit, quorumque notitiam nostra aetas monumentis iis acceptam referat, quae mortuo dudum Scaligero innotuerunt?” Hanc rem dignam esse, in quam inquireretur, iam Augustus Boeckhius¹³⁴⁾ significavit, magnum in ea instrumentum solum esse asserens ad libellum nostrum Scaligero vindicandum. Putidum quidem sit, incrementa recensere cuncta, quae e fontibus post Scaligeri mortem apertis memoria ceperit rerum antiquarum. Nec tamen, si quid video, talem requirit operam expensum prudenter caussae nostrae patrocinium. Sufficiet enim, unum et alterum locum, in Recensu nostro singulari cum diligentia pertractatum, ita examinasse, ut num quid ei insit, quod Scaliger e suis litterarum admi-

131) Heidelbergae, a. 1601. Fol. Adhibitae sunt Gruteri Inscriptiones Olymp. XXVI, 4. in Interamna, Olymp. CIX, 3. et CXXIII, 2. in Menandro, Olymp. CCXXI, 2. in L. Valerio, Olymp. CCXXX, 1. in Emphie, Olymp. CCXXX, 3. in xystico, Olymp. CCXL. in M. Aurelio, Olymp. CCXLIII, 2. in Batone: quibus singulis locis vide quae annotavimus. Ipso de Grutero quomodo iudicavit Scaliger, cognoscet ex Animadversionibus eius ad Eusebium p. 173 a. et 224 a.

132) Onuphrii Panvinii [De Imp. Rom. Venet. a. 1558. Fol. cap. 15. Thes. Graev. T. I. p. 523] nummorum ratio quaedam habita est Olymp. CCXXIII, 2. Vid. not. 1593. Idem Panvinius De Ludis circensibus Ed. Paris. a. 1600 Venet. 1602. Thes. Graev. T. IX. p. 305. una cum Grutero duas etiam Inscriptiones illas affert, quarum alteram Olymp. CCXLI. (not. 1638.), alteram Olymp. CCXLIII, 2. (not. 1644.), expressam diximus. Fuit autem Panvinius familiari Scaligero, a quo etiam laudatur frequentissime. Vid. Add. Nott. in Graec. Euseb. calc. p. 430. Animadv. ad Euseb. pp. 8 b. 157 a. 168 b. 201 b. 207 b. 211 b. 218 b. 223 a. 233 a. 234 a. 237 a. 250 a. De Emend. Tempp. V. p. 482 seq.

133) Vid. Scal. De Emend. Tempp. V. p. 385. Animadv. p. 131 a. n. MDCCXXIX. De Emend. Tempp. V. p. 482. V. p. 454. V. p. 476. 483.

134) De Dispos. Athid. Philochr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1832. p. 22 not.

niculis cognitum habere non potuerit, diiudicari queat. Nec diu quaeri debet eiusmodi locus, repertus et ipse a Boeckhio est et indicatus, Archontum nempè Atheniensium, quos quam posset accuratissime recensere conatus est Olympiadum Descriptor¹³⁵⁾, catalogus. In quo nullusne comparet Archon, qui nomen et situm suum in Fastis Atticis non tam e scriptoribus, quam e monumentis, post Scaligerum luci redditis, nactus sit? Ut nihil dicam de Inscriptionibus Atticis, quarum nonnullas in concinnanda Eponymorum serie primus adhibuit Corsinus, beatissimam autem copiam nostro tempore in Corpore Inscriptionum conguessit Boeckhins, nuperrime ab eodem in Monumentis Navalibus etiam magnifice auctam — quamvis enim et hi tituli nonnulla Archontum nomina aut soli contineant, aut accuratius certe expressa repraesentent, eorum tamen, qui novi offeruntur, tantum non omnium incerta sedes est — obviam fiunt in Marmore Arundeliano, primum anno MDCXXVIII. n. Ioanne Seldeno Londini publicato¹³⁶⁾, quod nec ipsum videre Scaligero contigit, haud pauci Atheniensium Archontes, quorum qui aliunde penitus ignoti, aut demum, Chronici illius suffragio suum quisque annum sortiti sunt, hi recensentur:

- Ep. 34. Boeckh. Dropilus¹³⁷⁾ . . . Olymp. XXXIV, 1.
 Ep. 37. . . . Simon Olymp. XLVII, 2.¹³⁸⁾
 Ep. 38. . . . Damasias II. . . Olymp. XLIX, 3.¹³⁹⁾
 Ep. 47. . . . Pythocritus . . . Olymp. LXXI, 3.
 Ep. 49. . . . Aristides . . . Olymp. LXXII, 4.¹⁴⁰⁾
 Ep. 50. . . . Philocrates . . . Olymp. LXXIII, 4.
 Ep. ann. . . . Diognetus . . . Olymp. CXXIX, 1.

Omissimus in hoc indice eos, quorum nomina, in saxo deleta aut certe mutilata, coniecturis restituere studuerunt Viri Docti. Cuiusmodi sunt Ep. 40. Comias, Ep. 43. Alcæus I. vel Athenæus, Ep. 45. Clisthenes, Ep. 48. Phaenippus. Item Ep. 35. Aristoclem et Ep. 36. Criliam I. seclusimus, quippe quorum temporum notae in Marmore aut omnes aut plurimae interierint. Isti enim quid nos adiuvent, qui si offerrentur in Olympiadum Recensu, verendum sane esset, ne caussam nostram in periculum deducerent: nunc vero, cum desint, nihil aliud comprovent, quam cautum fuisse et consideratum auctorem libri, utpote qui nollet incertos sive Eponymos annis sive annos Eponymis assignando ansam dare reprehensionis? Illorum contra Atticae principum, quos a neutra nec nominis nec situs ratione laborantes supra in stemmate proposuimus, quanto maius profecto ius est Olympiadum latercula concelebrandi, tanto pluris erit, si apparuerit, aestimandus defectus. Atqui desiderantur revera, neque eorum quisquam e Descriptione nostra emergit. Immo quicumque ibi afferuntur Eponymi, eos omnes, uno excepto Philippo, quem Gruteri quidam titulus suppeditaverat¹⁴¹⁾, e solis scriptoribus haustos apparebit¹⁴²⁾, quorum hic illic

135) „Aptissime Archontas recensuit:“ CLINTONUS Prooem. FF. III. T. II. p. XXVII. ed. Krueg.

136) Marmora Arundeliana s. saxa Graece incisa publ. et Commentariolos adiecit I. S. Typis et impensis Guillelmi Stanesheii. 4ta. In nonnullis tamen exemplis legitur: „Apud Ioannem Billium typographum. MDCXXIX.“

137) *Ἀρονίδου* in *Ἀρωνίδου* mutavit Boeckhins ad Marm. Par. Ep. 34. in Corp. Inscr. Gr. Vol. II.

138) Refert quidem chronicon hos tantummodo numeros: *HHΔIII*. Sed unam *H* excidisse apertissimum est. Vid. not. 114.

139) De hoc altero Damasia cf. not. 114.

140) Huic epochae nonnisi numeri . . . *ΔIII*. apppositi sunt, qui quomodo in fronte suppleri debeant eae, quarum in medio ipsi sunt positi, temporis notae: *HHΔIII* et *HHΔII*, ne sinunt quidem dubitare. Harum prior simul docet, in fine si quid deletum sit, nihil deletum esse posse praeter unitatem. Atque hanc profecto addi Anchises iubet Archon, qui Olymp. LXXIII, 1. sibi vindicat ex Dionysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

141) Ad Olymp. CXXIII, 2., ubi vid. not. 1079. coll. 1075.

142) Cf. fontium catalogus, a nobis infra exhibitus, in quo quod nihilominus praeter scriptorum loca

vel scripturae menda repetita sunt, facillime et ipsa Marmoris sananda beneficio. Sic e. g. Olymp. LXXIX, 4. Archontem non Euippum, sed Euthippum¹⁴³⁾, Olymp. XCIV, 3. non Micionem, sed Miconem¹⁴⁴⁾, Olymp. C, 4. non Calliam, sed Calleam¹⁴⁵⁾ appellatum, aut certe eam lectionis varietatem, id quod alias factum haud raro animadvertimus¹⁴⁶⁾, disertis verbis notatam, neque denique Aphepsionem Olymp. LXXIV, 4., sed Apsephionem Olymp. LXXVII, 4. ascriptum¹⁴⁷⁾ repraesentaret Recensus noster, si Marmora Arundeliana consulere auctori eius fuisset concessum. Qui carnit proinde illo temporum teste uberrimo, quemadmodum constat eius videndi copiam denegatam fuisse Scaligero. Atque — ut alterum exemplum inventi post Scaligerum vetusti codicis adiucium — carnit idem etiam Diodori *Ἡγὴ ἀρετῆς καὶ καλίας* titulo, cuius exemplar, e Cypro insula a Nic. Fabr. Peirescio redemptum, a. MDCXXXIV. publici inris fecit Henricus Valesius. E quo fragmento et ipso Archontem quendam, Thericlem dico Olymp. LXI. Eponymum¹⁴⁸⁾, proficere licuit. Atqui illum quoque frustra quaesieris in nostra Recensione. Sic ipsae in Archontum serie lacunae testes pro Scaligero exurgunt disertissimae.

Versatur alius locus Descriptionis nostrae, singulari et ipse diligentia tractatus, cum in historia Graecarum litterarum delineanda, tum in digerendis poetarum Graecorum commissionibus. Quem pariter atque illum de Archontibus e Chronico Pario magnifice supplere et amplificare potuisset Olympiadographus, si aditum ad illud monumentum habuisset patefactum. Sed laedet messem illam uberrimam, solo e Marmore isto colligendam, ideo tantum hoc loco cumulare, ut in Olympiadum Recensu dici queat collecta non esse. Respiciamus potius alia quaedam monumenta, minus illa quidem copiosa, sed quibus et ipsis huic parti historiae aliquanto plus lucis affusum sit, quam qua Scaligero licuit eam illustrare. Didascalias illas dico, nostris demum temporibus in Eruditorum usum allatas, in iisque maxime Argumentum Sophoclis Oedipi Colonei gravissimum; quod a Friderico Thierschio inventum¹⁴⁹⁾, fabulam istam Olymp. XCIV, 3. actam esse docuit; item Scholion illud Aristophaneum, primum a Guilelmo Dindorfio publicatum¹⁵⁰⁾, e quo annus actae Pacis Olymp. LXXXIX, 3. apparuit, denique Euripidis Didascaliam, quae eundem principem auctorem¹⁵¹⁾, Cressas, Alcmaeonem Psophidensem, Telephum, Alcestidem a poeta illo Ol. LXXXV, 2. in scenam deductas esse probavit. Quid? Ullumne harum rerum in Recensu nostro deprehenditur vestigium? Nullum profecto. Itaque qui alias in notandis temporibus, quibus doctae essent Graecorum poetarum fabulae, quidquid e Scholiis et Didascaliiis erui potuit, diligenter contulit Olympiadum Scriptor, idem nitidissima illa testimonia non contulit? Nimirum conferre ea nondum potuit, quia idem non potuit amplius.

Iam vero ex iis, quae proximis hisce paginis disputavimus, quid simul sequatur,

passim etiam Inscriptiones appositae sunt, factum hoc ideo est, ut libellus noster nostrorum temporum usui accommodatior fieret.

143) Vid. not. 392.

144) Vid. not. 630.

145) Vid. not. 720.

146) Vid. Olymp. LXXVII, 2. LXXXVI, 1. LXXXVIII, 3. XCI, 4. XCIV, 4. XCVIII, 1. CVI, 4. CVII, 2. CXI, 1. CXII, 1. CXIII, 1. CXIV, 3.

147) Vid. not. 305.

148) In L. Dindorf. Edit. Vol. II. P. II. p. 84. Hunc Thericlem cum Hercule, Olymp. LXI, 4. Eponymo, quem corrupta haud dubie scriptura offert Dionysius AA. RR. IV. p. 244, eundem esse eumque Dionysio restituendum, haud inepta Valesii suspicio est. Vid. not. nostr. 218.

149) In Actis Philolog. Monac. T. I. Fasc. III. p. 322—326 a. 1812. 8. Post Thierschium Peter Elmsleius in sua Eurip. Baech. Edit. Oxon. 1821. 8. p. 14 not. b. iterum descripsit Argumentum illud, cui sane multos Viros Doctos fidem denegare minime nescimus. Vid. Ed. Wunder, ad Soph. Oed. Col. Golt. et Erford. a. 1832. 8. p. 12.

150) In Poet. Scen. Graec. Lips. a. 1830. 4. m. p. 620. Et iam ante ap. Meinek. Quaest. Scen. Spec. II. Berol. 1827. 4. p. 76 [Hist. Crit. Com. Graec. Berol. a. 1839. 8. p. 130 seqq.]

151) Oxonii a. 1834.

vide. Nae hoc ipsum, ni fallor, scriptum esse Olympiadum Recensum inter annos MDCI. et MDCXXVIII., quorum illo Gruteri Corpus Inscriptionum, hoc Seldeni Marmor Oxo-niense in lucem prodiit. Hanc autem aetatem quis non intelligit optime quadrare in Iosephum Scaligerum? Qui centonem istum sine dubio, decurrente primo saeculi septimi decimi quinquennio, cum Animadversiones ad Eusebium scribenti omnes historiarum fontes diligenter essent excutiendi, pedetentim elaboravit, annoque eiusdem saeculi sexto confectum primum ipse Lugduni Batavorum in Thesauro Temporum edidit. Adiecit deinde pauca et emendavit: ultimam tamen operi manum admoveere morte, quam a. MDCIX. obiit, prohibitus fuisse videtur. Digessit *δευτέρως* illas *γεγραμμένας*, a Viro Summo margini ascriptas exempli sui, digestasque secundae Thesauri editioni inserendas curavit Alexander Morus¹⁵²⁾: qui tamen quam inscite munere suo functus, quam parum Scaligeri mentem assecutus sit, hic illic¹⁵³⁾ data occasione monebimus.

Sed haec in transitu. Ad institutam supra disquisitionis nostrae rationem redeamus. Superest enim, ut de iis videamus historiarum auctoribus, qui, licet Scaligero minime denegati, ab Olympiadum tamen Recensu tantum non exclusi reperiuntur: quam fortunam quod praeter Hieronymum (Eusebium) etiam Appianus et Zonaras experti sunt, tanto magis mireris, quanto gravius ipsam, qua utuntur, Graecam linguam eos commendare debuisse existimaveris. Qui nisi idoneis causis iisque ex ipsa Scaligeri mente repetitis repudiati esse visi fuerint, verendum erit, ne vim eorum, quae e Chronico Pario aliisque monumentis in libello nostro non adhibitis supra collegimus, magnopere infringant. Atqui eiusmodi causae in promptu sunt gravissimae. Et Eusebius quidem cur penitus fere intactus relinquendus fuerit, vel ex ipso, quod Scaliger in condendo Recensu suo secutus est, consilio perspicuum fit. Qui cum eum tanquam pro commentario Eusebii Chronicorum critico aut pro norma quadam chronologica, qua et Eusebii fidem¹⁵⁴⁾ et ipsa singularum rerum temporum metiri posses, haberi vellet¹⁵⁵⁾, committere sane non potuit, ut inter iudices qui iudicaretur sederet. Item Appianum amandavit, quia Appianus ipsi alienorum laborum fucus, et, ni multa eius Syriacis assuta sumpseris, admodum in historia infans esse visus est¹⁵⁶⁾. Ac revera Appianum multa Polybio debere, et Plutarchum ad verbum exscribere solitum esse constat¹⁵⁷⁾. Reiecit denique Zonaram Vir Summus, ut Graeculum ineptissimum¹⁵⁸⁾, et quia sine dubio ipsos adire fontes limpidos maluit, quam delatum inde lutulentum sequi torrentem. Nec tamen propterea triumviros illos adeo ab Olympiadum Descriptione alienos habuit, ut, ubi de re aliqua aut soli prodirent testes, aut narrationes suas auctoribus deberent fide dignissimis, in fidem recepti non sint¹⁵⁹⁾. Contra e Chronici Parii conditore, uno omnium longe praestantissimo temporum teste, ne una quidem notula in Recensum nostrum transmigravit.

152) Vid. supra p. II. not. 7.

153) Vid. infra nott. 101. 116. 315.

154) Videlicet de hac ipsa Eusebii fide historica magnifice sentire non potuit is, qui *ἀλογιστίως* et *ἁριολότητες* ei familiares esse indicavit, Nott. in Graec. Euseb. Animadvv. p. 16 b. Cf. etiam p. 12 b. 55 a. 177 a. b. — Eusebii errores iam olim cum stomacho insectatus erat Georgius Syncellus p. 20 C. 62 A. B. C. 63 C. D. 67 A. B. C. 68 C. 69 C. 79 D. 116 C. 121 B. 150 B. 153 D. 164 D. 165 B., nec tamen raro ille inique cum eo expostularat. Vid. Scal. Nott. in Graec. Euseb. p. 410 a. Animadvv. p. 13 a. coll. Bredov. Dissert. de Georg. Sync. Chronogr. p. 8 seq. Vol. II. ed. Bonn.

155) In elencho eorum, quae in Thesauro Temporum conlineantur, collectanea sua Scaliger penus vocat antiquae memoriae locupletissimum, totum fere Eusebium illustrans. Herumque in calce Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431. Collectionem istam non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio futuram esse praedicat.

156) Ipsa Scaligeri verba sunt in Animadvv. p. 177 b. et p. 212 b. Cf. eiusd. Can. Isag. III. p. 346: delirium Appiani. Animadvv. p. 54 a: balbutit Appianus. p. 168 b: nugatur Appianus.

157) Vid. Voss. de Hist. Gr. lib. II. cap. 13. p. 223.

158) Animadvv. p. 114 b.

Accedimus ad materiem libri, ex hac quoque Scaligeri num emergat iudicium, inquisituri. Atque emergit illud profecto adeo in ipso anni Olympici, cui Descriptionem suam applicaret, delectu. Fuit enim in deliciis Scaligeri Olympias, de cuius in notandis temporibus momento ipsum audi gloriantem¹⁵⁹): „O bene, quod illis veteribus Graecis in mentem venerit, hoc Iudicium summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, index veritatis historicae, frenatrix fanaticae Chronologorum licentiae. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operirentur, quum etiam hodie inveniantur, qui nocturnis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quae post te, sed et quae ante te gesta sunt, explorata sunt, Illi excidium, Heraclidarum reditus, Ionica migratio, alia non pauca, quae nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacrae historiae deprehendimus. Quod si fungos fatuos et Catharos audiamus, sine sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?” Quid? Nonne hymnum tibi audire videris, velut in laudes cantatum Promethei, de genere mortalium immortalis beneficio meriti? Et tamen inest Scaligeri declamationi aliqua veri particula, inest, quod maxime quaerimus, perspicuum Viri Summi de Olympiade Chronologiae quasi anima iudicium, cui quidquid certum esset in notatione temporum, totum acceptum referendum esse, idem alibi quoque significavit¹⁶¹). Atqui, quod Olympiadi historia debet, idem ipsa Olympias debet Scaligero, qui quantam quamque egregiam operam definiendo anno Olympico consecravit, facunda testis illa Temporum Emendatio est, in qua licet calculi semel subducti necessitate paullo audaciori interdum argumentandi modo indulserit, primus tamen omnium viam ad rationem anni Graeci popularis ineundam patefecit¹⁶²). Sic illa, a Scaligero e latebris rudibusque vetustatis eruta Olympias, vindex temporum, eadem vindex est Scaligeri Olympiadum Recensus auctoris, qui si ullam temporum, Olympiadum profecto condere debuit Descriptionem.

Quid vero dicemus de rebus ipsis, in opusculo nostro oblatis? Et primum quidem de regibus, aliisque veterum civitatum, quoquo insigniti nomine erant, principibus, e quibus cum eligendis tum digerendis haud parum agnoscatur Scaligeri auctoritas? Ac de Atheniensium Archontibus quae ansa peti posset libelli nostri Scaligero vindicandi, supra vidimus. Addantur illis hoc loco ii potissimum rerum publicarum rectores, quorum de aetate accuratum ferre iudicium primo post renatas litteras Scaligero contigit. Qui quo huius quoque Olympiadum loci et patronus et interpretes optimi deprehendatur manifestius: hoc uti stemmate placet, cuius dextrum laterculum sinistro respondet, velut textui commentarius.

159) Sic universum Africani stadionicarum catalogum, item Dexippi nonnulla (vid. not. 671) et Porphyrii (vid. not. 1197, 1209) ab Eusebio sumpsit. Offeritur Eusebius etiam not. 1107, 1200, anonymusque eius eclogarius not. 1340. Aut ipse aut potius Hieronymus in notandis Sallustii natalibus not. 1290 et in assignanda Virgilii morte not. 1407 expressus est. — Praeterea locos nonnullos partim ab Eusebio partim a duobus caeteris scriptoribus depromptos p. XI nott. 121. 117. 118. indicavimus.

160) In Animadv. p. 70 b seq.

161) De Emend. Tempp. lib. V. p. 355.

162) Opus de Emendatione Temporum primum prodit Paris. a. 1583. Fol. Qua editione princeps plenior et emendatior est ed. Lugd. Bat. a. 1598. Fol., sed locupletissima, qua et nos plerumque uti sumus, ed Colon. Allobr. a. 1629. Fol.

ΟΛ. Α', α'. Νικάνδρου τοῦ
Χαρίλλου Λαχεδαίμωνίων βα-
σιλέως ἔτος λδ'.

ΟΛ. Η', β'. Ἐντεῦθεν τὰ
Ναβουνασάρου τοῦ Χαλδαίων
βασιλέως ἔτη ἀριθμεῖται.

ΟΛ. ΙΑ', γ'. Μαρδοχεμπα-
δου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως
ἔτος πρῶτον. ἔκλειψις σελήνης.

ΟΛ. Ιζ', α'. Ἡλίου ἔκλει-
ψις. Ῥωμύλος ἠφανίσθη.

ΟΛ. Ιζ', β'. Annus vacuus,
Numae auspiciis anno demum
insequenti assignatis.

ΟΛ. ΙΗ', α'. Γύγης τὴν
Αυδῶν βασιλείαν ἐξεδέξατο.
ἱστορεῖ Εὐφορίων.

ΟΛ. ΜΗ', δ'. Περιάνδρος
ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραν-
νος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΝΕ', α'. Κῦρος Περ-
σῶν βασιλεύει.

ΟΛ. ΝΘ', α'. Κροῖσος ἐτε-
λεύτησεν.

ΟΛ. ΞΔ', β'. Ἡ σελήνη
ἐξέλειπεν ζ' ἔτη Καμβύσου.

Animadvv. ad Euseb. p. 71 b: „In temporibus etiam et annis regni multum peccatum esse [ab Eusebio] oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare coeperit numero MCCVIII, Charillus autem Polydectae filius numero MCXLIV. Polydectes vero erat sextus a Procle auctore alterius familiae. Quare hoc tempore [MCCXLI. = Olymp. I, 1.] octavus rex Nicandrus, qui aliter Nicostratus, regnabat.”

Emend. Temp. V. p. 391 seq.: „Nabonassar igitur, quem Nabonazaron vocat Censorinus, Babyloniae rex coepit imperare anno Iphiti [Debebat scribere Coroebi. Vid. infra not. nostr. 1.] 29.”

Ibid. V. p. 394: „Initium Merodach consurgit ex anno 27. Nabonassari, cuius Thoth in XX. Februarii . . . Luna autem defecit 29 eiusdem Thoth, nocte, quae seculata est 19 diem Martii.”

Ibid. p. 395: „Fuit vetus opinio ab ultima memoria ad posterios transmissa, Romnium excessisse e vivis defectione solis. . . . Ea vero defectio proculdubio contigit anno 33 Nabonassari.” Cf. Can. Isag. III. p. 345.

Eodem modo Scaliger etiam in Diagrammate regum Romanorum, Canonibus Isagogicis II. p. 171 inserto, annum Romuli mortem proxime insecutum Interregno totum expleri vult.

Animadvertite verba: „ἱστορεῖ Εὐφορίων.” Nam e Scaligeri sententia error est apud Clementem. Can. Isag. III. p. 328: „Itaque initium Gygis concurrit cum anno primo Olympiadis XVII, non autem XVIII, ut est apud Clementem: qui fortasse est error librorum.”

Ibidem: „Obiit autem Periander, teste Laertio, exitu Olympiadis XLVIII.” Et pag. 342: „Quum igitur Periander obierit extrema Olympiade XLVIII, ergo eunte XLIX. Olympiade liberata est Corinthus Cypselidarum tyrannide.”

Emend. Temp. lib. V. p. 401: „Quotquot temporum rationes disputarunt, vetustissimi et eruditissimi scriptores, nemo non eorum Cyri annum primum in primum Olympiadis LV. confert, Diodorus Siculus, Thallus, Castor, Polybius, Phlegon, ut scribit auctor priscus et eruditus Tatianus.”

Ibidem p. 328: „Croesus obierit anno periodi Iulianae 4170.” i. e. Olymp. LIX, 1.

Ibidem pag. 402: „Itaque annus 219 Nabonassari est initium Cambysae. Quod et confirmatur observatione deliquii Lunaris apud Ptolemaeum, anno octavo (voluit septimo) Cambysae, Nabonassari autem 225.”

Ilaque non Olymp. LXIV, 2, sed LXIV, 1. Scaliger assignare voluit septimum Cambysae annum.

ΟΛ. ΞΗ', α'. Πρῶτοι ὑπα-
τοι ἐν Ῥώμῃ κατέστησαν, βα-
σιλέων καταλυθέντων.

Ibidem p. 405: „Polybius ait *διάβασιν Ξέρξου* esse posteriorem funere Bruti et Regifugio annis 28. vertentibus: qui de 297 annis Iphiti [intell. Coroebi], quae est epocha *διαβάσεως*, deducti relinquunt annos 269, epochen consulatus Bruti et Regifugii.”

ΟΛ. ΞΘ', γ'. Ἡ σελήνη
ἐξέλειπεν ἔτει κ' Δαρείου τοῦ
Ὑστάτου.

Ibidem p. 403: „Cambysae annos septem, menses V. attribuit Herodotus: qui putati a 219 Nabonassar desinunt in 226 eiusdem Nabonassar. Quod verum esse et observatio eclipsis Lunaris apud Ptolemaeum convin- cit, anno XX. Darii, Nabonassari vero 246.”

ΟΛ. ΟΕ', α'. Διάβασιν Ξέρ-
ξου εἰς Ἑλλάδα.

Ibidem p. 405. Vid. p. 407 seq.: „De transitu Xerxis.”

ΟΛ. ΟΗ', δ'. Ἀρτάβανος
τὸν Ξέρξην ἀναιρεῖ.

Ibidem p. 408: „Anno quarto Olympiadis 78..... Xerxes ab Artabano interficitur,..... anno periodi Iulia-
nao 4249.” i. o. Olymp. LXXVIII, 4.

ΟΛ. ΟΘ', α'. Ἀρταξέρξης
βασιλεύει Περσῶν ἔτη μ'.

Pergit paullo post: „Septem mensibus a caede pa- tris, Artaxerxes ὁ μακρόχειρ, occiso Artabano inivit imperium, cuius initium ex anno periodi Iulianae 4250. Ex Diodoro.”

ΟΛ. ΘΙ', δ'. Δαρεῖος τε-
λευτῶ ἄρξας Περσῶν ἔτη ιθ'.
Ἀρταξέρξης υἱὸς τὴν βασιλείαν
διαδέχεται.

Ibidem p. 412: „Finis imperii [Darii Nothi] colli- gitur ex Diodoro Siculo, qui eius mortem in annum IIII. Olympiadis XCIII., circiter exitum belli Peloponnesiaci, ponit. . . . Imperavit igitur annos XIX.” Et p. 413: „Artaxerxes, vel, ut est apud Plutarchum, Artoxerxes, ab altero Artaxerxe cognomino *Μνήμονος* distinguitur. . . . Eius initium sumitur ab obitu Darii patris, anno periodi Iulianae 4309.”

ΟΛ. ΠΙΑ', α'. Πυθόδημος
[ἄρχ.]. . . Φίλιππος ὁ Μα-
κεδῶν ἀναιρεῖται.

Ibidem lib. V. p. 416: „Philippus Macedo Amyntae F. interfectus est anno primo Olympiadis CXI., *Πυθο- δήμου ἄρχοντος*, auctoribus Diodoro et Arriano.”

ΟΛ. ΠΙΔ', α'. Ἀλέξανδρος
ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε.

Isag. Can. lib. III. p. 299: „Alexander obiit anno primo Olympiadis CXIII. Nabonassari 425.” Cf. Emend. Tempp. p. 423.

ΟΛ. ΡΚΗ', α'. Ἀρσάκης
ὁ Παρθναῖος κρατήσας τῆς
ἀρχῆς καὶ τοὺς Μακεδόνas
ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασι-
λείαν παραδίδωκεν. ἐνθεν Ἀρ-
σακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν
βασιλεῖς.

Ibidem lib. III. p. 323: „Obstrigillat Suidas: Ἀρ- σάκης ὁ Παρθναῖος τοὺς Μακεδόνas — ἔτι σγ γ' ἐκ- βαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδίδωκεν κτλ. Nam unde illi CCXCIII. anni deducendi? Non dubium ab ini- tio Cyri. Sed absunt a consulatu Vulsonis et Reguli annis XVII., post mortem Alexandri LVII.” Vid. not. infra 1104.

ΟΛ. ΡΑΒ', α'. Τότε καὶ
Ἀρσάκης ὁ Πάρθος κατὰ τινας
τῶν Μακεδόνων ἀπέστη.

Ibidem l. l.: „Arsaces a Macedonibus defecit, primo bello Punico, L. Manlio Volsone, M. Atilio Re- gulo Coss. Auctor Iustinus.” Vid. not. infra 1121.

C *

ΟΛ. ΡΝΑ', β'. Ἐκλειψις
σελήνης ἐβδόμῃ ἔτει Φιλομή-
τορος.

Emend. Tempp. p. 435: „Apud Ptolemaeum ob-
servatur defectio Lunae, septimo anno Philometoris, Na-
bonassar 574 Ex his igitur colligitur, annum pri-
mum Philometoris incidere in annum Nabonassari 568. . .
hoc est in annum quartum Olympiadis 149.”

ΟΛ. ΡΞΑ', δ'. Ὁ βασιλεὺς
Ἀτταλος τελευτῶν τὸν δῆμον
Ῥωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας
κληρονόμον ἐν ταῖς διαθήκαις
κατέστησε.

Can. Isag. lib. III. p. 328: „Attalus autem Φιλο-
μήτωρ sextus in ordine regum obiit P. Mucio Scaevola,
L. Calpurnio Pisone Frugi Coss.” i. e. Olymp. CLXI, $\frac{3}{4}$.

ΟΛ. ΡΠΕ', α'. Ἡρώδης
ὑπὸ τοῦ συγκλήτου βασιλεὺς
Ἰουδαίων ἀνιγορεύθη.

Emend. Tempp. p. 450: „Initium Herodis dupli-
citer sumitur, quemadmodum Augusti. Aut enim ab anno
periodi Iulianae 4674, cum a Senatu rex declaratus est,
Cn. Domitio Calvino, C. Asinio Pollione Coss. [i. e.
Olymp. $\frac{\text{CLXXXIV}, 4}{\text{CLXXXV}, 1}$]. Aut a captis Hierosolymis . . .
anno periodi Iulianae 4677, anno 4 Olympiadis 185.”

ΟΛ. ΡΠΕ', δ'. Ἡρώδης
καὶ Σύσσιος τὰ Ἱεροσόλυμα
πολιορκίᾳ παρεστήσαντο.

Ibidem p. 453: „Initium victoriae Actiacae sumi-
tur ab eo tempore, quo pugna navali Antonius et Cleo-
patra victi, anno Iuliano XV, C. Caesare Octaviano III,
M. Valerio Messalla Coss.” i. e. Olymp. CLXXXVII, $\frac{1}{2}$.

ΟΛ. ΡΠΖ', β'. Ἐμφύλιος
πόλεμος κατελύθη ὑπὸ τοῦ Σε-
βαστοῦ Καίσαρος, μεσοῦσης
τῆς ρπζ' Ὀλυμπιάδος, Ἀντων-
νίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ
Ἄκτιον ναυμαχίᾳ καταπολεμη-
θέντων.

Ibidem p. 466: „Decessit (Tiberius) anno aetatis
78. XVII. Kal. April. Pharmuthi III, feria VII, anno a
Nabonassaro 784.” i. e. Ol. CCIV, 1.

ΟΛ. ΣΑ', α'. Τιβέριος ἐν
Μισσηνῇ τῆς Καμπανίας νόσῳ
μετέλλαξεν.

Ibidem p. 466: „Numerus enim desivit in a. d. IX.
Kal. Febr. anni Iuliani 86, qui erat 788 a Nabonassar,
Mechir XV, quo die interfectus Caligula, et caepit re-
gnare Claudius.”

ΟΛ. ΣΑ', δ'. Γάιος ὑπὸ
Χαιρένου ἀναιρεῖται.

Ibidem p. 468: „Quare recte apud Eusebium de-
cessus Claudii confertur in annum II. Olymp. CCVIII.

ΟΛ. ΣΗ', β'. Κλαύδιος ὑπὸ
τῆς Ἀγριππίνης ἐπιβουλευθεὶς
φαρμάκῳ μετέλλαξε.

Ibidem p. 469: „Igitur periit (Nero) anno cycli
XII. et proinde anno Iuliano 113. Si Xiphilino credi-
mus, Nero perierit die IX. Iul. anni Christi 68.”

ΟΛ. ΣΙΑ', δ'. Νέρων ἐαυ-
τὸν διεχρήσατο.

Ibidem p. 475: „Itaque obiit (Vespasianus) anno
Iuliano 124. Christi Dionysiano 79. . . . Unde consur-
git imperium Titi.”

ΟΛ. ΣΙΑ', β'. Οὐεσπασια-
νος . . . μετέλλαξεν . . . Τίτος
ὁ αὐτοῦ υἱὸς τὴν ἀρχὴν διε-
δῆξατο.

Ibidem p. 475: „Obiit igitur (Titus) cyclo Lunae
sexto, et proinde Christi 81. Unde initium imperii Do-
mitiani.”

ΟΛ. ΣΙΕ' α'. Τίτος μετέλ-
λαξεν.

Proxima iam sunt Domitiani et Nervae exempla, in quibus non dissimulandum est inter se dissidere Olympiadum Descriptionem et Temporum Emendationem, si quidem alter liber in annorum numero Domitiani regno ascriptorum Dionem sequitur¹⁶³⁾, alter Dioni, ut minus prudenter tradenti, Suetonium praefert¹⁶⁴⁾. Cuius tamen inconstantiae caussae sunt certissimae, e diverso utriusque operis consilio repetendae, de quibus suo loco dicetur. Nunc non curamus singula, ubi universum spectamus. Porro Recensus noster etiam in Nervae assignanda morte peccavit¹⁶⁵⁾. Sic sane factum est, ut claudicet aliquantulum tot ille nominibus commonstratus utriusque libri *παράλληλισμός*, qui tamen ecce! statim denuo emergit. Ascriptis enim in Emendatione Temporum et Traiani obitu et Hadriani auspiciis anno Nabonassari 864.¹⁶⁶⁾, simul cum Eusebio Scaliger et cum Descriptione sua, quae illius calculos expressit¹⁶⁷⁾, in concordiam redit. Sed negligamus adeo temporum concentum, rebus ascriptorum: res loquuntur ipsae. Etenim perlustra mihi quintum Temporum Emendationis librum, eiusque solos perlustra titulos, qui quidem ad priores CCL. Olympiades pertineant: easdem ibi epochas investigatas reperies et computatas, quas etiam in Olympiadum Descriptione agnitas memineris atque digestas. Quae animadversio et ipsa haud contemnendum documentum opinionis eius esse videtur, qua auctorem Olympiadum libri eundem dicimus cum illo, qui de Temporum scripsit Emendatione.

Aliud genus observationum, quae in libello nostro repraesentantur, singulari et ipsum ubertate conspicuum in describendis conditarum urbium deductarumque coloniarum temporibus versari diximus. Descendenti autem tibi inde a superiori quaque aetate ad inferiorem obviam deinceps sunt *κτίσεις* Thasi, Sybaris (Thuriorum), Astaci (Nicomediae), Crotonis, Interamnae, Cyllenes, Messanae (quae prius Zancle), Abderorum, Selinuntis, Cyrenes, Massiliae, Camarinae, Aetnae (quae antea Catana), Buxenti, Amphipolis, Hestiaeae, Ardeae, Heracleae (quae prius Trachin audiit), Rhodi, Megalopolis, Messenes, Co, Crenidum, qui mox Philippi denominati, Alexandriae, Thebarum, Pontiarum insularum, Antigoniae, Arimini, Beneventi, Brundisii, Philippopolis (quae antea Thebae Phthiotidis), Bononiae, Carthaginis, Marcii Narbonis, Corinthi, Caesareae (quae prius Stratonis Turris dicta), Neroniorum (quae antea Artaxata), Adrianotherarum, Antinoeae, denique Aeliae Capitolinae (quae prius Hierosolyma)¹⁶⁸⁾. Atqui hae urbes, quarum aliae quidem recens conditae, aliae restauratae, aliae e pluribus pagis in unam civitatem collectae, aliae denique colonis amplificatae, in libello nostro assignantur, pleraeque tanquam ad natalium suorum inventorem referri dicendae sunt ad Ios Scaligerum, quippe haud raro illum et in Eusebio interpretando et in Emendanda Temporum ratione ad urbium primordia investiganda deductum¹⁶⁹⁾: quem proinde cum huic

163) Ad Olymp. CCXVIII, 4. coll. not. 1574.

164) Lib. V. p. 487.

165) Ad Olymp. CCXIX, 2. coll. not. 1580.

166) Lib. V. p. 488.

167) Ad Olymp. CCXXIII, 4. coll. not. 1599.

168) Olymp. XIV, 1. XV, 1. — XV, 1. coll. LXVII, 3. LXXXI, 4. LXXXII, 2. LXXXIII, 1. 3. LXXXIV, 1. 2. — XVII, 1. CXXIX, 1. — XVII, 3. — XXVI, 4. coll. CXVII, 2. — XXVIII, 1. — XXX, 1. — Ibid. — XXXI, 3. coll. XCII, 4. — XLI, 1. — XLV, 1. coll. LVII, 1. LXXIX, 4. LXXXII, 1. LXXXV, 1. — LXXXVI, 1. — LXXXVII, 2. — LXXXIX, 1. LXXXV, 4. — LXXXIII, 4. — LXXXVI, 2. — LXXXVIII, 3. — XCIII, 4. XCIV, 4. — CII, 2. CIII, 3. — CII, 4. — CIII, 3. — CV, 1. CV, 3. — CXII, 1. 2. — CXVI, 1. coll. CXI, 2. — CXVII, 1. — CXVIII, 2. — CXXVI, 4. — Ibid. — CXXXII, 4. — CXL, 3. — XLIX, 2. CLXIV, 1. CLXXXIV, 1. coll. CLVIII, 3. — CLXV, 1. — CLXXXIV, 1. coll. CLVII, 4. CLVIII, 3. — CLX, 1. — CXCII, 1. — CCIX, 2. coll. CCXI, 2. — CCXXIV, 3. — CCXXVII, 1. — CCXXVII, 4.

169) Vid. de Thaso Animadv. ad Euseb. p. 37 a. b. n. DLXXXIX, de Sybari p. 79 a. n. MCCCXIV, de Astaco p. 77 b. 78 a. n. MCCCVII, de Crotone p. 78 b. n. MCCCXIV, de Interamna Emend. Tempp. V. p. 385, de Messana (Zancle) Animadv. p. 21 b. n. CCLVI, de Abderis p. 82 b. n.

quoque historiae parti tam frugiferum studium consecrarit, eius proventu consentaneum est etiam Olympiadum sulcos consevisse.

In historia litteraria viam sequamur ab ea, quam modo amplexi sumus, paullulum diversam. Neque enim tam in res ipsas, quibus digestis litterarum antiquarum memoriam illustravit Olympiadum Auctor, quam in tempora rebus ascripta, inquirere placet. Temporum igitur notatio, qualem in hoc genere offert Recensus, num a Scaligero profecta esse queat, disputabimus. Vela autem huius quoque disputationis, scilicet ne nimis longa fiat, ita contrahamus, ut eas dumtaxat res examinemus, in quibus constituendis chronologia, quam dicunt, mathematica inprimis vel astronomica versatur. Cuiusmodi sunt cycli illi, ad definiendos globorum coelestium in priscas sedes suas reditus ab antiquis anni descriptoribus computati, aerae deinde, quae proprio nomine appellantur, unde veteres populi deducebant tempora, denique primaria illa cyclos simul et aeras eruendi instrumenta, utriusque sideris deliquia. In hoc igitur triplici rerum genere quae Olympiadum laterculis cum chronologicis Scaligeri disquisitionibus intercedit ratio? Consentiantne altera alteris an refragantur? Huius vero quaestionis ratione quantum sententiae nostrae aut addi ponderis aut demi queat, statim ab initio patet, praesertim cum res, quas diximus, pleraeque tales sint, ut nisi matheseos et astronomiae auxilio, quippe non omnibus concesso, neque ab omnibus eodem eventu adhibito, inveniri non possint: de quibus proinde si qui inter duos libros consensus apparuerit, is tantum abest, ut fortunae ludibrio imputandus, ut veritatis habendus esse vindex videatur. Egregia igitur causae Scaligerianae faulx observatio est, etiam in hoc loco Olympiadum Recensum tantum non ad amussim respondere aliunde notis Scaligeri calculis. Sed videamus singula. Periodi notantur Metonis et Calippi sive Callippi (utrumque enim reperitur). Eorum prior Apseude Archonte heliotropium in comitio Athenarum dicasse, et ab eiusdem anno exeunte Enneadecaëteridis, hoc est periodi ducentas triginta quinque complectentis syzygias, quibus peractis lunam adidem punctum solis redire arbitrabatur, exordium derivasse refertur, Olymp. LXXXVI, 4. Metonica autem periodus illa et quam parum cognita fuerit ante Scaligerum et ipsi quid potissimum debeat Scaligero, notissimum est¹⁷⁰). Itaque eos tantummodo locos ex Temporum Emendatione huc transcribamus, qui illustrandae Olympiadum Recensionis praecipue inserviant. „Videtur, inquit¹⁷¹), non solum a solstitio caput Enneadecaëteridis suae derivasse, sed etiam ab eo tempore, quo Heliotropium suum dicavit.” Et paullo post: „De tempore, hoc est anno observati a Metone solstitii, item de tempore et epocha ipsius solstitii, habemus plene apud Ptolemaeum, libro III. quo

MCCCLXVII, de Selinunte ibid., de Cyrene p. 83 b. n. MCCCLXXXVI, de Massilia p. 86 b. n. MCCCCXVII, de Camarina ibid. n. MCCCCXIV, de Aetna (Catana) p. 76 a. n. MCCLXXXIII, de Heraclaea (Trachinae) p. 108 a. n. MDXCVI, de Messene in Peloponneso restaurata p. 83 a. n. MCCCLXXIX, de Philippis p. 235 a. n. MMCCCLXIII, de Thebis Boeotorum p. 126 a. h. n. MDCLXXXIII, de Alexandria p. 126 a. b. n. MDCLXXXVII, de Carthaginiensis fatis p. 50 h. sq. n. DCCCIV. p. 63 b. n. MCLXVII. p. 145 a. h. n. MDCCCLXXI. coll. Prolegg. ad Emend. Tempp. p. XXXVIII, de Marcio Narbone p. 148 h. n. MDCCCXCVI, de Caesarea (Turri Stratonis) p. 172 a. n. MMIV, de Antinoi urbe p. 214 a. b. n. MMCLV, de Aelia Capitolina p. 215 h. n. MMCLVII. p. 217 a. b. n. MMCLII. In Marcio tamen Narbone, quemadmodum etiam in caeteris Romanorum coloniis, quarum principia digessit Recensus noster, mirum quoddam accidit Scaligero, videlicet ut a Livio et Velleio, qui soli fere locupletes harum rerum testes sunt, constanter dissideat. Solam excipio Carthaginem et Corinthum, in quibus assignandis alios quidem, ut fide non minus dignos seculi est auctores. Praeterea in Ardea, in Pontii insulis, in Interamna certe Diodoro utitur patrono. Vid. nott. 480. 1021. 1024. Sed de Arimino, Benevento, Brundisio, Bononia prorsus singulares eius calculi sunt, iique toti vetustati reluctantes. Quae discrepantia cum turbatis V. S. adversariis, aut calami a recta linea declinantis erroribus imputanda esse videatur, magna tamen negotia facessivit Viro Eruditissimo Philippo Cluvero, qui quantopere laboravit in Anonymo suo, passim monuimus. Vid. nott. 1092. 1129. 1194.

170) Emend. Tempp. II. p. 75.

171) pag. 75 seq.

ait diserte solstitium a Metone et Euctemone observatum anno Nabonassari 316, Phamenoth XXI, mane. Tempus congruit XXVII Iunii, cyclo Lunae VII, cyclo Solis XXVI, feria prima, anno quarto Olympiadis 86 desinente, praefecto Athenis Apseude, T. Verginio, Proculo Geganio Macerino Coss., qui erat tertius annus periodi Atticae. Scirrhophorion III. Iulii. Ergo Neomenia Hecatombaeonis Metonici *σκιροφοριῶνος τρίτη ἐπὶ δέκα*¹⁷²⁾. Diodorus libro duodecimo: *ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Μέτων — ἐξέθηκε τὴν ὀνομαζομένην ἑννεαδεκαετηρίδα, τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς ἐν Ἀθήναις σκιροφοριῶνος τρισκαιδεκάτης*. Proinde *Θαργηλιῶνος πέμπτη φθίνοντος* observatum solstitium a Metone." Quae eadem fere etiam duobus aliis locis repetit¹⁷³⁾. Intelligis igitur Olympiadum Descriptori cum Temporum Emendatore accuratissime convenire. Hunc tamen concentum non tanti faciendum esse fortasse dices propterea, quod de anno primo periodi Metonicae ob diserta satis atque inter se congrua Ptolemaei et Diodori testimonia vix ulla detur disceptatio. Video igitur res proferendas esse eiusmodi, de quibus aut in diversas partes disputari possit aut in singularem adeo sententiam ipse abierit Scaliger. Proinde orbis ille prodeat annorum sex et septuaginta (*ἑκκαίδεκομηκονταετηρίς*), quo absoluto de scrupulis lunae cum rationibus solis nihil reliquum fieri putavit Callippus. Huius enim epocha cycli cum nisi matheseos opo elici non possit, maximo, opinor, in nostra argumentatione momento aestimanda erit. Assignata autem ea reperitur in Olympiadum Recensu Olymp. CXII, 2: *Ἐντεῦθεν αἱ Καλλίππου Κυζικηνοῦ περίοδοι ἄρχονται*. Atqui eodem anno eadem etiam in Emendatione Temporum fixa est. Ibi enim haec leguntur¹⁷⁴⁾: „Haec . . . nobilis periodus Calippica, dierum 27759, mensium Tetraëtericorum 921, dierum 129, syzygiarum autem Lunarium 940. Tetraëtericorum quidem appellationibus Macedonum Olympicis, syzygiarum autem appellationibus prytaniarum Atticarum . . . Annus 4384 periodi Iulianae est primus periodi prytaniae Calippicae, anno Nabonassar 418, Pharmuthi 17 [i. e. Olymp. CXII, 2.].” Rursus igitur concordant utriusque libri calculi. Est autem haec quidem concordia quam maxime urgenda ideo, quod primus periodi Callippicae annus a vetustatis scriptoribus non proditur diserte, sed eruendus demum subducta ratione est e nonnullis, quae periodo isti applicatae sunt, observationibus lunae, a Ptolemaeo consignatis, iisque ipsis secundum vulgarem astrologi illius textum inter se discrepantibus, neque ab uno omnibus exordio computatis. Ex his epocham cycli Callippici ad Olymp. CXII, 2. cum alius generis observatio¹⁷⁵⁾, tum deliquium illud deducere videtur, quod anno secundae periodi Callippicae quinquagesimo quinto contigisse traditur¹⁷⁶⁾, cuius tempus $\frac{1}{2}$ m. Martii a. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4., proinde ut, annis centum et triginta retro numeratis, eum, quem diximus, annum deprehendas. Atque hanc ipsam defectionem et in epocha cycli Callippici invenienda du-

172) Scaliger igitur verba Diodori: — *τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς Σκιροφοριῶνος τρισκαιδεκάτης* ita accepit, quasi dies XIII. m. Scirrhophorionis (e priori scilicet anni forma computatus) cum die 1. Hecatombaeonis Metonici contendendus esset. In quo erravit in manifesto. Contendendus enim potius est cum die observati a Metone solstitii Olymp. LXXXVI, 4., hoc est cum XXVII. m. Iunii a. a. Chr. 432., unde Calendarium suum exorsus est Meto. Hecatombaeon autem Metonicus coepit proximo novilunio, quod secundum tabulas recentiorum astronomicas Athenis d. XV. M. Iulii Iuliani vel d. II. m. Hecatombaeonis vetustioris Attici sub ipsum solis occasum contigit. Hoc igitur die vel potius die proxime insecuto figenda est epocha cycli Metonici. Vid. Lud. Ideler. Enchirid. Chronol. mathem. et techn. Berol. a. 1825. 8. T. 1. p. 325 seqq. coll. not. nostr. 484.

173) Lib. V. p. 409 seq. Canon. Isagog. III. p. 298.

174) Emend. Tempp. V. p. 423.

175) Scilicet eam dicimus, quae ab Hipparcho ann. 52. periodi Callippicae tertiae facta refertur in *Μεγάλ. Συναξ.* ed. Halma. Paris. 1813. 4. Lib. V. cap. 3. p. 295. Sed ibi pro *νβ* legendum est *να*. Vid. Ideler. Enchirid. I. p. 345 extr.

176) Ibid. lib. IV. cap. 10. p. 280.

cem sequitur temporum Emendatio¹⁷⁷⁾, et in Olymp. CXLIV, 4. nostra Recensio agnoscit¹⁷⁸⁾). Nihilominus constat in Claudii codice mendum contraxisse numerum, quo annus indicatur secundae periodi Callippicae, qui quidem necesse est quinquagesimus quartus fuerit, non quintus. Sed hoc quidem primus indagavit Idelerus¹⁷⁹⁾, ignoravit Scaliger, cuius tamen quantopere nos adiuvet et ignorantia et in ignorando constantia, non est quod moneamus. — Sed etiam in aerarum epochis, quae in Olympiadum Recensu assignantur, huius ipsius cum reliquis Scaligeri opusculis chronologicis congruentia reperitur accuratissima. Ex illis autem, utpote consilio nostro inprimis accommodatam, primo loco collocamus eam, cuius in figendo exordio Scaligerum fefellit ratio, epocham Nemeadum. Hanc scilicet notum est ab anno 1. Olymp. LIII. sic computari voluisse Virum Summum¹⁸⁰⁾, ut quae binae in quaque Olympiade celebrabantur Nemeades, earum alteras in Olympicum annum 1., alteras in annum 3. incidisse censeret. Atqui incidebant potius in annos 2. et 4., et aestivae quidem anno 4. mense Olympici anni secundo, Megasthione Attico XII, hibernae autem hieme exeunte anni 2. agebantur. Id quod argumentis ad persuadendum idoneis docuerunt Corsinus atque Boeckhius¹⁸¹⁾. Eundem autem Scaligeri errorem cum fideliter repetat Olympiadum Recensus¹⁸²⁾, auctorem huius opusculi tantum non digito monstrare videtur. Felicius Scaliger cum in aliis aeris, tum in Varroniana, in Catoniana, in Nabonassaria, in Isthmiaca, in Antiochena, in Iuliana definienda versatus est. Quarum tamen epochae omnium in libello nostro eisdem annis ascriptae reperiuntur, quibus Scaliger eas ascribendas esse ostendit¹⁸³⁾. Solo in Pythiadum initio quaedam Scaligeri inconstantia emergit. Illud enim Temporum

177) Lib. II. p. 91 C: „Anno 55 periodi secundae, Nabonassari 548, Mechir 9, feria 2, iterum Luna defectit, Sole in Piscibus collocato. Tempus 19 Martii, cyclo Lunae XI, Solis VI.”

178) Ibi autem *Ἐκλειψις σελήνης δις* facta notatur. Videlicet qui vulgo fertur Ptolemaei textus *τῷ ῥέ ἔτι* secundae periodi Callippicae non illud dumtaxat, de quo supra verba fecimus, lunae deliquium, sed p. 281 etiam alterum *τῷ αὐτῷ ῥέ ἔτι* observatum memoriae prodit. Qui locus quomodo corrigendus sit, disce ex not. 179. coll. not. 1170, Olympiadum Descriptioni apposita.

179) Enchirid. Chronol. T. I. p. 344 seqq.: „Im vierten Buche des Almagest werden drei zu Alexandrien beobachtete Mondfinsternisse angeführt. Die erste ereignete sich nach dem Basler Text im Jahre 52 der zweiten Periode, wofür aber alle drei noch vorhandene, von Hrn. Halma verglichene, Handschriften richtig 54 lesen [Sie legit etiam Scaliger Emend. Temp. II. p. 91 C.]. Die zweite wurde im 55sten Jahre der zweiten Periode oder 200 v. Chr. in der Nacht vom 19. zum 20. März, und die dritte in demselben 55sten Jahre und in demselben v. Chr. in der Nacht vom 11. zum 12. September beobachtet. Hier gibt nun die zweite Finsternis das Jahr 331 v. Chr. [Olymp. CXII, 2.] zum Epochenjahr der callippischen Periode. Es muß aber ohne Zweifel *τῷ ῥέ ἔτι* statt *τῷ ῥέ ἔτι*, oder das 54ste Jahr statt des 55sten, gelesen werden, wie schon der Umstand beweiset, daß zwei Finsternisse, von denen sich die erste im März und die andere im September ereignete, nicht auf ein und dasselbe callippische Jahr treffen konnten. Die Jahre der callippischen Periode nahmen nämlich ebenso wie die der metonischen um die Sommerwende ihren Anfang; denn Ptolemaeus erwähnt [III, 2. p. 163] die Beobachtung einer Sommerwende, die Aristarch am Ende des 50sten Jahres — *τῷ ῥέ ἔτι λήγοντι* — der ersten Periode angestellt hat. Wenn es bei der dritten Finsternis heisst: in demselben 55sten Jahre — *τῷ αὐτῷ ῥέ ἔτι* — so ist das *αὐτῷ* gewiß der Zusatz eines Abschreibers, der schon bei der zweiten die unrichtige Zahl *ῥέ* fand.”

180) Animadv. ad Enseh. p. 92 n. n. MCCCCXLIX.: „Et recte hic posita sunt [Nemea] e regione anni primi Olympiadis.” Et paullo ante n. MCCCCXXXV.: „Celebrantur autem utraque [Isthmia et Nemea] primo et tertio anno Olympiadis . . . Itaque omnino eodem anno concurrebant Isthmia et Nemea, sed non eodem die.”

181) Corsinus in Diss. Agon. p. 56. FF. AA. T. III. p. 91, cuius rationes firmius stabilivit Boeckhius in Appendice Comment. de Demosth. Midian. Temp. in Act. Acad. Boruss. a. 1818. Cl. Hist. phil. p. 91 sq. Cf. not. 180.

182) O. A. NF, α'. *ἡ πρώτη Νεμεὰς ἔχθη*. Redit eadem Nemeadum numerandarum ratio etiam Olymp. LIX, 3. in Sogenis Aeginetae victoria, secundum illam computata (v. not. 209), iterumque Olymp. CXL, 3., quo anno qui e Polybii accuratissimi scriptoris auctoritate (vid. not. infra 1151.) celebrati dicuntur ludi Nemeaci, eorum sane non diffitendum est singularem quandam fuisse rationem.

183) O. A. ζ', γ'. *κατὰ τινος Πώμης κτισίς*. Emend. Temp. V. p. 387.: „Palilia Varroniana incidunt in annum Iphiti [Coroebi voluit] 23, qui est annus tertius sextae Olympiadis.” — O. A. Z', α'.

quidem Emendatio perperam ab Olymp. XLIX, 3. deducit, Eusebii nimirum et Scholiastae Pindari auctoritatibus subnixa¹⁸⁴), Olympiadum vero Recensus una cum Pausania recte in Olymp. XLVIII, 3. coniecit¹⁸⁵). Ergo Scaliger de celeberrima illa Pythiadum epocha sententiam suam retractavit? „Quod”, inquis, „credat Iudacus Apella: non ego credam, non ego ob Recensum.” Atqui cogaris. Apparet enim nominis sui vindicibus vindex Scaliger ipse, quippe qui peropportune, in Animadversionibus Eusebianis¹⁸⁶), haec tam diserta ediderit verba, ut vix liceat amplius tergiversari: „Sed prima Pythia, ait, instituta fuerunt anno tertio Olympiadis XLVIII, non autem XLIX, ut hic [prodit Eusebius].” Qua quidem nota ut egregie satisfacit nostris desideriis, ita non satisfacit causae veritatis, quae postulabat sine dubio, ut semet ipsum aliquando stetisse a partibus eius, cuius carpit errorem, lectores uno saltem verbo admoneret. Verum hac de re cum Scaligero expostulandi, non hic locus est. Intelligis autem, Olympiadum Recensum nec in isto rerum genere, quod proxime persecuti sumus, quidquam repraesentare, quod Scaligero non dico repugnet, imo vero non conveniat penitus. Atque idem postremo loco dicendum est etiam de observationibus astronomicis, solisque inprimis et lunae defectionibus, in Descriptione nostra oblatis, quarum si unam et alteram exceperis insuper additam, reliquae omnes et eadem reperiuntur, quas Scaliger, ubi fundamenta posuit novae de rerum antiquarum temporibus doctrinae suae, in partes vocavit, et iisdem, quibus illic, annis applicantur¹⁸⁷). Quamquam quid loquor de annis? Licet enim hoc loco exactiorem etiam ostendere congruentiam, licet ad men-

Ῥώμη ἐκτίσθη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου. Emend. Temp. V. p. 389: „Quicumque Catonis Palilia sequuntur, ii omnes conferunt natalem Urbis in annum primum Ol. VII, cum ex iis, quibus sententiam suam adstruunt, manifesto indicent, se intelligere Romam conditam Palilibus, quae proxime initium Ol. VII. antecesserunt. Aliter sentiunt, aliter dicunt. Certe Dionysius Halicarnassensis, suavissimus simul et diligentissimus scriptor, ex iis, quae colligit, nihil aliud quam docet, unius tantum anni discrimen interesse inter Catonem et Varonem. Et tamen ait Romam conditam ἔτους ἐνιστῶτος πρώτου τῆς ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος.” Cf. etiam Can. Isagog. III, p. 289. — De primo Thoth Nahonassari Olympiadum Descriptionis cum Emendatione Temporum consensum iam supra ostendimus p. XVIII. — *O.A. MΘ', α'.* τὴν Ἰσθμίου — ἀνήχθη. Animadv. ad Euseb. p. 92 a. n. MCCCCXXXV.: „Recte quidem Isthmiorum instaurationis in tertium annum Olympiadis XLIX coniecta est. Sed videtur in primo anno eiusdem Olympiadis statui commodius posse.” — *O.A. ΠΗ', α'.* Ἐντεῖθεν ἀριθμοῦνται τῆς Καίσαρος ἀνταρχίας χρόνοι καὶ ὁ τῶν Ἀντιστοχίων χρηματισμὸς ἀρχεται. Canon. Isagog. III. p. 301.: „Chronicon Graecum Isaaci Casauboni, quos Fastos Siculos vocant, recte quidem [p. 260. Thes. Temp. p. 187 A. ed. Par.] in regione Olympiadis CLXXXIII. huius Epochae caput apponit, sed male in eundem annum Consulatum Lepidi et Planci coniecit.” Add. Animadv. ad Euseb. p. 156 seq. n. MDCCCCLXVIII. coll. not. nostr. n. 1364. — *O.A. ΠΗ', γ'.* Καίσαρ τὸν ἐνταυτὸν κατωρθώσατο. Emend. Temp. V. p. 438.: „Proinde Kalendae Ianuarii Iulianae inciderunt in annum Nahonassari currentem 703.” Vid. not. 1371.

184) Emend. Temp. I. p. 52: „Sequente Tetraeteride, qui erat annus Olympiadis 49 tertius, ἀγὼν ἱεραγίας factus, ut Olympicus, unde prima Pythias putari solet. Quare recte apud Eusebium anno III. Olympiadis 49 prima Pythias attribuitur. Cui ndastipulatur Scholiastes priscus Pindari.”

185) *O.A. MH', γ'.* Ἐνθεν αὖ Πυθιάδες ἀριθμοῦνται. Vid. not. 158.

186) p. 92 a. n. MCCCCXXXV.

187) Lunae quidem deliquia, quae in Descriptione nostra digeruntur, praeter unum omnia etiam nlibi a Scaligero adducta offensis et computata. Confer autem Olymp. XIV, 3. cum Emend. Temp. V. p. 394, Olymp. LXIV, 2. cum V. p. 402, Olymp. LXIX, 3. cum V. p. 403 [hi tres loci, quos modo e Temporum Emendatione laudavimus, supra p. XVIII. sq. ascripti sunt], Ol. LXXXVIII, 4. cum Canon. Isag. III. pp. 236. 242. [vid. infra p. XXVI.], Ol. XCI, 4. cum Emend. Temp. I. p. 56, Olymp. XCIX, 2. Posideone, cum II, p. 80, V. p. 410 et Canon. Isag. I. p. 69, Olymp. XCIX, 2. Sciophorione, cum Emend. Temp. II, p. 81, V, p. 410, Olymp. XCIX, 3. Posideone, cum eiusd. lib. II, II., Olymp. CXII, 2. cum I, p. 46. V. p. 420 et Canon. Isagog. III, p. 294, Olymp. CXLIV, 4. et CXLV, 1. cum Emend. Temp. II, p. 91. [Quo loco comparato simul intelliges, Auctorem Recensus deliquium, Olymp. CXLV, 1. ascriptum, huic quidem anno ipsum ascripsisse nolentem, cum duobus iis, quae Olymp. CXLIV, 4. contigisse feruntur, anno non inferius, sed superius collocare vellet. Vid. not. infra n. 1173 et supra p. XXIV. cum not. 178.], Ol. CLI, 2. cum V. p. 435. [verba vid. supra p. XX.] et Animadv. ad Euseb. p. 141 h. n. MDCCCXXXVIII, Olymp. CLIII, 1. cum Emend. Temp. II. p. 186, Olymp. CLXII, 4. cum Canon. Isagog. III. p. 239, Olymp. CXCVIII, 1.

D

sium, quin licet ad dierum adeo progredi concentum. Dierum inquam, non quos ipsi iam notatos veteres reliquerint, sed quos primus Scaliger in Canonibus Isagogicis adhibito calculo astronomico computarit, et secundum annum Atticum popularem suum definiuit, quosque illi Scaligeri computo ad amussim congruos iterum offerat Olympiadum Recensus. Conspicua quidem sunt praecelara illa et prorsus singulari indole duo dumtaxat deliquia, solis alterum, alterum lunae: verum quis non videt, hic vel unum exemplum instar esso sexcentorum? Olymp. LXXXVIII, 4. ait Descriptio nostra lunam defecisse *Βοηδρομιῶνος πέμπτη ἰσταμένου*. Eius autem eclipseos etsi annum et mensem apud Enarratorem Comici¹⁸⁸⁾ notatos repperi, diem tamen nusquam vidi significatum. Diu quaesivi, sed frustra: donec intellexi, Scaligerum sibi ipsum plaudere. „Anno quoque,” inquit¹⁸⁹⁾, „VII belli Peloponnesiaci [h. e. Olymp. LXXXVIII, 4.] Luna defecit Boedromione, IX. Octobris.” Sic ipse diem, quo acciderit defectio, tibi definit. Sed d. IX. m. Octobris Olymp. LXXXVII, 4. respondetne *πέμπτη Βοηδρομιῶνος ἰσταμένου*? Sane respondet, respondet certe e perversa periodi Atticae a Scaligero excogitatae ratione¹⁹⁰⁾. Nimirum Olymp. LXXXVIII, 4. sive annus Coroebi 352, abieclis 76, quoties fieri potest, est annus 48. periodi Olympicae quintae. Do quibus si, e perpetua methodo, deducantur anni 38¹⁹¹⁾, relinquetur annus X. periodi Atticae. Iam vero evoluta neomeniarum Olympicarum et Atticarum Tabula¹⁹²⁾, e regione annorum X. in area Boedromionis occurrit neomenia Boedromionis in V. Octobris. Ergo IX. Octobris fuit *πέμπτη Βοηδρομιῶνος ἰσταμένου*. Atque sic sedem IX. Octobris Iuliani in anno Attico Scaliger alio loco¹⁹³⁾ circumscribit ipse, nisi quod diei civili Attico etiam tempus prytaniae Metonicae addit: „Rursus,” inquit, „anno VII. belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris IX, *Βοηδρομιῶνος πέμπτη ἰσταμένου, πέμπτη καὶ δεκάτῃ πρυτανείας*¹⁹⁴⁾, Epacta tam aequabili, quam aequata XXVIII, quae est e regione XXV. Septembris.” Eodem modo etiam defectionem eruamus solis. Teste Thucydide¹⁹⁵⁾, anno belli Peloponnesiaci octavo, hoc est Olymp. LXXXVIII, 4., *τοῦ . . θέρους εὐθὺς τοῦ . . ἡλίου ἐκλίπες τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν*. *Νουμηνίαν* hic dicit Thucydides, quam alias¹⁹⁶⁾ accuratius *νουμηνίαν κατὰ σελήνην* appellat, quibus verbis prorsus convenienter nostrae rationi ipsum lunae cum sole coitum, non, quae vulgaris apud Graecos

cum Emend. Tempp. V. p. 465, Olymp. CCXXV, 4. cum V. p. 488 seq. At Olymp. CCXXVIII, 1. non, nri Recensus noster, lunae deliquium, sed brumale aequinoctium e Ptolemaeo profert Emend. Tempp. V. p. 489. — Inter solares vero defectiones, in Descriptione nostra obvias, tres sunt, quas in caeteris Scaligeri opusculis invenire non potuimus, unam Olymp. CIV, 1., alteram CXVII, 3., tertiam CXLIV, 1. assignatam. Caeteras ecce cum locis *παράλληλοις* suis comparatas has: Ol. XVI, 1. coll. Emend. Tempp. V. p. 395. [Verba supra attulimus p. XVIII.] et Canon. Isagog. III. p. 345, Olymp. XLVIII, 3. coll. Emend. Tempp. V. p. 389 et Animadv. ad Euseb. p. 89 h. n. MCCCCXXX, Olymp. LXXXVIII, 4. coll. Emend. Tempp. II. p. 63 et Canon. Isagog. III. p. 242. [vid. infra p. XXVII.], Ol. XCIV, 1. coll. Emend. Tempp. V. p. 411, Olymp. CXLVII, 2. coll. II, p. 186. V. p. 387, Olymp. CCVI, 1. coll. V. p. 466, Olymp. CCIX, 3. coll. V. p. 468.

188) Ad Nubb. v. 584. ed. Paris. a. 1842. 4.

189) Canon. Isagog. III. p. 236.

190) De Emend. Tempp. I, p. 40: „Periodus Attica fingitur antiquior Olympica annis 38, qui sunt duo cycli. Itaque conveniet Attica cum Olympica cyclo, non tempore: quod ad methodum Attica fingitur antiquior, Olympica posterior, et annus primus Tetraeteridis Atticae sit tertius Olympicae.” Cf. Canon. Isagog. I. p. 64.

191) Vid. Emend. Tempp. I, p. 44 seq. coll. Canon. Isagog. III. p. 236 extr. Adde locos nota proxime antecedeuti indicatos.

192) Canon. Isagog. I. p. 60.

193) Ibid. III, p. 242.

194) Nimirum *Πυανεσιῶνος*. Sed fuit potius *Πυανεσιῶνος τισσαρακαιδεκάτῃ* secundum Idelerum.

195) Lib. IV. cap. 52.

196) II, 28.

νομηνίας notio est, renovatam post coitum lunae lucem intelligit¹⁹⁷). Atqui contigit deliquium illud d. XXI. m. Martii Iuliani, cui dici in anno Attico secundum cyclum, qui iam tum in usu fuisse videtur¹⁹⁸), Metonicum respondet neomenia Elaphebolionis, vel, ut Scaliger loqui solet¹⁹⁹), neomenia Elaphebolionis *πρυτανείας* Metonica. Itaque quid est, cur Descriptio nostra solem *Ἀνθιστηριῶνος ἔκτη ἐπὶ δέκα* defecisse prodal? Nimirum rursus Scaliger tempus *πρυτανείας* Metonicae anno Attico populari suo secundum methodum, supra a nobis demonstratam, applicavit. Quum enim neomenia Elaphebolionis XXI^{mo} Martii conveniat, in Tabula autem neomeniarum Atticarum²⁰⁰), e regione anni X^{mi} periodi Atticae, sub Anthesterione, deprehendatur neomenia Anthesterionis in VI. Martii: XXI^{mus} Martii profecto competit XVI^{mo} Anthesterionis h. e. *Ἀνθιστηριῶνος ἔκτη ἐπὶ δέκα* sive *ἔκτη μεσοῦντος*. Atque hinc tempus solaris illius defectionis *Ἀττικῶς* sic plene concepisse sibi visus est Scaliger²⁰¹). „Anno octavo [belli Peloponnesiaci] Sol defecit XXI. Martii, *Ἀνθιστηριῶνος ἔκτη μεσοῦντος*, [*Ελαφεβολιῶνος*] *νομηνία πρυτανείας*, ubi Epacta IX. tam aequabilis, quam castigata.” Universam hanc Scaligeri de anno Attico populari eiusque ab anno magistratus proprio discrimine sententiam mere fictitiam esse, non attinet post Petavios et Ideleros demonstrare²⁰²). Imo gratum accidit nobis, quod aliqua habitae in deliciis opinionis suae vestigia, suae quasi auctoritatis documenta, etiam in Olympiadum Recensu reliquit Vir Summus. Quo fortasse argumento etiam apud eos uti licebit, qui, ut ipsi foveant amantque errorem, sic alios quoque falsa malunt, quam vera censi sententia.

Denique ludorum certaminumque, quibus vetus delectata Graecia est, historiam diligenter exaratam repraesentat libellus. E quo rursus delectu iudicium auctoris elucet intelligentissimum. Fuit enim omnis apud Graecos virtutis, non minus illius, quae in corporis, quam quae in ingenii viribus conspicua est, publicus quidam censor et idem incitator *ἀγών*, cuius in arenam descendere, quisquis in litteris vel artibus praestabilius quiddam sibi praestitisse videbatur, summopere gestiebat, unde palmam referre, in maximis ponebat laudibus. Quemadmodum autem ipsorum ludorum non eadem omnium celebritas fuit caeterosque longe superabant quattuor illi sacrorum nomine condecorati, Olympici, Pythii, Nemeaci, Isthmii, et inter hos rursus, veluti sol inter minora astra²⁰³), splendebant Olympia: sic non solum inter reliquorum ludorum victores, sed ipsos quoque inter hieronicas singulari quadam et prorsus incomparabili laude atque gratia hieronicae excellebant Olympici, quorum nomina haud inepte dicas fastos Graeciae complexa esse. Hanc de vita Graecorum agonistica atque de Olympiorum inprimis in annalibus Graecis momento opinionem, nuperrime in libro De Olympiis inscripto fuse et data opera demonstratam ab Ioanne Henrico Krausio, etsi subtilissimus quisque antiquitatis iudex superiorum quoque aetatum rectissime perspexerat, tamen inter vetustiores illos criticos haud scio an nemo sit, qui gravius aut disertius pronuncaret Scaligero. Is enim de servatis ab Eusebio Africani stadionicis verba faciens: „Sed Deum immortalem,” inquit, „ quanti refert, hos *stadionίκας* non periisse! Omnis enim memoria re-

197) Vid. Scalig. Emend. Tempp. II. p. 63. coll. Idelero I. p. 280.

198) Vid. Ideler I. p. 322. seqq.

199) Scalig. I. I. et p. 81. Add. Canon. Isag. I. p. 68 seq., al.

200) Canon. Isag. I. p. 60.

201) Ibid. III. p. 242.

202) Vid. Ideler. I. p. 282 seq. not. 4. 285. med. coll. 254.

203) Pindarus Olymp. I. 5. seqq.:

μηκέθ' ἄλλον σκόπει

ἄλλο θυλπνότερον ἐν ἡμέρῃ γεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος·

μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φίλτερον ἀνδύσσομεν.

Caeteros veterum locos, huc pertinentes, collegit Krausius I. I. p. 16. not. 1.

rum Graecarum horum titulis continetur: ut ignorata Olympiade τοῦ σταδιονίχου nomen superstes, neque Olympiadem, neque tempus rei gestae perire paliat. Nam non raro Pausanias, non quota est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet: τρίτῳ ἔτει τῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν ὁ δεῖνα ἐνίκησε.... Neque vero quis miretur, tanti Olympionicas a Graecis fieri, ut ab eis, ut Romae a Consulibus, temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim pro Flacco [cap. 13.] ait, Olympia vicisse apud Graecos prope maius et gloriosius fuisse, quam Romae triumphasse²⁰⁴). Hanc igitur cum concepisset V. D. non minus re, quam iudicat, quam iudice ipso dignam de ludis Olympicis sententiam²⁰⁵): univ-
ersum fere agonis Olympiae acti historiam inde a prima Olympiade, qua Coroebus Eleus in tabellas publicas victor primus relatus est, usque ad Olymp. CCXLIX plene et accurate enarravit. Ac primum quidem stadionicas collegit omnes, quotquot potuit nancisci, qui Haicani careret Eusebii suffragio²⁰⁶). Item caeterorum certaminum temporis decursu stadio additorum annos assignavit, eorumque, qui in singulis deinceps ascitis agonis generibus primi vicerunt, nomina digessit²⁰⁷), de reliquis eos tantum delibans, quos certae attributos Olympiadi invenire posset; deinde octo illos athletas, qui lucta simul et pancratio palmam meruerunt, suis locis inseruit²⁰⁸); denique ludorum praesidium, Eleis aliquoties ereptum²⁰⁹), Hellanodicarumque numerum, aliis temporibus alium²¹⁰), indicavit: ita ut, adiunctis Iovis simulacris, e multa iis, qui fraudem fecissent ludis, irro-

204) In Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 426 h.

205) Poterat ea etiam amplius probari Cornelli Nepolis Praef. §. 5. auctoritate, „Magnis in laudibus,” inquietis, „tota fere fuit Graecia, victorem Olympicum citari.” Add. Horat. Carm. IV, 2, 17. seq.: „Sive, quos Elea domum reducit Palma caelestes” etc. coll. I, 1, 3. seqq.: „Sunt, quos curriculo pulverem Olympicum Collegisse iuvat, metaque servidis Evitata rotis palmaque nobilis Terrarum dominos erehit ad Deos.”

206) Armeniacus Eusebii textus cum emendat Graecum, multis locis corruptum, tum complet etiam hic illic lacunosum. Ut taceam hoc loco de emendationibus, quas stadionicarum nomina haud pauca Haicani codicis auxilio experta sunt, in mutilo Africani catalogo duos ille locos (Olymp. CLXXIV et CLXXIX) restituit, qui aliunde sanari vix potuissent. Vid. nott. 1292. 1325. Sarsit item eas, quae Ol. XXXIII et CX in Graeco textu reperiuntur, lacunas, quarum tamen hanc e Diodoro iam ipse supplerat Scaliger, illam e Pausania facile potuerat. Vid. nott. 109. 901. Paulo alia ratio est Olymp. CLXXXVIII, ubi quae omittit Eusebius Scaligerianus, explente Armeniaco, ea omissa Scaligeri culpa existimes. Sic ut statuatur, certe suadent Cramer Anecdota, quae omnino congruunt cum Armeniacis. Vid. not. 1391. Omnino autem de iis, quae ex Armeniaco codice lucri fecerit Africani catalogus, conferendus est Niebuhrius Opusc. phil. min. I. p. 212 sq.

207) Olymp. XIV: Διέλιω πρῶτος Ὑψηλός Πισαίος. XV: Δολίχῳ πρῶτος Ἀκινδρος ὁ Λακεδαιμόνιος [Vid. not. 40.]. Γεννοὶ ἰδρυμὸν. XVIII: Πεντάθλῳ πρῶτος Ἀμύντις, πύλῃ Εἰσέβριτος, ἄμυν Λακεδαιμόνιος. XXIII: Πυγμαλίων πρῶτος Ὀνόμαστος Σμερναίος. XXV: Ἀρμυτι τελεῖω πρῶτος Παγώνδης Θεσσαλός. XXXIII: Πυγμαλίων πρῶτος Λύγδαμος Σαρακοῦσιος. κέλητι πρῶτος Κρανῆσιος Θεσσαλός. XXXVII: Παίδων δρόμῳ πρῶτος Πολυνείκης Ἡλείος. Παίδων πύλῃ πρῶτος Ἰπποσθένης Λακεδαιμόνιος. XXXVIII: Παίδων πεντάθλῳ πρῶτος Εὐτελίδης Λακεδαιμόνιος. XLI: Παίδων πυγμαλίων πρῶτος Φιλητῆς Συβαρίτης. LXXV: Ὀπλιτῶν δρόμῳ πρῶτος Δημόκρατος Ἡρατῆς. LXX: Τῆς ἀπῆνης δρόμῳ Θεοφίλιος ὁ Θεσσαλός. LXXI: Κάλπη πρῶτος Πάτακος Ἀχαιοὶς ἐκ Δύμης. LXXXIV: Κάλπη καὶ ἀπῆνης δρόμος ἀπηγορεύθη. XCIII: Ἀρόμῳ δύο τελεῖων ἱππῶν (συνωρίδι) πρῶτος Εὐαγόρας Ἡλείος. XCVI: Σαλπιγκτῆς πρῶτος Τίμαιος καὶ κέρυξ πρῶτος Κράτης, ἄμυν Ἡλείος. XCIX: Πύλων ἄρμυτι πρῶτος Συβαριάδης Λακεδαιμόνιος. CXXVIII [vel potius CXXIX. Vid. not. 1103.]: Συνωρίδι πωλικῇ Βελιστίχῃ γυνὴ ἀπὸ τῆς Μυκιδονίας. CXXXI: Κέλητι πωλικῇ πρῶτος Τληπόλεμος Ἀχαιοὶς. CXLV: Παίδων πυγμαλίων Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς. Vid. Paus. V, 8, 3. seqq., 9. init. coll. Africani catalogo.

208) Vid. Olymp. CXLII, CXLVI, CLXXII, CLXXXII, CXCVIII, CCIV, CCXXXII. Conf. not. 1157.

209) Olymp. VIII, XXXIV, CIV [Anolympiades. Vid. Africani catalogus coll. Paus. VI, 22, 2. VI, 4, 1; VI, 8, 2.] Cf. etiam quae ad Olymp. XXVIII, XXX, CCXI annotavimus.

210) Primum duo fuerunt agonothetae, sorte creati Olymp. I., deinde novem ab Olymp. LXV (secundum Boeckhium in not. 1. ad Schol. Pind. Olymp. III, 22. p. 95. Secundum Scaligerum vero inde ab Olymp. CV. Vid. notam infra 797), tum decem ab Olymp. LXVII aut XCVII (e Boeckhii l. I., ab Ol. CVI, e Scaligeri not. 818 calculis), denique ab Olymp. CIII duodecim. Postremus hic Hellanodicarum numerus, tribuini numero Eliacarum congruus, Olymp. CIV, pagis nonnullis Eleorum per Arcades occupatis, ad octo redactus est: unde rursus Olymp. CVIII, duobus additis, decem facti usque ad Pausaniae tempora permanserunt. Vid. Paus. V, 9, 5. VI, 3, 3.

gata conflatis²¹¹⁾, quidquid ad illustrandam Olympicorum certaminum memoriam pertinet, diligenter collegisse dicendus sit. Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum rarius in Olympiadum libro mentio fit, quippe quorum et claritas, quam Olympicorum, minor fuerit, et hieronicae, paucis nominibus exceptis, interierint omnes. Enotatur quidem, quando quique ludorum illorum aut instituti sint aut restituti²¹²⁾, victorumque unus et alter, eorum maxime, qui Pythiis palmam reportarunt, tradentibus Pindari Scholiastis, assertur²¹³⁾: nihil tamen huic loco inest magnopere, quod argumentationi nostrae prodesse praecipue possit. Itaque illa quidem, sicuti etiam caetera, sequiori aetate inducta, gymnica certamina mitamus. Nec de musicis aut poeticis habeo, quod hoc loco dicam. Unum illud haud abs re fuerit monuisse, accuratum, quem exhibet Olympiadum liber, certaminum scenicarum indicem e verissima fluxisse genii Graeci aestimatione, quem Scaliger recte intellexerat commissionum praemiorumque et periculis et illecebris incitatum altissima artium ac litterarum assecutum esse fastigia. — Nec vis tanta nec ratio aeque sublimis fuit ludorum Romanorum, quorum in arenam non optimus quisque liberi populi, sed servi plerumque, ab optimatibus aurae popularis cupidis conducti, plebeculae delectandae causa, descendebant. Afferit autem auctor noster Graecis rebus res Romanas coniungens binos Romanorum ludos, saeculares alteros, alteros Capitolinos. Utrisque paullo diutius immorandum est. Ludos Capitolinos, Graece et *Καπιτώλια* et *Καπειτώλια* vocatos²¹⁴⁾, centum et quattuordecim annis post pugnam Actiacam instituisse Domitianum, auctore vetere Clementis Alexandrini²¹⁵⁾ chronologo, tradit Descriptio Olymp. CCXVI, 2.: *Δομειτιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπειτῶλινον ἐνεστήσατο ριθ' ἔτεσιν ὑστερον τῆς περὶ Ἀχτίον νίκης*. Idem eodem teste persequitur Scaliger Emend. Tempp. V. p. 481. D. seq., ubi simul chronologum illum uno anno minus prodentem arguit, quandoquidem ab anno primo Augustorum Actiaco ad primum agonem anni sint absoluti *ἐκατὸν πεντεκαίδεκα*, non *δεκατέσσαρες*²¹⁶⁾. Celebrabatur agon, quemadmodum in Elide Jovi Olympio, sic Romae Capitolino, prorsusque ut Olympicus, quinto quoque anno redibat²¹⁷⁾. Hinc etiam Lustrum nomen traxit, cuius in notandis temporibus idem qui Olympiadis usus fuit²¹⁸⁾. Patet igitur ludos Capitolinos ad Olympicorum exemplum compositos, iisque tantum non ad amussim fuisse congruos. Quid ergo, si Scaligerum illos in agonum recensu eam ipsam propter similitudinem Graecorum Olympiis opponere voluisse censeas, tamquam altera quaedam Olympia Romanorum? Atquo hanc quidem coniecturam nescio an Scaliger ipse videri possit his verbis adiuvare: „Nulla alia,” inquit²¹⁹⁾, „erat nobilis corona Olympica ea tempestate, praeter Elidensem et Capitolinam.” Certamen ludorum Capitolinorum, teste Suetonio²²⁰⁾, triplex fuit, musicum, equestre, gymnium. Poetarum in Olympiadum Recensu victor assertur L. Valerius L. F. Lustrum VI., Olym-

211) Olymp. XCVIII, CXII, CXCH, CCXXVI. Vid. Olymp. CLXXVIII de Philostrati largitionibus et Olymp. CCL, 1. de Sarapionis ignavia. In universum autem cf. Pans. V, 21, 3—7.

212) Cf. supra p. XXIV seq.

213) Quid in colligendis digerendisque Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum victoribus Scaliger praestitisse videatur, cap. III. indicaturus sum.

214) Vid. Scalig. Emend. Tempp. V. p. 481 C.

215) Strom. I. p. 336 C. D. ed. Fr. Sylb. Lutet. Paris. a. 1641. Fol.

216) Vid. not. infra 1566 coll. Censorino De Die Nat. cap. 18.

217) Vid. Censor. l. l. coll. Sueton. Vit. Domitiani cap. 4. et Chron. Pasch. p. 249 C.

218) Vid. titulum, infra not. 1588. allatum coll. Scal. Emend. Tempp. V, p. 482 B. C. et Ideler. Enchir. II, p. 77 seq. Significatur Lustrum in inscriptionibus et nummis littera singulari *L* vel *A*, quemadmodum in ea, quam not. 1644 ascripsimus, columna. Vid. Scal. l. l.

219) Emend. Tempp. V, p. 485 C.

220) Vit. Domit. cap. 4. In universum vide Statium Papinium in Silvis, quo nemo de hoc ludicro dabit plura.

piadis CCXXI anno secundo²²¹⁾, athletarum autem Lustrum XXVIII, Olympiadis CCXLIII anno item secundo, Bato Philonis F., aliptes, aurea corona redimitus traditur²²²⁾, quo eodem praemio duobus etiam superioribus Lustris fuerat ornatus. Equestris tamen palma desideratur in libro nostro, qui nullum amplius de ludis Capitolinis verbum addit, nisi quod Antoninum Pium Olymp. CCXXX, 3. athletis Herculis apud balnea Traiani ostendisse annotat, ubi et sacra et fastos suos deponerent²²³⁾. Haec res non minus quam eae, quas modo diximus, coronae Capitolinae testibus nituntur antiquis titulis iisque non aliis, quam quos Scaliger sibi iam explicandos sumpserat in *Temporum Emendatione*²²⁴⁾. Quo opusculo quae de ludis Capitolinis traduntur, tam consona sunt iis, quae de iisdem animadvertit Olympiadum Descriptio, ut haud inepte alterum librum alterius aut epitomen esse aut continere summam dicas. — Ludos saeculares, ad quos nunc accedo, trinos annotat Scriptor noster, Augusteos, Domitianos, Severianos²²⁵⁾. Cur de quaternis prioribus tacet? Aut cur transit eos, quos fecit, non dico Philippus Arabs²²⁶⁾ — huius enim millenarii terminum libri nostri excedunt — sed vel Claudius, auctoribus Suetonio²²⁷⁾ Tacitoque²²⁸⁾, vel Antoninus Pius, referente S. Aurelio Victore²²⁹⁾? Dixerit quispiam, rem Scaligero non tanti visam fuisse, ut totam exhaustiret. Bene: accipio argumentum, eoque ipse sum aliquatenus usus. Sic tamen restat, ut ratio reddatur, cur e multis ludorum exemplis ea elegerit, quae elegit. Atque huius sane rei causam proferre posse mihi videor gravissimam maximeque idoneam. Nempe ii ipsi, quos in Olympiadum Rec. allatos esse diximus, ludi saeculares cum singulari quadam Scaligeri de anno Romanorum sententia arctissime cohaerent enimque illi disertissime sunt visi commendare²³⁰⁾. Cum enim annum Romanorum post XXII. annorum periodum Mercedonii parvis vel imparis, i. e. dierum XXII. vel XXIII., intercalatione ad motas solis redisse statuat: hanc quidem sententiam probare inprimis studet egregio, quem finxit, periodi illius cum Lustrum et Saeculo concentu, quorum illud annos quinque, hoc annos centum et decem constanter continuisse sibi persuasit. Huiusmodi autem saeculi decursu lustrum atque periodum et inter se ipsa et cum sole ita fuisse exaequata, ut annus in solem, lustrum in annum, periodus in lustrum conveniret. Hanc igitur rationem verissimam, nequo ab ulla fabularum affectatarum origine petitam, nec Varronem nec omnem senatum criticorum intellexisse gloriatur²³¹⁾. Qua in confirmanda plurimum Scaligeri interfuisse consentaneum est, ut intervallum illud centum et decem annorum a Romanis religiose observatum ostenderet. Hoc praestare ludorum saecularium voluit suffragio, quorum de temporibus cum apud Censorinum²³²⁾ duplicem repperisset propositam opinionum seriem, alteram per certa annorum spatia procedentem, alteram nulla constanti lege moderatam, reiecta posteriori priorem, quippe suis congruam rationibus, producit eaque teste causam suam administrat²³³⁾. Atque huius quidem seriei membra quaedam sunt illa ludo-

221) Vid. not. 1588.

222) Vid. not. 1644.

223) Vid. not. 1623.

224) Cf. lib. V, p. 482 B. C. D. seq. et. p. 454 D.

225) Olymp. CXC, 4. coll. not. 1408. CCXVI, 4. coll. not. 1567. CCXLV, 3. coll. not. 1647.

226) Anno U. c. 1000 (1001). p. Chr. 247 (248) secundum Cassiodorum p. 488. a. et nummos ab Onuphrio Panvinio et a Scaligero Emend. Tempp. V, p. 492. D. seq. productos.

227) Vit. Claudii cap. 21 coll. Vitell. cap. 2. fin.

228) Annal. XI, 11.

229) De Viris Illustribus cap. 15.: „Denique annis, quibus publica egit, viginti idem mansit, celebrato magnifice Urbis nongentesimo.” Vid. Scal. Emend. Tempp. V, p. 495. A.

230) Exposuit sententiam illam in Tempp. Emend. II. p. 181. seqq. IV. 298. seqq.

231) Vid. lib. II. p. 182. B.

232) De Die Nat. cap. 17.

233) Vid. lib. II. p. 182. C. seq.

rum exempla, quae in Recensu nostro digesta leguntur. Horum ii, qui ab Augusto sunt editi duobus Caiis, Furnio et Silano, Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17, a proximis, M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. a. U. c. 628. a. Chr. 126, secundum libros Quindecimvirum²³⁴⁾ factis, annorum profecto intervallo CX. distant. Alterum tantum annorum, sive anni CCXX, ab Augusteis ad Septimii Severi saecularia, L. Fabio Cione, M. Annio Libone Coss. a. U. c. 957. p. Chr. 204 celebrata, interiectum est. Sed qui medii sunt inter Augusteos et Severianos ludi saeculares Domitiani ab hac Scaligeri ratione paullulum abluunt. Neque enim a. U. c. 847. p. Chr. 94, quo secundum illam celebrandi fuerunt, sed annis sex anticipatos a. U. c. 841. p. Chr. 88, Tacito Cornelio historico Praetore eodemque Quindecimviro assistente²³⁵⁾, edidit Domitianus. Hic igitur Imperator quod constantis scilicet illius summaque veneratione a veteribus Romanis observati annorum centum et decem intervalli²³⁶⁾ nullam rationem habuerit, libidini eius tribuit Scaliger²³⁷⁾. Quemadmodum etiam in universum, cum alia quoque saecularia legi disconvenire suae animadverteret, ad eam confugit opinionem, ut imperatores, exceptis Augusto et Septimio, omnes saeculi modum cupiditate sua finisso censeret²³⁸⁾. Hinc igitur actos et a Claudio et ab Antonino Pio ludos saeculares omisit Olympiadum Scriptor, ex arbitrio potius illos, quam Deorum ex oraculi Sibyllini praescripto placandorum causa factos, et centenarios potius, quam saeculares²³⁹⁾. Eundem tamen saecularia ea, quae Augusteis praecesserant, quorum prima a. U. c. 298., altera 408., tertia 518., quarta 628. e Quindecimvirorum²⁴⁰⁾ calculis acta feruntur, tanto magis asferre debuissent existimes, quanto Scaligerianae rationi patrocinentur apertius. De his velim sic existimes, omisisse ea in Olympiadum Descriptione Scaligerum, quia nec conveniret de eorum temporibus Quindecimvirorum Commentariis cum rerum scriptoribus²⁴¹⁾, nec tota res tanti momenti videretur, de qua veterum dissensio accurate proponeretur. Atqui constat quidem hodie, duorum ordinum, qui de annis ludorum saecularium apud Censorinum proponuntur, alterum, qui per certa temporis intervalla digestus est, sacerdotes non e veteribus Fastis didicisse, sed sub Augusto demum ex ingenio et opinione sua ita constituisse, ut post centenos denos annos redirent et Augusteis saecularibus congruerent. Id quod Dionysios Petavius, Petrus Taffinus, Ludovicus Idelerus²⁴²⁾ argumentis demonstrarunt fir-

234) Ap. Censorin. l. I.

235) Vid. Tacit. Ann. XI, 11.

236) Emend. Tempp. II. p. 182. B. C.

237) Ibid. V. p. 486. B.: „In hoc ergo nullam aliam causam praeter animi sui libidinem secutus est Domitianus.”

238) Vid. Emend. Tempp. II. p. 183 B.

239) Ibid. V. p. 493 A. B.

240) Censorinus De die natali cap. XVII.: „At enim temporum si veterum revolvantur annales, longe magis in incerto invenietur (tempus sc. ludorum saecularium). Primos enim ludos saeculares exactis regulis post Romanam conditam annis CCXLV. a Valerio Publicola institutos esse, Valerius Antias ait: ut Quindecimvirorum Commentarii, annis CCLXXXVIII., M. Valerio, Sp. Verginio Coss., secundos ludos, ut Antias vult, anno post Urbem conditam quinto trecentesimo: ut vero in Commentariis Quindecimvirorum scriptum est, anno octavo et quadringentesimo, M. Valerio Corvino iterum et C. Poetilio Coss. Tertiū ludi fuerunt, Antiate Livioque auctoribus, P. Claudio Pulchro, C. Iunio Pullo Coss., aut, ut in libris Quindecimvirorum scriptum est, anno quingentesimo duodevicesimo, L. Cornelio Lentulo, C. Licinio Varo Coss. De quattor ludorum anno triplex opinio est. Antias enim et Varro et Livius relatos esse prodiderunt, L. Marcio Censorino, M. Manilio Coss., post Romam conditam anno DCV. At Piso Censorinus et Cn. Gellius, sed et Cassius Hemina, qui illo tempore vivebat, post annum factos tertium affirmant, Cn. Cornelio Lentulo, L. Mumio Achaico Coss., id est, anno DCVIII. In Quindecimvirorum autem Commentariis notantur sub anno DCXXVIII., M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss.”

241) Vide Censorini locum, not. 240. ascriptum.

242) Dionysii Petavii Doctrina Tempp. pp. 73 seqq. 235. — Petri Taffini De veterum Romanorum anno seculari eiusque polissimum per ludos saeculares celebritate, eorumque chronologia. Tornae a. 1614. 4. II, 2. — Lud. Ideleri Enchirid. II, 77 seqq. Cf. etiam Car. Frid. Hermann De loco Apollinis in carmine

missimis, quae repetero a nostro consilio alienum est. Item reliquas rationes, quibus Scaliger suam de Saeculo et Lustro, tanquam orbibus quibusdam post certum temporis spatium constanter redeuntibus, fulcire studuit opinionem, si examinare vellemus atque confutare, rem actam non minus, quam importunam videremur agere. At enim utrum vera sit Scaligeri doctrina, necne, nostra parum interest: certe Scaligeri est, quem cuius in Temporum Emendatione sententiae extitit auctor, eiusdem in Olympiadum Recensu amatorem deprehendisse delectat.

Scaligerum igitur cum universa libri nostri indoles, tum singulae eius partes non admittunt modo, sed tantum non sibi poscunt auctorem. Huius enim ubivis in explicando opere consilio egemus, ubivis iudicium flagitamus, ubivis mentem cognoscimus.

Restat, ut de externa libri forma disseratur. Diximus autem orationem opusculi, si ab iis locis discesseris, qui e Latino sermone in Graecum sunt translati, disertis, quoad eius fieri potuerit, Graecorum testium verbis compositam repraesentari²⁴³). Verum his in ipsis unus superest scrupulus, isque, ut primo aspectu videatur, haud ita facile tollendus. Ut enim concedamus excerptenti omittendarum particularum, quae quidem transitum indicent, invertendique verborum ordinis et contrahendae in brevius orationis explicatae libertatem: nihilominus, ne in caeteris quidem, veterum auctorum lectiones, quales eae in Olympiadum Descriptione aut proferuntur aut indicantur, congruae sunt nostris eorundem exemplaribus, imo haud raro valde ab iis discrepant. Quae res cum argumenta de Scaligero Olympiadum Recensionis auctore a nobis prolata tantum non convulsura esse videatur, tamen ubi accuratius examinata fuerit, eorum vim magnopere augebit et confirmabit. Neque enim discrepantiae, quam significavimus, alia apparebit causa, quam ipsa librorum veterum, quibus Scaliger usus est, corrupta scriptura, aut falsa eorum interpretatio. Atque in interpretandis quidem veterum locis plus semel peccatum est. Inprimis autem, uti parum dignus Scaligero, sic memoratu dignissimus error est, in Epharmosto, athleta Opuntio, et Olympiis et Pythiis coronato, commissus, in quem pellexit Virum Summum nimis festinanter inspectus Pindari Scholiasta²⁴⁴). *Ἐνίκησε δὲ, inquit ille, ὁ Ἐφάρμοστος (πάλη) καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἐβδόμηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι.* Unde, verbis nec lectis recte, nec apte inter se iunctis, miraculorum captator hocce procudit Olympiographus Ol. LXXIII. *Ἐφάρμοστος Ὀλούντιος πάλη, τοῦτου προειρημένου αὐτῷ πάλαι ὑπὸ τῆς Πυθίας*²⁴⁵). Item perperam relato distinctoque loco quodam in Dionysii Halicarnassensis ad Ammaeum Epistola²⁴⁶) nonnihil in Demosthenis vita temere turbavit²⁴⁷). Nec non alia egit, cum Pausaniam commentaretur, sic scribentem²⁴⁸): *Τρίτῃ δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ πυγμῆς ἄθλα ἀπέδοσαν — πέμπτῃ δὲ ἐπὶ ταῖς εἴκοσι κατεδείξαντο ἵππων τελείων δρόμον — ὁγδόῃ δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλυμπιάδι ἐδείξαντο παγκρατιαστὴν τε ἄνδρα καὶ ἵππον κέλεια ἵππος μὲν δὴ Κραννίου Κραυξίδα παρέφθη, τοὺς δὲ ἐσελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον Λύγδαμος κατεργάσατο Συρακόσιος.* In his ὁγδὴν ἀπὸ ταύτης esse ὁγδὴν ἀπὸ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς h. e. Olympiadem tricesimam tertiam ambigi vix potest, praesertim cum illi ipsi Olympiadi — ut nil dicam de Crauxidae memoria, apud Africanum paullulum oblitterata — at Lygdamidis Syracusani nomen assignatum accurate repraesentet stadionicarum catalogus. Nihilomi-

Horatii saeculari disputatio, qua Universitati Fridericae Alexandrinae Erlangensi, saecularia prima celebranti, gratulatus est. Gotting. a. 1843. 4. p. 3.

243) Vid. p. XII.

244) Olymp. IX. 17. p. 210. Boeckh.

245) Vid. not. 291.

246) II. p. 120. seq. Sylb.

247) Vid. not. 781.

248) V, 8, 3.

nus Scaliger, quippe qui Pausaniam non coniunctim cum Africano, sed alterum post alterum legisse et compilasse videatur, octavam illam Olympiadem, receptis pancratiasta desultorioque equo illustrem, a vicesima, unde duobus unte locis tempora computat periegetes, deducendam et ipsam ratus, Pausaniae calculis Olympiadi XXVIII., Africani vero Olymp. XXXIII. ascriptis, utriusque scriptoris de Olympiade, qua vicisset Lygdamis, dissidium effecit, quod nullum est²⁴⁹). Eodem Pausaniae loco pellectus, etiam de Crannonio Crauxida famam, quae simplex est et una, reddidit duplicem. Quamquam in hoc etiam aliae accedunt turbae. Ille enim priusquam omitta, quod in Eusebii textu exciderat, certaminis mentione victor prodit Olymp. XXXIII, paullo ante e Pausaniae computo Olymp. XXXI. celete primus vicisse refertur: cum tamen altera haec fama secundum ea, quae modo exposuimus, Olymp. XXVIII. Scaligero fuisset assignanda. Verum incuria auctoris male collocatam notitiam insuper disiecisse videtur incuriosior typographeta²⁵⁰). Atqui Crauxidas nec Olymp. XXVIII, nodum XXXI, sed XXXIII equo singulari victoriam reportavit etiam e Pausaniae, modo is recte intelligatur, sententia, quam si assecutus fuisset Scaliger, simul mutilatum Eusebii locum coniectura, vel sine Armeniaeorum suffragio certissima, potuisset supplere²⁵¹). Alibi quoque ambigua numerorum ratio fefellit Scaligerum. Testimonium dico Sosicratis Laconis de Croesi et Periandri temporibus locupletissimum hocce²⁵²): *Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν (Περίανδρον) ἔτι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος*. Ubi verba καὶ ἐνὶ dubites utrum una cum *vv. ἔτι τετταράκοντα* ad πρότερον Κροίσου referas, an ab illis separata cum *vv. πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος* coniungas. Nobis quidem, praeceuntibus Menagio, Corsino, Clintono, haec altera ratio videtur commendatior. Sed Olympiadographus praeoptavit priorem: id quod elucet ex anno, Croesi mortis ascripto, qui e nostra opinione non est primus Olymp. LIX, sed quartus Olymp. LVIII. Atque eandem hanc, in Olympiadum Recensu expressam, Diogenis interpretationem disertis verbis proponunt Canones Isagogici²⁵³), quorum cum nostro libello consensus quanti in hac argumentatione sit aestimandus, sponte apparet. Pertinent ad hoc genus falsae interpretationis etiam ii loci, quibus editur, quod ne Graecum quidem est. Cuius modi haec extat annotatio Olymp. LXIX, 3: *Ἰπποκλῆς Θετταλὸς τὴν [x]β' Πυθιάδα ἐνίκησε διαυλοδρόμῳ*. Quod nihili est. Scribendum erat *διαύλω* aut *διαυλοδρόμος*²⁵⁴). Redit idem in eodem verbo error Olymp. LXXII et LXXIII²⁵⁵). Non melius vim verbi *δολιχοδρόμος* perspectam habuit auctor noster. Edidit Olymp. LXXVII: *Ἐργοτέλης Κρής πόλεως Γνωσσοῦ δολιχόδρομον*. Atqui *δολιχοδρόμος* longi stadii cursor est. Dici igitur aut *δόλιχον* aut *δολιχοδρόμος* debebat²⁵⁶). Talia, credo, non admittit, qui natus, sed qui factus Graecus est. Pepererunt autem turpissimos errores hae carminum Pindaricorum inscriptiones: *Ἰπποκλέα Θεσσαλῶ παιδὶ διαυλοδρόμῳ*, et *Ἐργοτέλει Ἰμεραίῳ δολιχοδρόμῳ*²⁵⁷).

Corruptarum in veterum libris lectionum diversa apud Olympiadographum conditio est. Multas ille sine mendis suspicione securus recepit, quas ego aetatis, qua scriptus sit libellus noster, testes afferro nequaquam contemnendas. Ipsa enim earum edi-

249) Vid. nott. 85 et 109.

250) Vid. not. 100.

251) Vid. not. 109.

252) Ap. Diog. Laërt. I, 95.

253) Lib. III, p. 342. Verba ipsa not. 92. ascripsimus.

254) Vid. not. 255.

255) Vid. nolt. 281 et 289. Quod Olymp. LXXIII. Hippocleas Crotoniata appellatur, calami aut memoriae σφάλμα est.

256) Vid. not. 346.

257) Pyth. X. et Olymp. XII.

tionum, quibus Scaligeri licuit uti temporibus, Olympiadum Descriptionem cognoscere deformare dedecora, quae tamen o nostris exemplaribus partim meliorum codicum subsidiis, partim coniecturis remota memineris. In hoc genere Olymp. XVIII, 1. *Ἀλιαδῶν* offertur pro *Ἀλεναδῶν*. Olymp. XXV, 1. Anacreontis stemma pravam lectionem *κατὰ τὴν κέ' Ὀλυμπιάδα* sequitur, facili emendatione in *κατὰ τὴν νε'* commutandam. Item Olymp. XXIX. in Xenophonte stadionica et Olymp. XXIX, 1. in Archimede Archonte atque in Messeniorum defectione *κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν* expressum est pro *κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἐβδομηκοστήν*. Porro Olymp. L, 1. *Προικοινήσιος* legitur pro *Προκοινήσιος*, LXXVI, 4. *Ποινεῖ* pro *Ποινιεῖ*, LXXVII, 2. *Τευξοῦντα* pro *Πυξοῦντα*, LXXXIII, 2. *Χαιρώνειαν* pro *Κορώνειαν*, LXXXVI, 2. *Ἀργέαν* pro *Ἀρδεα*, LXXXIX, 1. *Κοινὸν* pro *Κόννον*, 2. *ΑΜΥΝΙΑΣ* pro *ΑΜΕΙΝΙΑΣ*, 4. *Ἀργεῖους* pro *Ἀγρίους*, XCI, 4. *Δεκελειακὸς* pro *Δεκελεικός*, XCIV, 4. *Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς* pro *ὁ Στειριεὺς*, XCV, 1. *Καρτέρου* pro *Κρατέρου*, 3. *Φιλήσιος* pro *Μιλήσιος*, XCVI, 1. *Νεφρέα* pro *Νεφερέα*, 2. *τὸ θεωρητικὸν* pro *τὸ θεωρηκόν*. Mox in Mausoli morte Olympiadis C. anno II. assignata vitiatos offendis Plinii codices, qui quomodo corrigendi et cum Diodoro in concordiam revocandi sint, infra exponam. Adde denique Olymp. C, 4. *αὐτοῖς* pro *αὐτούς*, CI, 3. *οἱ Λακεδαιμόνιοι* pro *οἱ Θηβαῖοι*, CIV, 1. *ἀπέβαλε* pro *ἀπέλιπε*, CXVIII, 4. *ΞΕΝΙΠΠΟΣ* pro *ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΣ*, CLXXVII. *Ἐκατόμνος* pro *Ἐκατόμνος*, *Ἀκρινωνμίδας* pro *Ἀριστωνμίδας*, *Ἄπτωτος περίοδος* pro *ἄπτωτος περίοδος*, 1. *Ἀμινσὸν* pro *Ἀμισόν*, 3. *Οὐεργίλιος* pro *Οὐεργίλιος*, 4. *Λασσθήνη* pro *Λασθήνη*, CCXII, 1. *Ὀθων Σίλβιος* pro *Ὀθων Σαλούτιος*, CCXXIII, 4. *Ἀγαρηνοὺς* pro *Ἀτρηνοὺς*. Sed haec hactenus. Praeterea pauca hoc genus menda supra pag. XXIII seqq. praeoccupavimus. Quorum medelae omnium, proximis illao post Scaligerum saeculis veterum scriptorum textui allatae, non frustra proinde apud libri nostri auctorem desiderantur, Scaligerum²⁵⁸). Idem tamen alias codicum labes sustulit de coniectura. Ex his emendationibus in nostra caussa patet maximi momenti esse eas, quas a Scaligero profectas satis aliunde constet. Atque harum exempla haec sunt in promptu. Ut a nominibus Olympionicarum initium faciam: Excerpta Casauboniana victorem Olymp. XIX. cursu coronatum sic edunt: *Μένος Μεγαρεύς* pro quo Scaliger *Μένων* scribi voluit eamque correctionem nomine uncis incluso indicavit. Quamquam certum est hodie, *Μένος* recto se habere, Olympiadum tamen Descriptio *Μένων* repraesentat et ipsa²⁵⁹). Perperam vero in Africani catalogo Olymp. LXX. legitur: *Νικαίστας Ὀπούντιος στάδιον*. Emendat Scaliger²⁶⁰): „Nomen nihili”, inquit. „Legendum *Νικίας*.” Atque sic profecto Olympiadum Recensus *Ο. Α. Ο. Νικίας ὁ Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος στάδιον* quam coniecturam nunc veram evincit codex Armeniacus²⁶¹). Denique ab Africano Olymp.

258) Nos cum proventum criticorum in hoc genere studiorum opusculo deesse nollemus, veras lectiones ubique indicavimus, easque nonnullis quidem locis in ipso Descriptionis textu proposuimus, veluti Olymp. L, 1. not. 170., LXXVI, 4. not. 344., LXXVII, 2. not. 357., LXXXVI, 2. not. 480., XCV, 1. not. 640., XCVI, 2. not. 656., CCXXIII, 4. not. 1597; reliquas autem in notis textum illustrantibus vindicavimus, Olymp. XVIII, 1. not. 56., XXV, not. 71. coll. 175., XXIX, not. 88., XXIX, 1. not. 90. seq., LXXXIII, 2. not. 436., LXXXIX, 1. not. 529., LXXXIX, 2. not. 532., LXXXIX, 4. not. 542., XCI, 4. not. 576. coll. Ph. Buttm. Gr. Gr. ampl. II. p. 339. § 119. n. 37., XCIV, 4. not. 640., XCV, 3. not. 645., XCVI, 1. not. 654., C, 4. not. 722., CI, 3. not. 735., CIV, 1. not. 784., CXVIII, 4. not. 1054., CLXXVII. not. 1308., CLXXVII, 1. not. 1310., CLXXVII, 3. not. 1317., CLXXVII, 4. not. 1321., CCXII, 1. not. 1539: quo tamen postremo loco in Dionis oratione post verbum *Σαλούτιος* parenthesis excidit, qua hanc scripturam pro *Σίλβιος* exprimendam fuisse Scaligero significaveramus.

259) Vid. not. 58.

260) In Add. Nott. ad Graeca Euseb. p. 428 a.

261) Vid. not. 256.

CXIII. duplicato cursu vicisse Olympia traditur *Ἀργεὺς Ἀργεῖος*. Quod nomen Scaliger in *Ἀργεὺς* et in Addendis Notis ad Graeca Eusebiana²⁶²⁾ censet mutandum et in Olympiadum Descriptione²⁶³⁾ mutatum proponit. Atque haec quidem Olympionicarum nomina Scaliger nullo extrinsecus petito adiutus instrumento ex ingenio suo ingeniique linguae Graecae cognitione restituit. Sed sunt etiam, quae in diversis veterum libris variata sic prodantur, ut aliam formam ex alia corruptam esse appareat. Ex his quocunque loco unam aliquam elegit proposuitque Descriptor Olympiadum, eandem ubivis praeoptatam esse animadvertens, quam in Notis ad Graeca Eusebiana praeoptandam dixit Scaliger. Testes *Οἰβάωνας*, *Εὐτελίδας*, *Φιλητᾶς Συβαρίτης*, *Ἐξαίνετος*, *Εὐβάτος*, *Κάπρος*, *Κλεόστρατος*, Olympionicae²⁶⁴⁾. Inter principes eandem rem comprobant Phaenippus, Atheniensium Archon²⁶⁵⁾, et Areus I, rex Lacedaemoniorum, Eurysthenida²⁶⁶⁾. Sed haec de regibus disputatio patet alius. Neque enim ad sola nomina pertinet, sed patriam etiam tangit et annos regni. Dynastam Salaminis Abdemonem Diodori libri²⁶⁷⁾ *Τύρσιον* fuisse tradunt. Pro quo Scaliger, annotante Vesselingio²⁶⁸⁾, in margine exempli sui recte *Τύρσιον* correxerat. Atque idem gentile regulo addit Descriptio nostra²⁶⁹⁾. Eiusdem Diodori²⁷⁰⁾ codices Ptolemaei Aloritae regno *ἐτη τριάχοντα* largiuntur: cum *τρία* tantummodo ei concedat temporum ratio. Scaliger igitur hunc minorem numerum et orae ascripsit Diodori sui et in Olympiadum Recensu sine mora edidit²⁷¹⁾. Luculenta denique est Viri Summi emendatio, qua Straboni, Eumenem II, Pergami regem, annos *ΜΘ* regnasse testanti, *ΑΘ* restituendum esse censet. Quam, primum quidem in Canonibus Isagogicis²⁷²⁾ propositam, redire vides in libello nostro²⁷³⁾. Philosophi etiam Parmenidis vitae rationibus Scaliger coniectura consuluit. Floruisse is dicitur, secundum vetustas Laërtii²⁷⁴⁾ editiones, *κατὰ τὴν θ' καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα*. Postremum numerum, manifesto corruptum, ad oram libri sui in *ἐβδομηκοστὴν* refingi voluisse Scaligerum, Menagius testis est, et confirmat Olympiadum Descriptio, Parmenidis *ἀκμὴν* Olymp. LXXIX, 1. assignans²⁷⁵⁾.

Videantur tamen novissimorum vim argumentorum debilitare loci corrupti aut mutilati tales, qui Scaligeri coniecturam experti, in Olympiadum Recensione offeruntur intemptati. Sed hos fere eius modi esse cognosces, quos vitiatos quidem esse constet, sed quemadmodum restituas, non item. Referenda huc est Ctesiclis illa de censu Demetrii auctoritas apud Athenaeum²⁷⁶⁾: *Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῳ χρονικῶν καιδεκάτῃ*

262) p. 428 b.

263) Vid. not. 950.

264) Vid. *Οἰβάωνας* Olymp. VI. not. 11. coll. Add. ad Graec. Euseb. p. 426 b., *Εὐτελίδας* Olymp. XXXVIII. not. 122. et *Φιλητᾶς* Olymp. XLI. not. 129. coll. p. 427 b., *Ἐξαίνετος* Olymp. XCI. not. 560. et *Εὐβάτος* Olymp. XCIII. not. 596. coll. p. 428 a., *Κάπρος* Olymp. CXLII. not. 1157. et *Κλεόστρατος* Olymp. CXLVII. not. 1184. coll. p. 429 a.

265) Hunc cum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 331 B. Philippum, Hieronymus autem in Chron. Euseb. Olymp. XLVII, 2. Phaenippum appellet, Scaliger in Animadv. p. 88 b. n. MCCCXXVI. Phaenippum agnoscit eandemque scripturam etiam in Recensu nostro Olymp. XLVIII, 2. exprimendam curavit. Vid. not. 157.

266) Hic Cleomenis nepos et successor in vitiatas Diodori codicibus XX, 29. perperam *Ἀρέτας* vocatur. Scaliger ei ex aliis scriptoribus *Ἀργεὺς* reddit Can. Isag. III. 340., eoque nomine regem Olympiadum Descriptioni inseruit Olymp. CXVII, 4. not. 1035.

267) XIV, 98.

268) Ad Diodori I. I.

269) Sub Olymp. XCVII, 2. not. 673.

270) XV, 71.

271) Sub Olymp. CIII, 1. Vid. not. 763.

272) Lib. III. p. 328. Ipsa Scaligeri verba not. 1179. legere est.

273) Ad Olymp. CXLVI, 1.

274) IX, 23.

275) Vid. not. 382.

276) VI. p. 272 C.

πρὸς ταῖς ἑκατὸν φησιν Ὀλυμπιάδι ἐξετασθὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαλη-
ρείως τῶν κατοικοῦντων τὴν Ἀττικὴν κτλ. Animadvertit quidem Scaliger in numeris
istis lacunam simulque quomodo ea sarciri posset indicavit in Animadversionibus²⁷⁷⁾, nec ta-
men rationem suam sic omni dubitationi exemptam habuit, ut in Olympiadum Elenchum
reciperet, religiosum scilicet ratus, rem gravissimam non, uti tradita erat, sed suo addi-
tamento fucatam reddidisse²⁷⁸⁾. Eandem ob causam Clementis Alexandrini nec de Gy-
gis nec de Vaphris auspiciis testimonium infestare ausus est, etsi in utroque a librariis
erratum esse sibi persuaserat²⁷⁹⁾. Laudanda sane moderatio, cuius utinam in omnibus
ambiguae medicinae corruptelis fuisset memor!

Patet ex his, quae modo disputavimus, Olympiadum Descriptorem cum iisdem,
quae Scaligeri temporibus veterum libros contaminabant, uti lectionibus, tum haud paucis
locis easdem proponere emendationes, ad quas Viri summi sententiam inclinasse aliunde
certum est. Sic res ea, quae Scaligero Olympiadum Recensionis auctori infesta exti-
tura erat, in contrarium vertit, quippe qua, tanquam lapide Lydio, Scaligerianum esse
libellum nostrum cognoscamus.

Habes argumenta plurima sane atque gravissima sententiae eius, qua Olympiadum
Recensionem ad Scaligerum auctorem referendam esse iudicavimus. Nihilominus vulga-
ris opinionis miram quandam speciem esse necesse est, cum tribus illa saeculis perdura-
rit totque non doctos minus, quam cautos invenerit patronos. Itaque operae pretium
visum est, in appendice huius disputationis inquirere, quid insit libello nostro prorsus sin-
gulare, quod cautos deceperit, delenierit doctos. Prodit ille sine auctoris indicio ἀνώ-
νυμος, in partes vocatur, cum totus e veteribus haustus sit, quasi vetus quidam codex,
a Scaligero. Potuit — quis neget? — alterum cum altero coniunctum ansam dare erroris.
Adde Graecae linguae, quam refert opusculum, colorem purum et, ut primo aspectu vi-
deatur, minime fucatum, eoque dignam totius libri elegantiam: non mirabere, quomodo
error, semel conceptus, sit nactus amatores²⁸⁰⁾. Decepit forsitan etiam ipsa operis, quam
titulus indicat, ratio. Fuit enim in deliciis veterum illud scribendi genus, quod Ἀναγρα-
φῶν nomine significatur. Extabant olim inprimis Olympionicarum, extabant Archontum
Descriptiones multae, quae ad unam omnes Fortunae ludibrio absumptae, mirificum sui
desiderium reliquerunt. Dicam de huius modi scriptoribus infra explicatius. Hoc loco
illud quaero: quis, cui semel de vetusta opusculi nostri auctoritate constiterit, non fa-
cile sibi persuadeat, e Descriptionum istarum ruina totius tanquam generis exemplar
nostram servatam esse Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφὴν? Sed haec omnia antiquitatis indicia
non talia sunt, ut non paullo subtilius rimanti vana appareant et evanescant. Gravius
et speciosius illud est, quodque haud scio an ad fallendos lectores contulerit plurimum,

277) Ad Euseb. p. 129 b.

278) Vid. not. 907.

279) Clementem, Gygis regnum ex Euphronionis fide ab Olymp. XVIII. deducentem Strom. I. p. 327 C.,
sic reprehendit Scaliger Can. Isagg. III. p. 328: „Itaque initium Gygis concurret cum anno primo Olym-
piadis XVII, non autem XVIII, ut est apud Clementem: qui fortasse est error librarium.“ Nihilominus
in Olympiadum Descriptione Lydorum rex Olymp. XVIII. ascriptus est. Vid. not. 56. Idem Clemens Va-
phris, Aegyptiorum regis, annum secundum cum primo Olympiadis XLVIII contendit Strom. I. p. 331 A. B.,
ut regnare coeperit Olymp. XLVII, 4.: cui ipsi anno eius auspicia etiam assignat Recensus. Vid. not. 154.
Et tamen Scaliger Clementem hallucinationis arguerat in Animadv. p. 88 b. n. MCCCCXXVI.: „Rursus quod
ait eum [Olymp. XLVIII, 1.] fuisse secundum annum Waphris, non inultum quidem discedit a vero, discedit
tamen. Nam Waphres coepit regnare anno septimo Sedekiae; qui et septimus erat captivitatis Jechoniae.
Ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximus, quod secundum annum Waphris dicit congruere cum primo
Olymp. XLVIII, quum is fuerit annus III Olympiadis XLVI.“ Hic igitur Vaphris initium Olymp. XLVI, 2.
collocandum ostendit. Sed haec inconstantia, uti diximus, e verbi scripti veneratione profluxit, minime illa
vituperanda.

280) Haec iam supra p. II. attigimus.

notitia scilicet, quam auctor noster ostentat, talium auctorum librorumve, qui dudum in deperditis numerantur. Cuius sane familiaritatis iactatio, si quid aliud, ad fallendum facta, et ita facta est, ut malevolus Scaligeri iudex consilium imponendi inde derivare possit. Cum enim in indicandis fontibus, e quibus hausit, parcissimus sit adeoque quam de temporibus rerum quarundam transmissam videret fantae varietatem, generali *κατά τινας* vel *οἱ δὲ* formula significasse fere satis habeat: nisi quod Olymp. LXXX, 4. in assignando Lysiae natali ad Dionysium Halicarnasenseum, et Olymp. XCVIII, 2. in digerenda Gallorum invasione ad Diodorum diserte provocavit: idem nonnullis locis testes nominatim excitat, in iisque unum et alterum bene antiquae memoriae, sed quorum scripta aut omnia aut ea saltem, quae se compilasse simulat, perierint. Hanc rationem ad fucum lectori faciendum inprimis valuisse mihi persuasum est. Quis enim, nisi alia indicia secus suadeant, antiquum habere eum dubitabit, cui antiquitatis scripta patuisse talia videantur, quae e nostris oculis dudum sublata, vix nota sint nomine? Afferuntur autem in hoc genere Xanthi Lydiaca²⁸¹), Androtionis²⁸²) et Philochori²⁸³) Atticae Historiae, Euphorionis²⁸⁴) Aleuadae, Apollodori²⁸⁵) Chronica, Dionysii Chalciden-

281) Xanthus, Candaulae F., Sardibus Lydorum oriundus (Suid. s. v. *Ξάνθος*), antiquior fuit Herodoto, cui historiae scribendae auctor extitisse dicitur Ephoro ap. Athen. XII. p. 515 D. fr. 19. ap. C. Muell. Fragm. Hist. Graec. Paris. a. 1841. Extendit vitam usque ad tempora Artaxerxis I, Persarum regnum Olymp. LXXVIII, 4. auspicati (vid. not. nostr. 378), a quo Themistoclem exulem tradidit exceptum, teste Plutarcho Them. cap. 28. Quod Suidas addit: *γεγονώς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως Σάρδεων* multa negotia facessivit Frid. Creuzero (Hist. Graec. antiquiss. Fragm.) p. 137. seq., cuius *Ἀθηναίων* pro *Σάρδεων* scribentis coniecturam et improbat iure Muellerus et idoneo argumento redarguit A. Westermannus ad Voss. De Hist. Gr. p. 32. not. 40. *Γεγονώς* est natus, quam vim ab usu lexicographi alieniorem esse incitius iudicat Crenzerus. Natum autem captarum ab Ionibus Sardium tempore i. e. (vid. Creuz. l. l. p. 135.) Olymp. LXIX, 1. quomodo Dionysius De Thuc. iud. 5, 2. inter eos referre Xanthum potuerit, qui fuerint *ὀλίγω πρωτύτεροι τῶν Πελοποννησιακῶν καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας*, sponte intelligitur. — Disputavit de Operibus Xanthi Lydii eorumque fragmenta collegit post Creuzerum Car. Muellerus p. 36—44. Reliquos Xanthos tractavit Ez. Spanh. ad Callim. Del. V, 41. coll. Fabric. Bibl. Gr. ed. Harl. Vol. II. p. 159. et Creuz. l. l. p. 136. not. 2. 225.

282) Androtionem, Athidis auctorem, Atheniensem fuisse certum est. Vid. Siebelis Epist. ad C. L. Lenzium p. XVI. Quando vixerit, non item. Itaque incertae aetatis scriptoribus eum annumeravit Vossius DHG. III. p. 386, accinente Harlessio ad Fabric. BG. II. p. 744. Ionsium vero DSHP. II, 9, 1. p. 190., qui Androtionem post Olymp. XC. et ante Aristotelem vixisse perhibet, historicum cum oratore confudisse apertum est. Perizonius porro ad Aeliani VH. VIII, 6. coll. Plut. De Exil. II. p. 605 C. cap. 14. post Timaeum et ante Mummii Achaici tempora Nostrum scripsisse dicens, terminis iusto inter se remotioribus aetatem viri circumscribit. Quam dubio nec Siebelis exiit, Androtionem ille post Olymp. XCVI, 3. vixisse vel in vivis adeo fuisse propter fragmentum, Harpocrati s. v. *Ξενικόν ἐν Κορίνθῳ* debitum, affirmans l. l. p. XIX. Paulo plus effecerit Theodorus Muellerus, auctore Plutarcho l. l., cuius tamen verba vereor ne nimium presserit, demonstrare conatus, historicum nostrum una cum Timaeo et Philochoro (Olymp. CXV—CXXX) floruisse, edidisse vero Athidem, antequam suam absolvisset Philochorus, p. LXXXIV, a. — Fragmenta Androtionis a C. G. Lenzio collecta primus edidit Siebelis p. 109. seqq., nuperrime autem retractavit Theodorus Muellerus p. 371—377. Idem de aliis Androtionibus agunt et ab his nostrum distinguere docent, alter Epist. p. XIV. seqq., alter p. LXXXIII b.

283) Philochorus, Cyni F., Atheniensis (Vid. Suid. s. v. *Φιλόχορος*) circa Olymp. CXVIII, 3. vatis prodigiorumque interpretis munere fungitur Athenis. Dionys. Dinarch. II. p. 113, 41. Vitam extendit ultra Antiochi Dei, Olymp. CXXIX, 4. regnum Syriae auspicati (sec. Euseb. Armen. ed. Mai. l. 40. p. 185. coll. Clint. FH. III. Append. cap. III. p. 310 seq.), initium, ad quod usque historiam Atticam descripserat. Periiit insidiis oppressus Antigoni Gonatae, cui se propter Ptolemaei Philadelphi studium suspectum reddiderat; vid. Suid. coll. Lenz. Philoch. Fragm. ed. Siebelis. p. 3. seq. Proinde, si non Olymp. CXXX, saltem ante Olymp. CXXXIII, 2, quo anno Ptolemaeus Energetes Philadelpho successit secundum computum Porphyrii apud Euseb. Scal. l. p. 59. extr. Mai. l. p. 115. coll. Clint. FH. III. Append. cap. V. pp. 379. 399. — Opera Philochori, additis fragmentis, recensuerunt C. G. Lenzius p. 8—10. 10—106. et Theod. Muellerus p. LXXXVIII. seqq. p. 384—417.

284) Euphorionis, Polymnesti F., poetae Chalcidensis, eiusdem philosophi, natalem, teste Suida s. v. *Εὐφορίων*, ipsa digerit Olympiadum Descriptio Olymp. CXXVI, 1. Cf. not. 1090. De Euphorionis Vita et Scriptis disseruit et Fragmenta illustravit Aug. Meineke. Gedan. a. 1828. 8. Quam lucubrationem auctor in Analectis Alexandrinis secundis curis retractavit. Berol. a. 1843. 8.

285) Apollodorus, Asclepiadis sive filius (C. Muell. p. XXXVIII) nescio cuius, sive Myrleai e

sis²⁸⁶), opinor, *Χρίστος*, Thrasylli²⁸⁷) ad Democritum Prolegomena, Heliodori Periegetae²⁸⁸) De Athenarum Arce commentarii, Memnonis²⁸⁹) De Heraclea Ponti Historiae,

Bithynia grammatici discipulus (Heyn. ad Apollod. Fragm. Gotting. a. 1803. 8. l. p. 385 et Gale de Apollod. Vita p. 19 in dissertatione De Scriptoribus Historiae Poeticae), Panaetii Rhodii et Aristarchi grammatici disciplinae alumnus, item Diogenis Stoici (Scymn. v. 20) eiusdem, qui Atheniensium legatus cum Carneade et Critolao Romam profectus est Olymp. CLVI, 2. (Cic. Acad. IV. 45 coll. Clint. FH. III. p. 92, ad a. a. Chr. 155), auditor, Atheniensis. Suid. s. v. *Ἀπολλόδοτος*. „Aequales eius fuere Posidonius Stoicus, Demetrius Scepsius, Castor chronographus, Alexander polyhistor. Vixit circa Olymp. CLX. a. Chr. 140. U. C. 614. paullo post Carthaginem deletam, paullo ante tempora Gracchorum.“ HEYNIUS. — Opera viri, *περὶ πάσαν ἱστορίαν διανοῦ* (Auct. libelli De Alleg. Hom. 7.), recensuit eorumque reliquias digessit accuratissime post Heynium Car. Muellerus p. XXXVIII. seqq. p. 104 seqq. 428—469.

286) De hoc infra agam not. 295.

287) Hanc in Democriti libros Introductionem (*Τὰ πρὸ τῆς ἀνυγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων*. Diog. Laërt. IX, 41. *τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καὶ Θρασύλλος ἀναγέγραφε κατὰ τάξιν*. Id. IX. 45), quam etiam nonnulla e vita Abderitae delibasse consentaneum est (Diog. IX, 41), uno fere consensu recentiores critici ad Thrasyllum, Tiberii aequalem et comitem (Tacit. Annal. VI. 20. Suet. Aug. 98, Tiber. 14. 62. Callig. 19. Dio LV, 11. LVII, 15. LVIII, 27. Themist. Orat. XII.), virum, ut ait Scholiasta Iuvenalis VI, 575, multarum artium scientiam professum, eundemque, cum postremo se dedisset sectae Platonicae, tetralogiarum Platoniarum auctorem (Diog. III, 56. coll. XI, 45. III, 1.), referunt. Dubitanter hoc quidem Vossius DHG. II. p. 232, sed tamen ita, ut et ipsum pateat ad vulgarem sententiam magis inclinare. Floruerit igitur Thrasyllus circa Olymp. ^{CXCV}_{CXCVI}. De patria dissident. Mendesium facit Vossius l. l., illum nimirum dicens Thrasyllum, cuius librum De Fluviiis plus semel compilavit personatus Plutarchus. Affertur ab eo *Θράσυλλος Μενδήσοις ἐν τρίτῳ περὶ Αἰθῶν* pag. 40. ed. Ph. Jac. Maussac. Tolosae a. 1618. 8. paulloque post *ἐν τοῖς Τραγικοῖς*, vel potius, ut cum Ant. Westermanno ad Vossii l. l. not. 10. legendum censeo, *ἐν τοῖς Θρακικοῖς*. Adiuvabit eadem emendatio locum Iasonis Byzantii p. 39. seq. *ἱστορεῖ Τάσων Βυζάντιος ἐν τοῖς Τραγικοῖς*. Ubi iterum lege *Θρακικοῖς*. Thrasylli huius Mendesii Aegyptiaca idem auctor affert p. 54: *ἱστορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς*. Neque alius esse videtur, cuius meminerunt Stobaeus Floril. XVI. p. 541, Plinius Ind. libb. II. IX. XXXI. XXXII, 5, Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 335 D. Sed recte F. Sevinus, qui de Vita et Scriptis Thrasylli in Mémoires de l'Acad. Royale des Inscriptions etc. Tom. X. Paris. a. 1736. 4. data opera egit, Vossium cum Graeco Aegyptinum confudisse arguit. Sevinus ipse l. l. coll. p. 96. Thrasyllum nostrum eundem ponit cum Philiasio illo, de quo auctor Plutarchus De Mus. cap. 21: *ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ Τυρταίου τι τοῦ Μυτινέως, καὶ Ἀνδρέα τοῦ Κορινθίου, καὶ Θρασύλλου τοῦ Φλιασίου, καὶ ἑτέρων πολλῶν, οὓς πάντας ἴσμεν διὰ προαίρεσιν ἀπισχημένους χρώματος κτλ.* Ionsius DSHP. III. 3. 2 p. 13. non item, qui Thrasyllum Tiberii aequalem a musico Plutarcheo diserte voluit distinctum, quemadmodum nec C. F. Hermannus Hist. et Syst. Phil. Plat. Heidelb. a. 1839. 8. p. 560. not. 21, num Philiastus fuerit Thrasyllus noster, satis exploratum est. Equidem non intelligo, quid philosophiae multarumque aliarum artium professorem, eundem musices cultorem cogitari prohibeat. Certe donec idonea discriminis argumenta prolata fuerint, Plutarchi locum indeque Philiastem patriam nostro vindicabo. De scriptura nominis verbo moneatur. Olim in Diogenis editionibus *Θράσυλλος* legebatur IX, 37. 38. 41. 45, quemadmodum etiam nunc scriptum extat apud Dionem l. l., Longinum Porphyrii. De Vit. Plot. 20. (Fragm. edit. A. E. Egger. 5. §. 6. p. 75). In Platonis vita, cui Thrasyllum duobus locis adhibuit Diogenes, nunc (III, 1.) *Θράσυλος*, nunc (III, 56.) *Θρασύλαος* audit. Quo utroque loco, uti etiam tribus prioribus, novissimus Laërtii editor *Θρασύλος* exprimendum curavit, de accentus transpositione laudans Boissonad. ad Aristaeon. Epist. p. 441. Aequae etiam imperatoris illius, qui occisos ad Arginusas Insulas sepelire neglexit, nomen variat inter *Θράσυλλος*, ut est ap. Philochorum Scholiastae Aristoph. Ran. 1196. (Fragm. ed. Lenz. p. 66. seq.), Diodorum XIII, 97. 101, Pausaniam VI, 7, 2, et *Θρασύλος*, ut extat in Thuc. lib. VIII, 73. et in Xenoph. Hellen. I, 1, 8. 35. I, 2, 1. 6. 7. al. Utramque probam formam esse ostendit Bast. Epist. crit. p. 243. seq.

288) De hoc eiusque Scriptis dicam not. 298.

289) Memnonem Vossius quidem DHG. II. p. 226. Augusti aeo assignat, coniecturam faciens e fine operis, quod de rebus Heracleae Ponti XVI. libris perscriptum in morte Brithagorae, Heracleensium ad C. Iulium Caesarem legati, desierit. (Videatur, qui scriptionem illam in compendii formulam redegit, Photius cod. CCXXIV.) Verum, ut bene observat Fabricius BG. V, 35. Tom. X. p. 749. ed. Harles., hoc rem non conficit, et potest fuisse longe iunior. Nam ipse Photius l. l. testatur, praeter XVI. illos historiarum libros elucubrasse Memnonem octo alios, sed quos nec Photius viderit. Cf. Casp. Orellius ad Memn. Hist. Heracl. Pont. Excerptt. Lips. a. 1816. 8., qui e stilo affectante illo quidem facilitatem simplicitatemque Xenophonem, sed hic illic poetico, et a communi loquendi usu remoto, nec non e vocabulorum usu recentiore inque deterius vergentem Graecitatem prodentium, de seriori Memnonis aetate coniicit, eumque vix ante Hadriani vel Antoninorum tempora historias suas scribere potuisse persuasum habet, Praef. p. IV. seqq.

Phlegontis²⁹⁰⁾ Olympiades, denique Hippostrati²⁹¹⁾ Genealogiae Siculae. Magna, saepe, satisque antiquum sonantia scriptorum nomina, quorum opera a nobis indicata qui legerit integra, optima eum auctoritatis vereque antiquum scriptorem habendum esse, quis neget? Atqui noster illa non legit ipsa, sed eorum reliquias tantummodo, in aliis, qui aetatem tulerunt, scriptoribus dispersas, habuit easdem, quae huc usque superstites, a Viris Doctis nostrae aetatis certatim collectae sunt. Fontes autem talium collectionum, aequae ac nummi illi et tituli, quos ipsos diximus compilasse Scaligerum²⁹²⁾, cum hominibus eruditis superiorum saeculorum non tam facile, quam nostris temporibus, patuerint omnes: illis ignoscendus quodammodo error, recentioribus non item. Produxit autem Olympiadum Auctor e Clementis Alexandrini Stromatis Xanthum²⁹³⁾, Euphorionem²⁹⁴⁾, Dionysium²⁹⁵⁾,

290) Egit accurate de Phlegontis Tralliani, Hadriani liberti, vita et scriptis Vossius DHG. II. p. 261. Cf. Prolegg. nostra p. IV.

291) De Hippostrato fusius dicturi sumus infra not. 306.

292) Supra p. XI. seqq.

293) I. p. 333 B. *Φανίας δὲ πρὸς Τερπιάδου τιθεὶς Ἀσάχην τὸν Ἀσάβιον Ἀρχιλόχου νεώτερον φέρει τὸν Τερπιάδου, διημιλλῆσθαι δὲ τὸν Ἀσάχην Ἀρχίνω, καὶ νικητῆναι. Ξάνθος δὲ ὁ Ἀνδρὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα — Θάσον ἐκτίσθαι, ὥστε εἶναι συμφανὲς τὸν Ἀρχιλόχον μετὰ τὴν εἰκοστὴν ἤδη γνωρίζεσθαι Ὀλυμπιάδα.* Hoc Xanthi testimonium de Leschiis cum Arctino certamine afferunt Vossius DHG. I. p. 34, Ionsius DSHP. I, 19, 2. p. 121. adeoque Creuzerus HGAF. p. 227. Prae-eunte Creuzero eundem errorem erravit Meier Marxius in Ephoro (Caroliruhae a. 1815) p. 76., item, ut videtur, Severus Lucianus Plehnus in Lesbiacis (Berol. a. 1826.) p. 133 et Welckerus De Lydiacis Xanthi Spuriis in Seebodii Archiv. Philol. et Paedag. a. 1830. p. 74. Quorum tamen hic, cum super disputationem suam repetendam curaret, retractavit sententiam in Scriptis Minoribus (Bonnae a. 1844.) Tom. I. p. 438. seq. not. 5. Nam ad Thasi κτίσιν Archilocho supparem contestandam a Clemente Xanthum excitari, dubium esse vix potest. Hinc recte Olympiadum Descriptio Olymp. XVIII, 1: *Ἀρχιλόχος ἐγνωρίζετο κατὰ Ξάνθον τὸν Ἀνδρὸν.* Vid. not. 57. Illud dubites, qui sit intelligendus Xanthus. Et Ionsius quidem I. l. de Xantho musico, Theophrasti aequali eodemque Arcesilai magistro, cogitavit, de quo legere est ap. Diog. IV. 29. Sed is, ipso teste Laërtio, Athenis fuit, non e Lydia oriundus, quam suo Xantho patriam diserte vindicat Clemens. Qui si celeberrimum illum Xanthum dicit, Herodoto antiquiorem (Ephor. ap. Athen. XII. p. 515 D), offendit Olympias, qua in notandis temporibus primus usus est Timaeus. Vid. Polyb. XII, 12. Iam possit illud quidem additamentum esse Clementis, qui ex aliis rebus a Xantho simul allatis Olympiadis annum computarit. Sed in universum quae Xanthi nomine feruntur Lydiaca, in quibus sine dubio illa Thasi conditae mentio locum habuit, a Xantho profecta esse, nobis persuadere non possumus. Moverant *νοθείας* suspicionem iam antiqui critici, in iisque haud mediocris eruditionis auctor Artemo Cassandrensis ap. Athen. XII. p. 515 D. in sua *περὶ συνυγωγῆς βιβλίων* lucubratione. Scripserat idem *περὶ βιβλίων χρήσεως*, quo ex opere nonnulla profert Athenaeus XV. p. 694 A, ut ipsis librorum titulis hominem probe imbutum fuisse veterum lectione augureris. Is igitur Artemo Lydiaca Xanthi a Dionysio Scytobrachione, qui paullo ante Ciceronem floruit, Diodori Siculi in fabulis pragmatici scriptoris more tractandis auctor (Vid. Suid. s. v. *Διονύσιος Σκυτοβραχίων* et Sueton. De illustr. Gramm. cap. 7. coll. Welcker. I. l. p. 73. et Clint. FF. HH. Tom. III. Append. XII. p. 559. n. 233.), scripta esse affirmavit huiusque sententiae suae disertissimum patronum nactus est Welckerus I. l., Creuzeri, qui vulgarem opinionem tuetur in HGAF. p. 141. seqq. 225., antagonistam.

294) I. p. 327 C: *Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλιδῶν κτλ.*, quae compilavit Olympiadum Descriptio XVIII, 1. Pro *Ἀλιδῶν* non *χιλιδῶν*, uti vult Clintonus FF. HH. T. III. Append. 12. p. 511. not. a. 9., sed *Ἀλεναδῶν* scribendum est. Vid. not. infra 56. Superest eius operis memoria etiam ap. Schol. Theocriti XVI. 34. Vid. Mein. Anal. p. 65. seq. Quod vero ad Ephorum nescio quem recentiore historico Alexandarum historiam referunt Suidas s. v. *Ἐφορος* et Eudocia p. 164., id profectum est a permutatione nominum *Ἐφορος* et *Εὐφορίων*, de qua vid. Car. Mueller. FHG. p. LVII. not. 1. Totum autem nomen iunioris Ephori, a celeberrimo illo Isocratis auditore diversi, commenticium esse, censent Marx. Ephor. p. 7, Meuek. Anal. p. 27, Bernhard. ad Suid I. l. Suspendit iudicium Carolus Muellerus I. l., utrum Euphorioni librum an Ephoro iuniori tribuat, dubius. Sed Ephorum in Clementis loco substitui non posse, ostendit Marx. p. 79. seq. not. 32.

295) I. p. 333 B: *Ξάνθος δὲ ὁ Ἀνδρὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα ὥς δὲ Διονύσιος, περὶ τὴν πεντεκαιδεκάτην, Θάσον ἐκτίσθαι (φέρει, ἰστορεῖ).* Unde hausit Olympiadum Descriptio XV, 1. coll. not. 44. Est autem, ni fallor, Dionysius iste non alius, quam Chalcidensis, qui, teste Scymno v. 115. seq., quinque libros *Κτίσεων* scripsit. Fragmenta eius opusculi pleraque collegit Clintonus FF. HH. Tom. III. App. cap. 12. p. 559. not. e. Reliqua suppeditabit Vossius DHG. III. p. 432. et apud Vossium Westermannus not. 30. De aetate Dionysii hoc unum affirmari potest, eum ante Scymnum, qui a. U. c.

arripuit ex Harpocratonis Lexico rhetorico Androtionem²⁹⁶), Philochorum²⁹⁷), Heliodorum²⁹⁸). Philochori tamen, cuius longe frequentissima mentio fit, nonnullos praeterea locos e Dionysii opusculis rhetoricis²⁹⁹), unumque et alterum e Scholiastis Aristophanis³⁰⁰) atque Euripidis³⁰¹) excipit. Denique a Diogene Laërtio Apollodorum³⁰²) et Thrasyllum³⁰³), a Stephano Byzantino Phlegontem³⁰⁴), a Photio Memnonem³⁰⁵), a Pindari Enarratore Hippostratum³⁰⁶) mutuatus est. Eadem ratio est aliorum aliquot historicorum,

664. a. Chr. 90. Olymp. CLXXII, 3. inclauit (Vid. Seymn. v. 50. 67. coll. Clint. I. I. p. 143.), floruisse. Bene antiquum scriptorem esse, ex eo colligas, quod Dionysius Halicarnasseus illo teste utitur, ubi diversas de origine Romae sententias expendit.

296) Verba Lexicographi s. v. *Διαψήφισις* extant, quae Olymp. XC, 2. coll. not. 554. repraesentat Noster.

297) Vid. s. v. *Διαψήφισις* coll. Olymp. Descr. XC, 2. not. 554, s. v. *Προπέλαια ταῦτα* coll. O. D. LXXXV, 4. not. 473, s. v. *Συμμορία* coll. O. D. C, 3. not. 719.

298) S. v. *Προπέλαια ταῦτα* coll. O. D. LXXXV, 4. not. 473. Dicit autem Harpocratio Heliodorum Atheniensem, periegetam. Athenaeus VI. p. 229 E: *Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, ἐν τοῖς περὶ Ἀκροπόλεως*. Idem IX. p. 406 C: *Ἡλιόδωρος δ' ὁ Περιηγητῆς, ἐν πρώτῳ περὶ Ἀκροπόλεως*. Aetas eius in incerto est. Voluit quidem eam ex Athenaeo II. p. 45 C., ubi Heliodorus quidam de Antiocho Epiphane rem narrasse perhibetur, ita definire L. Prellerus Polem. Lips. a. 1838. 8. pag. 172, ut Nostrum post a. U. c. 590. a. Chr. 164. Olymp. CLIV, 1. scripsisse diceret. Ibi tamen num de Atheniensi periegeta sermo sit, iure dubites. Coestabat autem Heliodori de Athenarum Arce scriptio libris quindecim. Athenaeus VI. p. 229 E: *πεντεκαίδεκα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία*. Reliquias eius operis apud Deipnosophistas et apud Lexicographos superstites collegit, qui accurate nostrum ab aliis Heliodoris dispescuit, Fr. Ritschl. in Biblioth. Alexandrina sub primis Ptolemaeis. Vratist. a. 1838. 8. p. 137 seq. Quos Plinius in Elencho auctorum libb. XXXIII. IV. V. commemorat *Περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει*, item quos Harpocratio s. v. *Ὀνήτωρ* affert *Περὶ τῶν Ἀθηνῶν τριπόδων* libros, eiusdem esse, qui de Athenarum Arce commentarios scripsit, et cum his ipsis commentariis arctius coniuncti fuisse videntur. Vid. M. H. Meieri Comment. Andocid. VI. Partic. XIII. sive de Lexicis X. oratorum et de aetate Harpocratonis, Indici Lecti. Univers. Halens. hibern. a. 1843. praefixa, p. 64. not. 358. Cave tamen, praeceunte Vossio DHG. III. p. 448, nostro Heliodoro tribuas illud *Περὶ μνημάτων* opus, a Plutarcho De Vitt. X. Orati. II. p. 849 C. Hyperid. cap. 14. memoratum. Hoc eodem Diodori est, non Heliodori, ex emendatione Ruhnkenii HCOG. p. LXXXVI. Cf. Preller. p. 173. Heliodori lucubrationi omnino genuinam quattuor libris exararat Polemo periegeta. Strabo IX. p. 396: *Πολέμων ὁ Περιηγητῆς τέσσαρα βιβλία συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει*. Cf. Preller. p. 35—40. et Clint. FF. III. Tom. III. App. 12. p. 524. n. 109. not. s. 1.

299) Epist. ad Ammaeum II. p. 122, 33. coll. O. D. CVII, 4. not. 855, II. p. 123 seq. coll. O. D. CX, 1. not. 903, II. p. 124, 8. coll. O. D. CX, 2. not. 909, Dinarch. II. p. 113, 35. coll. O. D. CXVIII, 2. not. 1044, II. p. 113, 41. coll. O. D. CXVIII, 3. not. 1052, II. p. 119, 8. coll. O. D. CIX, 2. not. 884, II. p. 128, 38. coll. O. D. CVII, 1. not. 843.

300) Pac. v. 604. coll. O. D. LXXXVII, 1. not. 492.

301) Orest. v. 371 et 771. coll. O. D. XCII, 2. not. 586.

302) Apollodori Olympiadum Descriptio allegat Chrooica, duobus quidem locis, in Democrito LXXX, 1. not. 400, teste Laërtio IX, 41 (Fragm. ap. Heyn. p. 414. Muell. p. 446, b. n. 84), et in Aristotele XCIX, 1. not. 698, eiusdem fide Diogenis V, 9 (Heyn. p. 415. Muell. p. 448, a. n. 92).

303) Prodit Thrasyllus auctor in natali Democriti anno O. D. LXXXVII, 3. not. 359, ascitus e Diogene IX, 41.

304) Phlegontis cum auctor noster multis locis non solum Mirabilia (CCVII, 1. nott. 1494. 1495. CCVIII, 1. nott. 1500. 1501. CCX, 1. nott. 1512. 1513. CCXI, 1. nott. 1520. 1521. CCXY, 3. nott. 1562. 1563. CCXXIII, 4. not. 1595), sed etiam Olympiadum opus (VI, 1. not. 12. CCLXXVII, 1—4. nott. 1308. 1310. 1311. 1314—1323) compilaverit, mirum est, unum tantummodo locum, nominato teste, ab eo afferri Olymp. CLXXXI, 1, ubi, quae Noster Phlegontis fide narrat, Stephano debet s. v. *Ταρραχίνη*.

305) Provocat ad Memnonem Noster Olymp. XVII, 1. in anno Astaci a Megarensibus colonis conditae. Vid. not. 52. Verba eius etiam Olymp. CXXIX, 1 excipit, sed suppressa Memnonis auctoritate, quia tempus rei narratae Hieroclymo acceptum refert. Vid. not. 1107.

306) Hippostratus offertur Olymp. LXIX, 1. not. 253., productus e Pind. Scholiasta ad Nem. II. p. 445. Boeckh., quem compilavit Eustathius ad Hom. Iliad. p. 6. ed. Lips. Is Hippostratus idem est cum eo, qui genealogias Siculas exposuit, teste Scholiasta Pind. Pyth. VI, 4: *Ἰππόστρατος ὁ τῆ περὶ Σικελίας γενεῶν λογῶν*. Ex eodem opere sine dubio sunt, quae cum eiusdem Pindari ad Olymp. II, 8 et 16, tum Theocriti VI, 40. tradit Scholiasta. De aetate huius scriptoris non liquet. Cf. Voss. DHG. III. p. 455 seq., qui librum de Minois rebus, quem Phlego De Mirabb. cap. 30 laudat, et de Mirificis hominum in India formis commentarium, quem Tzetzes Chil. VII, 144 commemorat, aum recte tribuat nostro Hippostrato, decer-

quorum opera etsi non magis vidit, quam eorum, quos testes rerum nominavit, forma tamen orationis ad imponendum non minus idonea digessit. Cadit hoc imprimis in Antilochi *πραγματείας*, cuius sic meminit Descriptio³⁰⁷⁾: *Ἐντεῦθεν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἱστορῶν πραγματείας ἄρχεται*, et in Iusti Tiberiensis Chronica sic illa laudata³⁰⁸⁾: *Ἐνταῦθα λήγει τοῦ Ἰουστίου τοῦ Τιβερίου χρονικόν*. Ita qui loquitur, nonne speciem sumit lectoris? Et tamen Olympiadum Scriptor nec Antilochum norat, nisi e Clementis Stromatis³⁰⁹⁾, nec Iustum aliunde, quam e Photii codicibus³¹⁰⁾.

Mitto alia. Satis enim his mihi, quomodo potuerit et committi error et propagari, explicasse videor. Quae quidem quaestio minime devitanda fuit, ut vel levissimum de auctore libelli scrupulum tollerem maximèque de erroris pertinacitate admirantibus satis facerem. Nunc vero collectis iis, quae IOSEPHUM SCALIGERUM Olympiadum Recensus auctorem ostendunt, et remotis, quae alias trahere videantur, testimoniis atque indiciis: tandem aliquando Viri Docti Scriptorem opusculi anonymum laudare desinent, Scaligerumquo agnoscent auctorem, cuius causam argumentis ad persuadendum idoneis nobis defendisso videmur.

Cap. III.

Cum constet de auctore, fieri poterit, ut *de libri ipsius pretio eiusque consilio* iudicetur. Interpositum quidem tale iudicium hic illic³¹¹⁾ est iam intra cursum supra agitatae disquisitionis: sed quae ibi passim et oblata occasione observavi, vel indicavi potius, quam ostendi: ea nunc data opera explicanda et in unam tanquam imaginem comprehendenda sunt. Omnia autem historiarum compendia — nam in his numerandus erit libellus noster — cum duabus potissimum rebus censeantur, et *apto rerum delectu* et *accurata temporis notatione*: Olympiadum Descriptio videndum est quatenus duplici hac laude digna sit. Qua quidem in censura ne inique versemur, litterarum status, qui fuit, cum scriptum opusculum est, non omittendus erit. Cum enim nullus fere auctor, in quocunque elaborat scripturae genere, saeculi sui genium dissimulare penitus possit, eamque potius tanquam tesseram ostendat libris suis inscriptam: tum historicus certos habet sibi praescriptos fines, et fontium caeterorumque subsidiarum copiam atque conditionem, et aetatis suae rationes ac necessitates. Itaque totum hoc de Olympiadum Recensu examen sic volumus instituisse putari, ut, quidquid de ejus pretio iudicaverimus, et e fontium, quibus auctori uti licuit, adminiculis, et ex historiae, quae Scaligeri aetate fuerunt, desideriis aestimasse videamur.

nere non audeo. Quamquam illud quidem certum, quod de Abari Olympiade tertia in Graeciam profecto apud Harpocratem s. v. *Ἀφῆρις* extat Hippostrati testimonium, in Descriptione nostra Olymp. III. 1. not. 7. in partes vocatum, non ad Hippostratum esse, sed ad Nicostratum referendum, novae illum comediae poetam. Reduxit Nicostratum IMM. BEKKERUS probante, ut videtur, MEIERO in diss. supra not. 298. laudata, ubi inter auctores, quibus usus sit Harpocratio, Nicostratum quidem afferi, nullum vero Hippostratum. Superest, qui castigetur, mirus quidam IONSI DSHR. IV. p. 266 error, Hippostratum, *Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῆς*, ni fallor, ipsius nostrae auctorem facientis his verbis: „Hippostratus *Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῆν* scripsit.“ Quod qua ratione nixus pronuntiavit, plane nescias. Cf. infra not. not. 380.

307) Olymp. XLIX, 2. Vid. not. 164.

308) Olymp. CCXIX, 4. Vid. not. 1582.

309) l. p. 309. C.

310) Cod. XXXIII.

311) Cf. pagg. X. XI. XII. XIV. XV. XXI. XXVIII. XXIX.

Et primum quidem res enarratas cum fontibus, unde profectae sunt, comparantes laudamus Scaligerum, quod, ubicunque fieri posset, ipsa rettulit veterum testimonia, ipsis scriptorum verbis accurate expressa aut, ubi o Latio auxilium petendum erat, in Graecum sermonem fideliter translata. Illic illic deprehendes Nostrum verba auctorum perperam explicantem, perraro ingenio potius suo, quam codicum suffragio confisum. Imo longe plurimos veterum locos, e quibus hausit, recte explicavit integrosque reddidit, qui quidem integri esse videbantur, in locis manifesto corruptis hac moderatione usus sapientissima, ut, nisi certa se aliunde emendatio offerret, mendum omnino mallet non perspexisse, quam violenta medela sustulisse videri. Atque in hoc genere multa emendavit, quae post adeo codicum auctoritate confirmata vidimus, alia dubiae medicinae caute intacta reliquit, quamvis nosset vitata. Quod quam vere sit iudicatum, vel ex iis apparebit, quae supra pag. XXXIV—XXXVI in universum disputata sunt. Nunc videamus singula, et primum quidem orationem. Ea pro libri consilio simplex quidem est et incomita (pag. XII), sed perspicua et distincta, neque omni elegantiae laude destituta (pag. II). Contra genium linguae Graecae, si ab uno et altero loco discesse- ris, ubi verba *δολιχοδρόμος* et *διανδροδρόμος* perperam intellecta errorem pepererunt (pag. XXXIII), nusquam peccatum est. Olymp. CLXXXIX, 3 *τὰς σημαίας ἄς* scriptum est pro *τὰ σημαία ἄ*, nec tamen Scaligeri, opinor, sed alius culpa. Porro inscite Descriptio Olymp. XCII, 4 Himerae urbis nomen *Ἰμεραίας* finxit pro *Ἰμέρας*. An vero voluit *τὴν Ἰμεραίαν πόλιν*, pro quo tamen et ipso potius dicendum erat: *τὴν τῶν Ἰμεραίων πόλιν*? Iuprimis enim hic agendum esse video de scriptura nominum et priorum et gentilium, quae notum est in veterum codicibus mirum in modum mutilata, oblitterata, corrupta repraesentari. Atque horum Scaliger non pauca, Olympionicarum maxime, vitiose tradita felici coniectura restituisse praedicandus est; confer nomen *Νιζίου* Olymp. LXX, *Ἀγροσθένους* Olymp. CXVI victoris, quaeque praeterea pag. XXXV collegimus. In refingendis aliis, quae quomodo scribas per libros manuscriptos dubitari licet, minus feliciter versatus est. Sic Cariae regulus quidam non *Πιζώδαρος*, sed *Πιζώδαρος* appellari debuit Olymp. CIX, 4 not. 898. Nequo recte Scaliger composuit codicum dissensum, qui est de nomine Archontis Olymp. CVI, 4 eponymi, qui cum nunc Theodemus, nunc Eudemus appelletur, Eudemum e Theodemo corruptum esse manifestum est. Scaliger vero, qui nominis scripturam inter *ΘΕΟΔΗΜΟΣ* et *ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ* variare dicit, Eudemum in Euthydemum transformandum esse innuit, coniectura scilicet sua non dissipans ille turbas, sed augens. Vid. not. 832. Porro quod Olymp. LXVII ad *Φανᾶς Ἡεληνέως* de suo addidit: *ἦτοι Ἡεληνέως* hoc quoque an non recte se habeat, iure ambigas. Vid. not. 242. Quaedam nomina, quamvis mendose scripta, nulla Scaliger aut corruptelae suspicione aut spe emendationis reddidit intemptata. Quae et ipsa iam aliis locis pag. XV et XXXIV praecoccupavimus. Contra nonnulla infestavit integra et incorrupta. Olymp. CXIII, 1 Athenis Archon fuisse Euthycritus traditur uno et auctorum et monumentorum consensu. Vid. not. 951. Nihilominus Scaliger addit: *οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ*, mera nimirum de coniectura, qua nos quidem lubenter egere fate- mur, quippe talibus ingenii lusibus nihil invari existimantes bonas litteras. Cavendum tamen est, ne Scaligeri coniecturis annumeres, quae aut invitus ipse peccavit sive me- moria sive calamo titubante, aut alius culpa corruptit: ALEXANDRI MORI malis an typo- thetae, in hac causa nihil interest.³¹²⁾ Memoriae autem aut stili lapsus inveniuntur haud rari, sed quos aequus iudex facile condonaverit, praesertim in hoc genere nomi-

312) Hoc non, uti par erat, perpendit Ric. BENTLEY, alioquin subtilissimus harum rerum censor, opusc. ed. Lips. p. 268. coll. 308. Cuius iniquius de Descriptione nostra iudicium et nota 305 ad Olymp. 74, 4 et his ipsis Prolegomenis satis relutatum esse existimamus.

num, in quo proclivis error est. Sic confudit Scalig. Olymp. LXXIII, not. 289 Κροτωνιάτης cum Θεσσαλός, LXXXIV, 4 not. 455 Μιλήσιον cum Σάμιον, XCVIII, 4 not. 693 Μακεδόνων cum Λακεδαιμονίων, CLV, 4. not. 1213 Εὐμένης Ἀττάλου cum Ἀτταλος Εὐμένους. Eodem errore — liceat enim similia similibus adiungere — his πάλην editum est pro πυγμήν, LXXVI, not. 333 iterumque LXXVII, not. 348. Neque solum mixta et confusa inter se, sed etiam corrupta et depravata produntur multa ex eisdem virorum et gentium nominibus. Quo in genere larga nobis obligit copia emendandi, Ναβουσάρου in Ναβονασάρου, Ὀρσίππος in Ὀρσιππος, ΑΕΩΚΡΑΤΗΣ in ΑΕΩΚΡΑΤΗΣ, Ὑπερηένσις (sic!) in Ὑπερηειός, Σαλυάτιον in Σαδυάτιον, Ἀχιλλείτιδος in Ἀχιλλείτιδος, Ἐπιτελίδης³¹³) in Ἐπιτελίδας, Πρωτειόρου in Πρωταγόρου, Γέλωνος in Γέλωος, Εὐαίτης in Εὐείτης, Μέλιος in Μαίλιος, Πλισιώνας in Πλισιτώνας, ΕΠΑΙΝΕΤΟΣ ἦτοι ΕΩΝΑΙΝΕΤΟΣ in ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ ἦτοι ΕΞΑΙΝΕΤΟΣ, Καρτέρου in Κρατέρου, ΑΙΟΦΑΝΙΟΣ in ΑΙΟΦΑΝΤΟΣ, ΑΠΥΡΙΩΝ in ΠΥΡΙΩΝ, Ἀρταξέρην in Ἀριαξέρην, ΑΙΣΚΙΝΗΣΟΣ in ΑΥΣΚΙΝΗΤΟΣ, Θεοδέκτης in Πολυδέκτης³¹⁴), ΕΛΠΗΝΟΥΣ in ΕΛΠΙΝΗΣ, ΘΗΜΙΣΤΟΚΛΗΣ in ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, Παρμένων in Παρμενίων, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαλερεὺς in ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαληρεὺς, Σάθρας in Ζάθρας, Κιτιεύς in Κιτιεύς, Ἀρβάκης in Ἀρσάκης, Ζάκυνθον in Ζάκανθαν, Τρωϊκῆς in Τρωικῆς, Αισχίων in Αισχιάων, τριάροις in Τριάροις, Θαρσεὺς in Ταρσεὺς, Ποιτέλους in Πουτέλους³¹⁵): uberrimum hercle spicilegium lectionum depravatarum, quao ad unam omnes codicum auctoritate carent. Atque earum longe plurimas, invito auctore, manifestum est in textum irrepsisse errore typothetae: nonnullas tamen (veluti Παρμενίων et Σάθρας) dubites an Scaligerum de coniectura e genere earum, quas supra castigavimus, edidisse dicas. Nam e codicibus nondum editis quaedam profecisse virum doctum, post Cramerianam Anecdotorum editionem aegro mihi persuadeo.

Sed salis *de orthographicis*. In rebus *grammaticis* porro desideres nostrae aetatis ἀκριβείαν. Sic *ν ἐφέλχυστιζόν* innumeris locis abundanter additum³¹⁶), accentus ubique fere in elisione³¹⁷) et inclinatione³¹⁸), saepenumero etiam alias in verbis³¹⁹) et nominibus, praecipue propriis³²⁰), inscite notati. Iota subscriptum haud raro aut positum falso aut omissum. Deerat adversante formandi ratione in *Ἰελῶοι* Olymp. LXXIX, 4,

313) Sic in uno saltem Thesauri exemplo scriptum deprehendimus, alio rectam formam offerente. Animadvertendum est enim, — sciens hoc affirmo — ipsa inter se discrepare eiusdem editionis Hdae exemplaria. Vid. infra ad Olymp. 71. not. 270.

314) Mendum, ut saepe eiusmodi, tacite sustulimus.

315) Olymp. 8, 2. 15. 17, 1. 23. 27, 1. 43, 2. 50. 65, 1. 73. 73, 3. 87, 1. 91, 2. 94, 4. 95, 1. 96, 2. 98, 1. 2. 102, 3. 103, 1. 106, 1. 108, 2. 117. 117, 4. 118, 3. 130, 1. 132, 1. 140, 1. 164, 1. 172, 4. 177, 4. 216. 218, 3.

316) Sine mora delevimus, ubicunque παρῆλκεν.

317) Ἀποκοπῆς leges penitus ignotas fuisse editori, haec exempla documento sunt: πᾶρ' (Olymp. 75, 1), μετ' (101, 1. 107, 4), κατ' (84, 4. 98, 4. 109, 2), κᾶθ' (94, 2), μηδ' (90).

318) Idem valet de enclisi. En accentuum monstra in hoc genere oblata: Ἰππόστρωτος φησὶ (Olymp. 69, 1), Καλλίος τις (93, 4), μεταίναι σφίσιν (108, 1), τελειτῆσαι φασὶν (114, 1), Ἀριστόνικος τις (162, 1), μητέ τινα (219, 1), χρήματα τε (227, 3). Adde οὐκ ἔστι pro οὐκ ἔστι (103, 2). In quibus encliticarum rationem susque deque habitum esse apparet: quippe quam editor nunc ne cognosse quidem, nunc cognosse quidem, sed perperam cognosse deprehendatur.

319) ἀποθάνοντος pro ἀποθανόντος (Olymp. 39, 1), ἐργάζομαι pro ἐργάσθαι (72), al.

320) Legebantur olim Ἀστικόν et Ἀστικόν pro Ἀστικόν et Ἀστικόν Olymp. 17, 1. (quamquam alio loco, 129, 1, recte Ἀστικόν); Ἰντεράμνα pro Ἰντέρμνα 26, 1. 117, 2; Οὐίλης pro Οὐαίης 35, 1; Καμαρίνα pro Καμάρινα 45, 1. 57, 1. 79, 4. 82, 1. 85, 1; Οὐάσρης pro Οὐασρῆς, quorum tamen etiam illud in codicibus invenitur, 47, 4. not. 154; Ἰβνκός pro Ἰβνκος 54, 1. not. 182; Θέτταλος pro Θετταλός 69. not. 250; Θρασέδαιος pro Θρασυδαίος 75, 3. 80, 3; Πολύδαμης pro Πολυδάμης 93; Μανσώλω pro Μανσώλω 103, 1 (sed recte Μαύσώλω 100, 2. 106, 4); Ἰαχυτογῆρως pro Ἰαχυτογῆρως 103, 3. Nonnulla praeterea in Descriptione insunt huius generis menda, quae suo loco neglecta hac occasione corrigimus. Sic

in *Γελῶων* LXXXII, 1, in *Κῆρος*³²¹⁾ LXXIII, 3 et saepius. Abundabat contra in *Μαντινῆς* XC, 1, in *Ἀπῆρε* CVIII, 1, in *Ἀθήνησι*, similibus. Pleraque ex his leviora et maximam partem talia esse intelligitur, de quibus uti Scaligeri aetate nondum constiterit iudicium, ita rectius statui hodie demum coeptum sit post PHIL. BUTTMANNUM. Etiam formas aliquot casuum, genitivi maxime et accusativi, item temporum historicorum, quae vocantur, augmento perperam aut adiecto aut abiecto falsas, repraesentat libellus. Notavi ex his Olymp. LVI, 1 *Λεωπρεπίως* pro *Λεωπρεποῖς*, LXXIV *Ἀστυλλέος* pro *Ἀστυλλέου*, LXXV, 3 *Παιραία* pro *Παιραιᾶ*, LXXVI, 1 *Κατάναν* pro *Κατάνην*, CXIV, 4 *Δημεία* inepto Dorismo pro *Δημείον*, CII, 2 *συνροζιάθη* pro *συνροζιάθη*, CV, 1 *ὀνόμασε* pro *ὠνόμασε*, CLXXX, 4 *ἐξισαθής* pro *ἐξισαθής*. Bona etiam harum macularum pars non SCALIGERO, sed aut MORO imputanda est aut typographo. MORI enim, ut diximus, et digerendi operis et corrigendi partes erant: qua provincia quam negligenter functus sit, statim apparebit. Nam profecto huius hominis ἀρχισία tribuendam est, quod eadem res non raro bis narratur et assignatae reperiuntur, cum alterutro tantum loco recte collocari posse videantur et o mente SCALIGERI collocandae essent. Sic sub eadem Olympiade bis traditur, primum succinctius, post explicatius, *de Abderis* (XV et XV, 1. nott. 101 et 103), *de Tyrtaeo* (XXV, 1. nott. 116 et 117, quorum priori loco quod *Σφαῖρος* legitur pro *Τυρταῖος*, aut typographi culpa factum est, aut rursus MORI, manus Scaligerionae ductus non recte legentis)³²²⁾, *de Charone Lampsaceno* (LXXV, 1, nott. 309 et 315), et de hoc quidem adeo iisdem utrobique verbis. Alia sano talium repetitionum exempla ad SCALIGERUM transferenda esse evincit prior Thesauri editio. Huic igitur tribuo, quod *de Messeniorum in Peloponnesum reditu* eadem fama duobus traditur locis in eiusdem anni area Olymp. CII, 3. nott. 751 et 756, itemque quod bis, sed sub diversis Olympiadibus, res narratur *de Thaso Teiorum colonia* (XIV, 1. not. 37. XV, 1. not. 44.) et *de Himerae urbis eversione* (XCI, 2. not. 572. XCII, 4. not. 594.), de illo oppido eisdem, de hoc variatis paullulum verbis. Inprimis autem SCALIGERI liberalitas repetita victoriarum mentione gloriae consuluit hieronicarum praecipueque Pythionicarum, quorum unus adeo ter diversis locis in unius et eiusdem palmae memoriam enumeratur. Inter Olympiorum victores hanc sortem experti sunt *Lampis* Olymp. XV, not. 41 et XVIII. not. 55, *Eurybatus* ibidem, *Ecagoras* XCI. not. 561 et XCIII. not. 597, *Xeaodamus* CXI. not. 920 et CCXI. not. 1518, inter Pythionicas *Arcesilaus* LXXVIII, 3. not. 374 et LXXXVIII, 3. not. 518 et *Megacles*. Atque hic profecto Megacles, cum semel tantum vicerit quadrigis, ter tamen per Olympiadam latercula refertur victor curulis, Olymp. LXXV, 3. LXXXVIII, CXXIX, 3. Cuius hariolationis culpa sane non tota in SCALIGERUM videtur conferenda, sed distribuenda quodammodo inter auctorem et editorem libelli. Quamvis enim primam et alteram rei mentionem ex ipsius SCALIGERI coniectura profluxisse verisimile sit: tertiam tamen MORI imprudentiae tribuendam esse vix dubites. Vid. not. 321. coll. 503 et 1108. Uno denique et altero loco Descriptio lacunam indicat in talibus rebus, quae in veterum libris leguntur integrae. Sic Olymp. LXXVIII, 4, *ΑΥΣΙΘΕΟΣ* in ipsa fronte anni omissus est, CVIII, 1 in Archontis, gemina denominatione post *οἱ δὲ* excidit *ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ*, CXXIII, 2 in Menandri vitae annis desideratur ὁ littera. Hosce defectus ortos puto e litteris SCALIGERI male scriptis,

Olymp. 15 et in nota 40 *δολιχός* κτλ. legitur pro *δολιχός* κτλ., 79, 2 *Ἰνάρων* pro *Ἰνάρων* (Thuc. I, 104) vel *Ἰνάρω* (Diod. XI, 71), quamquam etiam *Ἰνάρως* defendas Libanii (Tom. I. p. 420 C) suffragio.

321) Vid. BUTTM. gr. gr. ampl. II. p. 329.

322) Addas his exemplis *Acanthi* victoriam dupliciter digestam et ipsam sub Olymp. XV iterumque XVI, 1. Sed in hoc aliae turbae accedunt, de quibus suo loco exposuimus, not. 40.

quas recte se legere posse desperaret MORUS. Reliqui textus naevi manifesto impu-
landi sunt inertiae typographi³²³), cuius errores corrigendi vel inprimis erat MORI.
Verum hic officium tantum non deseruisse videtur. In universum igitur si de hac ex-
terna operis facie iudicium sciendum est, negari sane non potest eam multis modis
mancam esse et imperfectam; attamen cum, quibus deformatur vitiis, ea pleraque non
tam in SCALIGERUM, quam in MORUM transferenda esse videantur, de huius quidem ho-
minis nec diligentia nec eruditione magnifice sentiri, sed de SCALIGERI laudibus nihil
detrahi patietur opusculum nostrum, quippo ita ab auctore scriptum et elaboratum, ut,
paucis exceptis, quae in tanto opere, in tam misera editionum conditione, facile condo-
naveris, acquis desideriis haud mediocriter satisfecerit.

Ad res ipsas venio, in quibus et deligendis et digerendis quid Scalig. praesti-
tisse videntur, deinceps dicendum est. Hic quoque primum nonnulla generaliter obser-
vamus, accuratiora de singulis postmodo tradituri. Amplexus autem SCALIGER est non
solum *civilia* et *bellica*, sed idem *litteras* et *artes* respexit earumque progressus an-
notavit. Atque ex abundanti rerum copia delectum ubique fere cum iudicio instituit nec
in ullo genere res magni momenti omisit. Unam quidem et alteram fugisse diligentiam
eius, in tanta rerum recensendarum mole non admireris. Minoris facias quod *Anci*
Marcii auspiciu neglexit: nam per totam priorem libri partem ratio praevalet rerum
Graecarum. Sed in his ipsis *Clisthenis* et *Areopagi per Ephialtem imminuti* me-
moriā aegrius desideres. Quod vero *Cyaxarae* mortem e fide Diodori II, 32, certis
eam anni Olympici temporibus definientis, non annotavit, laudem potius, quam reprehen-
dam, ob apertam nimirum scriptoris illius hallucinationem. Vid. WESSELIUS ad Diod. l. l.
In litterarum historia, uti par erat, Graeciam et in Graecia rursus Athenas, universae
prope eruditionis parentes, imprimis spectans, poetas et musicos ludosque, quibus illi
certabant, historiarum scriptores, philosophos, oratores plene et accurate digessit. Quae
operis pars, nullo fere non distincta paullo nobiliori nomine, insignem diligentia et
ἀκριβείας laudem meretur. Romanorum, uti res gestas, ita scriptores paucos attigit,
quorum nec ubivis delectum laudes. Attulit quidem e poetis eos, qui eximia laude
floruerunt, *Virgilium* et *Horatium*: quibus sub finem libri addidit etiam sequioris
aetatis poetam, uti ludorum Capitolinorum palma nobilem, satis tamen obscurum,
L. Valerium Pudentem: multo clariores tacuit, *Catullum*, *Tibullum*, *Propertium*,
tantopere celebratos. Velustiores epicos, tragicos omnes et comicos prorsus neglexit,
non meminit *Eunii*, non *Pacuvii* aut *Attii*, non *Plauti*, non *Terentii*. E prosae ora-
tionis scriptoribus unum uniuscuiusque tanquam generis exemplar proposuit, ex historicis
Sallustium, e philosophis *Senecam*, ex oratoribus *Ciceronem*. Commemoravit qui-
dem etiam *Caesarem*, sed dictatorem spectans, non historicum. Porro *Livii*, principis
historiae Romanae, memoriā frustra quaeras: cum tamen non desit alterum Palavinor-
um, imo orbis terrarum decus, *P. Thraseus Paetus* (Olymp. CCXI, 2), quamquam
is virtute magis, quam doctrina inclaruit. Hinc intelligitur, auctorem nostrum litterarum
Romanarum historiam generatim perstringere potius, quam singillatim persequi voluisse:
quamquam in hac parte historiae vel studio ubertatis obstabat inopia fontium chrono-
logorum eiusmodi, qui vitas scriptorum certis annis et Olympiadum quidem annis, qua-
rum Scaliger maxime curiosus fuit, descriptas traderent. In omni enim rerum delectu
— id quod et supra p. XII. animadvertimus et in censura libri imprimis tenendum esse
ducimus — summam legem sectatus est temporum rationem, certis praesertim momentis

323) Huc refero Olymp. 69, 3 β' pro αβ', 82, 1 ἀνακρίσεται pro ἀνακρίτται, 84, 3 ἀπειχθίσαν pro ἀπειχθίσαν, 98 ξημίως pro ξημίως, 102, 4 ὁμῶς pro ὁμῶς, 110, 3 γυνάως pro γυνάως, 118, 1 ἐτα pro ἐτα, 170, 1 αἰτουργήσας pro αἰταρχήσας, 227, 3 ὠνομασμένων pro ὠνομασμένων, alia.

definitam anni Olympici, cui quidquid in veterum libris ascriptum repperit, licet levis-
simum esset et vix ullius pretii, dignum tamen censuit, quod in tabulas referret. Pro-
fecto enim — ut hoc statim ab initio delibem, more quodam usus Socratico per ludos
et iocos ad seria transeundi — non solum, qui illustrissimi reges, tyranni, imperatores
extiterint, quando celeberrimae pugnae acciderint, quibus annis nobilissimae urbes con-
ditae sint, et quidquid praeterea propter gravitatem suam mentione dignum est, in hoc
Recensu annotatur: verum etiam, quando terra contremuerit, quando cometae aut duo
soles in coelo arserint, quando fulgur in Neronis mensam ceciderit, quando maria et
amnes extra ripas diffluerint, quando Aetna aut Vesuvius ignes vomnerit, quando nova
apud Theram exorta insula sit; porro quando delphin Arionem ad Taenarum attulerit,
quando Phoenix in Aegypto visus sit, quando mulieres simiam, androgynos aliosque
partus portentosos ediderint, quando seryus militis Romani in Germania stipendia merentis
parturierit³²⁴), praeter alias id genus narratiunculas³²⁵) sedulo relatum et assignatum le-
gimus. Quorum posteriora manifesto ad genus commentorum et fabellarum pertinent,
priora etsi possint e rerum naturalium studio orta videri, multo tamen simplicius et ve-
rius aeque ac reliqua ob certam temporum notationem, qua insignia ad nos pervenerunt,
locum in Olympiadum libro nacta esse existimantur. Quum enim SCALIGER pleraque ipsis
annis Olympicis, caetera aut Archontum Atheniensium aut Consulum Romanorum aut
ultrorumque simul nominibus accurate definita reperiret: scilicet ne quidquam eorum,
quorum constaret chronologia, in chronologico deesset opusculo, nullo discrimine recepit
omnia, quid magni momenti esset, quid parvi, non nimis scrupulose rimatus. Praeterea
ne sperneret nugae istas et ludicra aut nihili aestimaret, genius admonerat supersticiosus
veterum scriptorum, quorum vestigia quin fideliter SCALIGER sequi voluerit non dubito.
Qui quantopere amarint insignia hominum facta indicia divinitus missis portenta demon-
strare, ex historicis ostendunt *T. Livius* et *Dio Cassius*, curiosissimi talium prodigi-
orum captatores³²⁶), item utroque multo antiquior *Timaeus*, caeterum auctor eruditus
et accuratior temporum indagatione de historia egregie meritis, qui tamen et ipse de-
generi isti et muliebri superstitioni indulgens animum fabularum ineptias in medium pro-
ferre minime dedignatus est. Vid. MUELL. FGN. vol. 1. pag. LIV. Sed ne chronographos
quidem, ieiunius, opinor, scriptorum genus, eiusmodi res indignas censuisse, quas Fa-
stis inscriberent, cum alii docent, tum illustri exemplo et *Phlego Trallianus* et *Mar-
moris Parii auctor*, quorum alter, religiosus etiam alioquin rerum mirabilium interpretes,
ne in chronico quidem aut infantem ex serva natum die aetatis undequinquagesimo allo-
quentibus respondentem³²⁷) aut terrae motum Romae iniquum³²⁸) silentio praetermittendum
putavit, alter, licet nec in civilium aut bellicarum rerum descriptione, nec in poetarum

324) Olymp. 77, 4. 88, 3. 177, 1. 199, 2. 223, 3. — 102, 1. 208, 2. 211, 1. 214, 3; 162, 3. — 209, 3. — 88, 3. 101, 4. 116, 1; 203, 3. — 81, 2. 161, 1; 214, 3. — 206, 2. — 29, 1. — 203, 3. — 207, 1; 206, 1. 208, 1; 181, 1. 210, 1. 211, 1. 4. 222, 4. — 208, 4.

325) Olymp. 81, 2. de Philonomi et Calliae erga patres pietate, 137, 1 de primo Sp. Carvilli divortio, 181, 1 de infante post 48 dies fandi perito, 198, 4 et 202, 2 de mathematicis praestigatoribusque et saltatoribus a Tiberio ex Italia pulsus, 201, 2 de collapsio Fidenarum theatro. Quorum nonnulla etsi mentione non indigna sunt, pleraque tamen in hocce gravissimarum rerum delectu vix narrata expectaveris.

326) Scilicet delectabantur antiqui homines, docti non minus, quam indocti, superstitione sua in eaque ostentanda mirum quantum sibi placebant, ex quo rarior et infrequentior esse coepit praeae religionis cultus. Huius saeculi perverse pii primum fere de colloquio stadium notant Livius et Dio, finem signat Iulius Obsequens, quem non taedui singularem de prodigiis locubrationem conscribere catalogo similem, quo singula miracula, e Livio aliisque scriptoribus compilata, secundum temporis rationem Consulium annis applicatam enumerantur. Qui libellus licet salis sterilis atque frigidus sit, tamen certis quibusdam temporis istius desideriis satisfecisse putandus est.

327) Phleg. ap. Steph. s. v. *Tappaxivn*, unde sua hausit Scaliger Olymp. 181, 1.

328) Id. ap. Phot. cod. 97, unde profecta sunt, quae Scalig. ad Olymp. 177, 1 annotavit.

aut musicorum recensione satis accuratus et constans testis, tamen, quando Mars et Orestes Areopagi iudicium experti sint, quando Ceres in Atticam profecta fruges plantaverit, quando Aetnaeus ignis fluxerit, quando lapis ad Aegos flumen delapsus sit, cometa in coelo fulserit³²⁹), religiose annotare non obliviscitur. Iam Marmoris quidem auctoritatem etsi egregiam superstitionis veterum chronographorum *πραγματείας* exemplum existimes, tamen hic non amplius persequor, quippe negatam aetati Scaligerianae. Tanto pluris mihi est Phlego, cuius chronica, duobus locis exceptis, communem antiquorum monumentorum stragem experta³³⁰), eum vel in tanta fragmentorum paucitate notam aliquam mirifici illius rerum delectus contineant, eamque, ut iure proinde mihi coniecere videor, non easus alicuius, sed certi consilii, constantis rationis apertam significationem: poterant, imo debebant SCALIGERO, libri sui vetustatis coloribus distinguendi studiosissimo, tanto diligentius respicienda videri, quanto magis vel titulus operis *Ὀλυμπιάδης* sive *Ὀλυμπιάδων καὶ χρονιῶν συναγωγή*³³¹), nostro libello prorsus geminus, similem in simili scriptura rationem commendabat³³²). Atque hic profecto aptus locus est aperiendae sententiae de re ea, e qua reliquum de libri nostri pretio iudicium maximam partem pendebit. Patet enim haud parum interesse in iudicando opusculo nostro, ut statim ab initio cognitum habeamus, quid polissimum Scaligerum ad huiusmodi scripturae genus amplectendum deduxerit, vel quid primam ei ansam dederit libelli concinnandi. Quae ipsa disquisitio ad nullam rem aptius annecti posse videtur, quam ad Phlegontis sive *Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονιῶν* sive *Ὀλυμπιάδων* collectionem modo commemoratam. Etenim cum primum ad examinandam huius collectionis auctoritatem studia appuli, in eam mox incidi suspicionem³³³), quam nunc ad liquidum perducere posse mihi videor, nimirum ut lucubrationem scriptam esse censum iacturae cuiusdam reparandae gratia, quam primis ecclesiae saeculis fecerunt bonae litterae. Iacturam autem dicimus eorum scriptorum, qui singulares de Olympionicis et Archontibus Athenion-sium libros, *Ἀρχοντικῶν* nomine inscriptos, confecerant. Sed necesse est hanc rem, quae permultum ad illustrandam universam chronologiam antiquam conferre videtur, paullo alius repetamus.

Videlicet cum antiquissimi illi Graecorum historici (*λογογράφοι*), HERCATAEUS MILESIVS³³⁴), PHERECYDES ATHENIENSIS sive LERIUS³³⁵), ACUSILAUS ARGIVUS³³⁶) tempora computare solerent secundum generationes (*γενεαλογίας*): vulgari ista minime quo certa chronologia relicta viam ad inveniendam accuratiorem temporum rationem primus in Graecia bellorum Persicorum aetate aperuerat CHARON LAMPSACENUS, qui Prytanes sive Reges Lacedaemoniorum³³⁷) ad tempora rerum sub singulis regnis

329) Vid. Epoch. 3 et 25, 12, 52, 57, 71 coll. ВОРСКН. C. I. Vol. II. p. 303.

330) Cf. supra p. IV. Quidquid praeter locos, ibi indicatos, nuperrime fragmentorum congegit A. WESTERMANNS in *Παραδοξολογίαις* p. 208—212, maximam partem debetur Stephano, Phlegontis auctoritate in rebus geographicis haud infrequenter uso.

331) Ap. Suid. s. v. *Φλέγων* et ap. Phot. cod. 97.

332) Caeterum SCALIGER hoc ipso, cui Phlegontis exemplo indulsit, miraculorum studio antiquam libri speciem haud mediocriter, imo tantopere auxit, ut inivitus multos eorum, quorum alias haud pinguis Minerva est, in errorem induxerit: qui profecto haud contemnendus SCALIGERO triumphus est. Cf. supra pag. XXXVI seq.

333) Rem supra attigimus pag. XXXVI.

334) Cf. MUELL. RRG. vol. I. p. XV.

335) Id. p. XXXVI.

336) Id. p. XXXVII.

337) Suidas et Eudocia in *Violario* s. v. *Χάρον*. ἔγραψεν *Πρυτάνης ἢ ἄρχοντας τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ δὲ χρονικά*. Titulus operis videtur fuisse: *Πρυτάνης τῶν Λακεδαιμονίων*. In quibus verbum *πρυτάνης* non dubium quin pro regibus Charon usurpaverit, sive perosus nomen regis pariter ac tyranni, sive loquendi usum secutus minime illum infrequentem, de quo sic disserit G. WACHS-

gestarum applicavit. Etsi enim constat, hanc e regum successionebus tempora recensendi rationem iam multo antiquioribus saeculis apud barbaras gentes et nationes fuisse usitatam³³⁸): Charonis tamen laus est, cum ex Asia patria in Graeciam traduxisset et ad Graecas historias accommodasse. Quam quidem cum sponte pateat genealogiarum indicibus commodiorem esse haud paullo, plerosque deinceps historicos adoptasse consentaneum est. Et profecto suffecisse dicenda est eiusmodi chronologia historiis iis, quae de singulis Graeciae civitatibus ἐθρογραφικῶς, ut aiunt, tradebantur. Quarum historiarum fundum fuisse coniecerim cascadas illas Regum Graecorum Successiones, quales, ut vetustatis ratione in enumerando utar, apud Sicyonios, Argivos, Athenienses, Corinthios non minus, quam apud Lacedaemonios extitisse videntur. Lacedaemoniorum quidem regum Successiones, Διαδοχαὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευσόντων, distincte memorantur a Plutarcho, ipso limine vitae Lycurgi, eaeque, si quid video, non diversae a vetustissimis illis Recensionibus, ad quas ob eundem Lycurgum provocat biographus adv. Colot. cap. 17: φορτικώτεροι οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν περὶ Λυκοῦργον χορηγὸν ἐν ταῖς παλαιόταταις ἀναγραφαῖς ἔχοντες. Quippe huc non aliarum rerum fuerunt descriptiones, quam τῶν διαδοχῶν ἀναγραφά, quas cum CHARON³³⁹) et HERODOTUS HALICARNASSENSIS³⁴⁰) compilasse videntur, tum praeter alios ERATOSTHENES CYRENAEUS et APOLLONORUS ATHENIENSIS chronicis libris suis inseruisse traduntur a Plutarcho Lyc. cap. 1: οἱ δὲ ταῖς διαδοχαῖς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευσόντων ἀναλεγόμενοι τὸν χρόνον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης καὶ Ἀπολλύδιωρος κτλ. Cf. MUELL. FGN. p. 444. fr. 75. Interierunt quidem prisca illa Lacedaemoniorum παραλήχηται una cum primariis caeteris harum rerum fontibus: sed dubium non est, quin inde hausti sint regum Graecorum canones, quos et Castor olim atque Africanus proposuerunt, et ab utroque mutuatus est Eusebius, ab Eusebio Syncellus. Neque tamen soli regum indices chronologiae inservierunt usui, sed coacti sunt ad idem servitium etiam summi quidam civitatum magistratus, qui regum vel in temporum descriptione facti vicarii inveniuntur non tantum apud Athenienses, quorum in digerendis historiis abolito regno ad Archontes confugiendum necessario fuit, verum etiam apud Lacedaemonios, quorum res gestae, ipsa regum, reliquarum gentium regnis multo diutius perdurantium, aetate, Ephorum nominibus notari coeptae sunt. Prorsus singulare in hoc genere institutum erat apud Argivos, quorum cum desissent reges, asciti quidem sunt Ἀγρίναι³⁴¹), sed horum nullus in chronologia usus fuit. Concessit potius Argis curia templo, ma-

MUTHIUS, not. 38. ne Suidae quidem oblitus, DAC. ed. I. a. 1826. Vol. I, I. p. 195: 'Daher ist auch das Wort (Prytanis) mit Basileus innig verwandt und wird nicht selten statt dessen oder als bedeutsame Benennung des Herrschertums gebraucht.' Nam Prytanes itemque Archontes non minus, quam Reges, honorem ab ipso, ut cum Cicerone de Legg. II, 12. loquar, loco civitatis erant consecuti. Vid. Aristoteles Polit. VI, 8, 11. p. 1322b (Bekk.): ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐστίας ἔχονσι τὴν τιμὴν καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τοῦτους, οἱ δὲ βασιλεῖς, οἱ δὲ πρυτάνεις. Hinc saepenumero nomen Regis cum Prytani aut Archonte commutatum. De qua commutatione vid. C. F. HERMANNUS APO. ed. III. p. 131. 10. Charonis πρυτάνεις reges intelligit etiam MUELLERUS FGN. p. XVIII. Caetera vero apud Suidam: ἡ ἄρχοντας τοῖς pro interpretatione ipsius lexicographi satis inepto habenda esse existimo: id quod vel sola ostendit orationis conformatio, proluxae descriptioni operis, quam simplici inscriptioni similior.

338) Cf. regum index celeberrimus, quem comparatis regum annis cum aera Nabonassarica et Philippica astronomiae usibus accommodavit Ptolemaeus, unde a Syncello aut παντὶν βασιλέων sive βασιλειῶν, aut παντὶν ἀστρονομικῶς sive μαθηματικῶς vocatur: in quo praeter Graecorum (i. e. Macedonum) Reges et Romanorum Imperatores Reges Assyriorum et Medorum, itemque Persarum recensentur. Vid. de hoc quadripartito „canone“ Βασιλέων Ἀσσυρίων καὶ Μιδίων, Περσῶν, Ἑλλήνων, Ῥωμαίων Ideleri Enchirid. I. p. 109. seqq. coll. Halma in Commentaire de Théon d'Alexandrie sur les tables manuelles astronomiques de Ptolémée etc. Paris 1822. 4.

339) Cf. MUELL. FGN. p. XVIII.

340) Vid. I, 65 ibique ΒΑΣΗΛ, itemque VI, 52 seqq.

341) Vid. Thuc. V, 47. coll. WACHSMUTH I. I. I, 1. p. 178. I, 2. p. 87.

gistratus sacerdotio, et Iunonis quidem sacerdotio, cuius antistitas, *Ἡραΐδας*³⁴²), e priscis, ni fallor, templi *Ἀραρχαφῆς* petitas, primus, quod hodie cognoscas, in rei chronicae utilitatem convertit HELLANICUS LESBIUS, *ὁ τὰς ἱερείας* — Dionysii verba sunt AA. RR. I, 72: — *τὰς ἐν Ἀργεὶ καὶ τὰ κατ' ἐξάστην προαχθέντα συναγαγών*. Qua quidem in collectione ita versatus est, non ut vulgrem secundum generationes numerandi morem prorsus relinqueret, sed ut utramque interdum et hanc vetustiore et illam recentiorum computandi rationem coniungeret³⁴³). Hellanici exemplum postea secuti sunt cum alii, quos statim afferam, tum HERACLIDES PONTICUS, qui tamen generatorem sacerdotum in rebus gestis recensendis usum, quem Hellanicus praeiverat, intra arctiores terminos cohibuit, siquidem Sicyonine cuiusdam *Ἀραρχαφῆς* fundamento nixus, *ἐν Συναγωγῇ τῶν ἐν Μουναίῃ* solas poetarum et musicorum aetates. Sacerdotum nominibus distinxit. Cf. Plut. De Mus. cap. 3. Consuluit autem idem Hellanicus certiori temporum descriptioni etiam alio quodam, quod de *Carneonicis* exaravit, opusculo: in quo quidem minime nudam victorum enumerationem proposuisse, sed tempora rerum, ad poetas et musicos eorumque inventa spectantium, inde ab Olymp. XXVI, ludieri istius initio³⁴⁴), Carneonicarum nominibus insignisse videtur prorsus eodem modo, quo politicam, quam dicunt, Graecarum civitatum historiam ad Sacerdotum seriem recensuisse putandus est³⁴⁵). Eodem fere tempore aut paullo post — quis enim talia rimetur subtilius? — ad Carneonicas accessisse videntur caeterorum ludorum, qui sacri proprio nomine vocabantur, victores, *ἱερονίκα*, iique paulatim inde primarii extiterunt temporum vindices.

Ex his duplicem apparet a Charone et Hellanico propositam finisse chronologiae rationem, quarum alteram *politicam*, vel, secundum tritissimam dicendi consuetudinem, *profanum*, alteram *sacrum* appelles. Constitit deinceps utraque ratio et per satis longum temporis spatium altera iuxta alteram perduravit, quamvis templis et focis civitatum variantibus. Mox tamen, cum caeterorum templorum laudem superaret templum Iovis Olympicum, et reliquarum civitatum prytanea obscuraret *ἀρχαίων* Atticum: chronologia e vagis per sacra et publica Graecarum urbium tabularia erroribus ad constantiam quandam pervenit certisque fixa sedibus est, altera quidem Olympiae in nominibus *hieronicarum*, altera vero Athenis in *Eponymis* reipublicae. Occurrunt quidem etiam ex illa inde aetate nonnullae temporum notae aut in Ephoris Lacedaemoniorum, aut in Argivorum Heresidibus suspensae, verum hae rarissimae sunt, nec usquam solae apparent, sed ubique cum altera potissimum, quae dixi, rationum coniunctae et comparatae. Quid? quod nec Olympionicarum aut Archontum chronologia constanter usi sunt, qui logographos exceperunt historiarum conditores. Certe THUCYDIDES Olympionicae cuiusdam nomen semel dumtaxat adhibuit unicum temporis indicium lib. III, 8, et secundum Eponymorum Atticorum ordinem epochas tantummodo belli et pacis definit, praecedente ipso historiae patre HERODOTO HALICARNASSENSI. Ab hoc *Xerxis transitus* lib. VIII, 51, ab illo lib. II, 2, V, 19. 25. epocha belli Peloponnesiaci itemque pacis in L annos inter Athenienses et Lacedaemonios factae nominibus notatur Archontum: quibus Thucydides constanter etiam addit Ephoros et uno loco (II, 2) praeterea Iunonis Argivae Sacerdotem. In singulis vero belli annis dispescendis Thucydides non minus, quam qui historias eius continuavit, XENOPHON — de hoc quod repugnare videatur, infra removebo — naturales potius anni vere, aestate, hieme divisi notis sectantur. Praeterea Archontum chronologiam usitatam fuisse reperias in duobus potissimum rerum generibus, in *decretis* vel

342) Cf. Etym. Magn. s. v. *Ἡραΐδας*.

343) Vid. Fragm. 53. ap. MUELL. p. 52. coll. reliq. inde a pag. 51.

344) Cf. not. 75 ad SCALIGERI Recensum.

345) Vid. MUELL. p. xxix coll. fr. 85. 122. 123. pagg. 57. 61.

*aliis id genus monumentis publicis Atticis*³⁴⁶⁾ et in *observationibus astronomicis* aut in universum historiam naturalem spectantibus. E decretis Atticis eadem consuetudo transiit ad oratores, *LYSIAM* maxime, *DEMOSTHENEM*, *AESCHINEM*³⁴⁷⁾: quos sequiori aetate imitantem deprehendas *AELIUM ARISTIDEM*. Neque vero eum, qui vitas *X* oratorum composuit eminenti Plutarchi nomine, eandem rationem adoplasse mireris. *ARISTOTELIS* denique in *Meteorologicis* eodem computo nisi vestigia fideliter expressit *THEOPHRASTUS* discipulus, *PLINII* utroque loco³⁴⁸⁾, ubi hic tempora ad Archontes revocat, auctor: quorum morem postea suum fecit etiam astronomorum veterum longe accuratissimus **CLAUDIUS PTOLEMÆUS**. Praeterea quae supersunt *χρονολογίας ἀρχοντικῆς* aut in Graecis scriptoribus oblata aut e Graecis in Latinos derivata vestigia, ea ad certam aliquam normam referri non possunt³⁴⁹⁾. Quae ut servata sint beneficio fortunae, minimo tamen fortuita ipsa est huiusmodi chronologiae fragmentorum paucitas. Imo huius paucitatis causa est certissima, e communi scilicet repetenda interitu eorum omnium, qui operam et studia posuerunt in Olympionicarum et Archontum nominibus colligendis digerendisque. His igitur de scriptoribus, ad quos dudum tetendit disputatio mea, nunc ita dicam, ut simul conspectum chronologiae Graecae, quem inchoavi, ad finem perducam. Enumerabo autem primum *Olympionicarum*, deinde *Archontum Scriptores*, in calce denique adiungam eos, qui *Olympionicas cum Archontibus comparatos recensuerunt*. Quo in numero qui ultimus est, idem ultimum chronologiae progressum significat, ut qui temporum notationem ad tantum evexerit accurationis gradum, in quo deinceps sine historiae dispendio liceret consistere.

Et ex eorum quidem genere, quos primo loco posuimus, duos ut minus celebres obiter tango: alterum *AGRIOPAM* sive *ΚΟΡΑΜ*, hominem aliunde penitus ignotum, sed quem Olympionicas scripsisse e loco quodam Plinii³⁵⁰⁾ cognoscas, alterum *ΜΕΝΑΕΧΝΗΜ*, obscurae non minus memoriae auctorem, quem hac ipsa scripturae ratione superatum ab Aristotele scribit incertus auctor vitae philosophi³⁵¹⁾. Transeo ad reliquos multo istis clariores, quorum aetate primus est:

346) Ex his fontibus vel ex rivulis inde deductis pendent omnes didascalicae poematum choriorum, item qui data copia aut decreta afferunt Atheniensium, veluti *CICERO* Epist. ad Att. V, 11, 6. (Cors. FF. AA. IV. p. 124), *JOSEPHUS* AA. H. XIV, 8. (Cors. I. p. 279. seq. IV. p. 114. seq.), *LUCIANUS* in Iudicio Vocalium §. 1. (ap. Cors. II. p. 104. seq.) et in Herimot. §. 76. (Cors. III. p. 278), *SCHOLIASTA ARISTOTELIS* Acharon. v. 67, al., aut Panathenaeorum solemnia laudant, veluti *PHILOSTRATUS* vit. Soph. II. n. 1. §. 5. (Cors. II. p. 114. seqq. IV. p. 172) et *MARCELLINUS* vit. Thuc. §. 3; porro *LEXICA STEPHANI BYZANTINI* s. v. *Ἀττικὴ* (Cors. II. p. 119), *ΗΑΡΟΚΡΑΤΙΟΝΙΣ* s. v. *διαψήφισις* et *Ἡρονίλεια*, *PHOTII* s. v. *Ἡρονίλεια*, *SUIDAE* s. ead. v.

347) Morem auctoris sui etiam *SCHOLIASTA AESCHINEUS* p. 755. Reisk. amplexus est. Cf. Olymp. 85, 4.

348) Nat. Hist. III, 9. p. 225. XXXIII, 37. p. 204. ed. Bipont.

349) Cedit hoc in Suidae testimonium de libro Philochori eo, qui est de Archontibus, s. v. *Φιλόχορος*. E Latinis scriptoribus *Cicero* de Fato cap. 9 *Epicuri* mortem *ΠΥΘΑΓΑΤΗ* Archontis nomine definit, usus sine dubio *Apollodori* Chronicis. Neque vero biographi obliti sunt annotare, si quis eorum, quorum vitas describerent, summum Atheniensium magistratum gessisse dicendus erat. Cf. *Plutarchus* de *ARISTIDE* Archonte in vita *Aristidi*. cap. 5 et de semet ipso in Quaest. Sympp. II, 10 coll. VI, 8, *Philostratus* de *APOLLONIO* in vit. Sophist. II. n. 20. coll. Cors. II. p. 115. Caesarum Romanorum tres Eponymorum munere functi perhibentur: *DOMITIANUS* (*Philost.* vit. *Apollon.* VIII, 16. coll. Cors. IV. p. 162), *HADRIANUS* (cf. *Spartian.* in *Hadriano* c. 18 et *Dio* LXIX, 16. Caeteros locos vid. ap. Cors. II, 105 seqq., qui *Hadriani* nomen his Eponymorum Atheniensium fastis inscribendum censet, et *Caesaris* et *Augusti*, Olymp. 222, 4 et 227½), *GALLIENUS* (*Trebell.* in *Gallieno* p. 261. ed. Basil. a. 1546).

350) Nat. Hist. VIII, 34. p. 89. seq. Bip.: „haec *AGRIOPAS* (*ΚΟΡΑΣ* e nonnullis codd.), qui Olympionicas scripsit, narrat.“ Idem in indice scriptorum, quibus in concinnando *Naturalis Historiae* libro VIII usus sit *Plinius*, appellatur *AGRIFFA* lib. I. p. 27. Ibi tamen *AGRIOPAS* nomen excudendum curavit novissimus editor *IULIUS SILLIG.* Vol. I. p. 28. Et recte quidem, ut videtur.

351) ap. *AEG. MENAGIUM* ad *Diog.* V, 35. Tom. III. p. 610. ed. H. G. *HUERNER* in catalogo librorum ab *Aristotele* scriptorum affert *Ὀλυμπιονίκης βιβλίου* (leg. *βιβλίον*) ἢ, ἐν ᾧ *Μέναιχμον ἐνέκησεν*. Qui *Menaechmus* vide an fortasse idem sit cum *Sicyonio* illo, quem *Suidas* s. v. *Μέναιχος* (*Μέναιχος*) sub *Alexandri* successoribus res *Alexandri* scripsisse refert, cuiusque DE REBUS *SICYONIUM* apud Athen.

HIPPIAS SOPHISTA ELIDENSIS. Plutarchus Num. 1: *τοὺς μὲν οὖν χρόνους ἐξακριβῶσαι χαλεπὸν ἐστὶ καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ τῶν ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ἀναγομένους, ὧν τὴν ἀναγραφὴν ὁψέ φασιν ἸΙΠΠΙΑΝ ἐκδοῦναι τὸν ΗΛΕΙΟΝ, ἀπ' οὐδενὸς ὀριζόμενον ἀναγκαίου πρὸς πίστιν.* E quibus apparet, scripsisse Hippia *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ*, nec tamen eum in temporum notatione satis firmo usum esse fundamento: quae fortasse caussa est, quod is liber ne ad Plutarchi quidem tempora perduravit. FABRICIUS³⁵²) quidem laudat etiam Scholiastam ad Theocriti Idyll. IV, 6, apud quem tamen Hippiae mentionem frustra quaeriri animadvertit IAC. GREELIUS Hist. Soph. p. 191. Dixit de Hippiae *Olympionicis* etiam A. GRAEFENHANUS in Hist. Philol. I, 307. 309: id quod annoto, ne quid novi ab eo allatum esse existimes.

Palma autem hoc scribendi genere tulisse videtur ARISTOTELES STAGIRITA. Huius certe *Olympionicae* a veteribus inprimis laudantur. Diogenes Laertius V, 6 inter Aristotelis opera recenset *Ὀλυμπιονικῶν ἄ, Olympionicarum librum singularem*, itemque ignotus biographus philosopho attribuit *Ὀλυμπιονίκας βιβλίον α'*³⁵³). Eandem sine dubio Aristotelis scriptionem Diogenes respexit etiam VIII, 51. Nec aliunde profecta arbitror, quae philosophi fide et Plutarchus narrat Lycurg. 1 et Scholiasta Theocriti Idyll. IV, 6 iterumque 7. Cf. MEIER in Encycl. Hal. II, 3. p. 166 b, quem sequitur KRAUSIUS Olymp. Praef. pag. VIII. Caeterum Aristoteles non solum *Olympionicas*, sed etiam *Pythionicas* descripserat, uti cognoscere licet ex eodem Diogene V, 26 [*Πυθιονικῶν ἔλεγχος α'*] et Plutarcho Solon. 11 (*Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ*). Adde Scholiastam Pindari ad Isthm. II. p. 524. Olymp. II. p. 73 et Hesychium s. v. *Βουθός* vel potius *Βοῦθος*. Vid. BOECKHIUS Explicat. ad Pind. Olymp. II, 50—62. p. 127. XII. p. 207. Pyth. VI. p. 296. sq.

Proximus est PHILOCHORUS ATHENIENSIS. Celeberrimum hunc Atthidis scriptorem etiam *Olympiades duobus libris*, *Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις β'*, recensuisse Suidas testis est s. v. *Φιλόχορος*. Quem librum I. IONSIUS, licet alioquin minime cautus harum rerum iudex³⁵⁴), recte tamen in iis posuisse videtur, qui conspectum Olympiadum et Olympionicarum exhibuerunt, MSRP. lib. IV. p. 266. ed. I. C. DORN. Ienae a. 1716. Neque Olympiades istas inepte statuas Philochorum post opera de rebus Atticis perscripta, in quibus annos secundum Archontum seriem computavit, in lucem edidisse, posteaquam Olympiadum in notandis temporibus commodiorem usum esse intellexisset. Vid. C. MUELL. FHG. p. LXXXIX.

Sequitur ERATOSTHENES CYRENAEUS. Diogenes VIII, 51: *Ἐρατοσθένης ἐν ταῖς Ὀλυμπιονίκαις*, BERNHARD. Eratosthenic. p. 245. Ex eodem opere hausit VIII, 47, quamquam ibi omisso titulo simpliciter ad Eratosthenem provocat. Primum eius librum laudat Athenaeus IV. p. 154 A: *Ἐρατοσθένης δ' ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιονικῶν*. Praeterea apud Harpocrationem sub v. *Εὐήνος* de Evenis Pariis rem narrasse traditur Eratosthenes *ἐν τῇ περὶ χρονολογιῶν*, quod opus cum OLYMPIONICIS idem fuisse existimo. Post ad eandem sententiam inclinare vidi VOSSIUM DHG. 1. p. 110.

VI. p. 271 D, DE ARTIFICIBUS apud eundem II. p. 65 A. XIV. p. 635 B. 637 F. 638 A, DE CAELATURA apud Plinium Nat. Hist. XXXIV, 19. p. 243 occurrunt commentarii. E *Σικωνιακοῖς* petittum videtur non solum, quod Menaechmo auctore Plinius tradidit alio quodam loco IV, 21. p. 280, sed etiam quod Pindari Scholiasta narrat ad Nem. IX. Contra ex opere *περὶ τεχνιτῶν* sine dubio profluxit, quod idem interpres Pindaricus e Menaechmo annotat ad Nem. II iterum suppresso operis titulo. Cf. THIERSCHIIUS in libro, cui inscriptum est: „Epochen der bildenden Kunst“ p. 61 et A. GRAEFENHANUS HFC. II. p. 210. De aliis Menaechmis vid. VOSSIUS DHG. I. p. 65.

352) Bibl. Gr. I. p. 818. Sine dubio V. D. Hippia confudit cum Aristotele, qui loco isti Theocriteo adhibetur a Scholiasta. De Aristotele vide quae diximus supra.

353) Verba anonymi plenius attulimus supra not. 351.

354) Cf. locos not. 355 sub finem allatos.

Agmen denique claudit IULIUS AFRICANUS. Horum omnium *de Olympionicis commentarii* (Ὀλυμπιονίκαι), a veteribus illi magnopere celebrati, neque ac PULEGONTIS interciderunt omnes, praeter unum stadionicarum catalogum, quem ex Eliacis tabulis haustum³⁵⁵⁾ in chronicon suum transcripserat AFRICANUS. Ex hac autem Africani recensione coniectura fieri potest de universa ratione horum scriptorum, quos non contentos nudis Olympionicarum nominibus simul cum polissimis res e civitum historiis, tum regum et imperatorum successiones sectatos esse, indice isto vel obiter perlustrato, unusquisque intelliget.

Eandem temporum iniuriam experti sunt ii, qui *in Archontibus*³⁵⁶⁾ *Atheniensium describendis* elaborarunt. Quorum ē numero ATTIDUM SCRIPTORES³⁵⁷⁾ praeter Philochorum reliquos excludo: quamquam horum quoque unum et alterum ad regum et Archontum Atheniensium annos librorum suorum divisionem accommodasse probabile est³⁵⁸⁾.

Sed PHILOCHORUM constat in definiendis temporibus primo quidem solos Atticos reges sectatum esse, non usquam Olympiades: id quod praeter Atthidis reliquias etiam evincit libri singularis, quem Suida³⁵⁹⁾ teste conscripsit, titulus: *Περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχόντων ἀπὸ Σωκρατίδου μέχρι Ἀπολλοδώρου*³⁶⁰⁾ Quamquam post huius cum rationis poenituisse censeas secundum ea, quae supra de Philochoro Olympiadum scriptore animadvertimus.

Prae caeteris autem hoc loco afferendus est aequalis Philochori DEMETRIUS PHALEREUS, cuius *APXONTΩN ANATPAΦHN* laudat Diogenes in vita *Thaletis* I, 22: καὶ πρῶτος σοφὸς ὠρουάσθη ἀρχοντας Ἀθῆναι Δαμασίου, καθ' ὃν καὶ οἱ ἐπὶ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν Ἀρ-

355) Africani stadionicas primus publici iuris fecit SCALIGER, apographum eius indicis e bibliotheca Regia Parisiensi nactus ISAACI CASAUBONI beneficio, suarumque Eusebii editioni de coniectura quidem, sed quam egregie comprobavit Interpretatio Armenica, suo loco inseruit. Nostra aetate eundem catalogum denuo Graece exendum curavit Anecdotorum Parisiensium editor CRAMERUS Vol. II, 142. seqq.: qui tamen non alio codice usus videtur, atque quem CASAUBONUS olim in SCALIGERI usum compilaverat. Atque eundem dicere videtur IOSEPHUS DSHR. IV. p. 266. sic scribens: „Adespoti (sic) chronologiam veterem cum catalogo Olympiadum et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiensi nunc, MCCXCII.“ Videlicet „adespotus“ iste Olympiadum et Olympionicarum liber certissime est Africani: id quod tantum adest ut senserit IOSEPHUS, ut Africani stadionicas deplorare videatur in deperditis. Sed omnino iste litterator I. I. mira narrat de Olympiadum et Olympionicarum scriptoribus. Cf. PROLEG. et supra not. 336 et infra not. 380.

356) *Ἀρχοντες* nomen a Latinis scriptoribus vario modo translutum est. CICERO quidem ipsi Graeco vocabulo civitatem concessit, De Fato cap. 9: — „Archonte Pytharati.“ Quamquam in ea ratione sibi non constitit, quandoquidem alio quodam loco pro Archon scripsit Praetor, Epist. ad Attic. V, 11. Graecum nomen, Latinis perscriptum elementis, retinuit etiam SPARTIANUS in Hadriano cap. 18. p. 142. ed. Basil. a. 1546. Variat VELLEIUS, sed ita, ut, cum utrimque eiderit et Archon et Magistratus, alterum autem ter, alterum semel adhibuerit, Graecum illud praefere videtur, I. capp. 2 et 8. Contra Latina interpretatione Magistratus plerique usi sunt posteriores, veluti SENECA Epist. 18, PLINIUS Nat. Hist. III, 9. p. 225. ed. Bip. XXXIII, 37. p. 204, IUSTINUS II, 7. Index reddidit Hieronymus Chron. Euseb. n. 1240, sed ad Olymp. 6, 3. n. 1263 et ad 74, 4 Princeps: quam et ipsam versionem Ciceronis Epist. ad Famill. XVI, 3 auctoritate munire posses, si, qui ibi princeps appellatur, non ad pseudonymos potius, quam ad eponymos referendus esset. Cf. CORNINI FR. AA. I. p. 367 coll. BOECKH. De Archont. Att. pseudopp. in Act. Acad. Boruss. a. 1827. p. 130. Denique TREBELLIVS POLLIO Graecum ipsum servavit, addita interpretatione: „i. e. summus magistratus“ in Gallieno p. 261.

357) Atticarum historiarum, quae Graece *Ἀτθολογ*, scriptores hi sunt sex: CLITODEMUS, PHANODEMUS, DEMO, ANDROTIO, PHILOCHORUS, ISTER: quorum de vitis et fragmentis post C. G. LENZIUM et C. G. STEBELSIUM (Lips. aa. 1811. 1812. 8) diligenter et distincte egerunt Iulio MUELLERI, Carolus et Theodorus, FHG. p. LXXXI—XCI. p. 359—427. De Atthidis Philochorae quae vocatur oeconomia praeterea egregia est disputatio BOECKHII in Act. Acad. Boruss. a. 1832. p. 1—30.

358) Hoc certe de ANDROTIONE docent fragmenta n. 37. p. 375 et 46. p. 376. Cf. MUELL. p. LXXXVI.

359) s. v. *Φιλόχορος*.

360) H. e. ab Olymp. 101, 3 usque ad Olymp. 115, 2. Vid. MUELL. p. LXXXIX.

χόντων Ἀναγραφῇ, iterumque in *Anaxagora* II, 7³⁶¹): ἤρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου, ἐτῶν ἑξοσάν ὦν, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ, profecto ut mirum sit, Laertium recensionis huius oblitum esse in librorum Demetrii catalogo, quem contexit V, 80—81, quamquam in tanta scriptionum enumerandarum copia, quam multiplex et secunda istius hominis doctrina protulisse perhibetur, hunc memoriae lapsum lubenter ignoscas. Meminit libri etiam Marcellinus, sed collato ad compendium titulo, in *Vita Thucydidis* §. 32. ed. Popp. Part. I. Vol. I. p. 327: ἀλλὰ δῆλον, ὅτι χάθοδος ἐδόθη τοῖς γράφουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος λέγει καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς Ἀρχουσιν. Neque dubito, quin ex eodem hoc opere haustum sit et quod Demetrii Phalerici auctoritate scribit Plutarchus vit. Aristid. cap. 5: καίτοι φησὶν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἄρξαι τὸν ἄνδρα (Ἀριστείδην) μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ θανάτου μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην — de quo quidem Aristidis magistratu non eponymo illo, sed nescio quo alio vid. Boecklinus Ind. lectt. Univ. Berol. n. 1827 p. 4. Act. Acad. Boruss. n. 1827. p. 133. Corp. Inscriptt. vol. II. p. 338 ad Marm. Par. op. 49 — et quod ab eodem mutuatur Scholiasta Aristoph. Nubb. v. 37: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί, καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων. Cf. Harpocr. p. 78.

Fortasse etiam EUTHYMENES et ARCHEMACHUS simile in chronicis suis institutum erant seculi. Certe quod Homeri aetatem Acasti, Atheniensium regis, temporibus definisse traduntur³⁶²), facil, ut eos ad Archontum aetatem delapsos horum serie pariter atque antea regum catalogo ad temporum notationem usos fuisse coniciamus.

Dispositionem autem horum librorum non sine magna veri similitudine cognosci posse putamus e CHRONICO PARIO, cuius auctorem cum veteres *Archontum Scriptores* tanquam primarios duces seculum esse constet, vel maxime idoneum esse iudicamus, unde de his ipsis ducibus coniectura retro fiat. Proinde *APXONTΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΣ* istas non simplices Archontum descriptiones, sed chronica fuisse arbitramur, per Archontum annos digesta, quam sententiam haud mediocriter confirmant etiam pauca illae Demetrii cacterorumque reliquiae, quas a Diogene aliisque servatas supra proposuimus. Simul historiae litterariae singularem in hoc genere librorum habitam fuisse rationem eadem ostendunt.

Archontes denique cum *Olympionicis coniunxit*, qui nec ipse ad nostram aetatem pervenit,

STESICLIDES ATHENIENSIS, auctor *APXONTΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ*. Nomen auctoris pariter ac libri titulus innotuit nobis ex unica Diogenis

361) Ad hunc modum corrigenda erit animadversio PORRONIS, popularis nostri eruditissimi, qui ad Marcellini l. l. Demetrium bis in vita Thaletis citatum a Laertio dicit, in errorem scilicet inductus a VOSSIO DNG. I. p. 74. Praeterea I. SCHWEIGHAEUSERUS Ind. Athenaei Tom. IX. p. 87. ed. Argentor. ex Archontum Recensione de promptum coniecit, quod Demetrius de duabus Socratis uxoribus, tacito operis titulo, narrasse traditur ab Athenaeo XIII. p. 556 A. Sed quidni ista quidem fama potius in libro peculiari, quem Demetrius, teste Laertio V, 81, DE SOCRATE (Σωκράτης α') exaravit, sive in DEFENSIONE SOCRATIS (ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ), quo titulo idem, ni fallor, opusculum accuratus ab eo alibi (IX, 15 et 52) allegatur, locum suum habuerit? Ad eundem commentarium, neque vero ad nostrum catalogum referendum videtur etiam DEMETRII de Socratis morte testimonium, quod extat apud Diog. II, 44 extr. Cf. THEOD. HERWIGII Comment. de Scriptt. Demetrii Phalerensis in Prolus. Gymnas. Rinteln. n. 1850. p. 13: qui libellus, dum haec typis describuntur, in manus incidit.

362) ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 141 Syll. 389 init. Potter. Vol. II. p. 80, 32 seqq. R. KLOTZ: Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς χρονικοῖς γράσι, συνεικμάσαντι (τὸν Ὅμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκασίου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ἵσταντο τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. ταύτης δὲ ἔστι τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ. Quorum Euthymenes quidem aliunde penitus ignotus uno a Clemente memoratur, de Archemacho autem cf. VOSSIUS DNG. III. p. 329 seqq. CLINTONUS in primo Fastorum volumine aliud agens nil affert praeter nomina ipsa.

Laertii mentione, quae occurrit in vita Xenophontis II, 56: κατέστρεψε δέ, καθά φησι ΣΤΗΣΙΚΛΕΙΑΗΣ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦῃ, ἔτι πρώτη τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου (dicit *Callimedem* Olymp. CV, 1 Eponymum. Vid. not. ad SCAL. REGENS. n. 798), ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντιου Μακεδόνων ἤρξε.

Postremo loco afferendus est TIMAEUS TAUROMENITA, teste Polybio XII, 11, 4, diligens et accuratus scriptor³⁶³), qui cum nec in vaga illa secundum generationes tempora computandi ratione, nec in solis Eponymorum aut Olympionicarum nominibus, salva rerum gestarum fide, acquiesci posse intellexisset, circa Olymp. CXXIX longe certissimi canonis usum introduxit: de quo sic legere est apud eundem Polybium XII, 12, 1: ὁ γὰρ τὰς συγγράμεις ποιοῦμενος ἀνέκαθεν τῶν ἐφόρων πρὸς τοὺς βασιλεῖς τοὺς ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ τοὺς ἄρχοντας τοὺς Ἀθηναῖοι, καὶ τὰς ἱερείας τὰς ἐν Ἀργεὶ παραβάλλον πρὸς τοὺς Ὀλυμπιονίκας . . . οὕτως ἐστὶ (Τίμαιος). Ut autem, quid Timaeus in temporum notatione novavit, plenius et distinctius perspicimus, necesse est eorum, quae paullo ante disputavimus, recorderis. Nimirum Lacedaemoniorum Reges et Ephoros, Atheniensium Archontes, Argivorum Sacerdotes, quin adeo Olympiades in chronologiae usu finisse iam multo ante Timaeum supra vidimus. Sed antea singulae Olympiades victorum nominibus distinguere solebant secundum solemnem formulam „τετάρτῃ ἔτι τῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν ὁ δεῖνα ἐνίστα“, non numeris, a prima omnium Olympiade computatis; neque in adhibendis caeteris temporum tesseriis ulla vel apud accuratissimos superioris aetatis scriptores, veluti apud Thucydidem et Xenophontem, emergit constantia. Timaei igitur insigne de chronologia meritum, meo iudicio, hoc fuit, quod primus omnium et Olympiades calculo ex ipsa aera Olympiadum subducto numerare coepit, additis Olympionicis, et non in certis quibusdam rebus cum delectu, sed constanter per universam historiam nomina magistratuum eponymorum cum Olympionicis contulit. Explicuit autem hanc inventionem suam in libro quodam chronico, qui inscriptus fuit ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ³⁶⁴): cuius libri iactura dici sane non potest quantum damni attulerit universae temporum doctrinae. Scripsit quidem praeterea etiam alia nonnulla opera, cum Graecorum, tum Sicularum historias spectantia, quorum recensum, praecedente Suida, egit C. MUELLERUS FUG. p. I seqq.: sed horum quoque fragmenta supersunt paucissima, eaque ita comparata, ut, num eandem in illis opusculis amplexus fuerit chronologiae rationem, ne coniectura quidem augureris. Quippe permixtae fortunae casu accidit, ut, in tanto tamque constanti, cui Timaeum deditum legimus, Eponymos colligendi digerendique studio, ne unus quidem Archontis — ut nihil dicam de Ephoris aut Heresidibus, minus, ut videtur, celebratis — sed ne Archontis quidem unius apud inferioris aetatis scriptores auctor occurrat. Nihilominus illud apertissimum, Timaeo auctore quantum profecerit chronologia: quae cum non solum serie Eponymorum Graecorum continua, sed, quod multo pluris est, numerorum calculo omnium populorum communi temperari coepta esset, tum e fortuita et dubia constans et firma, e singulari generalis extitisse dicenda est. Iam enim fundamento superstructa fuit eiusmodi, in quo etiam qui res in patria non

363) τοῦτ' ἰδιὸν ἐστὶ Τιμαίων, καὶ ταύτῃ περικύλλεται τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς . . . λέγω δὲ κατὰ τὴν ἐν τοῖς χρόνοις καὶ ταῖς ἀναγραφαῖς ἐπίφασιν τῆς ἀκριβείας, καὶ τῆς περὶ τοῦτο τοῦ μέρους ἐπιμέλειαν, inquit Polybius I. I. Cf. Diodori V, 1: Τίμαιος μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας.

364) Suidas s. v. Τίμαιος . . . Ὀλυμπιονίκας ἡ χρονικὰ προξίδια. An voluit ἐγχρονικά? MEIERUS aliquando proposuerat ταξίδια in Encycl. Hal. III 3, 167b, quam tamen coniecturam postea retractavit ibid. p. 489b. Cf. WESTERMANN, Scriptt. vlt. Graecae. lib. V, 70 p. 226. Caeterum peculiare opus fuisse, neque vero, ut coniecit C. MUELLERUS FUG. p. LIV, argumentum eius historiarum intextum existimem. Cf. Polyb. XII, 11, 4. Quamquam adeo novissimum Suidae editorem, GOD. BERKHAARDIUM, cuius egregiam interpretationem summo

magis, quam apud exteras gentes gestas *συγχορησιζῶς*, ut aiunt, enarraturus erat, tutus ubique pedem figere posset. Huius autem observationis, mea quidem opinione, verissimae vide qui fructus redundet in scriptionem quandam Xenophonteam. Vetus nimirum controversia est locus aliquot spectans, in duobus prioribus Hellenicorum libris oblatos, qui, licet haud paullo ante Timaei Olympionicas conscripti, tamen et ipsi praeter Thucydideas illas vel naturales annorum notas, non solum Archontum et Ephorum nomina per quinque annos continuos i. e. ab Olymp. XCIII. 1. usque ad Olymp. XCIV. 1 constanter adiecta, sed etiam priorem illam Olympiadem numeris definitam repraesentant³⁶⁵⁾. Has igitur numerorum notas pariter atque illos Eponymorum titulos ab aliena manu profectos esse post ea, quae modo exposuimus, dubitari amplius non potest. An vero quisquam est, qui illam tanto consensu Timaeo tributam novi in chronologia instituti laudem anticipatam ad Xenophontem referre audeat? — Ultimum igitur chronologiae Graecae stadium Timaeus constituit, cuius rationem tempora numeralis Olympiadibus describendi unam omnium exactissimam certatim seclatos posteriores videas scriptores^{365 a)}. Mitto Philochorum, ERATOSTHENEM, PHILEGONTEM, AFRICANUM supra commemoratos. Amplexi sunt eandem, si non in omnibus historiis omnes, certe in Graecis plerique, veluti SOSIBIUS LACO, EUPHORION CHALCIDENSIS³⁶⁶⁾, HIPPO RHEGINUS^{366 a)}, Polybius, HERMIPPUS SMYRNAEUS³⁶⁷⁾, APOLLODORUS, Scriptor LYDIACORUM, quae Xanthi Lydi nomine feruntur³⁶⁸⁾, THALLUS, CASTOR, DIODORUS SICULUS, SOSICRATES RHODIUS³⁶⁹⁾, DIONYSIUS et CHALCIDENSIS³⁷⁰⁾ et HALICARNASSENSIS, THRASYLLUS³⁷¹⁾, Flavius Iosephus³⁷²⁾, Plutarchus, ARRIANUS, HELIODORUS³⁷³⁾ et PAUSANIAS PERIEGETAE, HIPPOSTRATUS³⁷⁴⁾, APPIANUS³⁷⁵⁾, MEMNO³⁷⁶⁾, Sex. Empiricus³⁷⁷⁾, DIOGENES LAERTIUS,

cum dolore meo rarissime tantum conferre contigit, testimonio lexicographi fidem derogare video, assentiente IUL. ARSOLDO in Prolus. Gymn. Gumbin. a. 1851. p. 13.

365) Lib. I, 2, 1 occurrit Olympias, et numero XCIII et stadionicae nomine distincta, cuius

ibidem annos I)

lib. I, 3, 1 annos II)

lib. I, 6, 1 annos III)

lib. II, 1, 10 annos IV)

Lib. II, 3, 1 annos I

suo quisque et Ephoro et Archonte insignitus est.

proximae Olympiadis item Ephori et Archontis mentione, Olympias autem ipsa stadionicae nomine, nullo computo descripta prodit.

365 a) Consulto dixi scriptores. Latius enim non patuit usus aerae Olympicae, certe ad vitam publicam aut privatam pertinuit nunquam. Cuius rei documento est, quod neque in numis, nec in titulis, excepta praeter Cyrenaicam, quam miserrima fraude adulteratam etiam aliunde constat, una tantum Boeckhiana inscriptione mox not. 432 afferenda, ulli Olympiadum numeri deprehenduntur. Neque ex actis publicis, quorum apud scriptores mentio fit, praeter Olymp. 207, a Solino cap. I memoratam affertur ulla. Neque id mirum, quandoquidem inventionem ista solis doctrinae desideriis, nullis tamen vitae civilis necessitatibus consultum voluerunt veteres. Vid. Ios. ECKHEL. Doctr. numerum vet. Vol. IV. p. 376. coll. IDELERI Euclid. chronol. Vol. I. p. 379.

366) ap. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 389 POTT. cap. XXI. §. 117. KLOTZ.

366 a) ap. Antigon. Caryst. Histor. Mirab. CXXI (133). Vid. Voss. DNG. lib. III. p. 378. IV. p. 442, collato tamen A. WESTERMANN in Paradoxogr. Praef. p. XX.

367) ap. Diog. Laert. III, 2.

368) Cf. supra PROLEGG. not. 293.

369) Hunc SCALIGER Can. Isag. III. p. 342 Laconem facit nulla prorsus, quod sciam, veterum auctoritate. An fortasse V. D. SOSICRATES confundit cum SOSIBIO. Id quod animadvertere oblitus sum ad REGENS. OLYMPE. 29, I. not. 92. Vid. Voss. DNG. III, 415.

370) Cf. PROLEGG. not. 295.

371) ap. Diog. IX, 41. Cf. PROLEGG. not. 287.

372) Antiqq. Iud. XIII, 8. XIV, 14.

373) Vid. PROLEGG. not. 298.

374) Ibid. not. 306.

375) in PUNICIS cap. 135.

376) ap. Phot. cod. CCXXIV. Cf. PROLEGG. not. 289.

377) adv. Mathematic. I, 12. p. 270. FARRIC.

Athenaeus Naucratis, AELIANUS, TATIANUS, CLEMENS ALEXANDRINUS, DEXIPPUS³⁷⁸⁾, PORPHYRIUS, EUSEBIUS, CYRILLUS, SOCRATES SCHOLASTICUS^{378a)}, STEPHANUS BYZANTINUS, TZEITZES, denique inferiore infimae aetate et qui tempora aut vitas descripserunt, et qui didascalias aut lexica condiderunt³⁷⁹⁾. Sed hoc in transcurso. Redeamus ad propositum.

Hunc igitur conspectum habes plenum, ut puto, eorum omnium, qui Olympionicarum aut Archontum aut utrorumque simul Descriptiones composuisse perhibentur. Quibus qui praeterea adduntur a VOSSIO, IONSIO, LENZIO, GRAEVENHANO, eos verbo moneo falso a viris doctis in huiusmodi scriptorum numero collocari³⁸⁰⁾. Sed etiam detractis illis magna profecto iactura relinquitur gravissimorum scriptorum, quorum quae ad nostram aetatem exilia permanerunt naufragia, excitare potius desiderium, quam explere videntur. Sensit sine dubio hanc litterarum Graecarum lacunam, tenebris opertam aevi medii, IOSEPHUS SCALIGER, quem haud inepte dicas ad eam sortem natum esse, ut mirificam lucem iis affunderet scriptoribus, qui mirifica premerentur caligine. Praedicat autem singularem hanc SCALIGERI fortunam Eusebius, qui cum multa per saecula in oblivione iacuisset, coniecturis Viri Summi revixit felicissimis et ita revixit, ut ne Armeniacus quidem interpretes multum ei vigoris addere potuerit. Atque praedicat eandem Olympiadum Descriptio, quam a SCALIGERO en mente concinnatam esse indicamus, ut, scribendi generis eius, quod, olim *ΑΝΑΤΤΑΦΩΝ* nomine celebratum, penitus perisset, proposito exemplo quodam, praeorum librorum cum laudem aemularetur, tum iacturam repararet. Quod quidem propositum quomodo peregerit SCALIGER, hoc est veterum scriptorum quomodo mentem assecutus sit, rationem imitando effinxerit, certo diiudicare per ingentem stragem ipsorum exemplarium Graecorum non licet. Coniectura tamen, quo nitatur, Phlegontis habet fragmentum, e clade servatum a Photio cod. XCVII et ipso a SCALIGERO Olymp. CLXXVII, 1. 3. 4 transcriptum: e quo universam fere harum Recensionum *ολζορογία* dilucide perspicis. Prorsus autem, ut in nostro Recensu factum videmus, etiam in Phlegonteo opere describitur Olympias, in quinque distincta areas, quarum prima numerum Olympiadis in fronte gerens nil nisi nomina prodit Olympionicarum, quattuor vero reliquae caeteras res per orbem terrarum gestas delectu certo eoque, ut statim patebit, nostrae Descriptioni gemino per singulos persequuntur annos. Unum est, quo discrepare videatur, a libro nostro Phlegontis, Archontum scilicet defectus Atheniensium, quos SCALIGER singulari cura putavit colligendos, utut neglectos a Phlegonte. Quamquam huius quidem in fragmento defectus culpam prope-

378) Vid. Euseb. in Praef. ad Excerpta Dexippi p. 246 sq. in Vol. II Collect. Scriptt. vett. ed. ANG. MAY. Rom. a. 1827. = Scriptt. Hist. Byz. ed. Bonn. a. 1829. P. I. p. 56. seq.: unde intelliges, Dexippi *CHRONICAM HISTORIAM* dispositam fuisse ad eandem fere rationem, quam in definiendis temporibus adhibuit Diodorus.

378a) Vid. not. PROLEG. n. 429.

379) E Latinis scriptoribus Olympiadum computationi insignem operam in libro, quem inscripsit *De Die Natali*, impendit CENSORINUS, eademque in digerendis historiis constanter usi sunt HIERONYMUS et PROSPER AQUITANUS, passim CICERO et SOLINUS.

380) Sunt autem hi: ASCLEPIADES ALEXANDRINUS, HIPPOSTRATUS, ANDROTIO, PTOLEMAEUS. Quorum ASCLEPIADEM quidem ALEXANDRINUM, quem *τοῖς κατὰ ὄλζον ἁρχονταῖς* consignasse secundum Scholiastam Aristoph. Nub. v. 37 affirmat VOSSIUS DHG. IV. p. 507, recte ex hoc genere scriptorum expunxit IONSIIUS DSHF. II. p. 249: ut mirum sit, quomodo veterem errorem recoquere potuerit LENZIUS Philoch. Fragment. ed. C. G. SIEBELIS p. 8. Idem tamen IONSIIUS quod HIPPOSTRATO IV. p. 266 attribuit *Ὀλζυμιάδων ἀρχοντῶν*, ipse in errore versatur, quem notavimus supra PROLEG. p. XLI. not. 306. Uti in Asclepiade, sic etiam in ANDROTIONE Archontum scriptore fallitur LENZIUS: cuius hallucinationem iam redarguit SIEBELIS in Epistola ad LENZ. Philoch. Fragment. praemissa p. XIX. PTOLEMAEUM denique PHALEREM, quem GRAEVENHANUS HPG. Vol. II. p. 165 inter Archontum scriptores referi, quin cum DEMETRIO PHALERE confuderit vir doctus, non dubito: quamquam hic omnino non probe imbutus videtur horum scriptorum notitia, quippe qui paullo inferius p. 166 non dubitaverit chronici Parisi auctorem annis Parisi usum dicere, secundum GIBERTI sententiam, merito explosam a BOZCKHO C. I. II. p. 307. seqq.

modum adducor ut Photio attribuiam, non Phlegonti ipsi: quippe quem ex aliis indiciis, inprimis vero ex eo, quem de *Mirabilibus* scripsit, libello Eponymorum istorum studiosissimum fuisse appareat. Certe laudamus SCALIGERUM, quod Olympionicas non nude posuit, sed Archontes cum illis comparavit, TIMAEI et STESICLIDIS³⁸¹⁾ auctoritates secutus locupletissimas. De argumento autem horum librorum iam supra aliud agentes nonnulla praecepimus. Nimirum Olympionicarum illae Archontumque Descriptiones non sola continebant eorum, quos titulus prae se fort, nomina per annos digesta. Tale enim scriptiois genus, sterile et ieiunum, vix, credo, amplexi essent Aristoteles, Demetrii, Timaei. Continebant potius *omnes res civiles et bellicas, graviores non magis, quam leviores*, discriminis ratione si non nulla, certe non nimia. Id quod iterum cognoscas e Phlegontis fragmento saepius laudato, nec non ex Africani stadionicarum catalogo, in quo et ipso praeter victores Olympicos res memorabiles, veluti Romae origines³⁸²⁾, regum³⁸³⁾, tyrannorum³⁸⁴⁾, imperatorum³⁸⁵⁾ auspicia et exitus, reperiuntur annotatae. Insignem vero diligentiam antiqui *ΑΝΑΠΑΦΩΝ* conditores impendisse videntur *litteris*, quarum historias ipsis litterarum luminibus illustrare voluisse putandi sunt. Nam, ut Aristotelis de *Lycurgo*³⁸⁶⁾ et de *Empedocle aro*, item Eratosthenis de *eodem Empedocle*³⁸⁷⁾ et de *Pythagora*³⁸⁸⁾, denique Timaei et de *Lycurgo*³⁸⁹⁾ et de *Empedocle*³⁹⁰⁾ et de *Pythagora*³⁹¹⁾ aliisque testimonia ut minus perspicua silentio praeteream, compara mihi Demetrium de *Thalete*³⁹²⁾ et de *Anaxagora*³⁹³⁾, Stesiclidem de *Xenophonte*³⁹⁴⁾, Phlegontem denique de *Virgilio*³⁹⁵⁾ testantem: facile concedes, quod de auctorum indice dixi, decore horum librorum praecipuo. Proinde tres potissimum historiae locos in his RECENSIONIBUS illustratos fuisse patet, quamquam non eadem omnes diligentia excussos, quorum primus in Olympiorum victoribus et Atheniensium Archontibus, alter in rebus domi militiaeque gestis, tertius in omni genere bonarum litterarum versabatur. Potius autem, si quid video, primum genus fuit atque tertium, alterum paullo incuriosius habitum. Atque eadem prorsus delectus ratione in Recensione sua uti videmus SCALIGERUM, sapienter scilicet antiquitatis genium non suo ipsius modulo atque arbitrio, sed ipsis veterum populorum moribus et exemplis metientem. Ingenti enim industria et successu minime mediocri *Archontes Atheniensium*, tantum non ex omnibus scriptoribus Graecis colligendos, contulit eosque cum *Olympionicis*^{395a)} coniunctos digessit; et pri-

381) De TIMAEO cf. POLYB. XII, 12, 1: quem locum supra excipimus. STESICLIDIS autem rationem cognoscas e Diog. II, 56: κατέστρεψε δὲ (ὁ Ξενοφών), καὶ ἄνθρωποι Σισυγκλιδὲς ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, . . . ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου (Καλλιμηδους).

382) Olymp. VII.

383) Olymp. VII. CXII. CXIV. CXXXIII.

384) Olymp. XXXV.

385) Olymp. CLXXXIII. CLXXXIV. CXCIII. CCV. CCVIII. CCXII. CCXIV. CCXV. CCXIX. CCXXIV. CCXXIX, etc.

386) ap. Plut. Lycurg. cap. 1.

387) ap. Diog. VIII, 51.

388) ap. eundem Diog. VIII, 47.

389) Fragm. MUELL. 47. p. 202 a. coll. 152. p. 232 b.

390) Fragm. 81. 88. 88 a. 93. 98.

391) Fragm. 78. 81.

392) ap. Diog. I, 22.

393) ap. eundem II, 7.

394) ibid. II, 56.

395) ap. Phot. cod. xcvi. coll. ad Olymp. 177, 3 not. 1317.

395a) Prae Olympionicis, ut supra animadverti PROLEG. p. XXIX, Pythionicas caeterorumque ludorum sacrorum victores tantum non neglexit. Consulto, ut nunc patet, et rationi modo demonstratae convenienter. Olympicorum enim, neque vero aut Pythiorum aut reliquorum hieronicarum exhibere descriptionem voluit. Proinde Pythiadam Olymp. 48, 3. Isthiniadam 49, 1. Nemeadam 53, 1 notatis iunctis (Vid. PROLEG. p. XXIV. seq. nott. 180—185), rarissime ad ista redit certamina, Isthiniarum victorum nullum, Nemeaeorum unum, Pythiorum paucos attigit, Pindari quippe celebratos Musa, quamquam ne hos quidem complexus est.

mus omnium Archontum simul et Olympionicarum catalogum confecit: quo postea praecipuo cum fructu usi sunt omnes ii, qui Fastos Atticos aut Graecos composuerunt, non MEURSIUS tantum et CONSINUS superioribus saeculis, sed etiam nostro tempore CLINTONUS.

omnes, nec suo quemque loco collocavit. Iam horum quidem hieronicarum nomina, minus, quam Olympi-
corum, ipsos apud veteres celebrata, minori etiam numero ad nos pervenisse verum est. Nihilominus tamen
SCALIGER iis, quos contulit, sat multo plures uancisci et e Pausania (x, 7, 4) et e Scholiasta Pindarico, si
id egisset, facillime potuisset. Et Pausaniae quidem, quem dixi, locus brevem ille lutorum ΠΥΘΙΟΚΟΝ ΗΙ-
στορίαν, victorum singulis deinceps ascitis certaminis generibus principum nominibus distinctam delineans
dignus vel imprimis, qui notetur, hic est: τῆς δὲ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιᾶδος καὶ ὀγδόης... ἔτι
τρίτῃ ἀθλα ἔδεισαν οἱ Ἀμφικτυόνες κιθαριδίᾳς μὲν καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεισαν δὲ καὶ αὐλῶ-
δίᾳς ἀγώνισμα καὶ αὐλῶν. ἀνηγορεύθησαν δὲ νικῶντες ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ τε ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ κιθαρι-
δίᾳ καὶ αὐλῶδός ΑΡΚΑΣ ΕΧΕΜΒΡΟΤΟΣ, ΣΑΚΑΣΑΣ δὲ ΑΡΓΕΙΟΣ ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς. ἔδεισαν δὲ
καὶ ἀθλα τότε ἀθληταῖς ἡρώτων, τὰ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ πλὴν τεθρίππων, καὶ αὐτοὶ νομοθετήσαντες δο-
λῆχον καὶ διαύλον πνισὶν εἶναι δρόμον. δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι (h. e. Olymp. 49, 3) οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκά-
λεσαν ἐν ἀγωνίσματι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο. καὶ αὐλῶδιαν τότε κατέ-
λυσαν, καταγνόντες οὐκ εἶναι τὸ ἄκονσθαι εὐφημον... προσέθεισαν δὲ καὶ ἵππων δρόμον. ἀνηγο-
ρεύθη δὲ ἐπὶ τῷ ἄρματι ΚΑΕΙΣΘΕΝΗΣ ὁ ΣΙΚΥΩΝΟΣ ἱππαστῆς. Ὀγδῶν δὲ Πυθιάδι (proinde
Olymp. 55, 3) προσνομοθέτησαν κιθαριστὰς τοὺς ἐπὶ τῶν χρονμάτων τῶν ἀγῶνων, καὶ ΤΕΓΕΑΤΗΣ
ἱσταννοῦτο ΑΙΕΛΛΟΣ. τρίτῃ δὲ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς εἵκοσι (Olymp. 70, 3) προστιθέντων ὀπλί-
την δρόμον, καὶ ἐπ' αὐτῷ ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ ἐκ ΦΑΙΟΥΝΤΟΣ ἀνέλειτο τὴν δάφνην. ὀγδῶν δὲ ἐπὶ
τεσσαράκοντι Πυθιάδι (Olymp. 95, 3) καὶ συνωρίδος εἶναι κατεστήσαντο δρόμον, καὶ ΕΞΗ-
ΚΕΣΤΙΔΟΥ ΦΩΚΕΩΣ ἐνέκρινεν ἡ συνορία. Πέμπτῃ δὲ Πυθιάδι ἀπὸ ταύτης (Olymp. 100, 3)
πώλους ἔειξαν ὑπὸ ἄρματι καὶ παρέδρυσεν ΟΡΦΩΝΔΑ ΘΗΒΑΙΟΥ τεθρίππων. παγκράτιον δὲ
ἐν πνισὶ καὶ συνωρίδῃ τε πῶλων καὶ πῶλον κέλῃτι πολλοῖς ἔτισιν ἔσπερον κατεδείξαντο
Ἡλείων, τὸ μὲν πρῶτῃ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς ἐξήκοις (Olymp. 108, 3), καὶ ΟΛΑΙΔΑΣ ἐνέκα ΘΗ-
ΒΑΙΟΣ διελπόντες δὲ ἀπὸ ταύτης μέαν (Olymp. 110, 3) κέλῃτι ἔδεισαν δρόμον πῶλων, ἐνάτῃ δὲ
ἐπὶ ταῖς ἐξήκοντα (Olymp. 116, 3) συνωρίδι πωλικῇ. καὶ ἐπὶ μὲν τῷ πῶλῳ τῷ κέλῃτι ΑΥΚΟΡ-
ΜΑΣ ἀνηγορεύθη ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ, ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ δὲ ἐπὶ τῇ συνωρίδι ΜΑΚΕΔΩΝ... Αἰφνης
δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ καὶ ἄλλο μὲν ἡμοὶ δοκεῖν εἶσθαι οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Αἰδωνος
Θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἱρασθῆναι κατέσχεκιν ἡ γῆρυ. Ex hoc igitur rerum Pythiarum fonte longe uber-
rimo SCALIGER postquam pauca, ad indicandum Pythiadum initium spectantia (sub Olymp. 48, 3), delibavit,
reliqua, imprimis tot, quae occurrunt, Pythionicarum nomina intacta reliquit omnia. Complura, ut supra
significavi, profecit e Scholiasta Pindari, quamquam nec huius copias aut excussit penitus aut ita, ut de-
buit, ubi vis in usum suum convertit. Nam praeter eos, quos inde depromptos protulit, Pythionicas — in
quibus tamen Megacis, Hippocratis filii, τεθρίππων non ad Olymp. 75, 3, nedum ad 129, 3, sed ad 72, 3 =
Pyth. 25 (quam Pythiadem qui olim vulgarem secutus opinionem cum Olymp. 73, 3 comparaverat βοεεκ-
νις not. 1 ad Scholl. p. 391, post in Explicatt. p. 305 correxit errorem) itemque Hieronis Syracusani
κλῆς Φερίτικος iterum victor non ad Olymp. 75, 3. Pyth. 28, sed ad Olymp. 74, 3. Pyth. 29 pertinet; vid.
not. ad recensum, n. 321. 324 — ibidem offertur Ergoteles Himeraeus Olymp. 76, 3. Pyth. 29 cursu (Olymp.
xii. inser. p. 261, ubi quae altera memoratur Ergotelis palma Pythia, ea num Pyth. 25. Olymp. 72, 3 recte
ascripta sit, dubites, vid. βοεεκν. not. 1 ad Schol. l. l. coll. tamen eiusdem Explicatt. p. 208), porro Ari-
stomenes Aegineta Olymp. 80, 3. Pyth. 33 puerorum lucta (Pyth. viii. inser. p. 394. Codicis Göttingensis
scripturam λῆ' in λβ' (AH in AI) deflectens. od. MÜLLERUS Aeginet. p. 178. etsi acumen ingenii probavit
βοεεκνιο in not. 7. ad Schol. l. l., acuminis tamen cedere debet βοεεκνι ipsius, vulgatam Scholiastae lectio-
nem AE in AF mutandam censentis Explicatt. p. 308 seq. Cui adversatus qui AA praecoptat c. 6. KRÜGERUS
Studd. hist. philoll. Berol. 1836. 8. p. 191, vereor, ne vim intulisse videatur traditis codicum scripturis), postremo
Epharmostus Locrus Opuntius iisdem Pythiis lucta inter viros victor (Olymp. ix, 17 p. 210 e codicis Vrt.
A lectione, quam tuetur βοεεκνις in Explicatt. p. 187). ISTHMIONICAS nil moror, ut quorum quae in
iisdem Scholiis memorantur victoriae, incerti temporis sint omnes. Nam qui soli in TEMPORUM INDICE
βοεεκνιανο certo sub anno Olymp. 75, 3 notati reperiuntur: Phylacidas Aegineta et Xenocrates Agrigen-
tinus, non tam disertis Scholiorum testimoniis, quam meris virorum doctorum coniecturis nituntur. Vid. de
Phylacida inter pancratiastas iterum coronato, L. DISSENTI Explicatt. ad Pind. Isthm. iv. p. 510. Nem. v.
p. 391, de Xenocrate ex equitibus victore βοεεκνι. ad Pyth. vi. p. 296. Olymp. ix, v. 54 seqq. p. 127. x κε-
κρονικας unum SCALIGER attulit Sogenem Aeginetani, eum tamen Olymp. 59, 3 Nem. 14. perperam assignavit,
scilicet et Scholiastae Pind. Nem. vii. p. 474 vitio et sua ipsius Nemeadum numerandarum ratione de-
ceptus. Vicit is potius Olymp. 79, 4. Nem. 54, e quinquertio puerorum palmam adeptus, una Nemeade post-
quam ipsum pentathli certamen Nemeae primum erat institutum. Vid. not. ad recensum n. 209. Haud ita
multo post ludu Nemeaei intermissi videntur et cessasse satis diu, donec denuo sunt restaurati Olymp. 116, 2.
curante et apparante Cassandro. Auctor Diodorus xix, 64, quem in Animadv. ad Euseb. p. 92a erroris
accusat SCALIGER, ut qui Νεμέων ἀγῶνα in Olympicos annos 1 et 3 incurrere sibi persuaserit. Proinde
nec testimonium eius recepit in recensum. Sed constat hodie, rem prorsus contra se habere, inque culpa
non Diodorum, sed SCALIGERUM ipsum versari. Vid. PROL. 66. p. xxiv.

Cf. *РР. ИИ. Vol. II. Prooem. p. xxvii. ed. Казан.* Item *chronologiam historiae litterariae*, praecipue Graecae, amissis antiquioribus biographis³⁹⁶⁾ fere omnibus laceram et lacunosam, atque in diversissimos scriptores, unde operose congerenda et concinnanda erat, disiectam et dissipatam, admodum feliciter instauravit et restituit primamque omnium eamque uberrimam veterum scriptorum recensitionem chronologicam, Graecorum quidem nominibus paullo clarioribus omnibus, Romanorum vero paucis iisque celeberrimis distinctam, exhibuit. Alteram vero rerum seriem, in *politicis*, quae proprio nomine vocantur, versantem, negari sane non potest minus illam quidem plene et accurate esse digestam, certe ita, ut nostrae aetatis usui omni ex parte sufficiat, non ubivis tractatam: quippe quae compluribus locis dicenda sit et e rerum delectu et e temporum notatione haud leviter claudicare. Veruntamen si SCALIGER non omnia scitu digna attulerit, neque ea, quae attulit, recte omnia assignaverit, simul reputandum illud est, Virum Summum nusquam alienae operae depeculatorem, sed suum ubique ipsius exemplum, sine ullis praeter fontes ipsos, quorum uberrimo, Eusebii chronico, certa de causa³⁹⁷⁾ ne ulendum quidem existimavit, litterarum subsidiis et adminiculis, novum hocce scriptionis genus, in historiis antiquis secundum temporis ordinem recensendis occupatum omnium primum condidisse: profecto ut laudandus potius, quod tot rerum tempora recte eruerit, quam quod nonnulla non invenerit aut prorsus neglexerit, vituperandus esse videatur. Copiosissime autem, uti par erat, res Graecas recensuit, tyrannidis deinde ex Asia in Graeciam traductae initia et progressus laudabili diligentia annotavit, regnorum denique et inprimis imperii Romani fortunas ac successiones apte digessit, non omnes quidem singulorum populorum reges, tyrannos, imperatores, sed qui per se epochas constituerent, maxime sectatus³⁹⁸⁾. — Vide igitur, quam egregie triplex Recensionis nostrae argumentum, quin ipsa quoque mutua singulorum generum inter se ratio conspiret cum veteribus Olympiadum et Olympionicarum Descriptionibus. Nimirum hic, ut illic, iidem tres historiarum loci praecipue respecti, eorumque hic, ut illic, iidem duo insigni cura observati, tertio paullo liberius tractato: proinde ut SCALIGER, quemadmodum nec expectes aliter de subtilissimo antiquitatis existimatore, priscarum hoc genus Recensionum indolem et recte cognitam habuisse et scienter expressisse censendus sit.

Haec igitur sunt, quae de scribendi opportunitate auctori e deperditis Olympiadum Descriptionibus nata et de tripartito libri argumento in universum dicenda habeo. Cuius quidem disputationis hic fructus est, non solum ut iam rectius simul et aequius de rebus ipsis indicari, sed etiam ut ingens earum moles sub certa quaedam capita veterum Recensionum exemplo collecta certius et facilius perlustrari queat. Itaque quod superest officii nostri, ut singula et delectus et temporis ratione habita examinentur, eo nunc quidem paucis defungi licebit. Sed vel in summa brevitate fieri non posset, quin novos tanquam fastos ipsi scriberemus, si tria illa rerum genera iudicando percurrere, omissa supplere, perperam assignata emendare vellemus. Inprimisque alterum genus, quamvis cum caeteris comparatum minus copiose, imo tenuius tractatum esse constet, nihilominus tamen et simul propter ipsam tenuitatem suam, pro immenso scilicet politicae, quam dicunt, historiae ambitu, tantam tamque variam offert annotandi maximeque supplendi materiam, qua sola scite usus totum librum implere possis. Quare istas quidem res hic non amplius attingimus, sed lectorem delegamus ad ea, quae et in Notis infra et supra in Prolegomenis cap. II. pag. xviii — xxii ipsoque huius capituli initio pag. xlv aut ad

396) Cf. de his vitarum scriptoribus deperditis GRAEFENHANUM *HFC. Vol. I. p. 319 seqq. II. p. 192 seqq. III. p. 409. seqq.*

397) Cf. *PROLEG. p. xvi.*

398) Hoc quidem ex stemmate, supra *PROLEG. xviii—xx.* proposito, satis apparebit.

illustrandum hunc locum aut ad explendas lacunas eius observata sunt. Sic primum genus relinquitur et tertium, quorum hoc me magnopere ad se invitat propterea, quod quidquid ad litterariae historiae chronologiam pertineret, hoc libro collectum afferre constitueram. Ac de plurimis quidem scriptoribus et poetis a SCALIGERO propositis fuisse egi in textus ipsius vindiciis. Reliquorum³⁹⁹⁾ vitas cum longiorem disputationem postulare viderem, ipsis his PROLEGOMENIS aliquando reservaveram. Nunc vero, cum rerum, nominum numerorumque copia, quam congessi, fines huius quaestionis excedere videatur: totum hoc caput aliis et loci et temporis opportunitati relinquero satius duxi. Interim vel e solo scriptorum indice, ad calcem libri digesto, nec non ex Animadversionibus nostris Recensui ascriptis, quo iure supra tam honorifice de hac libri particula iudicaverim, conici poterit. Exclusis igitur duobus posterioribus quod superest genus primum optionem dat eligendi inter Archontes et Olympionicas. Ac de Archontibus quidem rursus satis nobis disputasse videntur in Notis, simul usi iis, quae ex A. BOECKHII *Monumentis Navalibus* in fructum eius disputationis redundant: inde ut et quid SCALIGER in hoc argumento praestiterit et quid posteriores, MEURSIUS, CORSINUS, CLINTONUS, sive pessumderint sive emendarint, certo iudicio cognosci posse existimem. Itaque qui cum nomine libri nostri cognatissimi soli reliqui sunt Olympionicae, in eis me continebo eorumque a SCALIGERO confecta recensione, quomodo Noster argumentum suum tractare consuerit, ostendam, hoc scilicet exemplo usus uno pro multis, quo lute tanquam obrussa quadam veritatem nostri de reliquis operis particulis iudicii experire.

Primum autem videamus, num recte SCALIGER usus sit fontibus suis, tum num eos exhausserit. Iam antiquissimis quidem Olympiadum Descriptionibus caremus ipsi, caruit NOSTER: nec PULEGONTEI libri reliquiae praeclarior magis, quam rarior sunt. Solus integer qui superest AFRICANI catalogus, is etsi stadionicas tantummodo percenset, nec reliquorum victorum meminit, nisi eorum, qui novo quoque certaminis genere primi palmam meruerint, tamen cum propter fontium, unde profluxit, praestantiam, tum propter continuam, quam continet, nominum seriem, per Olympiades digestam singulari fide dignus et primo loco censendus est. Proximus huic auctoritate PAUSANIAS est, qui agonis Olympici initia et progressus enarrans in Eliacis (lib. v, capp. 8 et 9) haud raro ad Olympionicas ipsos descendit, idem nominibus eorum etiam in aliis Graecorum historiis ad notationem temporum haud infrequenter usus. Atque temporum indices Olympionicae apud historicos occurrunt multi, cum apud THUCYDIDEM passim et DIONYSIUM HALICARNASSENSEM, tum vel constantissime apud eos, quorum insignis in notandis stadionicis Olympicis diligentia est, PSEUDOXENOPHONTEM (Hellenicorum interpolatorem) et DIODORUM. Denique nonnulla Olympionicarum nomina occasionem nacti cum alii produnt, tum ETYMOLOGICI MAGNI SCRIPTORI et SCHOLIASTAE, veluti Homeri, Thucydidis, maximeque Pindari. Horum sano auctoritas, comparata cum reliquis illis, levior est et pro diverso auctorum, quos quoque loco secuti sunt, pretio diversa. His igitur testibus

399) c. c. Arctini not. 22 ad Recens., Archilochi not. 44, Anacreontis not. 72, Alcmanis not. 80, Tyrtuei not. 117, Sapphus et Erinnae not. 134, Onomacriti not. 168, Ibyci not. 182, Lasii not. 198, Theagenis Rhegini not. 225, Dionysii Milesii not. 237, Cynaethi Chii not. 253, Pratiniae Phliusii not. 264, Hellanicus not. 272, Phrynidis not. 316, Pangasidis not. 370, Ionis tragici not. 423, Aristomenis comici not. 490, Diogorae not. 571, Antimachi not. 617, Astydamantis tragici not. 642, Clesiae not. 644, Philoxeni not. 645, Timothei ibid., Telesis ibid., Sophoclis minoris not. 648, Theopompi not. 660. 802. 888, Callisthenis not. 688. 815, Carcini minoris not. 713, Duridis Samii not. 754, Theodectis not. 768, Anaximenis Lampsaceni not. 789, Philisti ibid., Anaxis not. 795, Dionysodori ibid., Demophili not. 814, Diylli not. 816. 900, Ephori not. 899, Callimachii not. 1097. De Melanippidis vita et arte disputavimus in *Prolus. Gymnasii Gubensis an. 1848. 4.*

SCALIGER ita usus est, ut, si dissentirent cum Africano caeteri, in gravioribus quidam discrepantiis singulorum dissidium discrete annotaret, in levioribus autem unum, eumque, uti par erat, fide dignissimum, sine dubitatione amplecteretur, in his tamen in universum caeteris credere, quam Africano tutius duceret. Quemadmodum vero in universa lucubratione, sic etiam in hac libri particula criticum nostrum plus semel in errorem induxit *conditio codicum et editionum, quibus usus est, tristissima*. Ac primum quidem Africani stadionicarum index Graecus, quo primario in his rebus fonte utendum erat, multis ille locis corruptus vel mutilatus, statim ab initio prohibuit, quominus operam suam omni ex parte probare posset nostrae aetati, qui suffragio adiuvamur codicis Haïcani. Is primum *supplet lacunas aliquot*, quae reperiuntur apud SCALIGERUM. Olymp. xxxiii truncam orationem: *προσετέθη καὶ ... persauat addita voce κέλῃς*. Idem et Olympiadem cxxix novi certaminis memoria locupletat: *προσετέθη συνωρίς πωλική, καὶ ἐνίκα Φιλιστίῃ Μαχέτις*, et cxxxī: *προσετέθη μόνιππος πωλικός, καὶ ἐνίκα Ἰπποκράτης Θεπταλός*⁴⁰⁰). Porro Olymp. clvi ante *Ρόδιος* nomen inserit *Ἀριστόξευος*. Tum clxxiv stadionica ex Armeniacis emersit aliunde penitus ignota: *Δημόστρατος Λαρισσαῖος*⁴⁰¹). Ad clxxxvii SCALIGER apposit: *Σώπατρος Ἀργεῖος*, notatis ad proximam Olympiadem lacunae signis. Succurrunt hic quoque MAH Armeniaca p. 158 et quadam ex parte adeo Anecdota CRAMERI Vol. II. p. 150: clxxxvii. *Ἀρίστων Θούριος τὸ β'*⁴⁰²), clxxxviii *Σώπατρος Ἀργεῖος*. Postremo ad ccxxii post *Κάλλιστος Σιδήτης στάδιον* codex Haïcanus ex LUCHERI versione p. I. p. 310 coll. MAH p. 161 addit: *Ῥursus equi currunt*, i. e. *πάλιν ἵπποι ἔδραμον*, vel, interprete NIEBUHRIO p. 215, *ἀνεγνώθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος*. Praeterea quaedam ad Graecum SCALIGERI textum additamenta leguntur in arcis Olympiadum clxxviii et cciv; ea tamen ab utroque Armeniacorum interprete parum intellecta Graece reddere vix audeas. Cf. NIEBUHRIUM p. 214 seq. — Deinde haud pauca *Olympioniconum nomina* identidem prodierunt *emendatiora*: Olymp. xxv *Θάλπις* pro *Θάλπιος*, xxxiii. *Ἰῆλις* pro *Ἰγῆς*, xxxix. *Ῥυφόλαος* pro *Ῥίφολος*, xlii. *Χρυσόμαχος* pro *Χρυσάμαχος*, lxxx. *Τυριμᾶς* pro *Τορύμης*, xciii. *Εὐρώτας* vel potius, corrigente Pausania vi, 8, 3⁴⁰³), *Εὐβώτας* pro *Εὐζατος*, cxlii. *Κλειτόστρατος* pro *Κλεόστρατος*, cciv. *Νικόστρατος*⁴⁰⁴) pro *Σιράτις*, ccxvi. *Πάτις* pro *Πάπης* vel *Πάπης*, ccxl. *Ἀνουβίων* pro *Ἀνουβί*, ccxlii. *Μάγνος* pro *Μάγνης*, ccxvii. *Σατορνῖνος* pro *Σατορνίλος*. Tum *notas aliquot gentilicias*, aut propter complurium urbium *συνωνυμίων* ambiguas aut nimis generales *artius et accuratius definitas exhibet codex Ar-*

400) Sic scilicet Latina LUCHERI p. I. p. 299 Graece reddidi, praeeunte NIEBUHRIO in Scriptt. histt. philoll. minn. collect. I. p. 214, nisi quod pro *Μαχιδίς* praetuli *Μαχέτις*. Hoc enim et LUCHERI scriptura: *Philistiachus Maceti* et usus requirit linguae Graecae, de quo vid. LOBECK. Pathol. p. 32. Praeterea pro *μόνιππος* maluerim *κέλῃς* propter Pausaniae (v, 8, 3) *πῶλος κέλῃς*. Vid. nott. ad DESCRIPT. OLYMP. 1112. et 1113 coll. 1103.

401) Sic certe LUCHERI interpretatio defectum textus Graeci explendum ostendit p. I. p. 303. Secundum MAH sane Armeniaca potius rescribendum fuerit: *Δημόστρατος Λαριεὺς* p. 157. Huic tamen scripturae altum obstat totius antiquitatis de Lariensibus silentium. Est quidem, unde Larienses effici posses, locus quidam Strabonis I. p. 89. Oxon. Vol. I. p. 162. I. P. SIEBENKES. Sed hunc manifesto corruptum emendavit D. COHAES. Cf. FR. FRIEDEMANN ad Strab. I. I. Vol. VII. p. 426.

402) Illud τὸ β' perperam omittit Graecus CRAMERI codex.

403) Cf. NIEBUHRIUM p. 216.

404) An vero potius *Νικόστρατις*? Hanc certe nominis formam et perspicue exhibet codex Armeniacus LUCHERI p. I. p. 307. MAH p. 159, nec parum commendat lectio *Σιράτις*, uncis inclusa a SCALIGERO p. 44. *Σιράτις* autem vel *Σιράτις* e *Σιραῖος* ortum puto, uti *Χρόμις* e *Χρομῖος*, aliaque duplicis huius terminationis exempla, quae cf. apud peritissimos harum rerum indices LEHNSIUM de Arist. Studd. Homm. p. 280. not. et LOBECKIUM Path. Sermon. Gr. p. 302. seqq. Denique e *Σιράτις* sit *Νικόστρατις* prorsus eodem modo, quo v. c. *Πόλυμις* ex *Ῥυμις*.

meniacus. Sic Olymp. cxx et clxxii ad *Μάγνης* addit: ἀπὸ Μαιάνδρου, cxxxii ad *Αἰτωλός*, ἐξ Ἀμφίσσης, cxliii ad *Σαλαμίνος* ἐκ Κύπρου, cxlix ad *Σελευκίης* ἐκ Πιερίας, cliii ad *Λέσβιος* ἐξ Ἀντίσσης, clxxxvi ad *Ἀλεξανδρείης* τῆς Τρωάδος, cxcviii ad *Προυσαίης* πρὸς Ὀλύμπω, ccxliii ad *Μάγνος Αἰβύς*. Praeterea etiam Olymp. lxiv *Θετταλός* restituit pro *Θεσσαλείς*, clxxxix *Σικωνίος* h. e. *Σικυώνιος* pro *Σιδώνιος*, ccxxxv *Ἐλατεὺς* pro *Ἐρατεὺς*, quod nihili est. Uno loco Olymp. xxix (coll. not. ad RECENS. n. 89) *numerus correxit* κβ' pro νβ', in mensura nimirum saltus Chionidei, alias prodigiosi et in homine post saltum integro relicto prorsus singularis. Nam qui, si fides est epigrammaticis poëtis, Chionim saliendo superavit, transmissa lv pedum longitudine, *Phayllus Crotoniates Pythionica*, ingentis ausi poenas dependit clauditate. Vid. Scholl. Aristoph. Acharna. v. 214. Eustath. ad Hom. p. 1591, 56 = Anthol. Gr. ed. FR. IACOBS Vol. iv. n. 205. p. 160. xi. p. 411. Suid. s. v. ὑπὲρ τὰ ἐσχαμμένα coll. Paus. x, 9, 2 et Herod. viii, 47. Aliae emendationes levioris quidem momenti sunt, quamquam certae non minus, veluti Olymp. ccxi ὑπὸ κηρύκων pro κηρύκων ἀγῶνα⁴⁰⁵). Hoc igitur praestantissimo uberrimoque critices facitandao subsidio licet destitutus esset SCALIGER, ingenio tamen huius viri sagacissimo haud paucas contigit divinando praecoccupare emendationes, quae, aut in OLYMPIADUM RECENSU aut in ADDENDIS NOTIS ad Graeca Eusebiana p. 426 seqq. propositae, nunc Armeniaca versionis auctoritate quamvis hic illic vitata muniuntur egregie et confirmantur. Eiusmodi sunt Olymp. vi *Οἰβώτας* pro *Οἰβώλας*, xiv. *Υπήνιος* pro *Υπήνος* (RECENS. not. 34), xviii. *Αάμπις* pro *Ααμπίας* (ibid. not. 55), xxxii. *ὅτε καὶ πυγμὴν Κομαῖος* pro *ὅτε καὶ Κομαῖος* (ibid. not. 105), xli. *Συβαρίτης* pro *συχαρίτης*, xlv. *Πολυμήσιωρ* pro *Πολυμήσιωρ*⁴⁰⁶), lxv. *Ἡραιεύς* pro *Ἡρακλείδης* (ibid. not. 235), lxvii. *ἐτρίσσευσεν στάδιον, διάυλον, ὕπλον* pro *ἐτρίσσευσεν διάυλον, ὕπλον*, lxx. *Νικίας* pro *Νικαίστας*, civ. *Φωκίδης Ἀθηναῖος στάδιον* pro *Φ. Ἀ. πάλη*, cv. *Πῶρος* pro *Παῦρος*, cx. *Ἀντιζλῆς Ἀθηναῖος*, quod supplementum et SCALIGER requirit ADDEND. p. 428^b et revera offert codex Haicanus apud LUCHERUM i. p. 296, quamquam forma nominis paullulum a vero deflexa ANICLES; porro cxiii. *Ἀγεὺς* pro *Ἀργεὺς*, ccxxxviii. *Αἰγινήτης* pro *Ἀπινίτης*. Passim quidem elementa Graeca inendi aliquid traxerunt ex alienis litteris: sed vel ipsa corruptela Armeniaca interpretationis hic illic coniecturis SCALIGERI palrocinator disertissime. Quo e genere notavi Olymp. vii. *Δαρκλῆς* h. e. *Δαῖκλῆς* pro *Διοκλῆς*, xcv. *Μίνων* h. e. *Μίνως* pro *Μένος* aut *Μένων*, cxvi. *Δειμοσθένης* h. e. *Δεινοσθένης* pro *Δημοσθένης*, quod in ADDEND. p. 428^b iure repudiatum in RECENSU recoquere non debebat Vir Doctus, cxlii. *Κάπος* h. e. *Κάπρος* pro *Κάρος*, clx. *Ἀνόδωρος* h. e. *Διόδωρος* pro *Ἀνώδοκος* vel *Ἀνόδωκος*⁴⁰⁷).

405) Proposui supra eas tantummodo lectiones novas, in codice Armeniaco oblitas, quae uti praestant Scaligerianis, sic constant per se. Caeteras exclusi numero haud paucas, quae licet et ipsae novitatis laude commenduntur, genuinas tamen formas non integras, sed peregrinorum manu interpretum minus magisve obscuratas continent. Has igitur examine critico etiam secundum NIEBUHR, qui colligendas duxit p. 216, iudicium minime indignas sagacioribus resingendas relinquo.

406) *Πολυμήσιωρ* quidem duobus locis et in OLYMPIADUM RECENSU p. 316 et in OLYMPIONICARUM DESCRIPTIONE p. 348 exhibuit SCALIGER. Idem tamen in Eusebii χρον. λόγ. p. 40 *Πολυμήσιωρ* edidit, Bocchi, ut videtur, fide apud Solinum p. 15. An vero deteriore hanc formam typothetae deberi dicamus? Huc sane inclinat animus, atque hinc emendes, quae paullo iucutius iudicavimus not. ad RECENS. n. 146.

407) Nonnullas harum lectionum, veluti *Θάλης*, *Γιφάλας*, *Κλειόστρατος*, porro *Αάμπις*, *Πολυμήσιωρ*, *Ἀγεὺς* confirmant nunc etiam Aneecdota CHAMBERI. Eadem in *Χρονόμαχος* certe litteram o tuentur in antepaenultima. Denique Olymp. 32 ante *Κομαῖος* vocem *πυγμὴν*, atque 67 ante *αὐλον* (sic!) *στάδιον* inserunt et ipsa, pp. 142—148. Vol. II.

In nonnullis tamen sed paucissimis coniectandi periculis SCALIGERUM a vero aberrasse eadem evincunt Armeniaca. Sic nec *Δάμων* Olymp. xiv, nec *Πελληνεύς* LXVII, quorum alterum ille in *Δάμων*, alterum in *Πριηνεύς* diffinxit, medicina indigero, sed formis memoriae proditis rectissime se habere ostenderunt. Alias quidem lectiones depravatas esse constat, quarum tamen quas SCALIGER proposuit emendationes, respuunt Armeniaca. Eiusmodi sunt *Τορύμας* Olymp. LXXX et *Εύκατος* xciii, a critico nostro in *Τυρύμας* et *Εύβατος* deslexa (ADDEND. p. 428^b), refragantibus, quod e superioribus intellectum puto, Armeniacis. — Tantum do genuini Eusebii vindice Haicano, utut egregio, SCALIGERI tamen usibus negato. Pergo ad eos Olympionicarum auctores, qui aderant Nostro. Aderant autem, quos supra excitavi, Pausanias, Diodorus, alii, quos SCALIGER omnes diligentissime excutiendos, plerosque adeo respiciendos praecipue existimavit, cum in recensendo Eusebii textu, tum in hac Olympiadum concinnanda Descriptione. Quum autem in NOTIS AD GRAECA EUSEBII haud raro satis habuerit, si qui Eusebii a cacteris dissensus emergeret, eum simpliciter indicasse, nulla addita iudicii significatione, in RECENSU critici munus ita explevit et consummavit, ut, non dubia scilicet varietatis disceptatione, unam lectionem, eamque, sua quidem opinione, praestantissimam, deligeret solamquo proponeret. Delectum vero ipsum non usquam libidine et arbitrio, sed iudicio ubivis et ratione instituit, neque uni alicui scriptori se totum addixit, sed suum cuiusque pretium e certis critices legibus aestimavit. Hinc nunc Africano Pausaniam aut de reliquis unum, nunc Pausaniae et reliquis Africanum praeoptandum duxit. Et Africanum quidem Olymp. vi. xiv. xviii. xxv. xxxviii. lxxv. lxxiii. xcix. Pausaniae, lxxv. xci. xciii. xcvi. ciii. cv. cvii. cxvii Diodoro, clxxvii Phlegonti, lxxiv Dionysio, vii utrique et Dionysio et Phlegonti⁴⁰⁸), Pausaniam vicissim xxvii et xciii Africano, lxxv. xciii. cv Diodoro, lxxiv Dionysio⁴⁰⁹) concedere iussit, non quidquam usquam, pro subsidiorum quidem ratione suorum, inepte aut idonea sino caussa molitus⁴¹⁰). Quotiescunque vero aut in scriptura nominum aut in temporum descriptione dissensio veterum maior apparuit, quam ut certo componi posso videretur, utramque et nominis scripturam et temporis rationem diligenter enotandam suoque loco significandam existimavit. Nominum quidem discrepantias exhibuit sat multas: Olymp. ix. *Ξενοδόκος ἦτοι Ξενοκλῆς, Μεσσήνιος, στάδιον*, xxviii. *Χάρμις Λάκων στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων*, xxix. *Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον*, xlviii. *Γλαυκίας, ἐνίοις δὲ Γλύκων, ὁ Κροτωνιάτης, στάδιον*, lxxi. *Πυθαγόρας κέλητι. ὁ αὐτὸς κέλητι*, lxxvii. *Δάτης, ἦτοι Δάνδης, Ἀργεῖος, στάδιον*, lxxx. *Τορύμ-*

408) Reiectis Eusebii lectionibus SCALIGER Pausaniam expressit in *Οἰβώτις, Δάμων, Λάμις, Παγώνδας, Εὐτελίδας, Ἡρακλῆς, Ἀστύλος, Σερβακίδης*, Diodorum in *Ἀσυχος, Ἐξαίνειος, Εὐβατος, Σάσιππος Ἀθηναῖος, Πυθούστρατος Ἀθηναῖος, Πῶρος, Σμικρίνας, Παρμενίων, Phlegontem* in *Ἐκατόμνος*, Dionysium in *Ἀστύλλος*, hunc denique eundem cum Phlegonte consentientem in *Δακλῆς*.

409) Contra repudiata Pausaniae auctoritate Africanum secutus est in *Εὐρυβος* et *Πολυδάμας*, Diodorum in *Ἀσυχος, Εὐβατος, Πῶρος, Dionysium* in *Ἀστύλλος*.

410) Hoc tantum excipiam, quod ex uno eodemque triuin Olympiadum continuarum (73. 74. 75) stadionica effecit tres: *Ἀστύλος, Ἀστύλλος, Ἀσυχος* quorum hoc nomen ne Graecum quidem videtur. Certe quod ad similitudinem eius proxime accedit *Ἀσυχος*, hominis barbari est apud Herodotum II, 136. Iam vero putidum sit, coniecturam periclitari propter Stephanianae Diodori editionis marginem, quo solo lectio ista nititur firmamento. Alioquin sponte se offerat *Ἀσυχος* Dorice pro *Ἄσυχος*. Constat enim, veram nominis formam esse *Ἀστύλος* sive, secundum Arcadii praecepta (ap. LONCEK. Pathol. p. 121), *Ἀστύλος*, a quo *Ἀστύλλος* non magis differt, quam v. c. *Δερκυλλος* a *Δερκύλος*. Vid. LONCEK. p. 137. Cf. tamen etiam not. ad RECENS. n. 695.

βας Θεσσαλὸς σιάδιον, οἱ δὲ Τορὺλλας, xciv. Κροκίνας Λαρισσαῖος σιάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Λασθένης ὁ Θηβαῖος, xcvi. Εὐπόλεμος Ἠλείος σιάδιον, οἱ δὲ Εὐπολῖς, xcvi. Τερῖναῖος Ἠλεῖος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεύς, σιάδιον, civ. σιάδιον Εὐβώτας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Ἀθηναῖος, cxviii. Ἀνδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης, σιάδιον, clx. Διόδωρος Σικυώνιος σιάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀνώδωκος. Caleulos autem variatos quinquies offendas, primum in coronis Olympiorum victoribus tribui coeptis (Olymp. vii: Δαῖκλῆς Μεσσήνιος ... πρῶτος πάντων ἐστεφανώθη, xxvii: ὁ ἀγὼν πρῶτον στεφανίτης ἐγένετο κατὰ τινάς), deinde in inchoato per Orsippum Megarensem nudorum cursu (Olymp. xv: Ὀρσίππος Μεγαρεὺς σιάδιον καὶ γυμνοὶ ἔδραμον, xxxii, i: Ὀρσίππου τοῦ Λακεδαιμονίου ἀγωνίζομένου, λυθὲν τὸ περιζῶμα αἰτιῶν αὐτῷ ἥτις ἐγένετο, ἐξ οὗ καὶ νόμος ἐτίθη γυμνοὺς τρέχειν), tum in Lygdamide Syracusano pancratiastarum primo coronato (Olymp. xxviii: τοὺς ἐσελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμῖς συγκατεργάσατο Συρακούσιος, xxxiii: Λύγδαμῖς Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησε κατὰ τινάς), tum in Crauxidae Thessali victoria equo desultorio prima (Olymp. xxxi: Κραυξίδα Κρανώνιος ζέλητι πρῶτος, xxxiii: προσετίθη καὶ [ζέλης] καὶ ἐνῖα Κραυξίδα Θεσσαλός) denique in abrogato rhedae mularis certamine (Olymp. lxxix, i: τὸ πρὸ ἰεῶν ἀπήρη, τοῦτ' ἐστὶν ἄρματι ἐξ ἡμιόνων ζευθέντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ Ἀσανδράσιου ἐπιτηδευθέν, ἐν τῷδε τῷ ἐίει διελύθη, lxxxiv: ἀπήρης δρόμος ἐν Ὀλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπηγορεύθη⁴¹¹). Insunt quidem in his nonnulla varietatis exempla, quae e meris iisque manifestissimis codicum villis nata et propagata facile cognoscas nec penitus removenda dubites. Quo e genere Xenophon ille, Olymp. xxix stadii victor ascriptus, Pausaniae debetur, tam aperte corrupto, ut mireris SCALIGERUM non perspexisse errorem. De quo non repeto, quae fusi⁹ dixi ad RECENSUM not. 88. Nec magis laudes, quod Olymp. clx ex Eusebii textu item vitiatum editum iuxta Διόδωρος collocavit Ἀνώδωκος, quorum hoc ex illo depravatū esse, perspicue demonstrant verae scripturae vestigia, quae, ut supra annotavi, servavit Armeniacorum Ἀνώδωρος. Caetera vero, licet partim nec rectius habeant istis, nec aliunde, quam e scriptorum eorum, quos supra harum rerum auctores enumeravi, minus quidem Pausaniae et Afriani, quam reliquorum, naevis et hallucinationibus originem trahant, alius sunt quaestionis, difficilis, fateor, et variae, in tanta autem difficultate rerumque in censum venientium varietate magnam partem tam parum gratae et frugiferae, ut SCALIGERO, quod non omnes ubivis dubitationes tollere, non omnia in clara luce collocare contigerit, quis crimini vertat! De his igitur singulis deinceps accuratius disputabo. — Nunc absolvo ea, quae de pravis codicum lectionibus, errorum SCALIGERI parentibus, dicere institui. Saepissime autem praeter reliquos, quos notavi, imposuit Nostro corruptus Pindari Scholiastes, cuius tollere menda hodie praeclaris БОЕССКИ in Pindarum collatis studiis licuit. Hoc igitur duce freti Theronis Agrigentinarum tyranni curulem victoriam ex Olymp. lxxvii ad lxxvi protrahendam (vid. ad RECENS. not. 347), Epharmosti autem Locri Opuntii partam lucta palmam ex Olymp. lxxiii in lxxxii detrudendam significavimus not. 291. Unus adeo ex Olympionicarum numero penitus deleri debuit, Megacles Atheniensis, Hippocratis filius, Periclis avunculus, Olymp. lxxxviii a SCALIGERO assignatus idemque duobus aliis locis importune oblatus

411) Caeterorum, veluti Lampidis, Eurybati, Euagorae, Xenodami item dupliciter digestas victorias hic consulto omisimus, ut quarum alterutra mentio non veterum testimoniis, sed incuriae morti debeatur. Vid. PROLEG. p. XLIV cum not. 322.

(cf. PROLEGG. p. XLIV), quem Olymp. LXXII, 3 quadrigis non Olympia, sed Pythia vicisse idem probavit BOECKHIUS. Vid. not. ad RECENS. n. 321. Denique etiam Photii editio, qua SCALIGER usus est, maculis inquinata fuisse videtur turpissimis. Certe quos Olymp. CLXXVII inde profert victores Olympiorum, e Phlegonte depromptos, eorum alii sunt mendose scripti, aliis rursus plane omissis, ut nihil dicam de certaminum, quibus vicerint singuli, generibus mirifice mixtis et turbatis. Neque hunc locum vitiis purgare suis, post BEKKERUM et MEIERUM, magni negotii fuit. Vid. not. 1308.

Nequaquam tamen sola codicum corruptela SCALIGERUM in errorem induxit. Saepius etiam a recta via eum deflexit *interpretandi ratio parum idonea*, qua duplici polissimum modo peccavisse arguendus est. Aut enim, quoscunque a Pausania aliisque laudatos repperit victores Olympicos, stadionis annumerandos esse pertinaciter censuit, aut verba scriptorum maximeque temporum notas, in veterum libris inventas, falso rettulit et computavit. Priori ex causa natam putes maximam partem earum SCALIGERI animadversionum, quibus memoriae de Olympionicis ambiguitatem quandam significat, quae, ubicunque rem accuratius rimere, nulla est. Olymp. XXVIII de curriculi palma certantes proponuntur *Charmis* et *Chionis*, uterque *Lacedaemonius*. Quorum ille quidem stadio, at hic alio certaminis genere, diaulo eoque primum, vicisse dicendus erat. Vid. not. ad RECENSUM 83. Redit idem Chionis proxima statim Olympiade XXIX, iterum cum stadii competitor quodam commissus: *Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον ὡς δὲ ἄλλοι, Χίωνις τὸ δεύτερον*. Quorum adeo neutrum verum est. De Xenophontis prorsus intempestiva mentione aliis locis diximus. Sed nec Chionis ista quidem Olympiade alteram, sed primam stadio meruit palmam, quamquam eadem alteram quoque eamque diaulo, ni fallor, iterum reportatam adeptus esse traditur. Itaque nota illa sic erat concipienda: *Χίωνις Ἀδύων στάδιον ὁ αὐτὸς διάυλον, ὡς ἔοικε, τὸ δεύτερον*. Cf. not. ad RECENS. 88 et 89⁴¹²). Occurrit porro Olymp. LXXI novum par aemulorum Olympionicarum, de eadem non stadii quidem, sed equi desultorii victoria inter se contententium, *Pythagoras* et ὁ αὐτὸς, h. e., ut haud inepte alibi nobis coniecisse videmur, *Glaucus* (*Γλαῦκος*). Iam Pythagorae quidem in certaminum Olympicorum tabulis multi celebrantur, aut de cursu illi (Olymp. XVI. CXX. CXXI) aut de pugilatu inter pueros (XLVIII) coronati, sed de celeste ne unus quidem. Contra Glauci nomen praeter pugilem illum Carystium, a Demosthene De coron. p. 331, Pausania VI, 10, 1, Suida s. v. *Γλαῦκος* memoratum, inter Olympionicas prorsus inauditum est. Ne multa: utique certum esse arbitramur, cedere utrumque isto debere loco, SCALIGERI in referendis Laertii VIII, 51 seqq. verbis lapsu aliisque damnis turpissime deformato, et cedere quidem *Empedocli Agrigentino*, sedem vacuam optimo sibi iure vindicanti, cuius causam ab adversariorum importunitate strenue defendimus in Not. ad RECENSUM 270. Ambigitur paullo post rursus de stadionica Olymp. XCIV: *Κροκίας Λαρισσαῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Λασθένης ὁ Θηβαῖος*. Sed haec quoque discrepantia, quam Noster in veterum libris sibi repperisse visus est, mere scilicet deprehenditur. Vicit enim Olympiade illa et *Crocinas Larissaeus* et *Lusthenes*

412) Non quidem sum nescius, istam primum a CORNINO monstratam Pausaniae cum Africano conciliandi componendique rationem nonnullis displicere Viris Doctis, quippe qui, ubicunque veteres scriptores annos per Olympionicas definitos, neglecta tamen certaminis accuratiori notatione, ediderint, de stadionicis constanter intelligendos esse censeant. His satis habeo exemplum opposuisse *τυχετορίας*, auctoris, ut fateri debebunt, locupletissimi, quem lib. III, 8 notandi temporis causa meminerint victoria uti Doriei Rhodii Olympica iterum reportata, nihil ipsum de genere victoriae significantem. Simpliciter enim *Ὀλυμπιάς*, inquit, *ἡ Λαριεὺς Ῥόδιος τὸ δεύτερον ἐνίκη*. Qui proinde Dorieus ex istorum quidem ratione stadii victor putaretur, nisi peropportune animadverteret Pausanias VI, 7, 1, tria deinceps Olympia eum palmam cepisse de pancratio. In hac autem sola Thucydidis auctoritate vel maxime idoneum opinionis nostrae firmamentum situm esse, nemo profecto diffitebitur. Cf. idem Thuc. V, 49.

Thebanus, ille quidem cursu simplici, hic vero cursu cum equo contendens. Vid. not. 622. Porro ad Olymp. xcvi de eiusdem certaminis victore duplex notatur fama, quae revera simplex et una: *Τερινάιος Ἡλείος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεύς, στάδιον*. Nam de *Terinaei Elidensis* palmari cursu res certissima est minimeque dubia. *Phormio* autem *Halicarnassensis* eadem Olympiade pugilatus abstulit coronam, auctore Pausania v, 21, 2. Vid. not. 669. Deinceps Olympias civ hoc infert dilemma: *ἐνίκα στάδιον Εὐβώτιας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Ἀθηναῖος*. Non magis accurate. *Phocidam* quidem *Atheniensem* Olympiade ista stadio vicisse constat, teste Diodoro xv, 78, e quo simul Eusebii Graeci, luctae ei palmam attribuentis, elucet error, quem emendant Armeniaca. Vid. not. 777. *Eubotas* vero *Cyrenaeus* rettulit sane et ipse aliquando cursus coronam, neque tamen, ut hic fertur, Olymp. civ, sed e congruis Diodori xii, 68, et Africani calculis, xciii. Atque de hac, si quid video, Eubotae corona loqui putandus est Pausanias vi, 8, 3, quamvis tempus eius indicare neglexerit. Vid. not. ad RECENSUM 596. Eodem loco quod Eubotae etiam victoriam curulem ascribit, hac ipsa, in qua versamur, Olympiade partam, famam tradit (*λέγεται*), non rem dubitationi exemptam. Itaque SCALIGER supra sic potius edere debebat: *ἐνίκα στάδιον Φωκίδης Ἀθηναῖος. Εὐβώτιας Κυρηναῖος ἄρματι, ὡς λέγεται*. Denique etiam ultimum huius generis evanescat dissidium, de his traditum antagonistis Olymp. cxviii: *Ἀνδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον*. Quorum hic quin revera istis ludorum Olympicorum sollemnibus de curriculo victor renunciatus sit, ambigi nequit ob disertum Diodori xx, 37 testimonium. Vicit quidem eodem certamine etiam *Andromenes Corinthius*, sed proxima demum Olympiade cxix, auctoribus Diodoro xx, 91 et Africano. Quorum alter quod eundem Andromenem etiam Olymp. cxviii de stadio coronatum perhibet, error est manifestus librarii, non Casauboni, quem exempli sui manum recte fideliterque expressisse, documento sunt CRANERII Anecdota Tom. II. p. 147, nequaquam vero Africani ipsius. Hic enim, si Andromeni duabus Olympiadibus continuis stadii palmam adiudicare voluisset, profecto altero loco, Olymp. cxix, non credo, nomen ipsum, certe non plenum, inscite iterasset, sed aut simpliciter scripsisset *ὁ αὐτός*, quod nulla alius rei mentione interiecta, constanter amplexus est⁴¹³), adeoque aliena, ut hic Antenor, memoria in medio posita, praelulit⁴¹⁴), aut, quod tamen dicendi genus, sub eadem hac conditione, minus frequentavit *Ἀνδρομένης* sive *Ἀνδρομένης ὁ αὐτός*, abiecta gentilicia appellatione, posuisset⁴¹⁵), nec solemne illud *τὸ δεύτερον*, quod non usquam neglexit, addere oblitus esset. Sed, ut dixi, error librarii est, qui, cum victorem Olympiadis cxviii oculis nimis festinantibus transiluisset, commisit, ut nomen Andromenis e proxima praecceptum superiori allineret, cum ex Africani sententia potius solam ad Olymp. cxix pertinere. Proinde vix dubites, quin Olymp. cxviii genuina lectio sit *Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης*, eaque pro *Ἀνδρομένης Κορίνθιος* Africano restituenda. *Antenor*is tamen *periodonicae* memoriam loco suo (Olymp. cxviii) et ipsam esse deturbatam, nequaquam inde collegerim. Cf. not. ad RECENSUM 1037. Sed satis de hoc genere Olympicarum, pristinum in pulvere Olympico certamen cum competitoribus suis hodieque in Olympiadum laterculis continuantium, quorum quid cuique debeatur iuris, aequis ponderatum momenti nobis reddidisse videmur. Non confundendum autem est cum illo genere alterum quoddam genus eorum, qui ipsi a popularibus suis duplici nomine revera sunt vocati. Horum

413) Cf. Olymp. xxii. xxx. lxi. lxxiv. lxxxiv. lxxxix. xcii. cii. cvi. cxxiii. cxxx. clv. clxvii. cxcv. ccviii. ccxxvii. ccxxix. ccxlii.

414) clxxxiv et ccxlii.

415) Posteriolem hanc rationem, dirempto per inserta additamenta orationis tenore, semel utramque adoptavit, alteram Olymp. cxxi, alteram lv.

nonnullos quidem statim ab initio a reliquis secludo, *Ξενοδόχος* sive *Ξενοκλῆς* ix, *Γλύκων* sive *Γλαυκίας* xlviii, *Δάτης* sive *Δάνδης* lxxvii, *Εὐπόλεμος* sive *Εὐπολῆς* xcvi: ut qui utroque appellentur Graeco nomine, altero scilicet ex altero aut laudis cuiusdam significandae aut infamiae vitandae causa, motibus vocum Graecarum facillimis gratissimisque, deflexo levius aut variato. Haec igitur nihil aliud esse putaverim, nisi exempla veteris cuiusdam *δισσογραφίας*, cuius rationes aliquot solita subtilitate rimatur *LOBECKIUS* Pathol. p. 505. seqq. Annumerandum istis quodam modo etiam *Τορύμβας* sive *Τορύλλας* lxxx censerem, nisi de huius stadionicae genuino nomine aliud suaderet et dialecti Thessalicae ratio et Armeniaeorum auctoritas. Vid. not. ad RECENSUM 394 et supra PAOLEGG. Caeteri vero, qui, Africano duce, in OLYMPIADUM DESCRIPTIONE offeruntur genuina insigniti appellatione stadionicae, quamquam cum illis aliquatenus cognati, iidem suam potius et peculiarem sequuntur rationem, ab isto genere paullulum diversam. Quos seorsum colloco. Sunt autem hi: *Ἰδαῖος ἢ Νικαίωρ*, *Κυρηναῖος* ccxvi, *Ῥόδων Κυμαῖος*, ἢ *Θεόδοτος* ccxvii, *Ἀπολλοφάνης*, ὁ καὶ *Πάτις*, *Ταρσεύς* (sic. leg.) ccxvi, *Ἀπολλώνιος ἢ Ἡλιόδωρος*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxviii, *Θεωνᾶς*, ὁ καὶ *Συάραγδος*, *Ἀλεξανδρεὺς*, ccxxi, *Διονύσιος*, ὁ *Σαμμεὺς*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxxvi, ccxxvii, *Ἐπίδauρος*, ὁ καὶ *Ἀμμώνιος*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxxix, *Ἀνουβίων*, ὁ καὶ *Φειδούς*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxli, *Ἐπινίκιος Κυζικηνός*, ὁ καὶ *Κυνᾶς* ccxlii, *Ἡλιόδωρος*, ὁ καὶ *Τρωσιδάμας*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxlviii. ccxlix. Postremo huc pertinet etiam pugil quidam Pausanianus, ob iniuriam ludis factam ab Eleis pecunia multatus, *Ἀπολλώνιος ἐπὶ κλήσιν Πάντις*, *Ἀλεξανδρεὺς* ccxviii. Horum plerosque *Aegyptios* esse animadvertis, e capitali Aegypti urbe *Alexandria* oriundos, ad quos accedit *Afer* praeterea unus *Cyrenensis* simul cum tribus civibus *Asianis*. Et Alexandrinis quidem patrium fuisse cognomina habere Pausanias ⁴¹⁶⁾ adnotat, id scilicet, quod sine eius admonitione unicuique patet, dicens diserte, contra quod explicatione vel maximo indiget, quae sit ratio rei, quod tempus, ne verbo quidem attingens. Videntur autem non solum Alexandrini, sed Aegyptii omnes geminum nomen, alterum patrium, alterum Graecum, sive etiam utrumque Aegyptium, vulgo assumere soliti sub Imperatoribus Romanis, religionum gratia. Atque ex hoc profecto usu duplicia illa Olympionicarum Alexandrinorum nomina, quae supra ex Africano et Pausania repraesentat RECENSUS, explicanda esse arbitror ⁴¹⁷⁾. Quibus prorsus simile addere iuvat exemplum, e Nubiensi illo petatum titulo, cuius facundissimus interpretes exiit *NIEBUHRUS* ⁴¹⁸⁾. Ibi nimirum suae ipse laudis praeco prodit *ΑΥΡΗΑ. ΒΗΣΑΡΙΩΝ Ο ΚΑΙ ΑΜΩΝΙΣ*, *Αὐρήλ. Βησαρίων*, ὁ καὶ *Ἀμών[ο]ς*, i. e. *Aurelius Besario, qui et Ammonius vocor*: in quo observes adeo dicendi formulam eandem, quam in componendis plerisque istis nominum paribus (Olymp. ccxvi. ccxxi. ccxxix. ccxli. ccxlviii) seclatus est Africanus, in *Διονύσιος ὁ Σαμμεὺς* ⁴¹⁹⁾ ccxxvi levius variatam. Occurrit quidem apud hunc altera quoque per ἢ particulam copulandi ratio,

416) v, 21, 5: καὶ πῶς καὶ ἐπιχώριον τὸ ἐς τὰς ἐπικλήσεις τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν ἔστιν.

417) Ratio huius sententiae in plerisque tanquam sponte sua elucet. In duobus tantummodo paribus paullo est abstrusior et altius repetenda, in *Ἀπολλώνιος ἢ Ἡλιόδωρος* ccxviii et in *Ἡλιόδωρος*, ὁ καὶ *Τρωσιδάμας* ccxlviii: quippe quorum utrumque nomen genuine Graecum esse nec quidquam Aegypti patriae redolere videatur. De his igitur sic velim existimes, *Ἡλιόδωρος* nihil aliud esse, nisi meram Aegyptiaci nominis interpretationem, ad verbum expressam sic, ut forma quidem et origines hene Graecum sonet, re autem et significatione peregrini quiddam traxerit ex sacris Aegyptiorum; *Ἀπολλώνιος* autem, deo Aegyptio, qui primitus inhaeret nomini, in Graecum deum dignitate parem converso, praeter formam simul notionem Graecam et divino Graecorum cultui accommodatam ascivisse. Apollinem enim Graecorum respondere solari Aegyptiorum numini, notissimum est. Vid. Euseb. Praep. Evang. III, 15 coll. *WESSELIUS*. ad Diod. I, 25. Similiter etiam de altero iudices, *Ἡλιόδωρος ὁ καὶ Τρωσιδάμας*, nisi quod hic cognomen *Τρωσιδάμας* aliunde, quam e deorum delubris, arripuit.

418) In scriptt. hist. et philol. min. tidae collect. Bonn. a. 1843. 8. p. 181.

419) Hanc lectionem aliquando temptavi coniectura quadam (Not. ad RECENS. 1607), de cuius pretio penes peritiores iudicium sit.

sed eam, Alexandrinorum uni dumtaxat ccxviii adhibitam, potiore habuit in reliquis (cxxxvi. ccxiii. ccxvi. ccxlvii) et ter deinceps frequentavit, in his rursus priori illa minus probata nec saepius, quam item semel ccxlvii, obvia. Sed omnino horum caussa ab illo genere aliquantulum differre dicenda est. Quamvis enim et ipsi altero nomine vocentur patrio et nativo, altero Graeco et ascito: hoc tamen non propter religiones nescio quas, sed ambitione quadam et ut gratos se praestarent erga tantae laudis suae auctores Graecos, post partam Olympiae palmam assumpsisse videntur. Ultra autem singulorum nomina agnoscas nativa, ultra ascita, noli dubitare. Nativa quidem sive patria manifeste haec sunt: *Ἰδαῖος* cxxvi, *Ῥόδων* ccxiii, *Πάρις* ccxvi, *Κυνᾶς* ccxlvii, quorum quod duo priora antecedunt alteris, posteriorum sequuntur, negligentia quadam factum putem Africani, non nimis religiosi aut constantis in tuendo legitimo reique congruo nominum ordine, quippe nec alias, in binominum Alexandrinorum mentione, ubivis (cf. ccxlviii) servato, et hic adeo in duobus (cxxvi et ccxiii) prorsus inverso. Atqui pleraque ista, licet Graeco de fonte derivata, tamen praeterquam in barbarorum aut inferioris aetatis hominum appellationibus vix invenias⁴²⁰⁾, unum (*Κυνᾶς*) praeterea contemplationem resipit peregrinitati admixtam⁴²¹⁾, ultimum denique (*Πάρις*) mere barbarum est. Itaque abolendae barbariae, simulque extinguendae ignominiae caussa et Cyrenensem illum et hos Asiaticos hieronicas, de curriculo Olympico praeter palmam nominis quoque novi et gloriosi nobilitatem cepisse coniecerim. Cuius quidem coniecturae haud mediocriter firmamentum positum est in exemplo eorum, quibus corona Olympica, si non nominis, at certe cognominis parens exilisse traditur. Debemus notitiam horum cognominum, quae ἀπὸ συμβεβηκότος, ut aiunt, dedacta et Olympionicarum maximeque *periodonicarum* nominibus tanquam laudis praeconia quaedam a Graecis ipsisque fortasse ab Hellanodicis imposita censeas, maxima ex parte eiusdem beneficio Africani, unde rursus mutatus SCALIGER repraesentat in hisce: *Ἀντίγων Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, περιδονίχης, ἄλκιμος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις* cxxviii, *Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, περιδονίχης, ἀτραυμδιτιστος* cxxxv, *Δισχίνης Μιλήσιος ὁ γλαυκιᾶς* cxcix. Unum praeterea eiusdem generis decore insignem, *pancratiastam*, arripuit e Pausania vi, 4, 1: *Σώστρατος Σικυώνιος, ἐπίκλην ἀκροχερσίτης* civ. Atque addere huic numero poterat, imo debebat etiam *luctatorem* illum Phlegonteum: *Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς, ἀπρωτος περιδονίχης* clxxvii, cuius cognomen ἀπρωτος sive ἀπρώς, in laudandis athletis alias quoquo obvium (v. c. in Epigr. *Alcaeii Messenii* Anthol. Graec. ed. fr. IACOBS Vol. i. p. 239 = Anal. R. F. PH. BRUNCK. Vol. i. p. 488), non animadversa scilicet Photiani textus corruptela, a cognominato imprudenter distractum pro Olympionicae alius et ab Isidoro diversi eiusque patria caren-

420) *ΙΔΑΙΟΥ* nomen sane notissimum est ex Homero, quem tamen nemineris eo solis in Troianis, nullo in Graeco homine appellando uti. In quo secula est Homerum posterior aetas, qua nec ipsa nomen illud offendas, nisi in peregrinis. GUIL. PAPIUS quidem in Lex. nom. propr. Graec. s. v. *Ἰδαῖος* praeter *Idaeos* Homeri duos tantummodo eius nominis recenset, alterum e Tzetze Hom. 441 proferens Alexandri ex Helena filium, alterum ipsum Cyrenensem nostrum, sed hunc solius Pausaniae vi, 12, 2 auctoritate, non simul Africani. Hic scilicet scriptor prorsus ignotus fuisse videtur isti lexicographo una cum fonte nominum propriorum longe uherrimo, stadionicarum catalogo. Fuit tamen praeterea alius quoque *Idaeus*, a PAPIO ille omnino neglectus, *Lissi filius, Rhodius*, incertae quidem, sed sine dubio et ipse sequioris aetatis poeta epicus, Homericorum, ut fertur, interpolator et peculiaris alicuius de rebus Rhodiorum poematis, tria fere millia versuum complectentis, auctor: cuius obscurior paullo memoria ne penitus interiret, providit Suidas s. v. h. Idem fere, quod de Idaeo, dicendum etiam est de *ΠΟΛΩΝΟΣ* nomine, cum in titulis, tum in scriptoribus oblato compluribus, his tamen iterum non aliis, quam temporum novissimorum. Vid. ВОРКАН. Corp. Inscript. Vol. i. n. 353. p. 422. n. 572. p. 493. et quos locos e Callimacho et Leonida Tarentino suppeditat Papius s. v. *ΠΟΛΩΝ*. De *ΚΥΝΑΣ* statim agam not. 421.

421) In nomine *ΚΥΝΑΣ* sola in ας terminatio hominis et peregrinitatis et turpitudinis cuiusdam maculis notati facunda index est (Vid. γλ. ΜΕΛΕΘΟΡΝ. Gramm. Gr. Fasc. i. p. 138 seq. et ЛОВЧЕК. Pathol. p. 507), ut nullam vocis a canicula originem, et per se, credo, parum honorificam, et Olympionicae nomini iusto indecentiorem.

lis nomine venditat. Vid. not. ad RECENS. n. 1308. Porro *Ἐρμολέους Ξανθίου* Olymp. cccv et cccvii *de curriculo victoris* oblitus est cognomen *Ἰππου* indicare facelissimum, quod cum tribus Olympiorum solemnibus coronam octies meruisset, a Graecis obtinuisse dicitur Pausaniae vi, 13, 2. Quid? si, coniuncta Africani cum Antigoni Carystii narratione quadam ex Hippono Rhegino desumpta *stadionicam* Olympiadis xlv, plene sic appellatum: *Ἀρτιάμας ὁ χρυσόμαχος Λάκων*, ad eundem ordinem ascribas? Quo sane mirum quantum inclinaret animus, siquidem et certa esset CORSINI numerorum in Antigono correctio, nec omnino suspecta videretur scriptoris istius ne mediocriter quidem docti et in referendis aliorum sententiis parum accurati auctoritas⁴²²). Nunc vero de hoc, quemadmodum etiam de alio quodam, quem olim in hoc Olympionicarum genere numerandum putavi cccxvi (vid. not. ad RECENS. n. 1607), verbum non amplius addam, scilicet ne iam his ingenii lusibus diutius immorata videatur disputatio nostra, vel maxime veritus. Relictos igitur relegenti cursus de *numeris* mihi pauca dicenda esse video indicibus temporum, nonnusquam contra apertam veterum scriptorum mentem *computatis* a SCALIGERO aut etiam *emendatis*. Videlicet coniecturarum quoque genus quoddam, quamvis id critici magis, quam interpretis munus esse, ideoque proximae potius, quam huic dissertationis parti convenire videatur, pro arctissima utriusque quaestionis in unam plerumque coeuntis mutua necessitudine, hoc simul conspectu complecti in animo est. Primum autem quam parum scite ad calculum vocaverit numeros quosdam Pausaniae v, 8, 3, luculentis exemplis docent et *Lygdamidis Syracusani* prima de pancratio parva victoria, Olymp. xxviii ascripta, et *Crauxidae Thessali* corona de celeste prima, Olymp. xxxi illata, cum tamen, secundum veram Pausaniae rationem, Africano omnino consentaneam, utraque conferenda esset in Olymp. xxxiii: qua de re fusius alio loco dixi, PROLEG. p. xxxii seq. Nec si quid de coniectura immutavit in numeris, id ubique tale est, quod verum agnoscas. Mitto tres diversis locis redeuntes, totidem Scholiastae Pindarici emaculandi pericula aequae irrita obtrudentes, *Megactis* mentiones, satis illas decantatas. Ad Pausaniam redeo, eius de Hellenodidarum numero paulatim aucto proferens testimonium v, 9, 5, in Olympiadum numeris aperte mutilatum aut corruptum: *πέμπτῃ δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ ἐννέα Ἑλλανοδίχας κατέστησαν* deinde, paucis interiectis, pergitur: *δευτέρῃ δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλυμπιάδι προσετέθη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης*. Hic numerum *vicenarium* falsum esse, rerum apud Pausaniam ostendit consecutio, quae tamen eadem SCALIGERI suspicioni, sub Olymp. cv *ἐκατοστῇ* pro *εἰκοστῇ* scribendum innuentis, omnem abrogat veri similitudinem. Vid. not. nostr. 797 coll. KRAUS. Olymp. p. 127. not. 6, cui adde — quem l. l. indicare neglexi — MEIERUM, in Encycl. Hal. iii, 3. p. 310 *οἷ* pro *κ* proponentem. Sed ut probabilis sit ista SCALIGERI emendatio, vix tamen apte *δευτέραν ἀπὸ τῆς πέμπτῃς καὶ ἐκατοστῆς* parem esse existimes *centesimae sextae*: quam profecto numerandi rationem non minus ab antiquorum hominum, quam a nostra consuetudine alienam, sub Olymp. cvi criticum nostrum amplexum esse inre mireris.

Restat denique multiplicis et haec in OLYMPIADUM RECENSU erroris genitrix, *per-versa quaedam critices facitandae ratio*, qua SCALIGERUM hic illic abductum deprehendas, ut nec singulorum scriptorum auctoritatem aequa ubivis lance ponderaret, nec, quis esset melioris, quis deterioris notae, quis fide dignus, quis minus dignus rerum auctor, in magno discrimine poneret. Cadit haec vituperatio in eos potissimum locos, quibus

422) Antig. Caryst. Mirab. cxxi (133) p. 90 WESTERMANNI *Παραδοξογράφων*. Vid. CORSINI Dissert. Agon. p. 124. FF. AA. i. p. 328 seq. coll. not. nostr. ad RECENSUM n. 146. Ut unum afferam, unde liquido cognoscas, qualis istius hominis Minerva fuerit: rem, quam narrat, factam somniat Olymp. xxxvi, rege Athenis Epaeeto. Sapienti sat, ut opinor.

diversae veterum de auctis Olympionicarum ornamentis aut decertandi quibusdam rationibus ascitis vel abrogatis sententiae recensentur. In his enim cum par esset plurimi fieri Phlegontem, Africanum, Pausaniam, hisque cedere debere reliquos: nonnusquam SCALIGER et locupletissima illorum testimonia et Scholiastae Pindarici vel Homorici nugae ineptissimas eadem referre diligentia non dedignatus est. Quo virum alias *κρισιώτατον* culpam quendam contraxisse *ἀκρισίας* quamquam non dissimulandum est: eam tamen ipsam, amabilis quippe in suspiciendis et aestimandis veterum testimoniis vel superstitionis vel verecundiae notam, excusandam quodammodo et ignoscendam existimaverim. Praeterea exempla praeposterae illius rationis rarissima sunt. Primum quidem eorum area offert Olympiadis xxvii, utpote cuius victori primum coronae ex oleastri ramusculis nexae datum esse ornamentum perhibeatur, solemne illud, sed unicum omnium deinceps Olympionicarum virtutis praemium. Atqui stadionicas Olympicos multo prius coronatos esse constat, primumque omnium *Daiclem Messenium* eiusmodi coronam abstulisse Olymp. vii SCALIGER ipse asserit e Phlegonte, qui rursus e primariis et incorruptis harum rerum fontibus hausit, quocum proinde comparata cuiusvis alius scriptoris auctoritas tantum non evanescit. Iam vero coronas primum Olymp. xxvii victoribus dari coeptas esse, quis tandem auctor est? Olim quidem (in Not. ad RECENSUM 79^a) mihi persuaseram, Strabonis testimonium quoddam SCALIGERO imposuisse. Sed falso. Impostor non alius est, quam *Aristodemus Eleus*, scilicet sic ille scribens ap. Eusebium SCAL. p. 38, 18 seqq.: *ὡς ἀπὸ εἰκοστῆς καὶ ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος ἤρξαντο οἱ ἀθληταὶ ἀναγράφεσθαι, οἱ δηλαδὴ νικηφόροι*. Ergo — sic enim haud dubie ratiocinatus est SCALIGER — si demum inde ab Olymp. xxvii fastis inferri soliti sunt hieronicae, nec potuerunt ante illud tempus coronari: de cuius argumenti ratione et ipsa licet fortasse cum SCALIGERO expostulare. Sed accipiamus conclusiunculam, patiamur etiam auctorem Elidensem, caeteroquin haud indoctum hominem, de quo cf. VOSSIIUS DNG. I. p. 137 seqq.: *Olympius septima et vicesima*, quam dicit Aristodemus, neutiquam *Coroebi* intelligenda est, sed *Iphiti*: id quod dubitare non potest, nisi qui praepiudicatis captus opinionibus id, quod in aprico est, videre non vult. Nam audi mihi tantum, quae sequuntur: *τῇ δὲ εἰκοστῇ ὀγδόῃ τὸ στάδιον νικῶν Κόροιβος Ἠλεῖος ἀνεγράφη πρῶτον. καὶ ἡ Ὀλυμπιάς αὕτη πρῶτη ἐτάχθη, ἀφ' ἧς Ἕλληνες ἀριθμοῦσι τοὺς χρόνους*. Solis igitur luce, ut dicitur, clarius est, Aristodemum de initio loqui Olympiadum Coroebearum, idque, quamvis aliis aliter computantibus, de quo dissensu vid. not. 1. ad RECENSUM, cum Iphitea Olympiade duodetricesima comparare. En, quantas SCALIGER poenas dederit solemnibus erroris sui, cui etiam in caeteris libris suis chronologicis⁴²³) indulgens annos Coroebi cum Iphiteis constanter confudit: quo sane errore ne ipsos quidem veteres scriptores omnino liberos esse dicendum est⁴²⁴). Porro SCALIGER non debebat, certe non sine aliqua dubitationis significatione debebat, e Scholiastae Homericum Iliad. xxiii, 683 et Etymologici Magni p. 220. Lips. penu depromptam recoquere historiolum, qua Orsippo Megarensi amissum Olymp. xxxii, 1 subligaculum caussam extitisse amissae victoriae indeque primum nudos cucurrisse traditum est. Neque enim ista narratiuncula in consuetum venire poterat, collata cum disertis, non dicam Scholiastae Thucydidei I, 6 aut Hesychii s. v. *ζώσατο*, sed Africani et Pausaniae I, 44, 1 congruis inter se testimoniis, unde Orsippum Megarensis Olymp. xv et vicisse et primum omnium nudum coronatum esse constat certissime. Quo magis mireris, quod adeo OD. MUELLERUS Dor. II. p. 260 seq. not. 1. Orsippi victoriam Olymp. xxxii assignavit. Sensit tamen is postea et correxit errorem. Cf. not. 40 ad

423) Cf. Emend. Tempp. v. p. 387 A. 405 C, alibi.

424) Vid. Clem. Alexandr. Strom. I p. 145. SYLB. Vol. II. cap. 21. §. 137, 24. KLOTZ. coll. IDELERI Enchirid. chronol. Vol. I. p. 374. not. ei nota nostra I ad RECENSUM.

RECENSUM, ne ipsum quidem sub Olymp. xv verioris rationis immemorem. Denique officium cauti et considerati critici vereor ne SCALIGER deseruisse videatur in eo, quod e satis dubiae auctoritatis teste locum quendam de cessante ἀπής certamine, cum per se confusum et inconditum, tum alius eiusque fide dignissimi scriptoris testimonio aperte repugnantem, paucis leviter mutatis, in RECENSUM transcribere non dubitavit sub Olymp. LXXIX, 1: τὸ πρὸ ἰ ἐτῶν, inquit, ἀπής, τοῦτ' ἐστὶν ἄρματι ἐξ ἡμιόνων ζευχθέντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ Ἀσάνδραστος ἐπιτήδευθῆν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελεύθη. Fucum fecit critico nostro narratio quaedam Scholiastae Pindarici ad Olymp. v, 6. p. 119 falsis et veris mirifice mixtis in hunc modum conscripta: ἀπής δέ ἐστιν ἄρμα, ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. εἰδισμένον δὲ ἵπποις ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστος ἐπιτήδευσε καὶ ἡμιόνους ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δὲ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δεκαετὴς τοῦτο διέλυσε· διελεύθη γὰρ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐννάτην (sic vulgo) Ὀλυμπιάδα. Atqui rhodae mularis cursum Olymp. LXX institutum, LXXXIV abrogatum tradit Pausanias v, 9, 1 non plus ille minusve iusto, sed tantum inter duos terminos constituens spatii, quod cum aliorum, tum *Psaumidis Camarinæ* aliunde notae mulari palmae suo loco (Olymp. LXXXII) collocandae satis faciat. Huic igitur duplici temporis notationi Pausanianæ, quam nec ipsam SCALIGER neglexit ille quidem (cf. RECENSUS sub iis, quas diximus, Olympiadibus), quamquam, quod non solam amplexus est, mire secum ipso pugnans, obstrigillat Scholiastes, loco supra laudato mularum ludos, post decem annorum quos perdurarint intervallum, Olymp. LXXXIX praeconio antiquatos asserens. Iam illud quidem recte intellexit Noster, balbutientem Scholiastam decem non *annos*, sed *Olympiades* dicere voluisse, eique inhaerens opinioni, numeris πθ' in οθ' deflexis, verba supra laudata Olympiadi LXXIX ascripsit. Hoc quoque — excepto dumtaxat, quod vel decem Olympiadum tempus iusto brevius Scholiastam dixisse constat — recte SCALIGER, certe rationi congruenter suae: quandoquidem ab Olymp. LXXX ad LXX, quod ἀπής initium fuit, inclusis terminis retro supputanti decem revera Olympiades numerantur. Illud non item, quod, cum semel coepisset interpolare Scholiastam, vocem δεκαετὴς non in δέκα Ὀλυμπιάδων potius, quam in δέκα (ι') ἐτῶν immutavit: omnino sane — dicam enim, quod in universum de hoc loco dicendum videtur — multo ille rectius multoque magis e verae criticae desideriis facturum, si nihil prorsus moratus missum fecisset scriptorem istum, tam male doctum, ut, quae sentiret, ne sciret quidem, quomodo apte eloqueretur. Cuius hominis vel inscientia vel infantia quantopere ingenia exercuerit criticorum, infra (ad RECENSUM) explicuimus notula 386: cui ne nunc quidem habeo, quod addendum putem, praeterquam numeros quosdam, eidem Scholiastæ debitos, tempus abrogatarum mularum amplius etiam variantes, ad Olymp. vi init. p. 129. Eum igitur locum hic diserte adiectum volo ⁴²⁵). Ibidem vero quod ipsi coniecturam aliquam procudimus, Peerlkampianis, ut puto, non multo deteriorem, vitiorum quippe non librarii, sed scriptoris ipsius emendatricem, nunc quidem si lusisse arguar, non serio repugnem. Sed satis hinc intelligi posse videtur, quantopere auctoritatem libri sui elevaverit SCALIGER, auctoritatem elevans optimorum scriptorum, hos nimirum non meliore, quam pessimos, loco dignatus. Quid vero? quod passim ipsos auctores illos, quorum in rerum Olympiacarum iudicio praerogativam esso constat, a RECENSU suo omnino prohibuit eorumque suffragia ne audienda quidem existimavit, quamquam nusquam illa, ne prae Dionysio quidem aut Diodoro, impune contempta. Hic igitur, quin arbitrii cuiusdam aut lubricitatis insimules criticum nostrum, non recusabo. Sic Olymp. LXXX edidit: Τορύμβας. οἱ δὲ Τορύλλας, illud quidem e Dionysio AA. RR. x. init., hoc vero e Diodoro xi, 77 expiscatus: et

425) Est autem hic: κατελύθη δὲ ἡ ἀπής, ὥς τινὲς ᾄουσιν, ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐνίοις δὲ, ὀγδοηκοστῇ ἑκτῇ. Cf. BOECKH. Explicat. ad Olymp. iv. p. 141.

tamen, quam tacite reiecit, Africani lectionem *Τορύμας*, genuinae nominis formae propiore ideoque praeferendam demonstrant Armeniaca. Eadem quidem cupiditate, sed ratione ductus non magis idonea, nomen stadionice illius, qui tria deinceps Olympia LXXIII—LXXV coronam abstulit, trifariam variatum nunc *Ἀστύλος*, nunc *Ἀστύλλος*, nunc *Ἀσυχος* vocavit. De quibus supra (PROLEGG. not. 410) animadverti nonnulla, e grammaticorum mutuata scriniis. Unde quam unice probabilem produxi formam *Ἀστύλος* sive *Ἀστύλλος*, eius praeter alios auctores minus disertos locupletissimus testis extat Pausanias VI, 13, 1, a quo Dionysii (AA. RR. VIII, 77 REISK.) *Ἀστύλλος* non abludit, nisi per licentiam dittographiae cuiusdam exemplo ibidem illustratae. Prae huius igitur scripturae pondere nihil debebant valere caeterae, nihil, inquam, non solum *Ἀστιάλος* Africani, qui hoc loco repudiat meritum est, sed, qui aperta infuscatus barbaria *Astyalo* nullo etiam minus desideraretur, *Ἀσυχος* Diodori XI, 1. At enim SCALIGER cum Diodori et Dionysii mentionibus in transcurso factis plus, quam disertissimis Pausaniae et Africani testimoniis confidere studiose perseveraret, Astylum aliis quoque affecit iniuriis, si quidem, neglecta omni repetitae in eodem victoriae significatione, ex uno victore effinxit tres. eosque non nomine tantum, sed ex parte adeo patria diversos: quas ego turbas alibi (vid. supra PROLEGG. l. l. infra RECENS. n. 287), uti par est, exprobratas hic in SCALIGERO notare supersedeo.

Taedet cumulare alia istis leviora, quae etsi excusare non magis ausim, tamen nec gravius tulerim in tanti opere apparuit. Progredior ad examinandum ipsum Olympionicarum indicem, a SCALIGERO confectum, qui num omnes, quorum quidem certa sit victrix Olympias (PROLEGG. pp. XII. XLV), plene continent, postremo inquirendum et e fontium, quorum isti notati aditus patuit (p. XLI), rationibus aestimandum est. Quae etsi quaestio non iudicandi facultatem aut interpretandi sollertiam tangit, sed solam spectat investigandi dexteritatem et colligendi diligentiam in auctore conspicuam: tamen cum haud parum ad censendam utilitatem operis momenti habeat, devitari omnino non posse videtur. Et indagare quidem atque reperire idoneos rerum auctores difficile esse non potuit SCALIGERO, quippe multa imbuta veterum lectione et habitanti fere Graecis in litteris. In compilandis nitem et excutiendis libris eorum tanta ubivis versatus est diligentia, ut vix tenuissimum posterioribus reliquerit spicilegium. STADIONICAE igitur, quos ut certaminis principes primo etiam loco ponere decet, non magnus labor fuit recensendi. Eos enim tanquam sponte obtulit Africani catalogus Casaubonianus, qui, exceptis paucis, quorum nomina aut oblita penitus aut suo loco mola aut depravata memineris, cursores Olympicos accurate persequitur, qui inde ab initio Olympiadum Coroebearum usque ad Olymp. CCXLIX victoriam adepti sint, continuo deinceps ordine omnes complexus. Propagata quidem est *παινίφους τῶν Ὀλυμπιάδων*, licet saepius intermissa et instaurata⁴²⁶⁾, neque eodem, quo antea, honore habita. duobus fere saeculis etiam post Olympiadem illam CCXLIX perduravitque in Theodosium usque Imperatorem, cuius anno sexto decimo, secundo autem Olympiadis CCXCVI p. Chr. 394 tandem in perpetuum abrogata est, teste Georgio Cedreno⁴²⁷⁾. Harum tamen Olympiadum, ab ccl

426) Studuit omnia dudum Olympiorum ludicra pristinae solemnitate reddere pecuniis largiendis *Julianus Apostata* Olymp. 285. (Vid. *Juliani Epist.* 35. Opp. p. 408 coll. SCALIG. Add. Nolt. ad Graec. Euseb. p. 429b et KATZGER in *Encycl. Hal.* III, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 54), studuit item paullo post, h. e. Olymp. 287. p. Chr. 369, *Valens Augustus* (vid. Hieronym. chron. n. 2384 et Cedren. ap. SCALIG. *Animadv.* p. 258b, coll. CONSIN. FF. AA. IV. p. 194). Sed frustra. Scilicet semel obsoleverat laus huiusmodi certaminum, neque aut ipsa aut reliqua artium ingenuarum studia probabantur amplius novo istorum temporum ingenio, ingruenti quippe barbariei.

427) Hist. comp. T. I. p. 326 ed. Par. Vid. de Olympiade a Theodosio e temporum descriptione detecta etiam Ioannes Lydus *De Mens.* 64. p. 258. ed. G. ROETHER. cap. I. p. 110. sic. SCHÖW. E recentioribus de hac re laudasse sufficiet CONSINUM *Diss. agon.* I, 11, IDELERUM *Enchirid.* I. p. 377. not. 1,

ad cxciii pertinentium, memoria cum praeter unam cclxii, *Dionysii Alexandrini* victoria insignem, quae in excerpto quodam servata Herennii Dexippi⁴²⁸⁾ oblivionem effugit, non stadionicarum nominibus, sed solis aut chronographorum aut patrum ecclesiasticorum⁴²⁹⁾ numeris contineatur, nec aequae, ac priorum, superstes sit integra: SCALIGER intactas reliquit omnes, eundem ille *Olympiadum suarum*, quem et *stadionicarum* repperit, finem constituens (Vid. PROLEGG. pp. v. xii). Neque tamen satis habuit, indicem illum e CASAUBONI exemplo Graecis Eusebianis inserto simpliciter transcripsisse, sed idem ut cum emendatior, tum auctior prodiret in RECENSU, quantum per fontium inopiam liceret, operam dedit vel maxime. Atque huius profecto laboris id consecutus praemii est, ut stadionicarum catalogus ab ipso concinnatus exemplo fuerit futurusque sit omnibus, qui nostra aetate paullo accuratius de huiusmodi rebus aut commentati sunt aut commentabuntur. Et scripturae quidem menda quatenus SCALIGERO tollere contigerit, supra expositum est. Numerum autem stadionicarum, lacuna quadam apographi Casauboniani (Olymp. cx. vid. not. ad Recens. 901) e Diodoro xvi, 77 suppleta, in Olympiadum Descriptione exhibuit iusto non minorem, nisi uno Olymp. clxxiv victore, *Demostrato Larissaeo*, cuius nomen nunc demum innotuit Armeniarum beneficio. Vid. PROLEGG. not. 401. Alterum non omisit ipsum, sed parvae gloriae dimidio fraudavit, *Aristonem Thurium*. Is enim non una Olymp. clxxxv, cui in RECENSU ascriptus legitur, Olympia curriculo vicit, sed idem alteram eodem certamine coronam abstulit Olymp. clxxxvii, quam qui apud SCALIGERUM occupavit *Sopater Argivus*, in vacuum proximae Olympiadis sedem detrudendus est. Scilicet iterum decipit Nostrum trunca et disiecta manus CASAUBONI, quam ita, ut indicavi, reficiendam cum MAH Armeniaca ostendunt, tum Parisiensia CRAMERI Anecdota. Vid. not. ad RECENSUM n. 1391. coll. PROLEGG. not. 402. Praeterea nullus omnino extat stadii victor, qui cum locum in RECENSU SCALIGERIANO iure sibi possit vindicare, debita careat mentione. Nam qui Olymp. viii curriculi palmam meruisse traditur *Phayllus*, a Pythiorum victore Crotoniata, quem supra memoravimus, plane diversus, quamquam a veteribus ipsis nonnusquam cum illo confusus, eum cum et alia Olympiade et certamine alio, sed incerto, si quidem vicit, vicisse necesse sit; merito SCALIGER non a stadionicarum solo, sed ab universo Olympionicarum recensu suo exclusit⁴³⁰⁾. Immerito autem idem stadionicis immiscuit nonnullos — *Lasthenem* dico *Thebanum* xciv, *Phormionem Halicar-*

KATHGEBERUM Encycl. iii, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 60, MEIERUM ibid. p. 168. Adde KRAUSIUM Olymp. not. 43, quamquam is fere totus pendet a KATHGEBERO. — Eundem Cedrenum, abolitas Olympiades INDITIONIBUS concessisse dicentem, erroris arguunt Fasti Siculi, quorum et Chronici Paschalis nomen est, p. 187. B. Par. = 355, 13. Bonn. et p. 281 B = 522, 13, unde Indictiones in Syria quidem proviacia iam inde ab Olymp. 182, 2. a. Chr. 49, in universo autem imperio Romano saltem ab Olymp. 273, 1. p. Chr. 313. initium cepisse constat. Vid. IDELERI Enchirid. ii. p. 350 seq. coll. MEIERO Encycl. iii, 3. p. 168 b.

428) ap. Eusebii quendam Eclogarium, cuius verba SCALIGER profert Add. Not. ad Graec. Euseb. p. 429 b. Is etsi Dionysium illum simpliciter dicit *νικῆσαι*, quin de stadii palma loqui voluerit, non dubito. KATHGEBERUS quidem Encycl. iii, 3. p. 161 not. 79. hanc victoriam Olymp. 242 ascripsit, sed non alio, ut videtur, quam memoriae errore. Cf. Pholii cod. 82.

429) EUSEBIUM puta, HIERONYMUM, PROSPERUM AQUITANUM, CHRONICI PASCHALIS conditorem, a quibus eas, quas diximus, Olympiades ipsas quoque reperias perpetua serie continuatas. Unam et alteram passim etiam apud alios, sed similis aut eiusdem generis scriptores, deprehendas numeratam, v. c. ccliv apud CENSORINIUM, De Die Nat. cap. 18 (coll. IDELERI i. p. 375. not. 1), et cclxxi apud SOCRATEM SCHOLASTICUM, cuius historia ecclesiastica ab hac Olympiade orditur, i. p. 6 A. VII. 391 D. ed. M. VALER. Mogunt. a. 1677. Fol. Quid? quod in Chronico et Prosperiano et Paschali, tuendae nimirum in temporum notatione constantiae causa, Olympiades adeo infra cxciii, omnium, ut vidimus, ultimam, deductae et ad finem utriusque libri, tum illius in cccvi, tum huius in ccclii desinentis, digestae sunt. Atque eodem usus calculo Socrates quoque historias suas in Olymp. cccv definit VII. p. 391 D. Hae igitur non verae et genuinae Olympiades sunt, sed fictitiae et adulterae.

430) Schol. Arist. Acharn. v. 214: *ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος (Φαύλλος) ἀθλητὴς ὁ γδοήν 'Ολυμπιάδα νικῆσας*. Cui loco medicina illa, qua in similibus non frustra nobis usi esse videmur, adhiberi non potest.

K

nussensem xcvii, *Eubotam Cyrenaeum* civ — quos cum aliorum potius certaminum oleastra cepisse constet, iis quidem, quae diximus, Olympiorum solemnibus e cursus simplicis victoribus aut prorsus tollendos, aut eo certe, quo producuntur, loco movendos esse supra docuimus. Tantum de stadionicarum catalogo Scaligeriano, quem cum Noster tanquam fundum posuisset totius opusculi, in colligendis digerendisque reliquis Olympionicis minus laboravit. Horum igitur quotquot aliud agenti obviam facti sunt, cupide arripuit, eos tantum, qui quoque certamine primi vicissent, data opera sectatus. Vid. PROLEGG. p. xxviii. Quamquam ex istis Olympiorum victoribus ut in RECENSU multi desiderentur, ne sic quidem commisit, quin committere vix poluit, quandoquidem horum omnium non aequae, ac stadionicarum, perpetuis transmissa indicibus, sed fortuitis iisque perraris innixa veterum mentionibus, obscura admodum et oblitterata ad nostram aetatem permanavit memoria. Itaque CURSUS DUPLICATI VICTORES naclus est omnes, excepto uno *Chionide Lacedaemonio*, quem praeter tres coronas de curriculo acceptas, minimum totidem etiam diaulo rettulisse sane certissimum est, sponsore Pausania⁴³¹). Has tamen quin eodem duce iv, 23, 2. iv, 23, 5. viii, 39, 2. Olympiadibus xxviii—xxx continuis assignaret Noster, caussa fuit falsa huius scriptoris interpretatio, qua deceptum SCALIGERUM supra ostendimus. Pariter nec eorum, qui DE LONGIORE STADIO palmam meruerunt, quorum de *Acantho Lacedaemonio* vid. not. ad RECENS. n. 40, inepte omisit quemquam, praeter unum rursus, eumque novissimis demum temporibus ex Inscriptione quadam Iasensi, alias quoque vel maxime memorabili⁴³²), in lucem protractum, *T. Flavium Metrobium*, Olymp. ccxvii virorum dolicho victorem. Vid. RIC. CHANDLERI Inscript. ant. p. i. n. lv. p. 19 = BOECKH. Corp. Inscriptt. Vol. ii. n. 2682 p. 466. In LUCTATORIBUS porro unum perperam numeravit, *Euthymum Locrum Epizephyrium*, quem, auctore Pausania vi, 6, 2, triplici pugilatus corona (Olymp. lxxiv. lxxvi. lxxvii) ornatum, Olymp. lxxvi et lxxvii iterum tertiumque lucra vicisse scribit, calami errore manifesto, quem notavimus supra PROLEGG. p. xliii. Contra neglexit *Paeonium Eleum*, qui una Olympiade ante Caprum popularem suum, proinde Olymp. cxli, adversarios stravit in palaestra, tradente rursus Pausania vi, 15, 10. Venimus ad PUGILES. Horum *Euthymo* et *Phormioni*, quorum ille

Nam ista quidem Olympiade praeter cursum nulla committebantur certamina. Neque vero numeri simplex correctio satis adiuverit Scholiastam, quippe a prima Olympiade saltem usque ad Olymp. ccxlix nullus vacuus est locus, quem occupet iste stadionica. Itaque nihil superest, nisi ut, quod supra statui, revera utrumque statuatur. Qua autem Olympiade (an cviii, propter Plutarchi Amat. 16 narrationem?), aut quo certaminis genere Phayllus iste vicerit, quis tandem coniectura definire ausit? Cf. VALCKEN. ad Herod. viii. p. 640. 10. WOLF. in Epist. ad Vaterum in Aristot. Rhet. iii, 16. p. 215. MUELL. Doriens. ii. p. 308. KLAUS. Olymp. p. 350 seqq. WELCKER. Cycl. Epic. in Mus. Rhen. Suppl. i, p. 48. not. 63. SCHNEIDEW. ad Zenob. Cent. vi, 23.

431) iii, 14, 3: *Χίονις ἀνὴρ Λακεδαιμόνιος δρόμον νίκας ἀντίλετο ἄλλας τε καὶ Ὀλυμπίαςιν ἐν ταῦθα δὲ ἐντὶ ἐγένοντο νίκαι, τέσσαρες μὲν σταδίων, διαύλου δὲ αἱ λοιπαί.* In quo cursim moveo numerum *τέσσαρες* falsum esse, quamquam non librarii culpa, sed memoriae errore Pausaniae ipsius. Qui *τρεῖς* potius scribere debebat. Plures enim curriculi victorias non concedit Chionidi Africani plenam stadionicarum seriem ex ordine tradentis catalogus. Proinde si recte se habet *ἐντὶ* numerus, Chionis adeo quattuor de duplicato stadio palmas abstulisse existimandus erit, licet earum tres dumtaxat Olympiadum numeris descriptas deinceps proferat Pausanias. Aliter iudicat BOECKHIUS in Explicat. ad Pind. p. 206, quamquam vereor, ut recte. Vid. nott. ad RECENS. 83. 89. 94.

432) Is nimirum titulus omnium, qui quidem genuini ad nos pervenerunt, unus solusque est, in quo temporis descriptio annis Olympicis applicata occurrit. Producuntur quidem praeterea in Inscriptionibus Boeckhianis nonnullae Olympiades, veluti prima Vol. i. n. 342, secunda n. 1345, denique alia quaedam, deleta numeri siguo mutila, n. 446. Has tamen ad unam omnes cave pro *Corocheis* existimes. *Hadrianeae* enim illae sunt, ab Olympico Attico, Olymp. 227, 3 per Hadrianum dedicato, computandae. Vid. CONST. ff. aa. ii. p. 105 seq. BOECKH. l. c. n. 1345. p. 657. RATHGEBER. Hal. Encycl. iii, 3. p. 195a. Hinc corrige, quod cupidius paullo iudicat MEIERUS Encycl. l. l. p. 168h. not. 57., quem tamen nunc ipsum video in Addend. p. 489 seq. sententiam retractare.

bis pro luctatore, hic pro cursore in RECENSU nostro iniuria venditur, sua utrique iura restitui. Addo quattuor praeterea caestuum certamine victores, *Daippum Crotoniatum* Olymp. XXVII, *Theagenem Thasium* LXXV, *Diagoram Rhodium* LXXIX, denique *Clitomachum Thebanum* CXLII⁴³³): quorum mentio omnium cum desit apud SCALIGERUM, duorum saltem, nulla SCALIGERI culpa, deest, Daippi et Diagorae, siquidem illius memoriam universam, huius certe victricem Olympiadem e codicibus Stephani Byzantini et Scholiastae Pindarici, vivo Nostro irreperitis, eruerunt Viri Docti. *Glaucum* vero *Carystium*, pugilem et ipsum celeberrimum, etsi probe cognitum habuit SCALIGER⁴³⁴), ab OLYMPIADUM lamen DESCRIPTIONE secluserit consulto ob suspectam sine dubio Suidae auctoritatem. Ac profecto Graeculus iste s. v. *Ἰλαῦκος* cum Glaucum nostrum Olymp. XXV inter pugiles coronatum scribit, in errore versatur aperto. Etenim Glaucum patri statuam positurum filium opifice usum esse Glaucia Aegineta, diligentissimus scriptor tradit Pausanias VI, 10, 1⁴³⁵). Atqui Glaucias ille famam arte sua consecutus est circa Olymp. LXXIII—LXXV⁴³⁶). Cui suppar aetate Glaucida hercle! non potest patrem habuisse ducentis annis ante in percellendis athletic Olympiae spectatum. Omnino apud Suidam pro *πέμπτη καὶ εἰκοστῇ* rescribendum videtur *πέμπτη καὶ ἐξήκοστῇ*. Meminit Glauci Carystii etiam Demosthenes De Corona p. 331. Sequuntur VICTORIAE CURULES, parvae quadrigis iisque integrae aetatis equorum: quod genus equestrium certaminum longe splendidissimum Graece aut *ζεύγους*, aut *ἄρματος τεθρίππου*, aut simpliciter vel *ἄρματος* vel *τεθρίππου*, nonnusquam etiam *ἵππων* nomine appellatur⁴³⁷). Harum e serie rursus una occurrit plane eximenda, non quin curulis sit, sed quod pro Olympica haberi omnino nequit. *Megaclis* dico, *Hippocratis filii, Atheniensis*, Pythiam quadrigarum victoriam, plus semel memoratam, quam SCALIGER ob somnium quoddam Scholiastae Pindarici ex Olymp. LXXII, 3. Pyth. XXV in Olymp. LXXXVIII deiiciens commisit, ut errorem suum alieno errore auxisse dicendus sit. Qua de re supra monuimus⁴³⁸). Hoc igitur Megacle ex Olympiorum victoribus expuncto, scilicet ne nomen Alcmaeonidarum, quemadmodum aliquando Athenis, sic a nostris Olympionicarum tabulis exulet: age, alius Megaclis memoriam Olympicam, indigna oblivione obrutam, si renovare possumus, experiamur. In quo experimento sano cautione opus est tum ob Herodoti in tempore accuratius definiendo solemnem negligentiam tum ob sublestam fidem recentiorum criticorum⁴³⁹). Hos quidem si audis, Alcmaeonidarum genti, qua nulla olim Athenis celebrior fuit, cum aliae, tum Olympicae palmae obligerunt multae, eaequo omnes, si quid video, curules, quippe quae regalem familiae, equis alendis nobilitatae⁴⁴⁰),

433) De *Daippo* testis Phlego in genuini Stephani fragmento Seguieriano, quod anno 1664 a SAMUELE TENNULIO repertum primus cum excerpto geographi Herinolaico a. 1672 Amstelodami publici iuris fecit THOMAS DE PINEDO, s. v. *Δυσπόλιον* p. 742. Phlegontis Fragm. VI ap. WESTERMANN, Scriptt. Rerr. Mirabb. Graec. p. 208. coll. eodem in censura libri Krausiani, Annalibus Novis Philol. et Paedag. a SEBODIO, IAHNIO, KLOTZIO editis inserta, Cycl. XII. Vol. XXXVI. Fasc. I. p. 96. — De *Theagene* Pausanias VI, 6, 5 coll. VI, 11, 4 et VI, 15, 3. — De *Diagora* Scholiasta Pind. Olymp. VII. p. 157. Olympiadis numerum, victoriae indicem, e cod. Vratisl. D et A haustum primus inter Scholia recepit novissimus editor BOECKHIUS. — De *Clitomacho* Pausanias VI, 15, 3—5. coll. Suid. s. v. *Κλειτόμαχος*. Extat in eum Epigramma Alcaeii Messenii IX. Anthol. Graec. ed. IACOBS Vol. I. p. 239 = Anol. BRUNCK, Vol. I. p. 488.

434) Vid. SCALIGERI *Ἀναγραφῆς τῶν πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον νικητῶν* Appendicem ab ipso Graece conscriptam Thes. Tempp. p. 350.

435) Cf. TISCHBEIN, Vas. of Hum. IV, 46.

436) Vid. MUELLERI Aeginet. p. 103. coll. KATHGEBERO in Encycl. Hal. III, 3. pp. 142 b. 144 b.

437) Vid. PAUS. VI, 1, 4. 10, 7. 12, 7. 16, 6. saep. coll. MEIERO Hal. Encycl. III, 3. p. 305 a.

438) Vid. ad RECENS. not. 321. PROLEG. p. XLIV. LVIII. LXIV seq.

439) Scriptores Argumentorum Aristoph. Nubb. II. p. 77 et X p. 79. ed. FR. DUEBNER: quos excerpit Tzetzes I. c. ap. CORN. ff. AA. II. p. 61.

440) Vid. Herod. VI, 125 coll. Argumentt. Nubb. II et X et Scholiast. Nubb. 64 p. 84.

opulentiam unice deceant. Nos nihil moramur caeteras victorias, solis inhaerentes Olympicis. Harum vero numerum tantum esse non posse, quantus ab Aristophanis Nubium Enarratoribus eorumque pedisequo Ioanne Tzetza⁴³⁹⁾ perhiberetur, argumentatione ad persuadendum efficacissima probavit BOECKHIUS Explicatt. ad Pind. Pyth. vii. pp. 303—305, omnes ille coronas Olympicas Alcmaeonidis tributas amolitus, praeter duas, alteram *Alcmaeonis*, ab Herodoto vi, 125 et Pindaro Pyth. vii, 14 seq. inmemoratum, alteram *Megaclis*, *Pisistrato aequalis*, a Scholiasta Pindarico emendato⁴⁴¹⁾ Olymp. lvi ascriptam. Quarum illa quidem, cum temporis indicio careat, nihil ad nos; haec vero, licet a victore exule tanquam reditus pretium Pisistrato remissa⁴⁴²⁾ dicatur, nihilominus non nulla Megaclis mentione in vetustis Eleorum tabulis notata fuisse videtur; quam ob rem nostris eam Olympionicarum catalogis inscribendam utroque nomine censeo. Praeter Megaclem istum, victoriam suam Pisistrato gratificantem, alii quoque nonnulli ex equiriis oleastrum adepti traduntur, a SCALIGERO derelicti: quos hoc loco supplemus. Primum igitur Olymp. xxxiii nota *Myronem*, deinde lxxxviii *Hieronem*, alterum *Sicyoniorum*, alterum *Syracusanorum* tyrannum⁴⁴³⁾. Porro Olymp. xc fortasse desideres *Lichae Lacedaemonii*⁴⁴⁴⁾ victoriam, quamquam eam certa de causa, e Thucydides v, 49 et Pausania vi, 2, 1 narrationibus notissima, memineris non *Lichae*, sed *populi Thebani* nomine in Eleorum fastos fuisse illatam. *Eubotas* vero *Cyrenensis*, qui Olymp. civ quadrigis vicisse fertur, an ex hoc Olympionicarum ordine absit rectius, dubites una cum famae eius auctore Pausania vi, 8, 2. Unius restat coronae curru partae memoria, in Stephani Byzantini fragmento superstes supra laudato⁴⁴⁵⁾, quod primum, vergente saeculo xvii, proinde post SCALIGERI aetatem, in communem virorum eruditorum usum pervenit, non tamen, quod maxime dolendum, sine foedis quibusdam lacunis. Eiusmodi lacuna ipsum infestavit Phlegontis testimonium, quod in reliquiis istis Stephanianis s. v. *Αυσπόντιον* oblatum, si integrum esset, rei nostrae egregie consuleret. Nunc vero, oblitterato Olympionicae nomine, nihil amplius inde proficias, nisi Olymp. xxvii *Eleum quendam e Dyspontio oriundum* Olympia vicisse quadrigis⁴⁴⁶⁾. Defectum qui supplere conatur, Elidensium aliquot Olympionicarum nomina e Pausania aucupatus A. WESTERMANNUS *ἐν ΠΑΡΑΠΟΣΟΙΡΑΦΟΙΣ* Phleg. fragm. vi p. 208, si nesciendi quoque aliquam artem et scientiam esse meminisset, ut opinor, inani eiusmodi conatu abstinuisset. — In PANCRA TIAS TIS, ad quos deinceps deducit tem-

441) Pyth. vii. inser. p. 391: τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην ἐκείνος (Μεγακλῆς) Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νεκρικῶς quo loco pro μζ numero haud dubie vitiatum νζ restituendum docet BOECKHIUS Explicatt. p. 304.

442) Scholiasta Aristoph. Nubb. v. 64. p. 84 auctore.

443) De *Myrone* vid. Pausanias vi, 19, 2. De *Hierone* Scholiasta Pind. Olymp. i. inser. p. 21 coll. BOECKHIUS Explicatt. p. 101.

444) Ὀλύμπια . . . οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρχὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐτίει, h. e. (cf. not. ad REGESUM n. 545) Olymp. xc: Thucydides l. c.

445) Vid. not. 433.

446) Ἐν ζζ (Ὀλυμπιάδι) . . . Ἠλείος (sic WESTERMANNUS pro codicis lectione Ἠλείων) ἐκ Αυσποντίων τεθριππων. In quibus eandem animadvertit dicendi ἀκρίβειαν, quae, ni fallor, e genuinis harum rerum fontibus, Eleorum tabulis, traducta etiam in Africani Olympionicarum catalogo occurrit haud raro. Compara Olymp. cxxxii: Ξενοφάνης Αἰτωλὸς ἐξ Ἀμφίσσης, clixiii: Ἀρίστανδρος Ἀέσβιος ἐξ Ἀντίσσης aliaque eiusdem usus in Armeniaco Eusebio exempla. Qua de re expressis verbis moneo, ne quis putet vocem Ἠλείος habendam esse pro nomine virili, cuius vices eam una cum multis aliis eiusdem generis gentilibus (quas vide apud LEHR. De Arist. Stud. Hom. p. 283) passim et in fabularum et in rerum gestarum memoria sustinere in vulgus notum est. Vid. PAPIUS Lex. nom. propr. Gr. s. v. Ἠλείος. Quid vero, si Phlegontis locum neque mutilum neque omnino corruptum existimantes, universi Eleorum e Dyspontio populi (Ἠλείων) eum curru fuisse dicamus, eodem scilicet modo, quo etiam Thebanorum civitatem aliquando (vid. Paus. vi, 2, 1 coll. Thuc. v, 49) ex equiriis victricem et renunciatam Olympiae et Olympionicarum indicibus inscriptam esse constat? Quamquam huic quoque rationi quid ob stare videatur, intelligo.

poris ratio, SCALIGER non neglexit *Androthenem Lichae filium, patria e Maenalo urbe Arcadem*; sed cum duae eiusdem certaminis palmae ei obligisse tradantur⁴⁴⁷), eorum unam tantummodo diserte recensuit, priorem, Olymp. xc recte collocatam, posteriorem vero, incertae quippe Olympiadis, merito praetermisit silentio. Nam etsi verisimile est, secundam hanc Androthenis victoriam duabus de Olympiadibus altera, aut xci aut xcii, fuisse paratam: harum tamen utri revera competat, certo definiri omnino non potest. Omissos autem ex hoc numero quattuor deprehendi, quorum suo quomque loco inseras OLYMPIADUM RECENSIONI: *Olymp. LXXV Dromea Mantinensem, LXXVI Theagenem Thasium, LXXVII Calliam Atheniensem, cxli Clitomachum Thebanum*⁴⁴⁸). — Proximum iam est examen eorum, qui EQUO DESULTORIO, eoque admissario, adulto, cuius apud Graecos nomen ἵππος κέλῃς sive κέλῃς μονάμπυξ aut nude vel κέλῃς, vel ἵππος, passim etiam μονάμπυξ sive μοναμπυξία, uno et altero loco μονοκέλῃς vocatum reperitur⁴⁴⁹), coronam oleaginam meruisse dicuntur. Horum in numerum primum Olymp. LXXI pro *Pythagora* et *Glaucō*, quos celetis victoribus a SCALIGERO temere immixtos supra (PROLEGG. p. LXV) delevi, substituo *Empedoclem Agrigentinum*. Vid. not. ad RECENSUM n. 270. Praeterea *Olymp. LXXIV addo Calliam* 1, *Phaenippi filium, Atheniensem*⁴⁵⁰) et *cvi Philippum, Macedonum regem*⁴⁵¹). *Hieronis Syracusani* non oblitus quidem SCALIGER est, sed semel tantum Olymp. LXXIII meminuit de equo singulari coronati. Addidit tamen Hiero priori illi victoriae alteram, celete Pherenico partam, Olymp. LXXVII⁴⁵²). Quamquam de hoc quidem defectu cum SCALIGERO expostulare vereor. Facile enim fieri potest, ut Scholiastae verba ea, quibus istius palmae memoria continetur, in codice suo ne scripta quidem reppererit⁴⁵³). — Caeterorum certaminum victores licebit generatim complecti. Quorum nomina antiquitus tradita colligenti et cum iis, quae SCALIGER congegit, comparanti proximi mihi occurrunt quidam, numero rursus totidem, quot Olympiadis anni sunt, debitam adhuc in RECENSU mentionem expectantes. Ex his duo CURSORES sunt, INTER PUEROS coronam consecuti: *Sostratus Pellenensis* et *Damiscus Messenius*, quorum illum quidem Olymp. LXXX, hunc vero cui ascribendum esso, certissime evincas e Pausania⁴⁵⁴). Eodem teste, duobus certaminibus, et BIUGIS INTEGRAE AETATIS EQUIS (τελεία συνωρίδι) et PULLORUM CURRU (πώλων ἄρματι), una Olympiade cu victor renunciatus est *Troilus Eleus*⁴⁵⁵), quem et ipsum frustra quaeras apud SCALIGERUM. Quartus isque PULLI DE-

447) Vid. Paus. vi, 6, 1, coll. Thuc. v, 49.

448) De *Dromeo* vid. Paus. vi, 11, 2. coll. vi, 6, 5; de *Theogene* id. ibid., de *Callia* id. v, 9, 3 coll. vi, 6, 1. Procul dubio hic Callias pancratiastes idem est cum Callia 1, Phaenippi filio, celetis victore, cuius meminit Scholiastes Aristoph. Avv. v. 283 coll. Pseudo-Herod. vi, 122. Vid. βοεκκ. Oecon. reip. Attic. Vol. i. p. 630. ed. iudae. De *Clitomacho* denique cf. Paus. vi, 15, 3. coll. PROLEGG. not. 433.

449) cf. MEIER. Encycl. III, 3. p. 305 a.

450) *Callias Atheniensis*, qui in gentis stemmate, a βοεκκ. Oecon. reip. Attic. i. p. 630. ed. iudae proposito, eius nominis primus numeratur, celete Olympia vicil τὴν τετάρτην καὶ πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, sponsore Scholiasta Aristoph. Avv. v. 283. p. 217 a, cuius numerum io τὴν τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστὴν, praeunte MEURIO Archonti. Athenn. II, 4, probabiliter refingit CORBINUS FF. AA. III. p. 159. Memioit eius victoriae, sed nullo temporis indicio, personatus Herodotus vi, 122. Caeterum hunc Calliam a pancratiasta paullo ante laudato non diversum videri, supra not. 448 animadvertimus.

451) Tradit Plutarchus vit. Alexandri cap. 3: Φιλίππῳ δὲ ἄρτι Ποτιδαίαν ἡρηκότι τρεῖς ἔκον ἀγγελαὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἥ μὲν Ἰλλυρίους ἡττάσθαι μάχῃ μεγάλην διὰ Παρμενίωνος, ἥ δὲ Ὀλυμπίαςιν ἵππῳ κέλῃτι νενικηκέναι, τρίτῃ δὲ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου γενέσεως. Quae omnia, nisi in verbo ἄρτι nimis anxie haeseris, in Olymp. cvi iocuntem optime quadrare intelliges coll. oot. nostr. ad RECENSUM n. 820.

452) Testis Scholiastes Pind. Olymp. i. iocur. p. 21: ὁ δὲ αὐτὸς (Ἰέρων) καὶ τὴν οὗ νικᾷ κέλῃτι.

453) Eruit βοεκκ. ex Vrat. A. D. MOSC. B. HAFN.

454) De *Sostrato* VII, 17 extr. coll. vi, 3, 4. de *Damisco* vi, 2, 10 coll. iv, 27, 6. Adde not. ad RECENSUM n. 242. 399. — 751. 756. 759.

455) vi, 1, 2.

SULTORII (πωλικού κέλητος) palmam adeptus, desideratur *Callippus*, patria *Eleus*, in victorum Olymp. CLXXVII coronatorum catalogo commemoratus Phlegonteo, quem in RECENSUM transcripturus SCALIGER cum alia turbavit, de quibus statim dicam, tum Callippi nomen oculis nimis festinantibus totum neglexit. Vid. not. ad RECENSUM n. 1308. Desunt quidem in RECENSU nostro duo praeterea Olympionicae, sed eos, Scaligeriano saeculo ignotos, sero in hominum doctorum notitiam attulerunt Armeniaca. Eorum alter *Hippocrates Thessalus* ex eo ipso, cuius modo in Callippo mentionem feci, certaminis genere recens ascito (πωλικῷ κέλητι) princeps omnium victoriam reportavit Olymp. CXXXI, alter, *Aristoxenus Rhodius*, Olymp. CLVI tertium sibi locum peperit in numero eorum, qui de PANCRACTIO SIMUL ET LUCTA coronam cepisse perludentur. Hinc emendanda SCALIGERI RECENSIO, in qua locis iniuria proinde occupatis cedere debent et *Tlepolemus Lycius* et *Leonidas Tarentinus*, quorum hic ex Eusebio Graeco lacuna deformato petitus, minime quidem a stadionicis, at certe ab athleticis, ille e Pausaniae, famam illius (v, 9 extr.: λέγουσιν), non historiam narrantis fide receptus, ab Olympionicis omnino relegandus est. Vid. nott. ad RECENSUM n. 1113. 1214 coll. PROLEGG. p. LXI. Deinde unus, alter afferendus est, qui, etsi non deest in SCALIGERI catalogo, tamen cui ascriptus reperitur certamini, eo non vicit. Quo e genere *Hellanicus* est et *Clitias* sive *Cletias*, uterque et *Eleus* et Olymp. CLXXVII coronatus, quorum prior, quum duas eisdem Olympiorum solemnibus palmas reportasset, alteram PULLORUM, non, ut in RECENSU fertur, bigis, sed QUADRIGIS (πωλικῷ τεθρίππῳ), hic unam, quam cepit, non pulle desultorio illam, sed BIGIS PULLORUM (πωλικῇ συνωρίδι) obtinuit. Creavit, ut dixi, errores istos obiter inspectus Phlegontis locus apud Photium cod. 97. Denique qui eadem Olympiade a SCALIGERO affertur *Aptotus* periedonices, eum non solum ex Olympionicarum, sed ex omni hominum memoria extinguendum esse alibi probavimus, PROLEGG. p. LXVIII coll. not. ad RECENSUM 1308.

Sed haec hactenus. Certissimum enim de pretio Scaligerianae huius lucubrationis iudicium effectum putamus iis, quae huc usque disputavimus. Quorum summam paucis complectenti illud quidem statim ab initio diffitendum non est, Olympionicarum descriptionem, a SCALIGERO concinnatam, mendis quibusdam laborare, aliis quippe victorum nominibus perperam scriptis, aliis certaminis genere falso in fastos collatis, aliis denique penitus omissis vitiatam. Quum tamen vitia ista partim temporis potius, quam scriptoris habenda, partim festinationi cuidam, in tanto, tam laborioso, tam late patenti opere non nimis aegre ferendae tribuenda esse videantur: equidem non dubito de SCALIGERI catalogo in universum sic profecto iudicare, ut ne hoc quidem studii eius bonis litteris consecrati specimen, in Olympionicarum et nominibus colligendis et definiendis temporibus non sine tanto, quantum per aetatem consequi licuit, successu versatum, magno auctore suo indignum esse censeam. Atque idem fere cum etiam de reliquis rerum generibus, in RECENSU nostro tractatis, dici optimo iure possit (vid. PROLEGG. pp. XLV. LVII seqq.): operae pretium me facturum putavi, si totum SCALIGERI libellum, ex indignis THESAURI tenebris, quibus oppressus una cum multis aliis ingenii Scaligeriani monumentis non minus egregiis delitescit, pro virili parte emendatum et auctum in lucem proferendum communibusque, quibus in rarescentium exemplorum paucitate magis magisque carere coepit, usibus restituendum curaverim. Quam quidem curam si non frustra susceptam iudicarint viri harum rerum periti: fructum eius honestissimum ex illorum mihi iudicio videbor consecutus. —

Scribebam Gubenae Lusatorum d. XIV. m. Aprilis a. h. s. LII.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ

EX

IOSEPHI SCALIGERI THESAURO TEMPORUM

ED. II. AMSTELOD. a. MDCLVIII. p. 313—343.

ΟΛ. Α. Κόροιβος 'Ηλείος στάδιον').

α. Αισχύλου ἀρχοντος Ἀθηναίων ἔτος β³). Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου Λακεδαι- p.313a)
μονίων βασιλέως ἔτος λδ³).

*) Numeris, quos margini adscripsimus, paginae indicantur Thesauri Scaligeriani.

1) Hanc Noster e Sex. Iulii Africani stadionicarum catalogo, qui rursus ex Ispis petitis Eleorum tabulis, cum rerum Olympiarum testis locupletissimus, tum Scaligeri per universam hanc Recensionem princeps habendus dux et auctor est. Eusebius quidem Ἀθηναίων scripsit in Excerptis Scalig. p. 45, 19. Voluit tamen sine dubio Ἡλείων, certe debuit. Ipsius quippe auctoris, non librariorum id mendum esse, ex redeunte cognoscat apud pedisequum Eusebii, Georg. Syncellum p. 157 B Paris., eiusdem vocis importunitate. Superest, amissis Africani reliquis, egregium fragmentum illud et in manuscripto quodam Graecorum Eusebianorum Parisiensi, quod post Scaligerum p. 39 seqq. primus nostra aetate excudendum curavit Cramerus in Anecd. Paris. Vol. II. p. 142 seqq., et in codice Eusebii Armeniaci Haicano, nuper reperto, quem Latina interpretatione Armeniacis addita publicavit I. B. Aucherus Vol. I. p. 282 seqq., A. Maio et I. Zohrabio sola Latina offerentibus p. 142 seqq. Cf. Prolegg. pp. I. not. I. II. V. LII. LXXII. Extat eiusdem Africani de Coroebio, Olymp. I victore, testimonium, e quarta depromptum Historicorum libro, apud Syncellum p. 197 C. Praeterea stadionicae huius meminerunt Callimachus ap. Eusebium Scalig. p. 39, 20, n. Syncello p. 196 C excerptum, Aristodemus Eleus ap. eisd. ibid., Castor rursus ap. Eusebium, Africani, ut videtur, fide fretum p. 28, 21 — quamquam huic perperam Κόροιβος audit, — Strabo VIII. p. 355. Vol. III. p. 134. ed. C. H. Tzschucke, Phlego De Olymp. fragm. ed. H. Fr. Franz. p. 130. ed. A. Westermann. p. 205, 7, Pausanias V, 8, 2. VIII, 26, 3. coll. I, 43, 7. I, 44, 1, Athenaeus IX p. 382 B, Eusebius Praepar. Evang. X, 9 p. 484. Etsi igitur tot gravissimorum scriptorum auctoritate constat, Coroebum Eleum primum omnium a popularibus suis in Olympionicarum fastos esse relatum: haec tamen ipsa Coroebii Olympias post restauratos ab Iphito ludos Olympicos quota censenda sit dubitatur. Aristodemus quidem, praesente Polybio, Iphiteam Olympiadem Coroebae XXVII Olympiadibus anteponit, Callimachus autem XIII. Convenit cum Polybio et Aristodemo Phlegonti, at facit cum Callimacho Africanus ap. Sync. l. c. Quae quidem peritissimorum auctorum de intervallo Iphitum inter et Coroebum constituendo dissensio licet certa ratione componi omnino non posse videatur: hoc tamen sine ulla controversia certissimum est, alterum ab altero satis longo temporis spatio distare. Vid. L. Ideleri Enchirid. chronolog. math. et techn. Vol. I. pp. 372, 374. not. Neque magis dubium illud est, temporum rationem a Graecis deductam esse a Coroebae Olympiade, non usquam ab Iphitea. Aristodemus l. l.: Κόροιβος 'Ηλείος ἀνιγράφη στάδιον νικήσας, καὶ ἡ κατ' αὐτὸν Ὀλυμπιάς πρώτη ἐκείνη, ἀπ' ἧς Ἕλληνες ἀριθμοῦν τι δοκοῦσιν ἀρχιβῶς χρονικά. Castor l. l.: Ὀλυμπιάς ἤχθη, ἣν ἐνέκα Κόροιβος (leg. Κόροιβος) 'Ηλείος στάδιον. ἐντεῖθεν δὲ κατὰ τὰς Ὀλυμπιάδας ἀριθμητέον τοὺς χρόνους. Atque recte Coroebii Olympiadem omnium primam idem appellat Castor, accidente Africano l. l. Errant igitur qui a Lycurgo positam primam Olympiadem putant Ciceronis chronologi, ab ipso quidem Cicerone eo nomine expressis verbis castigati De Republ. II, 10, nihilominus tamen perversae opinionis suae participem nacti Plutarchum Lycurg. cap. 1, errant item qui numeratum ab Iphito Olympiadum initium scribunt Solinus, Polyb. p. 2 E. ed. Claud. Salmass., et Chronici Paschalis auctor p. 104 C. Par., errat denique idque ineptissime Clemeus Alexandrinus Strom. I. p. 336 B. Syllb. Vol. II. p. 92, 24. R. Klotz. τὴν Ἰφίτου Ὀλυμπιάδα dicens eam, qua stadio vicit Coroebus. Quid vero? quod ipse adeo Scaliger praeposteram istam loquendi rationem amplexus, ubicunque annos Coroebii intelligi vult, constanter de annis Iphiti narrat. De quo errore monuimus in Prolegg. p. LXX. not. 424. Cf. F. W. Fischers Tabl. chronol. Graec. et Rom. 1. p. 41. — Reliquas veterum de aerae Olympicae initio a regum aut magistratum annis computato sententias complexi sumus nota proxima p. 2. In universum autem de anno Olympico vid. Ideleri l. l. atque de certaminibus Olympiae celebratis M. H. E. Meieri disput. in Encycl. litter. Hal. III, 3 p. 293 seqq. coll. G. Rathgebero ibid. p. 157 seqq. et I. H. Krause in libro, cui inscriptum Olympia Vienn. a. 1838. p. 61—69.

2) Αἰσχύλου ἀρχοντος] Eusebius; interprete Hieronymo, ad annum MCCXL: 'Hic constituitur OLYMPIAS prima secundo anno Aeschyli Atheniensium iudicis.' Ipsam auctoris manum servavit Eclotarius Scalig. p. 38, 48: Αἰσχύλου τῷ β' ἔτει πληρομένῳ, τῷ τρίτῳ αὐτοῦ ἔτει, ὃς ἦν κθ' βυσιλεύς Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Κέκροπος τοῦ διγενέος, ἵβ' δὲ τῶν διὰ βίαν ἀρχόντων, ἡ πρώτη Ὀλυμπιάς ἤχθη, et paullo accuratius Syncellus p. 195 C D: Αἰσχύλου τῷ β' ἔτει πληρομένῳ καὶ ἀρχομένην τῷ γ' αὐτοῦ ἔτει, ὃς κτλ. Cuius numeros β' et γ' qui in ἵβ' et ἱγ' mutavit G. Dindorfius ed. Bonn. p. 369, 8, vereor ut verisimili utatur emendatione. Is scilicet calculus potius est Castoris, qui dissidens ab Eusebio revera in duodecimum Aeschyli annum primam Olympiadem confert, ap. Euseb. Scalig. p. 28, 21. Aucher. P. I. p. 274. Εὐκροστός, inquit, ἔκτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονος ἔτη κγ', ἐφ' οὗ ἔτι δωδεκάτῳ πρώτῃ Ὀλυμπιάς ἤχθη. Verum hoc ipsum decennium, quo initium Olympiadum retardasse videtur, post ita compensat, ut Ἀλκμαίωνι, cuius regno Eusebius hicennium tantum tribuit, annos XII assignet. Sic Castor, quamvis in statuendis Olympiadum et Alcmaeonis, Aeschyli successoris, initis cum Eusebio dissentiat, in annis tamen a prima Olympiade usque ad Alcmaeonis obitum sive ad decennalis praeturae initium numerandis in concordiam cum illo redit: proinde ut Scaliger in Notis ad Graeca Eusebiana p. 426 a et Corsinus Fast. Att. T. III. p. 2 in laudato Castoris loco διντὲρ pro δωδεκάτῳ (β' pro ἵβ')

β.

γ.

δ.

ΟΑ. Β. Ἀντίμαχος Ἡλείος στάδιον).

scribendum frustra coniecisse videantur. Chronici Paschalis scriptor satis habet Olympiadem primam ad Aeschyli tempora collegisse, sententiae auctore usus Africano, p. 104 B. C. Redeo ad Eusebium. Is scilicet etsi Olympiadem exordium computat ab anno Aeschyli secundo, signat tamen anno tertio: quo facto Aeschyli (ab anno 2 ante Olymp. I — Olymp. VI, 1), Alemaeonis (ab Olymp. VI, 2 — VI, 3), item Charopis (ab VI, 4 — IX, 1), Aesimedis (ab IX, 2 — XI, 3), Clidici (ab XI, 4 — XIV, 1), Hippomenis (ab XIV, 2 — XVI, 3) praeturas, cum Olympiadem annis comparatas, toto anno reddidit priores, quam pro accuratiori temporum ratione, a Dionysio tradita, cuius eiusdem in Marmore Pario vinlex disertissimus extitit Boeckhius, Corp. Inscriptt. Vol. II. pp. 306 seq. 332 seqq. Animadvertendum tamen, illud ipsum, quod diximus, annui temporis discrimen post Hippomenem exaequari eo, quod huic quoque Archonti, cui e Dionysii ratione novem tantummodo anni, aut, si anni Attici cardinem interm mutatum statueris, anni novem et semestre concedi posse videntur, decennium totum largitur Eusebius. Hinc utriusque canon, quorum alter ab altero, re subtilius examinata, ne discrepat quidem, manifesto congruit in Leocratis auspiciis, ex utraque ratione in Olymp. XVI, 4 collatis aut conferendis. Extat autem praeter hanc sive Dionysiacam sive Eusebianam computationem altera quoque Archontum chronologia, priorem illam toto quinquennio antevertens, quam, a Pausania memoriae transmissam, Noster significat Olymp. V, 4. VIII, 2. X, 4. XXIII, 4. De hac quidem post dicemus not. 66. coll. 16. 20. 27. Nunc absolvam ea, quae dicere inchoavi de aerae Olympiacae ab aliis aliter constituto principio. Id quidem annum post Troica CCCCVIII ponit Eratosthenes ap. Clement. Alex. Strom. I. p. 92, 26 Vol. II. Klotz., neque aliter Apollodorus ap. Diod. I, 5 et Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 28, 45, sed decennio inferius Clemens p. 92, 30, post Lycurgum CVIII Eratosthenes l. l., Polybius cum Aristodemo ap. Euseb. Scal. p. 39, 16 = Syncell. p. 147 C, Cicerone De Republ. II, 10, Phlego De Olymp. p. 130 ed. Franz. p. 205, 9 West., Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 28, 45, CL autem Tatianus adv. Graec. p. 141 B (secundum emendationem Scaligeri certissimam, Animadv. p. 63 a.) et Clemens p. 56, 26, post Homerum circiter XC Sosibius Laco in Descriptione Temporum ap. eundem Clem. p. 81, 15, denique Nicandri regnantis XXXIV item Sosibius, sed Theopompi X Apollodorus (cf. not. 31). En numeros satis varios, quorum qui ab Iliacis, Homero, Lycurgo sunt deducti, eorum duplex fore ratio est. Nonnullos quidem, verbi causa 90 = 3.30 et 150 = 5.30, secundum aetates humanas computatos esse patet; reliquos vero haud ineptum videtur exigere ad normam cycli cuiusdam. Cycli scilicet vocarunt chronologi annorum orbem certis intervallis redeuntes, quorum decursu rationes solis et lunae visae sunt exaequari. Quod genus cyclorum imprimis in notandis temporibus iis, quae Olympiades superant, usitatum fuisse constat. Superius unum eorum, LX annos solares continentem, Homericæ chronologiae tantopere dissonae et multiplici illustrandae haud infeliciter adhibuit Int. Fr. Laverns, quem praematura morte sibi ereptum lugeat Litterae. Vid. Histor. Hom. p. 117. seqq. Ille aperte non tam LX, quam XLVIII annorum cyclum habes in numeris 408 et 108, quorum ille octo complet et dimidium, hic duo cum quadrante. Ceteras temporum notas 34 et 10, si quis e vetustissimis illis, de quibus supra Prolegg. p. XLVIII disputavi, Regum Lacedaemoniorum Successionibus depromptas statuerit, non erit magnopere, quod contra dicas. — Superest, ut de scriptoribus Christianis pauca moneantur. Quos quidem in Regum Iudaeorum aetatibus pedem fixisse consentaneum. Et Africanus quidem Olympiadem primam comparat cum anno I Achar regis, libb. III et IV Historicorum apud Syncell. p. 197 C. D, XI sommit qui Excerpta barbarolatina consarcinavit apud Scal. p. 70 init. Accedit Africano in Praepar. Evang. X, 9 p. 484 Eusebius. Idem tamen in Canone et Africani consensum falso praetextens et iure secum ipse pugnans Olympiadem cardinem computat ab regno Iotham, accipientibus Cedreno p. 88, 41 ed. Basil. et Chronico Paschali p. 104 B, sed signat anno I Azariae, Iudaeorum regis, qui et Ozias. Quamquam ne hunc quidem Azariae annorum numerum constanter tenuerunt posteriores, si quidem Chronicon Paschale (p. 104 C) LI habet pro I, Syncellus autem sibi adeo ipse repugnans, cuius tamen repugnantiae causam librariis tribuendam putaverim, duobus deinceps locis (p. 195 D et 199 B) modo XXXIX offert, modo XLV: quorum numerorum huic (α') ex uno loco in alterum reduxit Iac. Goarus. Eidem Syncello p. 197 C falsi poenas dedit Eusebius, utriusque autem et oblivioni et inconstantiae Scaligero Prolegg. ad Thes. p. 6, itemque Aniam. p. 69 ab. In tot igitur tantisque et singulorum inter se et Eusebii a semet ipso discrepantibus quis cerum pervideat? Sed omnino ista chronologia, quidquid de ea meruit cum adversariis suis Scaliger, adhuc summo expectat sospitatore.

3) Νικάδρου] Testis Sosibius Lacedaemonius apud Clementem Alex. Strom. I. p. 327 C. ed. Sylb. Vol. II. p. 81, 15. Klotz.: Σωσίβιος δὲ ὁ Λάκων ἐν χρόνῳ ἀναμνησθὲν κατὰ τὸ ἔθνος ἔως τοῦ Ἀργίλλου τοῦ Πυλιδάειου βασιλείας Ὀμίονον φέρει. Βασιλείῃ μὲν αὖτ' Ἀργίλλου ἐπὶ ἐξήκοντα τέσσαρα μὲν ὅν ἐως Νικάδρου ἐπὶ τριάντα ἐννέα τούτων κατὰ τὸ τριάντασιον τέταρτον ἔως τεθνήκει φησι τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα. Fuit autem Nicander, qui aliis Nicrostratus, octavus rex a Procle, regiae alterius Lacedaemoniorum familiae auctore. Cf. praeter Herod. VIII, 131 Scaliger (ad Euseb. Animadv. p. 71a.). XV annorum metachronismo a Sosibio discedit Apollodorus, qui teste Diodoro (ap. Euseb. Tom. I, p. 320. Aucher.) Olympiadem initia cum X anno Theopompi et Alcamenis regum comparat. Vid. Car. Henr. Lachm. in Lacedaem. Republ. Vratist. a. 1836. pag. 310 seqq.

α.
β. Ῥωμύλος καὶ Ῥήμος ἑγεννήθησαν⁴).

γ.
δ.

ΟΛ. Γ. Ἀνδροκλος Μεσσήνιος στάδιον⁵).

α. Ἀβαρις ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε⁶).

β.
γ.
δ.

ΟΛ. Δ. Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον⁶).

α.
β.

γ.
δ.

ΟΛ. Ε. Αἰσχίνης Ἡλείος [Μεσσήνιος] στάδιον⁹).

α.
β.

γ.

4) Ἀντίμαχος] Africanus ap. Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39. Discrepat ab Africano Phlego (ap. Steph. Byz. secundum fidem codicis Segueriani, de quo vid. Prolegg. p. LXXV. not. 433, s. v. *Δυσπόνητον* Fragm. Phleg. 4 ap. Westerm. p. 208, 8), a quo quarta decima Olympiade stadio vicisse dicitur Ἀντίμαχος Ἡλείος ἐκ *Δυσπονήτον*, nisi fortasse ibi *Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι β'* pro *Φλ. ἐν Ὀλ. δ'* scribendum est. Philostrati vero (Herol. II, §. 6.) testimonium, qui Plutarchum quendam secunda Olympiade contra Herminiam Aegyptium virorum pugilatu certasse prodit, librariorum manu corruptum esse inde certum est, quod *πυγμῆς ἀβλα* Olymp. XXIII primum instituta discrete testantur Pausanias V, 8, 3 et Africanus ap. Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39.

5) Ῥωμύλος καὶ Ῥήμος] Hoc ex Tarutii vel Tarrutii calculis (L. Tarutius Firmanus audit Ciceroni de Divin. II, 47, 98, *Ταρρούτιος ὁ μαθηματικός* Ioanni Lydo in Excerptis Varii Argumenti ed. Nic. Schow. p. 6. ed. G. Roether. p. 14. L. Tarutius mathematicorum nobilissimus Solino, Polyh. p. 2. Salin. p. 106 ed. Henr. Petrin. Cf. Roether ad Lyd. I. I.) testatur Plutarchus vit. Romul. cap. 12: *ἀπὸ γένεω (ὁ Ταρρούτιος) τὴν μὲν ἐν τῇ μητρὶ τοῦ Ῥωμύλου γιγνόμεναι σύλληψιν ἔτι πρώτῳ τῆς δευτέρης Ὀλυμπιάδας, ἐν μὲν γὰρ Ἀλφειοῦ Νοτιάς τρίτῃ καὶ εἰκάδι, τρίτης ἰσθμίας, καὶ ἦν ὁ ἥλιος ἐξέλιπε παρὰ τὴν δ' ἐμφανῆ γενέσθαι, ἐν μὲν Θωμῶν ἡμέρῃ πρώτῃ μετ' ἐκείνου περὶ ἡλίου ἀνατολῆς.* Ad eundem annum notalem Romuli deducit fama, quam, eodem Tarutio nunciore, tradit Solinus I. I., non dissentiente Dionysio AA. RR. II, 56. p. 357, 2. Reisk.: *Romulus auspiciato fundamenta murorum iecit, duodeviginti natus annorum.* Quem annum numerum si ab Olymp. VI, 3 retro suppresseris, profecto in hunc ipsum incidet ann. 2 Olymp. II. Eidem hanc Olympiadi, sed primo eius anno Romuli et Remi natales assignat Chronicon Pasch. p. 105 C.

6) Ἀνδροκλος] Atrici. ap. Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39.

7) Ἀβαρις] Testatur ex Nicostrati — de quo cf. Prolegg. p. XLI. not. 306 — sententia Harporation s. v. Ἀβαρις. Καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονι, διαφωνοῦται. *Ἰαπόστρατος* [Νικέστρατος recte Im. Bekker.] μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτῶν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, caeteris, quibus usus est lexicographus, temporum scriptoribus Olymp. XXI. praeferebantibus. Pindarus vero (ap. eund. ibid.), quem sequitur Ed. Corsinus Fast. Att. T. III. p. 6, Croesi temporibus, chronologi denique Eusebiani (ap. Syncell. p. 239 A. 248 A) partim Ol. LIV, 2., partim Ol. LXXXII, 4. Abarim *χρησολόγον* (Clem. Alex. Strom. I. p. 334 A.) e Scythia in Graeciam venisse scribunt. Vid. de Abari etiam Strabo lib. VII, Vol. II. p. 365 Tzsch., Pausanias III, 13, 2, Porphyrius De vit. Pythag. (in Lamblichii editione Th. Kirsling. Lips. P. II. §. 28. p. 58), Hieronius Or. XXV. ed. G. Wernsd., Suidas s. v. Ἀβαρις, Scholiasta Aristoph. Equitt. v. 739 coll. Scal. Animadv. ad Euseb. s. n. 1454. 1568, Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 10, M. S. F. Schoell. H.G. Vol. I. p. 417 seq. ml. Berol. a. 1830.

8) Πολυχάρης] Africanus ap. Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39 et Pausanias IV, 4, 3. Idem Polychares Messeniam una cum Euaerphno Spartano bello Messenico primo causam dedisse dicitur Diodoro Excerptt. de virt. et vit. Peiresc. Cf. Henr. Vales. p. 38 (p. 547, 5. Tom. II. ed. Pet. Wessel. = Vol. V. p. 447 sq. ed. L. Dindorf.).

9) Αἰσχίνης] Testis Africanus ap. Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39, Aeschinem (e cod. Armen. ap. Aucher. P. I. p. 283 Easchidem) Elidensem Ol. V stadio Olympia vicisse. Verbum *Μεσσήνιος* ex iis, quae proxime praecedunt: *Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον*, perperam in textum irrepsit.

δ. Ἔτος πρῶτον Χάρωπος κατὰ τινας¹⁰⁾).

ΟΛ. ζ. Ολβώτας Ολνίου Δυμαῖος στάδιον¹¹⁾). Ἔδοξε τοῖς Πελοποννησίοις μαρτυρῆσαι, εἰ στέμματα περιθῶσι τοῖς νικῶσι, καὶ πέμπουσι τὸν βασιλεῖα Ἰφίτων εἰς θεοῦ¹²⁾).

α.

β.

γ. ΑΛΚΜΑΙΩΝ¹³⁾). Κατὰ τινας Ῥώμης κτίσις¹⁴⁾).

δ.

10) Ἔτος πρῶτον Χάρωπος] Incidit Charopis, Archontis inter decennales primi, initium in Olymp. V, 4 ex Pausaniae (IV, 5, 4) calculis a Dionysiana computatione, in Recensu Nostro Olymp. VII, 1 not. 16 indicata, de qua in universum diximus not. 2 coll. 66, plane diversis. Is scilicet cum Aesimedis, Charopis successoris, annum quictum in Olymp. IX, 2 conferat, efficitur, ut Aesimedis annum primum Olymp. VIII^{ae} secundo, ideoque Charopis initium Olymp. VII^{ae} quarto assignari voluisse videatur: in qua ipsa ratione mirifice sibi constat Pausanias, id quod suis deinceps locis demonstrabimus. Eiusdem Pausaniae computum significavit Scaliger Olymp. VIII, 2. κατὰ τινας Αἰσιμίδους ἔτος πρῶτον et Olymp. X, 4. Ἔτος πρῶτον Κλειδίκον κατὰ τινας, in reliquorum Archontum decennialium auspiciis neglexit. Quod ni fecisset, de Thesiae principatu calculos non taotopere turbasset. Sed de hac re confer not. ad Olymp. XXIII, 4. Caeterum Charopis nomen Χάρωψ scribitur a Dionysio Hal. R. A. I. p. 61 v. 36, neque aliter ab Eusebio Scalig. χρον. λόγ. I. p. 28, v. 27. p. 47 v. 31. et Syncello p. 211 D. Eiusdem tamen Dionysii codices alio loco (R. A. I. p. 58 init.) exhibent Χαρρόπῳ. Pro quo equidem malim Χαρρόπῳ. Certe Χαρρόπῳ Homerus Iliad. B, 672, tuente Scholiasta Veneto. Vid. Lehrs. De Arist. Stud. Homer. p. 290.

11) Ολβώτας Ολνίου] Haec nominis scriptura, quam Scaliger repudiata Africani apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39 lectione Ολβώτας, e Pausania (VII, 17, 3. VI, 3, 4) profecit, auctoritate confirmatur cod. Armen. apud Auch. I. p. 283. Vid. Prolegg. p. LXII.

12) Ἔδοξε τοῖς Πελοποννησίοις] Verba sunt Philegontis Tralliani de Olymp. fragm. ed. Fr. Franz. p. 140 ed. H. Vid. Carol. Henr. Lachmann. Laced. Republ. p. 314 coll. not. nostr. 15 et Prolegg. p. LXX.

13) Αλκμαίων] Regnavit Aeschylus Agamemnonis filius annos XXIII, teste Africano, cuius verba servavit conditor Chronici Pasch. p. 104 B. Africanum, qui rursus e Castore profecisse videtur (vid. Euseb. Scal. χρον. λόγ. p. 28, 20), secutus est Eusebius in canone num. MCCXXXIX. Abludit Syncellus, relictis temere Eusebii vestigiis regno Aeschyleo XIV tantummodo annos concedens, p. 195 C. Successit Aeschyleo Alcmaeon Olymp. VI, 2 ex Eusebii canone, sed VI, 3 e Dionysii calculis, de quibus vid. not. 2. Fuit autem Alcmaeon perpetuorum Archontum ultimus, quo post duo principatus annos deluncto decennialis praetura constituta est. Ita quidem Eusebius, eique congruenter Syncellus p. 211 C D. Discedit tamen Alcmaeon duodecim annos largitus Castor, de cuius dissensu et ipso supra monuimus. Caeterum cf. Velleius I, 8 et Orosius II, 1.

14) Κατὰ τινας Ῥώμης κτίσις] Magna veterum de anno Romae conditae dissensio est. Expressit Noster hoc loco notissimam M. Terentii Parronis sententiam, cui infra Olymp. VII, 1 subiungit M. Porcii Catonis calculos non minus celebratos. Et illum quidem origines Urbis in ver anni 3 Olymp. VI collatas voluisse, etsi nec ab ipso usquam, nec ab ullo veterum alio disertis verbis traditum est, satis tamen certo colligitur ex Ceosorini (De Die Nat. cap. 21) disputatione accuratissima comparata cum Plutarcho Romul. cap. 12. Vid. Ideler Euchirid. II. p. 152 seqq. Adstipulati sunt Varroni T. Pomponius Atticus et M. Tullius, teste Solino (cap. 1. p. 14a ed. H. P.), cui Cicero ipsum De Republ. II, 10 adversari falso sibi persuasit Ang. Maius. Cf. Idel. I. I. p. 156. Denique eiusdem sententiam tuetur Velleius I, 8 eamque suis temporibus publice receptam ostendunt Eutrop. I, 1: 'Romulus . . . urbem exiguum in Palatino monte constituit XI Cal. Maii Olympiadis sextae anno tertio', Orosius II, 1, Ioannes Lydus Excerptt. var. argum. ed. Schow. p. 5. ed. Roether. pp. 12. 14: 'Ρωμῆλος δὲ κτίζει τὴν Ῥώμην τῇ πρὸ δεικαμῆς Καλῆνδων Μαῖον'. Reliquorum calculos paucis perstringam. Itaque anno XXXVIII ante primam Olympiadem h. e. a. a. Chr. 814 Romam aedificatam statuit Timaeus ap. Dionys. AA. RR. I, 74 p. 187, 5 coll. Syncell. p. 193 D, Olymp. VII, 1 M. Porcius Cato, consentientibus, ut infra not. 16 patebit, Dionysio ipso, Solino, Eusebio, Olymp. VII, 2 Eratosthenes et Apollodorus, Q. Lutatius Catulo (sine dubio in libro, quem De consulatu et Rebus gestis suis scripserat, vid. Cicero Brut. cap. 35 coll. Voss. DHL. I. p. 38 seq. et Bernhardi HLR. p. 203 ed. sec.) et Cornelio Nepote (in chronici, de quibus coll. Voss. I. p. 70 et Bernh. p. 538 vid. Gellius NN. AA. XVII, 21) comprobantibus ap. Solin. I. I., item Polybius ap. Dionys. I. I., accinente P. Cornelio Scipione ap. Cic. De Rep. II, 10 coll. Idel. I. I. p. 156, postremo Diadorus ap. Euseb. Chron. Vol. II. p. 386. Aucher. et Syncell. p. 194 C (Fragm. Diod. ap. L. Dindorf. XIX. p. 188 Vol. II, 2), Olymp. VII, 4 Chronicon Paschale p. 109 D, Olymp. VIII Q. Fabius Pictor ap. Solin. I. I. et Syncell. I. I., Olymp. VIII, 2 chronologi nonnulli ap. Lydum I. I. p. 14, Olymp. XII, 4 L. Cincius Alimentus (de quo vid. Voss. I. p. 16 seqq. et Bernhard. p. 524) ap. Dionys. I. I. coll. Syncello I. I. et Solino I. I., quorum tamen hic neglecta anni notatione solum edit Olympiadem. Plerorumque veterum sententias accurate enumerat diligenterque excutit praeter Scaligerum Emendat. Temp. V. p. 362 seqq., Petavium Doctrin. Temp. IX. cp. 50 sq., Ed. Corsinum FF. AA. T. III. p. XXIX, L. Idelerus Euchirid. II. p. 152 sqq.

ΟΛ. Ζ. Δαϊκλῆς Μεσσήνιος στάδιον, καὶ πρῶτος πάντων ἐστεφανώθη¹⁵).

α. ΧΑΡΟΥΨ. Ἀρχόντων Ἀθήνησι δεκαετία. Ῥώμη ἐκτίσθη ὑπὸ Ῥώμου καὶ p. 313 b. Ῥωμύλου¹⁶).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Η. Ἀνολυμπιάς. Πισαῖοι τὸν ἀγῶνα ἐθεσαν ἅμα Φείδωνι τῶν Ἀργείων τυράν-
νῳ τῷ ἐν Ἑλλάδι μάλιστα ὑβρίσαντι¹⁷). Ἀντικλῆς Μεσσήνιος στάδιον¹⁸).

α.

β. Ἐντεῦθεν τὰ Ναβονασάρου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἔτη ἀριθμεῖται¹⁹). Ἔτος
πρῶτον Αἰσιμήδους κατὰ τινος²⁰).

γ.

δ.

ΟΛ. Θ. Ξενοδόκος, ἦτοι Ξενοκλῆς, Μεσσήνιος στάδιον²¹).

15) Δαϊκλῆς] Auctor Phlego Trallianus de Olymp. p. 140 = 207 extr.: πρῶτος δ' ἐστεφανώθη Δαϊκλῆς Μεσσήνιος, ὅς (ε. conl. Meursii) τῇ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι στάδιον ἐνίκα. Meminit Daiclis huius etiam Dionys. Hal. AA. RR. I, 71 p. 57. Sylh. p. 180, 3. Reisk. — Africanus ap. Euseb. Scalig. p. 39 eum Διοκλῆς nominat, pro quo cod. Arm. ap. Aucher. P. I. p. 283 Διοκλῆς exhibet corrupte quidem, sed tamen ita, ut vel in corruptela sua verae lectionis Δαϊκλῆς vestigia haud obscure ostendat. Vid. Prolegg. p. LXII. Quod autem Phlego l. l. victores Olympicos primum Ol. VII corona donatos dicit, discrepat ab eo Clemens Alex. Paedag. II, 8, p. 181 B. Sylh. Vol. I. p. 236, 12 Kl., demum post bella Medica, quum Graecia opibus crevisset, coronas inter athletas certaminum distribui coeptas esse animadvertens. Cuius tamen a locupletissimo harum rerum auctore dissensus quam parum valeat, vel me non monente unusquisque intelligit. Vid. Prolegg. LXX.

16) Χάρουψ. Ἀρχόντων] Tradit Dionysius AA. RR. I, 71. p. 179 seq.: τῷ δὲ ἐξῆς ἔτι τῆς Νομί-
τωρος ἀρχῆς, διεντέρω δὲ καὶ τριακοστῷ καὶ τετρακοσιοστῷ μετὰ τὴν Ἰλίου ἥλωσιν ἀποικίαν στείλαν-
τες Ἀλβανοί, Ῥωμύλον καὶ Ῥώμον τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς ἐχόντων, κτίζουσι Ῥώμην, ἔτους ἐνσεπτῶτος
πρῶτον τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνίκα στάδιον Δαϊκλῆς Μεσσήνιος, ἀρχόντος Ἀθήνησι Χάρουψ
ἔτος τῆς δεκαετίας πρῶτον. De Charopo quidem vel potius Charope, decennialium Archontum princeps,
supra diximus not. 10. — Aera autem, quam vulgo vocant, significatam vides Catonianam, quam ab
auctore ipso, M. Porcio Catone, ab anno excisi Illi CCCCXXXII computatam, temporum rationibus usus
Eratosthenicis, secundum annos Olympicos computavit Dionysius I, 74 p. 187 seq., assentiente Syncello
p. 194 A. Fructum computationis suae et loco supra exscripto praecidit et profert denuo lib. II, 2 p. 238
init. Idem ad eundem annum Urhis natalem, Olymp. VII, 1, deducitur I, 75 p. 192, 5, aliis innixus suppu-
tationis fundamentis, ab ipso inventis, quae operae pretium est contulisse. Hos igitur Dionysii calculos et
assensu suo comprobat, collatis Romanorum Graecorumque temporibus, Solinus, Polyh. cap. 1. p. 14b.,
et in chronico canone suo sectatur Eusebius. Caeterum cf. not. 14.

17) Ἀνολυμπιάς.] Auctor Pausanias VI, 22, 2. Vid. de Phidone Argivo Olympiorum agonotheta etiam
Herodotus VII, 127 et Ephorus ap. Strab. VIII. p. 358. Vol. III. p. 153 Tz., de eodem mensurarum et
ponderum inventore praeter eosdem auctores Marmor. Par. ep. 30, Plinius Nat. Hist. VII, 57 Vol. II. p. 58 seq.
Bip., Didymus ap. Schol. Pind. Olymp. XIII, 27 p. 272 B. coll. p. 270 ad v. 20 — quo loco quod Corinthium vocat,
confudit sine dubio cum Phidone, Corinthiorum legumlatore, de quo testis est Aristoteles De Rep. II, 6 —
Eusebius n. MCCXVII coll. Syncell. p. 198 C, Etymologicum Magn. pp. 388, 55. (352 Lips.) 613, 12 (555)
coll. Boeckh. Oec. reip. Ath. Vol. I. p. 772 ed. II. Quotus fuerit ab Hercule, dissentiant inter se veteres,
quorum dissensum idem qui expendit Boeckhius ad Marm. Par. I. l. Corp. Inscriptt. Vol. II. p. 335, veram
eius aetatem circa Olymp. III et XII ponendam dicit. In universum cf. Larcheri dissertation sur Phidon
in Act. Academ. Inscriptt. XLVI. p. 37 et Muelleri Aeginet. p. 60 sq.

18) Ἀντικλῆς] Africanus apud Euseb. Chron. λογ. p. 39. De Scholiastae Aristoph. Acharn. 214, (213),
Olymp. VIII Phagllum quendam vicisse dicentis, testimonio aperte corrupto, vid. Prolegg. LXXIII. not. 430.

19) Ἐντεῦθεν.] Testis Ptolemaeus μεγάλ. συντάξ. IV, 5. p. 244 ed. Halma., qui aera Nabonassaria
constanter usus est ad definienda tempora coelestium suarum observationum. Quam simul causam exi-
stimes, quod ex omnibus temporum computandorum rationibus, apud veteres usitatis, ista aera ab omni
parte accuratissime descripta ad nos pervenit. Consurgit autem initium eius sive 1 Thoth anni Nabonas-
sarii a d. XXVI m. Februarii a. 3967 P. I. = 747 a. Chr., cuius prius semestre cum octavae huius Olympi-
adis anno competat primo exeunti, memoriam rei e severiori ratione anno potius proxime antecedenti
annotandam fuisse intelligitur. Verum hanc calculi severitatem sciens Scaliger in hoc libro neglexit. Cf.
Scaliger Emend. Tempp. V. p. 367 sqq., Petavius Doctr. Tempp. IX. ep. 57, Ideler Enchirid. I. p. 98 seqq.
Caeterum in textu supra pro Ναβονασάρου, quod nihili est, restituiimus Ναβονασάρον.

20) Ἔτος πρῶτον Αἰσιμήδους] Ex Pausaniae calculis, de quibus vid. not. 10 coll. 2 et 66. De

- α. Ἀρχῆτος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπόγονος Μιλήσιος ἐγνωρίζετο²¹⁾.
 β. Ἀρχὴ πρώτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων πολέμου κατὰ τινος²²⁾. Τὴν Ἀμφειαν πόλιν πρὸς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰροῦσι²³⁾.
 γ. Αἰσιμνίδης τοῦ Αἰσχύλου²⁴⁾.
 δ.
 ΟΛ. Ι. Δωτάδης Μεσσηνίος στάδιον²⁵⁾.
 α.
 β.
 γ.
 δ. ἔτος πρώτον Κλειδίου κατὰ τινος²⁷⁾.
 ΟΛ. ΙΑ. Λεοχάρης Μεσσηνίος στάδιον²⁸⁾.
 α. Ἡσίοδος κατὰ τινος ἡχμαζε²⁹⁾.

Aesimede Charopis successore, testes sunt Castor ap. Euseb. Scal. p. 28, 28, Eusebius ipse p. 47, 32. Syncellus p. 211 D.

21) Ξεινοδόκος] stadioica est Pausaniae IV, 5, 4, Ξεινοκλῆς Africani apud Euseb. et Graec. χρόν. λόγ. p. 39 et Armen. Cf. Prolegg. p. LXVII.

22) Ἀρχῆτος] Testem excitat Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 69 b. Artemonem Clazomenium — de quo vid. Vossius DHG. III. p. 335 — apud Suidam s. v. Ἀρχῆτος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου (supra ἀπόγονος e coni. Scal.), Μιλήσιος, ἐποποιός, μυθήτης Ὀμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλυζομένιος Ἀρτέμιον ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου, γεγονώς κατὰ τὴν 9' Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. In multo inferiora tempora detrudit Phantias Eresius — de quo vid. Recens. s. Olymp. CXI, 1 not. 925 coll. Voss. I. p. 49 seq. — Arctinum cum Lesche Lesbio commissum ab eoque victum scribens, ap. Clement. Alex. Strom. I. p. 333 B. Vol. II. p. 88, 29. Quod si verum est, floruerit circa Olymp. XXX. Huic enim Olympiadi auctorem purvae Iliadis ascribit Eusebius coll. Syncell. p. 213 B. Propius ad Artemonis sententiam accedit Hieronymus, ad Olymp. III aut IV — e diversis scilicet Scaligeri et Maii (Collect. Vatic. Tom. VIII. a. 1833. 4) editionibus — haec de suo annotans Chronico Eusebiano: 'Arctinus, qui Aethiopidam composuit et Ilii Persin (Iliacae vastatione codd.) agnoscitur.' A quo non multum abludit Cyrillus adv. Iul. lib. I. p. 123 (ed. Ioan. Aubert. Lutet. a. 1638. Tom. VI. Cyrill. Opp.): πρώτη Ὀλυμπιάδι Μιλήσιος ἐποποιός Ἀρχῆτος λέγεται γεγονέναι. Nec dissentit Dionysius, qui AA. RR. I, 68 p. 55 Sylb. p. 172, 8 de Palladio loquens παλαιώτατος δὲ τῶν ἡμεῖς ἴσμεν, αἰτ. ὁ ποιητής Ἀρχῆτος. Quo ex loco qui Arctinum poetarum omnium antiquissimum fuisse collegerunt, vehementer errant, quoniam eum a Dionysio sic potius commemorari appareat, ut primus omnium Palladii mentionem iniecit videatur, id quod recte observavit Fabricius Bibl. Graec. Tom. I. p. 9. Vid. F. Th. Welcker de cyclo epico in Mus. Rhén. Suppl. I. a. 1835 p. 6 not. 22 coll. Voss. DPG. cap. II p. 10 et Bernhard. HLG. II. p. 152.

23) Ἀρχὴ πρώτου] Eusebius Lacedaemoniorum contra Messenios belli vicennalis initium Ol. IX, 1 assignat, ad quem locum haec adnotat Scaliger in Anim. ad Eus. p. 75 b.: 'Finguli annos absolutos bellum durasse ait, quare recte initium eius accommodaretur anno I Olymp. IX. Sed Tyrtaeus εἰκοσιῶ ἔτη terminatum canit, quapropter XIX annos tantum duraverit.

Εἰκοσιῶ δ' οὐ μὲν κατὰ πῖνον ἔργα λιπόντες
 Φεύγον Ἰθακίων ἐκ μεγάλων ὀρίων.

Finem enim hoc bellum cepisse scribit Pausanias (IV, 13, 5) anno I Olymp. XIV. hoc est anno LIII Iphiteo (Voluit Coroebeo). Quare deductis XIX solidis annis de LIII, initium belli cadet in ann. 2 Olymp. IX. Vid. Paus. IV, 13. 4. IV, 15, 1. et Strabon. VI. p. 279 Cas. Vol. II p. 289 Tz. coll. Corsiu. F. A. I. p. 8. II. p. 84. III. p. 17 et Clint. FF. HH. T. I. sub Olymp. IX, 2.

24) Τὴν Ἀμφειαν] Pausanias IV, 5, 3.

25) Αἰσιμνίδης τοῦ Αἰσχύλου] Indicat Dionysii computationem, e qua Aesimedes, Aeschyli filius, (Pausan. IV, 5, 4) Charopi successisse putandus est Olymp. IX, 3. Vid. not. 20. coll. 2.

26) Δωτάδης] Africanus apud Euseb. p. 39.

27) ἔτος πρώτον Κλειδίου] E Pausaniae computo. Vid. not. 10 coll. 2 et 66. Excepit Aesimodem Clidicus, testibus Castore ad Euseb. Scal. p. 28, 29, Eusebio ipso p. 47, 33, Syncello p. 211 D. Caeterum nomen Archontis Κλειδίου audit Castori, sed reliquis Κλειδίου. Cf. not. 31.

28) Λεοχάρης] Scaliger Λεοχάρης e coniectura posuit pro Africani Λεοχάρης, quae nobis scriptura videtur praefenda.

29) Ἡσίοδος] Tzetzem (Chil. XII. 198. XII. 650 et Proll. ad Hes. p. 15 ad Operum v. 652) auctorem ipse inudat Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 72 a.:

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων
 Ἡσίοδος φαινόμενος ἀκμύζων ἐν τῷ βίῳ.

Quod quidem ineptissimi scriptoris testimonium quid valeat, nemo nescit. Veterum chronologorum de He-

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΒ. Ὀξύθιμος Κορωναῖος στάδιον³⁰).α. ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ³¹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΓ. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον³²).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΔ. Δάσμων Κορίνθιος στάδιον³³). Προσετέθη διάυλος. Ὑψηλός Πισαῖος πρῶτος διάυλον³⁴).α. Ἰθώμης ἄλωσις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Τέλος Μεσσηνιακοῦ πολέμου³⁵). Ἀριστομένης βασιλεὺς Μεσσηνίων ἐτελεύτησε³⁶). Θάσος ἐκτίσθη³⁷).

β.

γ. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ³⁸). Μαρδοκεμιάδου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἔτος πρῶτον.

p. 314 a.

siodi aetate testimonia quaedam Suidas s. v. Ὑσιόδος collegit, cum aliorum, quos nil moror, tum Porphyrii, quo auctore Hesiodus, Homero centum annis posterior, Olympiadum initium annis triginta duobus antevertit. Vid. Vossius DPG. cap. II. p. 11. coll. Clinton. FF. HH. Vol. I. p. 359 — 361 et Bernhard. HLG. Vol. II. p. 158.

30) Ὀξύθιμος] Africanus apud Euseb. χρόν. λόγ. p. 39.

31) Κλειδικός] Invenit Dionysianam Archontum chronologiam, de qua vid. not. 2. coll. 27.

32) Διοκλῆς Κορίνθιος] Africanus apud Euseb. χρόν. λόγ. p. 39.

33) Δάσμων Κορίνθιος] Pausanias IV, 13, 5. pro Δάσμων hunc victorem Δάσμων appellat. Africanus apud Euseb. χρόν. λόγ. p. 39 lectionem, Armeniaci quoque codicis (apud Aucher. P. I. p. 283) auctoritate stabilitam, et frustra correxit Meursius de Archont. Ath. I. ep. 5. p. 13, et immerito prae Pausania contempsit Muellerus Dorr. II. p. 488. Cf. Prolegg. p. LXIII.

34) Προσετέθη διάυλος] Testis Pausanias V, 8, 3, ubi Ὀλυμπιάδι δὲ ἑσπερον, inquit, τετάρτη καὶ δεκάτη προσετέθη σφίσι διάυλος. Ὑψηλός δὲ (sic enim rectius, quam Ὑψηλός, scribitur) ἀνὴρ Πισαῖος ἀνέλετο ἐπὶ τῷ διαύλῳ τὸν κότιον. Minus accurate, quoad nomen et patriam victoris, loquitur Africanus ap. Euseb. χρόν. λόγ. p. 39, cui Ὑψηλός Ἠλείος audit. Mai tamen Armeniaca recte Hyyennum exhibent.

35) Ἰθώμης ἄλωσις] Auctor Pausanias IV, 13, 4. 5.

36) Ἀριστομένης] In his errore Scaligeri latere manifestum est. Expendamus temporum momenta. Aristomenem quidem, Messeniorum regem, belli Messenici secundi temporibus vixisse diserte testatur Pausanias IV, 6, 2. Qui quum res, ab Aristomene tunc temporis gestas, inde ab eiusd. lih. cap. XV. seqq. exposuisset, eum finito bello Rhodum concessisse, ibique lugam ad Ardyn et Phraortem, Lydorum alterum, alterum Medorum regem, parantem morte oppressum esse affirmat, cap. XXIV, 2. Ergo Aristomenem hic commemorari non posse intelligitur. Sine dubio pro Ἀριστομένης legendum est Ἀριστοδῆμος, quem de patriae salute desperantem, septimo regni anno, ad filiae pro republica frustra devotae tumultum brevi ante captam a Lacedaemoniis Ithomen semet ipsum interfecisse idem auctor est Pausanias IV, 13, 2.

37) Θάσος] Hoc quoque de Thaso condita testimonium errore aut operarum aut Scaligeriani calami hunc locum occupavit, quom potius ad Ol. XV, 1 pertineat; id quod in Animadv. ad Eus. p. 37a. ipse his verbis testatur Scaliger: 'In Collectaneis nostris Θάσος ἐκτίσθη Ol. XI.' Cf. quae ad Ol. XV. diximus.

38) Ἰππομένης] Successit Clidico in decennali praetura Hippomenes, cuius initium secundum Dionysii sententiam in Ol. XIV, 3. e Pausaniae calculis in Ol. XIII, 2 incidit. Vid. Castor ap. Euseb. Scal. p. 28, 30, Eusebius ipse p. 47, 34, Syncellus p. 211 D. coll. nott. 2 et 66. De eius in filiam sacvitia cf. Dind. Excerpti. de Virt. et Vit. ed. Dind. Vol. II. P. II. p. 80, Aesch. in Timarch. p. 176. ibiq. Taylor., Heraclid. Pont. c. 1, Nicol. Dam. p. 42 cum Orell. eomm. p. 189, Dio Chrysostom. Orat. 32. Fallitur praecul dubio Suidas, quod s. v. Ἰππομένης coll. v. πύριππον καὶ κόρη Hippomenem propter crudelitatem illam imperio excidisse scribit. Nos certe, licet secus statuatur C. F. Schoemannus Ant. iur. phil. Gr. Gryph. a. 1838. p. 169, caeteris credendum putamus auctoribus, qui uno omnes consensu singulos Archontes decennales septem numero integram regnasse decennium testantur. Disertissime Velleius I, 8: 'coeperunt (Archontes) in denos annos creari, quae consuetudo in annos LXX mansit.' De qua annorum summa ut plurimum remiserim semestre, si quidem verum est, quod coniicit Boeckhius ad Marm. Par.

Ἐκλειψις σελήνης³⁹⁾.

δ.

ΟΛ. ΙΕ. Ὀρσιππος Μεγαρεὺς στάδιον. προσετέθη δόλιχος, καὶ γυμνοὶ [ἔδραμον⁴⁰⁾].
Λάμπης Λακεδαιμόνιος πρῶτος πένταθλον. Ἰ. Εὐρύβατος Λακεδαιμόνιος
πρῶτος πάλην⁴¹⁾. Ἀκανθος διάυλον⁴²⁾.

Corp. Inscriptt. Vol. II. pp. 306. 332, inaturis Archontum decennialium temporibus mutatum esse anni Attici cardinem.

39) Μαρδοκεμπάδου] Testis Ptolemaeus *μεγ. συντ.* IV, 5. p. 244 ed. Halma. Vid. de Mardocempado Scal. *Emeod. Tempp.* lib. V. p. 369, et de lunae, quae primo regni eius anno contigit, defectione eiusd. lib. p. 371 coll. Petav. *Doctr. Tempp.* lib. XII. cap. 26. p. 256 et Idel. *Enchirid.* I. p. 98 seq.

40) Ὀρσιππος — in exemplari perperam expressum erat Ὀρσίππου —] Praeunte Africano apud Euseb. *χρον. λόγ.* p. 39, tres huic Olympiadi res assignavit Scaliger, valde ambiguas multisque plenas difficultatibus, primam Orsippi Megareusis partam stadio victoriam, alteram δόλιχον primum simplici et duplicato cursui additum, tertiam concessam athletis nudato corpore certandi libertatem. Orsippus aliis aliter audit. Patriam nominis formam Ὀρσίππος servavit Inscriptio Megarica (ap. Aug. Boeckh. C. I. n. 1050. p. 553 coll. Jacobs. *Anthol. Gr. Paralip.* Vol. III. P. III. n. 41 p. 796. *Anthol. Pal.* Vol. II. p. 843 et Scholiast. *Thucyd.* I, 6.), unde deslexa est Ὀρσίππος scriptura, quam praebent Scholia Homeri *Iliad.* ψ', 683 et Minora et Veneta A. Ὀρσίππος vero, quod in Ἐρσίππος corruptum offert Victorianus codex Schol. Homeri, Ἀττικῶς (cf. Gregor. *Corinth.* p. 153 ap. E. Popp. *Thuc.* I. p. 209) nominatur, uti ab Africano, Pausania I, 44, 1, Scholiasta *Thuc.* I, 6, sic ab auctore *Etym. Magn.* p. 220 ed. Lips. et Eustathio ad *Hom.* II. ψ', p. 1324, 12 ed. Rom. *Tom.* IV. p. 316, 17. ed. Lips. De Megaris, Orsippi patria, convenit cum Marimoro Africano, Pausaniae I. I., *Thucydidis* Scholiastae I. I. Scriptor tamen *Etym. Magn.* I. I. et Scholiastae Homericum (Venet. A et Min.) Lacedaemonium fuisse Orsippum tradunt, cuius famae causam repete e *Thucydidis* lib. I, 6, primos Lacedaemonios artem gymnasticam nudo corpore exercuisse narrantis, testimonio comparato cum Pausaniae I. I., ubi Orsippus, pro veteri athletarum more praecinctus, metam nudus attigisse et coronam adeptus esse dicitur. Quamquam ne de victoria quidem res sine controversia cuostat, si quidem Interpretes Homeri praeter Venetum A omnes, quorum a minori, qui vocatur, Didymiano sua sub *Olymp.* XXXII, 1 mutuatus est Scaliger, solum non volenti subligaculum causam Orsippo sive cladis sive mortis extitisse asserunt, non dissentiente *Etymologo* nec quidquam decernente Eustathio. Quid? quid Venetus alter (B), quamquam suppresso Orsippi nomine, ita loquitur, ac si res, quae agitur, non Olympiae, sed Athenis facta sit; neque aliter, qui inde pendet, Isidorns Origg. XVIII, 17. Quorum profecto non disserentium, sed somniantium litteratorum nugas hic redarguere nil attinet. Sufficiet et opposuisse commentis istis locupletissimorum de rebus gymnasticis scriptorum testimonia, Africani et Pausaniae, qui Orsippi, non Athenis aut alio nescio quo loco victi, sed victoris Olympiae coronati, disertis verbis meminuerunt, accidente praeterea Veneto priore (A). Omnino euius et qui minora Homeri Scholia concinnavit et Magni *Etymologici* auctor e codice hausisse videntur depravatissimo: id quod rursus cognoscas Olympiadi numero λβ' i. e. XXXII, quem Orsippo in stadio decurrenti ascribunt. Verum in hac quoque re nobis pluris est Africani auctoritas, Orsippi nostri palmam digerentis sub *Olymp.* XV: qui numeri ob continuam, qua in recensendis Olympionicis Africanus usus est, Olympiadum seriem corruptelae argui prorsus non possuot. Consentiant in tempore notando cum Africano Eustathius et Schol. *Hom.* codex Victorianus, nisi quod in hoc per solemnem illam in notis chronologicis permutatinnem μετὰ abiit in κατὰ. Succurrit Hesychius, in universum ille animadvertens s. v. ζῶσατο, primum *Olymp.* XV sine subligaculo Olympiae certatum esse; quin quodammodo vel ipsa Veneti alterius (B) mendosa lectio κατὰ δὲ τὴν τζβ', quam e μετὰ δὲ τὴν δεκάτην τετάρτην ortum ducere acute demonstrat Boeckhius I. I. p. 555, cuius universa de Orsippo disputatio accuratissima nos egregie adiuvit. Od. Muellernum quoque honoris causa nomino, *Enchirid.* *archaeol.* §. 336. n. 2. ed. pr., quamquam is de hoc ipso, qui nos in Orsippo tenet, veterum dissensu aliquando aliter statuerat *Dor.* I. I. p. 89. II. p. 260. de qua re vid. *Prolegg.* p. LXX. Postremo unus superest removendus scrupulus, quem vulgari de Orsippo famae obicere visa sunt verba Dionysii *Halicarn.* *Ant. Rom.* lib. VII. p. 475. v. 45., *Olymp.* XV non Orsippum Megarenssem, sed Acanthum Lacedaemonium nudum Olympiae vicisse scribentis. Hinc Scaliger ad *ΟΛ. ΙΕ.* α' Ὀλυνπιασὶ πρῶτος γυμνὸς ἔδραμεν Ἀκανθος ὁ Λακεδαιμόνιος. Veruntamen quum Dionysius Acanthum Lacedaemonium Olympiade XV primum nudo corpore cucurrisse simpliciter assermet, non indicato, quo cucurrerit, certaminis genere, Africanus autem eadem hac Olympiade primam eum δόλιχον palmam abstulisse nudum testetur: omne hoc de Orsippo et Acantho auctorum dissidium fortasse sic poterit componi, ut statuatur, Olympiade quinta decima primum Orsippum Megarenssem, postquam praecinctus ille quidem cursum inceperit, sed lapso cingulo metam nudus attigerit, stadii palma dignum esse visum, deinde lege a iudicibus sancita, ut athletae nudi certarent (cf. *Ed. Cors.* F. A. T. III. p. 23), Acanthum Lacedaemonium primum δόλιχον incepisse nudum, eiusque palmam meruisse. Hanc coniecturam cui probavero — probavero autem, cui leges novas inter ludos ipsos promulgandi libertas Hellanodicis fuerit concedenda visa — is Pausaniae locum lib. V, 8, 3, quem respiciunt verba Scaligeri: Ἀκανθος διάυλον, confusum esse intelligit. Nos, nec Siebelisii ad *Paus.* p. 250 interpretatione, nec Kuh-

α. Ὀλυμπίασι πρῶτος γυμνὸς ἔδραμεν Ἀκανθὸς ὁ Λακεδαιμόνιος⁴¹⁾. Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχιλόχος ἤκμασε κατὰ Διονύσιον⁴²⁾. Σύβαρις ἐκτίσθη⁴³⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. 17. Πυθαγόρας Λάκων στάδιον⁴⁴⁾.

α. Ἡλίου ἐκλείψις⁴⁵⁾. Ῥωμύλος ἠφανίσθη⁴⁶⁾.

β.

γ. Πομπήλιος Νομάς εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐκλήθη⁴⁷⁾.

δ.

nii ad Paus. l. I., Meorsium Misc. Lac. IV, 8. amplectentis, conjectura contenti, Krausii de Olymp. p. 340 vestigia sequimur, sic emendantes: Ὀλυμπιάδι δὲ ἴσπερον τετάρτη καὶ δεκάτῃ προσετίθη σφίσι διάνλος. Ὑψηλὸς δὲ ἀνὴρ Πισαῖος ἀνέλειτο τὸν κότινον· τῇ δὲ ἐξῆς Ἀκανθὸς ἐπὶ τῷ δολιχῷ. Quae emendatio etiam maiorem probabilitatis speciem nanciscetur, ubi memineris, Pausaniam in loco classico de ludis Olympicis, procedente tempore actis, enim sequi rationem, ut, omissis caeteris, qui palmam retulerint, nonnisi qui victor primus renuntiatus sit, significare, hunc tamen in unoquoque deinceps addito certaminum genere nominare soleat. Nimirum hanc ipsam deseruisse videretur consuetudinem, si locus sanus esset. At sanus non est, sed ad eam, quam proposuimus, rationem corrigendus.

41) Λάμψις] Quo iure hanc utramque et Lampidis quinquertio, et Euryhati lucta partam victoriam, ad Ol. XVIII. referendam, huic anno assignaverit Scal., nescimus, nisi forte ideo, ut qui primus et cursu nudus, et quinquertio, et lucta vicerit, uno obtutu simul intelligeretur. Cf. n. 55.

42) Ἀκανθὸς] Cf. not. nostr. 40.

43) Ὀλυμπίασι] Cf. notam item 40.

44) Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχιλόχος ἤκμασε κατὰ Διονύσιον] Dionysius apud Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. Utraque enim et Θάσου κτίσις et Ἀρχιλόχου ἡκμὴ in idem fere incidit tempus, quandoquidem coloniae, e Dionysii calculis Ol. XV. in Thasum insulam a Parisi deductae, vel Archilochum ipsum praefuisse, vel cum patre Telesicle interfuisse, ex Apollinis oraculo, a Stephano s. v. Θάσος allato, perspicuum est. Cf. de Thaso, a Phoenicibus cum Cadmo et Thaso condita, Scymnus Chius, Ch. G. Heyn. Annot. ad Apoll. p. 530, Steph. l. I.; de colonia, a Parisi eo deducta, praeter eundem Steph. l. I. Clementemque Alex. l. I. et Strabonem lib. X. p. 335 v. 43 ed. Isaac. Casaub. a. 1587. Scaliger. Animadv. ad Eus. p. 37 a. b. — Quod vero ad Archilochi aetatem attinet, alii, imprimis Cyrill. adv. Julian. lib. I. p. 12. C. tom. VI. opp. ed. Ioan. Aubert. Lutet. a. 1638. et Euseb. Praep. evang. X, 11, praecedente Tatian. adv. Graec. ed. Wilh. Worthl. Oxon. 1700. 8. cap. 49. p. 109. eum Ol. XXIII. floruisse dicunt. Clem. Alex. l. I. simpliciter Olympiadem definit, ante quam non inclaruerit, vicesimam. Herodotus vero lib. I, 12. eum Gygis, qui (cf. not. nostr. ad OΛ. IΗ. α.) Ol. XVIII. Lydorum imperio potitus est, aequalem facit. Fuit autem Archilochus poeta mordacissimus, iamborumque, ut fertur, inventor. Cf. Valer. Max. 6, 3, Clem. Alex. Strom. l. p. 308 D., Tzetz. Chil. I. Hist. XXV. 685 seq. cum Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 572. et Clint. F. H. I. Oxon. a. 1834. ad Ol. 18. p. 175 et 177. Vid. etiam Prolegg.

45) Σύβαρις ἐκτίσθη] Scaliger ipse Animadv. ad Eus. p. 79 a. iu definiendo anno Sybaris conditae teste utitur Marciano τῷ περιηγητῇ, vel potius Scymno Chio (ed. Erasm. Paul. F. Vinding. Hafn. 1662. 8.) vv. 361 — 364.; qui eam urbem eversam scribit, postquam annos CCX. steterit. Atqui deleta est Sybaris, auctore Scaligero, Ol. LXVII, 3: unde si annos CCX. deduxeris, ad Ol. XV, 1. pervenies, quo anno aedificata Sybaris. Quo iure tamen V. D. priorem Sybaris eversionem OΛ. XX. γ. assignaverit, infra videbimus. Cf. diversa testimonia examinantem Ioan. Theodor. Voemel. in Exam. Solemn. Gymn. Francof. ad Moen. a. 1833. 4. p. 3 sq.

46) Πυθαγόρας] Testes sunt Afric. ap. Eus. Ἑλλ. Ὀλ. p. 39 et Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 120. v. 39.

47) Ἡλίου ἐκλείψις] Tradit Plut. vit. Rom. cap. 27., Romulum obiisse Nonis Iulius, quo die solem defecisse, densissimisque repente tenebris esse obductum, et foedissimam tempestatem cum ingenti tonitruum vi ventorumque turbine consecutam scribit: cui suffragantur Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 119, 16. et Liv. I, 16. Memoratur illa solis defectio, quam d. Maii XXVI. contigisse docent Scal. Emend. Tempp. lib. V. p. 372 et Petav. Doctr. Tempp. lib. X. cap. 21., etiam a Seneca ad Luc. lib. XIX., a Cic. de Rep. II. ep. 10., a Floro I, 1, 16, ab Ovid. Fast. II, 491., ab Auctore chron. Pasch. p. 117 a. ed. Paris. = p. 217 ed. Bonn. De anno autem, quo obierit Romulus, cf. not. 48.

48) Ῥωμύλος ἠφανίσθη] Indicat Scaliger Dionysii Halicarnassei calculos, qui, Romuli auspiciis Ol. VII, 1. aut potius Ol. VI, 4. veri (cf. Idel. enchirid. II. p. 159 sub fin.) assignatis, eum post XXXVII. annorum imperium i. e. Ol. XVI, 1. anno aetatis LV. obiisse (lib. II. p. 119, 22.), deinde totum annum insequentem i. e. Ol. XVI, 2. interregnum explevisse (lib. I. p. 61, 22.), post ab Ol. XVI, 3. regnasse Numam (lib. II. p. 120, 36) scribit. Alii, quos secutus est Petav. Doctr. Tempp. lib. X. cap. 21. eodem, quo Quirivus obiit, anno interregnum fuisse statuunt.

49) Πομπήλιος κτλ.] Verba Scaliger debet Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121, 8. seq., ubi καὶ

ΟΑ. ΙΖ. Πῶλος Ἐπιδαύριος στάδιον⁵⁰).

α. ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ (leg. ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ⁵¹). Τούτου ἔτους ἐνισταμένου ἐν Βιθυνίᾳ τὴν Ἀστακὸν (rect. Ἀστακὸν) ᾤκισαν Μεγαρέων ἀποικοὶ ἀπὸ τινος τῶν λεγομένων Σπαρτῶν καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις Ἀστάκου (leg. Ἀστακοῦ) τὴν κλῆσιν ἱστορεῖ Μένων⁵²).

β.

γ. Μύσκελος Κρότωνα ἔκτισε⁵³).

δ.

ΟΑ. ΙΗ. Τέλλης Σικυώνιος στάδιον⁵⁴). Πένταθλον, καὶ πάλῃ προσετέθη. Λάμπις πεντάθλῳ, Εὐρύβατος πάλῃ, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι, ἐνίκησαν⁵⁵).

α. Γύγης τὴν Λυδῶν βασιλείαν ἐξεδέξατο. Οὗτος πρῶτος ὠνομάσθη τύραννος. ἱστορεῖ Εὐφορίων ἐν τῇ περὶ Ἀλιάδων⁵⁶). Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Ξάνθον τὸν Λυδόν⁵⁷).

ὄν, ait, χρόνον ὁ Νομῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐκαλεῖτο ἐπὶ Ῥωμαίων, οὕτω πόλις ἦν ἡ Κρότων. De initio Numae regni confer not. 48. Id quamdū duraverit, magna apud veteres scriptores dissensio est, quandoquidem Numam Dionys. Ant. Rom. lib. I. p. 61 cum auctore chron. Pasch. ed. Paris. p. 117 A. = ed. Bonn. p. 217. XLIII., Georg. Cedren. p. 122. XLII., Kusebius chron. I. p. 214, II. p. 323, ed. Med. et Georg. Syncellus p. 168 ed. Venet. = 211 B. ed. Paris. XLI., Hieronymus chron. lib. II. p. 118. XL., Polybius apud Cic. de Rep. II, 14. (sequamur autem potissimum Polybium nostrum, quo nemo fuit in exquirendis temporibus diligentior) XXXIX. annos Romanis imperitasse testatur.

50) Πῶλος] Testis Afric. ap. Euseb. Ἑλλ. Ὀλ. pag. 39.

51) Λεοκράτης] Indicat Scaliger Dionysii sententiam, quam qui sequitur Leocratis, Hippomenis in decennali praetura successoris (cf. Euseb. Scal. p. 47, Georg. Sync. p. 169. ed. Venet. = p. 212. A. ed. Par., Hieron. chron. lib. II. p. 118, initium Ol. XVII, 1. assignet necesse est. E Pausaniae calculis Leocrates Ol. XV, 4. regnare inceperit. Cf. not. 10.

52) Τοῦτου ἔτους κτλ.] Tradit Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV. Τὴν Ἀστακὸν δὲ Μεγαρέων ᾤκισαν ἀποικοὶ Ὀλυμπιάδος ἐνισταμένης εἰς, Ἀστακὸν ἐπικήν κατὰ χρησμὸν θέμιναι ἀπὸ τινος τῶν λεγομένων σπαρτῶν καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις, Ἀστακοῦ τὴν κλῆσιν, ἀνδρὸς γενναίου καὶ μεγάλωφρονος. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 78 a. Hanc Astacum, Bithyniae urbem, Ol. CXXIX, 3. vel I. Nicomediam a se nuncupavit Nicomedes. Cf. Hieronym. chron. lib. II. p. 119 et Euseb. Mai. p. 351 cum iis, quae ad Ol. CXXIX, 3. diximus.

53) Μύσκελος Κρότωνα ἔκτισε] Secundum Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121, 10 seq. Accuratus Crotonis origines exponit Strabo lib. VI. pag. 181, qui tamen quod Crotona post Sybarim quidem, at eodem fere cum Syracusis tempore aedificatam esse (cf. lib. laud. p. 186, 13 seq.) affirmat, duas dicit temporis notas, quarum altera alteri repugnat, quandoquidem Sybaris Ol. XV, 1. (cf. not. 45.), Syracusae autem (cf. quae nos ad Ol. XLV, 1. inonehimus), Ol. IX, 4. conditae esse videntur. Talem vero repugnantiam diligens lector haud raro reperiet in classicorum de his rebus antiquissimis scriptorum testimoniis. Caeterum conditor Crotonis a Dionysio l. l. et a Scymno Chio Orh. descript. ed. Erasmi. Paul. F. Vinding. v. 329. Μύσκελος, in Epigrammate autem ap. Strab. p. 121. et Diod. Excerptt. Vatic. Vol. III. p. 9. ed. Wind. Μύσκελλος appellatur. cf. Phil. Cluv. Ital. ant. p. 1310 sqq.

54) Τέλλης] Testis African. ap. Euseb. Ἑλλ. Ὀλ. pag. 39. Cod. Armen. ap. Aucher. P. I. p. 284. Tullum exhibet.

55) Πένταθλον κτλ.] Auctores Scalliger sequitur Paus. V, 8, 3. et Africanum apud Euseb. χρον. λογ. p. 39, quorum tamen posterior Pausaniae Λαμπίδα nominat Λαμπίαν. Sed Pausaniae scriptura confirmatur textu Appeniciaco ap. Auch. P. I. p. 284. Recte igitur Meurs. Arch. Ath. I, 7. p. 20. Λάμπις pro Λαμπίας Africano restituendum censet. Pro Eurybato Hybatum corrupte exhibet cod. Arm. l. l. Cf. Kraus. Olymp. p. 286.

56) Γύγης] Testis Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 327 C, ubi Εὐφορίων, ait, ἐν τῇ περὶ Ἀλιάδων, κατὰ Γύγην αὐτὸν (τὸν Ὀμηρον) τίθῃσι γιγόνιναι ὅς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς Ὀλυμπιαδικῆς Ὀλυμπιάδος, ὃν καὶ φησι πρῶτον ὠνομάσθαι τύραννον. Scaliger corruptam Ἀλιάδων scripturam servavit, mutandam illam in Ἀλεαδῶν. quomodo scriptum esse videmus a Valesio ad Harpocr. p. 75, a Tourpio ad Theocr. p. 519, nec non ab Aug. Meinekio in Euphor. Chalcid. Fragmentt. Gedan. a. 1823. 8., qui illum de Aleuadis librum secundo inter Euphorionis opera historica loco collocavit. Cf. Scal. Animadv. p. 79 a. b. Quod autem Euphorio Gygem primum tyrannum appellatum tradit, consentit Hipplias sophista ap. auct. Argum. Soph. Oed. Reg. Archilochii temporibus reges asserens tyrannos denominatos, et conlirnat Herod. I, 14. Vid. Fr. Creuz. Hist. Gr. antiq. Fragm. Heidelb. a. 1806. 8. p. 150 seq. not. 7.

57) Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Ξάνθον τὸν Λυδόν] apud Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΘ. Μένων Μεγαρεὺς στάδιον⁵⁸).

α.

β.

γ. ΑΨΑΝΔΡΟΣ⁵⁹). Ἀρχίλοχος ἤκμαζε⁶⁰).

δ.

ΟΛ. Κ. Ἀθηράδας Λάκων στάδιον⁶¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΑ. Παντακλῆς Ἀθηναῖος στάδιον⁶²).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΒ. Παντακλῆς Ἀθηναῖος τὸ δεύτερον στάδιον⁶³).α. ΕΡΥΞΙΑΣ ἑσχατος τῶν Μεδοντιδῶν⁶⁴).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΓ. Πυγμῆς ἄθλα ἀπεδόθησαν. Ἰκάριος Ὑπερησιεὺς στάδιον. Ὀνόμαστος Σμυρναῖος πρῶτος πυγμῇ, ὃ καὶ τῇ πυγμῇ νόμους θέμενος⁶⁵).

α.

β.

γ.

p. 314 b.

Vid. notam nostram 44. coll. Fr. Creuzer. Historic. Graec. antiquiss. fr. Heidelb. a. 1806. p. 227, qui tamen Xanthi testimonium perperam ad Leschem, nec vero ad Thasi κτίσιν rettulit, Archilochi coaevam.

58) Μένων] Teste Africano ap. Euseb. χρον. λογ. pag. 39, Ol. XIX. stadio vicit Μέρος Μεγαρεὺς. quam scripturam, etiam cod. Arm. auctoritate (ap. Auch. P. I. p. 284.) munitam, frustra et ad Euseb. verba laud. corrigit et hoc loco corrigendam innuit Scaliger.

59) Ἀψανδρος] Apsandri, qui Leocrati successit (Eus. Scal. p. 47, Hieron. chron. lib. II. p. 119, Georg. Syncell. p. 169. ed. Venet. = ed. Paris. p. 212 A.), initium e Dionysii sententia in Ol. XIX, 3, e Pausaniae calculis in Ol. XVIII, 2. conferendum est. Vid. Freculph. I, 2, 14. Cf. etiam not. 10.

60) Ἀρχίλοχος ἤκμαζε] Archilochum Ol. XIX, 3. floruisse, quantum scimus, neimo veterum diserte testatur. Verum non dubitamus, quin nota ista huncce locum ipso invito Scaligero occupaverit, quum potius ad Ol. XX, 3. pertinent, ita ut Scaliger Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. de Archilochi aetate sententiam indicare voluisse videatur. Cf. not. 44.

61) Ἀθηράδας] Auctor est Afric. ap. Eus. χρον. λογ. p. 39.

62) Παντακλῆς] Idem testis est Afric. l. I.

63) Παντακλῆς] Rursus tradit Afric. l. I. { Crameri Anecd. Par. Vol. II. p. 142. Παντακλῆς exhibent.

64) Ἐρυξίας κτλ.] Eryxiae, Apsandri successoris, (Euseb. Scal. p. 47, Hieronym. chron. lib. II. p. 119, Georg. Syncell. p. ed. Venet. 169. = ed. Par. p. 212 A.), qui fuit ultimus Medontidarum, annus primus ex Dionysii calculo Ol. XXII, 1, ex Pausaniae autem sententia Ol. XX, 4. assignandus est. Vellei. I, 8. eum Erycem appellat. Cf. not. 10.

65) Πυγμῆς κτλ.] Auctor African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 39, a quo tamen Ἰκάριος nominatur Ὑπερησιεὺς. Rectiorem formam Ὑπερησιεὺς Scaliger Strab. lib. VIII. p. 264. I. et Paus. V, 8, 3. IV, 15, I. debere videtur, quorum tamen alter nomen stadionicae non Ἰκαρίον, sed Ἰκάρου exhibet. Sed tueretur formam Ἰκάριος etiam textus Armeniacus ap. Auch. P. I. p. 284. Denique Onomastum Smyrnaeum hac Olymp. victoriam lucta primam rettulisse tradit praeter Afric. l. I. Paus. V, 8, 3.

δ. ΤΛΗΣΙΑΣ⁶⁶). ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου⁶⁷).
ΟΑ. ΚΑ. Κλεοπτόλεμος Λάκων στάδιον⁶⁸).

α.

β.

γ. ΚΡΕΩΝ, πρῶτος ἐνιαύσιος ἄρχων Ἀθήνησι⁶⁹).

δ.

66) Τλῆσις] Hanc de Tlesia mentionem qui cum iis comparat, quae ad ΟΑ. ΚΑ. γ'. de Creonte notata leguntur, eum, praesertim si non cognitam habet Olympiadum scriptoris rationem, haud diffitemur sane in hanc incidere posse sententiam, ut Eryxiae, octavo magistratus anno sive defuncto sive amoto Ol. XXIII, 4. Tlesiam suffectum, expletisque ab eo, qui de Eryxiae decennio restabant, annis tribus Ol. XXIV, 3. Creontem annuam praeturam auguratum esse statuat. Quid mirum, quod Ioan. Meursium de Arch. Ath. lib. I. cap. 8., qui Olympiadum recensiois auctorem tantum abest, ut e veteribus pendere totum arbitretur, ut ipsum veterem et, si non maiori, certe pari cum caeteris auctoritate habendum esse censeat, illi ipsi opinioni indulgere videmus? Ei ut congruam efficeret refragantem Pausaniae lib. IV, 14. extr. sententiam, qui, quamvis Tlesiae praeturam Ol. XXIII, 4. assignet, idein tamen archontes tum annuos fuisse asserit, hanc sibi levem repperisse visus est medicinam, ut inter verba Pausaniae Ἀθήνησι δὲ et οἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἦσαν ἤδη τότε ἄρχοντες particula οὐχ insereretur. Omnes hasce ineptias, quas refellere nil attinet, evitasset Vir alioquin prudentissimus, si Anonymum suum perspexisset non alio niti, quam Pausaniae testimonio. Quod eni persuasum est, is de Tlesiae praetura, Ol. XXIII, 4. illata, sic iudicabit, respondere eam accuratissimis, Dionysiamam computandi et Charopis et Creontis initium rationem (cf. nott. 10 et 69.) toto quinquennio intervertentibus, Pausaniae calculis, qui quum decennale imperium Ol. V, 4. incepisse, idque, interiecto LXX. annorum intervallo (cf. Vell. I, 8.), Ol. XXIII, 2. annuam praeturam consecutam esse demonstrent, Pausaniae simul ipsi, belli Messenii secundi principium Ol. XXIII, 4. assignanti, anni eius archontem, Tlesiam, iam inter annuos referendum fuisse ostendunt. Inde vero qui hausit Scaliger, in eam incurrit vituperationem, quod postquam in definiendis archontum Atheniensium temporibus praeter Dionysii calculos (ΟΑ. Ζ. α'. Θ. γ'. ΙΒ. α'.) etiam Pausaniae sententiam ΟΑ. Ε. δ'. Η. β'. Ι. δ'. verbis κατὰ τινὰς constanter annotavit, deinde vero ΟΑ. ΙΑ. γ'. ΙΖ. α'. ΙΘ. γ'. ΚΒ. α'. solam Dionysii computationem indicavit, hoc loco recurrens ad spretam quater Pausaniae rationem verba ista κατὰ τινὰς aducere neglexit.

67) ἀρχὴ κτλ.] Auctor Paus. lib. IV, 14. extr. Cf. not. 66.

68) Κλεοπτόλεμος κτλ.] Testatur Africanus ap. Eus. χρον. λογ. pag. 40 init. In textu Armeniaco nomen Cleoptolemi in Κλεοπτολεμῆος corruptum esse videtur secundum Aucheri Tom. I. p. 285 versionem, quamquam Angelo Maio Cleoptilemus audit.

69) Κρέων κτλ.] Significat Scaliger Dionysii computum, qui quum Charopis initium in Ol. VII, 1. conferat (cf. not. 10.), capta post LXX. annos (v. Vell. I, 8. et Euseb. Scal. p. 47 coll. Castore ap. Euseb. Arm. ed. Mediol. a. 1818. fol. lib. I. p. 134 cp. 29.) a Creonte annuae praeturae auspicia Ol. XXIV, 3. assignet necesse est. Cf. not. 66, ubi Pausaniae calculis effici indicavimus, ut Creon quinque annis ante i. e. Ol. XXIII, 2. archon fuisse videatur. Ad hunc fere annum, si quidem recte interpretor, etiam Africani (ap. Eus. χρον. λογ. p. 47 et Georg. Syncell. p. 169 ed. Venet. = p. 212 ed. Paris.) testimonio deducor hocce: ἀφ' οὗ (Κρέωντος) ἐπὶ τὴν διακοσιοστὴν πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (int. excluso termino) ἄρχοντες ἐννακόςιοι καὶ τρεῖς μέχρι Φιλίππου, καὶ ὃν ὑπάτειον Ῥωμαίων Γράτος Σεβαστιανὸς καὶ Σίλευκος. Fuit is annus tertius M. Aurelii Antonini, qui et Heliogabalus dictus est, quartus autem Olymp. CCXLIX., in qua explicit opus chronicorum Africani. Cf. Ios. Scal. in Add. Nott. ad Gr. Eus. p. 426 a. b. cum Bapt. Aucheri ad Eus. Arm. p. 313 annotatione. Supputatis igitur iude ab Ol. CCXLIX, 4. annis 903, Creontis annum Ol. XXIV, 1. Africanus assignari velle videatur. Hoc tamen quominus statuas, duo impediunt ἀναρχίας anni, quos vel in lacunosis, quibus utimur, Fastis Atticis notatos reperimus. Primum enim Olymp. XCIV. anni I., quo anno XXX. tyranni Athenas tennerunt, Pythodorus nominatur ille quidem archon a Lys. orat. VII. de Trunco oleae sacrae exciso pag. 74 ed. Car. Foertsch. et a Pseudo-Plutarcho de X. Oratt. vit. Lys. p. 324, sed in Annales videtur non relatus esse ab Atheniensibus, qui annum illum aut τὴν ἀναρχίαν (cf. Diod. lib. XIV, 3) aut τὴν πρὸ Εὐκλείδου ἀναρχίαν (cf. Pseudo. Plut. l. l. p. 323.) vocare consueverant. Ecce verba in Xenoph. Hell. II, 3. init. Τῶ δ' ἐπιόντι ἐτεῖ, ἐν ᾗ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἣ τὸ στάδιον ἐνέκα Κροκίνας Θεῖταλός, Εὐδίου ἐν Σπάρτῃ ἐγορήγοντος, Πυθόδωρον δ' ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος, ὃν Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἤρεθθη, οὐκ ὀνομάζουσιν, ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν κτλ. Hanc accuratissimam temporis significationem cum multis aliis, quae in Xenophontis Hellenicis reperiuntur, aequae plenae et exactae, etsi bene scimus Dodwellum et Marshamum (cf. et Idel. chron. tom. I. p. 372 not. 2.) a Xenophontis manu profectam negare, quippe quum, teste Polybio XII, 2, primus Timaeus ἐν κοινῇ ἱστορίᾳ Atheniensium archontibus ephorisque Lacedaemoniorum et Argivorum sacerdotibus ad annos designandos usus esse perhibeatur: tamen eam homini, talia qui scire posset, deberi certum est, ita ut rem, de qua agitur, Xenophontis auctoritas, non fides historiae deserere putanda sit. Alter ἀναρχίας annus est Olymp. CCXV, 3, de quo testis Phlegon. de Mirab. cap. 24. (Cf. quae ad ΟΑ. ΣΙΕ. γ'. annotavimus.) Utraque autem ἀναρχία quum 903 annis, quos inde a Creonte usque ad Philinum praeterlapsos esse propter archontum numerum, ab Africano indicatum, statui debet, annum 904 et 905 addat: Creontis praetura, ex Africani calculis, non in Ol. XXIV, 1, sed in Olymp. XXIII, 3. conferenda ita videtur, ut, quoniam civilis Atheniensium annus sine dubio tum

ΟΑ. ΚΕ. Θάλλιος Λάκων στάδιον⁷⁰). Ἰππων τελείων δρόμος προσετέθη. Παγών-
δας Θηβαῖος ἄρματι τελείῳ πρῶτος⁷¹).

α. Ἀνακρέων ὁ λυρικός ἤχμαζε κατὰ τινος⁷²).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΚΖ. Καλλισθένης Λάκων στάδιον⁷³). Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλος τρισὶν
Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε⁷⁴). Κιθαροδῶν ἀγών⁷⁵). Ἔως ὧδε τὴν προστάσιαν
ἔσχον τοῦ τε ἱεροῦ, τοῦ τε ἀγῶνος οἱ Ἡλεῖοι. Οἱ δὲ Πισᾶται τὴν οἰκίαν
ἀπολαβόντες αὐτοὶ συνετέλεσαν τὸν ἀγῶνα, ὁρῶντες εὐδοχιμοῦντα⁷⁶).

α. Τὰ Κάρνεια ἀγὼν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ⁷⁵).

β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ. Τύλλος Ὀστίλιος μετὰ Νομᾶν Πομπήλιον Ῥώμης ἐβασίλευσε⁷⁷).

γ.

δ. κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰντεράμνα (leg. Ἰντέραμνα) ἐκτίσθη⁷⁸).

a Gamelione ordiebatur (cf. Idel. chron. T. I. pp. 286, 369.), semestre de eius imperio incurrerit in Olymp. XXIII, 2, ad quem ipsum annum supra nos deducebat etiam Pausaniae computus.

Tota haec a nobis monstrata Africani cum Pausania in concordiam revocandi ratio enititur condicione, ut Africanum l. l. revera archontum annuorum, qui a primo omnium usque ad Ol. CCXLIX, 4. Athenis imperitassent, non vero annorum, qui per illud temporis spatium praeterlapsi essent, numerum indicare voluisse concedatur. Quod qui non largiuntur, Africanum Ol. XXIV, 1. Creontis annum significare dicentes, habent et hi, quibus nitantur, gravissima testimonia, nimirum Africani ipsius hocce: καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρίων ἐπὶ τῆς ἱκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος ap. Eus. χρον. λογ. p. 28, v. 34 sq. Cf. Periz. ad Aelian. V. II. V, 13., Cors. Fast. Att. tom. I. p. 7. tom. III. p. 33. seqq., Clint. Fast. Hell. I. p. 182, Boeckh. in cau. ad chron. Par. ep. 27. Corp. Inscr. II. p. 307.

70) Θάλλιος κτλ.] Testis Afric. ap. Eus. χρον. λογ. p. 40. Cramer tamen Anecdota pag. 143 cum text. Euseb. Armen. scripturae Θάλλιος patrocinantur.

71) Ἰππων κτλ.] Auctor Paus. lib. V, 8, 3. Pro Pagonda Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. corrupte scribit Πάτων. Mendum indicat textus armeniaci Paoron.

72) Ἀνακρέων κτλ.] Testis est corruptus locus apud Suidam s. v. Ἀνακρέων, ubi Anacreon, Teius, lyricus, Scythini vel Eumeli vel Parthenii vel Aristocritae F., secundum nonnullos chronologos i. Ol. XXV. vixisse dicitur, Cyro et Cambysae aequalis. Οἱ δὲ ἐπὶ Κίρον καὶ Καμβέσου τάσσουσιν αὐτὸν (int. τὸν Ἀνακρέοντα), κατὰ τὴν κε' Ὀλυμπιάδα. Quis credat? Nos νε' pro κε' corrigendum putamus. Scaliger Suidae verba aut conjectura tentare noluisse, aut inserta inter αὐτὸν et κατὰ formula οἱ δὲ legisse censendus est. Caeterum κατὰ τινος scripsit, quia infra Suidae ipsius sententiam Anacreontem Ol. LII. Polycratidis Samii tempore floruisse scribentis, ad ΟΑ. ΝΒ. Α. prolaturus est. Sed hic quoque numerus Welckero correctione indigere videtur, in lib. de cycl. ep. p. 244. not. 384. ξβ' pro νβ' probabiliter rescribenti. Certe Hieronymus Anacreontem Ol. LXII, 1. (Mai. Arm. Ol. LXI, 2) inclarusse testatur chron. lib. II. p. 128. Athenaeus lib. XIV. cp. 9. p. 635 E. eum simpliciter dicit aetate posteriorem fuisse, quam Sappho. Fuit autem Anacreon amatorii carminis inventor (Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 308 C.) vixitque, teste Lucian. Macroh. 26. p. 226 tom. III. ed. Reiz., annos LXXXV. Cf. Prolegg.

73) Καλλισθένης Λάκων στάδιον] teste Afric. ap. Eus. χρον. λογ. I. p. 40.

74) Φιλόμβροτος κτλ.] Ibidem tradit Africanus. Textus Armen. corrupte Φιλόμβροτον nppellat.

75) Κιθαροδῶν ἀγών] Africanus l. l. ad ΟΑ. κς'. Κάρνεια ἐτέθη πρῶτον ἐν Λακιδαιμόνι κιθαροδῶν ἀγών. Distraxit Scaliger, quae non sunt distrahenda, citharoedorum certamen a Carneis, quae sub ΟΑ. Κς. α'. primum Ol. XXVI, 1. Spartae celebrata esse annotat, non intelligens, verba κιθαροδῶν ἀγών apud Africanum nil aliud esse, nisi Carneorum explicationem. Unde factum est, ut citharoedorum certamen ad ludos Olympicos referendum censuisse videatur, quum tamen μουσικοῦς ἀγῶνας certum sit Olympiae non actos esse, nisi iubente Nerone Ol. CCXI, 3. Cf. quae ad ΟΑ. ΣΙΑ. γ'. annotavimus. Confirmat Africani testimonium etiam Sosibius ap. Athen. lib. XIV. cap. 9. p. 635 E, unde hausit Scaliger, quae ad ΟΑ. κς. α'. adscripsit. Celebrantur autem Carneae eodem fere tempore, quo ludi Olympici, mense Lacedaemoniorum Καρνείω. Cf. Enrip. Alc. 460. ibique Interpp. de Carneis ludis. De mense Carneio vid. Thuc. V. 54. Cors. F. A. T. II. p. 452. Idel. chron. T. I. p. 363, de Carneolcis Manso Spart. I, 2. pag. 214.

76) Ἔως ὧδε] Strabo VIII. p. 245, 4 solus auctor est hulus rei.

77) Λεώστρατος κτλ.] Commisit quadriennii prochronismum Scaliger, aut, si mavis, eius hypotheta. Pertinent enim utriusque et Leostрати et Tulli Hostilii auspicia in Olymp. XXVII, 2. Testis Dionysius Ant. Rom. lib. III. p. 136 extr. et seq. init. coll. lib. II. p. 63 ubi regnum Pompilii XLIII. annos durasse tradit cf. nos s. n. 49.

78) κατὰ τὴν Ἰταλίαν κτλ.] Testatur vetus Inscriptio, quae extat apud Gruter. p. CXIII. num. 2.

ΟΑ. ΚΖ. Εὐρυβος Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁹⁾. ὁ ἀγὼν πρῶτον σιφανίτης ἐγένετο κατὰ τινὰς^{79α)}.

α. Ἀλκμῶν ὁ λυρικὸς ἐγνωρίζετο, Ἀρδυος Σαλυνάτιου (leg. Σαδυνάτιου) πατρὸς τῶν Λυδῶν βασιλεύοντος⁸⁰⁾.

β.

γ.

δ. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸¹⁾.

ΟΑ. ΚΗ. Χάρμις Λάκων στάδιον, ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει⁸²⁾. ὡς δὲ ἄλλοι Χίονις Λάκων⁸³⁾. Ταύτην ἤξαν Πισαῖοι, Ἡλείων διὰ τὸν πρὸς Δυμαίους πόλε-

„Genio. municipi. anno. post.
Interamnam. conditam.
DCCIII. ad. Cn. Domitium
Ahenobarbum.

Providentiae. Ti. Caesaris. Augusti. nati. ad. aeternitatem. | Romani. nominis. sublato. hoste. perniciosissimo. P. R. | Faustus. Titius. Liberalis. cet.”

„Haec tabula,” inquit Scaliger Emend. Tempp. lib. V. p. 385 laudata ista Inscriptione, „manifesto gratulatur Tiberio Caesari de caede Seiani, quae accidit anno ante consulatum Cn. Domiti Ahenobarbi et L. Vitelli, qui obiit in magistratu, cuius nomen hic derasum est.” Fuit autem Cn. Domitius Ahenobarbus cum A. Vitellio Nepote, in cuius locum M. Furius Camillus suffectus est, Consul a. U. c. 785. i. e. (teste Scal. in Euseb. can. p. 202.) Ol. CCL, 4, unde si retro numeraveris annos 704. i. e. Olympiadas 176. solidas, incidet in Ol. XXVI, 4, quo anno conditam Interamnam innuit Inscriptio, de cuius auctoritate disputare ab hoc loco alienum est. Sita fuit Interamna in confluence Liris et Casini. Auctor Strab. lib. V. p. 157 v. 44. et p. 164 v. 17. Vid. Phil. Cluv. Ital. ant. I. p. 635, cuius in adhibendo Anonymi sui testimonio errorem in Prolegomenis castigavimus.

79) Εὐρυβος κτλ.] Testis African. ap. Euseb. χρον. λογ. pag. 40. Qui Eurybus stadio victor ab Africano appellatur, is Dionys. Ant. Rom. lib. III. p. 137, 1. Eurybates, Pausaniae lib. II. cap. 24. §. 8. Euryhotus est. Sed tnetur Eurybum etiam text. Arn. Caeterum vicerunt hac Olympiade etiam Dnippos Crotoniata pugilatu, et Eleus ex Dyspontio quadrigis, uti auctor est Phlegon apud Steph. s. v. Δυσπόντιον. Cf. Westerm. in censura lib. Kraus. in „Nene lahrb. f. Philol. u. Paedagogik. Herausg. v. Seebode, Iahn, Klotz.” XII. cycl. XXXVI. vol. I. fasc. p. 96.

79α) ὁ ἀγὼν κτλ.] Haec nota manifesto nititur Scaligeri errore. Nos certe, unde sua repetierit Scaliger, nescimus, nisi forte e loco Strab. VIII. tom. III. p. 136 ed. Tzsch. perperam distincto. Vid. Palm. Exercitt. ad auctt. Gr. p. 308.

80) Ἀλκμῶν κτλ.] Testis Suidas s. v. Ἀλκμῶν Λάκων ἀπὸ Μισσοῶς κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πῶοντα (πατρόθεν Schneidew. περὶ ποιητῶν Bernh.) Ἀνδρὸς ἐκ Σάρδεων, λυρικὸς, υἱὸς Δάμαντος ἢ Τιτέρον. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κς Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Ἀρδυος τοῦ Ἀλυνάτιου πατρὸς· καὶ ὡν ἱρωτικὸς πάνυ, ἐπειτὴς γίγονε τῶν ἱρωτικῶν μελῶν. Recte perspexit Scaliger, perperam a Suida Ardyis filium dici Alyattem, cui potius Sadyattem patrem extitisse ex Her. I, 16. satis constat. Idem etiam Ardyis filium Sadyattem fuisse testatur, ita ut Σαδυνάτιον pro Ἀλυνάτιου Suidae restituendum esse rectissime Scaliger indicare videatur. Nam quod supra in textu legis Σαλυνάτιον, sine dubio error est typographi. Cf. de Alcmane Corsin. F. A. T. III. p. 50 sq. Cf. Prolegg.

81) Πισίστρατος] Athenis archon. fuit teste Pausan. II, 24, 8, anno quarto eius Olympiadis, qua stadio vicit Euryhotus Atheniensis, qui non alius est, quam Eurybus Africanus. Cf. not. 79.

82) Χάρμις κτλ.] Testis Afric. ap. Euseb. p. 40, ubi quod Χίονις pro Χάρμις rescribendum esse dicit Krausius Olymp. p. 243 extr. (cf. ibid. p. 260) et assentiri non possumus. Nam praeterquam quod text. Arn. Χάρμις scripturam confirmat, simul si Χίονις l. l. rescriberetur, penitus turbaretur Africanus catalogus, qui demum ab Ol. XXIX. per tres deinceps Olympiadas Chionida stadio palmam rettulisse testatur. Cf. not. 84. Verba deinde ab Africano addita „ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει” notissimam spectant athletarum ἰσχυράτην, quae eos, ut ad certamina sese corroborarent, moderate, caste, ieiune vivere iubebat. Ex hoc antiquissimo athletarum more corporis parco cultu cuicunque molestiae assuefaciendi haud dubie fluxit verbi ἀσκήν sensus vulgarissimus, quo a patribus ecclesiasticis usurpatur. Cf. de athletarum ἡρωφάγια Tertull. de ieiuniis cp. IX., de eorum ἀσκήσει Wetstenium ad Pauli apost. ad Corinth. epist. I. cp. 9. v. 25. Vid. et Vales. ad Harpocr. v. ξηραλογεῖν, Stallh. ad Plat. Remp. III. p. 389 C., Kraus. l. I. p. 144.

83) ὡς δὲ ἄλλοι Χίονις] Errat Scaliger, quod secundum aliorum sententiam Chionidem Lacedaemonium hac Olympiade stadii palmam rettulisse asserit. Iam enim alii, quos dicit, non alius quam Pausanias est, qui tamen quom lib. IV. 23, 2 simpliciter affirmet Chionidem Ol. XXVIII. Olympia vicisse, cum Africano facillime sic componi poterit, ut eadem hac Olympiade et Charmis stadio et Chionis sive Anchionis (cf. Paus. III, 14, 3. cum eiusd. VI, 13, 1. et Kraus. Olymp. p. 243) non stadio, sed alio certaminis genere (diaulo: cf. Paus. III, 14, 3) victor extitisse dicatur. Cf. Corsin. F. A. T. III. p. 44. et quae ad ΟΑ.

ΚΘ. Α. Α.Α. diximus.

μον ἀσχολουμένων⁸⁴). παγκρατιαστής τε ἀνὴρ καὶ ἵππος κέλῃς προσετίθη. τοὺς ἐξεληθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμις συγκατεργάσατο Συρακούσιος⁸⁵).

α. ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ. Εἰρα Μεσσηνίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἐάλω. p. 315 a. ὁ πόλεμος ὁ δεύτερος τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων τέλος ἔσχειν. οἱ ἐκ τῆς ἀλώσεως Εἰρας σωζόμενοι Μεσσήνιοι Κυλλήνην ἀνέκτισαν, τῆς ἀποικίας σφίσις ἡγουμένου Ἀριστομένους⁸⁶).

β.

γ.

δ. Ναυμαχία Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους πασῶν παλαιότη⁸⁷).

ΟΛ. ΚΘ. Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον⁸⁸), ὡς δὲ ἄλλοι Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον, οὐ τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ⁸⁹).

84) Ταύτην ἦσαν κτλ.] Secundum Afric. ap. Euseb. p. 40.

85) Παγκρατιαστής τε ἀνὴρ] Haec quum ad Ol. XXXIII. pertineant, Scaliger intulit huic anno ex perperam intellecto Pausaniae loco, qui lib. V, 8, 3. ἐγδύη δέ, αἰτ, ἀπὸ ταύτης (τῆς εἰκοστῆς male supplevit Scaliger, quum ex iis, quae praecedunt, verbis πέμπτη δὲ ἐπὶ τῆς εἰκοσι potius τῆς πέμπτης ἐπὶ ταῖς εἰκοσι supplere deberet) Ὀλυμπιάδι ἰδέξαντο παγκρατιαστήν τε ἄνδρα καὶ ἵππον κέλῃτα· ἵππος μὲν Κρανωνίου Κρανίδα παρέφθη, τοὺς δὲ ἐξεληθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον (ὁ) Λύγδαμις συγκατεργάσατο Συρακούσιος. Cf. quae ad Ol. XXXIII. diximus.

86) Αὐτοσθένης. Εἰρα κτλ.] Auctor Paus. IV, 23, 1. Verum Pausanias aut eius librarius hallucinatus est. Age temporum momenta paullo accuratius expendamus. Initium est bellum Messenium secundum Ol. XXIII, 4, ut ait lib. IV, 15. init. Tertio porro belli anno victi sunt Messenii ad Taphrum. Cf. lib. IV, 17, 2. Secuta est Irae obsidio per annos XI. Cf. lib. IV, 20, 1. Fiunt ab initio belli anni XIII., qui Ol. XXIII, 4. additi desinunt in Ol. XXVII, 1, non vero, uti Paus. IV, 23. init. vult, in Ol. XXVIII, 1. Hinc Pausaniae textum labem contraxisse manifestum est, quam equidem in anno, quo ad Taphrum superati sunt Messenii, quaerendam puto, qui annus forsitan belli non fuit tertius (γ'), sed septimus (ζ'). Alibi sedem mendii latere putat Petav. Doctr. Tempp. lib. XIII. p. 301. Ceterum forma nominis Ira fluctuat inter Ἰρά, Ἰρά, Εἰρα, Εἰρα. Cf. Aug. Meineke in Act. Acad. Boruss. class. hist. phil. a. 1832. p. 113 not. 2. (de Rhiano poeta).

87) Ναυμαχία κτλ.] Testatur Thucyd. I. cp. 13. his verbis: ναυμαχία τε παλαιότη (al. παλαιότητα) ὣν ἴσμεν γίγνεται Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους. ἔτη δὲ μάλιστα καὶ ταύτη ἐξήκοντα καὶ διακόσι' ἔστι μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου i. e. μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Atqui bellum Peloponnesiacum finem habuit Ol. XCIII, 4. Deductis igitur de Ol. XCIII, 4. integris Olympiadibus LXXV., proelii illius annus reperitur Ol. XXVIII, 4. Sed ex mea sententia numeri apud Thucydidem non accurati sunt, sed rotundi. Cf. Mueller. Dorr. I, 119, 5 et II, 23, 1.

88) Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον] Testis Pausan., qui lib. IV, 24, 2. Μεσσηνίων δέ, inquit, τοὺς ἐγκαταλειφθέντας ἐν τῇ γῇ, συντιλοῦντας κατὰ ἀνάγκην ἐς τοὺς Ἑλλώτας ἐπέλαβεν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ ἡσυχίας ἀποστῆσαι κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκη Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους Ἀθήνησιν ἄρχοντας. Haec lectio vulgata est; quam Scaliger secutus est. Verum Petav. Doctr. Tempp. lib. XIII. p. 300 optime intellexit Pausaniae locum corruptum et ἐβδομηκοστήν pro εἰκοστήν restituendum esse. Olympiade enim LXXIX^{aa} Xenophontem Corinthium stadio vicisse testantur praeter African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41. Dionys. Halic. R. A. lib. IX. p. 617 sq. et Diod. XI, 70. init., qui archontem eiusdem Olympiadis anno primo Athenis fuisse Archemedidem, non Archimedem testantur. Meursius igitur in Arch. Ath. II, 15., Palmer. Exercitt., Simson. chron. cathol. a. m. 3541., Wesseling. ad Diod. XI, 63 Pausaniae verba sic restituunt . . . κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἐβδομηκοστήν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκη Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους Ἀθήνησιν ἄρχοντας. Cf. nos ad Ol. LXXIX, 1. s. n. 379.

89) ὡς δὲ ἄλλοι] Chionis hac Olympiade victor coronatus est, ex Afric. apud Euseb. χρον. λογ. I. p. 40. Scaligerum illa verba „ὡς δὲ ἄλλοι“ perperam addidisse apparet ex iis, quae modo de Xenophontis victoria disputavimus. Ceterum de saltu prodigioso cf. Scal. in Add. Not. ad Graec. Euseb. p. 427 a, siquidem tantus fuit, quantus ex Africano fuisse videtur: quod secus se habet. Nunc enim ex textu Armen. ap. Auch. I. p. 286 satis constat, Eusebio xβ pro νβ restituendum esse. Neque vero in eo anxie haerendum est, quod in Arm. textu duos et viginti cubitos aequasse saltus Chionidis dicitur: quandoquidem cubitus, incertum mensurae nomen, apud Armenios vel pro pedum mensura usurpari inouit Aucherus in nott. ad I. I., testimonio usus Moysis Chorenensis de Varazdate Armeniorum rege, Tom. III, 40. p. 280 in Whistoni interpr. lat. Deinde quod Scaliger Chionidem sive Anchionidem (Paus. III, 14, 3. IV, 23, 2, 5. VI, 13, 3. Boeckh. Explicatt. ad Pind. Olymp. XII. p. 206, Kraus. Olymp. p. 243), hac Olympiade stadio iterum vicisse affirmat, in errorem inductus est a Pausania. Is tamen, quum IV, 23, 5 (de quo loco rectissime iudicat Siebel. Annotat. Vol. II. p. 142) Chionidem Laconem simpliciter tradat Ol. XXIX. iterum

α. *ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ*⁹⁰). Πάλιν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων Μεσσήνιοι ἀπίστησαν⁹¹).
 Περιάνδρος ἐν Κορίνθῳ ἐγεννήθη, ὁ μετὰ ταῦτα τῆς πατρίδος τυραννήσας.⁹²)
 Ἀρίων Μηθυμναῖος Κυκλάων υἱὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ νικῆσας ἀγῶνα, ἐπὶ δελφῖνος
 εἰς Ταίναρον τῆς Λακωνίας ἐσώθη⁹³).

β.

γ.

δ.

victorem extitisse, eadem Olympiade unam stadio, alteram alio certaminis genere (fortasse diaulo: cf. Paus. III, 14, 3.) palmam rettulisse videtur.

90) *Ἀρχιμήδης*] Archimedis praetura Scaliger e Pausaniae loco corrupto (IV, 24, 2.) in hunc annum intulit, ut paullo ante demonstravimus s. n. 89.

91) *Πάλιν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων*] Idem Pausaniae locus corruptus fraudem fecit Scaligero. Initium enim belli huius ex Pausaniae sententia assignandum est Ol. LXXIX, 1, quod anticipatum ad Ol. LXXVII, 4. rettulit Diodorus XI, 63, de cuius sententia ad Ol. LXXVII, 4. exponemus. Nunc confer Wesseling. ad Diod. I. I. et ad cp. 84.

92) *Περιάνδρος*] Nititur his Diogenis Laërt. (vit. Periandr. I. p. 66. Casaub.) verbis: καὶ ὅς (scil. ὁ Περιάνδρος) ἀθυμῆσας ἐτελεύτησεν, ἥδη γεγονώς ἐν ὀγδοήκοντα. Σωσικράτης δὲ φησὶ πρότερον Κροίσον τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτι τετραράκοντα καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς τισσαρακοστῆς ἐννιάτης Ὀλυμπιάδος. Scal. in Canon. Isag. III. p. 342 hanc Sosicratis fuisse sententiam ex illis verbis enucleavit: „Sosicrates Lacon eum (sc. Periandrum obisse scribit) anno ultimo Ol. XLVIII. annos natum LXXX., annis XLI. ante mortem Croesi.” Coniunxit igitur Scaliger καὶ ἐνὶ εὐν τετραράκοντα, verbaque πρὸ τῆς μὲν Ὀλυμπιάδος sic accepit, quasi statim ante Ol. XLI. i. e. Ol. XLVIII, 4. Periander mortem obisse a Sosicrate diceretur. Quasi si occubuit vel annos natus LXXX., vel anno aetatis LXXX^{mo} (id enim ex verbis γεγονώς ἐν ὀγδοήκοντα perspicui nequit) Olympiade vel XXVIII, 4. vel XXIX, 1. natus sit necesse est. At sine dubio falsus est Vir Summus in explicanda verborum καὶ ἐνὶ ratione: ista enim, id quod viderunt Menagius ad Laert. I. I. — cuius interpretationem Ambrosianae posthabere non debebat Henr. Gust. Huebner. in Diog. edit. Vol. I. p. 68, — Corsin. F. A. T. III. p. 61, Clinton. F. H. Vol. II. ed. II, 4. Oxon. a. 1827. App. p. 296 cum vv. πρὸ τῆς μὲν Ὀλυμπιάδος coniungenda et commate interposito ab iis, quae praecedunt, sic distinguenda sunt: τετραράκοντα, καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς κτλ., quae quidem distinctio licet in anno nati mortisque Periandri nil mutet, Croesi tamen mors efficit, ut non cum Scaligero ad Ol. LIX, 1. sed anticipata ad Ol. LVIII, 4. referenda esse videatur. Cf. lo. M. Schultz. Appar. ad Ann. crit. rer. Graec. Spec. II. p. 26 sq. not. 50. Explicata iam Laertii sententia ceterisne autoribus cum eo conveniat, necne videndum est. Solin. cp. 12. Arionem Methymnaeum, postquam in certamine Sculo victor exstitit, Ol. XXIX. i. e. eodem anno, quo secundum Sosicratem natus est Periander, delphine in Taenarum promontorium delatum esse tradit. Atqui Herod. I. 23. 24. id gestum esse narrat, dum Periander Corinthi principatum, quem Ol. XXXIX, 1. adeptus est, tenebat. Ut miram hanc repugnantiam tollerent, veteres iam duos fuisse Periandros sumserunt. Sotion, Heraclides, Pamphila (cf. Diogen. I. I.) alterum tyrannum, alterum sapientem, Neanthles vero Cyzicenus ἀνέψιους fuisse statuit (Diog. I. I.), quos tamen falli ait Meurs. Arch. Ath. I. cp. 10. p. 38 sq., quandoquidem et regnum tenuisse sapientem satis certum sit, nec ut ἀνέψιοι fuerint, temporum permittat ratio. Idcirco duos fuisse Periandros statuit ille quidem et ipse, sed alterum avum, Cypseli filium, qui etiam ipse filium, patris nomine Cypselum nuncupatum, habuerit; cuius filium Periandrum dictum alterius nepotem Ol. XXIX, 1. esse. Nec haec Meursii ratio nobis arridet, amplectentibus Corsini sententiam, qui F. A. T. III. p. 48 seq. missis de Arionis aetate ambagibus cum plerisque veterum nonnisi unum Cypselum unumque Periandrum fuisse statuit, quorum alterum testibus Herod. V, 92 et Aristot. Polit. V, 12. annos triginta, alterum vero annos quadraginta quatuor auctore Aristot. I. I. regnasse demonstrat, ita ut tyrannis Cypselidarum ipsa sub patre et filio ann. LXXIV. obtinuerit. In hac sententia confirmat V. D. locus Herod. III. cp. 53. et oraculum Cypselo redditum, quo eius nepotes imperii expertes fore ostenditur, hocce:

Κύψελος Ἡετίδης βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου

Αὐτὸς καὶ παῖδες, παίδων γε μὴν οὐκ ἐστὶ παῖδες

Idem ante Corsinum etiam Scaliger statuit, Can. Isag. II. p. 169 et lib. III. p. 342, nisi quod Laërtio (I. p. 25. Men.) et Hieron. chron. libr. II. p. 123 testibus Periandro nonnisi XL. annos regni adscribit. Corsinus autem nec Strabonem moratur, qui lib. VIII. p. 260 sq. Cypselum ad heredem tertium propagasse tyrannidem dicit; nec Aelianum, qui Var. Hist. VI, 13. sapienter a deo institutum ait, quod tyrannides ad tertiam generationem non perveniant.

93) *Ἀρίων Μηθυμναῖος*] Scaliger tempus rei e Solino (cp. XII. p. 28. v. 31 sqq. ed. Basil. 1543.) verba quaedam e Syncello p. 213. D. sumsit. Sic enim hic: Ἀρίων ἐγνωρίζετο Μηθυμναῖος· οὗτος ἐνὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον διεσώθη. Patris nomen tradit Suid. s. v. Ἀρίων, qui floruisse eum scribit Ol. XXXVIII. Vid. Prolegg. De salute Arionis prodigiosa mentionem iniecerunt Herod. I, 23, 24 et Strab. XIII. p. 425. Hieron. chron. libr. II. p. 123. et Euseb. Arm. Arionem Ol. XL, 2 vel Ol. XLII, 3 a delphino ad Taenarum allatum esse voluit. De simulacro aeneo cf. Paus. III, 25, 5, qui etiam alterum Arionis delphino insidentis signum in Helicone affert lib. IX, 30, 2. Ceterum cf. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 84 a. et Fabric. Bibl. Gr. lib. II. cp. 15. 16.

ΟΛ. Α. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον⁹⁴). Πισαῖοι Ἑλλείων ἀποστάντες ταύτην τε ἤξαν καὶ τὰς ἐξῆς χθ⁹⁵).

α. Μεσσήνιοι τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην ἐπικτίσαντες Μεσσήνην ἐπωνόμασαν⁹⁶). Φιγάλεια τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐάλω⁹⁷).

β. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ⁹⁸).

γ.

δ.

ΟΛ. ΑΑ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ τρίτον⁹⁹). Κραυξίδας Κρανώνιος κέλῃτι πρῶτος¹⁰⁰). Ἀβδῆρα ὑπὸ Τητῶν ἐκτίσθη¹⁰¹).

94) Χίονις Λάκων] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Idem Chionis hac Olympiade etiam tertiam palmam alio certaminis genere (diaulo Paus. III, 14. 3.) rettulit ex Paus. VIII, 39, 2.

95) Πισαῖοι Ἑλλείων] Testimonio African. apud Euseb. l. l. nititur, cuius verba transcripsit Scaliger. Cf. eiusd. Add. ad Not. in Graec. Euseb. p. 427 a. At suspecta videtur Africani auctoritas Corsino F. A. T. III. p. 47 et Krausio Olymip. p. 51. n. 46, tum quia Pausan. VI, 22. 2. nonnisi Olympiadas VIII. XXXIV. CIV. ab Elidensibus Anolympiadas appellatas esse diserte tradat, tum quia ex Strabon. VIII. p. 245, 26. satis appareat, finito bello Messenio secundo ius praesidii Olympici ad Elidenses redisse.

96) Μεσσήνιοι Ζάγκλην] Hanc temporis assignationem quin Scaliger coniectura assecutus fuerit, non dubitamus. Pausan. enim lib. IV, 23 postquam Messenios cum Rheginis superasse Zancleae et cum his iunctos urbem Zanclen, ab ipsis Messaniam deuoinatam, incoluisse enarravit, haec addit §. 5: ταῦτα δὲ ἐπὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς ἐννάτης καὶ εἰκοστῆς, ἣν Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἐνίκη, Μιλτιάδου παρ' Ἀθηναίους ἄρχοντος κτλ. Scaliger, comparato loco lib. VIII, 39, 2, ubi ab eodem Pausania Miltiadis praetura ad Ol. XXX. refertur, quodque altera Chionidis stndii palma ab Africano ipsi Ol. XXX. assignatur, et quod praeturam Ol. XXIX, 1. e corruptis Pausaniae verbis Archimedes occupavit, τριακοστῆς reposuit pro ἐννάτης καὶ εἰκοστῆς. „Sed, ut ait Siebel. Annot. ad Pausan. l. l. Vol. II. p. 142, refutaturus Meursium, qui Lectt. Att. II. 23. eandem, quam Scaliger indicat, coniecturam proposuit, ibi vicisse dicitur Chionis, quam hoc loco secunda eius memoretur victoria. Miltiades autem, qui ibi quoque summo Athenis magistratu functus perhibetur, iterum archon esse potuit Ol. XXX., quod et ipse concedit Meursius Arch. Ath. I. 10. 11. et sumit Marshalinus p. 559.” Hactenus Siebelis., quem velin illud etiam addidisse, Miltiadis praeturam a Pausania VIII, 39, 2. non prius, sed secundo anno Ol. XXX^{mae} assignari, ita ut, qui Scaligeri Meursiique coniecturam amplectatur, pro πρώτῳ δὲ ἔτι corrigere coactus sit δευτέρῳ δὲ ἔτι. Huic vero ipsi coniecturae licet Scaligerum indulsisse ex anno Phigaliae a Lacedaemoniis captae adscripto (Ol. XXX, 1.) intelligatur, infra tamen apparebit, eum non ita certo confisum esse, ut Miltiadis praeturam non ex integro Pausaniae textu Ol. XXX, 2. assignaret. An Μιλτιάδου nomen Ol. Α. β. errore typographico occupasse dicamus, quum Scaliger Ol. Α. α. inseri voluerit, ita ut coniecturam semel admatam constanter tenuerit? Revertamur ad urbem Zanclen. Ea teste Thucyd. VI, 4. 5. primum a piratis Cumanis condita, tum a Chalcidensibus Euboicis aucta, nomen apud Siculos a falceis, quod ibi ζάγκλον appellatum est, forma (Strab. VI. p. 185. Aliter Diod. IV, 85) adepta est: quam post a Samiis aliisque Ionibus, qui Medos fugientes ad Siciliam appulerunt, liberatam mixtisque incolis restauratam Anaxilas, Rheginorum tyrannus, a patria sua Messeniam nuncupavit. Cf. Poppon. Prolegg. ad Thuc. P. I. Vol. II. p. 531. „Zanclen ab Anaxilao Ol. XXIX. captam scribit Pausan. IV. 23. Refellit eum ex ratione temporum (cf. Diod. IX, 48.) et Anaxilaum Ol. LXXVI. mortuum esse ostendit Spanhem. de praestant. et usu numism. Dissert. VIII. p. 554.” Duk. ad Thucyd. VI, 5. Nos Pausaniae testimonium vindicavimus in Prolegomenis.

97) Φιγάλεια τῆς Ἀρκαδίας] Nititur illo loco Pausaniae VIII, 39, 2, de quo modo verba fecimus. Ἐγένετο δὲ, ait, τῆς Φιγαλίας ἄλωσις καὶ Φιγαλέων ἡ ἐξ αὐτῆς φυγὴ Μιλτιάδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτι τῆς τριακοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Χίονις Λάκων ἐνίκη τὸ τρίτον.

98) Μιλτιάδης] cf. quae ad Ol. XXX, 1. s. n. 96. disputavimus.

99) Χίονις Λάκων] Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. Tres igitur stadii palmae a Chionide reportatae ex Africani sententia efficiuntur. Quod vero Paus. III, 14, 3. eum quater stadio, ter diaulo Olympia vicisse dicit, hallucinatus esse videtur, nisi forte sic corrigere mavis: ἐνιαῦθα (Ὀλυμπίασι) δὲ ἐπὶ τὰ ἐγένοντο νίκαι, τέσσαρες μὲν διαύλων, σταδίου δὲ αἱ λοιπαί: ita ut forsitan quartam diauli palmam hac ipsa Olympiade meruerit.

100) Κραυξίδας Κρανώνιος] Errore typographi aut calami Scaliger. victoria Crauxidae, quae in Ol. XXXIII. pertinet ex Paus. V, 8, 3, hic inculcata est. Pravam autem Scaligeri interpretationem illius loci si spectaveris, adscribenda erat victoria ad Ol. XXVIII. cf. nos ad Ol. XXVIII. s. n. 85 et ad Ol. XXXIII. s. n. 109.

101) Ἀβδῆρα ὑπὸ Τητῶν] Scaliger secutus est Solinum, qui p. 35, 50. Abderam, inquit, Olympiade prima et tricesima senio collapsam Clazomenii ex Asia ad meliorem faciem restitutam, oblitteratis quae praecesserant, nomini suo vindicarunt. Communicaverant autem cum Clazomeniis coloniae Abderam deducendae consilium Teii (Her. I, 168), unde proverbium: Ἀβδῆρα καλὴ Τητῶν ἀποικία. Cf. Strab. XIII. p. 443. Est autem verbum κτίζειν, quo usus est Scaliger, non de prima aedificatione, sed, ut saepius, de iustauratione intelligendum: Abdera enim ab Hercule ante condita et ab Abdero, Erimi filio (cf. Strab. Excerptt. lib. VIII. fin. p. 228), denominata docet Apollod. II. et in marmore Farnesiano explicando monet Corsin.

α. Κατά τινος τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυψέλου τυραννίδος, ἔτεσιν υμῶν ὕστερον τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου¹⁰²). τὴν πόλιν Ἀβδηρα χρόνῳ ἐρημωθεῖσαν καὶ ἐρημιμένην οἱ Κλαζομένιοι ἀνέκτισαν¹⁰³).

β.

γ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἢ Σελινοῦς ἐκτίσθη¹⁰⁴).

δ.

ΟΛ. ΑΒ. Κρατῖνος Μεγαρεὺς στάδιον, ὅτε καὶ πυγμὴν Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκα¹⁰⁵).

α. Πιττακὸς γέγονε κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους¹⁰⁶). Ὅρσιππου τοῦ Λακεδαιμο-

F. A. T. III. p. 52 sqq. De tempore instauratae Abderae paene consentit cum Solino Eusebius: Is enim secundum versionem Hieron. chron. lib. II. p. 121 refert ad Ol. XXXI, 2. Paullulum abluunt Maü Armeniaca, Ol. XXXII, 2. Abderae restitutionem assignantia. Cf. Herod. I, 168. et C. F. Hermann. „Versuch einer urkundlichen Geschichte von Abdera" in Zimmermann. Diarisi Scholast. ann. 1830. n. 63 sq. Causa, cur eadem bis legantur (vid. ann. α.), in promptu est, negligentia editoris Mori, Scaligeri mentem non assecuti, qui quum in Thesauri editione priore non exhibuisset nisi verba Ἀβδηρα ὑπὸ Τητίων ἐκτίσθη, post melius duxit, Solini verba, graece translata apponere margini, ut in editione nova locum illorum occuparent. Morus autem quum religioni sibi duxisse videatur, quicquam delere, eadem bis edidit. Vid. Pomp. Mel. II, 2, 108., Scymn. Chii perieg. 668., Steph. Byz. s. v. Ἀβδηρα, Philostr. Heroic. III, 1., Icon. II, 35., Hygin. II, 30. Conditorum Timesiam Clazomenium, non, ut Herod. I, 168. Timesium appellant Plut. de amic. mult. (VII. p. 296, Hutten. p. 374 Wyttenb.) et Aelian. V. H. XII, 9. Cf. Schultz. Spec. II. p. 32. n. 71., qui Teios, in Thraciam profectos, Abderam ibi condidisse et primum urbis conditorem Timesium s. Timesiam ut heroem coluisse Ol. LIX, 4. ex Herod. I. I. et Strabon. XIV. p. 644 colligit.

102) κατὰ τινος τὸ πρῶτον ἔτος] Auctor Diod. ap. Euseb. Scalig. χρόν. λογ. p. 35, 36., auspiciis tyrannidis Cypseli Heraclidarum reditu annis CCCCXLVII. posteriora fuisse. Iam vero Hieron. chron. lib. II. p. 98. Aletem, qui primus fuit ex prosapia Corinthiorum Heraclidarum, anno Abrahami DCCCCXVI. assignat, a quo usque ad Ol. I. I. anni numerantur CCCXXVI. Hos si de annis CCCCXLVII. deduxeris, restabit Ol. XXX, 1. annus, eumque Cypseli tyrannidis primum fuisse diserte tradit Hieron. chron. lib. II. p. 121. Euseb. Scal. p. 157 eum Ol. XXX, 3. assignat, videlicet secundum Apollodori calculos, ex quibus a reditu Heraclidarum usque ad Ol. I. anni computantur CCCXXVIII., cf. Diod. prooem. 5. Apollod. fragm. ed. Heyn. p. 1084. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 145. v. 25., Porphyry. ap. Euseb. χρόν. λογ. p. 28. v. 42 sqq., ubi tamen in annis ab Heraclidarum reditu ad Ionicam usque migrationem numeratis non ε' sed ζ' legendum est. Hunc calculum secutus est Petav. Doctr. Temp. lib. XIII. p. 302. Exercuit autem tyrannidem Cypselus secundum Hieron. I. I. XXVIII. annos, sed sec. Herod. V. 92. et Aristot. Pol. V, 12. XXX. annos.

103) Τὴν πόλιν Ἀβδηρα] Scaliger transtulit verba Solini p. 35, quae ascripsimus ad Olymp. nostrae init. s. n. 101.

104) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Duo extant de Selinunte condita veterum testimonia, quorum neutrum Scaliger amplexus esse videtur. Thucyd. enim (lib. VI, 4.) tradit, Megarenses, duce Hyblone, rege Siculo, condidisse Megara Hyblaea, indeque CCXLV. annis post a Gelone, Syracusarum tyranno, motos esse. Atqui Gelo, ut infra dicitur ad Ol. LXXII, 2, teste Diodoro XI, 38. Syracusas occupat Ol. LXXIII, 4. Si igitur annos CCXLV. retro supputaveris, Hyblaea Megarensia condita esse invenies Ol. XII, 3. Quum vero Thucyd. I. I. C. annos intercessisse inter Hyblaeorum et Selinuntis initia tradat, ex Thucydidis calculo Selinus condita est Ol. XXXVII, 3. Ad alium annum nos ducit Diodorus I. XIII. cp. 59, qui Selinuntem Ol. XCII, 4. (coll. Xen. Hell. I, 1, 27) ab Hannibale Carthaginensi eversam esse testatur, postquam CCXLII. annos steterit. Cluver. Sicil. antiqu. p. 227 in Diodori verbis τριάκοντα pro τεσσαράκοντα (σλβ' loco σμβ') scribendum censet, ita ut Selinus Ol. XXXIV, 4.

XXXV, 1. condita videatur. Ubi vero ab Ol. XCII, 4 annos CCXLII. retro numeraveris, urbis illius primordia ex Diodori sententia in Ol. XXXII, 2. incidere intelliges. Quod autem Scaliger Selinuntem Ol. XXXI, 3. conditam apposuit, nullo testimonio veterum nititur, ita ut dubitari vix queat, Scaligerum Diodori sententiam significare voluisse, sed aberrante manu illa verba in Ol. XXXI, 3. irrepsisse.

105) Κρατῖνος] African. ap. Euseb. χρόν. λογ. p. 40, ubi tamen πυγμὴν excidit in textu Scaligeri. Hoc loco Scaliger reposuit, et confirmat cod. Armen. ap. Aucher. P. I. p. 287. Nunc tamen Anecdota graeca Parisiens. Cramerii Vol. II. p. 143. fidem faciunt, πυγμὴν legi etiam in Excerptis Casaubonianis, nec in textu Scalig. Euseb. excidisse, nisi errore typothetae. Comaeus ille haud dubie fuit Cratini frater, Megarensis et ipse. cf. Krans. Olymp. p. 312.

106) Πιττακὸς] Suidas s. v. Πιττακὸς· οὗτος γέγονε κατὰ τὴν λβ' Ὀλυμπιάδα. Quod vero Suidas γέγονε scripsit, indicare videtur tempus natale Pittaci: floruit enim Pittacus sec. Diogenem, Cyrillum Ol. XLII., ubi conferas nostra ad annum I. et cum Phrynone Olympionica certamen singulare inivit Ol. XXXVI. Pittacus enim Mitylenaeus, de VII. sapientibus unus (Paus. X, 24, 1, Diog. vit. Pitt. I. p. 19. Men., Euseb. Hieron. chron. lib. II. p. 124) quum adversus Lesbios, Achillitidem regionem (Diogen.) et Sigeum (Suid.) vel universam Troadem (cf. Strab. XIII. p. 413) sibi tanquam iure hereditario vindicantes, bellum gererent Athe-

νίου ἀγωνιζομένου λυθὲν τὸ περιζῶμα αἴτιον αὐτῷ ἥτις (λύτης) ἐγένετο, ἐξ οὗ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν¹⁰⁷).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΑΓ. Γύγης Λάκων στάδιον¹⁰⁸). Προσετέθη παγκράτιον. Λύγδαμις Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησε κατὰ τινας, ὃς στάδιον ἐξεμέτρησε τοῖς ἑαυ- p. 315 b.
τοῦ ποσὶ, μόνος ἐξακοσίας παραθέσις ποιησάμενος. προσετέθη καὶ καὶ ἐνίκᾳ Κραξυλίδας Θεσσαλός¹⁰⁹).

α. Πείσανδρος Πείσωνος, καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειρεὺς ἀπὸ Ῥόδου, ὃ τὰ Ἡράκλεια ποιήσας ἐν βιβλίοις β', ἐγνωρίζετο¹¹⁰).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΑΔ. Στόμας* Ἀθηναῖος στάδιον¹¹¹). Ἀνολυμπιάς. ταύτην Ὀλυμπιάδα ἀντὶ Ἡλείων ἐθέσαν Πισαῖοι, καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Πανταλέων ὁ Ὀμφαλίωνος¹¹²).

α.

nienses, illis praefectus et altercante utrinque fortuna cum Phrynone pancratiasta, Atheniensium duce, pugna singulari congressus, adversarium reti, quod clypeo obduxerat, cepit et trucidavit. Bellum ne sic quidem finitum Periander, a Mitylenaeis et Atheniensibus arbiter delectus, non armis, sed decreto diremit, regionemque Achillitidem et Sigeum Atheniensibus adiudicavit. Cf. Strab. XIII. p. 412 sqq. et Diog. Laert. I. I. Memorant Pittaci stratagema Herod. I, 81, Plut. de maligna. Herod. p. 858 A. B., Schol. ad Aesch. Eum. v. 336, Polyæn. Strateg. I. ep. 25., Festus s. v. retiarius. Cf. Hieronym. I. I., Syncell. p. 191 ed. Venet. = p. 239 ed. Paris., Diod. Excerptt. Vatic. p. 21, p. 25, v. 17. p. 24, v. 26, Exc. de virtut. et vit. p. 82 ed. Dindorf. Ibid. lib. V. cp. 6. Phrynonem Σιγίου ἀρχοντα appellat.

107) Ὀρσίππου τοῦ Λακιδαιμονίου] Refert hic Scaliger Schol. Hom. Min. et auctoris Etymol. Magni p. 220 ed. Lips. sententiam, quorum ille ad II. XXIII. v. 683. πρῶτον, ait, ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζῶμα φέρειν περὶ τὰ αὐτοῖα καὶ οὕτως ἀγωνίζεσθαι. Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν καὶ δευτέραν Ὀλυμπιάδα Ὀρσίππου τοῦ Λακιδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περιζῶμα αἴτιον αὐτῷ ἥτις ἐγένετο, ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Sed de his verbis iam satis dictum est ad Ol. XV. s. n. 40.

108) Γύγης] African. ap. Euseb. chron. log. I. p. 40. Text. Armen. secundum Aucheri versionem Γίγης indicat, sed Maii versio praebet Γύγης.

109) προσετέθη παγκράτιον] Verba sunt Africani ap. Euseb. chron. log. I. p. 40, ubi tamen pro μόνας, quod legitur, Scaliger recte restituit μόνος. Quod deinde ἐξακοσίους scriptum est, ex errore typographi ortum videtur: ἐξακοσίους enim praehent Exc. Casaub. sec. Cramerii Anecd. graec. Paris. II. p. 143 et Scaliger ipse in Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 427 fin. Lacunam post προσετέθη καὶ verbo κέλῃς esse explendam, docere poterat Scaligerum Paus. V, 8, 3. (cf. nos ad Ol. XXVIII. s. n. 85.) et nunc docuit nos text. Armen. apud Auch. I. I. Sed quod apud African. Πραξίλλας legitur pro Κραξίλλας (sic quoque cod. Armen. ap. Auch. I. p. 287.) et in nostro libro Κραξυλίδας pro Κραυξίδας, quam nominis formam Pausaniae auctoritate (V, 8, 3.) ipse in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427 a. comprobatur Scaliger, hypothetae debetur. Eundem Comis Natal. Mythol. p. 421. Creusidam appellat. De Lygdamide, cuius nomen cod. Armen. ap. Auch. I. I. exhibet Yggamis, convenit cum Africano Pausaniae V, 8, 3., cuius sententiam a Scaligero male intellectam, et ad Ol. XXVIII. falso relatum supra indicavimus: ex quo errore etiam illud κατὰ τινας ortum ducit. Extat de Lygdamide etiam historiola quaedam ap. Solin. p. 12.

110) Πείσανδρος] Testis Suidas s. v. Πείσανδρος. Πείσωνος καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειρεῖος ἀπὸ Ῥόδου (vid. Steph. Byz. s. v. Κάμειρος) καὶ τινες μὲν αὐτὸν Εὐμόλπου τοῦ ποιητοῦ σύγχρονον καὶ ἐρωμένον ἰστοροῦσι, τινὲς δὲ καὶ Ἡσιόδου πρεσβύτερον. οἱ δὲ κατὰ τὴν λγ' Ὀλυμπιάδα τάττονται. . . . ποιήματα δὲ αὐτοῦ Ἡράκλεια ἐν βιβλίοις β'. Clemens Al. Strom. VI. p. 628 B. Πείσανδρον nominat. Cf. F. H. Clint. F. H. Vol. I. Oxon. a. 1834. 4. p. 199. ad a. Chr. 647. De alio Pisandro, iunioris poeta, qui Severi temporibus vixit, e Laranda oriundo, vid. Zosim. Hist. V, 29 atque Suid. s. vv. Πείσανδρος alt. lemm. et Νίσσιος coll. Steph. Byz. s. v. Λάρανδα. Agunt de hoc altero Pisandro Heyn. Exc. 1. ad Virg. Aen. lib. II. et Muell. Dorr. II, 475 seq. De Pisandro Macrohii Sat. V, 2., impostore, vid. Prolegg.

111) Στόμας* Ἀθηναῖος] Testis African. ap. Euseb. chron. log. I. p. 40. Quo loco non minus quam nostro Scaliger ad nomen Στόμας asteriscum apposuit, lacunae signum. Sed nihil deesse text. Armen. P. I. p. 287. Auch. evincit, ubi tamen Stomus legitur.

112) Ἀνολυμπιάς. Ταύτην τὴν Ὀλ.] Verba sunt Pausan. VI, 22, 2. Pantaleontem Naevius Pisatilem (Pisat alitem: Both. fragm. tragicc. in Poët. scen. lat. T. V, I. p. 95 seq. not. 24.) nominat ap. Festum s. v. Pisatilem. Cf. de eo etiam Strab. VIII, 4, 10.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΕ. Σφαῖρος Λάκων στάδιον. καὶ διαυλον Κύλων Ἀθηναῖος ὁ ἐπιθέμενος τυραννίδι¹¹³).

α. ΔΑΜΑΣΙΑΣ¹¹⁴). Θαλῆς ἐγεννήθη¹¹⁵). Σφαῖρος Λακεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο¹¹⁶). Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου Λάκων ἐλεγιοποιὸς ἐγνωρίζετο¹¹⁷).

113) Σφαῖρος Λακεδαιμόνιος] Testatur totidem verbis Afric. ap. Euseb. χρόν. λογ. I. p. 40. At cod. Armen. victorem appellat Σφαῖρων. Rectius tamen sese habere videtur Σφαῖρος, quam scripturam etiam confirmat Dionys. R. A. III. p. 177, simul tradens, secundo anno huius Olympiadis Romae regnum ad Ancum Marcium pervenisse: id quod miramur Scaligerum non enotasse. De Cylone tyrannidem affectante vid. Herod. V, 71 et Thucyd. I, 126 coll. not. nostr. ad Ol. XLV, 1. n. 141.

114) Δαμασίως] Auctor Dionys. Ant. Rom. lib. III. p. 117, qui παραλαμβάνει, αἰτ. τὴν ἀρχὴν ὁ Μάρκιος ἐνιαυτῷ δευτέρῳ τῆς τριακοστῆς καὶ πέμπτῃς Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνίκη Σφαῖρος ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὃν χρόνον Ἀθῆναι τὴν ἐνιαύσιον ἀρχὴν ἐλκε Δαμασίως. Quibus Dionysii verbis Damasias praetura in Ol. XXXV, 2 conferri putat Sigonius. Verum Meursius de Arch. Athen. lib. I. cap. 11. p. 40 Sigonium erroris insimulans, scilicet ne Anonymum suum falsum statueret, Dionysii verba illud sibi velle ait, venisse in regni successionem Ancum Marcium anno II. Olymp. XXXV., qua stadio vicerit Sphaerus Lacedaemonius, quum Athenas archon gubernaret Damasias: quod nimirum anno praecedente sive primo Olymp. XXXV. factum esse. Sic Dionysium etiam Scaligerum explicuisse, testis est haec Olympiadum descriptio. Sed unice vera est Sigonii interpretatio, confirmata illa altero eiusdem scriptoris loco lib. III. p. 194, 9, nostro vere genuino, ubi Scaligerum (ad Ol. XLI, 2) cum Meursio eam ipsam, quam hic spreto vides, explicandi rationem amplexum esse iure mireris. Cf. Corsin. Diss. Agon. II. p. 47.

Huic Damasias I., qui e Dionysii calculis Ol. XXXV, 2 summo Athenis magistratu functus est, omnino ὁμώνυμος Damasias II. in fastis Atticis occurrit eo anno, quo certamen Pythicum institutum est coronarium. Tradit Pindari Scholiasta in Pyth. argum. ed. Boeckh. tom. II. p. 298. init., qui περιέγεται δέ, inquit, αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθῆναι μὲν Σιμωνίδου, Δελφοῖς δὲ Γυλίδου . . . μετὰ δὲ χρόνον ἐξαιτῇ κατωγωνισαμένων τῶν μετὰ τοῦ Ἰππύου τοῖς ὑπολειμμένους τῶν Κίρραιων, ἐπὶ μὲν Ἀθῆναι ἄρχοντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. Atque iterum eadem pagina extr., ubi alius Scholiasta pro Simonide Simonem, et pro Damasias Damasidem appellans, τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα, αἰτ. διέθηκεν Ἐρμύλοχος ὁ Θεσσαλὸς σὺν τοῖς Ἀμφικτυόσι . . . ἐπὶ ἄρχοντος Δελφοῖς μὲν Γυλίδου, Ἀθῆναι δὲ Σιμωνος. καὶ . . . ἔθεντο χρηματικὸν ἀγῶνα. . . καὶ ἐτεῖ ἐκτε μετὰ τὴν τῆς Κίρρας ἄλωσιν ἀνέκλυσαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Διοδώρου μὲν ἄρχοντος Δελφοῖς, Ἀθῆναι δὲ Δαμάσιδος. Denique Damasias archonte Thaleti cum sex caeteris Graeciae viris Sapientis nomen inditum esse refert Demetrius Phalereus ap. Diog. Laërt. I, 22 his verbis: ἄρχοντος Ἀθῆναι Δαμασίον, καὶ οἱ ἐπὶ ἐκτὸς ἐκλήθησαν, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ. Quo tamen loco quum dubitari queat, Damasiasne I., an II., aut, si Dis placuerit, etiam tertius quidam intelligendus sit, dubitationem tollere studuit Cors. F. A. Tom. III. p. 84 seq. Diss. Agon. II. p. 46, qui ex equorum quadrigarumque certamine, quod ludis Pythicis Ol. XLVIII, 3 teste Paus. X, 7, 3. ab Amphictyonibus additum sit, nec non ex morte, quam Periander, unus et ipse e VII Sapientibus, Sosicrate ap. Laërt. I, 95 auctore, Ol. XLVIII, 4 obierit, Olympiadis XLVIII. anno 3. et Damasiam II. Athenis archontem fuisse, et coronarium Pythiis certamen institutum, et vero septem Graeciae viras Sapientium nomine condecoratos esse colligit. Atque huic sententiae adhaerentem video etiam Car. Odofr. Mueller. in C. A. Büttiger. Amalth. tom. I. a. 1820. 8. p. 126. Verum, obsecro, qualis tandem haec est argumentatio? Egone propterea, quod Sosicrates Periandrum Ol. XLVIII, 4. mortem obiisse scribit, quodque is unus de VII illis, quos Damasias archonte sapientes appellatos esse testatur Demetrius, fuisse fertur, Damasiam alterum Ol. XLVIII, 3, spreto nimirum perspicuo marmoris Oxoniensis testimonio, assignabo? Porro Corsinus nos ablegat ad Pausaniam, quippe qui ipsius patrocinetur sententiae. Verum Pausanias I. I. non ἀγῶνα στεφανίτην, sed αὐλωδίας ἀγωνισμῶ καὶ αὐλῶν Ol. XLVIII, 3 ab Amphictyonibus τοῖς κιθαρωδίας ἄθλοις additum testatur: coronarium certamen secunda Pythiade, non, uti Clint. F. H. II. p. 195 seq. vult, altera Pythiorum celebratione, summis praemiis institutum esse statim post addens. Cui nitidissimo Pausaniae testimonio ubi alterum adiunxeris non minus perspicuum Marim. Par. ep. 39., quo certamen illud Pythicum coronarium Ol. XLIX, 3 institutum esse diserte traditur: tautum non necessaria mathematicorum ratione Olympiad. XLIX, 3 Pythiadi secundae respondere colligitur: ita ut Pythiades ab Olymp. XLVIII, 3 numerari coeptas esse appareat, denuoque falli videatur Corsinus, qui opinioni, semel adoptatae, constanter inhaerens Diss. Agon. I. I. F. A. III. p. 86 Pythiades ab Olymp. XLIX, 3 computatas vult. Sed ad Marmor Parium redeo, cuius testimonium quum ab aliis ad aliam tuendam sententiam adhibuit sit, paucis explanandum est. Henr. Dodwell. de vet. Gr. et Rom. cycl. Oxon. a. 1701. 4. p. 236 cum Augusto Boeckhio ep. 39. sic scribit: ἀφ' οὗ στεφανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΑΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθῆναι Δαμασίον τοῦ δευτέρου, annis nimirum 318. ante epocham chronici Oxoniensis, quae incidit in Ol. CXXIX, 1 = a. a. Chr. 264. Additis ergo numero

β.
γ.
δ.

263., non 264. annorum (vid. Lud. Ideler. enchirid. chronol. tom. I. p. 382), annis 318.: annus evadit a. Chr. n. 581., in quem ineuntem incidit posterius, quo ipso celebrabantur ludi Pythici, semestre anni III. Olymp. XLIX. Vides igitur de coronis Pythiis Ol. XLIX, 3 dari coeptis inter se consentire Pausaniam et Marmoris auctorem. Verum Clintonus F. H. II. p. 195, qui in Chron. Pario, praeceunte Chaudlerio, hos legit numeros: *HHHΔ* II. i. e. 322., Damasiae II. praeturae certaminisque coronarii institutionem Ol. XLVIII, 3 assignat, anno post bellum Cirrhaeum Simone s. Simone archonte finitum V. expleto vel VI. inchoato, Pythiades vero inde ab Ol. XLIX, 3 i. e. a secunda ludorum celebratione (Paus. et Euseb. testib.) computatas esse arbitrat. p. 195 seq. Quam sententiam Clintonus, nixus suis in Chronico Pario numeris, nixus Eusebio, nixus denique Pindari Scholiastis etiam in Supplem. Vol. III., a. 1830. 4. Oxonii editi, p. 612—615. tuetur, hoc tantum modo concedens Boeckhio Expl. Pind. tom. II. P. 2, p. 206., e Pausaniae calculis rem aliter se habere. Cf. eiusd. Vol. I. a. 1834. Oxon. 4. pp. 228 et 230 ad Ol. XLVIII, 3 et XLIX, 3. Assignans igitur Ol. XLVIII, 3, quae in Ol. XLIX, 3, incidunt, ac rursus Ol. XLIX, 3, quae ad Ol. XLVIII, 3 pertinent, tribuens confudit doctissimus chronologus Pythiadum initium cum certaminis coronarii institutione. Atque haec vetus confusio est. Reperio enim eam adeo apud Pindari Scholiastas, quorum verba non impune contempsit Boeckhio. Uterque enim aut potius communis utriusque auctor de intervallo quodam verba facturus, eius intervalli non, uti sibi persuasit cum Dodwello l. I. p. 236. Boeckhio l. I., annorum turbarit numerum, sed terminum alterum perperam definivit. Quum enim prorsus singulare animadvertere vellet hoc, inter institutum ab Eurylocho Thessalo Pythiorum *ἀγῶνα χρηματίτην* et proximam huius certaminis celebrationem non, uti inter bios quasque caeteras ludorum commissiones, quadriennium, sed quinquennium (*μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ*) intercessisse: alteram illam Pythiorum celebrationem pro altera Pythiade interpretans, tribuit sexto post inductos ludos pecuniarios anno, quod tribuendum erat secundae, quae quidem numerata est, Pythiadi. Atque hoc ipsum quinquennale intervallum ubi ita, uti diximus, figitur, licet obloquente Boeckhio, rectissime se habet. Nimirum *ὁ ἀγὼν*, ut ait Marm. Par. auctor ep. 38., . . . *ἑξέτην χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗΗΔΜΙΙΙ*. i. e. annis 327. ante chronici epocham. Computatis igitur annis 327. cum 263: fiet annus a. Chr. 590., cuius prius semestre posteriori Olymp. XLVII, 2, non 3, uti vult Boeckh., respondet. Hinc sequitur, ludos Pythicos ab Eurylocho positos exclipi a constanti Boeckhio monstrata reliquarum Pythiadum regula, sive Ol. XLVII, 2, sive Ol. XLVIII, 3 priori dimidio, quocum a. a. Chr. 590. posterius semestre congruit, celebrati sunt. Sed illud mihi videtur verisimilius. Numerantur autem inde ab Ol. XLVII, 2 usque ad Pythiadum initium Ol. XLVIII, 3 anni quinque.

Ut igitur, quae ad Pythiorum ludorum initia et progressus pertinent, breviter complectamur: certamine citharoedorum musico (errat enim Marm. Par. auctor, *γυμνικός* scribens ep. 38.) pecuniario, e spoliis, quae bello Cirrhaeo facta erant, Ol. XLVII, 2. Simone s. Simone archonte instituto, Olympias XLVIII, 3, auloedorum tibicinumque certamine citharoedico addito, indictisque tum iisdem, qui in Olympiis ponebantur, praeter quadrigarum commissiones, tum puerorum quoque et longiori et repetito cursu certantium agonibus, omnium prima Pythias censi vocarique solita est, pentaeteridis quoque lege tum demum, ni fallor, ab Amphictyonibus constituta. Cf. Paus. X, 7, 3 et Pind. Scholl. Secunda deinde Pythiade Ol. XLIX, 3 auloedorum certamine abolito abrogatisque praemiis, coronarium dumtaxat ut esset certamen sancitum est, archonte Athenis Damasia II. Quo ipso anno etiam VII sapientes sec. Demetrium Phalereum et Eusebium appellati sunt. Neque enim moramur Sosicratem, Periandrum Ol. XLVIII, 4 defunctum esse tradentem, quandoquidem eum e numero illorum virorum diserte expungit Suidas s. v. *Περικλῆς*, eoque reiecto alii alium substitunt. Haec usque ad laudata Marm. Oxon. verba ante hos fere quatuor annos scripsi, priusquam ullam Boeckhianae de Pythiadum initio disquisitionis notitiam contraxeram.

115) *Θαλής*] Testis Apollodorus in Chronicis ap. Diog. I, 37 seq., Thaletem Olymp. XXXV, 1 natum esse. Consentient cum Apollodoro Cyrillus adv. Iul. I. p. 12 D., Hieronymus, Suidas s. v. *Θαλής* prior. lemm. Nec multum abludunt Mai Armeniaca p. 327 ad Olymp. XXXV, 3. Soli Sosicratis ap. Diog. I, 38 calculi tota eum Olympiade iuniorem faciunt. In Phlegontis vero testimonio ap. Suid. l. I., quo Graecorum philosophorum princeps Olymp. VII. floruisse traditur, numerus ζ' manifesto corruptus est, in γ' ille, ni fallor, e Tatian. or. adv. Gr. p. 141 et Clem. Alex. Strom. I, p. 302 A; 332 B. commutandus. Extendit vitam secundum Hieronymum et Sosicratem usque ad Olymp. LVIII., qui numeri etiam in Armeniaco Eusebii textu pro XLVIII. restituendi videntur. Cf. H. Ritter. Hist. phil. Ion. pag. 6 seq.

116) *Σφαίρος*] Sphaerus Lacedaemonius auctor nullus fuit. De Sphaero Borysthenita, qui C. fere Olympiadibus post Olympiadem hanc XXXV. inclauit, vid. Diog. Laërt. VII, 177 seq. coll. Io. Ger. Voss. de Hist. Gr. ed. Lugd. Bat. a. 1651. 4. lib. I. cap. 16. p. 104. Sine dubio Scaliger, cum primum a. 1606. Lugd. Bat. Temporum Thesaurum ederet, huic anno haec inscripserat verba: *Τυρταίος Λακκιδαιμόνιος ἐγὼν ὤρῳ*, quae typotheta, aberrantibus ad stadionicae nomen oculis, in *Σφαίρος* *Aux. Iyn.* corrupit. Cf. not. 9. et not. 101. Sero V. D. turpissimum mendum animadvertit, quod correcturus hanc margini exempli sui ampliore paulo appinxit notulam: „*Τυρταίος Ἀρχιμυρόνιου Λάκων ἐλεγεῖοποιός ἐγὼν ὤρῳ*.” quam priori illi cum deberet substituere, imprudens adiunxit Morus.

ΟΑ. Αζ. Φρύνων Ἀθηναῖος στάδιον, ὃς Πιττακῷ μονομαχῶν ἀνῆρέθη¹¹⁸).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΖ. Εὐρυκλείδης Λάκων στάδιον. δρόμου καὶ πάλης ἐτέθη παισὶν ἄθλα. Ἴππο-
σθένης Λακεδαιμόνιος παῖς πρῶτος πόλη. ὃς διαλιπὼν μίαν, τὰς ἐξῆς πέντε
Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλην ἐνίκησε. Πολυνείκης Ἠλεῖος παῖς πρῶτος δρόμῳ¹¹⁹).

α. Σιτησίχορος λυρικὸς ἐγενήθη¹²⁰). Μίμνερμος Λιγυρτιάδου Κολοφώνιος, ἡ
Σμυρναῖος, ἡ Ἀστυπαλαεὺς, ὁ ἐπὶ κλην Λιγυραστάδης ἐλεγιοποιὸς ἐγνωρίζετο¹²¹).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΗ. Ὀλυνθεὺς Λάκων στάδιον. προσετέθη παίδων πένταθλος. καὶ ἡγωνίσαντο
τότε μόνον, ἐνίκα Εὐτελίδας Λακεδαιμόνιος παῖς¹²²).

α.

β.

γ.

δ.

117) Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου] Suidae verba sunt s. v. Τυρταῖος, Ἀρχιμβρότου, Λάκων (θῆσι, φύ-
σι vero Atheniensis ex Aphidnis Atticis: v. Plat. de Legg. I. p. 629 A. coll. Strab. VIII, 4, 10), ἡ Μιλή-
σιος, ἐλεγιοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον παροτρύνει Λακεδαιμονίους, καὶ πο-
λιμοῦντας Μεσσηνίοις ταύτη ἐπικρατιστέον ποιῆσαι. ἔστι δὲ παλαιῖτος, σύγχρονος τοῖς ἐπὶ κλη-
δαῖσι σοφοῖς ἢ καὶ παλαιότερος· ἤχημα γοῶν κατὰ τὴν λέ' Ὀλυμπιάδα. Vid. veterum de Tyrtaei aetate
testimonia expendentem Nic. Bach. in Callin. Ephes. Tyrt. Aplidn. Asii Sannii reliquiis. Lips. a. 1831.
8. p. 46 seq. nott. 14. 15. 16., qui, quibus Paus. IV, 15, 1 bellum Messenicum secundum, Ol. XXIII, 4 et
Ol. XXVIII, 1, iisdem Tyrtaei ἀκμὴν circumscribit terminis. Hanc qui Ol. XXXV. collocant, cum flore
Tyrtaei mortem poetae confudisse videntur. Caeterum Τέρτατος forma Attica est, Platoni probata, Τυρ-
ταῖος vulgata et fortasse Dorica; vid. Bach. l. l. p. 37 not. 1. Cf. Prolegg.

118) Φρύνων] Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. De certamine singulari Phrynonis cum Pittaco,
quo occubuit Phrynon, diximus ad Ol. XXXII, 1 s. n. 106.

119) Εὐρυκλείδης] Testis Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40 de Euryclide, qui tamen et in
Graeco et in Armen. textu Εὐρυκλείδας appellatur forma magis Dorica; de Hipposthene et Polyuice
praeter eundem Afric. l. l. etiam Paus. V, 8, 3, qui de priori illo etiam in lib. III, 15, 5, et III, 13, 7
consulendus est.

120) Σιτησίχορος] Auctor Suidas s. v. Σιτησίχορος Εὐφρόρβου ἢ Εὐφρήμον, ὃς δὲ ἄλλοι Εὐκλείδου,
ἢ Ὑτίου, ἢ (cf. Welcker. in Iahn. Annal. Paedag. et Philol. tom. IX. fasc. II. p. 138 seqq.) Ἡσιόδου·
καὶ πόλιως Ἰμέρις τῆς Σικελίας. οἱ δὲ ἀπὸ Μιανυρίας τῆς ἐν Ἰταλῷ . . . τοῖς δὲ χρόνοις ἦν νεώτερος
Ἀλκμαῖνος τοῦ λυρικοῦ, ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος γεγονώς. ἐτελεύτησε δὲ ἐπὶ τῆς νς'. ἐκλήθη δὲ Σιτησί-
χορος, ὅτι πρῶτος καθαρωδία χορὸν ἔστησεν, ἐπὶ τοι πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο. Cyrill. adv. Iul. I.
p. 12 D. E. et Hieronymus Stesichorum Olymp. XLII, 1, Mai vero Armeniaca Ol. XLIII, 1 incla-
ruisse testantur. Mortem eius Hieronymus Ol. LV, 1, Eusebius autem Armen. e Syncell. p. 239 C.
Ol. LV, 3 assignat. Lucian. Macrob. 25. Tom. III. p. 228 Reitz. Stesichoro 85. vitae annos tribuit. Hinc,
qui fragmenta Stesichori conguessit, Ottom. Fr. Kleinus Berol. a. 1828. 8. p. 7. Stesichorum Ol. XXXIII, 4
natum, Ol. XLII, 1 cognitum, Ol. LV, 1 mortuum ponit. Cf. Welcker. l. l., ubi censuram libri Kleiniani
agit, p. 134. De Stesichoro, qui bis in Marm. Par. ep. 51. et ep. 74. occurrit, discedit a Kleinio p. 7.
Welcker. l. l. — Caeterum Tisiae nomen in Stesichorum eadem lege dellexum est, qua Simonides Meli-
certis, Tyrtamus Theophrasti, Ioannes Patriarcha Chrysostomi cognomen accepit. Vid. Fr. G. Sturz. de
nomin. Gr. Prol. VII. p. 6 coll. Welcker. l. l. p. 150.

121) Μίμνερμος] Testis Suid. s. v. Μίμνερμος. Pro Λιγυραστάδης Nic. Bach. Mimnerm. Reliqq.
a. 1826. Lips. 8. p. 7 coll. not. 7. scribit Λιγυρατιάδης, quod cognomen ad artem poeticam sive musicam,
quam aut ipse aut universa eius familia exercuerit, referendum esse perspexit idem Vir Doctus in Call.
Tyrt. Asii Reliqq. p. 5. Cf. de hoc more apud veteres nomina parentum e filiorum virtutibus confluendi
Welcker ad. Schweuck. p. 330 seq., item in Mus. Rhen. a. 1833. p. 396.

122) Ὀλυνθεὺς Λάκων] Verba sunt Africani ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40, ubi quod et in Graeco et in
Armen. textu legitur Εὐτελίδας, recte in δ' Εὐτελίδας correxisse videtur Scaliger. Cf. eius Nott. in Graec.
Euseb. p. 427 b. Pausanias, qui correctionis fundus est, non solum Eutelidae victoriam quinquentio puero-

ΟΛ. ΛΘ. 'Ρίψολκος Λάκων στάδιον¹²³).

α. ΔΡΑΚΩΝ¹²⁴). Δράκων τοὺς νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὢν^{124a}).
Περὶανδρος, Κυψέλου πατρὸς ἀποθανόντος, τὴν Κορινθίαν ἀρχὴν διεδέξατο¹²⁵).

β.

γ.

δ.

p. 316 a.

ΟΛ. Μ. 'Ολυμπθεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹²⁶).

α. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγεννήθη¹²⁷).

β.

rum partam, sed etiam alteram ex palaestra puerili ab eodem eadem Olympiade reportatam commemorat, simul pervetustam eius effigiem Olympiae extractam fuisse affirmans.

123) 'Ρίψολκος] Sic huius Olympiadis victorem appellat African. ap. Euseb. *χρον. λογ.* p. 40. 'Ρίψολκος scribitur in cod. Arm. et in Cram. Anecd. Gr. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. 8. p. 144. Neutra scriptura probatur B. G. Niebuhr in Scriptt. hist. et phil. min. collect. I. p. 216. Od. Mueller. Dorr. II. p. 491. 'Ρίψολκος commendat.

124) Δράκων] Dracontem hoc anno archontem fuisse, et ex eo collegit Scaliger, quod eodem legem Atheniensibus tulisse fertur, et ex Paus. IX, 36, 4.

124a) Δράκων τοὺς κτλ.] Haec ad verbum tradit Suid. s. v. Δράκων lemm. I. cum Hesych. Miles. s. v. Δράκων. Eodem hoc anno Dracontem floruisse, praeunte Tatian. adv. Graec. p. 140 seq., scribit Clem. Alex. Strom. I. p. 309 B. Consentit Hieronymus, a quo panlulum discedunt Armeniaca, quorum editio Mediolanensis Ol. XXXIX, 4, Veneta autem Ol. XL, 1. Dracontis nomen ascriptum habet. Tzetzes, qui Chil. V, 350 inter Dracontis et Solonis leges (Ol. XLVI, 3) septennium intercessisse prodit, septem Olympiades intelligi voluisse videtur. Sed numeros Diodori ap. Ulp. ad Demosth. or. adv. Timocrat. p. 243 B, quippe qui Dracontem XLVII. annis ante Solonem fuisse indicent, sese recte habere non posse intelligitur. Vid. Clint. F. H. I. p. 213. Cf. de Dracontis *θεσμοῖς*, non *νόμοις* (Ael. V. II. VIII, 10, Etym. M. s. v. *Θεσμοθέται*), praeter Io. Meurs. in Solone et Aeg. Menag. ad Diog. I, 53, in prinis C. F. Schoemann. Antiquitt. iur. publ. Gr. p. 170 seq.

125) Περὶανδρος] Quodsi Periander e Sosicratis ap. Diog. I, 95 calculis, quos secutus est Scaliger, Ol. XLVIII, 4 mortem obiit, anno tyrannidis aut quadragesimo aut quadragesimo primo — hoc enim dubium relinquitur in Laertii verbis I, 98 *ἐτυράνησεν ἔτη τετραράκοντα* — gubernacula dominationis Ol. XXXIX, 1 aut Ol. XXXVIII, 4 acceperit necesse est. Diogenes I, 98 eum floruisse scribit Olymp. XXXVIII, accinente Suida s. v. Περὶανδρος. Hieronymus vero Periandri auspicia Ol. XXXVIII, 1 assignat: a quo unius anni prochronismo discrepant Maii Armeniaca. De Aristotelis Rep. V, 12 testimonio, qui Periandro XLIV. imperii annos ascribit, vid. not. nostr. n. 93. coll. Clint. F. H. I. p. 210 ad a. a. Chr. 625.

126) 'Ολυμπθεὺς Λάκων] Testis African. apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40. Perperam cod. Armen. apud Auch. I. p. 289 Olynthus exhibet.

127) Ξενοφάνης] Auctor Apollodor. apud Clem. Alex. Strom. I, 301 C. D. (cf. Apollod. fragm. ed. Heyn. p. 1089). Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν 'Ολυμπιάδα (τὴν ν' 'Ολυμπιάδα legendum esse censet H. Ritter. ap. C. G. Krueger. ad Clint. F. H. II. p. 13) *γινόμενον παρατετακέναι ἄχρι τῶν Δαμίου τε καὶ Κέρου χρόνων*. Cum Apollodoro convenit de tempore Xenophanis natali Sexto Empirico advers. Mathem. I, 12. p. 270 Fabr. Ipse tamen Xenophanes alium annum natalem significat apud Diogen. Laërt. IX, 19. (Fr. 7. ap. Th. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. Lips. a. 1843. 8: p. 359), ubi vitae suae vicissitudines enarrans:

Ἦδη δ' ἐπὶ τ' ἡσιν, inquit, καὶ ἐξέχοντ' ἐνιαυτοὶ

Βληστρίζοντες ἐμὴν φρονίδ' ἄν' Ἑλλάδα γῆν·

Ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν εἴκοσι, πέντε τε πρὸς τοῖς,

εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτίμως.

Numerat igitur a natali suo Olympiades XXIII., ita ut, si Ol. LX, 1, quo anno eum floruisse testatur Laert. IX, 20, distichia illa scripsit, Ol. XXXVII. natus fuerit. Vid. Scal. in Animadv. p. 96 h. De tempore, quo usque vitam protraxerit, cum Apollodoro convenit Pseudo-Orig. in Philosoph. *ἕως Κέρου διμμεῖν*, discrepant autem magnopere ab eius ratione Timaeus ap. Clem. Al. Strom. I. p. 301 C., Athen. II. p. 54 E., Plut. Apophthegm. p. 175 B. C. tom. II. ed. G. Xylandr., qui eum etiam belli Persici temporibus et Hierone imperante vixisse scribunt. Vid. I. M. Schultz. Appar. Fasc. II. p. 35 seq. not. 77. coll. Clint. F. H. II. ad a. a. Christ. 538. 527. 477. Fuit autem Xenophanes secundum Diog. IX, 18. Dexii s. (v. Lucian. Macrob. cap. 20.) Dexini, secundum Apollodorum (ap. Diog. I. I.) Orthomenis filius. Quo iure eum Hieronym. ad Ol. LX, 4 et Syncell. p. 238 B. praeunte Eusebio (Mai. Armen. p. 334 ad Ol. LX, 4) tragoediarum scriptorem dicere potuerint, Scal. Animadv. ad Euseb. p. 96 b. se nescire profitetur. Lucem huic loco attulit Welck. Epil. ad Tril. Aeschyl. p. 244 de dram. satyr., Xenophani tragoediam tribuens lyricam, qualem scripsisse in primis Pindarus et Simonides feruntur. Idem potseos genus in Mus. Rhen. a. 1834. p. 239 seq. etiam Ihyco Rhegino vindicavit Vir Summus. Cf. Prolegg. De flore Xenophanis vid. not. nostr. ad Ol. LX, 1 n. 212.

γ. Αἰσωπος κατὰ τινὰς γράφει τὰ αὐτῷ συμβάντα ἐν Δελφοῖς ἐν βιβλίοις β¹²⁸).
δ.

ΟΛ. ΜΑ. Κλεωνίδας ὁ Θηβαῖος στάδιον. Προσετέθη παίδων πυγμῇ, καὶ ἐνίκα Φιλήτας παῖς Συβαρίτης¹²⁹).

α. Βάιτος Λακεδαιμόνιος Κυρήνην ἐν Λιβύῃ κτίζει¹³⁰).

β. ΗΝΙΟΧΙΔΗΣ¹³¹). Ταρκύνιος Πρίσκος τὴν Ῥώμης βασιλείαν παρέλαβεν¹³²).

γ.
δ.

ΟΛ. ΜΒ. Λυκώτας Λάκων στάδιον¹³³).

α. Σαπφῶ καὶ Ἡρίννα αἱ ποιήτριαι ἔγνωρίζοντο¹³⁴). Πιπτακὸς ὁ Μιτυληναῖος Μελαγχρονὸν τὸν Μιτυληναῖων τύραννον ὀνειλεῖ¹³⁵).

128) Αἰσωπος κατὰ τινὰς] Nititur Scaliger his Suidae verbis: Αἰσωπος, Σάμιος, ἢ Σαρδιανός ... διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλομένιος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου, ὃς μισούσης (sic Scalig. pro μισοῦν ἐπὶ scribendum docet in Animadv. ad Euseb. p. 92 h. seq.) τῆς μὲν Ὀλυμπιάδος ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. Eum Diog. I, 72 Ol. Lll. floruisse scribit, Plutarchus vero Sol. cap. 28. cum Solone componit. Addit Suidas: ἐν γὰρ Δελφοῖς (ἢ οὐκ ἴσται) ἀδίκως ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν καταχρημασθέντι ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν, κατὰ τὴν γὰρ Ὀλυμπιάδα. Ac profecto Ol. LIV, 1. Aesopum, fabularum inventorem, a Delphis interfectum esse tradunt Euseb. Mai. Armen. p. 332 et Hieronymus. Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 92 b., Eusebio non minus, quam Suidae fide derogata, Aesopum a Delphis interfectum esse negat, propterea quod, eodem Suidae auctore, Ol. XL, 3 chartis mandatum habuisset quicquid sibi contigisset, dum Delphis esset. Quam discrepantiam ita tollere voluit Corsin. Fast. Att. III. p. 93, ut Aesopum Ol. XL. iterumque Ol. LIV. Delphis commoratum, eumque, postquam priori Olympiade artes atque insidias Pisistrati (v. Phaedr. Fabb. I, 2) fabulae conviciis insectatus esset, Ol. LIV. occisum esse diceret. Cf. Fabric. Bibl. Graec. I. p. 391. Graeculi Alexandri ap. Phot. 252. tradentis ὡς Αἰσωπος ἀναγρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνέβησε καὶ συνιμάχει τοῖς Ἕλλησι περὶ Θεομοσύλας nugae sunt.

129) Κλεωνίδας] Cleonidem Thebanum Ol. XLI. stadio vicisse auctor est Dionys. Ant. Rom. III. p. 184. African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40 eum Cleondam appellat, Armen. vero Euseb. cod. ap. Aucher. I. p. 289. Cleonthum. — De Philetiae victoria auctor Pausan. V, 8, 3. Sed African. apud Euseb. I. l. eum nominat Φιλώτας συκαρίτης, cui Συβαρίτης restituit in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427 b. Correctionem Scaligeri nunc confirmat cod. Armen.

130) Βάιτος Λακεδαιμόνιος] Testis Solinus p. 79 init. ed. Basil. a. 1543. (27, 44) Maior Syrtis ostentat oppidum, Cyrenas vocant, quod Battus Lacedaemonius Olympiade quinta et quadragesima, rege Martio res Romanus tenente, anno post Troiam captam quingentesimo octogesimo sexto condidit. Sed numerum Olympiadum recte sese habere non posse demonstravit Peter Olivarius Valentinus, qui haec adscripsit: Rursus quando Solinus dicit Cyrenen conditam post Troiam captam anno DLXXXVI., alii ab eo dissident. Nam constat ex Dionysio (Antiq. Rom. I. p. 57, p. 60, II. p. 78) post erutum Ilium anno CCCXXXII. fuisse Romanam conditam: ab urbe vero condita usque ad obitum Anci regis anni sunt ferme CXXXVI. Sinitis itaque annis CCCXXXII. et CXXXVI. fiunt anni DLXVIII.: qui numerus ad Cyrenarum initium referendus est. Solini itaque numerus ad completam urbis illius constructionem rectus esset, si sic legeretur: Olympiade XLI. rege Martio res Romanas tenente, anno post Troiam captam DLXVIII. Sic profecto Scaligerum verba Solini scripta legisse apparet ex eius Animadv. ad Euseb. p. 73 a. et 83 b. Vid. tamen Salmasii Exercitt. Plin. I. p. 348 extr. et p. 349. Aliter tempus Cyrenes conditae tradit Theophrast. Hist. Plantt. lib. VI, 3, 3, qui Olymp. LXXV. ante Simonidis (Ol. CXVII, 2) praeturae Cyrenes initia ponit. Devenies igitur ad Ol. XLII, 2. Consentit cum Theophrasto Plinius, qui N. H. XIX, 3 a. U. c. CXLIII. Cyrenen conditam scribit, i. e. secundum aeram, quam ille auctor sequitur (vid. Ideleri Chron. II. p. 165), Varroianam a. 611. a. Chr. s. Ol. XLII, 2. Hieronymus Cyrenen in Libya primum conditam ait anno Abraham. 679. (Mai. Armen. a. A. 683. coll. Sync. p. 162 A.), Theraeorum autem Battii auspiciis eo deductam coloniam e diversorum historicorum fide mox Olymp. V, 3 (Mai. Arm. Ol. V, 2 una cum Sync. p. 212 C. pro Theraeis perperam Thebanos nominant), mox, accinentibus Euseb. Arm. Mai. p. 327 et Sync. 213 C., Ol. XXXVII, 2 assignat. — De Battio ipso, qui proprie Aristoteles, cf. Herod. IV, 155, Diod. Excerptt. Vatic. ap. L. Dindorf. vol. III. p. 15 cum A. Maai nota, Schol. Pind. Pyth. IV, 1, Tzetz. Chil. VI, 345.

131) Ἡνιοχίδης] Praeturae Athenis eodem anno gessisse Heniochidem, quo gubernacula regni ad Tarquinium Priscum pervenerunt, tradit Dionys. Hal. Antiqu. Rom. III. p. 184.

132) Ταρκύνιος] ex auctoritate Dionysii loco modo laudato.

133) Λυκώτας Λάκων] testatur African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

134) Σαπφῶ καὶ Ἡρίννα] Scaliger sequitur Suidam s. v. Σαπφῶ, γεγονυῖα κατὰ τὴν μὲν Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν, καὶ Σιγείχορος καὶ Πιπτακός. Idem s. v. Ἡρίννα Erinnaem ὁμόχρονον Σαπφῶς appellat. Cf. Prolegg.

135) Πιπτακός] Suidas s. v. Πιπτακός· καὶ τῇ μὲν, inquit, Ὀλυμπιάδι Μελαγχρονὸν τὸν τύραννον

β.

γ. Ἀναξίμανδρος Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγεννήθη¹³⁶).

δ.

ΟΛ. ΜΓ'. Κλέων Ἐπιδαύριος στάδιον¹³⁷).

α.

β. Περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος (leg. Ἀχιλλεΐτιδος) χώρας μαχομένων Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων Πιπτακὸς ὁ Μιτυληναῖος τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν στρατηγῶν συνέθετο μονομαχῆσαι πρὸς Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων παγκρατιαστὴν Ὀλυμπιονίκην· καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τὴν ἀσπίδα λαθραίως περιέλαβε τὸν Φρύνωνα, καὶ κτείνας αὐτὸν περιέσωσε τὸ χωρίον¹³⁸).

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΔ. Γέλων Λάκων στάδιον¹³⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΕ. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον¹⁴⁰).α. Τὸ Κυλώνιον ἄγος¹⁴¹). Καμάρινα κατὰ Σικελίαν ἐκτίσθη¹⁴²). Οἱ Φωκαεῖς

Μιτυλήνης ἀντίλει. Scal. ex coniectura, ut videtur, dedit Μεγάγχρον, nam Alcaeus (v. A. Matth. Lips. a. 1827. fr. VI. VII. coll. p. 1 et Bentl. Epistt. Phal. vert. Lennep. ed. Lips. p. 168) ap. Hephaest. Enchir. ed. Corn. de Pauw. p. 46, Diogenes Laërt. I, 74, Suidas I. l. Μεγάγχρον, Strabon. XIII. p. 412 Μεγαλάγυρον nominant. Pro Megalagyro Straboni Μεγάγχρω rescripit Simson. Chron. ad Ol. XLII, 1. Hac Olympiade floruisse Pittacum tradit una cum Diog. I, 79. Cyrill. adv. Iulian. p. 12 D.

136) Ἀναξίμανδρος] Scaliger calculos iudicat Apollodori: ὅς καὶ φησιν αὐτὸν (scil. Ἀναξίμανδρον) ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ διωτέρῳ εἶναι τῆς πεντηκοστῆς ὁγδόης Ὀλυμπιάδος ἐτῶν εἶναι ἐξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι, ἀκμύσαντά πη μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον ap. Diog. II, 2. Cf. Apollodor. fragm. ap. Heyn. p. 1090. Ergo si Ol. LVIII. anno 2. aetatis sexagesimum quartum aut quintum agebat Anaximander, Ol. XLII, 2 aut 3 natus fuerit. Secundo statuit Schultz I. l. Specim. I. p. 13. not. 32, post mutata sententia Sp. II. p. 26. not. 48 corrigit ἐξακοστῆς pro πεντηκοστῆς et ἐβδομήκοντα pro ἐξήκοντα, natumque Anaxim. Ol. XLIX, 4 assignat. Floruit Anaximander secundum Cyrillum adv. Iulian. lib. I. p. 30 init. circa Ol. L., secundum Euseb. Hieronym. Ol. LI, 2. (Mai. Armen. p. 331 Ol. LI, 4.)

137) Κλέων Ἐπιδαύριος] Cf. African. apud Euseb. χρόν. λογ. p. 40.

138) Περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος] Verba sumit Scaliger ex Diog. Laërt. lib. I, 74, tempus vero certamini assignavit ex Hieronymi calculis chron. lib. II. p. 124, qui Ol. XLIII, 2 (Ol. XLIII, 3 Mai. Armen.) commissum esse tradit. Caeterum cf. nostra ad Ol. XXXII, 1. s. n. 106.

139) Γέλων Λάκων] Verba sunt Africani ap. Euseb. χρόν. λογ. p. 40.

140) Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος] Africanus testatur ap. Euseb. I. l.

141) Τὸ Κυλώνιον ἄγος] Nullibi tempus discrete defuitur, quo piaculum Cylonium commissum sit, quamvis veteres crebrius eius mentionem iniiciant. Examinemus igitur testimonia, quo appareat, cur Scaliger in hunc annum retulerit. Suidas s. v. Κυλώνιον ἄγος· ἀπὸ Κύλωνος, ὃν καταφυγόντα ἐπὶ τὰς σιμῶνας θεὰς ἀποσπύσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Μεγακλέα (sic enim pro Περικλέα scribendum esse patet) Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν. Primum ex Thucyd. I, 126 coll. Herod. V, 71 et Plutarch. vita Solon. cp. 12 apparet, scelus illud in undecim Olympiades, quae sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI., necessario referendum esse. Cylon enim Ol. XXXV. diali coronam ex ludis Olympicis rettulit, secundum Afric. apud Euseb. ad Ol. I., Thucydides autem (I. l.) Cylonem tradit oraculo Delphico admonitum eaque etiam fiducia, quod in ludis Olympicis victoriam reportasset (cf. Herod. I. l.), nixum occupasse arcein, post custodia arcis novem archontibus, quorum Eponymum Megaclem appellat Plut. Sol. vit. 12, ab Atheniensibus commissam ipsum quidem cum fratre aufugisse, caeteros vero eius socios vel fame consumptos esse vel ad aram arcis supplices consedissee indeque abductos nefarie interfectos esse. Plutarchus vero I. l. urbem iam dudum piaculo Cylonio agitatam fuisse scribit, quum Epimenides ab insula Creta accitus Athenas lustrabat; quam urbis lustrationem licet Suidas s. v. Ἐπιμενίδης in Ol. XLIV. couferat, Scaliger, duce Laërtio Diogene vit. Epimen. lib. I, 110, Olymp. XLVI. assignat. Sed ut Scaliger piaculum ipsam in Ol. XLV. referret, auctor ei extitit Herod. V, 71, qui postquam de tyrannide a Cylone affectata disseruit, haec subiungit: ταῦτα πρὸ τῆς Πισιστρατίου ἡλικίης γίνετο. Atqui Pisistratus e Tatiani et Clementis sententia Ol. L. Athenis dominabatur: quo tempore ubi eum aetatis annum XXXVI. egisse sumseris, Ol. XLV. annum circiter XVI. attigerat necdum τὴν ἡλικίαν, quae ab anno XVIII. initium capiebat, erat assecutus. Sed ista incerta sunt.

Μασσαλίαν ἔκτισαν¹⁴³). ἡ τῶν Σαλαμινίων ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς ἀπόστασις¹⁴⁴). Φερεκύδης Βάβιος Σύριος ἐτέχθη, ὃν πρῶτον συγγραφήν ἐξενεγκεῖν περὶ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσι¹⁴⁵).

Utut vero de Olympiade, qua Cylonis piaculum commissum sit, statueris: hoc Scaliger recte intellexit, in primum Olympiadis incidere annum, quandoquidem ex Thucyd. perspicuo testimonio Cylon acceptis a Theagene socero copiis appropinquantibus Olympiis arcem occupavit. Vid. et Paus. I, 28 init. I, 40, init. De tempore Cyloniae seditionis alii aliter statuerunt: Corsin. F. A. III. p. 64, cui stipulatur E. W. Fischerus Ann. Gr. p. 105 sq. in Ol. XLII, 1, Clinton. F. H. I. p. 212 in Ol. XL, 1 a. Chr. 620., Boeckh. Expll. Pind. Pyth. VII. p. 301 in a. a. Chr. 598. Ol. XLV, 3 confert. Vid. n. 103.

142) Καμάρινα] Auctor Schol. vet. ad Pind. Olymp. V, 16 ed. Boeckh. p. 121, ubi *Κτιζέται μὲν γὰρ ἡ Καμάρινα τισσαυρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐπικρατησάντων δὲ τῶν Συρακοσίων πορθεῖται τῇ 15 Ὀλυμπιάδι. εἴτα ἐν τῇ 16 Ὀλυμπιάδι, . . . , ἀνακτιζέται.* Ad haec BOECKHIUS: *Hoc falsum esse nemo non videt. Rerum momenta expendit Beckius: „Condita est Camarina a Syracusanis Ol. XLV, 1 eversa a conditoribus sex et quadraginta annis post Ol. LVI, 3. alii Ol. LVII, 3. iterum condidit Hippocrates Gelae rex circa Ol. LXXII, 3. evertit paullo post Gelo Syracusanorum rex. Secuta est tertia instauratio a Gelois Ol. LXXIX, 4. Thuc. VI, 5, Herod. VII, 154 sqq. Diod. XI, 76 c. intpp. Heyn. opusc. acad. T. II, p. 259.”* Errat Beckius in Hippocrate, qui, uti in Prolegomenis ostendimus, Ol. LXXII, 3 non amplius fuit inter vivos. Consentit cum Schol. verbis laudatis Schol. rec. ad Pind. I. I. p. 122. Boeckh. Timaeus ap. Schol. vet. ad Pind. Ol. V, 19. Camarinam a Gelone conditam Ol. XLII. dicit: miro profecto prochronismo, quamquam hac non unica labe istud Scholion laborat. Verum Thucyd. VI, 5 extr. Camarinam primum CXXXV. annis post conditas Syracusas a Dascone et Menecolo aedificatam scribit; Syracusae autem ex eiusdem Thucyd. testimonio VI, 3. 4. V. annis ante Megara aut anno post Naxum conditae sunt, i. e. Ol. XI, 2, quandoquidem Megarorum origo (cf. nos ad Ol. XXXI, 3 s. n. 104) in Ol. XII, 3, Naxi autem (cf. Hieronym. chron. lib. II. p. 117 et Euseb. Mai. Arm. p. 321, quorum tamen haec Anaxus perperam appellant) in Ol. XI, 1 incidit. Camarina igitur ex Thucyd. calculis Ol. XLV, 1 primum condita est. At profecto etiam Hieronym. chron. lib. II. p. 124 initia urbis Camarinae in Ol. XLV, 1, (Ol. XLV, 3 Mai. Arm. p. 329) ponit. Cf. Poppon. Prolegg. ad Thucyd. P. I. vol. II. p. 506 sqq. — Caeterum supra in textu Καμάρινα pro Καμαρίνα Scaligeri scripsimus.

143) Οἱ Φωκεῖς Μασσαλίαν] Testantur Solinus cap. 2. p. 22, 46, (p. 12 E. ed. Cl. Salm.) et Scymnus Chius ex Timaeo, v. 213 sqq. quorum ille sic: *At ex altera parte per Ligurum oram in Narbonensem provinciam pergit, in qua Phocenses quondam fugati Persarum adventu, Massiliam urbem Olympiade quadragesima quinta condiderunt.* Ad quem locum Scaliger in Animadv. ad Euseb. chron. p. 86 b. recte annotat, Solinum abusum esse Phocensium nomine quum Massiliotae non fuerint ex Phocensibus, sed ex Phocaeensibus oriundi. Cf. de Massilia Strabo. IV. p. 124. Annum conditae Massiliae tradit Scymnus l. c. ante pugnam Salaminiam CXXX^{num}, quae pugna quum Ol. LXXV, 1 commissa sit, Massilia condita esse debet Ol. XLV, 1. Retardat Massiliae origines uno anno Hieron. chron. ad Ol. XLV, 2, septem annis Euseb. Mai. ad Ol. XLVI, 4. — Liv. V, 34, lust. XLIII, 3, Cassiodorus simpliciter Tarquinio Prisco Romae regnante conditam tradunt. Duces classis Simos et Protis nominantur a lust. I. I., quorum alterum nemo praeterea memorat, Protin vero, etsi Plut. vit. Sol. cap. 2. *Πρώτον* nomine agnoscit conditorem, Aristoteles ἐν τῇ *Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ* ap. Athen. XIII. p. 576 B. Euxeni conditoris filium e Nani (Nanni: lust. I. I.) filia Petta (Gypti: lust. I. I.) appellat. Cf. Arist. etiam ap. Harpocrat. s. v. *Μασσαλία*, cuius sententiam corrumpit Suidas s. ead. voc. Posteriori aetate maximeque Cyri temporibus Massiliam eorundem Phocaeensium colonis auctam et instauratum esse, haud inepte colligitur ex Isocrate in Archidam. p. 133 C. ed. Steph. (ap. Harpocrat. et Suid. I. I.) atque Paus. X, 8, 4. Vid. Schultz. Sper. II. p. 40 seqq. not. 91 et Clint. F. H. I. pp. 220, 222, ad a. a. Chr. 600. coll. A. Dederich. in Mus. Rhen. a. 1835. cycl. IV. fasc. I. p. 99—125.

144) Ἡ τῶν Σαλαμινίων] Non extat testimonium, quo diserte indicetur, quando Salaminii ad Megarenses defecerint: sed incidit ea defectio in ideum fere tempus, quo scelus Cylonium Athenas peragitabat, atque dissidia inter Cylonis et Megacis socios flagrabant maxime. Sic enim Plutarchus vit. Solon. cp. XII. *ταῦταις δὲ ταῖς παραχαῖς καὶ Μεγαρέων συνεπιθιμέντων ἀπέβαλον τὴ Νίσαιαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σαλαμῖνος ἐξέπισσον αὐθις.* Cf. Pausan. I, 40, 4 *ταύτην τὴν ναῦν λαβεῖν φασὶν περὶ Σαλαμῖνος ναυμαχῆσαντες πρὸς Ἀθηναίους. ὁμολογοῦσι δὲ καὶ Ἀθηναῖοι χρόνον τινὰ Μεγαρεῦσιν ἀποστῆναι τῆς νήσου, Σόλωνα δὲ ὑστερόν φασιν ἐλεγείᾳ ποιήσαντα προτρέψαι σῆς, καταστῆναι δὲ ἐπὶ τοῦτοις ἐς ἀμφοτέρωθεν Ἀθηναῖοι, κρατήσαντες δὲ πολέμῳ Σαλαμῖνα αὐθις ἔχυν.* Meminit rei Diog. Laërt. I, 45 seq. Caeterum bellum illud rectius in Ol. XLIV. inferri ad Ol. XLIX, 1 demonstrabimus.

145) Φερεκύδης] Pherecydes Syrius Ol. XLV. natus est, teste Suida s. v. *Φερεκύδης, Βάβιος, Σύριος*. ἴσθι δὲ νῆσος μὴ τῶν Κεκλάδιων ἡ Σύρα — sic insula etiam audit ap. Hesych. Mil. p. 47 ed. Plantin. Antv. a. 1572. 8. *Συρή* vel *Συρία* ap. Hom. Od. ο', 402. et Euseb. Praep. evang. X, 3. p. 465. — *πλησίον Ἀἰθλῶν*. γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Ἀνδῶν βασιλῆα Ἀλυσίτην, ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ' σοφοῖς καὶ τετέχθαι περὶ τὴν μὲ' Ὀλυμπιάδα. Et delnde: πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν περὶ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν. Βάβιος habet etiam Strab. X. p. 487 B. ed. Casaub. Sed Alexander Polyhistor ap. Diog. I, 116. Pherecydem Βάβιος filium facit. Hinc veram nominis scripturam Βάβυος coniecit Voss. de Hist.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΖ. Χρυσόμαχος Λάκων στάδιον, καὶ Πολυμήτωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον, ὃς αἰπολῶν λαγῶν κατέλαβε¹⁴⁶⁾.

α. Ἐπιμενίδης τὰς Ἀθήνας καθαίρει¹⁴⁷⁾. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος εἰς Ἑλλάδα ἀπεδήμησεν¹⁴⁸⁾.

Gr. IV, 4 p. 443 ed. Bat. Lugd. et de Philosoph. sectis 6, 6. Vossio in universum quidem astipulatur Fr. Guil. Sturz. in Pherec. Fragin. ed. alt. Lips. a. 1824. 8. p. 3, sed de Eustathii loco ad Od. o', p. 1787, 17. ed. Rom., quo et ipso ὁ Βάβνος rescribit Vossius pro ὁ Βαβυλώνιος, probabiliora profert. Septem sapientibus annumerant nonnulli uti ap. Suidam, ita ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 299 D. chronologi. Floruit sec. Eusebium, a quo tamen perperam historicus appellatur, Olymp. LX, 2 (Mai. Armeniac. Ol. LX, 1), ex auct. chron. Pasch. ed. Bonn. p. 269 = p. 144 A. ed. Paris., qui et ipse philosophum cum rerum scriptore confundit (cf. Sturz. l. l. §. 4. p. 13 §. 10. p. 56 seq., ubi etiam alios in eodem errore versantes ostendit), Ol. LVII., deuique ex Diogene Laërtio I, 121 et Cyrill. adv. Jul. I, 13 A. Ol. LIX. Primus philosophum pedestri oratione librum scripsit. Vid. Suid. l. l., Plin. N. H. VII, 57, Apulei. Florid. p. 351 seq. ed. Elmenh., Isid. Orig. I, 37, Strab. I, p. 18 A. B. coll. Sturz. §. 4. p. 11 seq. Anilro Ephesius apud Laërt. I, 119 perperam duos facit Syrios Pherecydes, astrologum alterum, alterum theologum, Badyis filium, cui Pythagoram dedisse operam scribit cum Eusebio. Eratosthenes vero unum tantum ponit Pherecydem Syrium philosophum eumque recte a Pherecyde Atheniensi, genealogiarum scriptore, (Vid. Dion. Archaeol. I, 13 Sylb. coll. Sturz. §. 10, p. 58 seq.) discernit, qui sec. Strab. l. c. et Porphyrium apud Suid. s. v. Φερικύδης Ἀθηναῖος Syrio fuit aetate posterior, secundum alios, exiguae fidei testes, (ap. Suid. l. l.) prior. Caetera de Pherecydis Syrii aetate testimonia diligenter collegit Sturz. l. l. §. 2. p. 6 sq. Addit Suidas tertium Pherecydem Lerium, qui tamen idem est atque Atheniensis sec. Voss. Histor. Graec. IV. cp. 4. p. 443, cui astipulantur Sturz. l. l. p. 57 seq. §. 10. et Clint. F. H. II. Append. XXI. n. 17. p. 383 Kr.

146) Χρυσόμαχος] Testatur African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40, ubi tamen quod legitur Χρυσάμαχος ex errore typographi ortum videtur pro Χρυσόμαχος, uti et ipse hoc loco edidit Scal., et in Anecd. Par. Vol. II. p. 144. Cramerus. Parum tamen ille probasse videtur istam uovinis formam, quandoquidem eam in Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, libello nostro (Thes. temp. p. 349) annexa cum Χρυσόμαχος mutavit, quam scripturam, etiam per se satis probabilem, textus Armeniac. apud Auch. P. I. p. 289 veram esse evincit. Verbo hic commemoranda est coniectura Corsini, qui quum Ol. XXXVI. apud Antig. quidem Carystium Mirabill. cp. 133. Arytamantem, apud Africanum vero Phrynonem stadio victorem perscriptum invenisset: aut in Antigoni textu Ol. XXXVI. in XLVI. deflectendam et Arytamantis nomen pro Χρυσάμαχον Africano restituendum putavit, aut apud Antigonom et Ol. XLVI. et Chrysamaxon reponendum censuit, Dissert. Agon. p. 124 et Fast Att. I, p. 328 seq. An fortasse hic σταδιονίχης audiit Ἀρυτάμης ὁ Χρυσόμαχος Λάκων? Cf. ad Ol. CXCIX. not. 1440. et ad Ol. CCXXVII. not. 1512. — Stadii inter pueros victorem Scalliger in Eusebii codice (cf. Cram. Anecd. Par. Vol. II. p. 144 cum text. Arm. ap. Auch. I. p. 289) Polymnestoris nomine insignitum repperit. Quam scripturam ille quidem in hac nostra Olympiadum Recensione servavit, in Africani autem catalogo Ἑλλ. Ὀλ. p. 40 in Πολυμνήτωρ mutavit e Solino p. 15, 11. Hic enim, e Bocchi fide, vulgatam de eo historiolum prolixè sic narrat: Polymnestor Milesius puer quum a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, et ob id statim productus a gregis domino Olympiade sexta et quadragesima, ut Bocchus auctor est, victor in stadio meruit coronam.

147) Ἐπιμενίδης] Scaliger secutus est Diogen. Laërt. I, 110, qui, καὶ ὃς (Ἐπιμενίδης), nit, ἡλθὼν Ὀλυμπιάδι τεσσαρακοστῇ ἔκτην ἐκάθηρεν αὐτῶν τὴν πόλιν. Discrepat Suidas, qui s. v. Ἐπιμενίδης Epimenidem Phaestii (Phaestii: Diog. I, 109 coll. Car. Fr. Heinrich. Epimenid. Cretens. Lips. a. 1801. 8. p. 12 sqq.) aut Dosiadis aut Agiasarchi (Agesarci: Diog. l. l.) filium, Cnossium, (Cretensem Phaesto oriundum appellant Strab. X, 330, 30, Plut. Solon. 12, Tzetz. Chil. V, 18, 629) Athenas lustrasse testatur Ol. XLIV. Hieronymus ad Ol. XLVII, 2: Epimenides Athenas subvertit (pro quo quidam quibus nota historia, emundavit supposuerunt: vid. Scal. Animadv. ad Kus. p. 87 b. seq.), nec minus mire Euseb. Armen. ed. Med. ad Ol. XLVII, 1: Epimenides Athenas destruxit. Utrumque igitur et Hieronymum et interpretem Armeniacum decepit verbi Eusebiani ΚΑΘΑΙΡΕΙ accentus, quod illi non καθαίρει, sed καθαιρεῖ pronuntiassent videntur. Tatian. orat. ad Graec. cp. 62. p. 136 ingenti prochronismo Epimenidem inter eos refert, qui Homerum aetate antecesserint. De Platonis testimonio, qui lustrationem illam ab Epimenide actam decennio ante Persica contigisse dicit, cf. Corsini F. A. Tom. III. p. 72 sq. et Fabric. Bibl. Gr. I. lib. I. cp. VI, 2 p. 36. De lustratione ipsa vid. Plut. Solon. cap. 12. coll. not. nostr. ad Ol. XLVII.

148) Ξενοφάνης] Xenophanes ipse apud Diog. Laërt. IX, 19 testatur, sese patria Colophone relicta anno aetatis XXV. aut XXVI. in Graeciam venisse: proinde ut, si eum Ol. XL, 1 natum statuimus cum Scalligero, Ol. XLVI, 1 vel 2 in Graeciam peregrinatus fuerit. Cf. not. nostr. ad Ol. XL. 1 s. n. 127.

p. 316 b.

β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ¹⁴⁹).γ. ΣΟΛΩΝ. Σόλων Ἀθηναίους ἐνομοθέτησε, καὶ τοὺς Δράκοντος νόμους ἀνέιλε, πλὴν τῶν φορικῶν διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτιμίων¹⁵⁰).

δ.

ΟΛ. ΜΖ. Εὐρυκλῆς Λάκων στάδιον¹⁵¹).α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ¹⁵²). Ἀνάχαρσις Ἀθήνησιν ἐπιδημεῖ¹⁵³).

β.

γ.

δ. Οὐάφρης τὴν Αἰγυπτίων ἀρχὴν παρέλαβεν¹⁵⁴).ΟΛ. ΜΗ. Γλαυκίας (ἐνίοις δὲ Γλύκων) ὁ Κροτωνιάτης στάδιον¹⁵⁵). Πυθαγόρας

149) Φιλόμβροτος] Plut. Solon. cp. 12 testatur Philombrotum Athenis praeturae gessisse anno antequam Solon et praetor fuerit et leges tulerit. Quem cum Diogenes Laërtius in Ol. XLVI, 3 conferat (v. s. n. 150), Philombroti tempus Ol. XLVI, 2 recte assignavit Scaliger.

150) Σόλων. Σόλων Ἀθηναίους] Solonem, Ol. XLVI, 3 archontem, Atheniensibus leges tulisse, scribit Sosicrates apud Diog. Laërt. vit. Solon. I, 62 his verbis: ἤκαζε μὲν οὖν περὶ τὴν τισσαυρακοστήν ἔκτῃ Ὀλυμπιάδι, ἥς τῷ τρίτῳ ἔτι ἤρξεν Ἀθηναίων, καθά φησι Σωσικράτης· ὅτε καὶ τίθαι τοὺς νόμους. In Olympiade cum Sosicratis ratione consentiunt Tatian. Or. adv. Graec. p. 141 e Meurs. Arch. Athen. I, 12 correctione, Clem. Alex. Strom. I. p. 302 B., Cyrill. adv. Julian. I. p. 12 E., annum variat Hieronymus ad Ol. XLVI, 2 coll. Scal. Animadv. p. 87 b, annum et Olympiadem Euseb. Arm. ed. Med. ad Ol. XLVII, 2. Suidae chronologi s. v. Σόλων alii Ol. XLVII, alii Ol. LVI. Solonem assignant. Tantum de aetate Solonis, de qua cf. etiam Io. Th. Voemel. de aetate Solonis et Croesi princ. atque Nic. Bach. in Solon. Ath. carmin. reliqq. Bonnae et Lugd. Bat. a. 1825. 8. p. 2 seq. nott. 5. 6. Verba Scaliger sumsit e Plutarch. vit. Solonis cp. XVII. init., quem et Cyrill. adv. Jul. lib. I. I. τισσαυρακοστή ἔκτῃ Ὀλυμπιάδι Σόλων ἐνομοθέτηκε, τοὺς Δράκοντος νόμους περιελών πλὴν τῶν φορικῶν et Eusebius Hieronym. chron. I. I.: Solon, Draconis legibus antiquatis, extra eas, quas ad sanguinem pertinebant, sua iura constituit, ante oculos habuit. Τὰ φορικά qualia non fuerint, disce ex Schoemannii Antiquitt. iur. publ. Graec. p. 288.

151) Εὐρυκλῆς Λάκων] Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Perperam Euryces apud interpr. Armen. Anch. I. p. 289. A Schol. Pind. Pyth. VII. p. 391. Boeckh. hac Olympiade Megacles quidam Olympia vicisse dicitur. Sed omnino turbatum est illud Scholion: quod ita componit Boeckhius Explice. ad. Pind. p. 305 coll. not. 3. ad Schol. I. I., ut Megacles Ol. LVII. Pythia vicisse perhibeatur. Vid. not. nostr. 321.

152) Εὐκράτης] Sosicrates apud Diog. Laërt. I, 101 testatur, Ol. XLVII. quo anno Scythia Anacharsis Athenas petierit, ibi praeturae gessisse Eucratem. Scaliger nomen eius more suo, in Prolegomenis monstrato, anno I. huius Olympiadis intulit. Id quod illi quidem securo facere licuit, nobis non item: quippe quos cautos reddat Critias I., in Marmore Pario oblatus, cuius epocha 37. (36. Boeckh.), etsi propter obliteratos numeros accurate definiri nequit, tamen cogente loci, quo collocatus est Critias, ratione aut uni inter Ol. XLIV, 1 et Ol. XLVI, 1 aut huic ipsi Ol. XLVII, 1 anno debet assignari. Huc autem si pertinebit Critias, Eucrati in annum 3. aut 4. migrandum erit. Nam annum 2. iam occupavit Simon s. Simonides. Cf. not. 157.

153) Ἀνάχαρσις] Testatur Sosicrates apud Diog. Laërt. I. I. Praeterea cf. Suid. s. v. Ἀνάχαρσις et Diodori Excerptt. Vat. XIX. Vol. III. p. 18. ed. L. Dind.

154) Οὐάφρης] Testis est Clemens Alexandrinus Stromat. lib. I. p. 331 A. B.: τοῦ ἑνδεκάτου τοίνυν ἔτους πληρομένον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου, βασιλεύοντος Ἰωακίμ, ἡ αἰχμαλωσία εἰς Βαβυλῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναβουχοδονόσορ, τῷ ἑβδόμῳ ἔτι βασιλεύοντος αὐτοῦ Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων δὲ Οὐάφρῃ (de hoc genitivo, cui respondet nominativus Οὐάφρης, vid. Ph. Buttn. Gr. gr. ampl. I. p. 203 not. I. coll. G. Ben. Winer. Gram. nov. Test. ed. III. a. 1830. 8. p. 62) βασιλεύοντος τῷ δευτέρῳ ἔτι, Φιλίππου δὲ Ἀθήνησιν ἀρχόντος τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ὀγδόης καὶ τισσαυρακοστὲς Ὀλυμπιάδος. Hinc sane Apriae annus I. in Ol. XLVII, 1 incidit. Clementis sententiam reddunt Eusebius in Hieronymi versione ad Ol. XLVII, 2, in Armeniaca vero ad Ol. XLVII, 4 et Chron. pasch. auctor p. 136 seq., nec tamen sine varietate, quandoquidem Hieronymus I. I. pro Philippo nominat Phaenippum, Chronicique pasch. auctor cum caetera nonnihil turbat, tum pro Olymp. XLVIII. infert Ol. XLIV. Atque Phaenippi nomen Philippo verius dicit Scal. Animadv. ad Eus. p. 88 b. coll. eiusdem de Emend. Temp. lib. V. p. 401 et hac ipsa Olymp. Descript. ad Ol. μη, α'. Ad Ol. XLIV, 2 autem Apriae initium protrahunt Diodori I, 68 calculi, siquidem eum annis LXXVII. ante Amasin Ol. LXIII, 3 defunctum regnum accepisse scribit. Neque enim in annis regni et Apriae et Amasidi ascribendis convenit inter veteres, de quorum dissidio vid. Wessel. ad Diod. I. I. Caeterum Οὐάφρης Clementis Herodoto II, 161 seq. et Diod. I. I. Ἀφρίης audit, idem qui Ieremi. cap. XLIV. extr. שַׁרְיָאִים appellatur.

155) Γλαυκίας, ἐνίοις δὲ Γλύκων] Glaucias Paus. X, 7, 3 est, Glycon African. ap. Euseb. Ἑλλ. Ὀλ. p. 40.

Σάμιος παίδων πυγμὴν, ὅς πρῶτος ἐντέχνως πυκτεύσας κομήτης, καὶ ἀλουργίδα φορῶν, εἰτα ἐκριφεῖς ἐκ τῶν παίδων, καὶ χλευασθεὶς αὐτίκα προσέβη τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐνίκησε ¹⁵⁶).

α. ΦΑΙΝΙΠΠΟΣ¹⁵⁷).

β.

γ. Ἀμφικτύονες ἄθλα Πυθίοις ἔθεσαν κιθαρωδίας, καὶ προσέτι αὐλωδίας ἀγώνισμα· καὶ ἐνθεν αἱ Πυθιάδες ἀριθμοῦνται ¹⁵⁸). Ἐκλειψις ἡλίου, ἣν Θαλῆς συμβησομένην προειρήκει ¹⁵⁹).

156) Πυθαγόρας Σάμιος] Testatur Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40, item Eratosthenes et Phavorinus apud Diogen. Laërt. VIII, 47. cuius verba, ut ipse profitetur in Notis ad Graeca Eusebian. p. 419 a., Scaliger transtulit. Sunt autem haec: Ἐρατοσθένης δὲ φησι, καθὼ καὶ Φαβωρίνος ἐν τῇ παντοδαπῇ ἱστορίᾳ παρατίθεται, τοῦτον (sc. τὸν Ἀσσυρίαν πεπραγματευμένον Πυθαγόραν) εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως πυκτεύσαντα ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τετραρακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κομήτην καὶ ἀλουργίδα φοροῦντα ἐκριφθῆναι τε ἐκ τῶν παίδων, καὶ χλευασθέντα αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι, ubi Menagius pro ἐκριφθῆναι edidit ἐκριθῆναι, quod etiam Huebnerus recepit. Meminerunt eius victoriae Hesych. s. v. ἐν Σάμῳ κομήτης, auctor Proverb. Cent. I, 87, item denique Eusebius Scal. p. 50, 34 seq. (= Sync. p. 239 B.), qui tamen triennio a Diogene recedens rem Ol. I. L. assignat his verbis: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὀλυμπιαθῆσιν ἐκριθῆ παίδων πυγμὴν, ὅς ἀπαλὸς προσβῆς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα τὴν νῆα Ὀλυμπιάδα, quae verba sic restituit Scal. in Notis ad Graec. Euseb. l. I. Ὀλυμπιάσιν (rectius Ὀλυμπιάσιν) ἐξεκρίθη παίδων, ὡς ἀπαλὸς· προσβῆς τοὺς ἄνδρας κτλ.

157) Φαινίππος] Testis Clem. Alexandr. Strom. I. p. 331 B., Ol. XLVIII, 1 Athenis Archontem fuisse Philippum, pro quo Phaenippum exhibet Hieronymus, forma Scaligero Animadv. p. 88 b. magis probata. Vid. not. 154. Caeterum si vera esset Ang. Maii ad Euseb. Arm. p. 330 nott. 3. 5. coniectura, qua Clementi (v. not. n. 154) τῆς μὲν Ὀλυμ. pro τῆς μὴ Ὀλυμ. e duobus codicibus restituendum, eique convenienter lectioni etiam numeros np. Eus. Arm., Hieronym., chron. Pasch. auctorem corrigendos censet, secundus nobis aut, si Dis placet, tertius de Ol. XLVII. anni I. praetura competitor nasceretur. Cf. not. 152.

158) Ἀμφικτύονες ἄθλα Πυθίοις] Auctor Pausanias, qui X, 7, 3 τῆς δὲ αἰ, τισσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ ὀγδόης, ἣν Γλαυκίας ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησε, ταύτης ἐτεῖ τρίτῳ ἄθλα ἔθεσαν οἱ Ἀμφικτύονες κιθαρωδίας μὲν, καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεσαν δὲ καὶ αὐλωδίας ἀγώνισμα καὶ αὐλῶν κτλ., et deinde: δευτέρῳ δὲ Πυθιάδῃ οὐκ ἐπὶ ἄλλοις ἐκάλεσαν ἐτεῖ ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο. Pausanias igitur cum post memoratam Pythiadem Ol. XLVIII, 3 celebratam, cuius ludos recte pecuniarios dicit, eam quae proxime insecuta est secundam diserte appellet, Pythiadas ab Olymp. XLVIII, 3 deduxit. Quam quidem Pythiadum computandarum rationem, longe verissimam, περὶ ἡγήτης iste sine dubio e Pythionicarum catalogis depromsit, qui Boeckhio Pind. Explic. Tom. II. P. II. p. 206 iudice soli fere genuini huiusmodi rerum fontes sunt. Illam et hoc loco significat et in Animadv. ad Eus. p. 92 a. merito sequitur Scaliger: quamquam idem in Emend. Tempp. lib. I. p. 51 seqq. ed. a. 1629. sublesta Eusebii et Pindari Scholiorum auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censet, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. l. I. itemque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

159) Ἐκλειψις ἡλίου] Tradit Herod. lib. I. cp. 74, quum Medi a Cyaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo fuissent, ut confugerent, repente diem in noctem inmutatam esse, quamobrem utramque aciem a proelio destituisse addit, insertis antea his verbis: τὴν δὲ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσι Ἰωσι προηγόρευσε ἵσασθαι, οὐρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολή. Herodoti simulque Eudemi in histor. astrologis auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censet, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. l. I. itemque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

159) Ἐκλειψις ἡλίου] Tradit Herod. lib. I. cp. 74, quum Medi a Cyaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo fuissent, ut confugerent, repente diem in noctem inmutatam esse, quamobrem utramque aciem a proelio destituisse addit, insertis antea his verbis: τὴν δὲ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσι Ἰωσι προηγόρευσε ἵσασθαι, οὐρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολή. Herodoti simulque Eudemi in histor. astrologis auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censet, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. l. I. itemque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

159) Ἐκλειψις ἡλίου] Tradit Herod. lib. I. cp. 74, quum Medi a Cyaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo fuissent, ut confugerent, repente diem in noctem inmutatam esse, quamobrem utramque aciem a proelio destituisse addit, insertis antea his verbis: τὴν δὲ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσι Ἰωσι προηγόρευσε ἵσασθαι, οὐρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολή. Herodoti simulque Eudemi in histor. astrologis auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censet, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. l. I. itemque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

159) Ἐκλειψις ἡλίου] Tradit Herod. lib. I. cp. 74, quum Medi a Cyaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo fuissent, ut confugerent, repente diem in noctem inmutatam esse, quamobrem utramque aciem a proelio destituisse addit, insertis antea his verbis: τὴν δὲ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσι Ἰωσι προηγόρευσε ἵσασθαι, οὐρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολή. Herodoti simulque Eudemi in histor. astrologis auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censet, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. l. I. itemque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

δ. *Περίανδρος ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραννος ἐτελεύτησε*¹⁶⁰⁾.

ΟΑ. ΜΘ. *Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον*¹⁶¹⁾.

α. *Τὰ Ἰσθμια ἀπὸ τῶν χρόνων Κυψέλου τοῦ Κορινθίων τυράννου παρημελημένα ἀνήχθη*¹⁶²⁾. *Σόλων μανίαν πλάττων τοὺς Μεγαρεῖς κατεστρατήγησε*¹⁶³⁾.

d. XXX. m. Sept. a. a. Chr. n. 610. (Ol. XLII, 3) contigisse patet. Vid. Ideler. I, p. 209 seq. coll. Schultz. Spec. I. p. 20 seq. not. 39., Clint. F. H. Tom. I. p. 418, Fischer. Anall. Graec. p. 107.

160) *Περίανδρος*] Ex sententia Sosicratis apud Diog. Laërt. I, 95, cuius verba ascripsimus ad Ol. XXIX, 1, ubi cf. quae diximus s. n. 92.

161) *Λυκῖνος Κροτωνιάτης*] African. apud Euseb. χρόν. λογ. p. 40.

162) *Τὰ Ἰσθμια*] Solinus cp. VII. p. 29, 29. (p. 17 B. ed. Salmas.); *Hoc spectaculum* (sc. Isthmiorum) per Cypselum tyrannum intermissum Corinthii Olympiade quadragesima nona sollemnitati pristinae reddiderunt. Quae verba in brevius contraxit Graeceque reddidit Scaliger. Eusebius Hieronymi Isthmia primum post Melicertem Ol. XLIX, 3 (Olymp. L, 1 e Mai. Arm.) celebrata scribit. Convenit igitur Eusebium inter et Solinum in Olympiade, in eius anno non item. Solino cur se addiderit Scaliger, ipse aperit in Animadv. ad Euseb. p. 92 a. Recte quidem Isthmiorum instauratione in tertium annum Olympiadis XLIX. coniecta est, sed videtur in primo anno eiusdem Olympiadis statui commodius posse. Eo enim anno Corinthii Cypselidarum tyrannide liberati illud ludicrum instaurarunt, teste Solino. Cf. eiusd. Can. Isagog. III. p. 342. Agebantur autem Isthmia tertio quoque anno, ita ut Isthmiades alterae in Olympici anni I. incipientis aestatem inciderent, alterae vere vel sub aestatem Olympici anni tertii exeuntis celebrarentur. Cf. Boeckh. Ind. temp. edit. Pindar. mu. p. XII. qui Corsinum, dies defuiri posse existimantem (Dissertatt. Agonist. p. 83), refutavit in Explicatt. Pindar. Tom. II. P. II. p. 192 seq.

163) *Σόλων μανίαν πλάττων*] Versutum hoc et callidum factum Solonis, qui cum capitale esset apud Athenienses, legem ferre de vindicanda a Megarensibus Salaminae, simulata insania suasisset quod vetaretur, remque prospere gessisset, memoriae prodiderunt multi, veluti Demosth. de Falsa legat. p. 420, 22. Reisk., Strab. IX, 394, Plut. Sol. 8., Diog. I, 46, Polyaen. Strat. I, 20, Aristid. orat. Leuctrica V., Liban. Declam. XVI., Aelian. V. H. VII, 19, Cic. de Off. I, 30, 108, Frontin. Strat. IV, 44, Iustin. II, 7, addita temporis significatione definivit nemo. Scaliger e male digesta Diog. I, 45, 46 narratione coll. Aesch. adv. Ctes. p. 69 post Solonis legislationem posuit, quam si cum Herod. I, 29 seq. et Plut. Sol. cap. 25. seq. proxime insecuta statuisset suscepta eius per X. annos itinera: Ol. XLIX, 1 saue is annus est, quo Athenas reversus rem pro Atheniensibus gerere denuo potuerit. 1) Sed ut difficilem de Solonis itineribus quaestionem, a Clintono F. H. II. p. 313 Kr. agitatam, nunc devitemus: repugnat isti sententiae ordo rerum apud Plutarchum Sol. capp. 8—11., quo Salamina a Solone receptam ostenditur priusquam idem bello Cirrhaeo sive Crissaeo—Cirrhae enim et Crissae nominibus eundem locum designari contra Strab. IX. p. 495 seqq. Tzsch., duo bella fuisse dicentem, quorum altero Cirrha a Crissaeis deleta, altero Crissa et ipsa ab Amphictyonibus eversa sit, luculenter ostendit Clint. F. H. II. p. 207 seq. not. f. Krueg. — extitit auctor. Cirrha autem capta est Archonte Athenis Simone sive Simonide Ol. XLVII, 2 secundum utrumque Schol. Pind. Hyp. ad Pyth. II, 1 p. 298 Boeckh. coll. Marin. Par. ep. 38. (37. Boeckh.), postquam, teste Callisthene ap. Athen. XIII. p. 560 C., decem annos dimicatum est: proinde ut belli initium Ol. XLV, 1 assignandum esse videatur. Hinc Salaminis occupationem legibus Atheniensibus a Solone Ol. XLVI, 3. datis priorem fuisse sponte intelligitur docetque praeterea series Plutarchae Solonis vitae. 2) Invento igitur uno termino, ante quem Solonis in Salamine recuperanda eluxerit solertia, alterum investigemus. Recurro rursus ad Plutarchum, qui postquam de recepta Salamine deque Cirrhaei belli initio locutus est, cap. 12. sic pergit: *Τὸ δὲ Κυλῶντιον ἄγος ἤδη μὲν ἐκ πολλοῦ διετάραττε τὴν πόλιν*. Unde colligo, bellum Megarense post tyrannidem a Cylone affectatam finem inhaussisse. Quid? quod ne exarsisse quidem videtur, quo tempore Athenarum arcem occupabat Cylon: si quidem idoneum eius rei argumentum existimaveris Thucyd. I, 126 testimonium, quo Cyloni a Theagene socero, Megarensium tyranno, copiae ad opprimendam urbem missae esse perhibentur. Ipsum autem Cylonis piaculum cum earum uni Olympiadum, quae sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI. et primo quidem harum Olympiadum anno ascribi debeat (vid. ad Ol. XLV, 1): mihi quidem nulla Olympiade videtur statui commodius posse, quam Olymp. XLIV, 1, quo anno Pisistratus, si Olymp. LXIII, 2 senex (vid. Thuc. VI, 54 et Arist. Polit. V, 9, 23. Schneid. coll. Schultz. Spec. II. p. 7 not. 6. et Clint. F. H. II. p. 12 Kr.) nonagenarius defunctus sumitur, puer erat XII. annorum, necdum invenilem aetatis florem (τὴν ἡλικίην Herod. V, 71) attigerat. Lustratum igitur ab Epimenide piaculum est postquam VIII. annos Athenas agitavit. Quod temporis spatium mihi quidem satis convenire videtur Plutarchi cap. 12. expositioni. 3) His praemissis hunc mihi fingo rerum a Solone gestarum ordinem. Cylon, postquam tyrannidis occupandae periculum in irritum cecidit, Athenis profugus Theagenem socerum excitavit, ut Salaminios ad defectionem inclinantes reciperet. Fecit, mox eandem cum genere fortunam experturus. Dissoluta enim a Spartanis Theagenis tyrannide apud Megareses res populo cessit. Vid. Od. Muell. Dorr. II, 166 coll. Welcker. Prolegg. ad Theogn. Francof. ad Moen. n. 1826. 8. p. X. seq. Iisdem arbitris Lacedaemoniis etiam Salaminis recuperationem, diu ab Atheniensibus frustra quaesitam, tandem Ol. XLIV, 4 absolvit Solon. Cf. Plut. cap. 9. seq. Secutae sunt Cirrhaeorum adversus Apollinem Delphicum iniuriarum, quas cum dignas ultione censeret Solon, Eurylochum Amphictyoniarum copiarum praetorem Clisthenemque Sicyonis tyrannum, qui exercitui a Sicyoniis misso praefuit, consilio adiuvit, inde ab Ol. XLV, 1 — Ol. XLVI, 1. Vid. Paus. X, 37, 4, Plut. Sol. II, Aesch. in Ctes. p. 69. Insigne enim hoc quoque bellum bel-

β. Ἐντεῦθεν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἱστορῶν πραγματείας ἀρχεται¹⁶⁴).

γ.
δ.

Ο.Α. Ν. Ἐπιτελίδας Λάκων στάδιον¹⁶⁵). Ἀγωνοθέται δύο ὑπ' Ἠλείων κατεσιτάθησαν κληρωτοί¹⁶⁶). Οἱ ἐπὶ σοφοὶ ὀνομάσθησαν¹⁶⁷).

α. Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος ποιητής, οὗ τὰ εἰς Ὀρφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, ἤχμαζεν¹⁶⁸). Οἱ Πεισιστράτιδαι τῶν Ἀθηναίων ἐτυράνουν¹⁶⁹).

lico Solonis artificio est (v. Paus. l. l. coll. Snid. s. v. Σόλων alt. stemm.): quod tamen Eurylocho Polyae- nus Strat. VI, 13, Xebro autem Thessalus praebent. p. 941 tom. II. ed. Lindem. attribuit. Interea turbae et seditiones, quas Cylonis pepercit pinculum, perdurabant, inter quas et Nisaeam, τὸ Μεγαρίων, ut Strab. VIII. p. 14 Tzsch. ait, ἐπίκουον, amiserunt Athenienses et Salamis denuo ad Megarenses defecit. Plut. Sol. cap. 12. Ταῦταίς δὲ ταραχαῖς καὶ Μεγαρίων συνειδυμένων ἀνέβησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σαλαμῖνος ἐξέπεισον αὐτοὺς. Nisaeam Pisistratum recepisse notum est ex Herod. I, 59. coll. Aeneae Tact. cap. 4. Qui idem etiam ad Salaminem recuperandam et re et verbis Solonem adiuvit, Olympiadis, credo, XLVI, 1 et 2. Vid. Iust. II, 8. Dua igitur hac tempestate cum Megarensibus bella gesserunt Athenienses, quorum alterum Lacedaemoniis arbitris, alterum socio Pisistrato composuit Solon. Tempora confundit popularis fama ap. Plut. cap. 8., Pisistrati quae in altera Salaminis occupatione partes fuerunt, anticipatas ad priorem referens.

164) Ἀντίλοχος] Tradit Clem. Alexandr. Strom. I. pag. 309 B. C. Ἀντίλοχος δὲ αὐτὸς τοῦ ἱστορῆος πραγματευόμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτήν, γαμηλιώ- νος δὲ δεκάτῃ ἱσταμένου γενομένην, εἴη φέροι τὰ πάντα τραυκόσια δώδεκα. Quum vero Epicuri mors in Ol. CXXVII, 2 i. e. in annum Coroebi DVI. incidat, restabit annis CCCXII. inde deductis annus inven- tutis Pythagorae Ol. XLIX, 2; unde in conscribendis philosophorum vitis (doctorum chronolo- giam vertit Upton. ad Dionys. de comp. verb. cp. IV. cum Voss. de Hist. Gr. ed. Westerm. lib. III. p. 390, historiam doctorum lo. Ions. de Scriptt. Hist. phil. II, 3, 3 p. 152) initium sumpsit Antilochus. Hac enim potestate vocem ἱστωρ, mere poetice, ab Homero nonnunquam et tragicis usurpata, Clemens ad- hibuisse videtur. Quae quid in oratione pedestri significet, disce ex Crenzeri libro: „Die historische Kunst der Griechen“ p. 175. Sunt qui hunc Antilochum cum Antiocho eo, cuius historiarum lib. IX. Theo- doretus Therap. VIII. p. 908 (scilicet e lectione codd. recentiorum, teste Syllurg., vetustioribus Palatino et Augustano Ἀντίλοχος praebentibus) et Clemens Alexandr. in Protrept. p. 29 B. allegent, eundem putantes, eum pro Ἀντίλοχος etiam Dionysio Halicarn. de compos. verb. cp. IV. p. 66 Schaef. restituendum censeant. Vid. Voss. de Historic. Graec. ed. Westerm. lib. III. p. 390 seq. An fortasse, si Ἀντίλοχος se recte non habet, Clementi restituendus est Antigonus Carystius ille, quem ἐν τοῖς Βίοις in universum laudat Diog. IV, 17, ἐν τῷ Μενιδέμον Blw Athenaeus X, 419 E. coll. Diog. II, 136. 141, ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος Athen. VIII, 345 D. XIII, 563 E. 565 D. 603 E. 607 E. et Diog. III, 66. VII, 12, ἐν τῷ περὶ Πύρρωνος Diog. IX, 62 excitat, quemque idem Diogenes etiam in concinnanda Lyconis V, 67 et Timonis vita IX, 111. adhibuit?

165) Ἐπιτελίδας] Testatur African. apud Euseb. chron. log. p. 40. Dionys. Hal. Antiq. Rom. IV. p. 206, 34. forma Dorica neglecta Ἐπιτελίδην appellat.

166) Ἀγωνοθέται δύο] Auctor Pausan. V, 9, 4, qui ἄλλὰ, inquit, Ἰφίτος μὲν τὸν ἀγῶνα ἔθηκεν αὐτὸς μόνος, καὶ μετὰ Ἰφίτον εἰσέεισαν ὡσαύτως οἱ ἀπὸ Ὀξέλου. Πεντηκοστὴ δὲ Ὀλυμπιάδι ἀνδρασι δύο ἐξ ἀπάντων λαοῦσιν Ἠλείων ἐπιτάλη ποιῆσαι τὰ Ὀλύμπια, καὶ ἐπὶ πλείστον ἀπὸ ἐκείνου δίδμιναι τῶν ἀγωνοθετῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν β'.

167) οἱ ἐπὶ σοφοί] Testatur totidem verbis African. apud Euseb. chron. log. p. 40 ad Ol. L., cui convenit cum Cyrillo adv. Julian. lib. I. p. 12 E. πεντηκοστὴ Ὀλυμπιάδι ἐγνωρίσθησαν οἱ ἐπὶ σοφοί, et Clem. Alex. Strom. I. p. 332 A. B. De nomine Sapientium, septem viris Ol. XLIX, 3 indito, ad Olymp. XXXV, 1 s. n. 114. verba fecimus.

168) Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος] Verba Tatiani, unde depromsit Scaliger, haec sunt (Orat. adv. Graec. cp. 62 fin. p. 138: τὰ εἰς αὐτὸν (τὸν Ὀρφέα) ἐπιφερόμενά φασιν ὑπὸ Ὀνομάκριτον Ἀθηναῖον συνιτάχθαι, γενομένου κατὰ τὴν Πεισιστράτιδων ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Eadem verba repetiit Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 332 D. Sec. Herod. VII, 6 διαθείτης fuit χρησίων τῶν Μουσίου, quos corrumpens cum deprehensus esset a Laso Hermion., pulsus Herodoto Athenis dicitur per Hipparchum. Cf. Prolegg.

169) Οἱ Πεισιστράτιδαι] Verbis Tatiani et Clementis modo laudatis usus Scaliger Pisistratidarum tyrannidem in hunc annum intulit. Phanias autem Eresius apud Plut. Solon. cp. 32. fin. coll. Aelian. V. H. VIII, 16. Pisistratum Archonfe Comia, i. e. Ol. LV, 1, uti nos docet nuctor Marmoris Parii ep. 41., occupasse tyrannidem tradit. Anno post, archonte Hegestrato, Solonem obiisse idem testatur Phanias apud Plut. l. l. Ad eundem annum nos deducit Thucydides lib. VI, 59 extr.; quo teste Hippias n Lacedaemo- niis exulibusque Alcmaeonidis pulsus ad Darium fugit viginti ante Medica annis, i. e. Ol. LXVII, 3 vel potius Ol. LXVII, 2 extr. tribus annis postquam ipsi et Hipparcho fratri insidias struxerant Hippiodius et Aristogiton Panathenaeis Ol. LXVI, 3 mense Hecatombaeone, quibus Hipparchus interfectus est. Cf. lib. I, 20 coll. VI, 56. Deductis porro de Ol. LXVII, 2 annis LIX (omnino enim, ut ait Eratosthenes apud

Ἀριστίας Δημοχάριδος, ἢ Κανστροβίου, Προκονήσιος, ἐποποιός, ὁ τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη πεποικώς, ἔγνωρίζετο¹⁷⁰⁾.

β.

γ.

δ. *ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΗΣ*¹⁷¹⁾. Σερούιος Τύλλιος τὴν Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν¹⁷²⁾.

ΟΛ. ΝΑ. Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον¹⁷³⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΝΒ. Ἄγις Ἡλείος στάδιον¹⁷⁴⁾.

α. Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς ἠκμαζε¹⁷⁵⁾. Φάλαρις τῆς Σικελίας ὅλης τυραννεῖ¹⁷⁶⁾.

β.

γ. *ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ*¹⁷⁷⁾. Πιτταχὸς Μιτυληναῖος ἐτελεύτησε¹⁷⁸⁾.

δ.

ΟΛ. ΝΓ. Ἄγων Πεπαρήθιος στάδιον¹⁷⁹⁾.

α. ἡ πρώτη Νεμεῖς ἠχθῆ¹⁸⁰⁾.

β.

Schol. ad Aristoph. Vespp. 500. (522. Lips.) usque ad quinquagesimum imperii annum Athenas gubernarunt Pisistratidae), Pisistrati auspicia in Ol. LV, 1 incidere reperientur. Cf. Fischer. ann. ad Ol. LV, 1 p. 134, Boeckh. in Corp. Inscriptt. II. p. 318, Cliuton. Fast. Hellen. II. p. 218 Kr., Schultz. Spec. II. p. 4 seqq. not. 6.

170) Ἀριστίας] Auctor Suidas s. v. Ἀριστίας· Δημοχάριδος ἢ Κανστροβίου (Καῦστροβίου Herod. IV, 13 et Tzet. Chil. II, 724. IV, 522), Προκονήσιος (Προίκονήσιος· Scal. cum vet. editt., Προίκονήσιος· Tzet. Chil. II, 725. 739., Προκονήσιος· Steph. s. v. Προκόνησος)· τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη. Clementi Strom. I. p. 334 A. ante Potteri editionem Ἀριστίας audiebat. Caetera veterum de Aristeia et Arimaspeis testimonia diligenter collegit Schultz. Spec. I. p. 4 seq. not. 9, ad quem satis sit lectores relegasse.

171) Ἀρχεστρατίδης] Ex testimonio Dionysii Hal. Antiq. Rom. lib. IV. p. 206, 32 seqq. qui, quo anno Archestratides Athenis praeturam gesserit, Ol. L, 4, Servium Tullium Tarquinio Prisco interfecto ad regnum pervenisse tradit.

172) Σερούιος Τύλλιος] Ex Dionysii Halic. Antiqu. Rom. l. c. Idem lib. I. p. 61, 21. Servio Tullio tribuit XLIV. annos regni, quos Euseb. Arm. ed. Mediol. ad Ol. XLIX, 4 et Hieronymus ibid. toto decennio mutilant. Vid. Scalig. Animadvers. p. 92 a.

173) Ἐρατοσθένης] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

174) Ἄγις Ἡλείος] African. apud Euseb. ibid.

175) Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς] Memoriae prodit Suidas verbis ad Ol. XXV, 1 s. n. 72. laudatis.

176) Φάλαρις] Suidas s. v. Φάλαρις· Ἀκραγαντιῖνος, τυραννῆσας Σικελίας ἔλκε κατά τὴν νβ' Ὀλυμπιάδα. Eusebius ap. Hieronymum sine dubio ex duobus diversis chronologis nunc ab Ol. XXXI, 2 (Ol. XXXII, 3 Mai. Arm.) usque ad Ol. XXXIII, 2, (Ol. XXXIX, 2, M. A.) nunc inde ab Ol. LIII, 4, (Ol. LII, 3 M. A.) annos deinceps XVI. tyrannidem exercuisse refert. Vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 92 a. coll. Schultz. Specim. I. p. 33 et not. 60. Specim. II. p. 21 not. 41. Boeckh. ad Pind. Ol. II. p. 116 de Phalaridis tyrannide disserens quae, inquit, ut intricatam de Phalaridis aetate disputationem a Bentleio maxime agitatam nunc devitem, inter Ol. L. — LX. ponenda est.

177) Ἀριστομένης] Aristomene Athenis archonte Olymp. LII. a. 3. Pittacum diem supremum obiisse testatur Diog. Laërt. I, 79.

178) Πιτταχὸς Μιτυληναῖος] Ex testimonio Diogenis Laërt. l. c. refert Scaliger, ubi βιοὺς ἐπὲρ ἔτη ἑβδομήκοντα ἤδη γηραιὸς obiisse dicitur Pittacus: ubi Meurs. Archont. Athen. lib. I. cp. 14. et Menag. Observatt. ad Diog. p. 29 E ὀγδοήκοντα pro ἑβδομήκοντα frustra corrigere videntur. Cf. Corsini Fast. Att. T. III. pp. 56, 90. Quodsi igitur Pittacus Ol. LII, 3 anno aetatis fere 71. mortuus est — βιοὺς ἐπὲρ ἔτη ο' — natus fuerit circiter Ol. XXXV, 1: ita ut Laërtius dissentire videatur a Suida, qui, quemadmodum ad Ol. XXXII, 1 vidimus, Pittacum Ol. XXXII, 1 in lucem editum scribit.

179) Ἄγων] Testis Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Codex Armeniacus perperum Anon exhibet. Ἄγων tuentur etiam Cram. Anecd. Par. II. p. 144, quamquam fortasse rectius Ἄγων scripseris coll. Thucyd. I, 117 Bekk.

180) ἡ πρώτη Νεμεῖς] Auctor Hieronymus, agonem Nemeacum primum Olymp. LIII, 1 actum esse

γ.
δ.

ΟΛ. ΝΔ. Ἰππόστρατος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁸¹).

α. Ἴβυκος ὁ λυρικὸς εἰς Σάμον ἦλθε βασιλεύοντος τῶν Λυδῶν Κροίσου¹⁸²). Αἰσωπος ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Δελφῶν κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν¹⁸³). Ἀρραχίων Φυγαλεὺς παγκρατιαστὴς πρὸς τὸν κατάλειπόμενον ἐπὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ κοτίνου. ὁ μὲν προέλαβεν, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἐξωκῶς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίεζεν ἅμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκκλᾶ τὸν ἐν τῇ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε τὴν ψυχὴν ἀφίησιν ἀγχνόμενος, καὶ ὁ ἄγχνων τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς ὀδύνης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἡλείοι δὲ ἀνηγόρευσαν νικῶντα, καὶ ἐστιφάνωσαν Ἀρραχίωνα¹⁸⁴). Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος φιλόσοφος μαθητῆς καὶ διάδοχος Ἀναξιμανδρου τοῦ Μιλήσιου, ὡς δὲ τινες Παρμενίδου, ἐγνωρίζετο¹⁸⁵).

β.

post eum, qui sub Archemoro (de quo cf. Apollod. Bibl. III, 6, 4, Paus. II, 15, 2, VIII, 48, 2. Clem. Protrept. ad Graec. p. 21 D., Schol. Pind. Hypoth. ad Nem. p. 424 seq., Hygin. Fabb. 74. et 273.) fuerit. Confirmat Syncell. p. 239 B. Omittunt Eusebii Armeniaca. Hieronymi loco illud recte monuit significari Corsinus Diss. Agon. p. 52, non quasi ludi Nemeaei sub Archemoro i. e. in ipso Archemori funere primum celebrati mox obsolescent, tandemque hac Olympiade instaurati fuissent, sed potius, cum certaminibus initio Corinthii, Cleonaei simulque Argivi, mox Cleonaei, postremo Corinthii praesedisent (vid. Schol. Pind. I. I. p. 424 seqq.), primum ea Olymp. XIII. ab ipsis Argivis peracta esse. Initium autem Nemeadum rectius Ol. LIII. anno 2., quam 1. assignaveris, quandoquidem illae trietericae non tam in annos Olympicos 1. et 3., quae est Scaligeri Animadv. p. 92 a. post a D. Petavio ad Julian. Imp. Epist. XXXV. p. 117 et Dodwello de Cyclis VII. p. 300 pluribus firmata sententia, quam potius in annos 2. et 4. incidunt, aestivae in annum 4. et mensem Olympici anni secundum Metagitnionem Atticum d. XII., hibernae in hiemem exeuntem anni 2., uti docuit Corsin. F. A. T. III. p. 91. Dissert. Agon. p. 56 aeqq., probante Boeckh. Append. Comment. de Demosth. Mid. temp. in Commentt. Acad. Berol. a. 1831. Class. Hist. p. 91 seq. et Ind. Tempp. Minori Pind. edit. praef. p. XII.

181) Ἰππόστρατος] Tradit Africanus ap. Euseb. chron. log. p. 40.

182) Ἴβυκος] Suidas s. v. Ἴβυκος (sic enim rectius pronuntiaveris, quam cum Scaligero Ἴβυκος). Φυτίου (hunc unice verum poëtae patrem agnoscit F. G. Schneidewin. in Ibyci Rhegini carmin. reliq. Goetting. a. 1833. 8. p. 12 seq.), οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου τοῦ ιστοριογράφου (vid. F. Th. Welck. in censura libr. Schneidewiniani Mus. Rhen. a. 1834. p. 214 seq.), οἱ δὲ Κέρδαντος (hunc patrem propter lucri studium, quo flagrabat citharoedus, accepisse videtur eidem Welck. l. I. p. 215 et in Mus. Rhen. a. 1833. p. 405 seq.), γένει Πηγίως ἐνθεν δὲ εἰς Σάμον ἦλθεν ὅτε αὐτῆς ἤρχε Πολυκράτης (ὁ τοῦ τυράννου πατήρ. v. Schultz. I. n. 58.) χρόνος δὲ οὗτος ὁ ἐπὶ Κροίσου, Ὀλυμπιάς γδ'. Caetera de Ibyci temporibus testimonia in Prolegomenis collecta sunt.

183) Αἰσωπος ὁ λογοποιὸς] Verba sunt Suidae s. v. Αἰσωπος. Vid. not. nostr. n. 128. coll. Clint. F. H. I. p. 239 ad a. a. Chr. 564.

184) Ἀρραχίων] Refert Paus. VIII, 40, 2 sine ulla maioris momenti variatione. In nomine pancratiastae variant auctores, quorum ab aliis, Paus. l. I. et Suida, Ἀρραχίων, ab aliis, Philostr. Imagg. II, 6. p. 817 seqq. Olear. et Syncello p. 239 B., Ἀρριχίων appellatur. Africano ap. Eus. chron. log. p. 40, qui etiam in mortis genere paullulum recedit a Pausania atque Φυγαλεὺς in Φυγαλεὺς corruptit, itemque Eusebio Scal. p. 50, 34. (coll. Scal. Nott. ad Gr. Euseb. p. 419 a. b. et Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a.) audit Ἀριχίων. Arelion denique Mai. Armeniaca p. 147 exhibent.

185) Ἀναξιμένης] Suidae verba sunt, quae tamen sive typhothetae sive calami Scaligeriani errore hunc locum occuparunt, cum ex auctoris mente ad Olymp. LV, 1 pertineant. Suidas nimirum s. v. Ἀναξιμένης haec habet: Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητῆς καὶ διάδοχος Ἀναξιμανδρου τοῦ Μιλήσιου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. γέγονεν (quam vocem ambiguum per ἐγνωρίζετο exposuit Scaliger, accinentibus Schultz. Spec. I. p. 15. not. 33. et Clint. F. H. II. pp. 5, 7 Kr., reluctantante in animadversione communicata cum Kruegero ad Clint. F. H. II. p. 376 a. H. Rittero, qui cum Larcher. Chronol. d' Hérodote p. 617 coll. 625 γέγονεν natus est interpretatur.), ἐν τῇ νι' (νη' corr. Clint. l. I., Schultzio Spec. I. p. 15. not. 33. non sine dubitatione admittente) Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σαρδίων ἀλώσει, ὅτε Κύρος ὁ Πέρσης Κροίσου κατέκτεν. Deduxit sua Suidas ex portentosis Apollodori verbis, qui ap. Diog. II, 3. ecce monstrum chronologicum! καὶ γένηται μὲν, αἶτ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἐξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σαρδίων ἀλωσιν. Quippe Sardes ante Olymp.

γ. ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ. Παναθήναια ἐπέθῃ¹⁸⁶).
δ.

XLIII. expugnatas esse constat certissime. Hic Oedipo opus esse dicit Scaliger Animadv. p. 93 b. Cor-
rexit numeros Pelitus Observ. II, 1 pro ἐξηκοστῇ τρίτῃ e Suida πεντηκοστῇ πεμπτῇ rescribendum censens.
Verbis transpositis Laërtii loco mederi stnduit Simaeus γεγεννηται μὲν περὶ τὴν Σάρδιων ἄλωσιν, ἐτελεύτησε
δὲ τῇ ξγ' Ὀλυμπιάδι, suamque Heynio ad Apoll. III. p. 1091 ed. pr. probavit medelam. Nobis neutra
aridet ratio, cum utrique constantem fere apud veteres (Cic. Acad. Quaest. II, 37, Plin. N. H. II, 76,
Laërt. II, 3, Euseb. Praep. Evang. X, 14 p. 504 A., Suid. l. l. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A. et
Simplie. ad Phys. I, 2) famam, qua Anaximenes ab Anaximandro, secundum Apollodori ap. Diog. II, 2 cal-
culos Olymp. XLII, 2. nato paulloque post Olymp. LVIII, 2. defuncto, disciplinam accepisse fertur, relu-
ctari appareat. Negavit propterea omnem illam philosophorum Ioniorum (Thaletis, Anaximandri, Anaxi-
menis, Anaxagorae) successionem H. Ritter. l. l., quam antiquorum tot scriptorum auctoritate firmatam et
inter recentiores ab accuratissimo Clintono F. H. II. p. 7 Kr. agnitam ut tueatur omnem lapidem movet
Schultzius. Is igitur Spec. I. p. 15 not. 33. primum Apollodori de Anaximene testimonium violenta hac
tentat scripturae mutatione: καὶ γεγεννηται μὲν τῇ τεσσαρακοστῇ καὶ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι· ἤκμασε δὲ περὶ
τὴν Σάρδιων ἄλωσιν· ἐτελεύτησε δὲ . . . quartoque Olymp. XLIII. anno Anaximenis natales figens non
mirandum esse ait, cur is Anaximandri sex tantum annis ipso maioris ἐταῖρος potius quam μαθητής a dili-
gentioribus auctoribus, veluti a Simplicio l. l., appellatus sit. Post tamen in Spec. II. p. 24 not. 48. anda-
cis illius correctionis eum poenitet, servatisque numeris reliqua mutilata aut Σάρδιων perperam intrusum
dicit. Contra Apollodori de Anaximandri aetate sententiam ap. Diog. II, 2: δὲ καὶ φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς
χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔχει τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἐτῶν εἶναι ἐξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ'
ὀλίγον τελευτῆσαι· duplex in numeris mendum traxisse ratus primum quidem ἐξηκοστῆς ὀγδόης pro πεν-
τηκοστῆς ὀγδόης scribit p. 25, praeterea vero quo Thaletis, qui e Sosicratis ap. Diog. I, 37 seq. ratione
Olymp. LVII, 3. mortem oblit novagenarius, successisse dici verius (v. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A.)
possit, Anaximandro annorum numerum ἐβδομήκοντα τεσσάρων pro ἐξήκοντα τεσσάρων reddit p. 26, sci-
licet hoc illi modo demonstrasse visus, quomodo continua quadam serie alter alterius placita accipere po-
tuerint physici Ioniae philosophi, quorum tempora simul hoc illustrata stemmate constituit l. l.:

Thales	nat. Ol. XXXV.	flor. XLV.	mort. LIV, 3. (ex Apoll. ap. Diog. I, 37 sq.) aut LVII, 3.
Anaximander	-	XLIX, 4.	- LIX, 4. - LXVIII, 2.
Anaximenes	-	LXIII.	- LXXXIII. - LXXX.?
Anaxagoras	-	LXX.	- LXXX. - LXXXVIII.

Nos, nodo illi Gordio, quem Scholae philosophorum Ioniae successio exhibet, ut mox snus contingat Alexan-
der optantes, satis habemus, locis a Schultzi collectis addere Hieronymum et Origenem personatum philos.
cap. 7. p. 66, quorum ille Anaximenem Olymp. LVI, 2, hic vero Olymp. LVIII, 1 floruisse scripsit.
Pseudo-Origeni se addixit Clint. F. H. II. p. 5 Kr.

186) Ἰπποκλείδης. Παναθήναια ἐπέθῃ Verba dat Pherecydes ap. Marcellin. vit. Thuc. §. 3. Ἰπποκλείδης,
ἐφ' οὗ ἄρχοντας Παναθήναια ἐπέθῃ. Ex eodem fonte hausit Eusebius, cuius interpres Latinus Hierony-
mus Ol. LIII, 3. (Ol. LIII, 4. Mai. Armen.) haec ascripsit: Ἄγον γυμναίους, quem Panathaeon (leg. Panathenaeon)
vocant, actus. Eusebium expressit Syncell. p. 239 B. ὁ τῶν Παναθηναίων γυμνακὸς ἄγων ἤχθη. Scali-
ger Pherecydis testimonium ex Eusebio definitum propositurus ab Olymp. LIII, 3. ad Olymp. LIV, 3. aber-
ravit. Quam a Scaligero invito profectam discrepantiam non fuit cur disertis verbis indicaret Schultz.
Spec. I. p. 29 not. 54. Vid. Scal. Animadv. p. 92 b. coll. Emend. Tempp. V. p. 408. ed. a. 1629. —
Seil reliquum est, ut videamus quid sibi velint verba Pherecydis. Panathenaeorum enim panegyryn anti-
quissimam fuisse constat, quandoquidem ea ab Erichthonio instituta tradit Apollodorus III, 16, 6, idemque
ex Hellanici et Androtionis fide testatur Harpocration s. v. Παναθήναια p. 139, 27 seqq.: apud quem
etiam Ister historicus ante Erichthonium ea Ἀθήναια, non Παναθήναια appellata esse dicit. Probabilius
tamen Pausanias VIII, 2. init. illa prius Ἀθήναια ab Erichthonio vocata, deinde Theseo auctore cum
Atheniensium populus in unam fuisset civitatem atque intra unius urbis moenia congregatus, ab hac omnium
Atheniensium communionem Παναθήναια dicta esse statuit. Cf. Plut. Thes. cap. 24. Idem indicat etiam
Suidas s. v. Παναθήναια pr. lemm., qui lemm. II. simul cum Harpocrate duplicia fuisse Panathenaea ad-
dit, altera annua (minora), altera pentaëterica i. e. quae quinto quoque anno redirent (maiora).
Nec porro quidquam nos iuvant verba: γυμνακὸς ἄγων, quae Eusebius cum locutionem Pherecy-
deam τὰ Παναθήναια τεθῆναι = aliquid novi in Panathenaeis celebrandis instituere intelligeret, expli-
candi causa addidit. Sed perperam, siquidem ludos gymnicos iam Thesei temporibus magnam par-
tem Panathenaeorum solemnium effecisse certum est. Cf. H. A. Mueller. Panathen. Bonn. a. 1837.
8. p. 49. An fortasse Pherecydes Panathenaea maiora, quorum ante caesum Olymp. LVI, 3.
Hipparchum (vid. Herod. V, 56 et Thuc. VI, 56 coll. Clint. F. H. II. p. 16 Kr.) nulla est apud veteres
mentio, Hippoclides Archonte primum acta tradiderat, et acta quidem Pisistrati auspiciis, emerenda po-
puli gratia viam sibi ad tyrannidem munituri? Vid. H. A. Mueller. l. l. p. 42 coll. Welcker. de dram.
sat. p. 248 — 252. Gymnico Panathenaeorum maiorum certamini musicum addidit, illorumque usibus
Odenum extruxit Olymp. LXXXIII, 3. [vid. Plut. Pericl. 13 et Schol. Arist. ad Nubb. v. 967 (= Suid.
s. v. Φρῆνις) coll. Od. Mueller. Hist. litt. Gr. Tom. II. p. 286 not. 1. eiusdemque Comment. de Phidias I.
§. 5. et Enchir. Archaeol. ed. pr. Vratisl. a. 1830. 8. p. 77. not. 4.] athlotheta creatus Pericles, quem pro-
inde observandum non tantum Lycei conditi (vid. Theop. et Philoch. ap. Harp. et Suid. s. v. Λύκειον

ΟΛ. ΝΕ. Ἰππόστρατος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον στάδιον¹⁸⁷⁾.

α. Κῦρος Περσῶν βασιλεύει¹⁸⁸⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΝΖ. Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον¹⁸⁹⁾.

α. ΕΥΘΥΔΗΜΟΖ¹⁹⁰⁾. Χείλων πρῶτος Ἐφορος ἐν Λακεδαίμονι κατέστη¹⁹¹⁾. Στη-

lemm. H. coll. G. G. Nitzsch. de Hist. Hom. fasc. I. p. 169 seq.), sed amplificatne etiam Panathenaeorum magnificentiae laudem cum Pisistrato partiri. — Caeterum Panathenaea maiora, ut diximus, tertio quoque anno Olympico et, teste Proclo Comm. in Timaeum Plut. p. 9 in Scholl. Ruhnk. p. 143 coll. Demosth. Timocr. p. 708 c., τοῦ ἑκατομβαιῶνος τρίτῃ ἀπρίοντος, i. e. m. Hecatombaeonis d. XXVIII., nou, uti Petitus et Dodwellas sibi persuaserunt (v. Cors. F. A. T. II. p. 359), d. XXIII. agebantur. Minora vero ex eiusdem Procli auctoritate l. l. p. 9, 27. Comm. in Remp. p. 353 coll. Lys. Ἀπολ. δωροδ. p. 161 seq. (p. 213 seq. ed. Car. Foertsch.) quotannis post d. XIX. m. Thargelionis instaurabantur: quam Meursii sententiam a Petiti Legg. Att. p. 87—92 ed. Wess. et Corsini F. A. Tom. II. p. 357, haec et ipsa Hecatombaeoni ascribentium, argutis sagaciter vindicavit Clintonus F. H. II. p. 358 seq. not. ff. et p. 346 seqq. vers. Krueger.

187) Ἰππόστρατος] Testis Africennus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

188) Κῦρος Περσῶν βασιλεύει] Referunt Africanos ibid. et Eusebius ex eodem Africano Praep. Evang. X, 10. p. 488 C., ubi etiam testes laudantur Diodorus (Fragm. XXXII. ap. I. Dindorf. Vol. II. P. II. p. 197), Thallus, Castor, Polybius, Phlegon. Κῦρος Περσῶν ἐβασίλευσεν ὡς ἔτι Ὀλυμπιάς ἔχθη νέ, ὡς ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν Διοδώρου καὶ τῶν Θάλλου καὶ Κύστιρος ἱστοριῶν, ἔτι δὲ Πολυβίου καὶ Φλέγοντος ἔστιν εὐρεῖν· ἀλλὰ καὶ ἐτέρων οἷς ἐμνήσθη Ὀλυμπιάδων. ἅπασι γὰρ συνειφώνησιν ὁ χρόνος. Κῦρος οὖν τῷ πρώτῳ τῆς ἑρχῆς ἔτι, διὰ τὴν Ὀλυμπιάδος νέ ἔτος τὸ πρῶτον, κτλ. Eandem temporis significationem Eusebius repetiit in Chronico ad Olymp. LV, 1. (Mai. Arm. p. 332), et ex Eusebio Hieronymus Chron. lib. II. p. 127. Cf. Chron. Pasch. p. 142 B. et Syncell. p. 235 C. Consentit huic rationi etiam Curtius IV, 14, 20. Cyrill. adv. Iul. I. p. 13 iuit. Cyrum Ol. LVI. ponit διέποντα τὰ κράτη Περσῶν. — Regnavit Cyrus annos XXIX. secundum Herod. I, 214, XXX. secundum Dinonem. Clitarchi (Plin. N. H. X, 49) patrem, ap. Cic. de Divin. I, 23, Iustin. I, 8, 14, Chron. Pasch. I. I., XXXI. uti ex nonnullorum, qui res sacras scripserunt, ap. Sync. p. 261 C., ita e Sulpicii Severi II, 13. p. 281 sententia.

189) Φαῖδρος Φαρσάλιος] Haussit Scaliger ex Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

190) Εὐθύδημος] Archon fuit Atheniensium quo anno Chilon Lacedaemone Ephori munia obiit secundum Pnmpphilam, Sosicrate nixam, ap. Diog. I, 68. Vid. Marm. Par. ep. 42. (41. Boeckh.), ubi archontis nomen in ΤΟΥΔΗΜΟΣ mutilatum est, coll. not. nostr. 191.

191) Χείλων πρῶτος Ἐφορος] Tradit e Sosicrate Pamphila ap. Diog. I, 68. γέγονε δὲ ἔφορος (ὁ Χείλων) κατὰ τὴν πεντηχοστήν Ὀλυμπιάδα. Παμφίλῃ δὲ γησι κατὰ τὴν ἑκτην (scil. καὶ ν') καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθύδημον, ὡς γησι Σωσικράτης. Quem locum aperte corruptum alii aliter corrigunt. Casaubon. in Nott. ad l. l. p. 18, praesente Ambrosio et comprobantibus Meursio Arch. Ath. I. ep. 15 p. 49. Huebner in Diogenis editione, Schultzio Spec. II. p. 13 not. 14., prius illud ἑκτην in πέμπτην, Corsin. Inst. Att. III. p. 104 in ἐβδόμην mutat. Contra servato illo priori ἑκτην, posterius Palmerius Exercitt. p. 446 in ἑξῆς, Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 93 b. in πέμπτην deflectit. Scaligeri correctionem miror probasse Clint. F. H. II, p. 3 ad a. a. Chr. 556. Hoc enim alterum ἑκτην tentari non posse, nunc evincit testimonium Marm. Par. ep. 42. (41 Boeckh.), ubi Euthydemii pnetura in Ol. LVI, 1 refertur. Eadem Olympiade floruisse Chilonem testis est etiam Cyrill. adv. Iul. I. p. 13 A. Caeterum Chilon non primus fuit creatus Ephorus, Ephoris nondum ante constitutis, sed inter quinque Olymp. LVI, 1. Ephoros ordine primus, ἐπώνυμος, qui Lacedaemone annum notabat, ut Athenis Archon ἐπώνυμος. Vid. Palmer. l. l. coll. Menag. ad Diog. I, 68. Hoc tenendum imprimis in Eusebii explicatione, qui Olymp. V, 1. (Hieronymo interprete, Olymp. V, 4. Mai. Armen.) primam Ephorum institutionem, Olympiadi vero LV, 3. (Hieronym., Olymp. LVI, 4. Mai. Armen.) Chilonem Ephorum tunc principem assignare voluisse putandus est. Ex Eusebio iam haussit Syncell. p. 185 D. et 143 B. Quod priori loco addit Hieronymus, Ephorum magistratum inde ab Olymp. V, 1. per CCCL. annos Lacedaemone durasse, deest in Armenicis et suis habet difficultates, quas neque Scaligero, ducentos illos et quinquaginta annos omninoque Ephorum initium auctore Laërtio I, 68 a Chilone Olymp. LVI, 1. Eponymo computanti Animadv. p. 72 b., neque Corsino, numeros ON pro TN in Eusebii textu corrigenti F. A. T. III. p. 9 seq., tollere contigit. Uterque enim Ephoros ultra Cleomenis III., a quo sublatos constat (vid. Plut. Cleom. cap. 7.), tempora extendit, et Scaliger quidem usque ad Olymp. CXLIII, 3., Corsinus vero usque ad Olymp. CXLII, 3. Sed Agidarum ille, qui Spartae regnaverunt, postremus (vid. Paus. III, 6, 5) iam Olymp. CXXXIX, 4. mortem obierat. Vid. Clint. F. H. II. Append. III. p. 233 Kr. Ac profecto retractat rationem suam corrigitque aliquatenus Scaliger Animadv. p. 93 b. Rectius igitur magistratus ille Olymp. CXXXVIII, 3. desuisse existimabitur. Vid. W. Wachsmuth in Hellen. Alterthumskunde aus dem Gesichtspunkte des Staats. Hal. 1826—30. 8. I, 2,

σίχορος ὁ λυρικός ἐτελεύτησε¹⁹²). Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως λυρικός ἐγεννήθη κατὰ τινες, ὅς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἰδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρε. προσεξεῦρε καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων, καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον¹⁹³).

β.

γ.

δ.

p. 421 et C. F. Hermann. in Griech. Staatsalterthümer p. 115 ed. III. coll. Prolegg. — Magis etiam quam Ephorum abrogatio eorum ambigua institutio est. *Lycurgo* eam vindicant Herod. I, 65, Pseudo-Plato Epistt. 8., Xenophon item personatus de Rep. Laced. 8, 3, Satyrus ap. Diog. I, 68, Stob. Serm. p. 288 ed. Gesn., Theopompo Plato Legg. III, 11: p. 692, ubi cf. Ast., Arist. Polit. V, 9, 1 Schn., Plut. Lyc. capp. 7. 27. Cleom. 10., Cic. de Rep. II, 33. de Legg. III, 77, Dio Chrysost. LVI. p. 565 ed. Morell. Par. a. 1604. fol. Chiloni Diogenes I. I. Theopompo, cui optime convenit tempus rei ab Eusebio ascriptum, patrocinantur recentiorum plerique, veluti E. Platner. in Tuebing. Iurist. Zeitschrift V, 1. p. 23, C. W. Tittmann. in Darstellung der Griech. Staatsverfassung. ed. Lips. a. 1822. 8. p. 104, C. F. Hermann. I. I. p. 104. — Fuerunt autem Ephori quinque numero (v. Xenoph. Ages. I, 36 coll. Hermann. I. I. p. 106 not. 1.), quorum primus omnium renunciatus est *Elatus*. Vid. Plut. Lycurg. 7. collatis in universum de hac re Nic. Crag. de Rep. Laced. gener. a. 1593. II. cap. 4, I. Meurs. Misc. Lac. II, 4, I. C. F. Manso Spart. I, 1. p. 243, Od. Muell. Dorr. II. p. 112, K. H. Lachmann in Spart. Staatsverfass. in ihrer Entwicklung und ihrem Verfall. Vratisl. 8. p. 161. Sed haec hactenus. Redimus ad Chilonem, qui ex Diogene I. I. et Suida s. v. *Χίλων* Demageti vel potius Damageti, ex Herod. VI, 65. Demarmeni filius fuit. Laudes eius persequitur Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. T. II. P. II. p. 82 ed. L. Dind. De scriptura nominis inter *Χείλων* et *Χίλων* variante vid. Menag. ad Diog. I. I.

192) *Σιησίχορος ὁ λυρικός*] Auctor Suidas s. v. *Σιησίχορος* Stesichorum Ol. LVI, 1. mortem obiisse. Caeterum cf. not. nostr. n. 120.

193) *Σιμωνίδης*] Suidas e Schol. Arist. Vespp. 1402. (1415) s. v. *Σιμωνίδης*, ait, *Λεωπρεποῦς* (*Λεωπρέπιος* Tzetz. Chil. I, 24, 620., rectius *Λεωπρεπίος* sec. ipsius Simon. Epigr. fr. 148, 6. 149, 2. ap. Th. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. p. 789 vel contracte *Λεωπρεπούς*, uti habet praeter Suid. I. I. Marm. Par. ep. 54. Scaliger perperam *Λεωπρεπίως* scripserat.) *Τουλίητης*, τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως, λυρικός, μετὰ *Σιησίχορον* τοῖς χρόνοις, ὅς ἐπεκλήθη *Μελικέρτης* διὰ τὸ ἰδύ. (Explicatio cognominis falsa est. Vid. Welcker. in Jahni Ann. Philol. et Paedag. Tom. IX, 2. p. 150) καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εἶρεν οὗτος (v. Cic. Orat. II, 86, 351 et Quint. XI, 2, 11 coll. C. G. Schneidew. in Simonid. Cei Reliqq. Brunsvig. a. 1835. 8. p. 11 — 16) προσεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων, καὶ διπλᾶ (cf. Scal. Animadv. p. 121 B. coll. iis, quos affert A. Matth. Gr. Gr. Tom. I. p. 22 ed. III.) καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. (Quod hic Simonides tertium lyrae tonum invenisse dicitur, error est Suidae ex Schol. Arist. I. I. assumptus, Simonidem lyricum cum cognomine musico confundentis cf. Schneidewin. I. I. p. 111.) γήγονε δ' ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἔκτης· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς διενίρυσαν γεγραῖναι (quae auctorum discrepantia sic videtur componenda, ut Sim. Ol. LVI. natus esse, Ol. LXII. vero floruisse dicendus sit. Utrumque exprimit v. γήγονε, quod diverso sensu a diversis testibus usurpatum hic unice de nato Simonide intellexit Suidas), καὶ πύρινε μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδὸς βιοῦς ἔτη πθ'. καὶ γήγονται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρίου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία, καὶ ἡ (μὲν inserit Schneidewin. I. I. p. 5) ἐπ' Ἀρτιμισίῳ ναυμαχία (ναυμαχία delet Schneid.) δι' ἑλεγείας (μελικῶς protrahit Theod. Bergk. Anacr. p. 232), ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, (δι' ἑλεγείας id. Bergk. I. I. cf. Eiusd. Poët. Lyr. Gr. fr. I. p. 744) Θρήνοι, ἐγκόμια, ἐπιγράμματα, παιᾶνες καὶ τραγῳδία (has lyricas fuisse primum docuit A. Boeckh. Oec. Civv. Athen. II, 362 C. I. n. 1584. I. p. 765 coll. F. Th. Welcker. de Dram. Satyr. 243 sqq.) καὶ ἄλλα. De auno Simonidis natali consentit Cicero, qui de Rep. II, 10: natus Simonides Olympiade sexta et quinquagesima, scribit, quum ex Epigrammate ap. Schol. Hermog. p. 410 (ap. Bergk. Fr. 148.) coll. Marm. Par. ep. 54. (53. Boeckh.) Olymp. LV, 4., e chron. Paro ep. 48. (47. Boeckh.) Olymp. LV, 3. aut, si ἐτελεύτησε βιοῦς ἔτη ϞΔΔΔΔ de inchoato nonagesimo aetatis auno interpretari licet, Ol. LV, 4. lucem aspexerit. Cf. Schultz. Spec. II. p. 12 not. 12. Eusebius e diversis chronologis Simonidem lyricum mox Olymp. LX, 4. (vid. Syncell. p. 238 B.), mox Olymp. LXXIII, 3. (ex Hieronymo, Olymp. LXXXIII, 2. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.) floruisse dicit. Idem quod poetam nostram adeo Olymp. LV, 2. (sec. Hieronymo, Olymp. LV, 4. sec. Mai. Armen. coll. Chron. Pasch. p. 143 A.) clarum habitum affirmat, ἐγεννήθη pro ἔγνωρίζετο scribere debebat. Quod idem valet de Cyrillo adv. Iul. I. p. 13 init., Simonidis ἀκμὴν cum anno eius natali confusam ad Olymp. LVI. referente. — Fuit autem praeter hunc Simonidem, ex lulide oriundum, alter multo prior (c. Ol. XXIX. sec. Cyrill. adv. Iul. I. p. 12 C., c. Ol. XXIX, 2. sec. Euseb. Hieronymo, Ol. XXVIII, 4. sec. Mai. Armen. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 333 B. et Syncell. p. 213 A.), Iamborum scriptor, Amorginus, quem Amorgi filium inepte nominat Tzetzes Chil. I, 24, 619. De huius Iambographi vita et poësi cf. Welck. in Mus. Rhen. a. 1835. cycl. III. p. 353 seqq. (ap. Bergk. p. 500 — 511.)

ΟΛ. ΝΖ. Λάδρομος Λάκων στάδιον¹⁹⁴).

α. Καμάρινα ἢ ἐν Σικελίᾳ πορθεῖται κρατησάντων τῶν Συρακουσίων¹⁹⁵).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΝΗ. Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁹⁶).

p. 317 b.

α. ΕΡΞΙΚΛΕΙΔΗΣ¹⁹⁷). Λάσος Χαρβίνου Ἑρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας πρῶτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικούς εἰσηγήσατο λόγους. Τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἐπὶ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου¹⁹⁸). Κῦρος Σάρδεις ἔλε¹⁹⁹). Θυρεατικὸς πόλεμος Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων²⁰⁰). Θαλῆς ἐτελεύτησεν²⁰¹). Ἐν Τεγέᾳ τὰ Ὁρέστου ὅσα κατὰ χρησμόν ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὐρέθη²⁰²).

194) Λάδρομος] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Cod. Armeniacus Lagrainsus appellat. Λάδρομος vult Niebuhrus.

195) Καμάρινα] Schol. vet. ap. Pind. Ol. V. v. 16, p. 121 et Schol. rec. ad eiusd. Od. v. 19. p. 122. Boeckh. Sed hallucinatur uterque. Condita est n. Syracusanis Camarina Ol. XLV, 1. sec. Thucyd., eversa autem teste Scymno Chio v. 290 seq. post annos XLVI. i. e. Ol. LVI, 3. ab iisdem. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. s. n. 142.

196) Διόγνητος] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 40 et Pausan. X, 5 extr.

197) Ἐρξικλείδης] Praetor Atheniensium Ol. LVIII, 1. ex Pausan. X, 5, 5.

198) Λάσος] Schol. Arist. Vespp. 1401. (1415. Lips.) et Suidas s. v. Λάσος (sic Schol., Λάσος Suid., Λάσος Tzet.) Χαρβίνου (Χαρβήιον· Aristox. ap. Diog. I, 42. Χαρμαντίδου ἢ Σισυμβρίνον· Diog. ipse l. l. Λαβρίνης· corrupte Tzet. ad Lycophr. l. p. 251 ed. Chr. God. Mueller.) Ἑρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας γεγονὼς κατὰ τὴν νῆ· (sic Enarr. com. cum Paris. Suidae Mss. Ante Kuesterum in Lexicographo ἢ· legebatur) Ὀλυμπιάδα, ὅτι Δαρειὸς ὁ Ὑσιόσπου. Τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς 5 σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς ἔγραψε λόγον, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικούς εἰσηγήσατο λόγους. Quae verba labem contraxisse nemo est quin videat; quippe cum Darius Hystaspis demum Ol. LXIV, 4. ad regnum pervenerit. Vid. Clint. F. H. II. p. 14 Kr. Vossius de Poet. Graec. Amstel. a. 1654. 8. p. 24. o' pro ἢ· corrigi vult, Larcherus dans l'Histoire d'Hérodote traduite du Grec. Tom. VI. p. 572 seq. ξη'. Aliam loci medelam reperisse sibi visus est Schultzius p. 22 not. 47, qui γεγονὼς per natus explicandum, Dariique Hystaspis et Lasi Hermionensis natales in Ol. LVIII. annum primum conferendos censet. Cf. Prolegg.

199) Κῦρος Σάρδεις] Tradit Solinus cp. I. p. 8 C. Salmas. Olympiade octava et quinquagesima Cyrus intravit Sardes. Quocum consentit Eusebius ap. Hieronymum Chron. lib. II. p. 127, quamquam idem ex aliis scriptoribus Sardes Ol. LVIII, 3. a Cyro captas refert. Vid. Hieronym. l. l., quem confirmant Mai. Armen. p. 333 coll. Syncell. p. 240 A. Olympiadi LVIII. Σάρδειον ἄλωσιν etiam Suidas assignat s. v. Ἀναξίμενης, si quidem vera est Virorum Doctorum coniectura, νῆ· pro νε' in textu eius rescribentium, de quo iterum iterumque (Spec. I. p. 15 n. 33. II. p. 27 n. 50.) dubitat Schultzius. Ad Olymp. LVIII, 4. vel LIX, 1. Croesi mortem depriment Sosicratis ap. Diog. I, 95. (coll. not. nostr. n. 92.) calculi, et ad Ol. LIX, 3. adeo Marimor Parium ep. 43. ap. Boeckhium. Cum hac vulgari veterum Chronologorum ratione Herodotus pugnare I, 83—91 visus est Volneio chronologie d' Hérodote p. 30 seqq., qui docere studuit, ex Herodoti mente Sardes Olymp. LV, 4. a. Chr. 557. a Cyro expugnatas et Croesum proinde XIV. annorum totidemque dierum imperium (Herod. I, 86) Olymp. LII, 2. a. Chr. 571. auspdatum esse. Volneio se initio quidem addixit Schultz. Spec. I. p. 19 not. 35. et not. 39., post huius ut eum poeniteret assensus effecit Voemellii dissertatio chronologica de aetate Solonis et Croesi p. 25 sq., qua persuasum est V. D., secundum Herodotum Sardes Olymp. LVII, 1. n. Chr. 552. captas esse, initium vero regni a Croeso suscepti in annum Olymp. LIII, 3. vel 2. incidere. Cf. Spec. II. p. 9 seq. not. 9. Clintonus F. H. vero App. XVII. p. 311 Kr. Herodoti illud a chronographis dissidium nullum esse dicit, dummodo Croesus antequam inde ab Olymp. LV, 1 usque ad Olymp. LVIII, 3. solus imperitasset, iam n. patre in regni societatem assumptus fuisse statuatur cum Wesselingio ad Herod. I, 30, Larchero ad Herod. I, 29, 30, Wyttenbachio ad Plut. Morall. I, 2. p. 934.

200) Θυρεατικὸς πόλεμος] Herodotus, postquam proelium ad Sardes commissum perscripsit, Croesumque obsessum legatos Lacedaemonem misisse dixit, sic pergit I. cp. 82: τοῖσι δὲ καὶ αὐτοῖσι τοῖσι Σπαρτιήται κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνιπνιτῶναι ἕως τοῦσα πρὸς Ἀργεῖους περὶ χώρου καλουμένου Θυρέης. Coevum igitur Sardibus a Cyro expugnatis bellum illud Thyreaticum posuit Herodotus. Eusebius et Solinus non item, quorum alter illud Ol. XIV, 4. (Mal. Arin. Ol. XV, 3.), alter vero cap. 13. anno Romuli XVII. i. e. Ol. XI, 1. assignat. Diremerunt litem trecenti lecti Lacedaemoniorum contra totidem Argivos pugnantes. Victoria illis obtigit. Meminerunt belli, quod praedixisse Sibyllam fama est apud Pausaniam X, 9, 12, praeter Herod. I. l., Pausan. II, 38, 5, Strab. I. p. 45 et VIII. p. 376 ed. Casaubon.

β. Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὧν ἐτῶν ξδ' ²⁰³).

γ.
δ.

ΟΛ. ΝΘ. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον ²⁰⁴). Πραξιδάμας Αἰγινήτης πυγμὴν ²⁰⁵).

α. Κροῖσος ἐτελεύτησε ²⁰⁶). Φερεκύδης ὁ Σύριος ἐγνωρίζετο ²⁰⁷). Φωκυλίδης ἤκμαζε ²⁰⁸).

β.

γ. Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινήτων ἐνίκησε παῖς ὧν πεντάθλων τὴν ιδ' Νεμεάδα ²⁰⁹).

δ.

ΟΛ. Ξ. Ἀπελλαῖος Ἡλείος στάδιον ²¹⁰).

α. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ²¹¹) καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἤκμαζον ²¹²). Ἰππώναξ ἐγνωρίζετο ²¹³).

Stephanus, de urbis Thyreae situ: ἔστι δέ, inquit, τῆς Κυνοῦρίας (Κυνοσουρίας Thuc. IV, 56. V, 41) γῆς ἐν μεθόρῳ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας. Cf. Manso de Spartan. republ. I, 1, 253 et I, 2, 327—339. et Muelleri Aeginett. p. 43. Dorr. I. p. 158. De diversa nominis Θυρέα scriptura cf. Wesseling. ad Diod. XII, 45. et Ruhnk. ad Timaei gloss. p. 74. Ceterum vid. Scal. Animadv. p. 76 b. n. MCCXCVI. coll. Schultz.

II, p. 18 not. 27., qui rationibus Herodoti expensis bellum Ol. ^{LVI, 4.} ^{LVII, 1.} a. Chr. n. 552. assignat.

201) Θαλῆς ἐτελεύτησε] Testantur Diogenes Laërt. I, 38. et Cyrill. advers. Julian. I. pag. 12 D. Eusebius vero Ol. LVII, 3. (Hieronym., Mai. Armen. Olymp. LVIII, 2.) obiisse Thaletem tradit. Vixit sec. Diog. I. c. Thales LXXVIII., sec. Sosicratem apud Diog. I. I. XC., secundum chronicon Paschal. auctorem p. 143 C. XCI. annos. Cf. Schultz. I. p. 20 not. 38 et nostra ad Ol. XXXV, I. s. n. 112.

202) Ἐν Τεγέῃ] Nititur Scaliger testimonio Solini, qui cp. I. p. 7 A. Salmas. (p. 14. v. 34.): Priscorum autem, ait, molem testantur etiam Orestis suprema, cuius ossa Olympiade quinquagesima et octava Tegeae inventa a Spartanis oraculo monitis didicimus impleisse longitudinem cubitorum septem. Meminit rei Paus. III, 3, 6, ubi vid. Siebelisii notam. Philostratus Heroic. p. 640. Par. Lacedaemonios ossa Orestis invenisse tradit ἐν Νεμέῃ, quod nomen ex Τεγέῃ corruptum videtur.

203) Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος] Apollod. apud Diog. Laërt. II, 2, cuius verba attulimus ad Ol. XLII, 3. s. n. 136. Vid. n. 185.

204) Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος] Afric. apud Euseb. chron. log. p. 40.

205) Πραξιδάμας] Tradit Pausan. VI, 18, 5. Meminit eius victoriae etiam Schol. ad Pind. Nem. VI, v. 30. p. 469. Boeckh. ubi ἐκείνος, inquit, ὁ Πραξιδάμας, φησί, πρῶτος ἐγένετο τῶν Αἰγινήτων πάντων Ὀλυμπιονίκης, ἢ τοῦ γένους ἑαυτοῦ.

206) Κροῖσος ἐτελεύτησε] Ad hunc annum Scaliger ascripsit Croesi mortem ex Sosicratis verbis perperam intellectis apud Diog. Laërt. I, 95. Assignanda erat potius mors Croesi Ol. LVIII, 4. Vid. not. nostr. 92.

207) Φερεκύδης ὁ Σύριος] In ἀκμῇ Pherecydis Syrii definieoda auctorem sequitur Scaliger Diogenem Laërtium vit. Pherec. I, 121, quocum convenit Cyrillo adv. Iul. I. p. 13 A. Diversas aliorum sententias ascriptas habes ad Ol. XLV, I, s. n. 145.

208) Φωκυλίδης ἤκμαζε] Sic Suidas s. v. Φωκυλίδης. Μιλήσιος φιλόσοφος σύγχρονος Θεόγνιδος. ἦν δὲ ἐκείνος μετὰ χυλ' ἐτῶν τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότις νδ'. Cyrill. adv. Iul. lib. I. p. 13 A. idem tradit. Sed Eusebius Phocylidem floruisse scribit Ol. LX, 4. coll. Syncell. p. 238 B.

209) Πρῶτος ὁ Σωγένης] Huic victoriae celebrandae destinata est Pindar. Od. Nem. VII., ad quam Scholiasta p. 474 ed. Boeckh. haec commentatus est: Πρῶτος Σωγένης Αἰγινήτων ἐνίκησε παῖς ὧν πεντάθλων κατὰ τὴν τρισσαριεκαδεκάτην Νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρῶτος κατὰ τὴν τρισσαριεκαδεκάτην Νεμεάδα. Iam vero Nemeas quarta decima Scaligero, qui ludos Nemeos anno quoque Olympico primo et tertio celebratos et Ol. LIII, 1. primum actos arbitratur (cf. eius Animadv. ad Euseb. p. 92 a et nostram ad Ol. LIII, 1. not. n. 180.) Ol. LIX, 3. fuit; nobis, qui Nemendes secundis et quartis Olympiadum annis actas censemus, in Ol. LIX, 4. cadere videbitur. Verum Sogenem Nemeade quarta decima vicisse omnino negant Viri Docti: quandoquidem sic ante Pindari tempora statuenda esset eius victoria. Quare L. Dissenius Expl. Pind. T. II. p. 416 et God. Hermannus, qui singularem de Sogenis Aeginetae victoria quinquertio parta disputationem scripsit Opusc. III. a. 1822. p. 22 seqq. νδ' pro ιδ', et γγ' pro ιγ' Scholiastae restituunt, ita ut quinquertium Ol. LXXIX, 2. ludis Nemeis ascitum et Sogenes Ol. LXXIX, 4. palmam eius meruisse videatur. Aliam rationem Scholiastam nb errore vindicandi iniiit Corsinus Dissertatt. Agon. III, 3, quam tamen iusto fundamento destitutam iudicat Dissenius I. c.

210) Ἀπελλαῖος Ἡλείος] Afric. apud Euseb. chron. log. p. 40.

211) Πυθαγόρας ὁ Σάμιος] Significat Scaliger Diogenis VIII, 45 calculos.

Pythagoras παίδων ἑξεκρίθη } Olymp. XLVIII, 1. Eratosth. et Phavor. ap. Diog. VIII, 47 coll.
tamen Bernhard. Eratosth. p. 255 et Schultz. I. p. 33. not. 59.
} Olymp. LI. Syncell. p. 239 coll. Schultz. I. I. et p. 28 not. 51., qui
γγ' pro ια' corrigit.

β. Αισχύλος τραγωδοποιὸς ἐγεννήθη²¹⁴).

γ.
δ.

ΟΛ. ΞΑ. Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον²¹⁵). Ῥηξίβιος Ὀπούντιος παγκράτιον²¹⁶).

- ἡλικίαν attigit Olymp. XLIX, 2. Antilochus ap. Clem. Strom. I. p. 309 B. C.
Olymp. LX. Diog. VIII, 45.
inclaruit { Olymp. LXI. Diod. Excc. de Virt. et Vit. Vol. II. P. II. p. 84 ed. L. Dind.
Olymp. LXII. Tatian. adv. Gr. p. 141 Clem. Strom. I. p. 302 B. 332 A. Cyrill. adv. Inl. I, 13 A.
Olymp. LXII, 2. Eusebius in Maii Arm. coll. Chron. Pasch. p. 143 A.
Olymp. LXV, 1. Eusebius Hieronymianus.
iter instituit studiorum causa { Olymp. LII, 3. annos XVIII. natus sec. Iamblich. vit. Pyth. p. 31 et 76 coll. 50. Th. Kiesel.
Olymp. LIII, 3. secundum Schultz. Spec. I. p. 31 seq.
Olymp. L. sec. Dionys. Antt. R. II, 121, 3, ubi ἐξηκοστὴν corrigit H. Valesius ad Diod. Excc. pag. 41, improbantibus Bentleio Opusc. p. 183 seq. et Schultz. Spec. I. p. 32 not. 59.
Olymp. LIII, 3. sec. Bentleium l. l. p. 178 seqq. Dionys. l. l., Antilochus, Eratosthenes, Livio I, 18 nixum.
in Italiam proficiscitur, ut ibi scholam conderet { Olymp. LXII, 1. annus LVI. natus sec. Iamblichum p. 50 et 76, annos XL. secundum Aristoxenum ap. Porphy. vit. Pyth. §. 9. p. 20 coll. Schultz. Spec. I. p. 34 not. 59., qui πεντήκοντα pro τεσσαράκοντα emendat. Olymp. LXII, 4. Cic. de Rep. II, 15.
Olymp. LXVI, 3. cum Hipparchus occideretur. Gell. N. A. XVII, 21, 6.
Olymp. LXVII, 4. Superbo regnante VII. iisdem fere temporibus, quibus Brutus patriam liberavit Cic. Tusc. I, 16, IV, 1.
vixit annos LXXX. . . . sec. Heraclidem Lembum ap. Diog. VIII, 44.
XC. . . . sec. plerosque ap. eundem l. l. chronologos.
XC. . . . sec. Tzet. Chil. XI, 366, 95.
c. C. . . . sec. Iamblich. cap. 36. p. 518.
CIV. . . . sec. Phot. cod. CCXLIX.
obiit { Olymp. LXX, 2. sec. Eusebium Maii Armen. coll. Syac. p. 247 C.
Olymp. LXX, 4. sec. Eusebium Hieronymianum.
Cf., quos Kruegers laudat ad Clint. F. H. II. p. 9, 11, Meiners. Gesch. der Wissenschaften in Griechenland und Rom. Tom. I. p. 304 — 372, H. Ritter. Gesch. der Pyth. Philosophie p. 3 seqq.
212) Ξενοφάνης] Ex testimonio Diog. Laërt. IX, 20. At Hieronymus eum ex duobus, ut videtur, diversis auctoribus, mox Ol. LVI, 4., mox Ol. LX, 4. clarum habitum esse refert. Consentunt Maii Armeniaca, nisi quod sub prioris Olympiadis LVI. anno non 4., sed 1. Xenophon pro Xenophane appellatur. Postremo a Diogenis calculo VI. Olympiadum prochronismo discedit scriptor chron. Paschal. p. 267 Bonn. = p. 143 ed. Paris. Cf. not. nostr. n. 127. et 227.
213) Ἰππώναξ ἑνωπλίζετο] Hipponax [Ἰππώναξ, non, ut Schweighaeuserian. Athien. cod. A., Greg. Cor. p. 629, Galen. in Gloss. p. 405. Franz. aliquoties, Etymologus autem et Bekk. Anecd. Gr. constanter scribunt, Ἰππώναξ: cf. Fr. Theoph. Welck. Hippon. et Ananii Fragm. p. 1. not. 1. Gotting. 1817. 4.], Πύθειω filius (Suid. s. v. Ἰππώναξ), Ephesius (Strab. lib. XIV. p. 441, 58.), iambi, qui dicitur, σάζοντος inventor (Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 300 D.), secundum Plinium N. H. XXXVI, 5., quem sequitur Scaliger, Ol. LX. floruit (Hipponactis — quem certum est fuisse Olympiade sexagesima.), sec. Suid. Croesi et Cyri temporibus. Sic et auctor Marm. Parii eum Sardium expugnationi i. e. Ol. LIX, 3. supparem ponit. A quibus ingenti prochronismo dissidentes Eusebius (Hieronymi) et Cyrillus advers. Iul. lib. I. p. 12 C. Hipponactem alter Ol. XXIII, 1., alter circa Ol. XXIX. inclaruisse scribunt. Vitam extendit usque ad Darii tempora secundum Proclum ad calcem Hephaestionis p. 380 Gaisf. Cf. Schultz. II. p. 27 not. 51.
214) Αἰσχύλος τραγωδοποιὸς ἐγεννήθη] Scaliger, ut in Animadv. p. 99 h. ipse profitetur, secutus est auctorem vit. Aeschyl., qui Aeschylum annos LXIII. natum diem supremum Ol. LXXVI, 1. obiisse tradit. Hinc ubi retro supputaveris annos LXIII., invenies annum natalem Aeschyli Ol. LX, 2. At illud testimonium sine dubio corruptum est. Vid. Boeckh. de trag. graec. princ. p. 47 — 50. Item labem contraxere etiam haec Vitae Aesch. verba: γεγρονὼς κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα, ubi κατὰ τὴν 5. ὈΛ. legendum esse censet Scal. l. l. Corsinus F. Att. III. p. 119 sententiam auctoris Marm. Parii amplexus, qui ep. 49. Aeschylum in pugna Marathonica annos natum XXXV. certasse testatur, annum eius natalem ponit Ol. LXIII, 4. Atque consentit Clint. F. H. II. p. 15. ad ann. a. Chr. 525. Kr.
215) Ἀγάθαρχος] African. apud Euseb. χρον. λογ. pag. 40 et Dionys. Rom. Antiq. IV. pag. 244 (cp. XL.).
216) Ῥηξίβιος] Testatur Pausan. VI, 18, 4.

α. Θέσπις πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε²¹⁷).

β.

γ.

δ. **ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ**²¹⁸). Ταρχύνιος ὁ Σούπερβος τὴν Ῥωμαίων δυναστείαν κατέχει²¹⁹).

ΟΛ. ΞΒ. Ἐρυξίδας Χαλκιδεὺς στάδιον²²⁰). Μίλων Κροτωνιάτης πάλην, ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἐξάκις, Πύθια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννέκις²²¹).

α. Πυθαγόρας ἤχημαζε²²²), καὶ Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς κατὰ τινὰς γέγονε. καὶ παρ-
έτεινε μέχρι οἷ' Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ἔτη πθ'. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι
διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου, καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλε-
γείας, ἡ ἐν Σαλαμῖνι. μελικῶς Θρήνοι, παιᾶνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, καὶ
ἄλλα²²³).

β.

217) Θέσπις πρῶτον] Suidas s. v. Θέσπις ἐδίδαξε δὲ, inquit, ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ξ' Ὀλυμπιάδος. Sed fidem si habemus Plutarcho (de Audiendis Poetis ll. p. 16 A. coll. vit. Solon. cp. 29), quum Thespis movere coepisset tragoediam rei que novitate multitudinem allexisset, Solon quoque audiendi et discendi studio captus agentem Thespidem spectavit, quin, auctore Diog. vit. Sol. I, 59, quum eius dramatis ἀνωφελῆ ψευδολογίαν contineri intellexisset, eum ne tragoedias doceret, impedivit, ita ut Thespis ante Ol. LV, 2, quo anno obiisse Solon dicitur (cf. quae ad Ol. L, 1. ascripsimus s. n. 169.), docere fabulas coepisse putandus sit. Nolumus tamen hanc urgere consequentiam, utpote lubricis admodum nixam fundamentis. Certe Solonem adeo Ol. LXIII. superstitem fuisse, idonea ad persuadendum disputatione efficit Nic. Bach. in Crit. p. 7 seq. not. ad Philostr. cf. eiusd. Solon. p. 1—3. (Bonn. 1825.) Praeterea omnis de Thespide et Solone fabula ficticia visa est viris doctis, et in his omnium longe sagacissimo Ric. Bentl. in Diss. Phal. p. 303 seq. ed. Lips., quem secutus est Aug. Boeckh. orat. 1812. p. 12. Vid. Welcker. Epimetr. ad Trilog. Aesch. not. 213. p. 258, qui p. 255 aliter statuit de Plutarchi narratione, quam et ad rem apte inventam dicit, et a Bentleio temere sprete miratur p. 258, Diogeneum tantummodo ineptum appellans in eo, quod Thespidem fecit a Solone vetitum fabulas docere. Cf. de Thespide chron. Parium ep. 44. (43. Boeckh.) et Schultz. ll. p. 39 not. 87.

218) Ἡρακλείδης] Dionys. Rom. Antiquitt. IV. cp. 41. p. 244 Ol. LXI. a. 4. gessisse praeturam Athenis perhibet Ἡρακλῆα. Meurs. Arch. Ath. lib. I. cp. 15. p. 51 apud Dionys. Ἡρακλείδου reponi iubet ex nostra Olympiadum Descriptione. Sed Scaliger mera de coniectura Ἡρακλείδην in opusculum suum intulit pro librorum Ἡρακλέους: ac rectius forsitan scripserit Θηρακλέους. Certe Thiercles Ol. LXI. Athenis Archon fuit, ut est apud Diodor. Excerptt. de virtut. et vit. ed. Dind. Vol. II. P. II. p. 84: ἐπ' ἀρχοντος Ἀθήνησι Θηρακλέους κατὰ τὴν ξα' Ὀλυμπιάδα Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Vid. Henr. Vales. ad l. l.

219) Ταρχύνιος ὁ Σούπερβος] Tradit iisdem verbis Dionysius Hal. Roman. Antiquitt. l. l. Regnavit Tarquinius Superbus ex plerorumque calculo annos XXV. Euseh. tamen et Maii Arm. p. 333 et Hieronymi (chron. lib. II. p. 127) eum inde ab Ol. LVIII, 1. (Hier., Ol. LVIII, 3. M. A.) annos XXXV. regnasse scribit, videlicet decennium, quod Servio abstulerat, largiens Tarquinio.

220) Ἐρυξίδας] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Eryxiam appellat, invitoque Scaligero irrepsisse Ἐρυξίδας evincit eius Olympionicarum Descriptio p. 345. Sed fortasse Iamblichum hoc loco respexit Scaliger, cui huius Olymp. victor Eryxidas est p. 76. Vid. Bentl. Diss. Phal. p. 189 ed. Lips.

221) Μίλων Κροτωνιάτης] Verba sunt Africani apud Euseb. l. modo citato. Meminerunt victoriarum eius Pausanias, Diodorus, Suidas aliique: sed in numero victoriarum dissentiunt ab Africano. Pausanias enim (VI, 14, 2.) ἐγένοντο δὲ, inquit, τῷ Μίλωνι ἑξ μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλης νίκαι, μία ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν, Πυθοῖ δὲ ἐν τε ἀνδράσιν ἑξ καὶ μία ἐν ταῦθ' ἐν παισιν· ἀφίκετο δὲ καὶ ἑβδομον παλαίων ἐς Ὀλυμπίαν. Ex Pausan. VI, 14, 5—8 Bekk. repetierunt, quae sub vv. Μίλων, ταῖνι, πρόννημα prodit Suidas cum Schol. ad Aristoph. Ran. v. 55. Confirmat sex victorias Olympicas Diod. Sic. lib. XII, 9, a quo Milo dicitur ἐξάκις Ὀλύμπια νικηκῶς, sed in Simonidis lyrici epigr. Anthol. Pal. T. II. p. 631. Πίσσῃ ἐπτάκι νικήσας, ubi an ἐξάκι pro ἐπτάκι scribendum sit, necne dubius haeret Siebel. ad Pausan. l. l. adnot. T. III. p. 52. Septimam (victoriam) sibi assignavit ipso, et non illiberalis poeta Cens: F. G. Schneidew. Sim. Cei carm. Reliqq. Brunsvig. a. 1835. Prolegg. p. XXIX. coll. p. 206. Vid. Krausii l. l. et Diog. Laërt. VIII, 39. Cic. de senect. 10, 33. Solin. cp. IV. p. 13. Strabo VI. p. 181 cet. Argum. Theocrit. Idyll. IV. auctori, Milonem Ol. VII. Olympiae lucta vicisse affirmanti, τῇ ἑβδόμῃ καὶ ἐξακοστῇ recte cum Casaubono restituunt VV. DD.

222) Πυθαγόρας ἤχημαζε] Ex testimonio Tatiani Or. adv. Gr. cap. 63. p. 141, Cyrilli advers. Iul. I. p. 13 AB, Clementis Alex. Strom. I. p. 302 et 332 A. Diversas aliorum de aetate Pythagorae sententias recensuimus ad Ol. LX, 1. s. n. 211.

223) Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς] Suidae sunt verba s. h. n., quorum partem ad Ol. LVI, 1., partem nostrum

γ.
δ.

ΟΛ. ΞΓ'. Παρμενίδης Καμαριναῖος στάδιον²²⁴).

α. Θεαγένης ὁ Ῥηγίνος χρονογράφος ἤκμαζεν²²⁵). Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγεννήθη²²⁶).

β. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φιλόσοφος ἤδη ἐτῶν ἐνεήκοντα δύο γεγονώς ἐγγυριζέτο ἐν τῇ Ἑλλάδι²²⁷).

γ. Ἀμασις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς τὸν βίον κατέστρεψε βασιλεύσας ἔτη νε²²⁸). p. 318 a. Καμβύσης τὴν Αἴγυπτον παρεστήσατο²²⁹).

δ.

loco apposuit Scaliger. Caeterum observandum, Virum Doctum e conjectura scripsisse: *Ξέρξου ναυμαχία* δι' ἡλείας, ἢ ἐν Σαλαμῖνι. μελικῶς Θρήνοι κτλ. pro Suidae verbis *Ξέρξου ναυμαχία, καὶ ἢ ἐπ' Ἀρ- τιμισίῳ ναυμαχία, δι' ἡλείας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Θρήνοι κτλ.*, de quibus vid. not. nostr. n. 193.

224) Παρμενίδης] Testes Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 41 et Diodor. I, 68 extr., cuius verba mox apponemus s. n. 228.

225) Θεαγένης ὁ Ῥηγίνος] Theagenem Rheginum Cambysis temporibus floruisse memoriae prodiderunt Tatianus Orat. adv. Graec. cp. 48. extr. p. 105 seq. et Eusebius Praepar. Evangel. lib. X. cp. 11. p. 491 Viger. Atqui Cambyses Ol. LXII, 3. teste Eusebio Persarum regnum adeptus est. Scaliger igitur ex probabilitate Theagenis ἀκμὴν anno Cambysis tertio assignavit. Vid. Prolegg.

226) Ἀναξιμένης — ἐγεννήθη] Nititur Scaliger testimonio Apollodori apud Diog. Laërt. II, 3. Vid. not. nostr. ad Ol. LIV, 1. a. n. 185.

227) Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος] Defendat sua Scaliger ipse. Is enim illustres Xenophanis versus, quos not. 127. attulimus, sic commentatur in *Animadv.* p. 96 b: *XXIII. Olympiadas numerat a natali suo. Si secundum hunc locum Eusebii scribebat illa Olympiade LX, natus fuerit Olympiade XXXVII., obiit Olympiade LXII. desinente, aut LXIII. ineunte. Censorinus scribit maiorem annorum C. obiisse, quod convenit iis, quas modo diximus. Nam CIV. annos ut minimum vixisse videtur. Haec scilicet infausta hora composuit Vir Summus. Alioquin hercle nonagesimum tertium Xenophanis annum non cum eius ἀκμῇ contendisset. Sed interdum etiam dormitat Homerus. Propius ad poetae mentem accessit Welckerus Cycl. epic. p. 401 seq. n. 646., cuius egregiam animadversionem, turpibus, credo, typothetae mendis liberatam, huc transcribere iuvat. Die Bekannthwerdung der Ideen (φροντίς) des Philosophen in Hellas beginnt ganz natürlich mit der Auswanderung desselben aus Phokäa, als er 25 Jahre alt war. Diese war sehr wahrscheinlich bewirkt durch den Harpagos, auf welchen Cousin (in *Nouveaux fragmens philosophiques* p. 13.) sehr glücklich die Worte aus den Parodien (ap. Athen. II. p. 54 E.) *πῆλκος ἤσθ' ἔσθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο*; zu beziehen gelehrt hat. Zu Ol. LX, 1. (Ol. LIX, 2. potius Phocaeenses ab Harpalo obsessi patriam reliquerunt secundum Hieronymum coll. Herod. I, 164 sq.) aufgerechnet 67 Jahre, machen die 76 Ol. voll; und Timaios, der im Chronologischen und, wo er unpartheisch war, im Sicilischen nicht zu verachten ist, setzt den Xenophanes in die Zeit des Tyrannen Hieron und des Epicharmos (ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 C.) Simonides soll von ihm *κίμβιξ* genannt worden sein (Schol. Aristoph. Pac. 698.), wobei auch an die Zeit des Hieron gedacht wurde. Mit unserer Rechnung stimmt überein, dass Hieronymus Ol. LVI. (anno 4., Mai. Armen. anno 1.) hat: Xenophanes Colophonius clarus habetur (ἐγυριζέτο), Ol. LX. (anno item 4.) aber: Simonides lyricus et Phocylides clari habentur, et Xenophanes physicus, scriptor tragoediarum: denn der zweite Ansatz, womit des Diogenes (IX, 20.) *ἤκμαζε* (gleich unbestimmt) *κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν* Ol. überein kommt, gründet sich gerade auf die Persischen Eingriffe, wie aus den Worten der Theol. Arithm. p. 40 sich ergibt — ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι Ξενοφάνους τοῦ φονικοῦ καὶ τῶν Ἀνακρόντης τε καὶ Πολυκράτους χρόνων καὶ τῆς ἐπὶ Ἀρπάγου τοῦ Μήδου Ἰωνῶν πολιορκίας καὶ ἀναστάσεως, ἣν Φωκαῖς φυγόντες Μασσαλίαν ᾤκισαν, und dann geht der erste nur mit geringem Irrthum (für LIII, 4.) das Geburtsjahr des Xenophanes an, der nur wenige Jahre älter als Simonides sein würde. Für Apollodor (qui Xenophanem Ol. XI. natum ponit. Vid. n. 127.) streitet Schneidewin in *Zimmermann's Zeitschr. für Alterthumswiss.* 1834. S. 735, indem er mit Karsten (Xenoph. Carm. rel. p. 11) die Angabe des Diogenes (IX, 18): *οὗτος ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἐν Ζάγκλῃ τῆς Σικελίας διέτριβε καὶ ἐν Κατάνῃ*, aus unbekannten Umständen, vielleicht allzufreien Aeusserungen über die Sitten seiner Mitbürger, erklärt, und allzufrei annimmt, dass derselbe auch Hellas durchzogen habe, als Rhapsode seiner eigenen Gedichte auftretend. Die in Hellas herumgehende φροντίς aber ist für jene Zeit sicher nicht angemessen; auch war im 25. Jahre das Hauptwerk, wovon der Alte doch allein hier sprechen könnte, noch nicht geschrieben. Der andern Vermuthung in Betreff des τὰ ἐαυτοῦ ἐρραυώδει (IX, 18.) steht ebenfalls die Jugend des angeblich Verjagten entgegen.*

228) Ἀμασις ὁ τῶν Αἰγυπτ.] Diod. Sicul. I, 68 extr. affert haec: *βασιλεύσας δ' ἔτη πέντε πρὸς τοῖς πεντήκοντα (ὁ Ἀμασις) κατέστρεψε τὸν βίον, καθ' ὃν χρόνον Καμβίσης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐστράτευεν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐξηκοστῆς καὶ τρίτης Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνῆκα στάδιον Παρμενίδης Καμαριναῖος.* Hinc annum Amasidis ultimum cum Ol. LXIII, 3. computavit Eusebius (Hieronymi, Ol. LXIII, 4. Mai. Arm.), annis regni variatis, in quibus alii quoque chronologi inter se dis-

ΟΛ. ΞΔ. Εὐάνδρος Θεσσαλεὺς στάδιον²²⁹).

α. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ²³¹). Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κυμαῖοι πολλὰς Τυρρηγῶν, καὶ Ὀπικῶν μυριάδας ἐνίκησαν²³²).

β. Ἡ σελήνη ἐξέλειπεν ζ' ἔτει Καμβύσου²³³).

γ.
δ.

ΟΛ. ΞΕ. Ἀνοχᾶς Ταραντῖνος στάδιον²³⁴). Τῶν ὀπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη. τοὺς δραμόντας ἀσπίσι πρῶτος Δημάρατος ἐκράτησεν Ἡραιεύς²³⁵).

α. Πίνδαρος ἐγεννήθη²³⁶). Ἐκαταῖος Ἡγησάνδρου Μιλήσιος ἱστορικὸς Πρωτα-

sident. Eusebius Amasidi dat XLII., Herodot. III, 10 una cum Africano apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris. XLIV., Syncell. p. 168 C. Ven. = p. 210 Par. (Euseb. Scal. p. 47, 4.) L., solus Diodorus l. l. LV. Caeterum Amasis Eusebio et ap. Syncell. p. 76 C. et Maii Armeniaco p. 105. 332 seqq. Ἀμωσις dicitur.

229) Καμβύσης] Tradit Diodorus verhis modo ascriptis, quibuscum cf. Herod., qui lib. III. cp. 14. Psammenitum mense septimo postquam Amasidi patri successerat, (ἐξ μηνος βασιλεύσαντα, Herod. l. l., sexto mense African. apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris., qui eum Psammetichem appellat) a Cambyse victum, Aegyptumque in ditionem redactam scribit. In Olymp. LXIII, 3. Aegypti per Cambysem occupationem confert e Diodoro Eusebius (Hieronym., Ol. LXIII, 4. Mai. Armen.), in Olymp. LX, 1. auctor chron. Paschal. p. 144 D. Paris. = p. 270 Bonn.

230) Εὐάνδρος] Testis est African. apud Euseb. chron. log. p. 41. Θεταλὸς ex cod. Armen. restitutum esse videtur.

231) Μιλτιάδης] Auctore Dionysio Hal. Rom. Antiquitt. VII. p. 419, 1. Sylb. Ol. LXIV, 1. praeturam Athenis gessit Miltiades.

232) Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Ex loco Dionys. Hal. modo laudato p. 418 extr. seq., ubi haec leguntur: ἐπὶ τῆς ἐξηκοστῆς καὶ τετάρτης Ὀλυμπιάδος, ἄρχοντος Ἀθήνησι Μιλτιάδου, Κύμην τὴν ἐν Ὀπικοῖς Ἑλληνίδα πόλιν, ἣν Ἑριτριῖς τε καὶ Χαλκιδεῖς ἔκτισαν, Τυρρηγῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον κατοικοῦντες, ἐκίθην θ' ὑπὸ τῶν Κελτῶν ἐξελθόντες σὺν χρόνῳ, καὶ σὺν αὐτοῖς Ὀμβρικοὶ τε καὶ Δαῦνιοι καὶ συχνοὶ τῶν ἄλλων βυρβύρων, ἐπικύρησαν ἀνελεῖν, et paullo inferius: καὶ οὕτως ὄντις τὸν ἀριθμὸν ὀλίγοι, τὰς τοσαύτας ἐπέστησαν μυριάδας. Scaliger igitur brevitatis studiosus pro Umbris, Daunius caeterisque barbaris τοὺς Ὀπικοὺς posuit, quod nomen apud Graecos omnes gentes Italiae inferioris barbaras complectebatur. Cf. B. G. Niebuhr. Hist. Rom. Tom. I. p. 69 ed. alterius.

233) Ἡ σελήνη] Septimo Cambysis anno i. e. teste Hieronymo chron. lib. II. p. 128. Ol. LXIV, 1. (rectius statueris Ol. LXIV, 3. coll. de annis Cambysis regni Clint. F. H. II. p. 14 ad a. a. Chr. 521.) defecisse lunam auctor est Ptolem. μεγάλ. συντάξ. lib. V. cp. 14. p. 341 ed. Halma. Cf. de illo deliquio lunari Scal. Emendat. temp. V. p. 402 et Petavii Doctrin. Temp. lib. X. cp. 15.

234) Ἀνοχᾶς Ταραντῖνος] Auctor African. apud Euseb. chron. log. p. 41: sed scribendum videtur Ἀνοχος ut sit tanquam Ἰσχομαχος quidam, qui Ol. LXVIII. et LXIX. stadio Olympia vicit. Cod. enim Armen. apud Auch. P. I. p. 291 eum appellat Anachum, quod nomen levi mutatione in Ἀνοχος mutari debet ex Pausan. VI, 14, 5. Quamquam enim Pausanias non indicat Olympiadem, qua Ἀνοχος ὁ Ἀδμύρτα Ταραντῖνος σταδίον καὶ διαύλον νίκην reportaverit, dubitari tamen nequit, quin idem sit, atque noster Ἀνοχος Ταραντῖνος. Cf. Krausii Olymp. p. 244. 239.

235) τῶν ὀπλιτῶν ὁ δρόμος] Verba sunt Pausaniae V, 8, 3. Meminit rei etiam Africanus l. l. his verhis: προστέθη ὀπλίτης (vel ὀπλιτοδρόμος Schol. Pind. ad Pyth. IX. Argum. p. 401 Boeckh.) καὶ ἐνίκη Δαμάρητος (Δαμάρτος Cramer. Anecd. Paris. P. II. p. 145 vulgari η et ι vocalium permutatione, Damerutus Aucher. Armen. l. p. 291) Ἡρακλίδης, pro quo Ἡραιεύς reponendum esse indicant Aucheri Armen. l. l. De eodem Δημαρίτῳ vel Δημαρήτῳ (vid. Eustath. ad Hom. Odys. η'. v. 54. p. 1567 coll. Sturz. de Nominibh. Graec. V. p. 10 sq. VI. p. 13) cf. Pausaniae praeter l. l. etiam VI, 10, 2. VIII, 26, 2. X, 7, 7. Diversi a nostro Demarato sunt Δαμάρται illi apud Paus. V, 5, 1. VI, 6, 1. VI, 14, 5, quamquam noster quoque constanter per ι in paenultima, in prima autem nunc (V, 8, 10. VIII, 26, 2. X, 7, 7.) per η, nunc (VI, 10, 4) per α scribitur ab Imin. Bekkero. Caeterum armatus cursus ὀπλίτης δρόμος Pindaro Isth. I, 23. Boeckh. eiusque Schol. ad c. l. v. 1. p. 401 Boeckh. et Pausaniae VIII, 26, 2, ὀπλιτῶν ὁ δρόμος vel ὁ τοῦ ὀπλίτου δρόμος eidem Paus. V, 8, 3. VI, 10, 2, ὀπλιτικὸς δρόμος Schol. Pind. Olymp. XIII, 51. p. 275. Boeckh., ἔπλον denique Africano ad Ol. LXVII. et, indicante Scaligero in Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 a. Artemidoro, Heliodoro, aliis appellatur.

236) Πίνδαρος ἐγεννήθη] Ex Suida, qui s. v. Πίνδαρος· Θεβαῖος, inquit, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς, Δαϊκάντων, θ' καὶ μᾶλλον ἀληθής. ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανίστατος καὶ προγενής Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἰστόρησαν αὐτόν. Μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικὸς, γεγονὼς κατὰ τὴν ξ' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὧν ἑτῶν μ' i. e. Ol. LXXV, 1. quo eum floruisse scribit Diod. Bibl. XI, 26. Clinton. F. H. II. p. 17 Kr. Olymp. LXV, 3. in lucem editum ponit Pindarum, qui Boeckhio iudice Pind. II, 1, p. 14. Ol. LXIV, 3., mense Munychione ipsis Pythiis (Plut. Symp. VIII, 1) natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus est.

γόρου ἀκουστής ἐγνωρίζετο, ὅστις πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνευχε. Τότε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος ἱστοριογράφος²³⁷). Μελανιππίδης Κριτωνος Μήλιος διδυραμβοποιὸς ἤκμαζε²³⁸).

β.

γ.

δ. Οἱ Πεισιστρατίδαι Ἀθηνῶν ἐξεώσθησαν²³⁹).ΟΛ. Ξζ. Ἰσχυρος Ἱμεραῖος στάδιον²⁴⁰). Κλεοσθένης Ἐπιδάμνιος ἄρματι²⁴¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΞΖ. Φανῆς Πελληνεὺς, ἦτοι Πριηνεὺς, πρῶτος ἐτρίσσειεν στάδιον, δίαυλον, ὄπλον²⁴²).

237) Ἐκαταῖος [Ἠγησάνδρου] Suidas s. v. Ἐκαταῖος Ἠγησάνδρου (v. Herod. V, 125. VI, 137) γέγονε κατὰ τοὺς Δαρσίον χρόνους τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος, ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος ἐπὶ τῆς ξί' Ὀλυμπιάδος, ἱστοριογράφος (λογοποιὸς sec. Herod. II, 143. V, 36. 125) . . . καὶ ἦν ἀκουστής Πρωταγόρου (in Scal. textu typothetae errore legebatur Πρωτιόρου. Πρωταγόρου pro Πρωταγόρου scribit Sevin. dans les Mémoires de l'Acad. Roy. des Inscriptt. Vol. VI. p. 474 et proponit dubitanter Schultz. Spec. II. p. 21 not. 42. Utrique lectioni temporum rationes adversari ostendit Creuzer. in Hist. Graec. antiquiss. fr. p. 4 — 16, quamquam neutram habere negat, quo probabiliter defendatur) ὁ Ἐκαταῖος, πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνευχε. de quibus postremis vid. Prolegg. Creuzerus Suida graviolem Herodotum V, 36 secutus auctorem Hecataei ἀκμήν cum belli Ionici initio Olymp. LIX, 1. computat, natalemque eius annum una cum Larchero (in Tab. chronol. ad calcem interpretationis Herodoti) Olymp. LVII, 4. figit p. 3 seq. Vid. Clinton. F. H. II. ad a. a. Chr. 520. 501. — De Dionysio cf. Prolegg.

238) Μελανιππίδης] Haussit Scaliger ex Suida s. v. Μελανιππίδης· Κριτωνος, γεγονὼς κατὰ τὴν ξί' Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ διδυράμβων βιβλία πλείστα. Sed corruptus est Suidae locus. Vid. Prolegg.

239) Οἱ Πεισιστρατίδαι] Auctorem Scaliger secutus est Ensebium, qui Hipparchum, Pisistrati filium, Athenarum tyrannum, Ol. LXV, 1. (Hieronym., Ol. LXV, 3. Mai. Armen.) ab Harmodio et Aristogitone interfectum tradit. Iam vero, quum ex Herod. V, 55 et Thucyd. VI, 59 coll. Plat. Hipparch. p. 229 B. et Schol. Arist. Lysistr. 619. (— ἐπὶ τῇ γ', οἱ δὲ δ'.) Hippiam occiso fratre et ipsum quarto tyrannidis anno eiectum esse constet, necessario supremus Pisistratidarum Ol. LXV, 4. aufugerit. Verum enim vero Eusebii de Hipparcho occiso testimonium fide indignum est, unde fit, ut etiam Hippiae fuga in alium annum referenda esse videatur: qua de re cf. not. nostr. ad Ol. L, 1. s. n. 169: ubi tyranni fugam Ol. LXXVII, 3 aut 2. ponendam esse docuimus. Vid. Corsin. Fast. Att. III. p. 123, Clinton. Fast. Hellen. II. ad a. a. Chr. 510. Append. X. p. 220 Kr., Boeckh. in canon. ad Marinor. Parisi ep. 45. Corp. Inscriptt. II. p. 337.

240) Ἰσχυρος Ἱμεραῖος] Testis est Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 41.

241) Κλεοσθένης Ἐπιδάμνιος] Nititur Scaliger testimonio Pausaniae lib. VI. cp. 10. §. 2.

242) Φανῆς Πελληνεὺς] Africanus apud Euseb. Scal. l. c. ἐξηκουστὴ ἐβδόμη, inquit, Φανῆς Πελληνεὺς στάδιον· πρῶτος ἐτρίσσειεν δίαυλον, ὄπλον. Interpres Armen. ap. Aucher. I. p. 292, etsi nomen victoris duplici N Phannas edens nobis minus probatur (v. alium Phanam Messenium δολιχοῦ victorem ap. Paus. IV, 17, 5.), tamen ante δίαυλον verbum στάδιον inserendum esse recte indicat. Quod nec in Græco textu excidit nisi errore Scaligeri vel typographi. Legi enim illud in cod. Paris., cum haec Olympiadum Descriptio, tum Craméri Anecd. II. p. 145 fidem faciunt. Caeterum Scaliger supra ἦτοι Πριηνεὺς de suo addidit, mendum scilicet, quod in verbo Πελληνεὺς latere videbatur, amoturus. Quum enim Oebotas, qui Olymp. VI^a primus ex Achæis Olympia vicerat, nullum apud cives suos eo nomine praecipuum honorem esset adeptus (γέρας οὐδὲν ἐξείρετον Pausan. VI. 17, 5.), imprecatus esse fertur Achæis, ne quis unquam eorum in posterum palmam Olympicam reportaret. Quam execrationem quum ratam fieri viderent Achæi, utpote quorum nemo inde ab Ol. VI. usque ad Ol. LXXX. praemio Olympico ornaretur, Olymp. LXXX. oraculo Delphico admoniti Oebotae manes statua, in eius honorem Olympiae posita, placarunt, quo facto Sostratus, Pellenensis, pueros stadio vicit. Cf. Pausan. VII. 17, 3 — 6. cum Siebelisii et nostr. ad Ol. LXXX, 1. annotatione. Ad hanc igitur narrationem respiciens Scaliger Πριηνεὺς pro Πελληνεὺς scribendum esse coniecit. Krausio Olymp. p. 350 magis arridet Παλληνεὺς, Arcas ex urbe Pallene. Mihi tota ista Pausaniae narratio non tanti aestimanda videtur, quandoquidem etiam Ol. LXXI. Pataecus ex Dyme Achaeorum oriundus κάλπη vicit, eodem teste Pausania V, 9, 1. Quare Πελληνεὺς Eusebii non tento, confirmatum illud etiam locupletis Arm. cod. (p. 148 ed. Mediol.) auctoritate. Cf. tamen not. ad Ol. LXXI. s. n. 268.

α. Φρόνιχος Ἀθηναῖος τραγικὸς ἐνίκησε²⁴³).

β.

γ. Οἱ Κροτωνιάται, Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ στρατηγοῦντος, ἐπιφανιστάτῃ μάχῃ τοὺς Συβαρίτας ἐνίκησαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν διαρπάσαντες παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν²⁴⁴).

243) Φρόνιχος Ἀθηναῖος] Tradit Suidas s. v. Φρόνιχος· Πολυφράδμονος (Schol. ad Arist. Ran. v. 750.) ἢ Μίνυρον, οἱ δὲ Χοροκλέους (hoc patris nomen ad insipidas easdem grammaticorum facetias referendum arbitror, quae etiam Arionis patrem genuere Κυκλία. Vid. et not. 120.). Ἀθηναῖος, τραγικός, μαθητὴς Θέσπιδος, τῷ πρώτῳ τὴν τραγικὴν εἰσενέγκαντος. ἐνίκη τοίνυν ἐπὶ τῆς ξζ' (sic etiam Eudoc. p. 428.) Ὀλυμπιάδος. Cyrill. adv. Iul. I. pag. 13 B. Phrynichum tragicum cum Choerilo Ol. LXXXIV. floruisse scribit, cuius eiusdem Olympiadis anno 2. (Hieronym., 3. Mai Arm.) illa nomina ascribit Eusebius. Ante Aeschylum cum floruisse dicit Schol. Arist. Ran. v. 941. In universum vide de hoc Phrynicho eiusque tragoediis Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 23—25. Praeter Phrynichum tragicum fuit et comicus eiusdem nominis, qui Ol. LXXXVI. primam fabulam docuit: secundum Suidam, cui tamen πς̄ pro πς̄ ex Anonymo de comed. p. XXIX. Lips. restituendum censent Meinek. Histor. crit. com. graec. p. 147 et Clinton. F. H. II. n. 76. Kr. De tertio Phrynicho saltatore videas eundem Meinek. p. 148 seq. disserentem.

244) Οἱ Κροτωνιάται] Verba sunt Diodori, XII, 9. ad Ol. LXXXIII, 3. Ita enim ille: στρατιωσάντων δ' ἐπ' αὐτοὺς τῶν Συβαριτῶν τριάκοντα μυριάσιν, ἀντιτάχθησαν οἱ Κροτωνιάται δέκα μυριάσι Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ ἡγουμένου. Et cap. 10. τῶν δὲ Κροτωνιάτιων διὰ τὴν ἀρχὴν ζωορεῖν μὲν μηδὲνα βουληθέντων, πάντας δὲ κατὰ τὴν φύσιν τοὺς ἐποπιεσόντας ἀποκτείναντων, οἱ πλείους κατεκόπησαν· τὴν δὲ πόλιν διέρησαν καὶ παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν. Addit deinde LVIII. annis post Sybarim a Thessalis instauratam, post annos vero V. iterum vastatam, eiusque loco Thuriis conditos esse Ol. LXXXIII,

3. Ex hoc igitur calculo Sybaris Ol. LXVII, 4. a Crotoniatis duce Milone eversa, et Ol. LXXXII, 2. a Thessalis instaurata est. Cur igitur cladem eius Ol. LXVII, 3. intulit Scaliger? Nae eodem Diodoro duce, qui alio loco lib. XI, 90 ad Ol. LXXXI, 4. Thuriis conditos esse scribit sex annis post restitutam a Thessalis Sybarim, eamque restitutionem Ol. LXXXI, 4. annis post prius per Crotoniatis excidium LVIII. factam esse tradit. Hos vero calculos secuto Scaligero prius profecto Sybaris excidium Ol. LXVII, 2. vel 3. assignandum erat.

Sed ego mihi nunquam persuadere potui, Diodorum tam infirma fuisse memoria, ut quod paullo ante affirmasset, paullo post se affirmasse nesciret, aut tam rudem mathematicum, ut ne simplicissimi quidem subducendi calculi calleret artem. Dudum igitur cogitavi, quomodo eius modo monstrata hallucinatio tolleretur. Medelam tandem obtulit accuratior capp. 88—91. lib. XI. consideratio, inter quae Ol. LXXXII. annum 1. excidisse constat. Animadvertit lacunam Petr. Wesselingius, eiusque inter cap. 90. et 91. sedem indicavit, ita ut capp. 88. 89. 90. ad Ol. LXXXI, 4. pertinere, capiteque 91. ad archontem Antidotum Ol. LXXXII, 2. transiliente, totius Ol. LXXXII. anni primi facta interissee putanda essent. Secutus est Wesselingium Lud. Dindorfius in novissima Diodori editione. Vereor ut recte. Ego certe hiatum priori loco et quidem in verbis cap. 88. ἅμα δὲ τοῖς τοῖς πραγματοποιοῦντοῖς Τολμίδης ὁ ἑτερος στρατηγὸς εἰς τὴν Ἐβροῖον παραλίων ἄλλοις χιλίοις πολίταις τὴν τῶν Ναξίων γῆν διένειμε deprehendisse mihi videor. Quid enim? Cur opus est ut in Euboeam transiret, qui colonos in Naxum deduceret? Deinde Tolmides, teste Paus. I, 27, 5., non solum in Naxum, sed etiam in Euboeam colonos, nec porro mille illuc, sed quingentos dumtaxat deduxit, referente Plutarcho vit. Pericl. pag. 158 B. Sensit difficultates istas Wesselingius, et coniectura sua ταύτην καὶ τὴν τῶν Ναξίων γῆν facile sustulisset omnes, nisi in universum probabile esset, plura illo loco Diodorum de Tolmide attulisse. Quid est enim, quod eum inde a lib. XI. cap. 84. usque ad lib. XII, 6 gessisse prodatur? Persequamur singula. Primum Tolmides, praefectus classi Atticae, Myronidae gloriam aemulaturus, Laconicam Olymp. LXXXI, 1. adit, nemini ante vexatam, Methonam capit, expugnat Gythium, Lacedaemoniorum denique ibi navalia incendit. Hinc in Cephalleniam delatus omnes eius urbes subiecit. Regressus deinde Naupactum occupat, ibique illustres Messeniorum viros, n Lacedaemoniis aequo foedere dimissos, collocat Ol. LXXXI, 1. Diod. XI, 84. Per totum annum insequentem in Boeotia moratur, itemque forsitan Ol. LXXXI. annum 3. Saltem nulla res n Tolmide gesta apud Diodorum reperitur. Tandem cap. 88. Ol. LXXXI, 4. recurrit. Tolmidae mentio verbis supra allatis: quibus accedit lib. XII, 6 mortis, quam apud Chaeoneam ab ipso captam Ol. LXXXIII, 2. obierit, indicium. Haec tota est Tolmidae historia, quatenus a Diodoro exhibetur. De captis vero ab eo Euboea Cytheroruve insula (Paus. I, 27, 5), vel de expugnata Corinthiorum Chalcide (Thuc. I, 108 fin.) eiusve in Sicyoniorum fines expeditione (Paus. I. l. et Thuc. I. l.) ne verbum quidem additur. Atqui de his omnibus, quo loqueretur Diodorus, cap. 88. aptus erat locus. Quare longe certissimum est illo, quem significavimus, loco post verba ἄλλοις χιλίοις πολίταις vel ante ea magnam figendam esse lacunam, quae etiam anni 1. Ol. LXXXII. gesta lausit pleraque. Servata tamen ex eo anno iudicabis, quae inde a verbis cap. 88. κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν κτλ. usque ad cap. 90. extr. enarrantur. Hoc concesso prior Diodori de Sybaris fati expositio cap. 90. lib. XI. non amplius ad Ol. LXXXI, 4. sed ad Ol. LXXXII, 1. pertinebit, quam cum altera lib. XII. cap. 9. seq. Ol. LXXXIII, 3. comparatam illustremus, hoc usi stemmate:

δ.

ΟΛ. ΞΗ. Ἰσχύμαχος ὁ Κροτωνιάτης στάδιον²⁴⁵). Οἱ Φειδώλου παῖδες κέλῃτι²⁴⁶).
α. ΙΣΑΙΟΥΡΑΣ²⁴⁷). Πρῶτοι ὑπατοὶ ἐν Ῥώμῃ κατέστησαν, βασιλέων καταλυ-
θέντων²⁴⁸).

Diod. XI. cap. 90. ad Ol. LXXXII, 1.

Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν (Olymp. LXVII, 3.) κατασκαφὴν τῆς Συβάρως ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν ἔσπερον ἔτισιν ὅκτις πρὸς τοῖς πεντήκοντα (i. e. ipso anno 1. Olymp. LXXXII.) Θετταλοὶ συναγαγόντες τοὺς ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν ἐξ ἀρχῆς ᾤκισεν τὴν Σύβριν, κειμένην ἀνὰ μέσον ποταμῶν δυοῖν, τοῦ τε Συβύριος καὶ Κράθιος. ἄγαθὴν δ' ἔχοντες χώραν ταχὺ ταῖς οὐδαῖς ἐπηύξησαν. κατασχόντες δὲ τὴν πόλιν ἔτη ἑξ ἑξέτισον ἐκ τῆς Συβάρως. (i. e. ἔτι ἔκτω, Olymp. LXXXIII, 2. Nisi forte sic scriptum erat a Diodoro: ἔτη ἑξέτισον, corruptela ita progrediente, ut abolita primum E littera vocabulum ἑξέτισον disiunctum in ἑξέτισον abiret: unde post inscitus librarius ἑξ ἑξέτισον emendans, scilicet mirum quantum sibi mentem Diodori perspexisse visus est.)

Conditī igitur sunt Thurii e Diodori calculis Ol. LXXXIII, 3. Repugnant Diodoro Dionys. vit. Lys. vol. V. p. 452 et Scriptor vit. Lys. in Vitis X. Oratt. p. 835 C., quorum uterque, accurate examinatus, Thuriōs Ol. LXXXIV, 1., Archonte Athenis Praxitele, Atheniensium auxilio e ruinis resurrexisse affirmat. Hos ut cum Diodoro componerent, alii aliam tentarunt viam. Et Wesselingius quidem ad Diod. XII, 10. p. 484, 55. fatendum esse dicit, aut statim Lysiam, quem Ol. LXXXIV, 1. Thuriōs commigrasse laudati vitae eius scriptores tradunt, iter non fuisse ingressum, sed urbe paene instaurata, aut consilia reficiendae urbis agitari cum maxime fuisse coepta, legatosque Lacedaemonem et Athenas super ea re missos, qui deinde Athenienses in operis societatem pellexerint. Quorum illud mihi satis probabile esse videtur. Verum Ioannes Theodorus Voemelius in Prolus. Examin. Solemn. Francof. ad Moen. a. 1833. 4., qui de anno, quo Thuriī conditi sint, singularem conscripsit disputatunculam, fidem duobus, quos diximus, vitae Lysianae auctoribus addicens, Diodori textum lib. XII. cap. 10. his vexat interpretationibus et coniecturis p. 7. ἔσπερον δὲ ἔτισιν ὅκτις πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλοὶ συνώκισαν. καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ Κροτωνιατῶν ἐξέτισον, ἑξ (quod pro πάντα e lib. XI. cap. 90. brevi manu adduxit) ἔτισιν ἔσπερον τοῦ δευτέρου συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς ἐποκειμένους καιροὺς, ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Καλλιμάχου. (συνώκισθη. delendum e sent. Voem.) καὶ μετὰ βραχὺ (i. e. post duos annos) μετασταθεῖσα κτλ. Nimirum Sybarium paullo post Thessalorum Ol. LXXXI, 4. restitutionem, h. e. sex annis post, eo tempore et Archonte Callimachio, de quo ibi egerit Diodorus, Olymp. LXXXIII, 3. iterum a Crotoniatis eversam esse. Paullo post id tempus, i. e. post duos annos, scil. Olymp. LXXXIV, 1. a. Chr. 444. coloniam Atheniensium Thuriōs missam esse. Ut taceam de πάντα invitis cunctis codicibus in ἑξ mutato: calculi ne sic quidem sine arbitrio subducti sunt. Neque enim ab Ol. LXXXI, 4. usque ad Ol. LXXXIII, 3. sex, sed septem anni numerantur, neque si Ol. LXXXI, 4. cum a. a. Chr. 452. computatur, cur Ol. LXXXIII, 3. cum a. a. Chr. 446. computandus sit, ullam causam video. Quidni, hercle, urbs uti vere inc. refici coepta, ita incennte aestate deleta esse sumatur? Quod vero idem Vir D. verba ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Καλλιμάχου efficienda putat, lubenter astipulamur, quamquam nobis quidem eorum quisquis fuit auctor non κατὰ τοὺς ἐποκειμένους καιροὺς iis explicare, sed brevi ista notula tempus cap. 10. complexus memoriae et oculis consulere voluisse videtur.

Vide Scaligerum de Sybaris fortuna exponentem in Olymp. Descript. ad Ol. LXXXI, 4., LXXXIII, 3., LXXXIV, 1., qui dici vix potest quantum fucum fecerit Ph. Cluvero Ital. antiq. tom. II. p. 1269. Cf. et Clint. II. p. 54 seq. ad a. a. Chr. 443. Theodori Muellieri vel Lud. Schilleri libellos, qui nuper a. 1839. praemio philosophorum Gottingensium excitati de Thuriōrum republica alter, alter de rebus Thuriōrum commentatus est, inspicere non potui.

245) Ἰσχύμαχος] Testatur Dionysius Antiquitt. Roman. lib. V. p. 277, 26. Pro Ἰσχύμαχος Africanus ap. Euseb. Ἑλλ. Ὀλ. ed. Scal. I. p. 218., Armeniaca Ancher. I. p. 292., Cram. Anecd. Par. II. p. 145. Ἰσύμαχος praebent: quam scripturam in II. Thesauri editione p. 41 e Dionysio correxit Scaliger.

246) Οἱ Φειδώλου παῖδες] Hansit Scaliger ex Eleorum monumentis ap. Pausaniam VI, 13, 6.

247) Ἰσαγύρας] Archon fuit Athenis teste Dionysio Antiquitt. Rom. lib. I. p. 61, 8. et lib. V. init. Confirmat Marmor. Oxoniense ep. 47.

248) Πρῶτοι ὑπατοὶ ἐν Ῥώμῃ] Scaliger in tanta testimoniorum diversitate Dionysii Antiquitt. Rom. lib. I. p. 68, 8 et lib. V. p. 277, 19 computationem amplexus est, quam omnium optimam ipse iudicat

Diod. XII. cap. 10. ad Ol. LXXXIII, 3.

Τὴν δὲ πόλιν διήρπασαν καὶ παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν (sc. οἱ Κροτωνιαῖται Olymp. LXVII, 3.). ἔσπερον δὲ ἔτισιν ὅκτις πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλοὶ συνώκισαν (i. e. Olymp. LXXXII, 1.), καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ Κροτωνιατῶν ἐξέτισον, πάντα ἔτισιν ἔσπερον τοῦ δευτέρου συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς ἐποκειμένους καιροὺς. (i. e. circa ea, in quibus sermo versatur, tempora, Olympiade nimirum media LXXXIII., et quidem, si accuratius rimeris, non III., sed II. a.) (ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Καλλιμάχου συνώκισθη, haec verba anxii lectoris additamentum redolentia sine dubio ex margine in textum irrepserunt. Delenda igitur sunt.) καὶ μετὰ βραχὺ (i. e. post unum fere annum) μετασταθεῖσα εἰς ἕτερον τόπον προσηγορίας ἑτέρας ἔτυχε (Olymp. LXXXIII, 3.).

β.
γ.
δ.

ΟΛ. ΞΘ. Ἰσχύμαχος Κροτωνιάτης το δεύτερον²⁴⁹). Θετταλὸς Κορίνθιος πεντάθλων καὶ σταδίων²⁵⁰).

α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ²⁵¹). Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ὁ Σκοτεινὸς ἐπικαλούμενος ἐγνωρίζετο²⁵²). Κύναιθος Χίος πρῶτος Συρακούσας ἐρραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη, ὡς Ἰππόστρατός φησι²⁵³).

β.

γ. Ἡ σελήνη ἐξέλειπεν ἔτι κ' Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου²⁵⁴). Ἰπποκλῆς Θετταλὸς τὴν κβ' Πυθιάδα ἐνίκησε διαυλοδρόμῳ²⁵⁵).

δ.

Canon. Isagog. III. p. 297. Dionysium in definiendo consulum Romanorum initio toto quadriennio antevertit Eusebius.

249) Ἰσχύμαχος] Dionysius Roman. Antiquitt. lib. V. p. 306, 13. coll. Afric. Ἑλλ. Ὀλ. p. 41. Vid. not. nost. n. 245.

250) Θετταλὸς Κορίνθιος] Testatur Scholiastes Pindari ad Ol. XIII. p. 267. Boeckh. Τριζολυμπίονικαν] παρ' ὅσον τρεῖς νίκας μετ' αὐτοῖς συμβέβηκε γενέσθαι τῷ μὲν παιδί δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πεντάθλῳ καὶ σταδίων ἀγωνισμένῳ τῷ δὲ πατρὶ, Θεσσαλίῳ τοῦνομα, πρῶτον ἐν 9' Ὀλυμπιάδι. Itaque Thessali fil., Xenophon, stadio et quinguentio vicit incerta Olympiade (LXXIX?), Thessalus autem ipse Olympiade quidem certa (LXIX.), sed incerto certaminis genere (diaulo aut dolicho. Cors. F. A. III. p. 132. aut diaulo aut dolicho aut armato cursu aut puerili stadio. Boeckh. Expl. Ol. XIII. p. 211). Scaliger filii victorias perperam patri attribuit Thessalo, quem aequae perperam Θετταλὸς pro Θετταλὸς ediderat. Neque enim nomen proprium a gentili diversum fuit. Vid. Carol. Lehrsii egregium de Aristarchi studiis Homericis librum capite de accentibus, p. 283.

251) Ἀκιστορίδης] quinto anno post exactos Roma reges Archon fuit Athenis ex Dionysii Antiquitt. Roman. lib. V. p. 306, 11, ubi ἐναντιῶ δέ, inquit, πέμπτω μετὰ τὴν ἐκβολὴν τῶν βασιλέων Ὀλυμπιάς μὲν ἦν ἐννάτη καὶ ἐξηκοστή, ἦν ἐνίκα στάδιον Ἰσχύμαχος Κροτωνιάτης, Ἀθήνησι δὲ τὸ δεύτερον ἄρχων Ἀκιστορίδης. Quae verba sine dubio sic transponi voluit Scaliger: ἦν τὸ δεύτερον ἐνίκα στάδιον Ἰσχ. Κρ., Ἀθήνησι δὲ ἄρχων Ἀκιστορ. Cf. Schultz. in Apparatus ad Ann. Crit. rer. Gr. Spec. III. vernaculo sermone scripto (Beitrag zu genaueren Zeitbestimmungen der Hellenischen Geschichten von der 63. bis zur 72. Olympiade) Kilon. a. 1841. 8. p. 30.

252) Ἡράκλειτος Ἐφέσιος] Testis est Diogenes IX, 1. Ἡράκλειτος Βλέσωνος (Βλόσωνος ἢ Βλεύτωνος Suid., Βαύσωνος Clem. Alexandr. Strom. I. p. 302 B.) ἢ, ὡς τινες, Ἡρακλίωντος (Ἡρακλίου Suid.), Ἐφέσιος· οὗτος ἤκμαζε μὲν κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Diogenem excerpit Suidas s. v. Ἡράκλειτος stemm. II. Clem. Alex. Strom. I. p. 332 B. Heraclitum simpliciter post Pythagoram vixisse ait. Eusebius e diversis historicis eum nunc Olymp. LXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXIX, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 238 C.) nunc Olymp. LXXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXXX, 3. M. A. coll. Syncell. p. 254 A.), nunc Olymp. LXXXI, 1. (Hieronym., Ol. LXXXI, 2. M. A. coll. Syncell. p. 254 C.) floruisse scribit. Eusebium secutus Cyrillus advers. Iulian. I. p. 13 B. Ἡρακλείδην (leg. Ἡράκλειτον) τὸν ἐπίκλην σκοτεινὸν γενέσθαι testatur Olymp. LXX. De huius cognominis ratione vid. testimonia a Menagio ad Diog. IX, 6 diligenter collecta. Heraclitum ex Orphea multa mutatum esse insinuat Clem. Alex. Strom. VI. p. 629 A. In universum de hoc philosopho cf. Fr. Schleiermacheri disputat. in Museo Antiquitat. a Wolfio et Buttmanno edit. Vol. II.

253) Κύναιθος Χίος] Hippostratus apud Schol. Pindar. ad Nem. II. p. 445 Boeckh. ἦν δὲ Κύναιθος Χίος κτλ... οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσας ἐρραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν. Pindari Scholiastam compilavit Eustath. ad Hom. II. ed. Lips. a. 1827. 4. p. 6, suppressis tamen numeris. Cum Cynaetho idem est Κύναιθων. Vid. Welck. cycl. ep. p. 242 seq. not. 382. coll. Prolegg.

264) Ἡ σελήνη] Tradit Ptolemaeus μετ. συντ. lib. IV. cp. 8. p. 269. Halma. Annus autem regni Darii Hystaspis vicesimus incidit in Ol. LXIX, 3. (Ol. LXIX, 4. Mai. Arm.) Vid. Euseb. Praep. Evang. X, 9 et ap. Hieronym. II. p. 135 coll. Scaligeri de Emendat. Tempp. lib. V. p. 403.

255) Ἰπποκλῆς Θετταλός] Tradit Scholiastes Pind. Argum. ad Odam Pyth. X. p. 410 Boeckh. Ἰπποκλῆς (Haec enim forma Ἰπποκλείας sec. eund. Schol. l. l. verior est, quam Scaligeri Ἰπποκλῆς) Θεσσαλίῳ παιδί διαυλοδρόμῳ dedicatum: ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλιος δὲ Πελινναίου ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα (In textu Scaligeri τὴν β' Πυθιάδα pro τὴν κβ' Πυθιάδα expressum fuit errore typographi.). Et deinceps: ἐνίκησε δὲ καὶ οβ' καὶ ογ' Ὀλυμπιάδα. Pythias vicesima secunda incidit in Ol. LXIX, 3. Pythiadum initio ab Ol. XLVIII, 3. computato. Sed indignum semetipso errorem commisit Scaliger in verbo διαυλοδρόμῳ, quod victoris est, non certaminis. Scribere debebat aut διαυλοδρόμος, aut διαύλῳ.

ΟΛ. Ο. Νικίας ὁ Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος στάδιον²⁵⁶). Τῆς ἀπῆνης δρόμος ἐτέθη²⁵⁷). p. 318 b.

Θερσίας ὁ Θεσσαλὸς ἀπῆνη πρῶτος²⁵⁸).

α. ΜΥΡΟΣ²⁵⁹). Ζήνων Ἐλεάτης ἡμαξεν²⁶⁰). αἱ Λατίνων πόλεις ἀπὸ τῆς φι-
λίας τῶν Ῥωμαίων ἀπέστησαν²⁶¹). Ἀριστοδῆμος ὁ ἐπὶ κλην Μαλακὸς τῆς Ἰτα-
λιώτιδος Κύρης τυραννεύει²⁶²). Ἀναξαγόρας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἐγεν-
νήθη²⁶³). Πρατίνας Πυρρωνίδου, ἡ Ἐγκωμίου, Φλιάσιος, ποιητῆς τραγωδίας
ἀντηγωνίζετο Ἀσχύλῳ, καὶ Χοιρίλῳ²⁶⁴).

256) Νικίας] Sic dedit ex coniectura Scaliger (cf. eius Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 a.) pro Νικαίστις, uti est apud African. in Euseb. χρον. λογ. p. 41. Idem restituendum esse Dionys. Roin. Antiquitt. V. p. 316, 16. Sylburgius censuit (in Nott. p. 36 b.), ubi legitur Νικύλις. Scaligeri coniecturam confirmat interp. Armen. apud Auch. P. I. p. 292.

257) Τῆς ἀπῆνης δρόμος] Testatur Pausanias lib. V, 9, 1. coll. Benth. Dissert. Phalarid. p. 238 ed. Lips. Caeterum ἀπῆνη, interprete Schol. Pind. Olymp. V, 6. p. 119 Boeckh., ἄρμα est ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν.

258) Θερσίης] Rhedae mularis cursu primus vicit Θερσίης Θεσσαλὸς secundum Pausaniam V, 9, 1, primus certare instituit Ἀσάνδραστος secundum Schol. Pind. Olymp. V, 6. Scholiastae Ἀσάνδραστον in Θέρσανδρος τις refingit idque nomen Θερσίου nomini synonymum dicit Bentleius Opusc. p. 238 ed. Lips., parum accurate ille quidem, ut iudicat Boeckhius ad Schol. l. l. p. 119 not. 1. Cf. not. infra 386.

259) Μύρος] Archon fuit Athenis Olymp. LXX, 1. secundum Dionysium AA. RR. V. p. 316, 17.

260) Ζήνων Ἐλεάτης] Zeno natura quidem Telentagorae (Diog. IX, 25 coll. Ign. Rossii commentatt. Laërtian. §. LXVI. p. 190, cuius correctionem recepit H. G. Huebnerus in Diog. edit. vol. II. p. 351, et Suid. s. v. Ζήνων lemm. l.), adoptione autem Parmenidis (Diog. l. l.) filius, Elea oriundus (Strab. VI. p. 174, 18), Parmenidis (Alcidamas ap. Diog. VIII, 56, Diog. IX, 25, Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D., Suid. l. l.) vel Xenophanis (Suid. l. l.) discipulus, Periclis praecceptor (Plut. Pericl. cap. 4.), floruit κατὰ τὴν ἐβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα ex Diog. IX, 29 ed. Froben. et Steph. nec non cod. Arund., κατὰ τὴν ἑνάτην καὶ ἐβδομηκοστὴν sec. ed. Aldobrand., Menag., Huebner. Priorem lectionem expressit Scaliger. Alteri tamen, quae Zenonem in inferiora tempora deprimit, patrocinantur chronologi, quorum nonnulli, quos Suidas l. l. adhibuit, Olymp. LXXVIII., alii vero ab Eusebio excerpti nunc Olymp. LXXXI, 1. (Hieronym., Olymp. LXXXI, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 254 C.), nunc Olymp. LXXXVI, 1. (Hieronym., Olymp. LXXXVI, 4. M. A. coll. Sync. p. 257 C.) Zenonem inclaruisse testantur. Necatus est in tormentis cum Nearchi vel Diomedontis vel Demyli, Eleatarum tyranni, interficiendi consilium in irritum cecidisset. Vid. Laërt. IX, 26. cum Menagii nota. Adde Diod. Excerpt. Vatic. 42. Vol. III. p. 36 seq. ed. L. Dind. coll. Kruegero ad Clint. F. H. II. a. a. Chr. 492.

261) Αἱ Λατίνων πόλεις] Dionysius Hal. AA. RR. l. l. sub Ol. LXX, 1. haec habet: ἀπέστησαν αἱ Λατίνων πόλεις ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων φιλίας.

262) Ἀριστοδῆμος] Aristodemus, Aristocratis fil., vir non obscuri generis, qui a civibus nominabatur ὁ Μαλακὸς (Dionys. AA. RR. VII. p. 418, 36 seqq.), Cumanorum tyrannidem occupavit anno vicesimo post Miltiadis apud Athenienses praeturam vel post Olymp. LXIV, 1. (v. Dion. l. l. p. 418 extr. coll. p. 420, 32) anno vero decimo quarto ante T. Geganii Macerini, P. Minucii apud Romanos consulatum vel post Olymp. LXXII, 1. a. U. c. 262. (v. Dion. l. l. p. 417 int. coll. p. 426, 36) i. e. Olymp. LXVIII, 4. Scaliger igitur si Aristodemi nuspicia indicare voluit, V. annorum metachronismum commisit.

263) Ἀναξαγόρας] Testis Apollodorus ap. Diog. II, 7. Anaxagoram, Hegesibuli (Diog. II, 6 Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A. Suid. s. v. Ἀναξαγόρας) vel Eubuli (Diog. II, 6) F., Clazomenium (Strab. XIV, p. 444, 13), γεννηθῆναι . . . τῇ ἐβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ἐβδομηκοστῆς ὀγδόης. Quorum numerorum alterum corruptum esse nemo non videt. Obiit enim Anaxagoras annos natus non 32, sed (sec. Diog. II, 7) 72, quorum ei duo inepte demit Suidas l. l. Priorem Olympiadem, quae anni Anaxagorae natalis index est, in ἐξήκοστῇ deflectit Casaubonus Nott. p. 30. Sed illam vindicat et Laërtios ipse l. l. et Demetrius Phalereus ap. Laërt. l. l., quorum consensu Anaxagoras circa Xerxis transitum vel Calliae praeturam i. e. c. Olymp. LXXV, 1. — perperam enim Calliae annum Olymp. LXXXI, 1. intelligit H. Ritter. in Hist. phil. Ion. p. 204 vid. not. nostr. 308. — vicenarius fuit. Verum vidit Scaliger, qui, uti ad Olymp. LXXXVIII, 1. not. 506. apparebit, ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης pro ἐβδομηκοστῆς ὀγδόης emendandum censuit. Eandem coniecturam praesentibus Meursio Att. Lectt. III, 27. de Arch. Ath. II, 12. p. 13 et Petavio Ration. Tempp. I, 3 cap. 8. proposuit Heynius Apoll. Fragm. p. 1091. Mirum autem, quod quibus annis Anaxagorae vitam circumscribit Apollodorus, eorum altero quidem natali Ol. LXX, 1. Eusebii (Hieronym., Olymp. LXIX, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 238 C.), altero vero emortuali Olymp. LXXXVIII, 1. Origenes in Philosophicis ap. Menag. ad Laërt. II, 7. Anaxagoram floruisse scribit. Quorum Eusebium chronologi, quem excipit, verbum γέγονε sefellit. Idem philosophum nostrum obisse ait Olymp. LXXIX, 4. (Hieronym., Olymp. LXXIX, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 254 C.), constanter scilicet inhaerens semel adoptatae rationi. Caeterum de Anaxagora, Anaximenis discipulo, vid. Diog. II, 6, Strab. l. l., Clem. Alex. l. l., Cic. De Nat. Deor. I, 11. coll. not. nostr. 185.

264) Πρατίνας] Suidas s. v. Πρατίνας totidem verbis, et s. v. Ἀσχύλος, ubi tamen perperam θ'

β.

γ.

δ. Λιωτυχίδης βασιλεύει Σπάρτης έτη κβ²⁶⁵).

ΟΛ. ΟΛ. Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον²⁶⁶). Δρόμος κάλπης εισηχθη²⁶⁷). Πάταικος Ἀχαιὸς ἐκ Δύμης πρῶτος κάλπη²⁶⁸). Πυθαγόρας κέλῃτι²⁶⁹). Ἐξαινέτος Ἐμπεδοκλέους Ἀκραγαντίνου νιὸς πάλη. ὁ αὐτὸς κέλῃτι²⁷⁰).

pro o' scribitur. Sustulerunt mendum Meurs. de Archontt. Athen. lib. II. cp. 2. p. 55, nixus scilicet Anonymo suo et Petit. Misc. III, 14 Tom. I. p. 165. Idem Meurs. l. l. apud auctorem Aeschylī vitae Scholiis praemissae, ubi: συνιχρόνισαι δὲ Πινδάρῳ κατὰ τὴν μ' Ὀλυμπιάδα legitur, recte rescribit κατὰ τὴν ο' Ὀλ. Vid. Clint. F. H. II. p. 23 Kr. et Welck. Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 17 seq. coll. Prolegg.

265) Λιωτυχίδης] Diodorus XI, 48 init. Leotychidem, Proclidam sive Eurypontidam, Ol. LXXVI, 1. diem obisse supremum tradit, anno regni vicesimo secundo. Calculis igitur retro subductis auspicia eius in Ol. LXX, 4. inciderint.

266) Τισικράτης] Auctores extant Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. VI. init. p. 341, 9.

267) Δρόμος κάλπης] Ex Pausaniae lib. V, 9, 1.

268) Πάταικος Ἀχαιὸς ἐκ Δύμης] Pausanias l. modo l. Atqui paullo ante not. 242. ex Pausania ascripsimus famam, qua inde ab Ol. VI^a usque ad Ol. LXXX^{am} nemo Achaeorum Olympiae coronatus fertur, propter Dymaei Oebotae imprecationem, quae proinde sic rata facta videtur, ut nemo Achaeorum stadii ferret palmam.

269) Πυθαγόρας κέλῃτι] Errat manifesto Scaliger, quandoquidem paullo post hac Olympiade ὁ αὐτὸς κέλῃτι victoriam reportasse dicitur. Cf. not. 270.

270) Ἐξαινέτος Ἐμπεδοκλέους] Haec mire turbata testimonio nituntur non minus confuso Diogenis Laërtii vit. Empedocl. lib. VIII, 51 — 54. Dicamus primum de fonte, post de ducto exinde rivulo. Recensens autem l. l. Diogenes diversa de Empedoclis patre testimonia, poëtam celeberrimum primum quidem filium dicit Metonis secundum Hippobotum, Eratosthenem, Aristotele nixum, Apollodorum, quibus, ut hoc statim defungar, astipulantur una cum Timaeo ap. Eudoc. p. 169, Plutarch. de Placit. Phil. I, 3, Iustin. Mart. Cohort. ad Graecos p. 5 b. ed. Col. a. 1688., Eusebio Praep. Evang. 14, 14 ed. Colon. a. 1688., nonnullisque ap. Suid. s. v. Ἐμπεδοκλῆς chronologis Frid. Guil. Sturzium in Empedocl. sui Tom. I. Lips. a. 1805. 8. p. 4 et Simon Karstenius Phill. Gr. vet. Opp. Vol. II. Empedocl. p. 3 seq. p. 5 not. 6. Add. p. 528 not. 1. Amstel. a. 1838. 8., Tzetzae Chil. II, 901, IV, 526 et Anonymi script. fragm. in Rhett. Gr. ed. Walz. Vol. III. p. 663, Metonis nomen in Melitoneum depravantium sententia, quam et ipsam spectavit Suidas, contenta. Discrepat ab his Telauges, Pythagorae fil., Suidae nec hic neglectus, Empedoclem, aliis auctoribus, Archinomo natum perhibens. Huic vero Telaugis sententiae ap. Diog. l. l. 52. 53. haec antecedunt: Ἀπολλόδορος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς γράσιν ὡς ἦν Μίτωνος μὲν νιός, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νειωσὶ πυντελῶς ἐκτισμένους Γλαῦκος ἰδθῆν γράσιν· εἰθ' ὑποβάς· Sequuntur senarii, quos restituerunt Aug. Meinek. ad Menandr. et Philem. Reliq. p. XXIV. atque Henr. Clinton. F. H. II. p. 53. 55, quorum hic etiam quae praecedunt in versus redegit. Cf. Henr. Gust. Huebner. in App. crit. ad Diog. Vol. II. p. 740. Pergit Diogenes: ὁ δὲ πρῶτην καὶ ἡδοναχοστήν Ὀλυμπιάδα νενικηκώς κέλῃτι τούτου πάντως ἦν ὁμῶνυμος. . . . Σάτυρος δὲ ἐν τοῖς βίοις γράσιν ὅτι Ἐμπεδοκλῆς νιός μὲν ἦν Ἐξαινέτου, κατέλιπε δὲ καὶ αὐτὸς νιὸν Ἐξαινέτου· ἐπὶ τε τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιάδος τὸν μὲν ἑαπὼ κέλῃτι νενικηκέναι, τὸν δὲ νιὸν αὐτοῦ πάλη ἦ, ὡς Ἡρακλείδης ἐν τῇ ἐπιτομῇ, δρόμῳ. ἐγὼ δὲ κτλ. — Καλλιμαχίδην. Manifestum est, Diogenem Satyri verba de Empedocle poëta physico intellexisse, quum tamen, uti dudum viderunt Henr. Dodwellus de aetat. Phalar. et Pythag. Lond. a. 1704. 8. p. 220 et Ed. Corsinus F. A. tom. III. p. 137, quibus assentiuntur Sturzium l. l. p. 5, p. 16 et Karstenius l. l. p. 5 seq., luce clarius sit, Satyrum dixisse Empedoclem, physici poëtae avum, virum, testibus Hermippo et Timaeo ap. eund. Diog. 51, illustrem, equorumque, uti Heraclides ibidem prodidit, altorem, nepoti illum pro Graecorum, Sturzio in prolus. IV. de Nominib. Graec. explicata, consuetudine πάντως vel, secundum idoneam Karsten. p. 6 not. 11. correctionem, πάντων ὁμῶνυμον. Itaque qui secundum Satyrum lueta, vel, secundum improbabilem Heraclidis sententiam, cursu vicit Exaenetus, Empedoclis fil., Metonis frater, idemque vatis, Aetnaeo saltu inclyti, patruus dicendus erit. Palma autem celeste parta avi est Empedoclis, non nepotis, ad quem vetusto errore a Phavorino ap. Diog. 53. et ab Athenaeo l. p. 3 E. transfertur. Haec cum rectissime intelligeret Scaliger, potuit sane, imo debuit coniuncta Satyri, secundum quem, qua Olympiade pater Empedocles equo singulari, eadem filius Exaenetus lueta vicit, et Aristotelem secuti Eratosthenis auctoritate, qui hanc Empedoclis victoriam in Ol. LXXI. (inutilis enim est Menagii coniectura, 5^a pro 6^a ap. Diog. rescribentis. vid. Karst. p. 5. not. 11.) confert ap. Diog. 51. Exaeneti palmarum lueta reportatam, huic ipsi Olymp. LXXI. ascribere. Sed ecce! addit: ὁ αὐτὸς κέλῃτι. Quid audio? Eundemne Exaenetum hac Olympiade etiam celeste Olympia vicisse credam? Imo, dixerit quispiam, verba ὁ αὐτὸς κέλῃτι ad Empedoclem refer. Sed hunc si voluisset, αὐτὸς sine articulo nudum posuisset Scaliger, quippe probe imbutus Graecis litteris. Ego me ex hoc loco, qui sine dubio ex turbatis forte Scaligeri adversariis turbatior etiam in Olympiadum Descriptionem transmigravit, non aliter extrico, nisi hac coniectura, qua Γλαῦκος pro ὁ αὐτὸς e Viri Summi calamo

- α. **ΙΠΠΑΡΧΟΣ**²⁷¹). Ἑλλάνικος Λέσβιος ἱστορικὸς ἐγεννήθη²⁷²).
 β. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ**²⁷³). Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς ἐγεννήθη²⁷⁴).
 γ. Ξενοκράτης Ἀκραγαντίνος τὴν καὶ Πυθιάδα ἵπποις ἐνίκησε²⁷⁵). Μίδας Ἀκραγαντίνος αὐλητῆς ἀγωνιζομένου αὐτοῦ, ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως, καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τροπῶν τῆς σύριγγος ὑῆλησεν. οἱ δὲ θεαταὶ ξενισθέντες τῷ ἤχῳ ἐτέρφθησαν. καὶ οὕτως ἐνίκησεν²⁷⁶).
 δ. **ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ**²⁷⁷). Ἀναξίλας Ῥηγίωνων καὶ Ζάγκλης δυναστεύει ἐτη ιη'²⁷⁸).

fluxisse confendo. Inspice modo Laërtii verba supra allata: ὁ δὲ πρῶτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα νενικηκώς τούτου πάντως ἦν ὁμώνυμος: sateri debetis, τούτου a festinanti lectore ad Glaucum, de quo paullo ante locutus erat Diogenes, referri potuisse. Ac profecto huic Glaucō, Rhegino, Democriti, uti idem Diogenes IX, 39 prodidit, aequali, πάντως ὁμώνυμον, e Laërtii auctoritate Ol. LXXI. celete victorem, a Scaligero Collectaneis illatum fuisse arbitror. Quid? quod Glaucum hic legisse Menagium, ex eius ad Diog. l. l. annotatione apparet. An fortasse inter se discrepant Thesauri exempla? Ille vero adeo sic scribit de Glaucō: *Vicit κέλῃτι, sive equo singulari, testa Scaliger in Descriptione Olympiadum.* En magnum Diogenis interpretem in errore errantem! Caeterum uti supra in stadii palma assignanda Heraclidi antetulit Africauum Scaliger, ita hic in celestis victoria Aristotelis Eratosthenisque et Satyri testimoniis, qui hac Olympiade Empedoclem Agrigentini poëtae avum equo singulari vicisse tradunt, ipsum praetulit Diogenem: hoc tantummodo discrimine, quod illud iusta ratione, hoc imprudenter fecit. Haec si probabiliter a nobis disputata sunt, totum hunc locum e Scaligeri mente sic refingi licebit, ut *Γλαῦκος* pro ὁ αὐτός, verbisque *Πυθαγόρας κέλῃτι* deletis ὁ Ῥηγίος substituatur:

Ἐξυίνετος Ἐμπεδοκλέους Ἀκραγαντίνου νῖός πάλη. Γλαῦκος ὁ Ῥηγίος κέλῃτι.

Quae Glauci victoria sane quanto Scaligeri errore nitatur, etiam sine admonitione mea unusquisque videt.

271) Ἰππαρχος] Archon fuit Olymp. LXXI, 1. secundum Dionysium AA. RR. V. extr. VI. init.

272) Ἑλλάνικος] Hellenicus Leshius (Strab. XIII. p. 425, 40, Mytilenaeus: Suid. s. v. Ἑλλάνικος), historicus, teste Pamphila apud Gellium NN. AA. XV, 23 initio belli Peloponnesiaci LXV. annos natus fuit. Quos ubi ab Olymp. LXXXVII, 2. retro supputaveris, consurget annus Hellenici natalis Olymp. LXXI, 1. Suidae aliorumque de Hellenici aetate testimonia vid. in Prolegomenis.

273) Φιλίππος] Philippus II. Archon Atheniensium Olymp. LXXI, 2., e fide Biographi Sophoclis anonymi. Vid. not. 274.

274) Σοφοκλῆς] Tradit laudatus vitae Sophoclis auctor, γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. Quod addit: ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νιώτερος ἔτη ιζ', Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος καὶ falsum est. Transpone numeros denarios in hunc modum: — Αἰσχύλου μὲν νιώτερος ἔτη κζ', Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος ιγ'. nec multum abludet a recepta ratione Biographus. Eusebius Sophoclem simul et Euripidem Olymp. LXXVII, 3. (Hieronymi, Olymp. LXXVIII, 1. Mai. Armen.) inclaruisse dicens, hallucinatur manifesto. Vid. Scal. Animadv. p. 102 a. coll. not. nostr. n. 609 a. Suidae denique de Sophoclis natali testimonium Olymp. LXXIII, 3. respexit Scaliger, ubi v. not. nostr. n. 295.

275) Ξενοκράτης] Secundum Scholiastam Pindari Pyth. VI. p. 387 B. Γέγονται Ξενοκράτη Ἀκραγαντίνῳ νενικηκὸς κατὰ τὴν καὶ Πυθιάδα i. e. (v. not. nostr. 158) Olymp. LXXI, 3.

276) Μίδας] Paullulum variat amplificatque Scholinsteas Pindari Pyth. XII. p. 421 B., e quo sua hausit Scaliger: Γέγονται ἡ καὶ Μίδα Ἀκραγαντίνῳ. οὗτος ἐνίκησε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα καὶ τὴν καὶ φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθήναια νενικηκέναι. ἱστοροῦσι δὲ τι ἴδιον σίμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν αὐλητὴν τούτου. ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τροπῶν σύριγγος αὐλῆσαι, τοὺς δὲ ἀκρουαῖς ᾗσθέντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τέρφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν.

277) Θεμιστοκλῆς] Archon fuit Athenis Ol. LXXI, 4. sec. Dionysium AA. RR. lib. VI. p. 367, 35 seqq.: μετὰ ταῦτα παραλαμβάνονσι τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν Ἀέλος Οὐεργίνιος Μοντανός, καὶ ἴτιος Οὐε-
 τούριος Γέμινος, ἄρχοντες Ἀθήνησι Θεμιστοκλέους, ἐξηκοστῷ καὶ διακοσιοστῷ μετὰ τὴν κτίσιν ἔτι, μέλλουσας εἰς τοῦτον τῆς ἑβδομηκοστῆς καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνίκησε δεύτερον Στρεσιφράτης (leg. Τισικράτης) Κροτωνιάτης. Atque hic profecto est annus ille, quo Themistocles Neoclis f. Archon portum Piraeum aedificare coepit, teste Thucydide I, 93. Cuius Scholiastes errat certissime, illam Themistoclis praeturam proximo ante bellum Persicum anno i. e. Olymp. LXXIV, 4. assignans. Sic nimirum statuitur cum Boeckhio de Archontibus pseudonymis p. 2 seqq. (Ind. lectt. Univers. Berol. hiem. a. 1834.) et Schultzio Spec. III. p. 45, quorum rationem nuperrime Stesimbroti ap. Plut. Themist. cap. 4. auctoritate firmiter stabilivit Gust. Droysenius in Studd. Kiloniens. philologg. p. 79. Aliter tamen indicat Clintonus, qui FF. III. II. Prooem. p. XV. seqq. Tabb. p. 24, 30 Kr. celeberrimum illum Themistoclem a Dionysii Themistocle Olymp. LXXI, 4. praetore distinctum e fide Scholiastae Thucydidei Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit. Huius vestigia in universum sequitur Kruegerus, nisi quod reiecto Scholiastae istius testimonio Themistoclem praetorem extractumque eius auspiciis Piraeum in Olymp. LXXIV, 3. definire mavult. Cf. eius Studd. hist. phil. Berol. a. 1836. 8. p. 13 seqq.

- ΟΑ. ΟΒ. *Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον τὸ β'²⁷⁹). Κλειομήδης Ἀστυπалаιεὺς Ἰκκῶ πυκτεύων ἀνδρὶ Ἐπιδαυρίῳ αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ, καταγνωσθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἄδικα εἰργάσθαι καὶ ἀφηρημένος τὴν νίκην ἐκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης²⁸⁰). Ἱπποκλίας Θεσσαλὸς διαυλόδρομον²⁸¹).*
 α. ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ²⁸²). *Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ²⁸³).*
 β. ΥΒΡΙΛΙΑΗΣ²⁸⁴). *Γέλων ὁ Λινομένους Συρακουσῶν ἐκράτησε μετὰ Ἱπποκράτην τὸν ἀδελφόν²⁸⁵).*

278) *Ἀναξίλας Ῥηγίων*] Diodoro Siculo lib. XI. ep. 48. init. auctore Anaxilas sive Anaxilaus (Arist. Polit. V, 10, 5), Cretinae F. (Her. VII, 165), obiit mortem Ol. LXXVI, 1. *δυναστεύσας ἐπὶ δεκαοκτώ.* Subductis igitur Scaliger Anaxilam ad dominationem pervenisse repperit Ol. LXXI, 4. Quo tamen anno ille quidem Rhegii dumtaxat tyrannus extitit, non uti Scaliger asserit, Rhegii et Zancles. Hanc enim urbem post demum occupavit. Cf. Prolegg. Caeterum pro *Ῥηγίων* Diodori supra *Ῥηγίων* dedit V. D.

279) *Τισικράτης Κροτωνιάτης*] Testis est Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 41. Pausanias VI, 9, 2. simpliciter eum hac Olympiade stadii palmam retulisse scribit. Meminit huius Olympionicae etiam Dionysius AA. RR. lib. VI. bis, p. 367, 40 et p. 378, 42, quorum tamen priori loco pro *Στισικράτης*, quod plerique libri mss., aut pro *Πισικράτης*, quod Ven. praebet, *Τισικράτης*, altero autem *ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς καὶ δυνίτης* Ὀλ. pro *ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς καὶ ἐβδόμης* Ὀλ. rescribendum est. Cf. Meursii Archont. lib. II. ep. 4. p. 58.

280) *Κλειομήδης*] Totidem verbis enarrat Pausan. lib. VI, 9, 2.

281) *Ἱπποκλίας*] Scholiastes Pindari Pyth. X, p. 410 B. postquam Hippocleam Thessalum Olymp. LXIX, 3. diaulo inter pueros vicisse Pythia scripsit, haec addit: *ἐνίκησε δὲ καὶ οὐ καὶ οὐ Ὀλυμπιάδα*, certaminis tamen genere, quo utramque palmam Olympicam meruerit, non indicato. Scaliger eum *διαύλω* (sic enim et hic et infra ad ΟΑ. ΟΙ. scribere debebat: v. not. nostr. 255.) Olymp. et LXXII. et LXXIII. vincere facit, prava de coniectura. Caeterum Scholiastae cur diffideret Krausius Olymp. p. 300, nulla prorsus causa fuit.

282) *Διόγνητος*] Archon Athenis fuit Ol. LXXII, 1. ex Dionysio AA. RR. lib. VI. p. 378, 42 seqq. coll. not. nostr. n. 279.

283) *Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ*] Huc Scaligerum deduxit Dionysius, qui AA. RR. lib. V. p. 291, 25 seqq. proelium illud XVI. annis post Bruti obitum commissum testatur. Atqui Brutus primo libertatis anno cum Arunte Tarquinio singulari certamine congressus cecidit, i. e. Ol. LXVIII, 1. Cui anno si Olympiadas IV. solidas addideris, pugnae Marathoniae annus Ol. LXXII. evadet primus. Cum Dionysio convenit Eusebio Hieronymi coll. Syncell. p. 246 C. Vid. Scal. Animadv. p. 100 a. Verum Sigonius, secutus Plutarchum Aristid. ep. V. p. 321 E., Phaulippo vel potius Phaenippo Archonte Ol. LXXII, 3. apud Marathonem dimicatum esse vult. Quem licet refutare studuerit Meursius Archont. Athen. lib. II. ep. 4. p. 59 tamen omnino verum vidisse, nunc evincit auctor Chron. Parii, qui ep. 49. pugnam Marathoniam in Ol. LXXII, 3. incidere docet. Nihilominus Gellio NN. AA. XVII, 21 num a. U. C. CCLXIV. pro CCLX. restitui debeat dubito. Illius enim scriptoris consilio melius conveniunt rotundi numeri. Sed Sulpicio Severo Hist. Sacr. II., qui victoriam eidem p. U. c. anno CCLX. assignans, eum tamen cum Macerino et Augurino Coss. contendit, et ab his usque ad Stiliconis consulatum annos DCCCLXXXVIII. numerat, manifesto imposuerunt Pastorum consolarium conditores. Vid. Scalig. Animadv. l. l. Etiam mensem pugnae alii aliter definient. Quorum Aelianum quidem VV. III. II, 25. d. VI. m. Thargelionis appellatam refutavit Corsinus FF. AA. T. III. pag. 150, Plutarchum vero, qui de Herod. Malign. cap. 25. (II. p. 861 E.) de Glor. Athen. cap. 7. (p. 349 E.) vit. Camill. cap. 19. (I. p. 138 B.) VI. Boedromionis tradit, diem celebratae cum die reportatae victoriae confudisse post Freretium dans les Mémoires de l'Acad. Royale des Inscriptions Tom. XVIII. p. 134 seqq. accuratius ostendit Boeckhius in Ind. lecti. Univ. Berol. aest. 1816. iterumque de Soph. Antig. in Act. Acad. Boruss. a. 1824. p. 48 not. 3. Huius igitur nunc constat disquisitionibus, pugnatum esse apud Marathonem Metagitnionis die non VI., uti Freretius voluerat, neque XVIII., uti priori loco ipse statuerat, sed XVI. aut XVII. Vid. Herod. VI, 106, 120 coll. Ideler. Enchir. chronol. I. p. 291 seqq.

284) *Υβριλίδης*] Archon Athenis fuit Olymp. LXXII, 2. secundum Dionysium AA. RR. VII. p. 417, 42 et Pausaniam VI, 9, 2. Cum hoc Hybrilide eundem esse, quem *Κεβρίδος* nomine e Philochoro offert Hesychius s. *Ἀγοραῖος Ἐρμῆς*, Boeckhii est opinio de Archontibus pseudonymis in Ind. lecti. Univ. Berol. hiem. 1827. et in Act. Acad. Boruss. a. 1827. class. hist. pag. 131., cui adversatus Kruegerus in Studd. hist. phil. p. 23 seqq. coll. not. 3. Cebridem Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit, quamquam non negat nominis formam suspectam videri.

285) *Γέλων*] Incaute Scaliger Gelonem et Syracusas hoc anno occupasse et Hippocratis fratrem dicit. Illud fecit Pausaniae VI, 9, 2 auctoritate, cui tamen scriptori in Siculis historiis solemnis error est, hoc Dionysii AA. RR. VII. p. 417, 34 fide, qui Hippocratem, Gelensium tyrannum, cum Hippocrate, Theronis propinquo (Schol. Pind. Ol. II, 8, Hippostrat. ap. Schol. Pind. Pyth. VI, 4) vel patrueli (Schol. Pind. Ol. II, 173), confudit. Verum hoc est: Successit Gelo Hippocrati, cuius satelles (*ἱππαρχος*) fuerat (Herod. VII, 154. Schol. Pind. Nem. IX, 95), in Gelensium tyrannide Olymp. LXXII, 2, Syracusas demum VI. annis post potiturus. Vid. Prolegg.

γ. Μίδας Ἀκραγαντίνος αὐλητὴς ἐνίκησε τὴν καὶ Πυθιάδα²⁸⁶).

δ.

ΟΛ. ΟΓ. Ἀστύλος Κροτωνιάτης στάδιον²⁸⁷. Γέλων Αἰνομένους Γελῶος ἄρματι²⁸⁸. Ἱπποκλίας Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β'²⁸⁹. Ἰέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος κέλητι. Ἐφάρμοστος Ὀπούντιος πάλη, τοῦτου προειρημένου αὐτῷ παλαι ὑπὸ τῆς Πυθίας²⁹¹).

α. ΑΓΧΙΣΗΣ²⁹²). Χιονίδης ὁ κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἤχμαζεν²⁹³). Δει-

286) Μίδας Ἀκραγαντίνος] Testis Scholiastes Pindari Pyth. XII. p. 421 B., cuius verba ascripsimus ad Olymp. LXXI, 3. s. n. 276.

287) Ἀστύλος Κροτωνιάτης] Auctor Dionysius AA. RR. VIII. p. 480, 47 coll. Africano ap. Euseb. Ἑλλ. Ὀλ. p. 41 et Pausania VI, 13, 1., e quibus tamen Africanus nominis formam paullulum depravit. Idem athleta uti hac Olympiade, ita etiam duabus proximis non cursu solum, sed diaulo quoque vicit, teste Pausania l. l. Consentit de stadii palmis, tacet de diaulo Africanus. Mirum igitur, quod Scaliger tres illas Olympiadias LXXIII. LXXIV. LXXV. ab eodem deinceps partis cursu victorias inter tres diversos Astylum, Astyllum, Asychum dispertit. Imposuit V. D., qui tamen in Olympionicarum Descriptione pag. 344 coll. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 a. aliquatenus corrigit errorem, varia nominis scriptura apud Dionysium et Diodorum, quorum ille AA. RR. VIII. p. 544, 16. Ἀστύλλον Olymp. LXXIV., hic Bibl. XI, 1. Ἀσύνον sec. plerosque codices, Ἀσυχον sec. lectionem, quam a Stephano margini editionis suae a. 1559. ascriptam Scaliger adoptavit, Olymp. LXXV. stadio vicisse testatur. Porro illi non Crotonem patriam, sed Syracusas nominant. Postremo uterque de reliquis stadionicae sui victoriis ne verbum quidem addit. Quorum hoc sane non accurate, illud non sine causa fecerunt, quam causam ex his discere Pausaniae verbis l. l.: Ἀστύλος (sic leg.) δὲ Κροτωνιάτης Πυθαγόρου μὲν ἔστιν ἔργον, τοῖς δὲ ἑφεξῆς Ὀλυμπίαισι σταδίων τε καὶ διαύλου νίκας ἔσχεν. ὅτι δὲ ἐν δύο ταῖς ἐστέραις ἐς χυρίν τὴν Ἰέρωνος (Malim Γέλωνος sed is Pausaniae error fuerit, non librariorum) τοῦ Αἰνομένου ἀνηγόρευσιν ἑαυτὸν Συρακούσιον, τοῦτων ἵνικα οἱ Κροτωνῆται τὴν οὐκίαν αὐτοῦ δεσποτήριον εἶναι κατεγνώσαν, κτλ. Denique de diversis nominis formis nos aequae veram agnoscimus Ἀστύλον vel potius Ἀσύνον, quam scripturam cum praeter Dionysium VIII. p. 480, 37 et Pausaniam l. l. Clemens Alexandrinus Strom. III. p. 447 B. et Plinius N. H. XXXIV, 18 tueantur, tum Diodoro post Wesselingium recte restituit L. Diindorhius, et Ἀσύνον, uti eum appellat Plato De Legg. VIII. p. 840 B., itemque altero loco VIII. p. 544, 16 Dionysius. Quippe eadem varietate Choerilus et Χοιρίλος et Χοιρίλλος audit. Reliquas scripturas veluti Ἀστέυλος Africani, Ἀετύλον Photii Ante-Perizoniani s. v. περιγεγραμμένοι, Ἀετύλλον Suidae ead. voc., Αἰτύλον Apostoli XV, 97 magis minusve corruptas puta. Celebravit Astylum nostrum epinicio carmine Simonides ap. Schneidewin. p. 39. Caeterum vid. Odofr. Mueller. Dorienss. II. pp. 308. 497.

288) Γέλων Αἰνομένους] Testatur Pausanias VI, 9, 2. Caeterum rector, quam Γελῶος (sic enim voluit Scaliger, quamquam in Thesaurο expressum est Γελῶος), forma Γελῶος videtur.

289) Ἱπποκλίας Κροτωνιάτης] Refert Scholiastes ad Pind. Pyth. X. p. 410. Vid. not. ad Ol. LXXII. n. 281., ubi etiam errorem, quem Scaliger verbo διαυλόδρομον comisit, castigavimus. Cui errori hic alterum addidit, Hippocleam memoriae lapsu Crotoniatam faciens, cum fuerit Thessalus.

290) Ἰέρων Αἰτναῖος] Scholiastes ad Pind. Olymp. I. p. 21. Boeckh. ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἰέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἔπην κέλητι τὴν οὔ' Ὀλυμπιάδα, ἧ, ὡς ἐνιοι, ἄρματι· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν οὔ' Ὀλυμπιάδα νικῆ κέλητι, τὴν δὲ οὔ' τεθρίππῳ κτλ. Caeterum quod Αἰτναῖος Συρακούσιος ex eodem Scholio addidit Scaliger, temporum rationibus adversatur. Syracusas enim Olymp. LXXIII, 4. demum occupavit Gelo, cui Olymp. LXXV, 3. Hiero successit, qui rursus tertio imperii anno Aetnam condidit. Vid. Boeckh. Introd. ad Olymp. I. et Pyth. I. coll. Prolegg.

291) Ἐφάρμοστος Ὀπούντιος] Scholiastes ad Pind. Olymp. IX, 17 p. 210 Boeckh. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος (sc. πάλη) καὶ Ὀλύμπια, ὡς προῖπει, καὶ Πύθια, ἐβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. Quae verba miro errore sic scripta distinctaque legit Scaliger: ἐνίκησε δὲ καὶ Ὀλύμπια, ὡς προῖπει καὶ (ἧ) Πύθια, οὔ' Ὀλ. Scholiastae numeri falsi sunt. Vicit enim Epharmostus Locrus Opuntius Pythia quidem Pyth. XXXIII. h. e. Olymp. LXXX, 3. sec. cod. Vratisl. A. lectionem coll. Boeckh. Expll. p. 187, Olympia vero Olymp. LXXXI. sec. Boeckh. l. l. Caeterum vid. de Epharmosto Kraus. Olymp. p. 279.

292) Ἀγχίσης] Praetura Athenis gessit Ol. LXXIII, 1. ex Dionysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

293) Χιονίδης] Refert Suidas s. v. Χιονίδης· Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ὃν καὶ λέγουσι πρωταγωνιστὴν γενέσθαι τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, διδάσκειν δὲ ἔτισιν ὁκτώ πρὸ τῶν Περσικῶν. Eadem Eudocia Violar. p. 436. Atqui Xerxes Ol. LXXV, 1. in Graeciam traiecit, ita ut, si Suidae et Eudociae fides habenda est, Chionides Ol. LXXIII, 1., ut Scaliger voluit, fabulas docuerit. Vid. Wolfii Prolegg. ad Homer. p. LXIX. not. 34. A Suida discedit Aristoteles, qui Poët. cap. III. λέγειν, inquit, (sc. ἐκ Σικελίας) γὰρ ἦν Ἐπίχουμος ὁ ποιητὴς πολλῶν πρότερος ὢν Χιονίδου καὶ Μύνητος. Atqui Epicharmus, uti statim not. 296. videbimus, hac ipsa demum Olympiade inclariuit. Quare Meinekius Hist. crit. com. gr. p. 28 seq. Chionidem vix ante Olymp. LXXX. collocari posse censet; patrocinatur tamen Lexicographo Gysarius de Dorienss. comoed. p. 152. Caeterum de scriptura Χιονίδης inter et Χιονίδης variante cf. Interpp. ad Polluc. X, 43 et Meinek. l. l.

νόλοχος Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, υἱὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητὴς, ἐγνωρίζετο. Ἐδίδαξε δράματα ἰδ' Ἀωρίδι διαλέκτῳ²⁹⁴).

β.

p. 319 a.

γ. Σοφοκλῆς ἐγεννήθη κατὰ τινὰς²⁹⁵). Ἐπίχαρμος κωμικοποιὸς Συρακούσιος, ὡς δέ ἄλλοι, Κῶος ἐγνωρίζετο ἐν Συρακούσαις διδάσκων²⁹⁶). Ἀθήνησι δὲ Εὐαίτης, καὶ Εὐξενίδης ἐπιδείκνυντο²⁹⁷). Ἰέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος τὴν κς' Πυθιάδα ἐνίκησε κέλῃτι²⁹⁸).

δ.

ΟΑ. ΟΑ. Ἀσιτύλλος Συρακούσιος στάδιον²⁹⁹). Ἀγησίδαμος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος παῖς πυγμῇ³⁰⁰). Εὐθυμος Ἀστυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμῇ³⁰¹).

α. ΑΕΩΣΤΡΑΤΟΣ³⁰²).

β. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ³⁰³). Θήρων Ἀκραγαντίνων δυναστεύει³⁰⁴).

γ.

δ. ΑΦΕΨΙΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη κατὰ τινὰς³⁰⁵). Φερεκύδης ὁ Λέριος ἱστορικὸς ἤχμαζεν³⁰⁶).

294) Δεινόλοχος] Suidas s. v. Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, κωμικός· ἦν ἐπὶ τῆς οὔ' Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητὴς. Ἐδίδαξε δράματα ἰδ' Ἀωρίδι διαλέκτῳ. Qui a Suida pro filio aut discipulo Epicharmi venditur Dinolochus, eius ab Aelian. H. A. VI, 51. antagōnista rectius appellatur. Cf. Voss. de Poët. Graec. p. 5 cp. 27 et cp. 6. p. 40.

295) Σοφοκλῆς ἐγεννήθη] Eodem Suida teste s. v. Σοφοκλῆς, Sophocles Ol. LXXIII., annis XVII. ante Socratem in lucem editus est. Socratis autem natales ex Diogene Laërtio II, 44. incident in Ol. LXXVII, 4. Inde Scaliger annis XVII. retro numeratis Sophoclem natum scripsit Ol. LXXIII, 3.

296) Ἐπίχαρμος] Suidas s. v. Ἐπίχαρμος, Τιτῆρον, ἢ Χιμάρου, (De his patris nominibus vid. Welck. ad Schwenck. Observv. etym. myth. pag. 351 coll. O. Mueller. Dor. II. p. 352, 3. Vero nomine Epicharmi pater Ἡλοθαλῆς audiit sec. Diog. VIII, 7. et 78.) καὶ Σικίδος, Συρακούσιος . . . ἦν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτη ἕξ, διδάσκων ἐν Συρακούσαις, i. e. Ol. LXXIII, 3. In idem fere tempus Epicharmum confert Grammat. περὶ κωμωδίας apud Meinek. l. l. p. 535 his verbis: Ἐπίχαρμος· οὗτος πρῶτος τὴν κωμωδίαν διεργμμένην ἀνεκτίσαστο πολλὰ προσφιλοτεχνήσας. Χρόνοις δὲ γέγονε κατὰ τὴν οὔ' Ὀλυμπιάδα, τῇ δὲ ποιῆσει γνωμικός καὶ ἐρετικὸς καὶ φιλότεχνος· σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα μ', ὧν ἀντιλέγονται δ'. Vitam extendit usque ad Hieronis tempora nec Ol. LXXVII, 1. desisse videtur fabulas docere. Vid. Marm. Par. ep. 56. coll. Plut. Morall. p. 68 A. p. 175 C.

297) Ἀθήνησι δὲ Εὐαίτης] Refert Suidas s. v. Ἐπίχαρμος — ubi tamen Εἰέτης scriptum est.

298) Ἰέρων Αἰτναῖος] Scholiastes ad Pind. Pyth. III. p. 327. Boeckh. Hieroni duas victorias Pythicas Pyth. XXVI. et Pyth. XXVII. celete partas assignat. Ἰέρωνι νικήσαντι κέλῃτι τὴν εἰκοστὴν ἔκταν καὶ ἑβδόμην Πυθιάδα. Idem ad Pind. Olymp. I. ἐνίκησε τὴν κς' Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κέλῃτι, τὴν δὲ κθ' ἄρματι. Cf. nos s. n. 290.

299) Ἀσιτύλλος Συρακούσιος στάδιον] Dionysius AA. RR. VIII. p. 544, 16. Sed cf. ad Ol. LXXIII. s. n. 287.

300) Ἀγησίδαμος] Scholiastes ad Pind. Ol. XI. p. 238. Boeckh. auctor est, Agesidamum Olymp. LXXIV. (Ol. LXXVI. sec. cod. Vratisl.) pugilatu inter pueros Olympia vicisse.

301) Εὐθυμος Ἀστυκλέους] Ex testimonio Pausaniae VI, 6, 2.

302) Αἰώστρατος] Archon fuit Athenis Ol. LXXIV, 1. sec. Dionysium AA. RR. lib. VIII. 544, 17.

303) Νικόδημος] Archon Athenis Ol. LXXIV, 2. a. U. c. CCLXX. sec. Dionysium AA. RR. VIII. 549, 41.

304) Θήρων Ἀκραγαντίνων] Diodorus lib. XI, 53 tradit, Theronem, Agrigentorum tyrannum, quum annos XVI. regnasset, defunctum esse Ol. LXXVII, 1. Unde intelligitur, eum Ol. LXXIII, 1. Agrigentum occupasse. Nota igitur Scaligeriana: Θήρων — δυναστεύει, quae perperam hunc locum occupavit, ad Ol. LXXIII, 1. reicienda erit.

305) Ἀφειψίων. Σωκράτης] Testis Apollodorus apud Diog. Laert. II, 44. ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης, καθά φησιν Ἀπολλόδορος ἐν ταῖς χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀφειψίωνος ἐν τῇ τετάρτῃ ἔτει τῆς ἑβδόμηκοστῆς καὶ ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, Θαρρηλιώνος ἔκτῃ. Ἦτε καθάρθρονσι τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι etc. Aliqui, inquit Scaliger Animadv. p. 102 b., Aphespion eo anno non erat ἄρχων, sed Phaedon, teste Diodoro [XI, 63]. Correcta igitur in hunc fere modum Apollodori sententia: ἐπὶ Ἀφειψίωνος ἐν τῇ τετάρτῃ ἔτει τῆς ἑβδόμηκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος, Aphespionem praetorem Olymp. LXXIV, 4. non quidem memoriae lapsu, uti Bentleio Opusc. p. 308 ed. Lips. visus est, sed consulto assignavit. Hac emendatione etsi illud sane videretur, eadem tamen gravius quoddam Apollodori et Thrasylli ap. Diog. IX, 41 de Socratis natali effecit dissidium, quod intentatis Diogenis verbis nullum est omnino. Nihilominus receperant Scaligeri conjecturam Meursius de Archontt. Athen. II, 7. p. 57, Leo Allatius de Scriptt. Socrat. p. 117 ipseque durus

ΟΛ. ΟΕ. Ἄσυχος Συρακούσιος στάδιον³⁰⁷).

α. ΚΑΛΛΙΑΣ³⁰⁸). Χάρων Λαμψακηνός, υἱὸς Πυθοκλέους, ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο³⁰⁹). Διάβασις Ξέρξου ἐς Ἑλλάδα³¹⁰). Ξέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλὼν τὴν μὲν χώραν ἐδήλωσε, τὰς δὲ Ἀθήνας κατέσκαψεν, καὶ τοὺς ναοὺς ἐνέπρησεν³¹¹). Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχία³¹²). Εὐριπίδης ἐγεννήθη³¹³). Γέλων Συρακουσίων τύραννος τοὺς Καρχηδονίους κατεργά ναυμαχία καταγωνισάμενος

Scaligeri antagonista Petavius de Doctrin. Tempp. P. II. p. 13 ed. Paris. a. 1629. Mittimus Petiti Miscell. III. cap. 18. ineptias, iam a Lessingio in Soph. vita Opp. Tom. VIII. p. 318 seqq. ed. Car. Lachm. castigatas. Lessingius ipse se Palmerio Exercit. p. 452 addixit, cuius sententiam amplius exornavit Corsinus FF. AA. T. III. p. 182 coll. T. II. p. 45 seqq. Hic igitur Diodorum cum Apollodoro sic componere voluit, ut unum eundemque annum civilem Olymp. LXXVII, 4. duos archontes eponymos habuisse statueret, quorum alterum Apsephionem Olymp. LXXVII, 3. exeunti simulque 4. ineunti, alterum Phaedonem Apsephioni suffectum reliquae anni partem ascripsit. Sed tota illius viri et de Archontibus pseudonymis et de anni Archontici ab Olympico discrimine sententia concidit post luculentas Boeckhii disquisitiones. Idem praecedentibus Stanleio Hist. philos. Latin. conv. p. 110. ad Aeschyl. p. 706, Bentleio l. I., Wesselingio ad Diod. XI, 63, quae nos hic tenet difficultatem feliciter sic expedit ad Marm. Par. ep. 56. C. I. II. p. 340, ut quum extremam mutilati nominis particulam — *ψονος* vel — *φίωνος* in *Φαίλωνος* vel *Φαίδωνος* facillime abire potuisse appareat, eundem in Diodoro et Apollodoro Archontem agnoscat, de cuius tantummodo nominis scriptura nihil certi discernere audeat. Inter *Ἀφειώνος* et *Ἀψιφίωνος* fluctuant Laertii editores: illud praebet Plutarchus Cinn. cap. 8. p. 483 E., sed *Ἀψηφίωνος* Marm. Par. ep. 57. (56. Boeckh.). Quam discrepantiam hoc modo expendit Boeckhii l. I.: Illud igitur mihi certum, *ψ* primo, *φ* secundo loco ponendum esse, in genitivo utrum *ω* an *ο* et in secunda syllaba utrum *ε* an *η* assumas, dubites. *Ἀψηφίων* quidem magis Graecum sonat, quam *Ἀψιφίων*: sed posterius tamen praefertur auctorum codices. Caetera veterum de anno Socratis natali testimonia vid. not. 364. collecta.

306) *Φερεκίδης*] Suidas s. v. *Φερεκίδης Αἰρίος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς ἐβδομηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος*. Recte igitur Olymp. LXXIV, 4. Pherecydis nomen intulit Scaliger: quo tamen anno eum non debebat inclaruise, sed natum esse scribere. Suidae enim *γεγονὼς* illo quidem loco non *ἔκμαζε*, sed *ἐγεννήθη* significat certissime. Vid. Prolegg. coll. not. 145.

307) *Ἄσυχος*] Secundum corruptum Diodori XI, 1. textum. Vid. not. nostr. n. 287.

308) *Καλλιὰς*] Calliam huius anni Archontem appellant Demetrius Phalereus ap. Diog. II, 7, Hieronymus ad Olymp. LXXIV, 4., uterque Euripidis vitae scriptor Thoin. Mag. ap. Musgr. et Ms. ap. Elmsl. ad calc. Bacch., Calliadem vero Herod. VIII, 51, Dionysius AA. RR. IX. p. 559, 19, Diodorus XI, 1, Diogenes II, 45. Hoc nomen, quamquam perperam Ol. LXXIV, 3. ascriptum, tuetur cum Syncell. p. 250 D. Eusebius Maii Arneniacus, et confirmat locupletissimus Marin. Par. ep. 52. auctor.

309) *Χάρων Λαμψακηνός*] Suidas s. v. *Χάρων, Λαμψακηνός, υἱὸς Πυθοκλέους (ὁ Πύθιος Paus. X, 38, 6), γενόμενος κατὰ τὸν πρῶτον Δαρειόν, ὃς (ἔσθ' corrigit Creuzerus in Historic. Graec. antiquiss. fragm. p. 89, accinente Clintono FF. HH. II. pp. 19, 21. Kr.) Ὀλυμπιάδι μᾶλλον δὲ ἢ ἐπὶ τῶν Περσικῶν κατὰ τὴν οἰ' Ὀλυμπιάδα, ἱστορικὸς*. Nec idem post Xerxis mortem circa Olymp. LXXVI, 4. historias scribere desierat, teste Plutarcho Themist. cap. 27. Vid. Creuz. l. I. p. 89 seqq. et Clint. FF. HH. Append. XXI, 12. p. 382 Kr. coll. Prolegg.

310) *Διάβασις Ξέρξου*] Ex Eratosthenis compute, qui apud Clem. Alex. Strom. I. p. 336 B. inde a prima Olympiade ἐπὶ Ξέρξου διάβασιν annos CCXCVII. numerat, Xerxes Olymp. LXXV, 1. Hellespontum traiecit. Consentit Diodorus XI, 1., atque eodem ducit Diogenes II, 7, quod Anaxagoram, ex Apollodori calculis Olymp. LXX. 1. in lucem editum, κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν annos XX. natum dicit. Rectius tamen illum Xerxis transitum Olymp. LXXIV, 4. exeunti assignaveris, quandoquidem teste Herodoto VII, 37. ὅμα τῷ ἔαρι Sardibus in Europam movit Persarum exercitus. Vid. Cors. FF. AA. T. II. p. 45. coll. Scalig. Emend. Tempp. lib. V. p. 407. Can. Isag. lib. III. p. 297 seq.

311) *Ξέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν*] Testis Diodorus XI, 14. Captivae autem a Xerxe incensaeque Athenae sunt tribus mensibus post traiectum Hellespontum, ineunte Calliadae anno, Olymp. LXXV, 1. Hecatombaeone mense. Vid. Herod. VIII, 51 coll. Corsin. FF. AA. T. III. p. 165. Errat igitur Eusebius Athenarum incendium Olymp. LXXIV, 4. (Hieronym., Olymp. LXXIV, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 250 D.) assignans.

312) *Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι μάχη*] Tradit Diodorus XI, 14 seqq., quem nunc confirmat Marm. Par. ep. 52. Incidit autem pugna Salamina in inysteriorum tempus (Herod. VIII, 65), m. Boedromionis d. XX. (Herod. l. I., Plut. Camill. cap. 19., qui tamen alio loco De Glor. Athen. cap. 7. p. 348 F. m. Munychion. d. XVI. perperam appellat, Polyae. III, 11.) i. e. m. Septemb. d. XXIII. (Petav. Doctr. Tempp. XIII. p. 313) aut m. Octobr. d. XX (Dodwell. de Cycl. IV, 14). Conf. Ideler. Enchirid. I. p. 309.

313) *Εὐριπίδης ἐγεννήθη*] Testis Diogenes II, 45: (*Εὐριπίδης*) τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ἐβδομηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη ἐπὶ Καλλιάδου. Consentit Suidas s. v. *Εὐριπίδης* et reliqui vitae Euripidae scriptores, quorum testimonia vid. ap. Clint. FF. HH. II. p. 31 Kr. Abludit unus Marin. Par. ep. 51. auctor, qui Euripidem Olymp. LXXIII, 4. natum affirmat. Lucem ille aspexit eadem die, qua apud Salamina pugnatum est, sec. Plut. Sympos. VIII, 1. p. 717 C. et Suidam l. I.

τοῦ ἀνθρωποθυτεῖν αὐτοὺς ἐπαυσε³¹⁴). Χάρων Λαμψακηνὸς, υἱὸς Πυθοκλείους, ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο³¹⁵). Φρύνης κιθαρωδὸς Μιτυληναῖος πρῶτος δόξας κιθαρωδῆσαι παρ' Ἀθηναίοις Παναθήναια ἐνίκησε³¹⁶).

β. ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ³¹⁷). Ἡ περὶ Πλαταιῶς μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυκάλην κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν³¹⁸).

γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ³¹⁹). Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν πόλιν τειχιζοῦσι³²⁰). Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τὴν καὶ Πυθιάδα ἐνίκησε τεθρίπῳ³²¹), Τελεσικράτης δὲ Κυρηναῖος ὀπλίῃ³²²), Θρασυδαῖος Θηβαῖος παῖς σταδίῳ ἄνδρας³²³), Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος κέλῃτι³²⁴). Ἐν Ἀργεὶ Χρυσὶς ἱέρεια τῆς Ἥρας ἱερώθη³²⁵). Θεμιστοκλῆς ἐνίκησε χορηγῶν τραγωδοῖς, Φρυνίχου διδάσκαλος³²⁶).

314) Γέλων] Gelo, Syracusarum princeps, Amilcarum, Carthaginiensium ducem, ad Himeram terra marique fundit, quo die Graeci cum Persis aut ad Thermopylas aut apud Salaminem de summa re congressi sunt. Illa Diodori XI, 24, haec Herodoti est lib. VII, 166, etiam ab Aristotele Poët. 23, 3. Herm. confirmata, sententia. Inter pacis conditiones illud quoque fuit, ne Carthaginienses Saturno amplius humanas inactarent victimas. Tradit Theophrastus in libro de Tyrrenis ap. Schol. Pind. Pyth. II, 3. pag. 312 B. τὸ γοῦν ἀνθρωποθυτεῖν . . . παύσασθαι αὐτοὺς (τοὺς Καρχηδονίους κτλ.) Γέλωνος προσιτάξαντος, et confirmat Plutarchus Apophthegm. p. 175 A. de Sera Num. vindicta p. 552 A. coll. Wessel. ad Diod. XI, 26.

315) Χάρων Λαμψακηνός] Haec verba cum in fronte anni huius recte legantur, hoc loco inepte Alexandri Mori a nobis iam not. 116. notata iteravit incuria.

316) Φρύνης] Testatur Suidas s. v. Φρύνης vel potius Φυρύνος· κιθαρωδὸς Μιτυληναῖος, ὃς ἰδὼναι πρῶτος κιθαρίσαι παρ' Ἀθηναίοις, καὶ νικῆσαι Παναθήναια ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. Suidas sua transcripsit e Schol. Arist. Nubh. v. 967. Cf. Prolegg.

317) Ξανθίππος] Ex Diodoro lib. XI, 27 init. Plutarchus Aristid. cp. 5. p. 321 E. eum Ξανθίππιδης appellat. Sed Diodori scripturam veram esse nunc evincit Marmor. Par. ep. 63.

318) Ἡ περὶ Πλαταιῶς μάχη] Ad Plataeas et ad Mycalen eodem die dimicatum esse una cum Diodoro lib. XI, 35 tradit Herodotus IX, 90. Est autem dies ille XXVII. mensis Attici Metagittonis sive Panem Boeotorum secundum Boeckh. Indic. lectt. Univ. Berol. aest. a. 1816. p. 4 coll. Ideler I. I. p. 365. Celebrata solemniter pugna est Boedromionis die IV. (Plut. Aristid. cap. 19.) sive III. (id. Camill. cp. 19.)

319) Τιμοσθένης] Archon Ol. LXXV, 3. ex Diodoro XI, 38, cuius nomen adversus Meursium de Piraeo cp. 2. Themistoclein Diodoro restituendum esse censeant, satis tuetur Marin. Par. ep. 54.

320) Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν πόλιν] Non satis accurate Scaliger duas res coniunctas eidem anno ascripsit, quarum una ab altera toto distat anno. Atque urbis quidem murus hoc sane anno absolutus est, sed Piraei anno demum insequentis. Vid. Diod. XI, 39. 41 et Thuc. I, 89—91. 93 coll. Kruegeri Studd. histor. philol. p. 12 seq. Utraque autem temporis assignatio longe certissima est, quamvis de Piraei moenibus dissentiat Eusebius, qui ea secundum Latinum interpretem Olymp. LXXXV, 2., secundum Armeniacum Olymp. LXXI, 1. excitata scribit. Sed duplex illi chronologorum, quos excipit, error imposuit, quorum alii murum Piraei cum urbis muro, Olymp. LXXXV, 2. exeunt, aedificari coepto (V. Krueger I. I. p. 12), alii cum portu Piraei, Olymp. LXXI, 4. inchoato (V. not. nostr. n. 277.), confudisse videntur. Ex Eusebio sua hausit Syncellus p. 247 C.

321) Μεγακλῆς Ἀθηναῖος] Scholiastes Pindari ad Pyth. VII. p. 391 B. Γέγραπται ἡ ὥδῃ Μεγακλῆϊ Ἀθηναῖῳ νικῆσαντι τὴν ὀδοσποστὴν ὀγδόην (καὶ e cod. Gotting. Boeckh. i. e. Ol. LXXII, 3.) Πυθιάδα τεθρίπῳ· ἔστι δὲ οὗτος οὗ ὃ τὰ Ὀλύμπια νενικηκώς, ἀλλ' ἕτερος· τὴν γὰρ τισσαρακοστὴν (πεντηκοστὴν scribendum e sententia Boeckhii Expll. p. 394 et Voemeli in Exercit. chronol. de aetate Solon. et Croesi p. 24) ἐβδόμην ἐκείνος Ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νενικηκώς, ὃ δὲ τὴν ὀδοσποστὴν ὀγδόην (καὶ iterum expressit Boeckhii) Πυθιάδα. Scaliger in his Scholiastae verbis ἑκοστὴν pro ὀδοσποστὴν reponendum censuit: quam coniecturam, supra verbis τὴν καὶ Πυθιάδα iodicatam, recepit Corsinus F. A. Tom. II. p. 60. Idem quod infra ad Ol. LXXXVIII. iterum tertiumque ad Ol. CXXIX, 3. Megacelis victoriam ascripsit, non hercle diversas Megacelis victorias, sed diversas numeros Scholiastae emendandi rationes propinare voluit. De quibus coniecturis cf. Prolegg. De Scholio autem illo, e Grammatici alicuius schedis male excerpto, vid. Boeckh. Explicat. Pindar. Pyth. VII. p. 303 seqq. coll. not. 3. ad Schol. I. I.

322) Τελεσικράτης] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX. p. 401 Boeckh. Γράφεται Τελεσικράτης Κυρηναῖος ὀπλιτοδρόμῳ νικῆσαντι τὴν καὶ Πυθιάδα, τῇ δὲ λ' στάδιον.

323) Θρασυδαῖος Θηβαῖος παῖς] Idem Scholiastes Pindari ad Pyth. XI. p. 416. Γέγραπται ἡ ὥδῃ Θρασυδαῖῳ Θηβαῖῳ παιδί σταδίῳ νικῆσαντι καὶ λγ' δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας.

324) Ἱέρων Αἰτναῖος] Auctor Scholiastes Pindari ad Pyth. III. p. 327 Boeckh: Ἱέρωνι νικῆσαντι κέλῃτι τὴν ἑκοστὴν ἔκτῃ καὶ ἐβδόμῃ Πυθιάδα. Καθίσταται δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ος' Ὀλυμπιάδα, τῆς ἑκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκυμένη Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὖσης. Secundum hanc sane Scholiastae rationem, qui Pythiades ab Ol. XLIX, 3. numerat, Pythias XXVII. Ol. LXXXV, 3. respondet. Sed Scaliger in hac Olympiadum Descriptione recte Pausaniae computationem fide multo di-

δ. *ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ*³²⁷). Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ τειχιζουσιν³²⁸). Ἰέρων, Γέλωνος ἀδελφοῦ τελευτήσαντος, τὴν Συρακουσίων δυναστείαν παραλαμβάνει³²⁹). Πανσανίας Λακεδαιμόνιος προδοσίας ἐάλω³³⁰).

ΟΛ. ΟΣ. Σκάμανδρος Μιτυληναῖος στάδιον³³¹). Ἀσώπιχος Ὀρχομένιος παῖς Κλειδάμου στάδιον³³²). Εὐθύμος Ἀστυκλέους Λοκρὸς Ἐπιξέφυριος πυγμὴν τὸ β'³³³).

α. *ΦΑΙΔΩΝ*³³⁴). Ἰέρων τὴν Κατάνην ἐπικτίσας Αἴτην μετωνόμασε³³⁵). Λεωτυχίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη κβ'³³⁶). Ἐτελεύτησε καὶ Ἀναξίλας Ρηγίνων καὶ Ζαγκλαίων τυραννήσας ἔτη ιη'³³⁷).

giorem amplexus (v. not. nostr. 158.) Pythiades ab Olymp. XLVIII, 3. deducit. Debebat igitur, ut sibi constaret, alteram hanc Hieronis celeste partem Pythiis victoriam add. τὸ β' Ol. LXXIV, 3. ascribere, ut prioris Olymp. LXXIII, 3. ascripsit. Caeterum cf. quae ad Ol. LXXIII. de verbis *Αἰτναῖος Συρακούσιος* monuimus.

325) Ἐν Ἀργεῖ Thucydides lib. II, 2 bellum Peloponnesiacum exarsisse scribit ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργεῖ τότε πεντήκοντα ὄνοιν ὄλοντα ἔτη ἱερωμένης καὶ Αἰνυαίου ἐφόρου ἐν Σπάρτῃ καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίων. Incidit autem belli Peloponnesiaci initium in Olymp. LXXXVII, 2. unde retro supputatis XLVII. annis annus Olymp. LXXV. tertius reperitur primus Chrysidos. Caeterum cf. nos ad Ol. LXXXIX, 2. s. n. 535.

326) Θμιστοκλῆς Plutarchus Themistocl. cp. 5. (T. I. p. 283 Hutten.): ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγωδοῖς, μεγάλην ᾗδῃ τότε σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος, καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα· Θμιστοκλῆς Φριάρριος ἐχορήγει, Φρόνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἤρχεν. Atqui Adimantus Archon Athenis fuit Olymp. nostrae anno 4. Scaliger igitur unius anni prochronismum commisit. Meursius autem cum a Suida s. v. Φρόνιχος· ἐνίκῃ τοίνυν ἐπὶ τῆς 55 Ὀλυμπιάδος eandem victoriam indicari putaret, nimis audacter lexicographo οἱ restituere voluit, de Arch. Athen. lib. II. cp. 9. p. 71. Caeterum Phoenissis Phrynichi vicit Themistocles. Vid. C. M. Wiel. Mus. Att. IV. fasc. I. p. IX. seq., G. Hermann. de Aesch. Persis p. 5, Fr. Th. Welcker. Mus. Rheo. Suppl. II, 1. p. 19.

327) Ἀδείμαντος Ex Diodoro XI, 41 init. Meminerunt eiusdem Auctor Marmor. Par. ep. 54., Plutarchus Themist. cap. 5, item Epigramma a Scholiasta Herimogenis p. 410 servatum (ap. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. p. 789 Simon. tr. 148, 1.)

328) Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ τειχιζουσιν Auctor Diod. XI, 41 coll. Thuc. I, 93. Vid. not. nostr. n. 320.

329) Ἰέρων Γέλωνος ἀδελφοῦ Hiero Geloni fratri in Syracusarum tyrannide successit secundum Diodorum XI, 38, Ol. LXXV, 3., secundum diversos Eusebii chronologos aut Ol. LXXV, 2. (Hieronym., omitt. Mai. Arm.) aut Ol. LXXVI, 2. (Hieronym., Ol. LXXVI, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.). Scholiastes Pindari mox Ol. LXXV., mox Ol. LXXVI. neglecta anni notatione appellat ad Pyth. I. p. 300 et ad Pyth. III. p. 327 Boeckh. — Scaliger igitur medium quoddam tenens Ol. LXXV, 4. Hieronis assignavit auspicia, quae adeo usque ad Ol. LXXVII, 1. deprimit Marin. Par. auctor ep. 56. Sed praestat caeteris Diodori testimonium. Vid. Prolegg.

330) Πανσανίας Auctor Diodorus XI, 44 seqq. Sec. Krueg. I. I. p. 47. Ol. LXXVI 1.

331) Σκάμανδρος Μιτυληναῖος Testes sunt Africanus apud Euseb. chron. λογ. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. IX. p. 576, 42. Diodorus vero lib. XI. cp. 48. eum Σκαμάνδριον appellat, cui ex Africano et Dionysio Σκάμανδρος reddendum censet Meursius de Archontt. Att. II. cp. 10. p. 72. Sed Σκαμάνδριος tuentur nunc Cramer Anecdota Parisiens. Vol. II. p. 145, quamquam Maii Armeniaca Scamander praebent et ipsa p. 149.

332) Ἀσώπιχος Ὀρχομένιος Auctor Scholiastes Pindari ad Ol. XIV. p. 292. Ἀσώπιχῳ Ὀρχομένιῳ οὗτος ἐνίκησε τὴν ἑβδομηκοστὴν καὶ ἑκτὴν Ὀλυμπιάδα σταδίῳ. De patre pueri Cleodamo vid. Pind. Ol. XIV, 22 coll. Schol. p. 295.

333) Εὐθύμος Ἀστυκλέους Testis Pausanias VI, 6, 2. καὶ ἐπ' ἐκείνης τε αὐτῆς (scil. τῆς ἑκτῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς ἑβδομηκοντα) καὶ τῆς μετ' ἐκείνην Ὀλυμπιάδος τὸν ἐπὶ πυγμῇ στέφανον ἀνέλειπε ὁ Εὐθύμος. Idem primum Olymp. LXXIV. lucta vicerat. Vid. Paus. VI, 6, 1. coll. not. nostr. 301. Scaliger uti hic, ita Ol. LXXVII., πάλιν pro πυγμῇ memoriae lapsu dederat. De patre et genere Euthymi cf. eundem Pausaniam I. I. coll. Plin. N. H. VII, 48.

334) Φαίδων Archon Atheniensium Ol. LXXVI, 1. sec. Diod. XI. cp. 48. init., Dionys. AA. RR. IX, p. 576, 44., Plut. Thes. cp. 36., Schol. Aeschin. p. 755. Reisk.

335) Ἰέρων τὴν Κατάνην De Aetna urbe ab Hierone Ol. LXXVI, 1. condita auctores sunt Diodorus lib. XI. cp. 19. coll. Schol. Pind. ad Ol. I. p. 21 et ad Pyth. I. p. 300. Vid. Boeckhii Explicatt. Pindar. p. 224 coll. Prolegg.

336) Λεωτυχίδης Tradit Diodorus lib. XI. cp. 48. ἐπὶ τούτων (scil. τῶν ὑπᾶτων Καίσιωνος Φαβίου καὶ Σπορίου Φουρίου Μενελλαίου) Λεωτυχίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη εἴκοσι καὶ δύο, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Ἀρχίδαμος (Legebatur ante Palmerium Ἀρχέλαος. Adimadvertit mendum etiam Scaliger Isagog. Can. lib. III. p. 340 cf. Wesseling. ad Diod. I. I. Fuerunt autem Leotychides et Archidamus ex familia regia Proclidarum) ἐβασίλευσεν ἔτη τισσαράκοντα καὶ δύο.

p. 319 h.

β. ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΗΣ³³⁸).γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ³³⁹). Οἱ Τυρρηνοὶ ὑπὸ Κυμαίων ἡττηθέντες δεινῶς ἐταπεινώθησαν³⁴⁰). Ἰέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος τὴν χθ' Πυθιάδα ἐνίκησεν ἄρματι³⁴¹).δ. ΜΕΝΩΝ³⁴²). Πόλεμος Ταραντίνους πρὸς Ἰαπυγίους³⁴³). Αἰσχύλος τραγωδὸς ἐνίκᾳ Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ³⁴⁴).ΟΛ. ΟΖ. Δάτης, ἥτοι Δάνδης Ἀργεῖος σιάδιον³⁴⁵). Ἐργοτέλης Κρής πόλεως Γνωσσοῦ δολιχοδρόμον³⁴⁶). Θήρων Ἀκραγαντίνος ἄρματι³⁴⁷). Εὐθύμος Ἀστυκλείους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πυγμὴν τὸ τρίτον³⁴⁸).α. ΧΑΡΗΣ³⁴⁹). Ἴκκος ὁ Ταραντίνος λατρός ἐγνωρίζετο, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ³⁵⁰). Θήρων ὁ Ἀκραγαντίνων δυνάστης ἐτελεύτησε³⁵¹). Ῥω-

337) ἐτελεύτησε καὶ Ἀναξίλας] Verba sunt Diodori, qui l. modo l. sic pergit: ἐτελεύτησε δὲ καὶ Ἀναξίλας ὁ Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης τύραννος δυναστεύσας εἴη ἡ'. Vid. Boeckh. Introd. ad Pind. Pyth. II. p. 240 sq. coll. Prolegg.

338) Δρομοκλείδης] Archon Athenis fuit Ol. LXXVI, 2. sec. Diodorum XI, 50.

339) Ἀκιστορίδης] Praetura Athenis gessit Ol. LXXVI, 3. ex Diodoro lib. XI, 51.

340) Οἱ Τυρρηνοὶ] Refert Diodorus l. c. Adiuvantem autem Cumanos adversus Tyrrethanos, maris dominationem exercentes, Hiero.

341) Ἰέρων Αἰτναῖος] Testator Scholiastes Pindari ad Pyth. I. p. 300 ἐνίκησε δὲ ὁ Ἰέρων . . . τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννιάτην (Πυθιάδα) ἄρματι. Cf. not. nostr. 298.

342) Μένων] Archon Athenis Ol. LXXVI, 4. ex Diodoro lib. XI. cp. 52. coll. Didascal. ad Aesch. Persas.

343) Πόλεμος Ταραντίνους] Diodorus l. l. ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι Μένωνος Ῥωμαῖοι μὲν κατέστησαν Λεύκιον Αἰμύλιον Μάμικρον καὶ Γάϊον Κορνέλιον Λέντουλον. κατὰ δὲ Ἰταλίαν πόλεμος ἐνέστη Ταραντίνους πρὸς τοὺς Ἰάπυγας. Scaliger autem minus recte Ἰαπυγίους scripsit.

344) Αἰσχύλος τραγωδὸς ἐνίκᾳ] Testis est auctor Didascaliae ad Persas Aeschyl: ἐπὶ Μένωνος τραγωδῶν Αἰσχύλος ἐνίκᾳ Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (Ποντίῳ leg. e con. Herm. de Aeschyl. Glauc. a. 1812. p. 4 et Welcker. de Trilog. Aesch. p. 471, quorum alter Glaucum Pontinum recte tragœdiam fuisse ostendit.), Προμηθεῖ (Πυρκαῖ, satyrico, secundum Welcker. de Tril. Aesch. p. 119. 506. Epimetr. p. 31. 75. de Dram. sat. p. 314.). Caeterum Scaliger minus recte Ποτνιεῖ dederat.

345) Δάτης ἥτοι Δάνδης] Datus hic stadionica audit Dionysio AA. RR. lib. IX. p. 594, 44. Dandus Diodoro lib. XI. cp. 53. init. et Africano apud Euseb. chron. log. p. 41. Sed Interpres Armen. apud Auch. I. p. 291 Dandinus, ap. Mai. p. 149 Dadinus expressit. Victoriarum numerum, in IV. ludis sacris a Dande reportatarum, servavit Simonidis Epigramma (Antholog. Graec. Pal. XIII, 14. Tom. II. p. 537. Jacobs. p. 791 ap. Bergk. Poët. Lyr. Gr. Simon. fr. 154.), ubi qui vulgo Δάνδης scribitur, eum in Δάνδης mutavit Bergk. Cf. Scal. Addenda ad Graec. Euseb. p. 428 a.

346) Ἐργοτέλης] Tradit Scholiastes Pindari ad Olymp. XII. p. 261. Ἐργοτέλης Κρής μὲν τὴν τῷ γένει πόλεως Κνωσοῦ, ὅς ἡγωνίσαστο ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐξῆς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἐννιάτην. Praeter has palmas Olymp. LXXVII, 1. et Pythiad. XXIX. (i. e. Ol. LXXVI, 3.) partas, quarum tamen Olympicam duntaxat dolicho, Pythicam vero cursu meruit (v. Boeckh. Expl. ad Pind. Ol. XII. p. 207 seq.) etiam multas alias victorias retulit, quarum meminit Pausanias VI, 4, 7. his verbis: Ἐργοτέλης δὲ ὁ Φιλάνορος δολιχοῦ δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἰσθμῷ (cf. Pind. Ol. XII. v. 18.) τε καὶ Νεμεῶν ἀνηρημένος. Fuit quidem Ergoteles, Philanoris f., Cretensis e Gnosso, sed seditione Gnosso pulsus, ad Himeraeos profugit, ab iisque in civitatem receptus sese Himeræum in certaminibus victorem renuntiare passus est. Vid. Pausan. l. l. et Schol. Pindari l. l. coll. Boeckh. l. l. Caeterum Scaliger aut δολιχοδρόμος aut δολιχὴν scribere debebat. Vid. not. nostr. 255.

347) Θήρων Ἀκραγαντίνος] Scholiastes Pindari vet. ad Olymp. II. p. 58: Γίγρᾱται ὁ ἐπινίκιος Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι νενικηκότι τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. At idem ad v. 168. p. 86 ἐνίκᾳ οὖν, inquit, οὗ (scil. Ὀλυμπιάδα), quam posteriorem temporis assignationem amplexus Boeckh. Scholiastam recentiore, v. 166. p. 86. Theronem Ol. LXX. vicisse dicentem, plane nugari censet. Vid. eius Introd. ad Ol. II. p. 114 seqq. coll. Kraus. Olymp. p. 386.

348) Εὐθύμος Ἀστυκλείους] Refert Pausanias VI, 6, 2. coll. not. nostr. 333.

349) Χάρης] Archon fuit Olymp. LXXVII, 1. testibus Diodoro XI, 53. et Dionysio AA. RR. lib. IX. p. 594, 44. Extant nonnulla huius nominis vestigia etiam in Marm. Par. ep. 56. Χ . . . ητος.

350) Ἴκκος ὁ Ταραντίνος] Stephanus Byzantius s. v. Τάρας sic: καὶ Ἴκκος ὁ Ταραντίνος λατρός ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος· μέμνηται τοῦτον ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. Sed Plato Iccus Tarentini non tantum in Protagora p. 316 D. E. meminit, sed etiam de Legg. VIII. 839 E. propter eius artem gymnasticam.

351) Θήρων ὁ Ἀκραγαντίνων] Disertis verbis prodit Diodorus lib. XI. cp. 83. Obiit autem anno quarto potius Olymp. LXXVI. Vid. Boeckh. Explic. ad Ol. Pind. II. p. 117. seqq. coll. Prolegg.

μαῖοι πρὸς Οὐεῖντανούς ἐνστάντος πολέμου περὶ τὴν Κρεμέραν, Ῥωμαίων ἡττηθέντων, οἱ τριακόσιοι Φάβιοι, συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντες, ἔπεσον³⁵²). Δημόκριτος ἐγενήθη κατὰ τινὰς³⁵³).

β. ΠΡΑΞΙΕΡΙΟΣ ἦτοι ΠΡΗΞΟΥΡΙΟΣ³⁵⁴). Ἡλεῖοι πλείους καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνωκίσθησαν, τὴν ὀνομαζομένην Ἡλιν³⁵⁵). Θεμιστοκλῆς ἐξωστραχίσθη³⁵⁶). Μίκυθος δυνάστης Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης πόλιν ἔκτισε Πυζούντα³⁵⁷).

352) Ῥωμαίοις πρὸς Οὐεῖντανούς] Diodorus XI, ep. 53. bellum adversus Veientes T. Menenio, C. Horatio Coss. gestum his verbis enarrat: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαίοις πρὸς Οὐεῖντανούς ἐνστάντος πολέμου, μεγάλη μάχη συνίστη περὶ τὴν ὀνομαζομένην Κρεμέραν. τῶν δὲ Ῥωμαίων ἡττηθέντων, συνέβη πολλοὺς αὐτῶν πσεῖν, καὶ τοὺς Φαβίους τοὺς τριακοσίους (Hunc numerum habet etiam Eusebius. Dionysius vero, Livius, Gellius CCCVI. accuratius appellant), συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντας, καὶ διὰ τοῦτο μὴ περιιλημμένους προσηγορία. Dissidens a Diodoro Dionysius lib. IX. p. 550 seqq. Fabiorum cladem licet T. Menenio, C. Horatio Coss. accidisse testetur et ipse, eorum tamen consulatus in Ol. LXXVI, 1. incidere dicit. V. not. 448. Cum Dionysio faciunt Gellius lib. XVII. ep. 21. et Livius II, 49—51. Sed Eusebius Hieronymi Fabios adeo Ol. LXXII, 4. caesos notans errat certissime. Vid. Scal. Animadv. p. 100 a.

353) Δημόκριτος] Democritus, Hegesistrati sive Athenocriti sive (cf. Ael. VV. HH. IV, 20., Theodoret. Therapeut. Sermon. IV., Pseudo-Origen. in Philosoph. ap. Menag. ad Diog. IX, 34.) Damasippi, secundum Laërtium IX, 34 a Suida s. v. Δημόκριτος I. lemm. transcriptum, F., Abderites, natus est Olymp. LXXXVII. ex Suidae nonnullis l. l. et Cyrilli adv. Iul. I. p. 13 B. chronologis. Huius eiusdem Olympiadis anno III. eum in lucem editum testatur Thrasyllus ap. Diog. IX, 41. coll. Gell. NN. AA. XVII, 21. (v. not. a. 359.), sed Olymp. LXXX, 1. longe dignissimus fide Apollodorus ap. eund. l. l. (v. not. a. 400.), cuius rationem, ne Suidae quidem l. l. praetermissam, et Diogenes IX, 34 fulcit et ipse ap. Diog. IX, 41. Democritus confirmat. Utriusque tamen et Thrasylli et Apollodori calculos falsos iudicat Wesselingius ad Diod. XIV, 11, qui suo se Diodoro XIV, 11 addicens Democritum Olymp. LXXI. ad finem vergente primam lucem aspexisse praeunte in Animadv. p. 109 b. Scaligero affirmat. Eadem Olympiade, sed ineunte, natum esse philosophum nostrum πῦξ καὶ λᾶξ contendit Corsinus FF. AA. T. III. p. 140. Verum Wesselingii non minus quam Corsini sententiam iusto carere suadimento ostendit Clintoaus FF. HH. II. p. 45 ad a. a. Chr. 460. coll. p. 123 ad a. a. Chr. 370. Kr. — Floruit Democritus Olymp. LXXXVI, 1. sec. Eusebium (Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 248 B.) et Cyrillum adv. Iul. I. p. 13 B. Obiit Olymp. XCIV, 1. e Diodoro l. l., (v. not. n. 627.), Olymp. XCIV, 3. ex Eusebio (Hieronym., Olymp. XCIV, 2. Mai. Arm.), quinto Artaxerxis Ochi anno i. e. (prouti Artaxerxis III. initium aut cum Diodoro XV, 90. ab Olymp. CIV, 4. aut cum Canone Regum astronomico ab Olymp. CV, 2. deduxeris: v. Clint. FF. HH. II. Append. XVII. p. 328 Kr.), Olymp. CV, 4. vel CVI, 2. ex Chron. Paschal. p. 169 A. Ac profecto Democritus, Olymp. LXXX, 1. natus, Olymp. CV, 4. annum agebat centesimum quartum, quo excessisse traditur Luciano Macrob. cap. 18. et Philegonti Macrob. ep. 2., a quibus discrepant Diodorus XIV, 11, Chronicon Paschale l. l., Diogenes IX, 43, ne inter se quidem illi conspirantes, quandoquidem Diodorus XC., Chronicon Paschal. C., Diogenes CIX. vitae annos Democrito largitur.

354) Πραξιεργος ἦτοι Πρηξουργος] Archontem anni Ol. LXXVII. secundi Πραξιεργον dicit Diodorus XI. cap. 54., quem quod Scaliger etiam Πρηξουργον scribi posse annotavit, mera de coniectura fecisse putandus est.

355) Ἡλεῖοι πλείους καὶ μικρὰς] Ex fide Diodori lib. XI. ep. 54, ἐπὶ δὲ τούτων (scil. ὑπᾶτων) Ἡλεῖοι μὲν πλείους καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνωκίσθησαν τὴν ὀνομαζομένην Ἡλιν. Minus definite Strabo VIII. p. 232, 28 μετὰ τὰ Περσικά factum statuit. De Pausaniae V, 4, 1. dissensu vid. Wessel. ad Diod. l. l. coll. Sylb. ad Paus. l. l.

356) Θεμιστοκλῆς ἐξωστραχίσθη] Diodorus lib. XI. ep. 55. postquam Themistoclem hoc anno proditionis apud Athenienses ab invidis Lacedaemoniis accusatum, patria pulsum esse ostracismo tradidit, sic pergit: ὁ μὲν οὖν Θεμιστοκλῆς τὸν προειρημένον τρόπον ἐξωστραχισθεὶς ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς Ἀργος. Cf. tamen Kruegeri Studd. hist. phil. p. 49 seq., cui Themistoclem potius Olymp. LXXXVI, 2. eiectum ostendenti patrocinator Eusebius, Themistoclis ad Persas fugam Olymp. LXXXVI, 4. (Hieron., Ol. LXXXVII, 2. Mai. Arm. coll. Sync. p. 254 B.) ascribens. De re cf. Thuc. I, 135 et Plut. Them. cap. 23.

357) Μίκυθος δυνάστης] Ex Diodoro lib. XI. ep. 59. extr. ἅμα δὲ τούτοις πραττομένοις (i. e. Ol. LXXXVII, 2.) κατὰ τὴν Ἰταλίαν Μίκυθος μὲν ὁ τὴν δυναστείαν ἔχων Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης πόλιν ἔκτισε Πυζούντα. Sic scilicet pro Πυζούντα, quam corruptam librorum scripturam secutus erat Scaliger, admodum feliciter emendaverunt Palmerius ex Plia. H. N. III. cp. V. et Ph. Cluverus Ital. Antiqua IV. p. 1261. Cf. de urbe Pyxunte, quod Romanis est Buxeatum, Strab. lib. VI. p. 174, 32 seq., Stephan. Byz. s. v. Πυζούτ, Plin. l. l. coll. Wesseling. ad Diod. l. l. Vol. IV. p. 370 Bipontin., Eckhel. Doctr. Numm. I. p. 152. Adeptus autem est Micythus Rhegii et Zanculae tyrannidem Ol. LXXXVI, 1. tutor filiorum Anaxilae (Diod. XI. cp. 48.): quam tutelam quum ferme per decennium religiose administasset, paternum pupillic regnum Ol. LXXXVIII, 2. reddidit. V. Diod. XI, 66 coll. Prolegg.

γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ³⁵⁸). Δημόκριτος ἐγεννήθη κατὰ Θράσυλλον³⁵⁹). Κίμων τὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ταῖς Περσικαῖς φρουραῖς κατεχομένας ἠλευθέρωσε³⁶⁰). Κίμων τοὺς Πέρσας ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ πεζομαχία καὶ ναυμαχία λαμπρῶς ἐνίκησε³⁶¹). Τελεισικράτης Κυρηναῖος τὴν ἂ' Πυθιάδα ἐνίκησε σταδίῳ³⁶²).

δ. ΦΑΙΔΩΝ³⁶³). Σωκράτης ἐγεννήθη³⁶⁴). Σεισμοῦ ἐν Σπάρτῃ γενομένου μεγάλου αἱ οἰκίαι ἐκ θεμελίων ἔπεσον καὶ τῶν Λακεδαιμονίων πλείους διςμυρίων διεφθάρησαν³⁶⁵).

ΟΛ. ΟΗ. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον³⁶⁶).

α. ΘΕΑΓΕΝΙΔΗΣ³⁶⁷). Ἀργεῖοι τῶν Μυκηναίων μάχῃ κρατήσαντες Μυκήνας κατέσκαψαν³⁶⁸). Κατὰ τινες Ἴερων ὁ Συρακούσιος ἐτελεύτησε³⁶⁹). Πανύασις Πολυάρχου Ἀλικαρνασσεὺς ποιητὴς ἐγνωρίζετο³⁷⁰).

358) Δημοτίων] Praetura gessit Athenis Ol. LXXVII, 3. ex Diodori lib. XI. cp. 60.

359) Δημόκριτος ἐγεννήθη] Thrasylli calculos ap. Diog. IX, 41. indicat Scaliger. V. not. nostr. n. 353. De Thrasylo autem vid. Prolegg.

360) Κίμων τὰς πόλεις] Enarrat Diodorus lib. XI. cp. 60. ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι Δημοτίωνος Ῥωμαῖοι μὲν ὑπὸντες κατέστησαν Πούπλιον Οὐαλέριον Ἰσπλικόλαν καὶ Γίσιον Ναύτιον Ροῦφον. ἐπὶ δὲ τούτων Ἀθηναῖοι στρατηγὸν ἐλόμενοι Κίμωνα τὸν Μιλτιάδου καὶ δύναμιν ἀξιόλογον παραδόντες ἐξεπέμψαν ἐπὶ τὴν περὶ τὸν Ἰόνιον πελάγος βοήθησοντα μὲν ταῖς συμμάχοις πόλεις, ἠλευθέρωσοντα δὲ τὰς Περσικαῖς ἐν φρουραῖς κατεχομένας, quod quidem eum multis in Lycia et Caria urbibus expugnatis Persisque mari (λαμπρῶς) oppressis, etiam consecutum esse deinceps enarrat.

361) Κίμων τοὺς Πέρσας ἐπ' Εὐρυμέδοντι] Auctor Diodorus XI, 61 coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. p. 37 ad a. a. Chr. 470. et eiusd. Stodd. hist. phil. p. 32. Discedit a Diodoro Eusebius, Cimonis prope Eurymedontem reportatam de Persis victoriam Olymp. LXXIX, 3. (Hieronym., Ol. LXXIX, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 C.) assignans. Cf. Thuc. I, 98. seqq. et Plut. Cim. capp. 7. 8. 11. seqq.

362) Τελεισικράτης Κυρηναῖος] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX. p. 401 ἐνίκησε μέντοι (Τελεισικράτης Κυρηναῖος) καὶ στάδιον τὴν ἂ' Πυθιάδα. Vid. not. ad Ol. LXXV, 3.

363) Φαίδων] Profluxit hoc Archontis nomen e corrupto Diodori textu lib. XI. cp. 63., ubi tamen Ἀφειῶν aut Ἀψηῶν restituendum esse vidit post Palmerium, Beutleium, Stanleium, Wesselingium, Boeckhium, qui (Cp. Inscr. II. p. 340) singula fere nominis elementa expendit. Vide not. nostr. n. 305.

364) Σωκράτης ἐγεννήθη] Socrates natus est Ol. LXXVII, 4. ex calculis Thrasylli apud Diog. Laërt. IX, 41, qui Democritum, Ol. LXXVII, 3. natum, Socrate anno natu maiorem testatur. Cf. not. nostr. sub n. 359. Convenit cum Thrasylo etiam Apollodoro apud Diog. Laërt. II, 44., cuius verba a Scaligero frustra esse tentata supra demonstravimus ad Ol. LXXIV, 4. s. n. 305. Eusebius tamen Socratem Olymp. LXXVIII, 3. (Hieron., Olymp. LXXVIII, 4. Mai. Arm. coll. chron. Pasch. p. 162 B.) natum affirmat.

365) Σεισμοῦ ἐν Σπάρτῃ] Repetit Scal. ex Diodoro XI. cp. 63. ἐν γὰρ Σπάρτῃ γενομένων σεισμῶν μεγάλων συνέβη πλεῖστον τὰς οἰκίας ἐκ θεμελίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων πλείους τῶν διςμυρίων φθαρῆναι. Cf. nostra ad Olymp. XXIX, 1. s. n. 91. Thucyd. I, 101. Plut. Cimon. cp. 16. At v. et not. nostr. 482.

366) Παρμενίδης] Memorant Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Diodorus XI. cp. 65., Dionysius AA. RR. IX. p. 611, 44.

367) Θεαγενίδης] De Theagenide Ol. LXXVIII, 1. Archonte testes sunt Diodorus XI. cp. 65., Dionysius AA. RR. IX. p. 611, 46. Pseudo-Plutarchus Vit. X. Oratt. Vit. Andocid. p. 835 A. perperam eum Θεογενίδην appellat. Extat nomen eius etiam in Marm. Pario ep. 58.

368) Ἀργεῖοι τῶν Μυκηναίων] Diodorus, quum lib. XI. cp. 65. inter Argivos et Mycenenses, qui sub Argivorum imperio amplius esse nollent, bellum exarsisse perhibuisset, sic pergit: νικήσαντες δὲ μάχῃ τοὺς Μυκηναίους καὶ συγκλείσαντες (scil. οἱ Ἀργεῖοι) ἐντὸς τειχῶν, ἐπολιόρουν τὴν πόλιν. Et paullo post: οἱ δὲ Ἀργεῖοι τοὺς Μυκηναίους ἀνδραποδισάμενοι καὶ δικάτην ἐξ αὐτῶν τῷ θεῷ καθιερώσαντες τὰς Μυκήνας κατέσκαψαν. Cf. Clint. FF. HH. II. p. 38 ad a. Chr. 468. ibique Kruegerum.

369) Κατὰ τινες Ἴερων] Scholiastes Pindari ad Olymp. I. p. 21 συνέβη δὲ αὐτὸν (τὸν Ἴερωνα) νικήσαντα τιθρίαν τὴν ἑβδομηκοστὴν ὁδόσιν Ὀλυμπιάδα ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. Scaliger ἐν τῇ σὺν Ὀλυμπιάδι pro consuetudine sua (v. Prolegg.) de primo Olympiadis LXXVIII. anno interpretatus divortium effecit Scholiastae Pindari et Diodori (v. not. 372.), quod rem accuratius consideranti nullum esse videbitur. Imo Diodorus, qui Hieronis mortem Olymp. LXXVIII, 2. assignat, confirmari potius dicendus est a Pindari Scholiasta, qui Olympiadem recte definiit, annum neglexit.

370) Πανύασις Πολυάρχου] Suidas, s. v. Πανύασις· Πολυάρχου Ἀλικαρνασσεὺς [περατοσκόπος καὶ] ποιητὴς ἐπῶν . . . γέγονε μετὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ὁδόσιν Ὀλυμπιάδα. Ubi Scaliger κατὰ, quod edidit Gaisfordius, aut legit aut legendum censuit. Cf. Prolegg.

- β. *ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ*³⁷¹). Ἰέρων ὁ τῶν Συρακουσῶν βασιλεὺς τελευτᾷ ἐν Κατάνῃ, τὴν δὲ βασιλείαν παραλαμβάνει ὁ ἀδελφεὸς Θρασύβουλος³⁷²).
- γ. *ΛΥΣΑΝΙΔΗΣ*³⁷³). Ἀρχεσίλαος Κυρηναῖος τὴν λαΐ Πυθιάδα ἐνίκησεν ἄρματι³⁷⁴). Θρασύβουλος τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς ἐξέπεσεν³⁷⁵). Ἐν τῇ Ῥώμῃ κατεστάθησαν πρῶτον δῆμαρχοι τέτταρες³⁷⁶).
- δ. ³⁷⁷). Ἀρτάβανος τὸν Ξέρξην ἀναιρεῖ³⁷⁸).
- ΟΛ. ΟΘ. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον³⁷⁹). Φερίας Αἰγινήτης παίδων πάλιν³⁸⁰).
- α. *ΑΡΧΙΔΗΜΙΔΗΣ*³⁸¹). Παρμενίδης ὁ φιλόσοφος ἤκμαζεν³⁸²). Ἀραξέρξης

371) *Λυσίστρατος*] Diodorus lib. XI. cp. 66.

372) Ἰέρων ὁ τῶν Συρακουσῶν] Ex Diodori l. l. Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἐν τῇ Κατάνῃ καὶ τιμῶν ἡρώϊκων ἔτυχεν, ὡς ἂν κρίσῃς γεγονώς τῆς πόλεως. οὗτος μὲν οὖν ἄρματι ἐνίκησε καὶ μῆνας ὅκτω idem add. XI, 38 fin.] κατέλιπε τὴν βασιλείαν Θρασυβούλῳ, ὃς ἤρξε Συρακουσίων ἐλευθέρων ἔναι. Decem tantummodo imperii annos Hieroni attribuit Aristoteles Polit. V, 9, 23. Schu. Vid. not. nostr. s. n. 369. coll. Prolegg.

373) *Λυσανίας*] Diodorus XI. cp. 67.

374) Ἀρχεσίλαος] Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. Γέγραπται μὲν ἡ πόδι Ἀρχεσίλαῳ, Πολυμήστον παῖδι [Batti IV. potius, uti demonstrat Boeckhiius Explicat. ad Pind. Pyth. IV. p. 265 seq.] Κυρηναῖον τὸ γένος τῆς Αἰβέης, νίκησαν τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα. Idem ad Pyth. V. p. 377. Γέγραπται καὶ αὐτῇ ἡ πόδι τῷ αὐτῷ Ἀρχεσίλαῳ ἄρματι νίκησαν τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα i. e. Ol. LXXXVIII, 3.

375) Θρασύβουλος] Testis Diodorus lib. XI. cp. 67. coll. 66. Excidit autem tyrannide Thrasybulus ἄρματι ἐλευθέρων ἔναι — Diod. XI, 65, ἐνδεκάτῃ μηνί — Aristot. Polit. V, 9, 23. Schu. V. Prolegg.

376) Ἐν τῇ Ῥώμῃ] Diodorus XI, 68. extr. ἅμα δὲ τοῖς πραιποσίτοις ἐν τῇ Ῥώμῃ τότε (Ol. LXXXVIII, 3.) πρῶτως κατεστάθησαν δῆμαρχοι τέτταρες, Γάιος Σικίνιος καὶ Λικίνιος Νεμετώριος [L. Numitorius Liv. II, 58.] πρὸς δὲ τοῖς Μάρκος Δουίλλιος [Duilius Liv. I. l.] καὶ Σπόριος Ἀκίλιος [Sp. Icilius Liv. I. l.]. Sed errat Diodorus in tribunorum numero. Omisit enim L. Maecilius. Aucti sunt plebis tribuni hoc fere modo. Primum duo, qui tres sibi collegas creaverunt, in seditione comitibus curiatis creati Sp. Cassio Viscellino II. Postumo Cominio Aurunco II. Coss. Olymp. LXXI, 3. a. Chr. 494. Vid. Liv. II, 33 coll. Dionys. AA. RR. VI. p. 410, 19 seqq. cum Fr. Sylburgii p. 46 nota. Tum quinque nulla cooptatione, singuli e singulis classibus, App. Claudio, T. Quinctio Coss. [Olymp. LXXVIII, 3. sec. Diod. I. l.] Olymp. LXXVII, 1. a. Chr. 472. Vid. Piso ap. Liv. II, 58. coll. Pigh. Ann. ad ann. CCLXXXIII. p. 117. Denique duplicato numero decem, e singulis classibus bini, Q. Minucio, C. Horatio Pulvillo Coss. Olymp. LXXX, 4. a. Chr. 457. Vid. Liv. III, 30 et Dionys. AA. RR. X. p. 657, 10 seqq. — Eusebius, qui tribunos plebis Olymp. LXXXIII, 1. [Hieronym., Olymp. LXXXII, 1. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 D.] pro consulibus magistratum inisse testatur, tribunos plebis cum tribunis militum consulari potestate primum Olymp. LXXXIV, 1. a. Chr. 444. creatis [v. Liv. IV, 7 et Dionys. e cod. Vatic. XI, 61.] confudit, uti recte observat Scaliger Animadv. p. 104 a.

377) *Αυόθιος*] Atheniensium Olymp. LXXVIII, 4. Archon sec. Diodorum XI. cp. 69., omissus nimia Scaligeri festinantia.

378) Ἀρτάβανος τὸν Ξέρξην] Artabanus natione Hyrcanius, satellitum princeps, Xerxem obtruncat eiusque sceleris poenas dat Artaxerxi, qui patris caedem caede percussoris expiavit, Olymp. LXXVIII, 4. Sic Diodorus XI, 69, cuius nimium festivans calamus copiam Artabano vix praebuit regni Persarum occupandi: quod recte per VII. menses tenuisse dicitur Manethoni ab Africano laudato ap. Syncell. p. 75 D., Eusebio, Chron. Pasch. p. 162 C. auctori. His autem septem Artabani mensibus unum et viginti annos, quos Xerxis imperio idem Manetho l. l. et Canon Regum astronomicus Diodoro l. l. non dissentiente attribuit, ita complet Clitonus FF. HH. II. App. XVIII. p. 326. coll. tabb. ann. a Chr. 465. p. 42 Kr., ut Xerxi anno a. Chr. 485. ineunte regnum auspicio et Olymp. LXXVIII, 4. item ineunte [a. Chr. 465. med.] sublato Artaxerxem a. a. Chr. 464. ineunte et ipso successisse statuatur. Cui temporum notationi fundamentum subtrahere studet Kraegerus in Studd. hist. phil. p. 30 seqq. Diodorum enim ille erroris insimulans Xerxis mortem et Artaxerxis auspicio Olymp. LXXVI ½ ascribit.

379) Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον] Testes sunt Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41. Dionysius AA. RR. IX. p. 617 seq. Diodorus XI. cp. 70. init. Adde Pausaniam IV, 24, 2: ubi tamen corruptus Olympiadis numerus Scaligerum ita deceperat, ut eundem victorem in Ol. XXIX. conferret, qua de re supra exposuimus ad Ol. XXIX. sub n. 88. Scripsit in Xenophontis laudes Odiam Olymp. XIII. Pindarus, cuius Scholiastes p. 268 eum eadem die stadio et quinquertio palmam meruisse testatur. Pater eius Thessalus Olymp. LXIX. eadem vicerat Olympia. Hinc Xenophontis τριςολυμπιονίκας οἶκος dici potuit. Vid. Boeckh. Introduct. ad Olymp. XIII. p. 211 coll. not. nostr. n. 250.

380) Φερίας Αἰγινήτης] Pausanias VI, 14, 1. Φερίας δὲ Αἰγινήτης, (οὗτος γὰρ παρὰ τὸν Ἀθηναῖον Ἀριστοφάντα ἀνέκκεται) ὁδὸν μὲν πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα Ὀλυμπιάδι κομιδῇ τε ἔδοξεν εἶναι νέος, καὶ οὐκ ἐπιτέθειός πω νομισθεὶς παλαιῶν, ἀηλιάθη τοῦ ἀγῶνος. Τῇ δὲ ἐξῆς (κατεδίχθη γὰρ τηρικᾶτα ἐς τοὺς παῖδας) ἐνίκη παλαιῶν. Cf. de Pheria O. Muellieri Aeginett. p. 141.

381) Ἀρχιδημίδης] Archon fuit ex Diodori et Dionysii l. l. p. 618. Ol. LXXIX, 1. Ἀρχιδημίδης,

βασιλεύει Περωῶν ἔτη μ' ³⁸³). Ἀθηναῖοι τοὺς θασίους καὶ Αἰγινήτας ἀποστάν-
τας ἐχειρώσαντο ³⁸⁴). Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν οἰκήτορας πέμπουσιν ³⁸⁵). Τί
πρὸς ἑῶν ἀπὴν, τοῦτ' ἐστὶν ἄρματι ἐξ ἡμιόνων ζευχθέντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ
Ἀσάνδραστου ἐπιτηδεύειν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελεύθῃ ³⁸⁶).

pro quo Scaliger 'Αρχιδημίδης vix consulto scripsit, quamquam sic etiam a Clintono FF. HH. II. a. Chr. 464. expressum video. 'Αρχιδημίδης scriptura etiam Pausaniae loco IV, 24, 2. recte restituta est a Palmerio, Claviero, Siebelisio, Walzio et Schubartio, pro 'Αρχιμήδης, quod tenuit Bekkerus.

382) Παρμενίδης] Parmenides, Pyretis P. [v. Suid. s. v. Παρμενίδης], Eleates [v. Strab. VI. p. 174, 18 coll. Suid. l. l.], Xenophanis [v. Aristot. Metaph. I, 5. p. 846 E. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D. Sext. Empir. adv. Mathem. p. 392 extr. Fabric. Suid. l. l. Anaximandri? Theophrast. ap. Diog. et Suid. l. l. coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 21 a. Chr. 508.] discipulus, floruit κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ εἰκοστὴν [sic Ed. Froben. et Stephan., κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἐξηκοστὴν Ed. Aldobrand. Menag. Huebner., accinente Clintono l. l., κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν Greutemenilius ap. Menag., κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἐβδομηκοστὴν Heraldus Adverss. I, 2., κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἐβδομηκοστὴν Scaliger et ad oram Diogenis sui et in hoc Olympiadum Recensu, cuius coniecturam, uti solet, pro veteris codicis auctoritate amplexus est Meursius Lectt. Att. IV, 27. de Archontt. Athen. II, 15, assensuque suo approbarunt Fuellebornius Symboll. ad Histor. philos. Fasc. VI. p. 14 et Stallbaumius Prolegg. ad Parmenid. Plat. p. XXIV.] Ὀλυμπιάδα secundum Diogenem IX, 23 coll. 21. Cuius numeris in κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἐβδομηκοστὴν [ΚΘ' vel ΕΘ' in OE'] Ὀλυμπιάδα refictis Parmenidis natalem Olymp. LXVI, 1., ἀμὲν veru Olymp. LXXXV, 1. ponit Kruegerus ad Clint. FF. HH. II. Append. XXI. p. 376 not. 6.: proinde ut philosophus noster quinque et sexaginta annos, quos teste Platone Parmenid. p. 127 B. Theaet. p. 183 E. Sophist. p. 217 C. habuit, cum ad spectanda Panathenaea Athenas venit, Olymp. LXXXII, 2. expletos habuisse statuendus sit. Audiebat tunc Parmenidem senem Socrates adolescentulus [vid. Plat. l. l.], uti eiusdem disciplina magistri se imbuedos praebeuerant Zeno Eleates [v. de hoc v. etiam Plat. l. l. Diog. IX, 25, Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D. Suid. s. v. Ζήνων Ἐλεάτης] et Empedocles. V. Alcidas ap. Diog. VIII, 56 et Suid. s. v. Παρμενίδης. — Eusebius igitur, qui e diversis chronologis Parmenidem nunc Olymp. LXXXI, 1. (raro Hieronymi et Mai. Armen. consensu; vid. Syncell. p. 254 C.), nunc Olymp. LXXXVI, 1. (Hieronym., Olymp. LXXXVI, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 B.) clarum habitum esse affirmat, priorem Olympiadem aetati philosophi congruam edidit, posteriorem non item. Atqui tuetur hanc ipsam etiam Cyrillus adv. Iul. I. p. 13 B. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 63 a. Chr. 435.

383) Ἀρταξέρξης] Haec Diodorus XI, 69 sub Lysithei anno, cui Artaxerxis auspicia etiam assignare aut voluit aut debuit Scaliger. In annis regni Artaxerxis sibi constat Diodorus XII, 64 consentiente Eusebio, quamquam Canon Regum astronomicus et Chron. Pasch. auctor p. 162 C. ei XLI. attribuunt. Sed illi uni et quadragesimo Artaxerxis anno simul brevia successorum Xerxis II. et Sogdiani regna annumerarunt. Quae qui singillatim computat Manetho, Africano laudatus ap. Syncell. p. 75 D., Artaxerxis regnum XLI. annorum non accurate statuit. Vid. Clint. FF. HH. II. Append. XVIII. p. 326. De Kruegeri sententia vid. not. nostr. 378.

384) Ἀθηναῖοι τοὺς Θασίους] Haec hausta sunt ex Diodoro XI, 70 in., qui ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι, inquit, Ἀρχιδημίδου Ῥωμαῖοι μὲν κατέστησαν ὑπάτους Αἶλον Οἰεργίνιον καὶ Τίτον Μινούκιον, Ὀλυμπιάς δ' ἡχθη ἐβδομηκοστὴ καὶ ἐνάτη, καθ' ἣν ἐτίκα σιῶδιον Εἰνοσῶν Κορίνθιος. ἐπὶ δὲ τούτων ἀποστάντες Θάσιοι ἀπὸ Ἀθηναίων, μετ' ἄλλων ἀμνησθησύντες, ἐκπολιορκηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἡραγιάσθησαν πύλιν ἐπ' ἐκείνους τάττεισθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ Αἰγινήτας ἀποστάντας Ἀθηναῖοι χειρωσάμενοι Αἰγίαν πολιορκεῖν ἐπιχείρησαν. Cf. Thucyd. I, 100, Plut. Cim. cp. 14. Kruegerus tamen Studd. hist. phil. p. 144 sqq. Thasiarum defectionem Olymp. LXXVIII, 2. collocat.

385) Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν] Testis est Diodorus, qui l. l. sic pergit: ἄμα δὲ τούτοις πραττομένοις Ἀθηναῖοι θαλασσοκρατοῦντες εἰς Ἀμφίπολιν ἐξέπεμψαν οἰκήτορας μύριους κτλ. Ἐννέῳ ὁδοὶ ἡρθε dicebatur, quam qui Olymp. LXXXV, 4. restauravit Hagnon Atheniensis Amphipolin nominavit. V. Schol. Aeschin. p. 756 Reisk. et Diod. XII, 32. 68. coll. Thuc. I, 100. IV, 102. Verum Kruegerus duplici correctione alteram coloniam altera XXX. annis priorem et Olymp. LXXVIII, 2. Lysistrato Archonte deductam efficit in Studd. hist. phil. p. 145 seq.

386) Τὸ πρὸς ἑῶν ἀπὴν] Verba sunt Scholiastae Pindari ad Ol. V. v. 6. p. 119, ἀπὴν δ' ἐστὶν ἄρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. ἐδισμένον δὲ ἵπποις ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστου ἐπιτείδεσθαι καὶ ἡμιόνους ἀγωνίζεσθαι. Χρόνος δὲ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δικαιοῦς τοῦτο διελθεῖ. διελεύθῃ γὰρ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα. Qno loco Scaliger ob Pausaniam V, 9, 1., ἀπὴν Ol. LXX. in Olympiis ascitam esse dicentem, tum illud χρόνος δικαιοῦς de decem Olympiadum tempore interpretatus esse, tum οὐδ' pro πθ' corrigendum censuisse videtur: qua sane coniectura decem victorias effecit, quippe inde ab Ol. LXX. usque ad LXXIX. reportatas. Nec tamen sic intelligitur, quomodo Psauinis, cui Pindarus Olymp. IV. et V. dedicavit, eodem teste Scholiasta ad Ol. V. p. 117., Ol. LXXXII. Olympia mulabus vincere potuerit? Accedit, quod Pausanias V, 9, 1. τὴν ἀπὴν Ol. LXXXIV. publico praeconio abolitam esse diserte scribit. Haec igitur inter se conciliaturus Bentley Diss. Phal. ed. Lips. p. 238 seq., Olympiade LXXXIV. ἀπὴν certatum quidem esse dixit, sed simul pronunciatum, deinceps multis certandum non esse, ita ut Scholiastae verba διελεύθῃ γὰρ περὶ τὴν πέ — huic enim ille numerum amplectitur — Ὀλυμ-

- β. ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ³⁸⁷). Αιγύπτιοι Περσῶν ἀποστάντες Ἰναρων βασιλεία κατέστησαν³⁸⁸).
 γ. ΚΟΝΩΝ³⁸⁹). Πίνδαρος ἐτελεύτησεν³⁹⁰). Ἡττα Περσῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ Ἀθηναίων συμμαχούντων Ἰνάρω³⁹¹).

πιάδα recte sese habeant, praeterea vero illud δεικαίτης in δωδεκαίτης mutandum esse coniecit. Verum ne sic quidem inter se congruunt omnia, quandoquidem ἀπήνην ascitam constat Ol. LXX. Felicius igitur in labe, quam numeri Scholiastae ad Ol. V. v. 6. p. 119 contraxerunt, tollenda versatus est Menrsius, qui Arch. Ath. II. cp. 15. p. 82 πδ' pro πθ' reposuit. Idem coniecit Heinslerhusius ad Polluc. VII, 186. Boeckhius quoque, licet l. l. π' e Gott. Vratisl. D. receperit, in eiusdem tamen Scholiastae verbis (ad Ol. V. v. 5. p. 117) haec: περὶ δὲ τῆς ἀπῆνης Πολύμων φησὶν· ἦγίτο δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀπῆνης ἀγών, καὶ εἰσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι ἡμίονοι. καταλυθῆναι δὲ τοῦτο τὸ ἀγώνισμα κατὰ τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα καὶ εἶναι γ' [quippe ab Ol. LXXI. usque ad Ol. LXXXIII.] νίκας κτλ. πδ' pro οὐδ' corrigendum esse asserit, simulque Scholiastam ad v. 6. et v. 19. minus accurate π' exhibere animadvertit. In verbo Scholiastae ad v. 6. δεικαίτης, certe in posteriori eius elemento nihil fortasse tentandum est. Quippe simili errore Tzetzem quoque septennium cum septem Olympiadibus confundentem animadvertimus not. 124 a. An vero haec tibi ardeat correctio: χρόνος δὲ τις οὐ μακρὸς, ἀλλ' Ὀλ. (i. e. Ὀλυμπιάδων) δεικατριῶν (sc. χρόνος) τοῦτο δίδουσι? Caeterum de Asandrastii nomine cf. quae ad Ol. LXX. s. n. 258. attulimus.

387) Τληπόλεμος] Archon Atheniensium Ol. LXXIX, 2. ex Diodoro XI, 71.

388) Αἰγύπτιοι Περσῶν ἀποστάντες] Refert Diodorus l. l. εὐθὺς οἱν ἀθροίσαντες δύναμιν ἀπέστησαν (scil. οἱ τὴν Αἴγυπτον κατοικοῦντες) τῶν Περσῶν καὶ τοῖς πορολογοῦντας τὴν Αἴγυπτον τῶν Περσῶν ἐκβιβλόντες, κατέστησαν βασιλεία τὸν ὀνομαζόμενον Ἰναρῶ. Cf. Thuc. I, 104. Clintonus tamen belli Aegyptii initium Olymp. LXXX, 1., Kruegerus vero Studd. hist. phil. p. 164 seq. Olymp. LXXIX, 4. exeunt. ponit.

389) Κόνων] Archon Atheniensium Ol. LXXIX, 3. ex Diodoro XI, 74.

390) Πίνδαρος ἐτελεύτησεν] De Pindari aetate variae a veteribus proponuntur rationes, quarum tamen quae mortem eius disertis verbis in Olymp. LXXIX, 3. conferat, novi nullam. Coniectura igitur aliqua nobis offertur Scaligeri, qua si quid video corruptis Thomae Magistri verbis mederi voluerit. Is nimirum vita Pindari T. II. p. 5 ed. Boeckh. sic scribit: τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἧ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. In his Ἀβίωνος nomen nihili est. Quid ergo si Scaligerum eius loco Κόνωνος substituisse credas, caeteris verbis in hunc modum transpositis: τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἐπὶ Κόνωνος [Olymp. LXXIX, 3.] ἄρχοντος, ἧ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα, κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα? Certe eadem transpositione locum illum sanare studuit Meursius, nisi quod pro ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος dedit ἐπὶ Ἀρίστωνος [Olymp. LXXXI, 3.] ἄρχοντος. Item Clintonus FF. HH. II. p. 61 a. Chr. 439. Kr., qui rursus e Dodwello Annall. Thuc. p. 87. et Corsino FF. AA. T. II. p. 58 coll. Wesael. ad Diod. XI, 79. ἐπὶ Βίωνος [Olymp. LXXX, 3.] ἄρχοντος assumsit. Quas emendationes cunctas unum refellit illud, quod qui de aetate Pindari annoque eius emortuali proponuntur, diversos calculos simul secundum diversas nescio quas de eius natali rationes computatos esse vix credibile est. Sic scilicet nihil in Thomae testimonio relinqueretur, quo tutus pedem figere possem. Ille igitur, nisi fallor, scripserat in hunc modum: τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς ἐπὶ Βίωνος ἄρχοντος, ἧ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα, κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν [πδ' pro πθ'] Ὀλυμπιάδα. Quum enim sic Olymp. LXXXIV, 1. ab Olymp. LXXX, 3., pari atque annus LXXX. ab anno LXVI. distet intervallo: utrosque chronologos, utut spatium vitae Pindari finemque variantes, eius tamen initium in eodem anno definitum habuisse apparet, quippe Olymp. LXIV, 1., unde usque ad Olymp. LXXX, 3. 66., usque ad Olymp. LXXXIV, 1. 80. profecto anni numerantur. Quarum rationem eam, quae Pindari vitam inde ab Olymp. LXIV, 1. usque ad Olymp. LXXXIV, 1. extendit, altera veriorum inprimis Psaumidis Camariniae victoria a Pindaro Olymp. LXXXII, 1. [v. Scholiasta ad Olymp. IV. p. 111 et ad Olymp. V. p. 117 coll. not. nostr. 421.] celebrata, ostendit. Atque adoptavit eam Boeckhius, nisi quod pro annis primis utriusque Olympiadis maluit tertios. Pythiorum enim solemnibus, ut ipse testatur [ap. Biograph. cod. Vratisl. T. II. p. 9. ed. Boeckh. (Fr. 205. ed. Boeckh. 170. ed. Bergk.) coll. Plut. Symp. Qu. VIII, 1. et Eustath. Prooem. p. 17], natus poëta annos LXXX. explevit etiam secundum Anonymum vitae versibus heroicis scriptae auctorem ap. Boeckh. T. II. p. 7. v. 31. Decessit autem Argis. Vid. Epigram. a Biograph. Vratisk. laudatum ap. Boeckh. p. 10. — Dissentit a Thomae chronologia Suidas s. v. Πίνδαρος, qui Pindarum inde ab Olymp. LXV, 1. annos quinque et quinquaginta vixisse scribit: proinde ut supremum diem obierit Olymp. LXXVIII, 4. Vid. Scal. Animadv. ad Eus. p. 100 b. — Eusebius Pindari dumtaxat ἀκμῆς meminit sub Olymp. LXXIII, 3. [Hieronym., Olymp. LXXIII, 2. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.], quam tamen Olymp. LXXV, 1. assignant Diodorus XI, 26, Suidas l. l., Thomas Magister p. 4. Vid. not. nostr. n. 236.

391) Ἡττα Περσῶν] Enarrat Diodorus XI. cp. 74. Aegyptios, quo bellum ipsis ab Artaxerxe illatum reprimerent facilius, foedus cum Atheniensibus inisse, eorumque auxilio adiutos Persas Ol. LXXIX, 3. [Olymp. LXXIX, 4. Krueg. Studd. p. 165] vicisse. De morte Inari consulendus est Thuc. I, 110.

- δ. **ΕΥΙΠΠΟΣ**³⁹²). Τὴν Καμάριναν Γελῶσι κατοικίζουσι³⁹³).
 ΟΛ. Π. Τορέμβας Θεσσαλὸς στάδιον. οἱ δὲ Τορέλλας³⁹⁴). Ἀρχισίλαος Κυρηναῖος ἄρματι³⁹⁵). Ἀλκιμέδων παῖς πάλη³⁹⁶). Ἀμεινῶς Βαρχαῖος (ἀνδρῶν πάλην, ὃς βουκολῶν ταύρω ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν συνἐγυμνάσθη³⁹⁷).
 α. **ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ**³⁹⁸). Οἰβώτια ἀνδρὶ Λυμαίῳ σταδίου ἀνελομένῳ νίκην Ὀλυμπιάδι ἔκτη εἰκὼν κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν ἀνετίθη³⁹⁹). Δημόκριτος Ἀβδηρίτης ἐγένετο κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς χρονικοῖς⁴⁰⁰).
 β. **ΦΙΛΟΚΛΗΣ**⁴⁰¹). Ἀθηναῖοι Κορινθίους, Ἐπιδαυρίους, Πελοποννησίους, εἰτα καὶ Αἰγινήτας νικῶσιν⁴⁰²). Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα Ἀσχύλου Ἀγαμέμνων.

392) **Εὐίππος**] Archon Athenis fuit Ol. LXXIX, 4. ex Diodoro lib. XI. cp. 76. Eius nomen Euthippus legitur in Marin. Par. ep. 59. Euthippum, Anaphlystium, inter Cimonis amicos a Plutarcho vit. Cim. cp. 17. (T. III. p. 27 A. ed. Tubing.) memoratum, eundem suspicatur Wesselingius ad Diod. l. l.

393) **Τὴν Καμάριναν Γελῶσι**] Auctor Diodorus XI. cp. 76. med. μετὰ δὲ ταῦτα Καμάριναν μὲν οἱ Γελῶσι κατοικίσαντες ἔξ ἀρχῆς κατεκληροῦνσαν. Dissentit Scholiastes Pindari ad Ol. V. 16, cuius sententiam Scal. ad Ol. ΠΕ', α'. attulit. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. s. n. 142.

394) **Τορέμβας Θεσσαλός**] Mira varietate huius stadionicae nomen editur in veterum codicibus. Dionysio AA. RR. X. p. 627, 8. est **Τορέμβας**, Diodoro XI, 77. **Τορέλλας**, Africano ab Eusebio laudato ap. Gram. Anecd. Gr. Par. II. p. 145 et ap. Mai. p. 149 coll. Niebuhr. in Scriptt. hist. phil. min. I. p. 216. **Τορέμματος**, sed ap. Aucher. I. p. 293 **Turimmas**. Scaliger licet in hanc Olympiadum Descriptionem Dionysii et Diodori scripturam receperit, idem in Eusebio suo p. 41. **Τυρίμματος** expressit. Vid. Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a. Atque haec mihi quidem scriptura magnopere aridet: nisi quod **Τυρίμματος** praetulerim. Nimirum **Τυρίμματος** etiam tertius Macedonum rex, cuius nomen in **Turimas** ab Hieronymo ad Olymp. I, 4., in **Τύριμας** a Syncello p. 401, 10. ed. Bonn. = p. 212 D Par., in **Τυρίμας** a Dexippo ap. Euseb. Scal. p. 57, 23. corruptum est, recte appellatur ab eodem Dexippo ap. Syncell. p. 499, 16. 18. Bonn. = 262 D Par. et ap. Euseb. Scal. p. 57, 22, a Diodoro ap. Euseb. Mai. Armen. p. 169 seq. [fragm. ap. L. Dindorf. Vol. III. p. 192], ab ipso Eusebio ad Olymp. II, 1. Occurrit etiam alius in fabulis **Tyrimmas**, quippe Epirensis hospes ille, e cuius filia Euippa Euryalum procreavit Ulysses ap. Parthen. cap. 3. coll. Eustath. ad Hom. Odys. XVIII, 118. p. 1796. Omnino enim Epirotarum populo in deliciis fuisse videntur consonantium et inprimis liquidarum duplicationes. Offeruntur in historis Molossorum praeter **Tyrimman**, nostrum **Πύρρος** [ap. Plut. Pyrrh. 1. et alios], **Θαυρύτας** [Plut. l. l.], **Ἀρύββας** [Paus. I, 11, 1. 3. 5. Bekk.] sive **Ἀρρύβας** [Paus. I, 11, 3. sec. cod. Reg. Par. p. et Iust. VIII, 6. XVII, 3.], e quibus postremum Demosthenes Olynth. I, p. 13, 5. Reisk. eumque secuti Ulpianus et Harpocration, item Diodorus XVI, 72. XIX, 88., Plutarchus Alex. cap. 2. in **Ἀρρύβας** eadem deslexerunt ratione, qua supra **Tyrimmae** nomen ab aliis **Τορέμματος**, ab aliis **Τορίμματος** scribi notavimus. Hinc etiam Phinidam illum, qui est ap. Scholiastam Sophoclis ad Antig. v. 955. 962. p. 46 ed. F. C. Wex., pro **Τηρέμβας** appellare malim **Τηρέμμαν** vel **Τηρέββαν**.

395) **Ἀρχισίλαος**] Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. **Ἀρχισιλάῳ Κυρηναίῳ ἄρματι.** Γέγραπται μὲν ἡ ῥῶδη **Ἀρχισιλάῳ**, **Πολυμνήστου** [Batti IV. cf. nos ad Ol. LXXVIII, 3. s. n. 374.] **παιδὶ Κυρηναίῳ** τὸ γένος τῆς **Λιβύης**, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην **Πυθιάδα**, ἔτιοι δὲ καὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν **Ὀλυμπιάδα**. Vid. Boeckh. Introd. ad Pyth. IV. p. 342.

396) **Ἀλκιμέδων** παῖς] Scholiastes Pindari ad Ol. VIII. p. 187. **Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγούμενως τῷ Ἀλκιμέδωνι παιδὶ παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.**

397) **Ἀμεινῶς**] Tradit totidem verbis Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41. **Ἀνδρῶν** de suo addidit Scaliger. Recte: puerorum enim lucta hanc Olympiade vicit Alcimedon, ut modo vidimus not. 396.

398) **Φρασικλείδης**] Archontis Ol. LXXX, 1. nomen Coislinianus Diodori XI, 77. codex CXLIX. [A.] praebet **Φιλοκλείδου**, caeteri **Φασικλείδου**. Quam vocem praeantibus Meursio de Archontt. Athen. III, 14. Simsono chron. ad ann. 3545., Hemsterhusio ad Aristoph. Plut. p. 325. canina littera auxit Wesselingius. Eandem hic iam a Scaligero praeoccupatam vides correctionem. Restituendus est **Φρασικλείδης** etiam Dionysio AA. RR. X. p. 627, 9 seq. et Pseudo-Plutarcho Vitt. X. Oratt. p. 835 C., a quibus pro patronymico primitivum exhibetur **Φρασικλῆς**. Vid. R. C. Krebs. Lectt. Diod. Weilb. a. 1832. 8. p. 77.

399) **Οἰβώτια ἀνδρὶ Λυμαίῳ**] Testis est Pausanias VII, 17, 3, cuius verba laudavimus ad Ol. VI. s. n. 11. quibuscum conferas, quae idem scripsit VII, 17. 6. iterumque VI, 3. 4., deinde nostra ad Ol. LXVII. s. n. 242. et ad Ol. LXXI. s. n. 268.

400) **Δημόκριτος**] Apollodori sententiam refert Diog. Laërt. XI, 41. Cf. nos ad Ol. LXXVII, 1. s. n. 353.

401) **Φιλοκλῆς**] Archon Athenis Ol. LXXX, 2. ex Diodoro lib. XI. cp. 78. Meminerunt eiusdem Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. p. 835 C. ubi tamen π' Ὀλ. pro πβ' Ὀλ. reponendum esse, recte iam dudum annotarunt VV. DD., iterumque p. 836 A. et Didascaliae ad Aeschyli Agam. auctor.

402) **Ἀθηναῖοι Κορινθίους**] Diodori lib. XI. cp. 78. verba huc transtulit Scaliger. Kruegerus tamen eam victoriam Olymp. LXXX, 1. hieme reportatam probat Studd. p. 164 seqq.

πρῶτος Ἀσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῶ. ἔχο-
ρήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεὺς⁴⁰³).

γ. ΒΙΣΝ⁴⁰⁴). Ἀσσίας ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη⁴⁰⁵). Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων ὁ πόλε-
μος περὶ ὑμέρου χώρας⁴⁰⁶). Θρασυδαῖος Θηβαῖος παῖς ἐνίκησε τὴν λγ' Πυ-
θιάδα σταδίῳ ἄνδρας⁴⁰⁷).

δ. ΜΝΗΣΙΘΕΙΔΗΣ⁴⁰⁸). Ἀσσίας, ὁ Κεφάλου, ῥήτωρ, Συρακουσίων ὦν γονέων,
Ἀθήνησιν ἐγεννήθη κατὰ Διονύσιον⁴⁰⁹). Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Ἀθηναίων
στρατηγοῦ λαμπρᾷ μάχῃ ἐνίκηθησαν⁴¹⁰).

403) Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα] Auctor est Scripti. Didascal. ad Aesch. Agamemn. ubi pro εἰκοστῇ ὁδῶν
scribendum esse ὁδοηκοστῇ primus observavit Petitus ad Legg. Att. I, 67. Cf. Welcker. Tril. Aeschyl.
p. 520 seq.

404) Βίω] Archon Atheniensium Ol. LXXX, 3. ex Diodoro XI. cp. 79. Meminit eius Thomas
Magister vit. Pind. ex Heynli, Dodwelli, Corsini conjectura. Cf. nos ad Ol. LXXIX, 3. s. n. 390.

405) Ἀσσίας ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη] Addit Scaliger ad Ol. II, δ'. Ἀσσίας ὁ Κεφάλου, ῥήτωρ, Συρα-
κουσίων ὦν γονέων, Ἀθήνησιν ἐγεννήθη κατὰ Διονύσιον. Nimirum fluctuant veterum de natali Lysiae
calculi, non tamen, uti Scaliger vult, inter Olymp. LXXX, 3. et 4., sed inter 2. et 3., nec caeterorum
dumtaxat historicorum, sed ipsius etiam Dionysii. Qui ubi Lys. vit. II. p. 85, 22 seq. Sylb. Lysiam Nicone
Olymp. C, 2. aut Nausinico Olymp. C, 3. Archonte defunctum scribit octogeoarium, annum eius natalem
profecto inter Olymp. LXXX, 2. et 3. suspensum relinquit. Ad Olymp. LXXX, 3. et idem Diony-
sius vit. Isocrat. II. p. 94, 6. et Pseudo-Plutarchus Vit. X. Oratt. p. 836 E. deducunt, ubi Lysiam vi-
ginti duobus annis maiorem fuisse tradunt Isocrate, quem iidem Olymp. LXXXVI, 1. Archonte Lysimacho
natum affirmant. Eundem Olymp. LXXX. annum 3. etiam alio loco Dionysius indicat, ubi vit. Lys. II,
82, 5. 7. Lysiam XV. annos natum Thurius se contulisse tradit, anno XII. ante bellum Peloponnesiacum.
Retro supputa ab Olymp. LXXXVII, 2., quod belli illius initium fuit, annos XXVII.: invenies Lysiae nata-
lem Olymp. LXXX, 3. Sed Lysiam Olymp. LXXX, 2. natam Pseudo-Plutarchus et facta computatione
evincit, et disertis testatur verbis. Qui cum Lysiam XV. annorum adolescentem Praxitele Olymp.
LXXXIV, 1. Archonte Thurius se contulisse scriberet p. 835 D., annos rhetoris ab Olymp. LXXX, 2. com-
putare debebat. Quae ipsius annuum etiam aperte significat p. 835 C.: γενόμενος (ὁ Ἀσσίας) Ἀθήνησιν
ἐπὶ Φιλοκλέους ἀρχόντος τοῦ μετὰ Φρασικλείδην (cf. nos supra s. n. 398.) κατὰ τὸ δεύτερον εἶος τῆς
ὁδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος [nam quod καὶ δεύτερας additur, praecedentibus Palmerio, Tayloro, Reiskio dele-
runt Krebsius Lectt. Diod. p. 77 n., C. F. Hermannus in censura Platonis Reipublicae a Stallbaumini edi-
tae, quae legitur in Zimmermanni diarii scholasticis a. 1831. editis No. 81. et 82., Iono. Theod. Voemel.
Fr. ad Moen. 4. 1833. „Quo anno Thuri conditi sint." p. 5.]. Olymp. LXXX, 2. Lysiam in lucem editam
ponit Voemelius l. l. p. 4 seq., eodem, sed exeunte anno paullo ante mediam aetatem Clintonus FF. HH.
II. p. 47 a. Chr. 458. — Scaligeri notae, quorum altera ad Olymp. LXXX, 2., altera ad Ol. LXXX, 3.
pertinet, siue dubio typographi culpa de sede sua deiectae sunt.

406) Μεγαρέων] Diodorus lib. XI. cp. 79. ἐπὶ δὲ τούτων (Consules intellige anni tertii Ol. LXXX.)
Κορινθίους καὶ Μεγαρεῖσι περὶ χώρας ὑμέρου γενομένης ἀμφισβητήσεως εἰς πόλεμον αἱ πόλεις ἐνέπε-
σον. Et paullo post: αὐξομένης δὲ τῆς διαφορᾶς οἱ Μεγαρεῖς αἱ μᾶλλον ἐλαττούμενοι καὶ τοὺς Κο-
ρινθίους φοβούμενοι, συμμάχους ἐποίησαν τοὺς Ἀθηναίους. Quorum auxilio adiutos victores extitisse
Megarenses deinceps tradit. Cf. Thuc. I, 105. Kruegerus Megarensium cum Atheniensibus societatem
LXXXIX, 4.
eorundemque contra Corinthios pugnam Olymp. LXXX, 1. assignat Studd. p. 156 seq. coll. p. 161, 166.

407) Θρασυδαῖος Θηβαῖος παῖς] Testis Scholiastes Pindari ad Pyth. XI. p. 416 ubi: γέγραπται
ἡ εὐδὴ Θρασυδαῖω παιδὶ Θηβαῖῳ σταδίῳ, νικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα [Olymp. LXXV, 3.] καὶ λγ'
[Ol. LXXX, 3.] διανύον ἢ στάδιον ἄνδρας. Posteriorem hanc victoriam Pythicam, tradeote altero ibidem
Scholiasta, Thrasydaeus nondum habuit, quo tempore in laudes eius carmen Pyth. XI. condidit Pindarus.
Nec tamen propterea eum bis victorem negare debebat Scholiastes ad. v. 21. p. 417. Studiose etiam Sca-
liger διανύον ἢ ante σταδίῳ omisit: e quibus certaminis generibus si unum eligendum est, praeoptaverim
potius διανύον, quod omisso stadio confirmat alter Scholiasta. Vid. Boeckh. Expll. p. 337.

408) Μνησιθείδης] Archon Athenis Ol. LXXX, 4. ex Diodoro XI. cp. 81. Μνησιθείδης, quem
Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 10. Μνησιθεῖον appellat. Sed Mnesithides Archon, cuius nomen
praescriptum legitur psephismati apud Demosth. de Coron. p. 279, ad Archontes, quos vocant, pseudonymos
pertinet, quibus illa scatet oratio. Vid. Corsini F. A. T. I. p. 356 coll. Boeckh. comm. de Archontt.
pseudop. Attic. in Actis Academ. Borussic. a. 1827. Class. histor. p. 140.

409) Ἀσσίας ὁ Κεφάλου] Dionysius in vit. Lys. II. p. 82. init. Sylb. Ἀσσίας ὁ Κεφάλου, Συρακου-
σίων μὲν ἦν γονέων· ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνησιν. Caeterum cf. not. nostr. ad Ol. LXXX, 3. n. 405.

410) Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Ἀθηναίων] Diodorus XI, 82. sub Olymp. LXXX, 4. Myronidae glo-
riam, expeditione Oenophytensi partam, sic praedicat: Μυρωνίδης μὲν οὖν ἐπιφανεῖ μάχῃ νικήσας τοὺς
Βοιωτοὺς ἐν ἀμύλλῳ ἐγεννήθη τοῖς πρὸ αὐτοῦ γενομένοις ἡγεμόσιν ἐπιφανιστάτοις, Θεμιστοκλεῖ καὶ Μιλ-

ΟΛ. ΠΑ. Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον⁴¹¹).

α. ΚΑΛΛΙΑΣ⁴¹²).

β. ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁴¹³). Ἀθηναίους καὶ Πελοποννησίους πενταετίς ἐγένοντο σπονδαί⁴¹⁴). Πυρὸς ἐξ Αἰτίνης φάγντος, Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀράμενοι διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν⁴¹⁵).

γ. ΑΡΙΣΤΩΝ⁴¹⁶). Ὁ παρὰ Συρακουσίοις πεταλισμὸς παραπλήσιος τῷ τῶν Ἀθηναίων ὀστρακισμῷ ἐσλήχθη ἅμα καὶ μετ' ὀλίγον διελύθη⁴¹⁷).

δ. ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ⁴¹⁸). Θεσσαλὸς συναγαγὼν τοὺς ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν τὴν Σύβαριν ᾤκισε⁴¹⁹).

τιάδῃ καὶ Κίμωνι. Pugnatum autem est ad Oenophyta Tanagraea LXII. diebus post proelium Tanagraeum sec. Thuc. I, 108, duobus vero mensibus ante vernum tempus Olymp. LXXX, 4. sec. Boeckh. Expll. Pind. ad Isthm. VI. p. 534. Kruegerus tamen Studd. p. 172 s. utramque pugnam Olymp. LXXX, 3. auctumno assignat.

411) Πολύμναστος] Testantur Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Diodorus XI. ep. 84., Dionysius AA. RR. X. p. 652, 38. Armen. interpr. apud Auch. P. I. p. 293 corrupte praebet Polymastus.

412) Καλλίας] Archon Athenis Ol. LXXXI, 1. ex Diodoro XI, 84 et Dionysio AA. RR. X. p. 652, 49. Meminit eius etiam Marm. Par. ep. 60., Schol. Acharn. v. 10., Auctor Vit. Eurip. ab Elmsl. e cod. Coll. Ambros. editae. Apud Suid. s. v. Χαλκία memoratur Archon Callias, qui ad quem annum (ad Ol. nostr. Ol. XCII, 1. Ol. XCIII, 3. Ol. C, 4.) pertineat, incertum est. Nec liquet utrum cum nostro Callia idem sit necne, quem Phaenippi f. Ol. LXXIV. (vid. Meurs. Arch. Ath. II, 4.) celete Olympia vicisse tradit Scholiastes Arist. Avv. v. 283. Sed referunt ad hunc annum Calliam, quo Archonte Phrynys Panathenaea vicisse fertur [v. Schol. Arist. Nubh. 967. a Suida s. v. Φρῦνις compilatum], Meinek. Fr. com. II, 1. p. 329 et Bodinus Hist. poës. Gr. II, 2. p. 305. Cf. tamen Prolegg.

413) Σωσίστρατος] Archon Ol. LXXXI, 2. ex Diodoro XI. ep. 85.

414) Ἀθηναίους καὶ Πελοποννησίους] Inducias quinquennales inter Athenienses et Peloponnesios auctore inprimis Cimone compositas Olymp. LXXXI, 3. enarrat Diodorus XI, 86, quocum ut conveniat Scaligero, nota ista ad annum insequentem protrahenda est. Cf. Thuc. I, 112 et Plut. Cim. 18. Pericl. 20. Kruegerus tamen inducias istas Olymp. LXXXII, 2. attribuit Studd. p. 201 seqq.

415) Πυρὸς ἐξ Αἰτίνης] Verba suppeditavit Scaligero Aelianus in Collectaneis Stobaei ap. Scal. Animadv. p. 107 a.: πρῶτη καὶ ὀδοσκοπὴ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὴν Αἰτὴν ῥυῆναι ὅτε καὶ Φιλόνομος καὶ Καλλίας κτλ. ut supra. Reicienda igitur est Scaligeri notula ad Olymp. LXXXI, 1. Rem enarrat etiam Pausan. X, 28, 2, sed nomina iuvenum, quorum alter patrem, alter matrem humeris ex ignibus sustulerit, tacet. Lycurgus in Leocratem unum tantum commemorat. Qui vero duos asserunt iuvenes, excepto Aeliano, nomina iis Anapis vel Anapias et Amphinomus imponunt. Cf. Strabon. VI. p. 185, 53., Philostr. vit. Apollon. v. 17., Epigramma XVII. Cyzicen. in Anthol. Palat. T. I, 64. coll. Jacobs. Exercitt. T. II. p. 122, Valer. Max. V, 4. 4., Solin. cap. V. p. 14. Sahn. De hoc aliisque Aetnae incendiis vid. Scal. l. l., Salmasii Exercitt. Plin. p. 78, Cluv. Sicil. Antiq. cap. IX. p. 120, inprimis autem K. E. A. von Hoff. in libri: Geschichte der Veränderungen der Erdoberfläche Tomo IV.: Chronik der Erdbeben und Vulkanausbrüche. Gothae 1840. 8. p. 141 seq.

416) Ἀρίστων] Archon Atheniensium Ol. LXXXI, 3. ex Diodoro XI. ep. 86.

417) ὁ παρὰ Συρακουσίοις πεταλισμὸς] Ex Diodoro lib. XI. ep. 86. seq. πλεονάκεις δὲ τοῦτον (scil. τοῦ τινα ὡς Τυνδαρίωνι τῆς δυναστείας ὀρέγισθαι) γενομένου, καὶ τῶν ἀνδρῶν τυραννίδος ἐπιθυμούντων, ὁ δῆμος ἐπηγάθη μιμήσασθαι τοὺς Ἀθηναίους, καὶ νόμον θεῖναι παραπλήσιον τῷ παρ' ἐκείνοις γεγραμμένῳ περὶ ὀστρακισμοῦ. παρὰ γὰρ Ἀθηναίους ἕκαστον τῶν πολιτῶν ἴδι γράφειν εἰς ὀστρακὸν τοῦνομα τοῦ δοκοῦντος μάλιστα δύνασθαι τυραννεῖν τῶν πολιτῶν, παρὰ δὲ τοῖς Συρακούσις εἰς πέταλον ἑλπίας γράφισθαι τὸν δυνατώτατον τῶν πολιτῶν. διαριθμηθέντων δὲ τῶν πέταλων τὸν πλεῖστα πέταλα λαβόντι φεύγειν πενταετὴ χρόνον. Et paullo post: οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τοῦτο τὸ γένος τῆς νομοθεσίας ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὀστρακισμοῦ, οἱ δὲ Συρακούσιοι πεταλισμῶν. Quo tamen quum effici viderent Syracusani, ut qui virtute excellerent a gerenda republica abstinere, qui temeritate et nequitia insignes essent, eam capesserent, μεταγρόντις τὸν περὶ τοῦ πεταλισμοῦ νόμον κατέλυσαν, ὀλίγον χρόνον αὐτῷ χρησάμενοι. —

418) Λυσικράτης] Praetura Atheniensium gessit ex Diodoro XI. ep. 88. init. Olymp. LXXXI, 4. Meminit eius etiam Schol. Aeschin. p. 755 Reisk., cui tamen ἐπὶ Λυσιστράτου (Ol. LXXVIII, 2.) pro ἐπὶ Λυσικράτους restituendum censet Kruegerus Studd. hist. phil. p. 145 seq.

419) Θεσσαλὸς συναγαγὼν] Refert Diodorus XI, 90 his verbis: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῆς Συβήριος ὑπὸ τῶν Κροτωνιάτων ὕστερον ἔτισι δὲ πρὸς τοῖς πενήκοντα Θεσσαλὸς συναγαγὼν τοὺς ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν ἐξ ἀρχῆς ᾤκισε τὴν Σύβαριν . . . κατασχόντις δὲ τὴν πόλιν ἔτι ἐξ ἔπεισον ἐκ τῆς Συβήριος. Quo loco τις post Θεσσαλὸς inserendum putat Wesselingius: quamquam idem ad Diod. XII, 10 uni Thessalo Sybaris instaurationem commode tribui negat. Cf. nos ad Ol. LXVII, 3. s. n. 244.

ΟΛ. ΠΒ. Λύκος Θεσσαλὸς ἀπὸ Λαρίσσης στάδιον⁴²⁰). Ψαῦμις Καμαριναῖος τεθρίπ-
πων, ἀπὴνῃ, καὶ κέλῃτι⁴²¹).

α. ΧΑΙΡΕΦΑΝΗΣ⁴²²). Ἴων Χῖος τραγικὸς καὶ λυρικὸς καὶ φιλόσοφος, υἱὸς p. 320 b.
Ὀρθομένους, ἐπὶ κλησὶν δὲ Ξούθου, ἤρξατο τὰς τραγωδίας διδάσκειν⁴²³). Ἡ ἐν
Σικελίᾳ Καμάρινα, Ἱπποκράτους τοῦ Γελῶν τυράννου ἀναιρεθέντος, ἀνακτί-
ζεται⁴²⁴).

β. ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ⁴²⁵). Σύβαρις ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀνακτίζεται, πρόσθεν ὑπὸ Κρο-
τωνιατῶν ἀνασκαφεῖσθαι⁴²⁶).

γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ⁴²⁷). Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς τοὺς Πέρσας ναυμαχίᾳ νικᾷ
περὶ τὴν Κύπρον⁴²⁸).

δ. ΠΕΔΙΕΥΣ⁴²⁹). Τοῖς Ἀθηναίοις καὶ συμμάχοις συνθῆται πρὸς τοὺς Πέρσας
ἐγένοντο⁴³⁰).

ΟΛ. ΠΓ. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον⁴³¹).

α. ΦΙΛΙΣΚΟΣ⁴³²). Μεγαρεῖς Ἀθηναίων ἀπέστησαν⁴³³). Θεσσαλοὶ οἱ τὴν Σύ-
βαριν συνοικίσαντες ἔκτωρ ἔτι ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἐξέπεσον⁴³⁴).

420) Λύκος Θεσσαλός] Testantur Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. X. p. 676, 43.

421) Ψαῦμις Καμαριναῖος] Testis Scholiastes Pindari ad Olymp. IV. p. 111. Γέγραπται ἡ ᾧδὴ
Ψαῦμιδι Καμαριναῖῳ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηχοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα τεθρίπῳ, παιδὶ Ἀκρωνος. Ad-
dit victoriae equorum quadrigis partae mulas et equum desultorium Scholiastes ad Olymp. V. p. 117, Γέ-
γραπται, inquit, ἡ ᾧδὴ τῷ αὐτῷ Ψαῦμιδι τεθρίπῳ καὶ ἀπὴνῃ καὶ κέλῃτι νενικηκότι τὴν ὀγδοηχο-
στὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Quod etsi amplexus est Scaliger, falsum esse ostendit Boeckhiius, e cuius
sententia Olymp. LXXXII. Psauimis sola mulari rheda vicerat, quamquam simul quadrigis equestribus et
equo desultorio decertaverat. Cf. Expll. ad Pind. p. 142 seq.

422) Χαιρεφάνης] Archon Atheniensium Ol. LXXXII, 1. sec. Dionysium AA. RR. lib. X. p. 676, 44.
Apud Diodorum huius anni et Archon et res gestae pleraeque exciderunt. Lacunam supra ad Ol. LXVII, 3.
indicavimus.

423) Ἴων Χῖος τραγικὸς] Totidem verbis refert Suidas s. v. Ἴων, qui sua hausit ex his Scho-
liastae ad Aristoph. Pac. v. 830: Ἴων ὁ Χῖος, διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητής.
Et sub fin.: υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους, ἐπὶ κλησὶν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγωδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς
ὀγδοηχοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα, οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ τισσαράκοντα
φασιν. Vid. Harpocrat. s. v. Ἴων, Eudocia Viol. apud Villos. Anecd. Gr. p. 248. s. v. Ἴων, Suid. s. v.
διθυράμβου διδάσκαλοι coll. Proleg.

424) Ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμάρινα] Pindarus cum Oda Olymp. V. v. 8. Boeckh., qua Psaumidis modo
memoratae victoriam celebrat, Camarinam νεοικον Ἰθραν appellet, Scaligero auctor fuisse videtur, ut in
hunc annum referret Camariniae restitutionem, a Scholiasta ad v. 16. p. 121 Olymp. LXXXV. assignatam:
cuius et ipsius sententiam ad Olymp. LXXXV, 1. fideliter respexit V. D. Vid. not. nostr. 142.

425) Ἀντίδοτος] Archon Athenis Ol. LXXXII, 2. ex Diodoro XI, 81.

426) Σίβυρις ἐπὶ Θεσσαλῶν] Diodorus XII, 10. Archonte Callimacho Ol. LXXXIII, 3. Sybarim
eversam esse tradit annis quinque post Thessalorum restaurationem. Quae ex illis profecto calculis inci-
dit in Ol. LXXXII, 2. Verum cf. nos ad Ol. LXVII, 3. s. n. 244.

427) Εὐθύδημος] Praeturae gessit Athenis hoc anno ex Diodoro XII. ep. 3. init.

428) Κίμων Ἀθηναῖος] Ex fide Diodori XII. ep. 3. coll. Thucydide I, 112.

429) Πεδιεύς] Archon Athenis Ol. LXXXII, 4. ex Diodoro XII. ep. 4.

430) Τοῖς Ἀθηναίοις] Refert Diodorus XII. ep. 4. his verbis: ὑπακουσάντων δὲ τῶν Ἀθηναίων
(sc. τοῖς τῶν Περσῶν πρεσβευταῖς) καὶ πεμπάντων πρεσβυς αὐτοκράτορας, ὃν ἤγειτο Καλλίας ὁ Ἰπ-
πονίκον, ἐγένοντο συνθήκαι περὶ τῆς εἰρήνης τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πρὸς τοὺς Πέρσας.

431) Κρίσων Ἱμεραῖος] Testes sunt Diodorus lib. XII, ep. 5. Dionysius AA. RR. X, 684, 12.
XI. p. 684, 26. Pausanias V, 23, 3. coll. not. 438. Sed Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et
Plato de Legg. VIII. p. 840 A. eundem perperam Κρίσων appellat, quorum tamen hic in Protag. p. 355 D.
recte Κρίσων praebebat. Idem est, quem Clemens Alexandrinus Strom. III. p. 447 C. corporis virium exer-
cendarum causa rebus amatoriis abstinuisse tradit. Eundem Γρίσωνος nomine memoraverat etiam Aristo-
phanes, unde Hesychii ortum glossema: Γρίσων ἕς· Ἀριστοφάνης δὲ ὄνομα δρομῆως, νενικηκότος ἐν
Ὀλυμπίᾳ στάδιον.

432) Φιλίσκος] Praeturae gessit Atheniensium Ol. LXXXIII, 1. ex Diodoro XII. ep. 5. et Dionysio
AA. RR. lib. XI. p. 684, 27. coll. X. p. 684, 13.

433) Μεγαρεῖς Ἀθηναῖος] Diodorus l. l. ἐπὶ τούτων, inquit, (intell. coss. Romanos) Μεγαρεῖς μὲν
ἀπέστησαν ἀπὸ Ἀθηναίων, καὶ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους διαπρεσβευσάμενοι συμμαχίαν ἐποίησαν. Cf.
Thuc. I, 114.

- β. *ΤΙΜΑΡΧΙΔΗΣ*⁴³⁵). Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν ἡττῶνται περὶ Χαιρώνειαν⁴³⁶).
- γ. *ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ*⁴³⁷). Εὐβοία Ἀθηναίων ἀπέστη, ἣν τὸ δεύτερον Λακεδαιμόνιοι παρέστησαντο⁴³⁸). Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων σπονδαὶ τριακονταετείς ἐγένοντο; Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων⁴³⁹). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἡ τῶν Θουρίων πόλις ἐκτίσθη⁴⁴⁰).
- δ. *ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ*⁴⁴¹). Ἀθηναῖοι τὴν Εὐβοίαν ἀνακτησάμενοι, καὶ τοὺς Ἑστιάεις ἐκβαλόντες, ἀποικίαν ἐξέπεμψαν⁴⁴²).
- ΟΛ. ΠΔ. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον τὸ β'⁴⁴³). Κάλπης, καὶ ἀπήνης δρόμος ἐν Ὀλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπηγορεύθη⁴⁴⁴).
- α. *ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ*⁴⁴⁵). Μελισσος Σάμιος, ὁ φιλόσοφος, Πρωταγόρας, καὶ Ἐμ-

434) Θισσαυοὶ οἱ τὴν Σέβαριν] Testis Diodorus lib. XI. cp. 90., cuius verba Ol. LXXXI, 4. s. u. 419. attulimus. Cf. not. nostr. 244.

435) Τιμαρχίδης] Ol. LXXXIII, 2. Archon Athenis ex Diodoro XII, 6.

436) Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν] Secutus est Scaliger Diodorum, lib. XII. cp. 6. ἐπ' ἄρχοντος δὲ Ἀθηνῶν Τιμαρχίδου Ῥωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Σπύριον Ταρπίον καὶ Αἶλον Ἀστέριον Φοντινίον. ἐπὶ δὲ τούτων Λακεδαιμόνιοι μὲν εἰς τὴν Αἰτικὴν ἐμβολόντες ὑπόρθησαν πολλὴν χώραν καὶ τῶν φρουρίων τινὰ πολιορκήσαντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Τολμίδης δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς εἰλε Χαιρώνειαν. τῶν δὲ Βοιωτῶν συστραφέντων καὶ τοῖς περὶ τὸν Τολμίδην ἐνδορυσάντων, ἐγένετο μάχη καρτερὰ περὶ τὴν Κορώνειαν (sic Wesseling., libri, quos secutus est Scaliger, Χαιρώνειαν), καὶ ἦν Τολμίδης μὲν μαχόμενος ἀνῆρθη, τῶν δὲ ἄλλων Ἀθηναίων οἱ μὲν κατεκόπησαν, οἱ δὲ ζῶντες ἐλήφθησαν. Cf. Thucyd. I, 113., Plut. Agesil. cp. 18., Pausan. I, 27, 6. Accidit pugna Coroneensis circa auctumnus. Vid. Clut. FF. III. II. p. 54 a. Chr. 447. Kr.

437) Καλλίμαχος] Archon Athenis Ol. LXXXIII, 3. ex Diodoro lib. XII. cp. 7. et 10. Callimachum nostrum Od. Muellerus Hist. litt. Gr. Tom. II. p. 286 not. 1. invenit etiam ap. Schol. Arist. Nubb. v. 967., a Suida s. v. Φρόνις excerptum, quo utroque loco Calliae nomen tuentur codices. Cf. Prolegg.

438) Εὐβοία Ἀθηναίων] Conferas praeter Diodorum XII. cp. 7. Pausaniae lib. V, 23, 3, quod Scaliger secutus esse videtur, disertum hocce testimonium: ἔστι δὲ πρὸ τοῦ Διὸς τοῦτον στήλη χαλκῇ, Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων συνθήκας ἔχουσα ἐρῆνης ἐς τριάκοντα ἐτῶν ἡριθμὸν. ταύτης ἐποιήσαντο Ἀθηναῖοι παραστησάμενοι τὸ δεύτερον Εὐβοίαν, ἔτι τρίτῃ τῆς Ὀλυμπιάδος [τρίτης πρὸς ταῖς ὀγδοήκοντα inserit Wesselingius ad Diod. I. I.], ἣν Κρίσων Ἱμεραῖος [πρῶτον addit Kruegerus ad Clut. FF. III. II. p. 54 a. Chr. 445.] ἐτίκα στάδιον. Cf. Thuc. I, 114 et Plut. Pericl. cap. 22. Defecit Euboea circa aestatem Olymp. LXXXIII, 3., recepta est a Pericle decurrente aestate auctumnoque eiusdem anni. Vid. Krueg. Studd. p. 207 et ad Clut. FF. III. II. p. 54 ad a. Chr. 445. Add. Theopomp. ap. Strab. X. p. 407, 9.

439) Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων] Refert Diodorus l. I. his verbis: μάλιστα δὲ τῶν κατοικοῦντων τὴν Εἰβοίαν νικητικόντων Περικλῆς αἰριθεὶς στρατηγὸς ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν Εὐβοίαν μετὰ δυνάμειως ἀξιολόγου, καὶ τὴν μὲν πόλιν τῶν Ἑστιάειν ἐλὼν κατὰ κράτος ἐξώκισε τοὺς Ἑστιάειν ἐκ τῆς πατρίδος, ταῖς δ' ἄλλας παρρηληξάμενος ἠνάγκασε πάλιν περὶ αὐτὰς Ἀθηναίοις. σπονδὰς δ' ἐποιήσαντο τριακονταετείς, Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων καὶ τὴν ἐρῆνην βεβαιωσάντων. Ubi vid. Wessel. coll. Pausan. V, 23, 3. et Thuc. I, 24. 114 seq. Pactum autem est tricennale foedus illud, quod minus accurate Eusebius sec. Hieronymum Olymp. LXXXIII, 4., secundum Armeniacum Mali interpretem coll. Syncell. p. 247 D. Olymp. LXXXIII, 2. assignat, ante finem Munychionis decimi mensis Olymp. LXXXIII, 3. Vid. Clut. FF. III. II. p. 54 ad a. Chr. 445. coll. Krueg. Studd. p. 207.

440) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Pluribus enarrat Diodorus XII, 9 seqq. Vid. not. nostr. 244. coll. Voemelio de anno, quo Thurii conditi fuerint. Francus. a. M. 1833. 4.

441) Λυσίμαχος] Archon Atheniensium Ol. LXXXIII, 4. ex Diodori XII. cp. 22. testimonio.

442) Ἀθηναῖοι τὴν Εὐβοίαν] Tradit Diodorus l. I. κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα Ἀθηναῖοι τὴν Εὐβοίαν ἀνακτησάμενοι καὶ τοὺς Ἑστιάειν ἐκ τῆς πόλεως ἐκβαλόντες, ἰδίαν ἀποικίαν εἰς αὐτὴν ἐξέπεμψαν Περικλείους στρατηγούσης. Cf. Theopomp. ap. Strab. X. p. 407, 9.

443) Κρίσων Ἱμεραῖος] Testes Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41 et Diodorus XII, 23, quorum tamen hic perperam omittit τὸ δεύτερον. De nominis scriptura cf. nos ad Ol. LXXXIII. s. u. 431.

444) Κάλπης καὶ ἀπήνης] Testis Pausanias V, 9, 1. τῆς δὲ ἀπήνης καὶ κάλπης τὸν δρόμον, τὸν μὲν Ὀλυμπιάδι νομισθέντι εβδομηκοστῇ, τὸν δὲ τῆς κάλπης τῇ ἐγχεῖς ταύτης, κήρυγμα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἐποιήσαντο ἐπὶ τῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος καὶ ὀγδοήκοστης, μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ μήτε ἀπήνης ἵσθαι δρόμον. Caeterum cf. quae scripsimus ad Ol. LXXIX. s. u. 386.

445) Πραξιτέλης] Praetoram gessit Athenis Ol. LXXXIV, 1. ex Diodoro XII. cp. 23. Meminit eius etiam Pseudo-Plutarchus, Vitt. X Oratt. II. p. 835 D.

πεδοκλήης ἡκμαῖον⁴⁴⁶). Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐτῶν γεγονώς ἰε' ᾠχέτο εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὑπεριον Θουρίους ἐπονομασθεῖσαν⁴⁴⁷). Ἐν τῇ Ρώμῃ δέκα κατεστάθησαν νομογράφοι⁴⁴⁸).

446) Μέλισσος — Πρωταγόρας — Ἐμπεδοκλῆς ἡκμαῖον] Melissus, Ithagenis F. [Diog. IX, 24. Plut. Pericl. cap. 26. et Theodoret. Therap. Serm. IV. Opp. ed. Io. Lud. Schulze. T. IV. p. 794.], Samius [Diog. I. I. Plut. I. I. Milesius: Theodoret. I. I.], Parmenidis discipulus, floruit Olymp. LXXXIV, 1. teste Apollodoro ap. Diog. IX, 24. Confirmat hanc temporis assignationem Hieronymus coll. Sync. p. 248 A. Habet eandem Olympiadem etiam qui res Melissi philosophi et Meliti Socratis accusatoris confudit [v. Clint. FF. III. II. p. 59 a. Chr. 440. Kr.] Suidas s. v. Μελισσος, sed inepte eam cum defensa a Melisso contra Periclem patria computavit. Eluxit enim bellica Melissi virtus dum in Sami obsidione Ol. LXXXV, 1. V. Plut. Pericl. I. I. adv. Colot. cap. 32. Themist. cap. 2., Ael. VV. III. VII, 14., Suid. I. I. coll. not. nostr. 455. — Protagorae, Artemonis vel, secundum Apollodorum et Dinonem ap. Diog. IX, 59, Maeandri F. [Utrunque patris nomen etiam Suidas habet s. v. Πρωταγόρας, nisi quod pro Μαιάνδρον praebet Μαιανδρίον. Solum Maeandrum agnoscit Philostratus Vit. Soph. I, 10.], Abderites, [sec. Heraclidem Ponticum ap. Diog. IX, 50, item, monente Menagio, sec. Ciceronem de Nat. Deorr. I, 23, Fabium III, 1. §. 10., Gellium V, 3, Sextum Empir. adv. Math. p. 382 Fabr., Minutium Fel. cap. 8. pag. 69 Dav., Philostratum I. I., Stephanum in Ἀβδηρα, Suidam s. v. Πρωταγόρας et Πρωταγόρας] vel Teius [sec. Eupolio ap. Diog. ibid. et nonnullos ap. Suid.], Democriti auditor [vid. et Philostrat. I. I.], inclaruit eadem Olymp. LXXXIV., ut ex Apollodori fide refert Diogenes IX, 56. coll. 50. Consentit Eusebius, eius ἀρχὴν Olymp. LXXXIV, 2. assignans coll. Syncell. p. 248 A. Athenis versatus est inter Connum Amipsiae et Adulatores Eupolidis fabulam in scenam productam, i. e. inter Olymp. LXXXIX, 1. et LXXXIX, 3. Vid. Athen. V. p. 218 C. coll. Arg. Aristoph. Nub. Vixit secundum nonnullos ap. Diog. IX, 55. annos amplius XC., sed secundum Apollodorum, Platone Men. p. 91 E. innixum, ap. eund. Diog. IX, 56 annos LXX., quorum XL. philosophiae dicaverat. Haec autem quatuor studiorum decennia ubi inde ab Olymp. LXXXIV, 1. computaveris, annum Protagorae natalem Olymp. LXXVI, 3., enotiale vero Olymp. XCIV, 1. invenies. Quod tamen Plato I. I. Protagoram dicat ἀποθανεῖν ἑγγύς καὶ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονότα, Clintonus FF. HH. II. Append. XXI. p. 337 not. c. Kr. natalem eius quadrienarium inferius depressum Olymp. LXXVII, 3. figit, scilicet ne decem annis amplius maior sit patrono eodemque magistro suo Democrito, qui quomodo hominis infimo loco nati sordidisque intenti laboribus cognoverit sollertiam, enarrantem vide Epicurum ap. Athen. VIII. p. 354 C. et ap. Laërt. IX, 53 coll. Suid. I. I. Reiecto autem Philochori ap. Diog. IX, 55, reiecto etiam Timonis ap. Sext. Empir. IX, 57 testimonio, quorum alterum si accurate relatum esset, Protagoram iam ante Euripidis Olymp. XCH, 2. mortem defunctum, alterum si urgeretur eum Socrati adeo, Olymp. XCV, 1. vita excedere iusso superstitem poneret: idem V. D. tutissimum arbitratus cum Platone I. I. statuere, Protagoram paulo ante quam Socratem supremum diem obisse. — Tandem ad Empedoclem venimus, qui, Metonis F. [v. not. nostr. n. 270.], Agrigentinus, Parmenidis [sec. Theophrastum et Alcida mantem ap. Diog. VIII, 55 seq., Pythagorae sec. Timaeum ap. Diog. VIII, 54 et alios ap. eundem ibid. 50. coll. Clint. FF. HH. II. Append. XXI. p. 377 not. d. Kr. Xenophanis sec. Hermippum ibid. §. 56.] discipulus, Olymp. LXXXIV. floruit, auctore Diogene VIII, 74. Quocum fere convenit Gellio NN. AA. XVII, 21, Empedoclem naturalis philosophiae studio circa ea tempora illustrem dicenti, quibus decenviros legibus scribendis constituit Roma. Cf. not. nost. 449. Nec multum abludivit Eusebius qui eum e diversorum historicorum fide nunc Olymp. LXXX, 4. [Hieronymi, Olymp. LXXXI, 1. Mai. Arn. coll. Syncell. p. 254 C. et Chron. Pasch. p. 163 B.], nunc Olymp. LXXXVI, 1. [Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Arn.] inclaruisset scribit. Vixit annos LX. secundum Aristotelem ap. Diog. VIII, 74., CIX. sec. caeteros ap. eundem.

447) Λυσίας ὁ ῥήτωρ] Ex testimonio auctoris Vlt. X. Oratt. inter Plutarcheas II. p. 835 D. [Hutten. XII. p. 230] Lysias, Archote Praxitele, annos XV. natus, Sybarin profectus esse traditur. Ad annum insequentem deducit Dionysius in Lys. II. p. 82, 5 seq., Lysiam iter illud duodecimo ante bellum Peloponnesiacum [i. e. ante Olymp. LXXXVII, 2.] anno instituisse affirmans. Caeterum conferas nostra ad Ol. LXXX, 3. s. n. 405, et ad Ol. LXVII, 3. n. 244.

448) Ἐν τῇ Ρώμῃ] Indicat hoc loco Scaliger Diodori sententiam, lib. XII. cp. 23., quam tamen in Animadv. ad Euseb. p. 103 b. reprobatur: Diodoro non concedimus, qui scribit Ἐν τῇ Ρώμῃ δέκα ἄνδρας κατασταθῆναι νομογράφους anno primo Olymp. LXXXIV. Livium enim secutus lib. III. cp. 33., annum Ol. LXXXII, 1. a. Chr. 452. invenies. Sic enim ille: Anno trecentesimo altero, quam condita Roma erat, iterum mutatur forma civitatis, ab consulibus ad decenviros, quemadmodum ab regibus ante ad consules venerat, translato imperio. Et deinde: Decemviri creati: Ap. Claudius, T. Genucius, P. Sestius, L. Velutius, C. Iulius, A. Manlius, Ser. Sulpicius, P. Curvatus, T. Romilius, Sp. Postumius. Claudio et Genucio, quia designati consules in eum annum fuerant, pro honore honos redditus. Cum tamen Diodorus et Livius in eo conspirent, quod anno T. [Diod. XII, 22. C.: Liv. III, 32] Mene-nium, P. Sestium Capitolinum Coss. insecuto Decenviros creatos esse testantur: alterius ab altero dissidium a chronologica Diodori ratione repetendum esse videtur: quippe qui in Olympiadibus cum Romanorum Consulibus comparandis minime accurate versatus, nunc Fabium, nunc Polybium sequatur. Cf. Wesseling. ad Diod. XI, 1. et Niebuhr. Histor. Rom. I. p. 299, II, p. 629. 30. Sic e. g. ut a Fabianis Fastis in Polybianos transiret, post annum primum Ol. XCI. quinque annorum magistratus omisit, rursus

- β. ΛΥΣΑΝΙΑΣ⁴⁴⁹). Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς στέλλουσιν ἀποίκους εἰς Θου-
ρίους⁴⁵⁰).
γ. ΔΙΦΙΛΙΟΣ⁴⁵¹). Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτον ἀπεδείχθησαν χιλιάρχοι μετὰ ἀνθυπάτου
ἐξουσίας⁴⁵²). Αἱ δώδεκα δέλτοι τῶν νόμων ἐν τῇ Ῥώμῃ συνετελέσθησαν⁴⁵³).
δ. ΤΙΜΟΚΛΗΣ⁴⁵⁴). Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν⁴⁵⁵). Πρῶτος πάντων Πε-

ut rediret a Polybianis ad Fabianos post Ol. XCVIII, 2., quinque extremorum annorum magistratus iterum retulit. Deinde post Ol. LXXV, 4. consules unius anni praetermisit et contra unum consulatum Q. Minucii Augurini et C. Horatii Pulvilli II. sub variis nominibus per tres annos Ol. LXXXII, 1. 2. 3. continuavit. Cf. Krebs. Lectt. Diodor. p. 87. Eusebius, qui ap. Hieronymum constitutos Decemviros cum anno U. c. CCC. Olymp. LXXXI, 4. computat, biennii prochronismum commisit.

449) Λυσανίας] Archon Athen. Ol. LXXXIV, 2. ex Diodoro lib. XII. cp. 24.

450) Ἀθηναῖοι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς] Testis Dionysius Lysiae vit. II. p. 82, 5. eum cum duobus fratribus Thurios profectum scribit: κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἱστέλλον Ἀθηναῖοι τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς δωδεκάτω πρῶτον ἐτε τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Vide s. n. 405. coll. n. 447.

451) Δίφιλος] Praetura gessit Ol. LXXXIV, 3. ex Diodoro XII. cp. 26. et Dionysio AA. RR. lib. XI. p. 736, 20. Meminerunt eius etiam Hesychius s. v. Ἐρετριάκος πόλιμος, et Marmor Par. ep. 61.

452) Ἐν τῇ Ῥώμῃ] Auctor Dionysius XI. p. 736, 14 seqq. ἀλλὰ γινόμενοι τῆς ψήφου κύριοι, τοὺς ἐκ τῶν πατρικίων μετόντας αὐτὴν ἄνδρας ἐπιφανεῖς, χιλιάρχους ἀποδικνύουσιν. Ἀδλον Σμπρῶνιον Ἀιτωῖνον, καὶ Αἰτίκιον Ἀιτίλιον Ἀύγγον, καὶ Τίτον Κλέσιον Σικελόν [T. Cloelium: Liv. IV, 7.]. οὗτοι παραλαμβάνουσι πρῶτοι τὴν ἀνθύπατον ἀρχὴν κατὰ τὸν τρίτον ἐνιαυτὸν τῆς δγδοηκοστῆς καὶ τετάρτης Ὀλυμπιάδος, ἀρχοντος Ἀθήνησι Διφίλου. Vid. Liv. IV, 7 coll. not. nostr. ad Ol. LXXVIII, 3.

453) Αἱ δώδεκα δέλτοι] Auctor Diodorus lib. XII. cp. 26. τῶν γὰρ καλουμένων δώδεκα πινάκων οἱ μὲν δέκα συνετελέσθησαν, τοῖς δ' ἐπολιμομένους δύο ἀνέγραψαν οἱ ἔπαυτοι· καὶ τελεσθείσης τῆς ἐποκιμένης νομοθεσίας, ταύτην εἰς δώδεκα χαλκοῦς πίνακας χαράζοντες οἱ ἔπαυτοι προσήλωσαν τοῖς πρὸ τοῦ βουλευτηρίου τότε κειμένοις ἐμβόλοις. Qui de rostris fallitur manifesto. Vid. Wessel. ad l. I. Nec tempus accurate assignavit. Propositae sunt decem legum tabulae Olymp. LXXXII, 2. a. Chr. 451., his duae additae anno insequenti. Vid. Liv. III, 34. 37. Caeterum δώδεκα δελτοὺς eas cum Dionysio AA. RR. XI. p. 725, 20. nominavit Scaliger.

454) Τιμοκλῆς] Archon Ol. LXXXIV, 4. ex Diodoro lib. XII. cp. 27. Meminit eius etiam Inscriptio ap. Boeckh. C. I. n. 229, 2. Vol. I. p. 349. Scholiastes ad Aristoph. Vespp. v. 283., huius anni Archontem Periclem appellans, sub eius praetura res in insula Samo gestas testatur. At Pericles isti bello non ἀρχων, sed στρατηγὸς praefuit. Vid. Plut. Pericl. cp. 25 sqq. coll. tamen Seidler. Dissert. de tempore quo primum acta est Soph. Antig. p. XXII. ed. Herm.

455) Μιλήσιοι Ἀθηναίων] Pro Μιλήσιοι legendum est Σάμιοι. Neque enim hoc anno Milesii, sed Samii ab Atheniensibus defecerunt, uti tradit Diodorus XII, 28. Omnino autem duo bella Samia distinguenda sunt, temere illa a Diodoro XII, 27 seq. in unum annum Olymp. LXXXIV, 4. coniuncta, quorum alterum de finibus Priensibus [v. Theod. Panofka de rebus Samiorum p. 67] ortum, cum Milesis vere Olymp. LXXXIV, 4. [Thuc. I, 115. et Diod. XII, 27. coll. not. nostr. n. 439.], alterum cum Atheniensibus, quorum Milesii imploraverunt auxilia, inde ab ineunte aestate eiusdem anni per totum fere proximi spatium gesserunt Samii. Rursus alterius huius belli duae, quibus praefuit Pericles, expeditiones fuerunt. Quarum prior vergente Olymp. LXXXIV, 4. suscepta brevi tempore post [Diod. l. I.] constituto apud Samios populi imperio [Thuc. l. I. Diod. l. I. Plut. Pericl. cap. 25.] Olymp. LXXXV, 1. ineunte absoluta est, posterior autem illam statim insecuta [ἐθὺς ἀπέστησαν sc. οἱ Σάμιοι Plut. l. I.] Samo novem mensium [ἐνάτω μηνί Thuc. I, 117 et Plut. ibid. cap. 28. ἐννέα μηνὶν id. Plut. de Glor. Athen. cap. 8. p. 422 B.] obsidione expugnata finem habuit ineunte aestate eiusdem Olymp. LXXXV, 1. Vid. Scholiast. Aristoph. ad Vespp. v. 283. in cod. Venet. collatis Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1826. p. 46 seqq. et Krueg. Studd. p. 208—214. Verum tota haec temporis assignatio dilueretur, si recte se haberent, quae tradit Sophoclis Biographus: Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν [τὸν Σοφοκλέα] ἐτῶν ὄντα ἐξήκοντα πέντε στρατηγὸν εἶλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτισιν ἐπὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀναίους [Sic scilicet pro vulgata lectione Ἀναγίους scribendum esse viderunt Suerinius in Actt. Acad. Boruss. a. 1824. p. 38 seqq. et Seidlerus in Soph. Antig. ed. Herm. p. LXXXIX. seqq.] πολέμῳ. Quibus verbis constat bellum Samium significari. Anaeam quippe consuetum fuisse Samiorum exulum refugium docuit Kruegerus ad Dionys. Historiogg. p. 328 not. 18. Praeterea Sophoclem in alterutra adversus Samios expeditione Periclis collegam fuisse multis locis confirmavit Car. Wexius in Prolegg. ad Sophocl. Antig. p. 2 seq. Neque dubito, quippe Boeckhii confusus argumentis, quin priori ille interfuerit, secus statuente Wexio p. 20 seq. Certe nomina praetorum, in quibus Sophocles comparet, ab Androtione ap. Scholiastam Aristid. 3. p. 485 laudata, diversa sunt ab iis, quos paulo ante captam Samum delegatos dicit Thucydides I, 117. et in quorum agmen poetam nostram male cogit Biographus. Iam vero cum praetores illi anno vergente creati solerent, Sophocles secundum ea, quae supra disputavimus, creatus sit necesse est Olymp. LXXXIV, 4. exeunte: qui tamen annus aetatis eius fuit quinquagesimus quintus, bello Peloponnesiaco novem annis prior. Hinc v' pro ξ' et ἐννέα pro ἐπὶ apud vitae Scriptorem restituendum esse recte iam dudum viderunt VV. DD.

ρικλῆς μηχαναῖς, τοῖς νομιζομένοις κριοῖς, καὶ χελώναις ἐχρήσατο, πολιορκῶν τὴν Σάμον, Ἀρτέμιωνος τοῦ Κλαζομενίου παρασκευάσαντος⁴⁵⁶). Μιλησίων γὰρ καὶ Σαμίων μαχομένων, Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν, ἐπιστράτευσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἐπιελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους ἐισηγησαμένου αὐτοῖς. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι p. 321 a. μηχανὴν τινα κατεσκεύασαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπὸ τινος Καρυστίωνος, ἐφυλάξαντο. καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθηκαν. τὸν δὲ Καρυστίωνα ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γένους, καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἡξίωσαν⁴⁵⁷).

ΟΛ. ΠΕ. Κρίσων Ἱμεραίος στάδιον τὸ γ' ⁴⁵⁸).

α. ΜΥΡΙΧΙΔΗΣ⁴⁵⁹). Ἱέρων κατὰ τινος τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς κρατεῖ μετὰ τὴν Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήν⁴⁶⁰). Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Καμάρινα ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πορθηθεῖσα ἀνακτίζεται⁴⁶¹). Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμωδεῖν ἐγράφη, τὸ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντος διαλυθέν⁴⁶²).

β. ΓΛΑΥΚΙΔΗΣ⁴⁶³). Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου⁴⁶⁴).

γ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ⁴⁶⁵). Ὁ πρὸς Ἀναίαν Ἀθηναίων πόλεμος, ἐν ᾧ Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς στρατηγὸς ἡρέθη⁴⁶⁶). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ ἔθνος τῶν Καμπανῶν

456) Πρῶτος πάντων Περικλῆς] Testis Diodorus lib. XII. cp. 28. coll. Ephor. apud Plut. vit. Pericl. cap. 27. Testudines invenisse Artemonem Clazomenium tradunt Plinius VII, 56 et Servius ad Virgil. Aen. IX, 505. Caeterum vid. not. 455.

457) Μιλησίων γὰρ καὶ Σαμίων] Testatur Scholiastes ad Aristoph. Vespp. v. 283. unde et ipse sua sese hausisse profitetur Scaliger ad Graec. Euseb. p. 421 b. Ille autem haec: τὰ περὶ Σάμον ἐννικαιδικάτω ἔτι πρότερον Περικλέους [Τιμοκλέους] ἀρχontos γέγονε. Μιλησίων γὰρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες et quae sequuntur eodem modo ut supra. Vid. not. 455.

458) Κρίσων ὁ Ἱμεραίος] Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41 et Diodorus XII. cp. 29., ubi tamen τὸ τρίτον pro τὸ δεύτερον legendum esse iam dudum viderunt Meursius de Archont. Athen. III. cp. 1. p. 95 et Wesselingius ad Diod. I. 1.

459) Μυριχίδης] Archon hic Μυριχίδης dicitur a Diodoro XII, 29. Μορυχίδης a Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 67. et a Suida s. v. Εὐθυμένης, Μορυχίδης in Inscriptione Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229, 13. Vol. I. p. 349. Aristophanis vero ad Vesp. v. 283. Scholiastae, in cod. Veneto, ab Imm. Bekkero collato, Μορυχίδον praebenti, recte Μορυχίδον restituit VV. DD.

460) Ἱέρων κατὰ τινος] Refert Scaliger Scholiastae Pindari ad Pyth. I. p. 300 calculos, ἔσχε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν τῶν Συρακουσίων ἀρχὴν μετὰ τὴν Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευτὴν ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. Sic scilicet vulgo scribitur: cum tamen ἑβδομηκοστῇ pro ὀγδοηκοστῇ legendum esse appareat. Vid. not. 329.

461) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Auctor idem Scholiastes Pindari ad Olymp. V. v. 16. p. 121., cuius verba supra ad Ol. XLV, 1. s. n. 142 ascripsimus, ubi vid. quae diximus, coll. etiam not. 424.

462) Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμωδεῖν] Tradit Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 67. ἐπ' Εὐθυμένους ἀρχontos· οὗτος ὁ ἀρχων, ἐφ' οἷς κατελέθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμωδεῖν, γραφὴν ἐπὶ Μορυχίδου· καὶ ἔσχυσεν ἐκείνόν τε τὸν ἐνιαυτὸν καὶ δύο τοῖς ἐξῆς, Γλύνου [leg. Γλαυκίνου] τε καὶ Θεόδωρον, μεθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένους κατελύθη. Inde sua repetiit Suidas s. v. Εὐθυμένης. Adeas de ea re Boeckh. Oec. civ. Athen. I. p. 345 n., Wachsmuth. lib. de Archaeol. Hell. I, 2. p. 442., Franc. Ritter. de Aristoph. Plut. 1828. p. 34, Meinek. Hist. crit. p. 40 seq. coll. Prolegg.

463) Γλαυκίδης] Archon Atheniensium Ol. LXXXV, 2. ex Diodoro XII. cp. 30. init. Sed Γλαύκιος praetor noster audit in didascal. Alcestidis Euripideae, quam nuper in cod. Vatic. repertam primus publici iuris fecit Guil. Dindorf. Oxon. a. 1834. coll. Welck. in Mus. Rhen. III. cycl. a. 1835. p. 508. Quae mihi profecto verior videtur scriptura, quam Diodori Γλαυκίδης. Illuc enim trahunt etiam nominis vestigia ap. Schol. Arist. Acharn. 67., ubi Γλύνου extat.

464) Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου] Refert Diodorus XII, 30. De causis huius belli consulendus Thucydides I, 24—55.

465) Θεόδωρος] Archon Athenis Ol. LXXXV, 3. ex Diodoro XII, 31. Meminit eius etiam Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 67., item Philochorus ap. Schol. Aristoph. Pac. 604. e correctione Palmerii Exerc. pag. 746. et Cors. F. A. III. p. 217 (Pragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 54), denique etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229, 4. Vol. I. p. 349.

466) Ὁ πρὸς Ἀναίαν] Testis Biographus Sophoclis anonymus §. 10. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν (τὸν Σοφοκλέα) ξέ- ἐτῶν ὄντα στρατηγὸν ἔλλοντο πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτισιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς

συνίστη⁴⁶⁷⁾. Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου βασιλεύσαντες, ὀνομασθέντες δὲ Ἀρχαιανακτίδαι ἤρξαν ἐτη μβ'. διεδέξατο δὲ τὴν ἀρχὴν Σπάρτακος, καὶ ἤρξεν ἐτη ζ'⁴⁶⁸⁾.

δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ⁴⁶⁹⁾. Ἀχαρνεῖς Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν Ἀθηναίοις⁴⁷⁰⁾. Ἀθηναῖοι τὴν Ἀμφίπολιν συνήκισαν⁴⁷¹⁾. Τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμωδεῖν γραφὴν ἐπὶ Μυριχίδου ἐλύθη⁴⁷²⁾. Τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησιχλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τέλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια δώδεκα, πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίσαι, ὡς Ἡλιόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως⁴⁷³⁾.

ΟΛ. ΠΖ. Θεόπομπος Θεσσαλὸς στάδιον⁴⁷⁴⁾.

α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ Μυρρινούσιος. οἱ δὲ ΑΥΣΙΜΑΧΟΣ⁴⁷⁵⁾. Ἰσοκράτης ῥήτωρ

Ἀνανίους πόλεμος. Atqui belli Peloponnesiaci initium incidit in Ol. LXXXVII, 2.: quod profecto VII. annis antevertit Ol. LXXXV, 3. Sed multis modis corruptum est Biographi testimonium, quod quomodo sanari debeat, not. 455. diximus. Caeteros veterum de Sophoclis praetura locos diligenter collegit Wexius Prolegg. ad Soph. Antig. p. 2 seq.

467) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Scaliger totidem verbis enarravit, quae Diodorus XII, 31 refert. Consentit propemodum Hieronymus, Campanorum nationem Ol. LXXXV, 4. coaluisse asserens. Nec multum abludunt Maii Armeniaca p. 340, quae Campanos Ol. LXXXVI, 1. coisse tradunt coll. Sync. p. 248 B. Errat vero Scaliger, in Animadv. p. 105 b. n. MDLXXX. cum Diodoro pugnare ratus Catonem, quod Capuam a. U. c. 283. Chr. 471. Ol. LXXVII, 2. conditam tradat ap. Vell. I, 7, 3. Res haec est. Tusi quum conditam ab ipsis Ol. LXXVII, 2. Capuam per annos 33. tenuissent soli, Ol. LXXXV, 3. pacem a Samnitibus redempturi, urbem cum his agrumque dividebant: qui sane est ille Campanorum gentis conventus. Cf. Liv. IV, 37. cum B. G. Niebuhr. Hist. Rom. Tom. I. p. 91 seq.

468) Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Diodorus l. l. enarrat. Cf. Prolegg.

469) Εὐθυμένης] Archon Athenis Ol. LXXXVI, 4. ex Diodoro XII, 32. Meminerunt eiusdem Philochorus ap. Harpocr. s. v. Προπύλαια [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Scholiastes ad Arist. Acharn. v. 67., Suidas s. v. Εὐθυμένης, Scholiastes Aeschiniae p. 755 Reisk. Sed quem auctor didascaliae ad Aristoph. Acharn. Euthymenem vocat, eum Euthydemum rectius appellari statim docebimus.

470) Ἀχαρνεῖς Ἀριστοφάνους] Verba sunt Auctoris didascaliae ad Aristoph. Acharn., ubi ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπ' Εὐθυμένους ἀρχοντος ἐν Ἀθήναις scriptum est. Decepit Scaligerum Archontis nomen corruptum, qui dum reposuit Εὐθυμένους, non animadvertit, quantopere sibi ipse repugnaret, offerens ad Ol. LXXXVIII, 1. Ἀριστοφάνους πρῶτον ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου ex Photio et Suid. s. v. Σαμίαν ὁ δῆμος, e Biograph. Aristoph. Anonym., e Schol. ad Ar. Nubb. v. 529. Quibus testimoniis constat certissime, Aristophanem Ol. LXXXVIII, 2. (Scaliger calami errore ad Ol. l. annum 1. ascripsit) primam sub Callistrati nomine fabulam docuisse Babylonios, Acharnenses autem anno insequenti Ol. LXXXVIII, 3. Euthydemo Archonte, cuius nomen terponit apud Auctorem didascaliae pro Euthymene, qui teste Schol. ad Acharnens. v. 67. XII. annis ante Euthydemum fuit: πρὸ ἧς ἑτῶν ἤρξεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνησιν. Cf. Petiti Miscell. I, 4., Corsini Fast. Att. II. p. 66., Clint. Fast. Hell. II. p. 71 ad a. a. Chr. 425 Kr.

471) Ἀθηναῖοι τὴν Ἀμφίπολιν] Ex fide Diodori XII. cp. 32. extr. et Scholiastae Aeschio. p. 755 Reisk. Vid. Krueg. Studd. p. 146.

472) Τὸ ψήφισμα] Indicavimus fontem Scaligeri ad Ol. LXXXV, 1. s. n. 462.

473) Τὰ προπύλαια] Profecit Scaliger ex Philochoro et Heliodoro ap. Harpocrat. s. v. Προπύλαια ταῦτα· περὶ δὲ τῶν Προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντος οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησιχλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ἄλλοι τε ἱστορήκασιν καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. [Atthidis scilicet: vid. C. G. Lenz. Philoch. libr. fragm. ed. C. G. Siehelis. Lips. a. 1811. 8. p. 55.] Ἡλιόδωρος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως [de hoc scriptore vid. Prolegg.] μεθ' ἑτέρα καὶ ταῦτά φησιν· Ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τέλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια δώδεκα, πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίσαι. Heliodori verba praebent etiam Suid. et Phot. s. v. Προπύλαια. Vid. Thuc. II, 13 c, Diod. XII, 40. med., Plut. Pericl. cp. 13. coll. Od. Mueller. Archaeol. ed. pr. p. 77 §. 101, 3. 4.

474) Θεόπομπος Θεσσαλὸς] Testantur Diodorus XII. cp. 33. et Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41. Idem est, quem inter celeberrimos athletas relatum, Diopompi Thessali nomine insignit Plato de Legg. VIII. p. 840 B. V. Corsin. Dissert. Agonist. p. 140 et Ast. ad Platon. l. l.

475) Ναυσίμαχος Μυρρινούσιος] Archon Athenis Ol. LXXXVI, 1. ex Diodoro XII, 33. Ναυσίμαχος fuit. Eundem quum Ναυσίμαχον Μυρρινούσιον (de adiecto pagi nomine cf. nos ad Ol. CVII, 4. s. n. 853.) ab Auctore Vitt. X. Oratt. II. p. 836 E. vocari videret Scaliger: Diodorum secutus est in Archontis nomine, eique pagi nomen ex Pseudo-Plutarcho l. l. addidit. Quae minime probabilis ratio est. Imo cum huius anni Archontem praeter Plutarchum personatum, etiam Dionysius Halic. in Isocrat. II. p. 94 init. et Diogenes III, 3. Ναυσίμαχον appellant: sic potius esserenda erat ista notula: Ναυσίμαχος Μυρρινούσιος, οἱ

- ἐγενήθη⁴⁷⁶). Φρύνιχος Ἀθηναῖος κωμικός τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐδίδαξε τὸ πρῶτον⁴⁷⁷).
 β. **ΑΝΤΙΛΟΧΙΔΗΣ**⁴⁷⁸). Ἡ Ποτίδαια Ἀθηναίων ἀπέστη⁴⁷⁹). Ρωμαῖοι εἰς Ἀρδεα ἀποίκους ἀπέστειλαν⁴⁸⁰).
 γ. **ΧΑΡΗΣ**⁴⁸¹). Ἀρχίδαμος Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Ἄγρις βασιλεύει Σπάρτης⁴⁸²).
 δ. **ΑΨΕΥΔΗΣ**⁴⁸³). Μένων ὁ Πausανίου Λευκονόεος ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔθηκε, καὶ τὴν ὀνομαζομένην ἐννεακαίδεκαετηρίδα ἐξέθηκεν. ὁ δὲ αὐτὸς

δὲ *Ναυόμαχος*. Agnoscit prius nomen etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229. v. 12. Vol. I. p. 349: proinde ut recte Meursius de Archontt. Athen. III. cp. 2. p. 97. Diodoro quoque *Ἀνοίμαχον* restituendum censuisse videatur.

476) Ἰσοκράτης ῥήτωρ] Consentiunt de Isocratis natali Dionysius l. l., Pseudo-Plutarchus l. l., Diogenes Laërt. l. l., Suidas s. v. Ἰσοκράτης. Diogeni, qui licet annum Isocratis natalem Olymp. LXXXVI, 1., Platonis Ol. LXXXVII, 4. assignet, idem Isocratem annis VI. Platone natu maiorem facit, ζ pro ε' restituendum esse coniecit Meursius. De qua coniectura videsis Corsiu. F. Att. T. II. p. 69, qui Isocratem mense Hecatombaeone editum esse simul demonstrat.

477) Φρύνιχος Ἀθηναῖος κωμικός] Suidas s. v. Φρύνιχος. Ἀθηναῖος κωμικός τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας: ἐδίδαξε γοῦν τὸ πρῶτον ἐπὶ πρῶτῳ Ὀλυμπιάδι, ubi tamen Meinekii Hist. crit. comic. graec. p. 147 πρῶτῳ corrigit. Cf. nostra ad Ol. LXVII, 1. n. 243.

478) Ἀντιλοχίδης] Diodorus XII. cp. 34. init. hunc Archontem Ἀντιλοχίδην sec. plerosque Codd., Ἀντιοχίδην sec. Coislin. CXLIX. et Paris. pr. appellat. Nomen a Scaligero expressum non confirmatur Inscriptio apud Boeckh. C. I. s. n. 229, 1 et 6. Vol. I. p. 349.

479) Ἡ Ποτίδαια] Refert Diodorus l. l. Conf. etiam Thuc. I. cp. 56—66., imprimis cp. 58. Kruegerus Studd. p. 129 coll. not. 2. pugnam apud Potidaeam commissam vergente aestate Olymp. LXXXVII, 1. ponit e Thucyd. II, 2. et Diod. XII, 37.

480) Ρωμαῖοι] Diodorus l. l. his verbis tradit: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν οἱ Ῥωμαῖοι πέμψαντες ἀποίκους εἰς Ἀρδεα [sic Dindorf., Σάρδια Coislin. CXLIX. et Vatic., Ἀρδιάτην adiuncto nimirum sequente τὴν Laurent. et Paris. alt. Ἀργίαν Scaliger errore sine dubio typographi, quem statim correximus] τὴν χώραν κατεκλήρονησαν. Livius IV, 11. rem tradit factam esse iam M. Fabio Vibulano, Postumo Aebutio Coss. Olymp. LXXXIV, 3. a. Chr. 442., triumviros ad coloniam Ardeam deducendam creatos Agrippam Menenium, T. Cloelium Siculum, M. Aebutium Elvam appellans. Rursus igitur Diodorum fefellit Fastorum ratio consularium. Vid. not. 448. coll. Phil. Cluver. Ital. ant. Tom. II. p. 976 seq., qui tamen solemnī errore pro Diodori auctoritate hanc scilicet Anonymi sui epitomen laudat.

481) Χάρης] Athenis Archon fuit ex Diodoro XII. cp. 35. init., cui tamen ἄρχοντας-Κράτητος pro ἄρχοντας-Χάρητος restituendum esse luculenter demonstravit Boeckhius in Actis Acad. Borussic. a. 1834. Class. hist. p. 29.

482) Ἀρχίδαμος Λακεδαιμονίων] Diodorus l. l. κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη τεσσαράκοντα δύο, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδιζόμενος Ἄγρις ἐβουλεύετο ἐν εἰκοσιεπτά. At sibi non constat Diodorus, quandoquidem libri eiusd. cp. 47. Ol. LXXXVII, 4., adeoque cp. 52. Ol. LXXXVIII, 1. Archidamum vivum commemorat. Ortum ducit haec hallucinatio e perperam assignatis Archidami auspiciis, quae quum Ol. LXXVII, 4. ascribenda essent, auctor ille in Olymp. LXXVI, 4. contulit, solenni, ut acute animadvertit Kruegerus Studd. p. 151 seq., Phaedis et Apsephionis Archontum confusione, de qua vid. not. n. 305. Etenim Archidamus II. Zeuxidami F., e Proclidarum stirpe oriundus, quartum iam annum regnabat, cum Laconica terrae motu concussa est. Plutarchus vit. Cim. cp. 16.: Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου τέταρτον ἔτος ἐν Σπάρτῃ βουσιλεύοντος, ἐπὶ σεισμῷ μεγίστῳ . . . ἡ τε χώρα τῶν Λακεδαιμονίων χάσμασιν ἐξώλισθε. Atqui occasionem dedit σεισμὸς ille bello Messenio tertio. Thucydides I, 101: διεκοιλέθησαν δὲ ἐπὶ τοῦ γενομένου σειμοῦ [οἱ Λακεδαιμόνιοι], ἐν ᾧ καὶ οἱ Εἰλωτες αἰετοὺς καὶ τῶν περὶ ὅκων Θουριῶν τε καὶ Αἰθιδῆς εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν . . . καὶ Μεσσηνιοὶ ἐκλήθησαν οἱ πάντες. πρὸς μὲν οἶν τοὺς ἐν Ἰθώμῃ πόλεμος καθιστήκει Λακεδαιμονίοις. Quod bellum, cum teste Diodoro XI, 64 per decem annos tractum esset, Olymp. LXXXI, 1. finem habuisse idem auctor est XI, 84. Exarsit ergo Olymp. LXXVIII, 3., quo eodem proinde anno etiam terrae motus Laconiae accidit: quem tamen omnia mirifice turbans Diodorus ad Olymp. LXXVII, 4. retulit XI, 63. Tu missis eius ineptiis viam modo monstratam persequutus Archidami regnantis initium quarto ante Olymp. LXXVIII, 3. anno i. e. Olymp. LXXVII, 4. eiusque XLII. annis post defuncti obitum Olymp. LXXXVIII, 2. statuas. En habes terminos regni Archidami, etiam ad vindicandam eius sub Olymp. LXXXVIII, 1. a Diodoro iniectam mentionem sufficientes. Mortem accuratius adeo definire licet e Thucydide III, 89, qui cum circa vernalis tempus Olymp. LXXXVIII, 2. Archidami successorem Agidem II. memoret regem, Archidamum eiusdem anni decessisse intelligis priori semestri. Vid. Krueg. Studd. p. 151., Vales. ad Harpocr. in Ἀρχιδάμιος πόλεμος, Dodwell. Annal. Thucyd. p. 70., Wesseling. ad Diod. l. l., Corsini Fast. Att. III, p. 224, Clint. FF. HH. II. App. III. p. 226 seq. Kr.

483) Ἀψεύδης] Summo Atheniensium magistratu Ol. LXXXVI, 4. fungitur Apseudes ex Diodoro

καὶ τὰς τροπὰς θειρινὰς ἐν τῷ παρόντι ἔτι ἐτήρησεν⁴⁸⁴). Σπάρτακος ὁ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησε· διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Σίλευκος⁴⁸⁵).
ΟΛ. ΠΖ. Σώφρων Ἀμβρακιώτης στάδιον⁴⁸⁶. Δωριεὺς Διαγόρου Ῥόδιος παγκράτιον⁴⁸⁷.

p 321 b.

α. ΠΥΘΟΛΩΡΟΣ⁴⁸⁸). Ἐν τῇ Ῥώμῃ Σπόριος Μέλιος ἐπιθέμενος τυραννίδι ἀνῆλθῃ⁴⁸⁹). Ἀριστομένης κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐγνωρίζετο⁴⁹⁰). Αἱ Φοίνισσαι Εὐριπίδου ἰδιδάχθησαν. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης⁴⁹¹). Τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν Ἀθηναῖς

XII. cp. 36., Philochoro apud Schol. ad Arist. Avv. v. 998. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Ptolemaeo *μγ. συντάξ.* lib. III. cp. 2. p. 162 ed. Halm. Nomen mutilatum occurrit etiam ap. Boeckh. C. I. l. n. 74, 4. p. 111.

484) Μέλιος ὁ Πανσανίου] Testatur Diodorus XII. cp. 36. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Μέλιος ὁ Πανσανίου μὲν υἱός, δεδοσάμενος δὲ ἐν ἀστρολογίᾳ, ἐξέθῃ τὴν ὀνομαζομένην ἐννεακαιδεκατηρίδα, τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς ἐν Ἀθήναις σκироφοριῶνος τριςκαιδεκάτης [i. e. d. XXVII. m. Iunii a. a. Chr. 432.] ἐν δὲ τοῖς ἱερῆμιν οἱ ἔτι τὰ ἄστρον τὴν ἀποκατάστασιν ποιεῖται κτλ. Ptolemaeus lib. III. 2. p. 162 καὶ ἔστι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀφειδῶνος ἀναγεγραμμένης θειρινῆς τροπῆς μέχρι τῆς ἐπὶ τῶν περὶ Ἀρίσταρχον τετηρημένης, τῇ πεντηκοστῇ ἔτι τῆς πρώτης κατὰ Κάλλιππον περὶ ὁδόν, καθὼς καὶ ὁ Ἰππαρχὸς φησιν, ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. Cf. Philoch. apud Schol. ad Aristoph. Avv. v. 998. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Suid. s. v. Μέλιος, Aelian. VV. HH. lib. X. cp. 7. cum Perizon. nota, Theophrast. de Signis Pluviar. p. 416, Censorin. de Die Natal. cp. 18. p. 301 ed. Haverkamp. Lugd. Bat. 1743. Meton de demo Leontidis tribus, cui ascriptus erat, a Phrynicho in Monotropo ap. Scholiastam l. l. et Suida l. l. [cf. Boeckh. ad Cp. Inscr. n. 108. Vol. I. p. 149] *Λευκονοῦς* — Scaliger perperam *Λευκωνοῦς* dederat — appellatur: quod verbum in *Λύκων* corripuit Aelianus l. l. Certe Atheniensem fuisse constat etiam Theophrasti l. l. et Censorini l. l. auctoritate. Disputant de Metonis anno magno sive enneadecaeteride Scaliger Emend. Tempp. II. p. 72 sqq., V, p. 409 sqq., Petavius Doctrin. Tempp. I. cp. 8., Petitus Eclog. chronol. l. IV. cp. 12., Dodwellus Dios. III. p. 174, Corsinus FF. AA. III. p. 226, Clint. FF. III. II. Append. XIX. p. 349 sqq., Idelerus Enchir. Chronol. I. p. 325 sqq., e quibus postremus cycli epocham in vespera d. XVI. m. Iulii a. 432. a. Chr. figit.

485) Σπάρτακος ὁ Βοσπόρου] Refert Diodorus XII. cp. 36. init. Vid. Prolegg.

486) Σώφρων] Auctores Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 41 et Diodorus XII. cp. 37. Interpretamen Eusebii Armeniacus praebet Ἐφράνορος, quod Niebulrio libro saepius laudato p. 216 ex *Εὐφράνωρ* corruptum videtur.

487) Δωριεὺς Διαγόρου] Pausanias VI, 7. 1. auctor est, Dorieum, Diagorae filium, [Thuc. VIII, 35] Rhodium, tribus deioceps Olympiadibus pancratiū palmam retulisse. Atqui e Thucydide III, 8. constat, eam Ol. LXXXVIII. τὸ δεύτερον vicisse: itaque primam eius victoriam Ol. LXXXVII., tertiam Ol. LXXXIX. recte assignavit Scaliger.

488) Πυθόδωρος] Pythodorus Archon Atheniensium Ol. LXXXVII, 1. ex Diodoro XII. cp. 37. Meminerunt eius Thucydides II, 2, Philochorus ap. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 604, [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis. p. 54 coll. Krueg. ad Clint. F. H. II. p. 64], idem ap. eund. Enarrat. ad Avv. 998. [Fragm. coll. p. 55], Suidas s. v. Μέλιος, Grammaticus in Argum. altero Euripid. Med., Inscriptio apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 229, 5 Vol. I. p. 349.

489) Ἐν τῇ Ῥώμῃ] Auctor Diodorus l. l. Ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Πυθόδωρου Ῥωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Τίτον Κοϊντίον καὶ Νίτιον Μενήτιον, Ἡλεῖοι δ' ἤγαγον Ὀλυμπιάδα ἑβδόμην πρὸς ταῖς ὀγδοήκοντα, καὶ ἦν ἐνέκα στάδιον Σώφρων Ἀμβρακιώτης. ἐπὶ δὲ τούτων ἐν τῇ Ῥώμῃ Σπόριος Μαίλιος [sic Rhodomannus: libri inter Μάνιος, Μάλλιος, Μάλιος, Μάνλιος variant: Scaliger mera de coniectura scripsit Μέλιος] ἐπιθέμενος τυραννίδι ἀνῆλθῃ. Sed de anno non convenit Diodoro cum Livio, qui lib. IV. cp. 13, 14. Spuriū Maelium a C. Servilio Ahala, mag. equitt., obtruncatum esse asserit, T. Quinctio Capitolino VI., Agrippa Menenio Lanato Coss. Ol. LXXXV, 2. a. Chr. 439. Neque dubito, quin Diodorus sub iisdem Consulibus factum tradiderit, dummodo illud Νίτιον nobiscum ex Ἀγρίππῳ corruptum statuas. De perversa autem Diodori in annis Consulū cum Atheniensium Archontibus comparandis ratione saepius monitum est. Cf. Krebs. Lectt. Diodor. p. 87. coll. not. nostr. n. 448. Caetera de Sp. Maelii caede veterum testimonia vid. ap. Fischer. Tabb. Roman. chronol. p. 31 a. Chr. 439.

490) Ἀριστομένης] Auctor Suidas s. v. Ἀριστομένης Ἀθηναῖος κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, οἱ ἦσαν ἐν τῶν Πειλοποννησιακῶν, Ὀλυμπιάδος πζ. Meinek. Spec. Quaes. Scen. II. p. 48: „unde profecit Scal. in Olymp. descript., qui tamen in Suida πς' legisse videtur.” At Scaliger non in *ΟΛ. πς'*, sed in *ΟΛ. πζ'* retulit; correxit errorem V. D. in Histor. Crit. com. graec. I. Berol. a. 1839. Vid. Prolegg.

491) Αἱ Φοίνισσαι] Hausit Scaliger ex Argum. altero in Eurip. Med. ἰδιδάχθη (ἢ Μήδεια) ἐπὶ Πυθόδωρον ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα, πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης, Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ σάτυροι. Memoriae igitur lapsu Phoenissas pro Medea actam refert V. D. Vid. Bentley Diss. Phalarid. p. 268. ed. Lips. Valckenarii praefat. ad Eurip.

- ἑστατάθῃ εἰς τὸν νεῶν τὸν μέγαν ἔχον χρυσοῦ σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. ἰστορεῖ Φιλόχορος⁴⁹²).
 β. ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ⁴⁹³). Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὃν Θουκυδίδης Ὀλο-
 ρου συνεγράψατο⁴⁹⁴).
 γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁴⁹⁵). Εὐπολὶς τὰ αὐτοῦ δράματα ἐδίδαξε⁴⁹⁶).
 δ. ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ⁴⁹⁷). Πλάτων ἐγεννήθη⁴⁹⁸). Ἀθηναῖοι τὴν Ποτίδαιαν πολιορ-

Phoen. p. VI. sq. coll. Clint. Fast. Hell. II. p. 65 Kr. De Euphorione, Aeschylī filio, vid. Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II. 3. p. 967 coll. Prolegg.

492) Τὸ ἀγαλμα] Philochori verba extant ap. Scholiastam Aristoph. Pac. v. 604. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 54]: Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ταῦτά φησι· καὶ τὸ ἀγαλμα τὸ χρυσοῦν Ἀθηναῖς ἑστατάθῃ εἰς τὸν νεῶν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσοῦ σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ Σκυθοδώρου, ὃς ἴσταν ἀπὸ τοῦτου ἔβδωμος. In quibus Archontum nomine corrupta esse fugit Scaligerum. Correxerunt ea, Θεοδώρου pro Πυθοδώρου et Πυθοδώρου pro Σκυθοδώρου rescripto, Palmerius Exerce. p. 746 et Corsinus FF. AA. T. III. p. 218, quorum emendationem merito amplexus est Od. Muellerus Comment. de Phid. vit. I. et in Enchirid. Archaeol. §. 93. n. 1. ed pr. Proinde Phidias Minervae simulacrum Ol. LXXXV. 3. perfecit, mortem vero Ol. LXXXVII. 1. obiit. Nec multum profecto a priori temporis notatione discedit Eusebius, qui, Hieronymo interprete, ad Olymp. LXXXV. 2. habet: Phidias eburneam Minervam facit. Consentunt singulari fortuna adeo Maii Armeniaca coll. Syncell. p. 248 A. Vid. tamen Diod. lib. VII. ep. 39. coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 64 a. Chr. 432. Tantum de tempore: de statua ipsa vid. Plut. Pericl. 13. et Suid. s. v. Φειδίας coll. Heyn. Commentatt. Antiquar. II. p. 149, Lenz. et Siebel. ed. Philoch. I. I., Mueller I. I.

493) Εὐθύδημος] Archon Athenis Ol. LXXXVII. 2. ex Diodoro XII. ep. 38. Meminit eius etiam Athenaeus lib. V. p. 217 B.

494) Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ] Expressit Scaliger sententiam Diodori, qui lib. XII. ep. 38. exarsisse bellum Peloponnesiacum Ol. LXXXVII. 2. testatur. Eodem redit, quod Gellius lib. XVII. ep. 21. bellum a. U. c. fere trecentesimo vicesimo tertio coeptum esse tradit. Atque consentit Eusebius Maii Armeniacus coll. Sync. p. 257 B. Accuratius tamen belli initium in Pythodori praeturam confert Thucydides II. 2. ἐπὶ Χρυσίδαο ἐν Ἀργεὶ τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης καὶ Ἀλκίβιαδος ἐφόρου ἐν Σπάρτῃ καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο [ἑσάρας i. e. δ' pro δύο corrigit Krueger. Studd. p. 223] μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίους ἡμᾶ ἡρᾶ ἀρχομένην κτλ. Facit cum Thucydide Hieronymus. De Thucydide placet haec asserere Diodori lib. XII. ep. 37. verba: Θουκυδίδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἱστορίαν ἐνταῦθεν (Ol. LXXXVII. 1) ἀρχάμενος ἔγραψε τὸν γινόμενον πόλεμον Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμονίους, τὸν ἀνομασθέντα Πελοποννησιακόν. οὗτος μὲν οὖν ὁ πόλεμος διήρκει ἐπὶ ἔτη εἰκοσι ἑπτὰ· ὁ δὲ Θουκυδίδης ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἰκοσι γέγραπεν ἐν βιβλίοις ἑκτά, ὡς δὲ τινες διαίρουσιν ἐντέλει. Thucydides Alimius fuit ex Alimo, Leontidis tribus pago. V. Plut. Cim. 4., Epigram. ap. Marcell. §. 16., Aulon. 10. Patrem eius Ὀρόλον diserte vocat Marcellin. vit. Thuc. §. 16. teste etiam usus Didymo, Ὀλόρον autem Thucydides ipse IV. 104. cuin plerisque auctoribus antiquis, quos diligenter collegit Beckius ad Marcell. ap. Ern. Popp. Vol. I. P. I. p. 318 not. v. Ὀρόλον agnoscunt Vossius de Hist. Gr. p. 41. ed. Westerm. et Fabricius Bibl. Gr. II. 25. 1., sed Ὀλόρον praecipit Kruegerus Disquisitt. de Vita Thucydidis [Prolus. gymnas. Ioachim. Berolin. a. 1832. 4.] p. 3. Natus est Olymp. LXXVII. 2., teste Pamphila apud Gell. XV. 23., cuius reiecta auctoritate, Kruegerus p. 7. seqq. Thucydidem circa Olymp. XCIV. annos, ut Marcellinus §. 34. tradit, quinquaginta amplius natum, obisse dicit: proinde ut lucem aspexerit Olymp. LXXX., vel LXXXI. — Floruit sec. Suidam, cui et ipsi diffidit V. D. p. 8. not., Olymp. LXXXVII. 1., sec. Eusebium Olymp. LXXXVII. 3. [Hieronym., Olymp. LXXXVIII. 1. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 253 C.].

495) Ἀπολλόδωρος] Archon Athenis Ol. LXXXVII. 3. ex Diodoro XII. ep. 43. Occurrit etiam ap. Athenaeum V. p. 217 B. et ap. Scholiastam Aristoph. in Prolegg. de Comoed. p. XXIX.

496) Εὐπολὶς τὰ αὐτοῦ] Scholiastes Aristoph. in Prolegg. de Comoed. p. XXIX. Εὐπολὶς Ἀθηναῖος ἐδίδαξεν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου, unde sua hauserunt Suidas s. h. v. et Endocia. Consentunt fere Cyrillus adv. Julian. I. p. 13 B. et Eusebius Hieronymi, Eupolin Ol. LXXXVIII. 1. floruisse scribentes. Mai tamen Armeniaca, quae nomen eius Olymp. LXXXVIII. 2. ascriptum repraesentant coll. Sync. p. 257 C., propius etiam ad Scholiastae sententiam accedunt. Vid. Mein. Hist. crit. p. 104.

497) Ἐπαμείνων] Magna est de huius Archontis nomine in libris veterum scripturae discrepantia, quandoquidem ab Auctore Didascaliae ad Eurip. Hippol. Ἀμείνων, ab Athenaeo lib. V. p. 217 B. Ἐπαμείνων, a Diogene III. 3. Ἀμινίας, a Diodoro XII. 46. Ἐπαμινώνδας appellatur. Cum tamen in Diodori haec verba: ἐπὶ ἄρχοντος δ' Ἀθηναίων Ἐπαμινώνδου [Laurent. XII. Ἐπαμινώνδου] pro Ἐπαμινώδου, ἐπὶ Ἀμινίων vel ἐπὶ Ἀμινίων sine molestissimo pleonismo rescribi nequeat, in Didascalia vero I., mouente Dindorfio, Ἐπαμινόντος pro ἐπὶ Ἀμινίων facillima emendatione restitui possit: illud ἐπ — ad Archontis nomen pertinere probabile sit. Verum nomen Ἐπαμείνων agnoscit Casaubonus ad Ath. I. I., quod idem esse dicit cum Ἀμινίας, respuente Ἐπαμείνων analogia. Wesselingius vero, cui astipulatur Corsinus

κοῦντες μόλις αὐτῆς ἐκράτησαν, ὑποσπόνδους τοὺς πολίτας ἀπείθεῖν ἀφέντες⁴⁹⁹). Τρίτον ἔτος Πελοποννησιακοῦ πολέμου⁵⁰⁰). Περικλῆς ἀποθνήσκει⁵⁰¹). Τελευτήσαντος Περδίκκα, τὴν Μακεδόνων βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται⁵⁰¹). ΟΛ. ΠΗ. Σύμμαχος Μεσσήνιος ἀπὸ Σικελίας στάδιον⁵⁰²). Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ⁵⁰³). Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον τὸ β'⁵⁰⁴). Διότιμος⁵⁰⁵). Ἀναξαγόρας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἐτελεύτησε⁵⁰⁶). Πλά-

Fast. Att. III. p. 231, verum Archontis nomen Ἐπαμείνων sive Ἐπαμεινώνδας fuisse existimat, Epaminondam cum Epaminone eundem ostendens ex Hipp. Epidem. I. p. 951 et 957. Praeterea in terminatione —ωνδας, Thebanorum magis, quam Atheniensium, linguae indolem referente, non anxie haerendum esse comparato Chaerondae, Ol. XC, 3. in Fastis oblatis, nomine docuit cum Wessel. Corsinus. l. c. Denique de permutatione I = EI cum Y docte disserit Fr. Th. Welckerus Tril. p. 480 not. 776., nec nostri nominis oblitus. Vid. id. in cycl. ep. p. 219 not. 334. 335. a. 1835. Bonn. In Mus. Rhen. Suppl. I. coll. Guil. Canter. De ratione emend. Graec. auctores syntagm. recens. auct. Antwerp. a. 1571. p. 16. 20. (ap. Fr. G. Sturz. in Hellan. Fragm. ed. alt. Lips. a. 1826. 8. p. 182. 196.).

498) Πλάτων ἐγενήθη] Testis Diogenes III, 3. Πλάτων δὲ ἐπὶ Ἀμεινίου γέγονεν, ἐφ' οὗ Περικλῆς ἐτελεύτησεν. Apollodori de Platonis natali calculos vid. n. 507. Aliorum sententias recensuit Astius de Vit. et Scriptt. Plat. p. 14 seqq. Cf. Corsini Disput. de natali die Platon. eiusque aetate et in Italiam itineribus in Gori Symbolis Litterat. Flor. 1751. T. VI. p. 83 seqq., qui Platonem Apollodoro Archonte Ol. LXXXVII, 3. in lucem editum esse cum Athenaeo V. cp. 217 B. statuit. Corsino astipulatur Clintonus Fast. Hell. p. 67 Kr. et K. F. Hermannus in Hist. et Syst. phil. Plat. T. I. Heidelb. a. 1839. 8. p. 11. Diem natalem definunt Plutarchus Sympos. VIII, 1 et Apollodorus ap. Diog. III, 2 septimum mensis Thargelionis, qui dies anni Metonici est dies XXI, m. Maii anni Iulian. Cf. Ideler's Enchir. I. p. 336 sq. Fallitur igitur Eusebius, Platonis natali cum Olymp. LXXXVIII, 4. [Hieronym., Olymp. LXXXIX, 1. Mai. Arm. coll. Chron. Pasch. p. 165 D.] comparato.

499) Ἀθηναῖοι τὴν Ποτιδαίαν] Scaliger Diodorum secutus est XII, 46. Thucydides autem II. cp. 70. secundo belli anno exeunte, hieme, i. e. Ol. LXXXVII, 3. m. Mart., rem gestam affirmat. De molestiis et difficultatibus (μόλις — ἐκράτησαν), quas Potidaeae obsidio et expugnatio Atheniensibus creaverat, v. Thuc. I, 62 seq. II, 58. et Diod. XII, 34. 40. 46.

500) Τρίτον ἔτος] Testis Athenaeus V. cp. 18. p. 217 B. Περικλῆς δὲ ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρχοντας Ἐπαμεινόνος, ἐφ' οὗ τελευτᾷ Περδίκκας καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Quae verba memoriae lapsu Diodoro vindicat Scaliger in Animadv. p. 106 b. De anno mortui Periclis consentiant cum Athenaeo Diodorus XII. cp. 46., Laërtius vit. Plat. III, 3, Hieronymus. Accuratus tamen Thucydides II, 65 eum tertio belli Peloponnesiaci anno, eiusque mense septimo obisse testatur. Quum vero Peloponn. bellum ineunte mense Thargelione Ol. LXXXVII, 1. exarsit, Periclis obitus in Ol. LXXXVII, 4. inensem Maemacterionem incidit.

501) Τελευτήσαντος Περδίκκα] Vid. Athenaei verba, modo ascripta. Sed quid audio? Perdiccae Olymp. LXXXVII, 4. mortuum credam, quippe quem adeo Olymp. XCI, 1. anno B. P. XVI. exeunte in vivis memoret Thucydides VI, 77 Accedit, quod Diodorus XIV, 37. Archelaum, Perdiccae successorem, Olymp. XCV, 1. mortem obisse dicit. Unde Perdiccae obitus et Archelai initium Olymp. XCIII, 2. ascribi deberet, si quidem integer esset Diodori textus: quod tamen ipsum cave credas. Vid. not. nostr. 640. Multo etiam minus, quam in Athenaeo, acquiescere licet in Eusebio, qui ultimum Perdiccae annum cum Olymp. LXXXVI, 4. [Hieronym., Olymp. LXXXVII, 1. Mai. Armen.] contendit. Nec sufficit accuratissimis Thucydidis rationibus, quamquam proxime ille ad verum accedens Marm. Par. Auctor ep. 62., qui Archelaum defuncto Perdiccae Olymp. XC, 1. successisse scribit. Imo defunctus est Perdiccas Olymp. XCI, 3. Vid. Boeckh. C. I. II. p. 341. coll. not. nostr. 640. Genuit insignem illam veterum de Perdiccae exitu dissonantiam altera de eius regni intervallo dissensio, non minus notabilis. Nicomedes enim Acanthius annos cum XLI. regnassee dicit, Theopompus XXXV, Anaximenes Lampsacenus XL., Hieronymus Cardianus XXVIII, Marsyas Pellaeus et Philochorus [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis. p. 57 seq.] XXIII. ap. Athen. V. p. 217 E. Ultimum numerum habet etiam Dexippus ap. Eusebium Scal. p. 57, 26. ap. Interp. Armen. p. 171. ap. Syncell. p. 262 D., item Syncellus ipse p. 247 B., sed XXVIII. Eusebius.

502) Σύμμαχος Μεσσήνιος] Diodorus XII. cp. 49. et Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 testes sunt. Meminit Symmachi etiam Pausanias VI, 2. 5.

503) Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ] E conjectura Scaligeri. Scholiastes ad Pind. Pyth. VII. p. 391 B.: Γέγραπται ἡ ὁδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναῖῳ νικήσαντι τὴν ὀδοηχοστὴν Πενθιάδα τεθρίππῳ. Quem locum manifesto corruptum Scaliger dupliciter sic corrigi posse putavit, ut aut pro ὀδοηχοστὴν scriberetur ελκοστὴν aut v. ὀδοηχοστὴν servato Ὀλυμπιάδα pro Πενθιάδα reponeretur. Quarum rationum alteram ad Olymp. LXXV, 3., alteram hic proponit. Sed huic ipsi quam maxime adversatur aetas Pindari, qui vitam in hanc usque Olympiadem non protraxit. Vid. not. 321.

504) Δωριεὺς] Confer nostra ad Ol. LXXXVII. s. n. 487.

505) Διότιμος] Diotimus Athen. Ol. LXXXVIII, 1. ex Diodoro XII. cp. 49. Idem Philotimus audit in Prolegg. Aristoph. p. XXIX.

των γεννᾶται κατὰ τινὰς⁵⁰⁷). Ἀριστοφάνης πρῶτον εἰδὼς διὰ Καλλιστράτου⁵⁰⁸).

β. **ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ**⁵⁰⁹). Λεοντίνοι ὑπὸ Σύρακουσίων πολεμοῦμενοι διὰ Γοργίου τοῦ ῥήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διαπρεσβεύονται⁵¹⁰). Λέσβιοι ἀπέστειλαν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων⁵¹¹). Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτοὺς παραδιδόασιν⁵¹²).

γ. **ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ**, οἱ δὲ **ΕΥΘΥΝΟΣ**⁵¹³). Ἰππώνικος Ἀθηναίων στρατηγὸς παρὰ ταξάμενος μετὰ Νικίου πρὸς τοὺς Ταναγραίους παραβηθούσας τῶν Βοιωτῶν νενίκηκε⁵¹⁴). Ἀῆλος καθαίρεται⁵¹⁵). Σεισμῶν γενομένων κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ θάλασσα τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον ὀνομαζομένην Ἀταλάντην ἐπέκλυσε⁵¹⁶). Λακεδαιμόνιοι τὴν Τραχίνα καλούμενην ἔκτισαν, καὶ

506) Ἀναξαγόρας] Testis Apollodorus ap. Diog. Laërt. II, 7. in cuius verbis τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδοῆς describi voluisse putandus est Scaliger. Cf. nos ad Ol. LXX, 1. s. n. 263.

507) Πλάτων γεννᾶται] Iterum testis Apollodorus apud Diog. Laërt. III, 2. Καὶ γίνεται Πλάτων, ὡς φησιν Ἀπολλοδώρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ὀγδοῇ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, Θαρρηλιῶνος ἑβδόμῃ. Cf. not. 498.

508) Ἀριστοφάνης] Scaligeri nota ad annum insequentem pertinet. Auctores Photius et Suidas s. v. Σαμίων ὁ δῆμος· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους εἰδὼς διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου [i. e. Ol. XCIV, 2.] κα' [leg. xδ' e coniectura Corsini FF. AA. III. p. 235] ἐπὶ Εὐκλείδους. Hinc simul intelligis, qua mente Cyrillus adv. Iul. I, 13 B. C. et Eusebius Aristophanem Olymp. LXXXVIII. [anno 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 257 C. anno 1. Hieronym.] floruisse scribant. Vid. etiam Clint. FF. III. II. p. 71 a. Chr. 426 Kr.

509) Εὐκλείδης] Praetor Athenis Ol. LXXXVIII, 2. ex Diodoro XII, 53 et Scholiasta Aristoph. Equitt. v. 237. Praeterea animadvertendum est, Archontis nostri nomen a Photio et Sulda s. v. Σαμίων ὁ δῆμος, item ab Aristotele Meteorol. I. cp. 6. non Εὐκλείδης, sed Εὐκλῆς scriptum esse. V. n. 661.

510) Λεοντίνοι] Enarrat Diodorus lib. XII. cp. 53. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 69 a. Ch. 427. coll. Prolegg.

511) Λέσβιοι ἀπέστειλαν] Refert idem Diodorus lib. XII. cp. 55. Ex Thucyd. III. cp. 2. Lesbii anno quarto belli Peloponnesiaci defecerunt, et quidem aestate anni i. e. Ol. LXXXVIII, 1. Vid. Clint. FF. III. II. p. 68 a. Chr. 428.

512) Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδ. Ex Diodoro XII. cp. 56. Thucydides III, 52. rem confert in aestatem anni quinti, ex quo bellum coepit, i. e. Ol. LXXXVIII 1.

513) Εὐθύνημος] Praetor Atheniensium Ol. LXXXVIII, 3. ex Diodoro XII. cp. 58. Occurrit etiam apud Athenaeum lib. V. p. 218 B. Idem Εὐθύνης appellatur a Philochoro ap. Schol. ad Lucian. Tim. 30. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 59) et a Scriptore Vitae Thucyd. anon. apud Poppo. Vol. I. P. I. p. 341 v. 8. quo loco Dodwellus Annal. Thucyd. ann. VI. belli Peloponnes. Εὐθύνημον reponere volebat. Non recte. Omnino verum nomen est Εὐθύνης. „Illa enim vocabatur Archon illius anni, quemadmodum nunc constat auctoritate inscriptionis, quam nuper edidit Rossius.” Theod. Bergk in Disputat. de Aristoph. fragm., quae adnexa est Meinekii fragm. com. graecor. II, 2. p. 910 not.

514) Ἰππώνικος] Testatur Athenaeus lib. V. p. 218 B.: Ὁ δὲ Ἰππώνικος ἐπὶ μὲν Εὐθύνημον ἀρχοντας στρατηγῶν παρατίθεται μετὰ Νικίου πρὸς Ταναγραίους καὶ τοῖς παραβηθούσας Βοιωτῶν, καὶ τῇ μάχῃ νενίκηκε. Cf. Thuc. III, 91, qui rem belli anno VI. aestatis temporibus i. e. Ol. LXXXVIII, 3. assignat. Adde Diod. XII, 65.

515) Ἀῆλος καθαίρεται] Diodorus XII, 58. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς νόσου τὰς αἰτίας τῆς συμφορᾶς ἐπὶ τὸ θεῖον ἀνέμιπον. διὸ καὶ κατὰ τινὰ χρησμόν. ἐκάθησαν τὴν νῆσον Ἀῆλον, Ἀπόλλωνος μὲν οὖσαν ἱερὰν, δοκοῦσαν δὲ μεινῆσθαι διὰ τοὺς τετελευτηκότας ἐν αὐτῇ, τιθάσθαι. ἀνασκάψαντες οὖν ἀπίστας τὰς ἐν τῇ Ἀῆλῳ θήκας μετένεγκαν εἰς τὴν Ῥήντιον καλουμένην νῆσον, πλησίον ἐπάρχονσαν τῆς Ἀῆλου. ἔταξαν δὲ καὶ νόμον, μήτε τίς τιν ἐν τῇ Ἀῆλῳ, μήτε θύπτειν. Eadem habes apud Thuc. III, 104, qui lustrationem anno belli VI., hiemis tempore perpetrata esse tradit. i. e. Ol. LXXXVIII, 3. [mense Maemacterione. Dodwell.] Meminit rei etiam Thucydidis Biographus anon. apud Popp. I. I. ὥσπερ τῆς Ἀῆλου καθάρσεως, ἣν περὶ τὸ ἑβδομὸν ἔτος ἐπὶ Εὐθύνημον ἀρχοντας γιγνέσθαι φασιν.

516) Σεισμῶν γενομένων] Auctor Diodorus XII. cp. 59. ad Ol. LXXXVIII, 3. Σεισμῶν δὲ μεγάλων γενομένων διεισδυμονήσαντες (scil. οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς Πελοποννησίους παραλαμβάνοντες) ἀνέκαμψαν εἰς τὰς πατρίδας. τηλικούτους δὲ συνέβη τοῖς σεισμοῖς γενέσθαι κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὥστε καὶ πόλεις τινὰς ἐπιθάλαττιον ἐπικλύσασαν τὴν θάλατταν διαφθεῖραι, καὶ κατὰ τὴν Λοκρίδα χειρρο- νῆσον καθεισώσης ῥῆξαι μὲν τὸν Ἰσθμόν, ποιῆσαι δὲ νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Ἀταλάντην. „Imo vero ante hos terras tremores Atalante insula fuit, ut supra c. 44. significavit. Cum maxime aquarum illa inundatione fuit superflua, quod Thucyd. III, 89. docenti, sicuti et Philostrato Heroic. XIX, 15. p. 744 credimus. Errorum Diodori casligarunt III. Scaliger ad Euseb. Chron. n. MDXCI. et Is. Casaub. in Strabon. IX. p. 651.” WESSLINGIUS. Thucydides III, 89 inundationes istas terraeque motus, quae Euboeam, Atalantam, Peparethum insulas infestarent, anno belli VI., aestate, i. e. Olymp. LXXXVIII 3. accidisse testa-

μετωνόμασαν Ὑράκλειαν⁵¹⁷). Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος ἐνίκησε τὴν λαΐ Πυθιάδα ἄρματι⁵¹⁸).
 δ. Στρατοκλῆς⁵¹⁹). Ἐκλειψς σελήνης Βοηδρομιῶνος πέμπτη ἰσταμένου⁵²⁰). Κλέων στρατηγὸς ἐχειροτονήθη⁵²¹). Ἥλιος ἐξέλειψεν Ἀνθεστηριῶνος ἑκτη ἐπὶ δέκα⁵²²).
 Ἰππεῖς Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν δι' αὐτοῦ ποιητοῦ δημοσίᾳ εἰς Ἀθήναια⁵²³).
 Ο.Α. ΠΘ. Σύμμαχος Μεσσήνιος τὸ β'⁵²⁴). Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον τὸ τρίτον⁵²⁵). Ἑλλάνικος ὁ Ἀλκαίνετου παῖς πυγμῇ⁵²⁶).
 α. ΙΣΑΡΧΟΣ⁵²⁷). Ἐνιαύσιοι σπονδαὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφβολιῶνος⁵²⁸). Αἱ πρῶται Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἅσται. Κρατῖνος νικᾷ Πυτίνην. Ἀμειψίας τὸ δράμα Κοινὸν διδάσκει⁵²⁹). Ἡ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ Ἀήλιον ἦτα⁵³⁰). Δημοσθένης τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς τὴν Πύλον ἐτείχισε⁵³¹).

p. 322 a.

tur. Eodem Scaliger etiam verba: τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον debet. Cf. de insula Atalante priori quidem tempore deserta, sed Ol. LXXXVII, 2. ab Atheniensibus munita, id. Thuc. II, 32, Steph. s. v. Ἀταλάντη et Strab. I. p. 42, 5 seqq. X. p. 293, 18 seqq. Est praeter hanc Atalantam, iuxta Locridem Opuntiorum sitam, etiam altera eiusdem nominis insula, Piraeo Attico opposita, quam commemorat Strab. lib. IX. p. 272, 44 seqq.

517) Λακεδαιμόνιοι τὴν Τραχίνα] Refert Diodorus XII. cp. 59. ad Ol. LXXXVIII, 3., Thucydides III, 92 ad Ol. LXXXVIII, 2. Cf. Strab. I. p. 41, 51 et IX. p. 295, 47.

518) Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος] Arcesilaus ex Scholiasta ad Pind. Pyth. V. p. 377 cnrru Pythia vicit Pyth. XXXI.: quae victoria Olymp. LXXVIII, 3. recte assignata, hic male repetitur. Vid. not. 374.

519) Στρατοκλῆς] Archon Athenis Ol. LXXXVIII, 4. ex Diodoro XII. cp. 60. Meminit eius etiam Scholiastes Aristoph. Nubb. v. 585., item Auctor Argum. Equitt.

520) Ἐκλειψς σελήνης Βοηδρομιῶνος πέμπτη ἰσταμένου] Sic procul dubio haec verba legenda sunt. Errore typographi coniuncta sunt πέμπτη ἰσταμένου Κλέων στρατηγὸς ἐχειροτονήθη. Auctor huius defectionis ipse Aristophanes Nubb. v. 585. est: ἡ σελήνη δ' ἐκλείπει τὰς ὁδοὺς, ubi Scholiastes haec habet: ἐπειδὴ ἐκλειψς ἐγένετο σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτι ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομιῶν (leg. Βοηδρομιῶνος). De verbis πέμπτη ἰσταμένου cf. Prolegg.

521) Κλέων στρατηγός] Septimo belli anno, hieme appropinquante, i. e. Ol. LXXXVIII, 4. Cleon dux electus. Auctor Thucydides IV, 28 coll. IV, 39. Vid. etiam Diod. XII. cp. 65. Auct. Didasc. alt. ad Aristoph. Equitt. coll. Equitt. v. 391. ibique et ad Lucian. Timon. cp. 30. veterum criticorum Scholl.

522) Ἥλιος ἐξέλειψε] Testatur Thucydides IV, 52. Cf. Scalig. Emendat Tempp. lib. II. p. 63 ed. 1629. et Petavii Doctrin. Tempp. X, 28.

523) Ἰππεῖς Ἀριστοφάνους] Auctor Didascaliae alt. ad Aristoph. Equitt. ἰδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Ἀθήναια [i. e. Gamellione], δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους.

524) Σύμμαχος Μεσσήνιος] Testes Africanus apud Euseb. χρόν. λογ. p. 41 et Diodorus XII, cp. 65. Scaliger perperam verbum στάδιον omisit.

525) Δωριεὺς Διαγόρου] Conf. nostra ad Ol. LXXXVII. s. n. 487.

526) Ἑλλάνικος] Auctor est Pausanias VI, 7, 3. Ἑλλάνικον δὲ τὸν Ἀλκαίνετου καὶ Θέαντον, ἐπὶ πυγμῇ παίδων ἀνυγορευθῆναι, τὸν μὲν ἐννάτῃ πρὸς ταῖς ὀγδοήκοντα Ὀλυμπιάδι, τὸν δὲ τῇ ἐφεξῆς ταυτῇ συνέβαινεν τὸν Θέαντον.

527) Ἰσάρχος] Praetor Athenis Ol. LXXXIX, 1. ex Diodoro XII, 65. Meminerunt eius etiam Athen. V, p. 218 D., Auctor Didascal. ad Nubb. Aristoph., Schol. Nubb. 549. 552.; Philoch. ap. eund. Schol. Vesp. 210. et 716. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 51 seq. 60.]: quo tamen postremo loco ante Palm. Exerc. p. 738. Ἰσάρχου legebatur.

528) Ἐνιαύσιοι σπονδαί] Testis Athenaeus I. I. οὗς οἷα εἰκὸς ἐν Ἀθήναις ἀσφαλῶς διατρέβειν, πρὸ τοῦ τὰς ἐνιυπόλους ἐπὶ Ἰσάρχου Ἐλαφβολιῶνος συντελεσθῆναι σπονδὰς. Accuratus Thucydides IV, 118 seq. inducias istas d. XIV. Elaphebolionis Atheniensium, sive d. XII. Gerastii Lacedaemoniorum, factas esse dicit. Diodorus XII, 72. eas anno insequenti attribuit. V. Krueg. ad Clint. FF. III. II. p. 72 a. Chr. 423.

529) Αἱ πρῶται Νεφέλαι] Verba sunt Scholiastae Aristoph. in Argum. Nubb., αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτι Κρατῖνος μὲν ἐνίκᾳ Πυτίνην, Ἀμειψίας δὲ δράμα Κύννον διδάσκει. i. e. (cf. Athen. V. p. 218 C.) biennio aucte Eupolidis Colacae, quae docta est fabula Archonte Alcaeo. Caeterum corruptum illud Κοινόν, quod servavit Scaliger, in Κόννον mutavit Casaubonus ad Athen. I. I., Meursius Bibl. Attic., Hemsterhusius ad Polluc. II. p. 1353. Cf. de Conno Ampisiae Meinek. Hist. crit. p. 201 seqq. quem eundem etiam vide p. 47 seq. de Cratini Πυτίνην.

530) Ἡ τῶν Ἀθηναίων] Diodorus XII. cp. 70. — Athenienses Ol. LXXXIX, 1. hieme, [Thuc. IV, 100], apud Delium, quod oppidum in agro Tanagraeo situm [Thuc. IV, 76.] paullo ante expugnatum muni-
 verant [Diod. XII, 69. / Thuc. IV, 90], fusi fugatique, Boeotis illud reddere coacti sunt. Socratem illi proe-

- β. *AMYNIAS*⁵³²). Αἱ δευτέραι Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν⁵³³). τῷ αὐτῷ καὶ Σφήκες Ὀλυμπίων ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Αἰθναίαν⁵³⁴). Ὁ νεὺς τῆς Ἡρας ἐν Ἀργεὶ κατεκαύθη, Χρυσίδος τῆς ἱερείας λύχρον θείας ἤμμενον πρὸς τὰ στέμματα, ἔκτον καὶ πεντηχοστὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἱερωμένης⁵³⁵).
- γ. *ΑΛΚΑΙΟΣ*⁵³⁶). Εὐπολὶς τοὺς Κόλακας ἐδίδαξε⁵³⁷). Βρασίδης ὁ Λάκων περὶ Ἀμφίπολιν ἀριστεύσας καὶ πολλοὺς τῶν ἀντιταττομένων Ἀθηναίων ἀνελὼν ἡρώϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον⁵³⁸). Σπονδαὶ πεντηκονταετῆς Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμοίων⁵³⁹).

lio interfuisse notum est ex Platon. Sympos. p. 221 A., Strab. IX. p. 278, 5 seqq., Diog. Laërt. II, 22, ubi vid. Menag.

531) *Δημοσθίνης*] Conf. quae ad Ol. XCIV, 4. disseruimus.

532) *Ἀμύνιος*] De nomine huius Archontis variant Diodori XII, 72 codices inter *Ἀμύνιος*, *Μύνιος*, *Ἀμνίας*, *Ἀμνίος*, *Ἀμνίας*. Postremam vocem praeter plerosque Diodori libr. Mss. habet etiam Argum. Vespri. et ipsa fabi. v. 74. Nihilominus vera nominis scriptura *Ἀμύνιος* esse videtur (vid. Schol. Nubb. 31.), quam tuentur Auctor Didasc. ad Aristoph. Nubb. (V. apud Bekker.), Athen. V. cp. 18. p. 218 D., Schol. ad Lucian. Timon. cp. 30., item Schol. Nubb. v. 31. 552., nisi quod *Ἀμύνιος* pro *Ἀμνίος* praebet, vulgata ei et i permutatione.

533) *Αἱ δευτέραι Νεφέλαι*] Testatur Auctor Didascaliae ad Aristoph. Nubb. (V. apud Bekker.) *Αἱ δευτέραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμύνιου ἄρχοντος*.

534) *Τῷ αὐτῷ καὶ Σφήκες*] Scriptor Argumenti Aristoph. Vespri., *Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμύνιου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Αἰθναίαν*.

535) *Ὁ νεὺς τῆς Ἡρας ἐν Ἀργεὶ*] Auctor Thucydides IV. cp. 133., cui Pausanias refragatur in eo, quod lib. II, 17. 7., III, 5. 6. Chrysidem non, ut ille, Philiuntem, sed Tegean aufugisse perhibet. Hinc saltem constare credas fugisse Chrysidem. Sed hoc quoque diluit Clemens Alex. Protrept. ad Graec. p. 35 B, Chrysidem una cum templo combustam narrans. Ac facit cum Clemente, uti solet, Arnobius lib. VI. Facile illud veterum de Chryside dissidium componere liceret, si liber ille singularis, quem Hellanicus de Argivis Herae sacerdotibus perscripsit [v. Sturz. Hellenic. Fragm. ed. II. p. 79—84], aetatem tulisset. Aetas Chrysidis certior. Agebat enim, teste Thucydide II, 2, duodequingagesimum sacerdotii annum, quum bellum Peloponnesiacum exarsit, nonoquo belli anno, eiusque anni mense sexto Philiuntem aufugit. Fugit igitur Ol. LXXXIX, 2., mense Pyanepsione (Boedromione: Dodwell. Annal. Thucyd. p. 156), quinquagesimo sexto sacerdotii anno, quod secundum eundem calculum Ol. LXXV, 3. auspicata est. Cf. Scal. ad Ol. LXXV, 3. Excepit Chrysidem Phainis. Thucyd. IV, 133. Memorantur Iononis sacerdotes praeter duas istas etiam hae: Callithyia, Pirantis fil., prima sacerdos. Euseb. Hieronymi p. 71 n. 376. coll. Afric. ap. Syncell. p. 149 D. et ap. Euseb. Gr. p. 26, 22., ubi perperam Scaliger *Καλλιθῦνιαν Σπείραντος* dedit. Hypermetra, Danaei fil. Euseb. Hieronym. p. 80 n. 580. coll. Syncell. p. 157 A. [Euseb. Gr. Scal. p. 29, 40]. Alcyone s. Alcinoe, Stheneli et Nicippes filia, Pelopis neptis. Heyn. ad Apollod. p. 685, Hellenic. ap. Dionys. R. A. I, 22: *τρίτῃ γενεᾷ πρότερον τῶν Τρωικῶν Ἀδμετῇ, Herculis temporibus*. Marm. Farnes. Callisto sub excidium Troiae. Hellenic. np. Tzetz. Posthom. 776 sq. Cydippe, temporibus Croesi. Cf. Fischer. ad Aeschin. diall. III, 10. p. 136 sq. et Sturz. Hellen. Fr. ed. II. p. 80.

536) *Ἀλκυῖος*] Archon Athenis Ol. LXXXIX, 3. ex Diodoro XII. cp. 73. Meminerunt eius Thucydides V, I, 25., Athenaeus V, 215. D. 218. C. E., Scholiastes Aesch. p. 755, Androtion ap. Schol. Aristoph. Nubb. 549. 552. [Fragm. ap. Siebel. pag. 119] Philoch. ap. eund. Schol. Pac. 465. [Fragm. ed. Sieb. p. 60]: quo postremo loco *Ἀλκυῖον* pro corrupto *Ἀλκυῖωνος* restituerunt Petit. Miscell. I, 8 et Palm. Exerc. p. 745: denique Auctor Scholii, quod nuper demum in lucem protraxit Guil. Dindorf. ad Aristoph. Pac.: *ἐνέχρη δὲ τῷ δρώμενι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκυῖον, πρῶτος Εὐπολὶς Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εὐρήνη, τρίτος Λεύκων Φρύγοροι*.

537) *Εὐπολὶς τοὺς Κολ.*] Auctor Athenaeus lib. V, 218 B. *τέθνηκε δὲ πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκυῖον διδασκαλίας τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων (Ἰππώνικος)*, Confirmat nunc Scholium ad Arist. Pac. modo ascriptum. Cf. Meinek. Hist. crit. com. Graec. p. 130 seqq.

538) *Βρασίδης ὁ Λάκων*] Diodorus Brasidae mortem Ol. LXXXIX, 3. assignat, hoc usus praeconio XII. cp. 74.: *ὁ μὲν Βρασίδης ἀριστεύσας καὶ πλείστους ἀνελὼν (ἐν τῇ περὶ Ἀμφίπολιν μάχῃ) ἡρώϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον*. Eandem rem tradit Thucyd. V. cp. 10.

539) *Σπονδαὶ πεντηκονταετῆς*] Testatur Thucydides V, 19 seq. foedus L. annorum inter Athenienses et Lacedaemonios Alcaeo Archonte initum esse d. XXIV. Elaphebolionis Attici (ἔκτῃ φθίνοντος) sive d. XXVI. (τετάρτῃ φθίνοντος) Artemisii Lacedaemoniorum [Martio a. 421.]. Consentit in anno pacis Diodorus XII. cp. 74. Cf. Scal. Emendat. Temp. lib. I. p. 29 ed. 1629.

- δ. *ΑΡΙΣΤΙΩΝ*⁵⁴⁰). *Εὐπολις τὸν Αὐτόλυκον ἐδίδαξε*⁵⁴¹). *Φερεκράτης τοὺς Ἀργεῖους ἐδίδαξεν*⁵⁴²).
- ΟΛ. γ. *Υπέρβιος Συνακούσιος στάδιον*⁵⁴³). *Θέαντος παῖς πυγμαῖ*⁵⁴⁴). *Ἀνδροσθένης Ἀρχὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον*⁵⁴⁵). *Οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἡλείων εἰσέρχονται, ὥστε μὴ θύειν, μηδ' ἀγωνίζεσθαι οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην αὐτοῖς, ἣν ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ νόμῳ Ἡεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν*⁵⁴⁶).
- α. *ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ*⁵⁴⁷). *Ἀθηναῖοι Ἀηλίοις ἀπέδωσαν τὴν νῆσον κατὰ χρησμόν καὶ κατήλθον εἰς τὴν πατρίδα οἱ τὸ Ἀτραμύτιον οἰκοῦντες Ἀήλιοι*⁵⁴⁸). *Ὁ τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος ἀναζωπυρεῖται*⁵⁴⁹). *Σπονδὰς ἐποίησαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαντινῆς καὶ Ἡεῖοι*⁵⁵⁰).
- β. *ΑΡΧΙΑΣ*⁵⁵¹). *Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργεῖους διὰ τὰ ἐς Τροιζηνίους Λακεδαιμονίων συμμάχους ὑπὸ τῶν Ἀργείων παρανεμομημένα*⁵⁵²). *Λακεδαιμό-*

540) *Ἀριστίων*] Archon Athenis Ol. LXXXIX, 4. secundum Athenaeum V. cp. 17. p. 216 D. et cp. 18. p. 218 D. et E., quem expressit Scaliger, *Ἀριστίων*, sec. Diodorum XII. cp. 75. *Ἀριστίων*, cui et ipsi *Ἀριστίων* restituendum esse censet Meurs. de Archont. Athen. III. cp. 7. p. 110. Vid. Schol. Aeschin. ed. Bekker. in Actt. Acad. Boruss. a. 1836. p. 356 coll. Aug. Meinek. in Th. Bergkii et Iul. Caesaris Diar. Antiq. a. 1843. 2. n. 24.

541) *Εὐπολις τὸν Αὐτόλυκον etc.*] Athenaeus lib. V. p. 216 D. E.: *ἔστι δὲ ὁ καιρὸς, καὶ ὃν Ἀριστίων ἄρχων ἦν. ἐπὶ τούτου γὰρ Εὐπολις τὸν Αὐτόλυκον διδάξας διὰ Δημοσθένιον χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτόλυκου.* Cf. Mein. Hist. crit. p. 117, qui duas fuisse fabulae recensiones doret.

542) *Φερεκράτης τοὺς Ἀργ.*] Athenaeus V. cp. 18. p. 218 D. λέγει γοῦν· *„εἰ γὰρ ἴεν ἄνθρωποι Ἀργεῖοι, οἷους πέρουσι Φερεκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ἀθηναῖοι.”* *Ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ Ἀριστίωνος ἄρχοντος.* Hic nimirum verus est fabulae Pherecrateae titulus, neque vero aut Scaligeri *Ἀργεῖοι*, aut Scholiastae Aristoph. Avv. v. 859. *Ἀργεῖοι.* Vid. Meurs. Biblioth. Graec. I. s. n. *Φερεκράτης* (cf. Gronov. Thesaur. antiqu. Graec. T. X.), Heinrich. Diss. de locis aliquot Protag. Plat. Kil. a. 1813., Meinek. Hist. crit. p. 71.

543) *Υπέρβιος*] Ex Africano apud Euseb. chron. log. p. 41 et Diodoro XII, 77.

544) *Θέαντος παῖς*] Auctor Pausanias lib. VI, 7. 3., cuius verba excitavimus ad Ol. LXXXIX, s. n. 526.

545) *Ἀνδροσθένης*] Testis est Thucydides V, 49: *Ὀλύμπια δ' ἐγένετο τοῦ θέρους τούτου (i. e. aestate anni, qui duodecimus erat belli), οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρχὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκη.* Cf. Paus. VI, 6. 1.

546) *Οἱ Λακεδαιμόνιοι*] Transtulit Scaliger Thucydidis verba e lib. V. cp. 49.

547) *Ἀστυφίλος*] Archon Olymp. XC, 1. sec. Athenaeum V. cp. 18. extr. p. 218 D. E., quem amplexus est Scaliger, *Ἀστυφίλος*, at sec. Diodorus XII, 77. *Ἀριστόφυλος*, ubi tamen *Ἀστυφίλου* nomen reponendum esse iure statuerunt Palmerius, Vossius, Wesselingius. Confirmat Athenaei scripturam Marm. Par. ep. 62.

548) *Ἀθηναῖοι Ἀηλίοις*] Auctor est Diodorus XII. cp. 77. init., ubi eadem fere verba habes, atque hoc loco. Contra Thucydides V, 32. Delios ab Atheniensibus oraculi iussu restitutos in patriam enarrat anno belli undecimo, eiusque aestate, i. e. Ol. LXXXIX, 4. Vid. Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1834. Class. hist. p. 6 coll. Paus. IV, 27. 5., Diod. XII, 78., Thuc. VIII, 108. De Atramytio s. Adramytio (utramque enim et per δ et per τ scripturam solitam fuisse docet Steph. s. v. *Ἀδραμύτιον*), Mysiae oppido, vid. praeter Diod. l. c. Strab. XIII. p. 400, 28 et Thuc. V, 1. VIII, 108.

549) *Ὁ τῶν Λακεδαιμόνιων*] Scaliger mutuatus videtur a Diodoro XII, 77: *τῶν δὲ Ἀθηναίων οὐκ ἀποδιδόντων Λακεδαιμονίοις τὴν Πύλον, πάλιν αἱ πόλεις αὐταὶ πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο καὶ πολυμικρῶς ἐίχον.* Thucydides tamen lib. V. cp. 35. nova illa post foedus inter Lacedaemonios et Athenienses factum dissidia, quorum causa fidem sibi invicem non habuerint, anno belli XI., ineunte aestate, i. e. Ol. LXXXIX, 4. orta esse dicit. De vocabulo *ἀναζωπυρεῖν* consulendus est Piersonus ad Moerid. p. 170.

550) *Σπονδὰς ἐποίησαντο*] Testis est Thucydides lib. V. cp. 47. init. *σπονδὰς ἐποίησαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαντινῆς καὶ Ἡεῖοι*: id quod ex cp. 49. eo anno factum esse apparet, quo Androsthenes pancratio Olympia vicit i. e. Ol. XC, 1. Cf. s. n. 545.

551) *Ἀρχίας*] Archon Athenis Ol. XC, 2. ex Diodoro XII. cp. 78. princ.

552) *Πόλεμος Λακεδαιμονίων*] Diodorus XII. cp. 78. ad Ol. XC, 2. *Τούτους δὲ (scil. τοὺς Ἀθηναίους) οἱ Ἀργεῖοι παραλαβόντες ἱστράτευσαν ἐπὶ Τροιζήνα πόλιν σύμμαχον Λακεδαιμονίων.* Et paullo post: *οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι παροξυνθέντες ἐπὶ τοῖς ἐς τοὺς Τροιζηνίους παρενομήμασιν ἐγνωσαν διαπολεμῆν πρὸς Ἀργεῖους. διὸ καὶ δύνανται ἀθροίσαντες ἐπίστησαν ηγεμόνα Ἄγιν τὸν Βυσιλέα.* Thucydides, qui et ipse hanc expeditionem a Lacedaemoniis adversus Argos anno belli XIV., sub mediam aestatem, i. e. Ol. XC, 4. susceptam tradit, eam tamen quum propter Epidaurios ab Argivis perpetuis incursionibus lacessitos, tum ne glisceret civitatum Peloponnesiacarum defectio latiusve serperet, a Lacedaemoniis decretam affirmat. Cf. V, 57.

νιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς λύσαντες Ἀθηναίους ἐπολέμησαν⁵⁵³). Αἱ διαψήφισεις, ἦτοι αἱ τῶν ἐν δήμοις ἐξετάσεις, ἐσέχθησαν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ἔκτῳ τῆς Ἀτθίδος⁵⁵⁴).

γ. **ΑΝΤΙΦΩΝ**⁵⁵⁵). Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διαπρεσβευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἐποίησαντο καὶ συμμαχίαν συνέθεντο⁵⁵⁶). Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον ἐκπολιορχήσαντες πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ παῖδας καὶ γυναῖκας ἤβηδὸν ἀπέσφαξαν⁵⁵⁷).

δ. **ΕΥΦΗΜΟΣ**⁵⁵⁸). Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιὸς στεφανοῦται Ἀθηναίους⁵⁵⁹). Πλάτωνος τῆς ἡλικίας τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος⁵⁶⁰).

ΟΛ. 44. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον⁵⁶¹). Εὐαγόρας Ἡλείος συνωρίδι τελείᾳ πρῶτος⁵⁶¹).

α. **ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ**⁵⁶²). Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος ἐγενήθη⁵⁶³). Ἀρχιππος Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀρχαῖος ἐνίκησεν ἅπαξ⁵⁶⁴). Ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενο-

553) Λακεδαιμόνιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους] Hoc enim anno Alcibiades, Atheniensium dux, Argivis contra Lacedaemonios opem tulit. Diodorus XII. cp. 78. coll. cp. 77. et Thucydides V, 42.

554) Αἱ διαψήφισεις] Harpocration, s. v. διαψήφισεις: Ἐπιλέστατα δὲ διαίκεται περὶ τῶν διαψήφιστων, ὡς γέγοναι ἐπὶ Ἀρχίου ἄρχοντος, Ἀνδροτίων (Fr. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 119) ἐν τῇ Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος (Fr. ap. eosdem p. 61) ἐν ἔκτῳ τῆς Ἀτθίδος. Nomine Archontis deceptus Scaliger ad h. a. retulit, eumque secutus est Meierus de Bonis Damnator. p. 79, sed luculenter demonstravit Boeckh in Commentat. de Disposit. Attid. Philoch. in Actis Academ. Boruss. a. 1832. Class. hist. p. 21, illam Διαψήφισιν pertinere ad Archiam Archontem Ol. CVIII, 3. Eiusdem, cuius Scaliger et Meierus, erroris reus est etiam Schoemannus de Comitibus p. 385, qui tamen nuper in Antiquitt. Iur. Publ. Graec. p. 206 retractavit sententiam.

555) Ἀντιφῶν] Archon Athenis Ol. XC, 3. ex Diodoro XII, 80.

556) Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι] Auctor Diodorus XII, 80 ad Ol. XC, 3. Cf. Thucyd., qui lib. V. cp. 79. illam cum Lacedaemoniis societatem ab Argivis anno belli XIV., hieme exeunte, i. e. Ol. XC, 3. initam et ipse testatur.

557) Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον] Diodori sub Ol. XC, 3., XII. cp. 80. τὴν τε Μῆλον πολιορκήσαντες ἤβηδὸν ἀπέσφαξαν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἐξηνδραποδίσαντο (scil. οἱ Ἀθηναῖοι). Sed Thucyd. V, 116 eandem rem anno belli XVI., ineunte hieme; i. e. Ol. XCI, 1., gestam esse affirmat. Vid. Schol. ad Aristoph. Aves v. 183. coll. Prolegg.

558) Εὐφήμος] praeturae gessit apud Athenienses Ol. XC, 4. ex Diodoro XII, 81. Meminit eius etiam Athenaeus V. cp. 18. p. 217 A.

559) Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιός] Athenaeus l. c. sic: Ἐπεὶ Ἀγάθων ἐνίκη, Πλάτων ἦν δεκατεσσάρων ἐτῶν· ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Εὐφίμου στεφανοῦται Ἀθηναίους. Cf. de Agathone Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II, 3. p. 981 seqq.

560) Ἐξαίνετος] Testes sunt Diodorus XII, 82, Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Aelianus Var. Hist. II, 8. Corrupte addit apud Afric. Ἐξάγιντος, pro quo Scaliger Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 a., probante Meursio de Arch. Athen. III, 9. p. 112, Ἐξαίνετος scribebatur censet. Armeniacus tamen Eusebii interpretes Auchero Not. P. I. p. 294 teste medium quoddam tenet Ἐξαίνετος. Caeterum hunc Exaenenum Empedoclis familiae cognatum fuisse, haud improbabiliiter coniecit Simon. Karsten. in Empedocle suo p. 5.

561) Εὐαγόρας] Euagoras Eleus Ol. XCIII. vicit συνωρίδι τελείᾳ πρῶτος ex testimonio Pausaniae V, 8. 3., Africani apud Euseb. l. l., Xenophontis Hell. I, 2. 1., ita ut vero errore calami Scaligeriani, aut, si mavis, incuria typothetae in hanc Olympiadem irrepserit.

562) Ἀριστομνήστος] Archon Athenis Ol. XCI, 1. ex Diodoro XII, 82 init. Memorat eundem Enarrator Argum. II. Aristoph. Avv., sed Ἀρίμνηστον appellat: quo eodem nomine eum insigniunt Isaeus περὶ τοῦ Φιλακτῆμονος κλήρον p. 67 et Hesychius s. v. Ἐρμολογίδου coll. Meurs. de Arch. Ath. III. cp. 9. et Lectt. Att. lib. IV. cp. 31.

563) Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος] Haec facile dictum est, quo nixus auctore Scaliger hunc annum Xenocratis natalem statuerit. Nam Diogenes lib. IV, 14. Xenocratem Ol. CX, 2. Lysimacho, qui aliis Lysimachides, Archonte Athenis in schola regenda Speusippo successisse, annoque postquam ei successit, vicesimo sexto, aetatis vero octogesimo tertio mortem obisse dicit, quibus calculis subductis Xenocratem Ol. XCVI, 1. natum, et Ol. CXVI, 3. obisse mortem invenies. An rursus ad Scaligeri nimiam festinantiam confugiendum est, quam iam saepius in hoc libello deprehendimus? Certe hoc satius duximus, quam cum Meursio lib. III. cp. 9. p. 114 ex hoc Scaligeri errore in Diogenis loco ἔτος ἡδὲ γεγενηὶς δεύτερον καὶ ἑκάστὸν corrigendum esse colligere pro γεγενηὶς δεύτερον καὶ ὀγδοηκοστόν. Cf. nostra ad Ol. CX, 2. CXV, 3. CXVI, 3.

564) Ἀρχιππος] Auctor Suidas, qui s. v. Ἀρχιππος· ἐνίκησεν, inquit, ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Accinit Eudoc. p. 68. Conf. Mein. Hist. crit. p. 205.

κλῆς καὶ Εὐριπίδης, καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς. Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῶ. Τοῦτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμίδει καὶ Τρωσὶ καὶ Σισύφῳ σατυρικῶ⁵⁶⁵).

β. ΧΑΒΡΙΑΣ⁵⁶⁶). Πλεισιτώνας Λακεδαιμονίων βασιλεύει ἔτη ἡ⁵⁶⁷). Ὅρνιθες Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει⁵⁶⁸). Ἀθηναῖοι πόλεμον ψηφίζονται κατὰ Συρακουσίων⁵⁶⁹). Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν κατακοτὴν τῶν Ἑρμῶν φυγῶν ἐς Σπάρτην Λακεδαιμονίους πείθει ἐπιθέσθαι Ἀθηναίους⁵⁷⁰). Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόρῳ τὸν ἄθιον τάλαντον ἐπεκρύναντο⁵⁷¹). Ἱμεραίων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων χειρωθεῖσα καὶ κατασχαφεῖσα διέμεινεν ἀοίκητος⁵⁷²).

565) Ἀντιγωνίσαντο ἀλλήλοις] Totidem verbis habes apud Aelianum Var. Hist. II, 8, ubi illud quidem recte vidit Scaliger, κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἔκτὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνέκα Ἐξαινέτος ὁ Ἀφραγαντίος σιάδιον etc. mutandum, esse in κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐννεακοστήν Ὀλ. Alterum non vidit, pro Τρωσὶ legendum esse Τρωάσι, quod primum restituit Aeliano Musgrav. in Chronol. scen., probantibus God. Hermann. De tetral. compos. p. 13. 5, Welck. in Mus. Rhen. Suppl. II. Sect. II. a. 1839. p. 442. Add. Schoell. in lib. qui inscribitur: „Beiträge zur Kenntniss der trag. Poësie der Griechen.“ Tom. I. Berol. a. 1839. p. 39 not. 11., H. Zirndorfer. de chronolog. fabb. Eurip. Marh. a. 1839. p. 69. Iam vero ex Schol. Arist. Vesp. 1317 constat, Troades Euripidis VII. annis post Aristophanis Vespas doctas esse. Ergo Euripidis illud cum Xenocle certamen accuratius Ol. 91, 2. assignabitur. De Xenocle vid. Welck. Mus. Rhen. Suppl. II, 3. p. 1020 — 1024.

566) Χαβρίας] Summo apud Athenienses magistratu functus est Ol. XCI, 2. ex Diodoro XIII. cp. 2. Meminit eius etiam Scholiastes Arist. Plut. 179., Philochorus ap. ennd. Schol. Avv. 767. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 63), item Enarr. argum. II. et III. Aristoph. Avv. coll. Meinek. Quaest. Scen. I. p. 34. [Hist. crit. com. Gr. p. 41].

567) Πλεισιτώνας] Auctor Diodorus I. XIII. cp. 75. init. ad Ol. XCIII, 1. προσετίθη δὲ καὶ συνωρίς κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀλυμπιάδα (scil. 99.) καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις Πλεισιτώνας ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη πεντήκοντα, διαδixύμενος δὲ τὴν ἀρχὴν Πανσανίας ἤρξεν ἔτη δεκατέττα. Sic Diodorus. Verum pro πεντήκοντα, quod exhibent codd. Cousin. CXLIX., Laur. XII., Paris. pr. et alt., Claromont., Venet. pr., Steph. edit. margo, caeteri exhibent ὅκτω, quod amplexus Scaliger iure suo Plistonactis, ex familia regia priore Eurysthenidarum oriundi, auspiciis Ol. XCI, 1. vel 2. assignare potuit. At πεντήκοντα unice vera est scriptura, ita ut Plistonax, licet admodum puer, iam rex factus sit Ol. LXXX, 3. Caeterum his Diodori audacius usus Dodwellus Annal. Thucyd. p. 73. poenas dat Wesselingio ad Diodori I. 1. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. III. p. 227 Kr.

568) Ὅρνιθες Ἀριστοφ.] Tradit Enarrator Argum. ad Arist. avv. II., ἐπὶ Χαβρίῳ τὸ δρῦμα καθήκειν εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου. Cf. argum. I. et Schol. ad Arist. Avv. γ. 997. Certarunt autem cum Aristophanis Ὅρνισιν. Amipsiae Κωμασταὶ et Phrynichi Μονότροπος, Dionysiis urbanis i. e. m. Elaphelione s. Martio a. a. Chr. 414. Verum ante, Gamelione mense i. e. Ianuario, idem Aristophanes Ἀμφιάρων docuerat Lenaeis. Vid. Argum. Avv. II. et III.

569) Ἀθηναῖοι πόλεμον] Diodorus XIII. cp. 2. init. expeditionem in Siciliam ab Atheniensibus decretam et Nicias, Lamacho, Alcibiadi ducibus commissam esse tradit Ol. XCI, 2. Sed compulit Diodorus hanc rem, uti nonnullas alias, in hunc annum, quae superioris decursu acciderunt. Illo enim anno (Ol. XCI, 1.) Mercurii statuas mutilatas refert Hesych. s. v. Ἑρμοκοπίσαι, eodemque Athenienses suscepisse bellum una cum Thucyd. VI, 30. docet Isaeus de Philoctem. heredit. p. 57. Cf. Wessel. ad Diod. I. 1.

570) Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν κατακοτὴν] Diodorus XIII. cp. 5. init.: τούτων δὲ πραττομένων (Ol. XCI, 2.) οἱ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐχθρὸν μισοῦντες τὸν Ἀλκιβιάδην ἐν Ἀθήναις, πρόφασιν ἔχοντες τὴν τῶν ἀγαλμμάτων περικοπὴν, διέβαλον αὐτὸν ἐν ταῖς δημογροῖαις ὡς συνωμοσάντα κατὰ τοῦ δήμου πεποιημένον. Et paullo post: ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς Ἰταλίας διαπλεύσας ἐπὶ Πελοπόννησον ἔφυγεν εἰς Σπάρτην, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους παρώξυνεν ἐπιθέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις. Cf. Thuc. V, 27 sqq. 61, et maxime 88 sqq., ubi Alcibiades, quum ad caussam de violatis Hermis dicendam e Sicilia arcessitus et ob desertum capitis iudicium damnatus Spartam petisset, Lacedaemonios ad bellum Siciliensibus inferendum adhortans stimulansque introducitur, anno belli XVII., tempore hiberno, i. e. Ol. XCI, 2. Sed Hermiae ipsae mutilatae sunt Ol. XCI, 1. (Cf. Thuc. I, 27 cum nota praeced.) et quidem secundum Plut. Alcib. p. 201 E. ἔτης καὶ νῆας οὗσης i. e. tricesima mensis die idemque a Diodoro XIII. cp. 2. traditur, qui νομηνίαν fuisse scribit. Unde Dodwell. Annal. Thucyd. p. 185 id prima Thargelionis Attici die gestum putat. Contra Corsin. F. Att. II. p. 298 sqq. plenilunio Hermas truncatas esse demonstrat. Cf. Andoc. de Myster. p. 6. Wesseling. ad Diod. ed. Argorat. T. V. p. 542.

571) Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι] Auctor Diodorus lib. XIII. cp. 6. ad Ol. XCI, 2. τούτων δὲ πραττομένων Διαγόρας ὁ κληθεὶς ἄθιος διαβολῆς τυχὼν ἐπ' αἰσθελεία, καὶ φοβηθεὶς τὸν δῆμον, ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόρῳ ὀργυρίον τάλαντον ἐπεκρύναν. De Diagora cf. Prolegg.

γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ⁵⁷²). Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παροξυνθέντες τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς ἔλυσαν⁵⁷³).

δ. ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΚΛΕΑΡΧΟΣ⁵⁷⁴). Οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἀγίδος ἡγουμένου καὶ Ἀλκιβιάδου, καταλαβόμενοι χωρίον ἰσχυρὸν Δικελειαν, φρούριον ἐποίησαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν ὁ πόλεμος Δικελειακὸς προσηγορεύθη⁵⁷⁵). Ἐκλειπὴς σελήνης⁵⁷⁶). Ἦττα τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, καὶ τῶν στρατηγῶν Δημοσθένους καὶ Νικίου φόνος⁵⁷⁷).

ΟΛ. 98. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον τὸ β'⁵⁷⁸).

α. ΚΑΛΛΙΑΣ⁵⁷⁹). Λυσίας ὁ ῥήτωρ ὧν ἐτῶν μζ' ὑπὸ τῶν Θουρίων καταστασασθεὶς ὡς ἀτικίζων παραγίνεται αὐθις εἰς Ἀθήνας⁵⁸⁰). Ἀθήνησιν ὁ δῆμος ἐξεχώρησεν ἐκουσίως τῆς δημοκρατίας, καὶ ἐλόμενος ἄνδρας τετρακοσίους τούτοις τὴν διοίκησιν ἐπέτρεψε τῶν κοινῶν⁵⁸¹). Διοκλῆς ὁ τῶν Συρακουσίων νομοθέτης ἐγνωρίζετο⁵⁸²).

572) Ἱμεραίων πόλις] Haec nota huc non pertinet, sed protrahenda est ad Ol. XCII, 4., quo anno eversam Himeram et scribit Diodorus lib. XIII. cp. 62. et infra asserit Scaliger.

573) Πείσανδρος] Archon Athenis Ol. XCI, 3. ex Diodoro XIII. cp. 7.

574) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Testis est Diodorus lib. XIII. cp. 8. extr. κατὰ δὲ τὴν Πελοπόννησον οἱ Λακεδαιμόνιοι παροξυνθέντες ὑπὸ Ἀλκιβιάδου τὰς σπονδὰς ἔλυσαν τὰς πρὸς Ἀθηναίους, καὶ ὁ πόλεμος οὗτος διήρκειν ἔτη δυοκαίδεκα. Sic etiam a Thuc. VII. cp. 18. Lacedaemonii in Atticam incursionem anno belli XVIII. hieme exeunte i. e. Ol. XCI, 3. parasse dicuntur.

575) Κλεόκριτος· οἱ δὲ Κλέαρχος] Archon Athenis Ol. XCI, 4. Κλεόκριτος ex Diodoro XIII. cp. 9., Argum. Aristoph. Lysistr., Pseudo-Plut. X. Oratt. Vitt. II. p. 835 E., quorum tamen postremus paullo ante p. 835 D. eundem Κλέαρχον appellat. Sed hoc quoque loco Κλεόκριτον restituendum censent Meursius Lectt. Att. IV, 14, Taylorus Vit. Lys. p. 34, Corsinus F. Att. III, p. 251.

576) Οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἀγίδος] Totidem fere verbis tradit Diodorus lib. XIII. cp. 9. init. ad Ol. XCI, 4. Exarserat bellum illud anno belli Peloponnesiaci XIX., primo statim vere, i. e. Ol. XCI, 3. Cf. Corsin. F. A. T. III. p. 250. Caeterum, quod Scal. scripsit Δικελειακός, haud dubie ex corruptis Diodori codd. petit. Certe in Wesselingii MSS., in Orat. Isocrat. de Pace p. 244. Plataic. p. 444, apud Demosth. in Androtion. p. 386 πόλεμος Δικελειακός rectius audit.

577) Ἐκλειπὴς σελήνης] Luna defecit Ol. XCI, 4. ex Diodoro XIII. cp. 12. et Thucydide VII, 50. Meminit eius eclipsis etiam Plut. Nic. cp. 23. coll. cum Scal. Emendat. Tempp. I. p. 56, Petavii Doctr. Tempp. X. cp. 28., Dodwell. Annall. Thucyd. p. 207.

578) Ἦττα τῶν Ἀθηναίων] Describunt hanc cladem, qua Athenienses, omnibus viis interclusi, ad Assinarum (Diod.) sive Assinarum (Thucyd.) fluvium Ol. XCI, 4. maximam partem interficiuntur, itemque miseram Demosthenis et Niciae, proelio captorum, caedem Diodorus lib. XIII. cpp. 19. 33. et Thucydides VII, 84—86.

579) Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος] Testes Diodorus XIII. cp. 34. et Africanus apud Euseb. χρόν. λογ. p. 41. Cf. nostra ad Ol. XCI. s. n. 560.

580) Καλλίας] Ol. XCII, 1. Atheniensium praetor ex Diodoro XIII. cp. 34. Meminerunt eius etiam Dionys. Halic. Lys. vit. V. p. 453 Reisk., Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Oratt. Lys. II. p. 835 D. E., Argum. Arist. Lysistr., Philochor. ap. Schol. Lysistr. 173. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 64.)

581) Λυσίας ὁ ῥήτωρ] Enarrant Dionysius l. l. et Pseudo-Plutarchus l. l., quorum ille: καὶ παραγινόμενος, inquit, αὐθις εἰς Ἀθήνας κατὰ ἄρχοντα Καλλίαν, ἔβδμον καὶ τισσαρακοστὸν ἔτος ἔχων, ὡς ἂν τις ἐκλάσσειν, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου διηλίσσετο διατριβὰς ποιούμενος Ἀθήνησι. Hic autem: τῷ δὲ ἔξῃς, inquit, Καλλία Ὀλυμπιάδι ἐννεηκοστῇ δευτέρῃ ἀτταθὴς ἀτικίζων ἐξέπιασ μετ' ἄλλων τετρακοσίων. Sic enim pro vulgata τριῶν legendum esse, ex facillima numerorum I' et T' confusione acute docuit Meursius Lectt. Att. IV. cp. 15. Mendum servavit Photius Bibl. Cod. CCLXII., μετ' ἐτέρων τριῶν, ubi Taylorus Vit. Lys. p. 56. μετ' ἀδελφῶν τριῶν suspicatus erat frustra. Cf. Hoelscher. de Vita et Scriptt. Lysiae p. 21 n. 2.

582) Ἀθήνησιν ὁ δῆμος] Quadringentorum imperium Athenis Ol. XCII, 1. constitutum esse tradunt Thucydides VIII, 63—68 coll. Diod. XIII, 36 et Pseudo-Plutarch. X. Oratt. Vitt. p. 835 E. Regnarunt illi, testibus Harpocrate et Photio s. v. τετρακόσιοι, menses quatuor, i. e. uti demonstrat Corsinus FF. AA. T. III. p. 253, ab ineunte Elaphebolione usque ad Hecatombaeonem ineuntem. Vid. Thuc. VIII, 67. Harpocr. s. v. συγγραφεὶς et τετρακόσιοι, Lysiae or. pro Polystr. §. 2., Suid. s. v. πρόβουλος, Isocr. Areopag. cp. 24 coll. Taylor. Vit. Lys. in Reisk. Oratt. Gr. VI. p. 115, Ruhnck. de Antiphonte Orat. Att. ib. Tom. VII. p. 814, Schoem. Antiqu. ior. publ. Graec. p. 181 seq., Meier. de Bonis Damn. p. 3 sqq. p. 9, Krueger. ad Dionys. Hal. historiograph. p. 362—390, Clinton. FF. HH. p. 82 Kr.

583) Διοκλῆς ὁ τῶν Συρακ.] Auctor Diodorus XIII. cp. 34. et 35. init.

- β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ⁵⁸⁴). Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν⁵⁸⁵). Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων περὶ εἰρήνης, ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκοντο. ἱστορεῖ Φιλόχορος⁵⁸⁶). Ἐνταῦθα Θουκυδίδης τὴν ἱστορίαν κατέστρεψε περιλαβὼν καὶ ἐτῶν χρόνον ἐν βιβλίοις ὀκτώ. τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς ἑνέα. Ξενοφῶν δὲ καὶ Θεόπομπος ἀφ' ὧν ἀπέλιπε Θουκυδίδης τὴν ἀρχὴν πεποιήνται. Καὶ Ξενοφῶν μὲν περιέλαβε χρόνον ἐτῶν μί', Θεόπομπος δὲ τὰς ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ' ἑτὶ ἑπτακαίδεκα καταλήγει τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν ἐν βιβλίοις ἰβ'⁵⁸⁷).
- γ. ΓΛΥΚΙΠΠΟΣ⁵⁸⁸). Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλέους δράμα Φιλοκτήτης. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς⁵⁸⁹). Λακεδαιμόνιοι πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ ἡσσηθέντες ὑπὸ Ἀθηναίων περὶ Κύζικον δεινῶς ἐταπινώθησαν⁵⁹⁰).
- δ. ΔΙΟΚΛΗΣ⁵⁹¹). Εὐριπίδης τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε⁵⁹²). Κατὰ τὴν Σικελίαν Σελινοῦς ὑπὸ Καρχηδονίων ἰάλω, καὶ διηρπάσθη, καὶ τὰ τεύχη περιηρέθη⁵⁹³). [τὴν] Ἱμεραίαν [πόλιν] ἐν τῇ Σικελίᾳ οἱ Καρχηδόνιοι εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν⁵⁹⁴). Λακεδαιμόνιοι τῆς Πύλου ἐγκρατεῖς ἐγένοντο ἰε' ἔτη τῶν Ἀθηναίων αὐτὴν κατεσχότων, ἀφ' οὗτου Δημοσθένης αὐτὴν ἐτείχισε⁵⁹⁵).
- ρ. 323 α. Ο.Α. 9Γ. Εὐβάτος Κυρηναῖος στάδιον⁵⁹⁶). Λρόμος δύο ἵππων τελείων συνωρίς κλη-

584) Θεόπομπος] Archon Athenis Ol. XCII, 2., teste Diodoro XIII. cp. 38. Meminerunt eius Lysias Orat. XXI. de Muneribb. Accept. p. 213 ed. Foertsch., Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. Antiph. p. 833 D., Philoch. ap. Schol. ad Eurip. Orest. 371 et 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.)

585) Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν] Tradit Diodorus XIII. cp. 38. ad Ol. XCII, 2. περὶ δὲ τούτους τοὺς χρόνους Ἀθηναῖοι τὴν ἐκ τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν. Meminit rei etiam Pseudo-Plutarchus l. l.: καὶ ἔλεν αὐτὸν ἐξ ἐρίμου ψήφισμα ἐπὶ Θεοπόμπον ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ τετρακόσιοι κατελύθησαν. Vid. Thuc. VIII, 70. 74. coll. Clist. FF. III. p. 82 Kr.

586) Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων] Philochori verba (Fragm. collect. l. l.) servavit Scholiastes ad Eurip. Orest. v. 371. et 771.: πρὸ γὰρ Διοκλέους, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε, Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων — ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκοντο, ἐπὶ — Θεοπόμπον, ὅς τιν πρὸ Διοκλέους, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος.

587) Ἐνταῦθα Θουκυδίδης] Haec ad verbum paucis dumtaxat aliter collocatis invenies apud Diodorum lib. XIII. cp. 42. extr. Cf. tamen Marcell. vit. Thuc. 45. nec non Heyn. De Fontibb. Hist. Diod. in Comment. Societ. Gotting. a. 1784. Vol. VII. p. 110 seq. (Diod. Dindorf. Vol. V. p. CXII. seq.).

588) Γλυκίππος] Archon Athenis fuit Ol. XCII, 3. ex Diodoro XIII, 43. Memorat eum etiam Lys. orat. XXI. de Muneribb. Acceptt. p. 213., Dionys. Hal. vit. Lys. V. p. 453 Reisk., Philoch. ap. Schol. ad Aristoph. Plut. 973. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65 seq.), Enarrator argumenti Sophocl. Philoct., item Inscriptio ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 147. p. 219.

589) Ἐδιδάχθη] Tradit Auctor argum. Soph. Philoct., Sophoclem simul primas tulisse asserens.

590) Λακεδαιμονίων πεζομαχίᾳ] De hoc duplici proelio, Ol. XCII, 3. ad Cyzicum commissio, quo Lacedaemoniū victi ipsū ducem amiserunt Mindarum, cf. Diod. XIII. cp. 50 seq. et Xenoph. Hellen. I, 1.9—13.

591) Διοκλῆς] Archon Athenis fuit Ol. XCII, 4. ex Diodoro XIII. cp. 64. Meminit eius praeter Lysiam (Orat. XXI. de Muneribb. acceptt. p. 213) et Philochorum ap. Schol. ad Eurip. Orest. 371. 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.) Inscr. Gr. ap. Boeckh. n. 160, 5.

592) Εὐριπίδης τὸν Ὀρέστην] Tradit Scholiastes ad huius fab. v. 371. 772.

593) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Auctor Diodorus, qui lib. XIII. cp. 59. ad Ol. XCII, 4. αὕτη μὲν οἶν ἡ πόλις (scil. ἡ Σελινοῦς) ἀπὸ τῆς κρίσεως ὀλεσθεῖσα χρόνον ἐτῶν διακοσίων τετρακόσια δύο ἔαλε. Ὁ δὲ Ἀννίβας περιτλὼν τὰ τεύχη τῆς Σελινοῦς ἀνέβη μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὴν Ἱμεραίαν, ἐπιθνήσκων μάλιστα ταύτην κατασκάψαι τὴν πόλιν. Idem cp. 57. luculenter exponit saevitiam prorsus immanem, qua ceperint urbem, diripuerint, exciderint Carthaginienses. Cf. Xen. Hell. I, 1. 27. et nostra ad Olym. XXXI, 3. s. n. 104.

594) Ἱμεραίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ] Tradit Diodorus lib. XIII. cp. 62., Olym. XCII, 4. Ὁ δ' Ἀννίβας τὰ μὲν ἱερὰ σελήσας, καὶ τοὺς κατασφόντας — ἀποσπάσας ἐνέπηρε, καὶ τὴν πόλιν (Ἱμεραίαν) εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν, ὀλεσθεῖσαν ἔτη διακόσια τετρακόσια. Oppidi excidium memorat Cic. Verr. lib. II. cp. 35.

595) Λακεδαιμόνιοι τῆς Πύλου] Haec ad verbum extant apud Diodorum XIII. cp. 64. extr. sub Olym. XCII, 4. Secundum Diodorum igitur Pylus Ol. LXXXIX, 1. muniri coepta fuerit a Demosthene. Hinc Scaliger ad Ol. IIΘ. α'. Δημοσθένης — ἐτείχισε. Sed debebat Diodorus supra ἑκατάδεκα scribere. Munita enim est Pylus a Demosthene Ol. LXXXVIII, 4., uti ipse memoriae prodidit lib. XII. cp. 63. Thucydides rem anno belli VII., verno tempore, factam narrat lib. IV. p. 4. Cf. Wessel. ad Diod. XIII, 64.

596) Εὐβάτος Κυρηναῖος] Diodorus XIII. cp. 68. testis est, Ol. XCIII. stadio vicisse Eubantum Cyrenaenū. Sed aliter idem apud alios audit: Pausanias eum VI, 8, 2. Εὐβάταν, Xenophon

θεῖσα προσετίθη. Εὐαγόρας δὲ ἐνίκησεν Ἡλεῖος⁵⁹⁶), παγκράτιον δὲ Πολυδάμας Σκοτουςσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις πυρὰ Ἰλνῆ γενόμενος λέοντας ἀνῆρει, καὶ ὀπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσσατο. Ἰσθμὶ δὲ καὶ ἄρματα ἐλαυνόμενα κατὰ κράτος⁵⁹⁸).

α. ΕΥΚΤΗΜΩΝ⁵⁹⁹). Ἅγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε⁶⁰⁰). Ἀλκιβιάδους εἰς Ἀθήνας κάθοδος⁶⁰¹). Πλειστώναχτος τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως τελευτήσαντος, Πανσανίας τὴν βασιλείαν παραδεξάμενος ἤρξεν ἔτη ιδ'⁶⁰²). Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες Ἰάλυsson καὶ Αἰνδον καὶ Κάμειρον μετωκίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ῥόδον⁶⁰³). Θεόπομπος ὁ Χῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.⁶⁰⁴) Ἀντιφάνης Δημοφάνους, οἱ δὲ Στεφάνου καὶ μητρὸς Οἰνύης, Κιανός, ὡς δὲ τινες Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμωδίας ἐγνωρίζετο⁶⁰⁵).

β. ΑΝΤΙΦΕΝΗΣ⁶⁰⁶).

Hellen. I, 2. 1. Εὐβόταν (loco, quem VV. DD. a Xenophonte profectum negant) Aelianus Var. Hist. X, 2. Εὐβόταν, Africanus denique apud Euseb. chron. log. p. 41. Εὐβάτον vocat. Scaliger Nott. ad Euseb. Graec. p. 428 a. cum Meursio de Arch. Ath. lib. III. ep. 9. p. 118 Εὔβατον ex Diodoro recipiendum esse censet. Armeniacus tamen Eusebii Interpres Εὔβωτας agnoscit, unde Niebuhrus p. 216 colligit, Εὔβωτας verum esse nomen. Cf. Krausii libr. Olymp. p. 282—284.

597) Ἀρόμος δύο ἱππῶν τελείων] Totidem verbis e Pausania V, 8, 3. transtulit Scaliger. Idem tradunt Diod. XIII. ep. 75, Xenoph. Hell. I, 2. 1., African. apud Euseb. chron. log. p. 41.). Caeterum cf. Schol. ad Hom. Il. V, 486, ubi συνωρίς τὸ συνεζυγμένον τῶν ἱππῶν ὄχημα definitur.

598) Παγκράτιον δὲ] Invenies eadem verba apud African. Euseb. chron. log. p. 41. Desunt autem ultima verba ἴσθμῳ δὲ καὶ . . . ἐλαυνόμενα in versione Armeniaca. Afferit Euseb. Scal. chron. log. p. 54. v. 46 seq., Suid. s. v. Πολυδάμας, Pausan. VI, 5, 3, Schol. Venet. p. 295 Tzetz. Chil. II. hist. 38., ex Diodoro, ut tradit. Diodorum Tzetzae fontem negavit Wesselingius in ed. L. Dindorf. Vol. V. p. 538. Quem Vaticanus Mai palimpsestus refellit, Tzetzen veracem declarans ap. eund. Dindorf. Vol. III. p. 22.

599) Εὐκτῆμων] Praetor Atheniensium Ol. XCIII, 1. ex Diodoro XIII. ep. 68. Meminerunt eius etiam Xenoph. Hellen. I, 2. 1. (vel quicumque Olympicarum et Archontum nomina inseruit. Cf. Dodwell. Dissert. VIII. sect. 23) et Auctor Marm. Parii ep. 63.

600) Ἅγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς] Agis, ex regia Proclidarum familia oriundus, regnum suscepit Ol. LXXXVI, 3., annoque eius XXVII. mortem obiit, ex Diodoro XII. ep. 35. Incidet igitur eius mors in Ol. XCIII, 1. Sed confusi sunt istius scriptoris calculi. Neque enim Ol. LXXXVI, 3., sed Ol. LXXXVIII, 2. [vid. not. 482.], imperium auspicatus est, neque XXVII., sed XXVIII. annis imperavit. Obiit ergo Ol. XCV, 2., superates bello Elío. Vid. Xen. Hellen. III, 3, 1. coll. Clint. FF. III. II. Append. III. p. 228 Kr.

601) Ἀλκιβιάδου] Testis Diodorus lib. XIII. ep. 68. sub Ol. XCIII, 1.

602) Πλειστώναχτος] Tradit Diodorus I. XIII. ep. 75., cuius verba ad Ol. XCI, 2. attulimus. Annos regni idem XIV, 89. repetit. Caeterum Pausanias, uti Plistonax, ex familia regia priori ortum duxit Eurysthenidarum. Vid. not. 664.

603) Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον] Haussit Scaliger ex Diodoro XIII. ep. 75., οἱ δὲ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες καὶ Ἰηλυσὸν καὶ Αἰνδον καὶ Κάμειρον μετωκίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ῥόδον. Quo loco aut ἐν τῇ Ῥόδῳ νῆσω aut κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον requirit L. Dindorfius. Quorum alterum hic propositum vides a Scaligero. Minus recte idem Ἰάλυσος edidit. Pro Ἰηλυσός, uti urbem praeter Diodorum etiam Homerus Il. II, 636. et Thucydides VIII, 44 appellant, Ἰάλυσος exhibet Strabo XIV. p. 450, 59. Idem l. I. v. 19. κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ conditam dicit, minus definite. Eusebii de anno, quo iu unam urbem Rhodum tres insulae civitates coaluissent, sententiam ad Ol. XCIV, 4. ascripsit Scaliger. Caeterum vid. Plin. N. II. V, 31 et Aristid. Rhod. p. 365 coll. Scal. Nott. ad Graec. Euseb. p. 420 a. b., Io. Meurs. Rhod. lib. I, 10, Jos. Wass. ad Thuc. I. I, VIII, 44, Wessel. ad Diod. V, 57 et XIII, 75, P. D. C. Paulsen. in Rhodi Descript. Maced. aetate. Gotting. a. 1818. 4. p. 5.

604) Θεόπομπος ὁ Χῖος] Auctor Suidas s. v. Θεόπομπος Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δυμασιστράτου, γεγονώς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἐννεηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος. Cuius γεγονώς e Suidae mente recte de ἀρχῇ interpretatus est Scaliger. Vid. Prolegg. coll. not. 660.

605) Ἀντιφάνης Δημοφάνους] Iisdem verbis tradit Suidas s. v. Ἀντιφάνης· γέγονε δὲ κατὰ τὴν τρίτην καὶ ἐννεηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Anonymus De comoedia p. XXX. eum fuisse dicit τῶν ἀπὸ Θεσσαλίας ἐκ Λαρίσης. Sed errat Scaliger, Suidae γέγονε per ἐγνωρίζετο explicans, cum reddendum esset: ἐγεννήθη. Vid. Clint. Fast. Hell. II. p. 87 Krueg. ad Ol. XCIII, 2. a. Chr. 407. coll. Meia. hist. crit. com. gr. p. 304—307.

606) Ἀντιφένης] Archon Athenis Ol. XCIII. ex Diodoro XIII. ep. 76. Meminerunt eius Dionysius AA. RR. lib. VII. init. p. 418, Auctor Didascaliae ad Aristoph. Ran., Schol. Ran. 1409., Philoch. ap. eund. 732. (Fragm. coll.

γ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁶⁰⁷). Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν περὶ Ἑρασινίδην στρατηγῶν, ὅτι τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένους οὐκ ἀνέκλιοντο⁶⁰⁸). Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης οἱ τραγωδοποιοὶ ἐτελεύτησαν⁶⁰⁹). Ἀρχέλαος Μακεδόνων βασιλεύει⁶¹⁰). Βάτραχοι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν⁶¹¹). Ἡ Ἀκραγαντίνων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων κατεσκάφη⁶¹²). Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν Συρακουσίων τυραννίδι ἐπανίσταται⁶¹³).

δ. ΑΛΕΞΙΑΣ⁶¹²). Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν κυριεύει⁶¹³). Ὁ Πελοποννησιακὸς

Lenz. ed. Sieb. p. 66), item qui in Xenoph. Hellen. Archontum nomina inseruit, denique Marm. Par. ep. 64. Eiusdem nomen apud Scholiastam ad Arist. Ran. 33., ubi ἐπ' Ἀντίδω ἀρχοντος ad Arginusas pugnatum esse traditur, restituendum esse censuit Corsinus FF. AA. T. III. p. 261.

607) Καλλίας] Praetor Atheniensium Ol. XCIII, 3. ex Diodoro XIII. ep. 80. Memorant etiam Dionysius I. I., Athenaeus lib. V. p. 218, 4., Xenophon Hellen. I, 6. 1., Mar. Par. ep. 65., Argum. ad Arist. Ran., Schol. Ran. 406. 504. 737. 1580., denique Didascal. a Frid. Thierschio publicata (in Act. Phil. Monacc. p. 322—326) ad Soph. Oed. Col.

608) Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν περὶ Ἑρασινίδην] Desumpta sunt verba ex Athenaeo V, p. 218 A. Eadem referunt Xenophon Hellen. I, 7. 1., I, 7. 5. et Diodorus XIII. ep. 101. seq. Caeterum res est notissima, iudicii illius, quo qui Callieratida ad Arginusas victo caesorum cadavera sepelire neglexerant Atheniensium imperatores, capitis rei agebantur, ἐπιστάτην fuisse Socratem. Cf. Plat. Gorg. p. 473 E. Apolog. Socr. p. 32 B. et Xen. Memorab. I, 1. 18. Hellen. I, 7. 9—11. Nomina ducum recenset Xen. Hellen. I, 7. 1., quorum sex, ipsis quae forte aderant aperturis (Hell. I, 7. 5.), condemnati capitis poenam solverunt.

609) Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης] Testis est Diodorus lib. XIII. ep. 103. extr., ubi περὶ δὲ τῶν αὐτῶν, inquit, χρόνον ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς, ὁ Σοφίλων [Θεοφίλων scriptum est. Cf. F. Schultz. de Vita Soph. p. 17.], ποιητὴς τραγῳδιῶν, ἔτη βιώσας ἐνενήκοντι, ἤλικας δ' ἔχων ὀκτωκαίδεκα. Eidem anno Sophoclis obitum assignat Marm. Par. ep. 65. Quod recte factum cognoscimus ex Aristoph. Ranis. In annorum numero, quos vixerit Sophocles, consentit cum Diodoro Suidas s. v. Σοφοκλῆς: Marinoris Parii auctor Sophoclem obisse tradit, postquam annos vixerit XCI, totidemque habebis apud Lucian. Macrob. ep. 24., ubi pro πάντε καὶ ἐνενήκοντι scripseris ἐν τε καὶ ἐνενήκοντι. Cf. Ferd. Schultz. de Vita Sophoclis p. 23. In eundem hunc annum etiam Euripidis mortem confert Apollodorus ap. Diodorum I. I.: Ἀπολλόδορος δὲ ὁ τὴν χροικὴν ἀντάξιν πραγματευσάμενός φησι καὶ τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὸν αὐτὸν ἡμερῶν τελευτῆσαι. Hunc tamen iam anno superiore defunctum et diserte tradit Marm. Par. ep. 64. et confirmat Diodorus I. I. his verbis: τινὲς δὲ λέγουσι παρ' Ἀρχελαῷ τῷ βασιλεῖ Μακεδόνων κατὰ τὴν χώραν ἐξελεθόντα νεοὶ περιπεσιῖν καὶ διασπασθῆναι μικρῷ πρὸς θέν τούτων τῶν χρόνων. Apollodori sententiam sequitur Clintonus FF. III. II. p. 87. 89. a. Chr. 406. Kr., at Marmoris calculos unice veros esse luculentissime ostendit Boeckh in Act. Acad. Boruss. anni 1816. p. 97. Annos eum LXXV. vixisse non satis accurate tradit Eruthostenes, alique np. Clint. I. I.

609a) Ἀρχέλαος] Collegit Scaliger ex Diodori verbis, modo ascriptis: τινὲς δὲ λέγουσι παρ' Ἀρχελαῷ τῷ βασιλεῖ Μακεδόνων (scil. Εὐριπίδην τελευτῆσαι). De Archelai regno v. uott. n. ad Ol. LXXXVII, 4. et XCV, 1.

609b) Βάτραχοι] Auctor Didascaliae ad Arist. Ran. τὸ δὲ δρῶμα τῶν ἐπ' αὐτὸν φιλοπόνως πεποιημένων, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἀρχοντος τοῦ μετ' Ἀντιγένην ἐπὶ Ἀθηναίων. Φιλωνίδης ἐπιγράφη καὶ ἐνίκη. Φρίνυχος δεύτερος Μοῦσαις, Πλάτων τρίτος Κλεισίωντι. Aristophanis Ranas et Phrynichi Musas Callia Archonte doctas esse tradit etiam didascaliae, a Fr. Thierschio publici iuris factae, Auctor ad Soph. Oed. Col.

610) Ἡ Ἀκραγαντίνων πόλις] Tradit Diodorus XIII. cyp. 88. seqq. Incepit urbis oppugnatio vergente Antigenis anno (Xen. Hellen. I, 5, 21.), finita est urbe post VII. (id. Xen. I. I.) vel VIII. (Diod. XIII, 91.) menses capta anni Calliae mense circiter quinto, Nov. aut Dec. a. n. Chr. 406. Olymp. XCIII, 3. Vid. Clint. FF. III. II. p. 88 Kr.

611) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος] Dionysium maiorem hoc anno ex vilissima vitae condicione ad tyrannidis fastigium evectum esse, Timaeo teste usus, enarrat Diodorus XIII. ep. 91—96., eumque ad mortem usque per annos octo et triginta gubernacula civitatis moderatum esse affirmat lib. XV. ep. 73. Confirmat hos numeros Helladius ap. Phot. cod. CCLXXIX. p. 1580, item Cicero de Nat. Deorr. III, 33, 81. et Tuscul. Disputatt. V, 20, 57, quo posteriore loco Dionysium simul quinque et viginti annos natum dominationem occupasse addit. Consentit in anno expugnatae a Dionysio tyrannidis Dionysius Ant. Rom. VII. p. 1313. His manifesti erroris arguitur Plutarchus, qui Sympos. VIII. Quaest. I. ep. 1. Dionysium eodem die, quo obierit Euripides, lucem aspexisse affirmat. Vid. Krueg. ad Clint. FF. III. II. p. 89.

612) Ἀλεξίας] Athenis Archon fuit Ol. XCIII, 4. ex Diodoro XIII, 104 init. Meminerunt eiusdem Xenophon Hellen. II, 1, 7. et Lysias Oratt. XXI. de Munerib. accept. p. 213. extr. Foertsch.

613) Διονύσιος τῶν Συρ.] Affert Scaliger sententiam Xenophontis, qui Hell. II, 2, 14. Dionysium anno belli ultimo, eoque medio i. e. Ol. XCIII, 4. tyrannidem Syracusis arripuisse scribit. At vid. Clint. FF. III. II. p. 88 Kr.

πόλεμος τέλος ἔσχε⁶¹⁴). Δαρεῖος τελευτᾷ ἄρξας Περσῶν ἔτη ιθ'⁶¹⁵). Ἀρταξέρ-
ξης υἱὸς τὴν βασιλείαν διαδέχεται⁶¹⁶). Ἀντίμαχος ποιητὴς ἤκμαζεν⁶¹⁷). Ἀθη-
ναῖοι τοὺς μετοίκους ἐπολιτογράφησαν⁶¹⁸). Ἡ περὶ Ἀργινοῦσας λαμπροτάτη
Ἀθηναίων νίκη⁶¹⁹). Λύσις πολέμου τοῦ Καρχηδονίου πρὸς Διονύσιον συστάν-
τος ἔτεσιν ὡς τῆς Ἰλίου ἀλώσεως⁶²⁰). Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Καλλίας τις
Ἀθηναῖος τὴν τοῦ κινναβάριως ἐργασίαν πρῶτος εὗρε⁶²¹).

614) Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος] Diodorus, postquam Athenienses ad Aegos Flumen victos, obses-
saeque urbe et commeatu intercluso undique pressa, pacem a Lacedaemoniis petisse perhibuit, eiusque duras
conditions addidit, sic pergit lib. XIII. cp. 107. fin. ὁ μὲν οὖν Πελοποννησιακὸς πόλεμος ραχροτάτος
γενόμενος, ὃν ἴσμεν, τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος, ἔτη διαμείνας ἐπὶ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Cf. Xen. Hell. II, 2.
13, II, 3, 7. Finitum autem est bellum mense Munychione sec. Thuc. V, 26 coll. II, 2.

615) Δαρεῖος τελευτᾷ] Diodorus XIII. cp. 108. init. haec refert: Μικρὸν δὲ τῆς εἰρήνης ὕστερον
ἐτελεύτησε Δαρεῖος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς ἄρξας [inde ab Olymp. LXXXIX, 1. sexto Isarchi Archontis
mense usque ad eundem mensem Olymp. XCIII, 4. Vid. Diod. XII, 71. coll. Clint. FF. HH. II. Append.
XVIII. p. 327 Kr.] ἔτη δεκατρεῖς [Consentiunt in hoc numero Canon Regum astronomicus, Eusebius, Ma-
netho ab Africano laudatus ap. Syncell. p. 75 D., Syncellus ipse p. 255 A., Chron. Pasch. auctor p. 165 B.]
τῇ δ' ἡγεμονίᾳ διεδέξατο τῶν υἱῶν ὁ πρεσβύτατος Ἀρταξέρξης, καὶ ἤρξεν ἔτη τρία πρὸς τοῖς τεττα-
ράκοντα καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλοδώρος ὁ Ἀθηναῖος φησιν ἠνθῆκεναι.

616) Ἀρταξέρξης] De Artaxerxis regno vid. Diod. l. l. coll. not. nostr. ad Olymp. CIV, 3.

617) Ἀντίμαχος] Cf. Diodorus l. l. Apollodorum de Antimachi aetate vera tradidisse, firmat Plut.
Lysan. p. 443 D. et Proclus in Timaeum Plut. p. 28. Plato Antimachum Choerilo longe praeferendum cense-
bat, [unde eius vox: Εἰς μοι μύριοι]: quo spectat impurissimum Cratetis Epigramma, quod aliorum deflexit
Cl. Salmasius ad Spartiani Hadrian. cp. 16. Vide eum et Casaubonum et Is. Vossium in Catull. 323. de Co-
lophonio hoc poeta veterumque de illo iudiciis disserentes. WESSELIINGIUS ad Diod. l. l. Add. Suid. s. v.
Ἀντίμαχος lemm. l. In universum autem vid. Antimachi Coloph. reliq., nunc primum conquis. et explic.
inst. C. A. G. Schellenberg. Accedit epistola F. A. Wolfii. Halis 1786. 8. coll. Prolegg.

618) Ἀθηναῖοι τοὺς μετοίκους] Tradit Diodorus XIII. cp. 97. ab Calliae Ol. XCIII, 3. praetura.
Reicienda igitur videtur nota Scaligeriana ad annum praecedentem. Scholiastes ad Aristoph. Ran. v. 33.,
ut proelium ad Arginusas commissum, ita etiam servos libertate donatos; ad Antinum [i. e. Antigenem cf.
nos ad Ol. XCIII, 2. s. n. 605.] Archontem refert: τί γὰρ ἐγὼ οἶκ' ἐναντιμάχων πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι
τῷ προτέρῳ ἔτι ἐπὶ Ἀντίνοῦ, ὅτε περὶ Ἀργινοῦσας ἐνίκων ναυμαχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχοῦντων δού-
λων, προκυκλώθεντες ἄλλαις ναυμαχίαις οἷς ἤλευθέρωσαν. Cf. Santa-Crucius sur les Metoeques dans
les Memoires de l'Academ. Royale des Inscriptt. T. XLVIII. p. 180. Annō Ol. XCIII, 3. assignat Meierus
de bonis damnat. p. 50 n. 156. Xenophon Hell. I, 6, 24. tantum narrat servos et liberos omnes in na-
ves coactos esse, de donata autem civitate tacet. Caeterum verbis πολιτογραφεῖν et πολιτογραφία utitur
Diodorus XIII, 86.

619) Ἡ περὶ Ἀργινοῦσας] Deiecta haec quoque sunt sede sua. Omnes enim scriptores veteres, ex-
cepto Schol. ad Arist. Ran. v. 33., qui Ol. XCIII, 2. pugnatum esse tradit, proelium ad Arginusas com-
missum ad Ol. XCIII, 3. referunt. Sic Xenophon Hell. I, 6, 24, Diodorus XIII, 97, Athenaeus V.
p. 218 A.: γίνετο δὲ ἡ ναυμαχία ἐν Ἀργινοῖς ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τῆς Περικλέους τελευτῆς ὕστε-
ρον ἔτεσι κ' καὶ δ'. Inserenda igitur sunt Scaligeriana ista ad Ol. XCIII, 3. ante verba: Διαψηφισμός
κατὰ τῶν περὶ Ἐρμινίδην στρατηγῶν etc. Cf. Corsin. FF. Att. III. p. 261 et Clinton. FF. III. II. p. 86
a. Chr. 406.

620) Λύσις πολέμου] Ascripsit Scaliger Diodori sententiam, qui postquam lib. XIII. fin. bellum a
Carthaginiensibus adversus Dionysium gestum, pacisque condiciones a Poenis ultro allatas et ab afflictis
Syracusanis acceptas perscripsit, sinein saturni narrationi suae haec adiungit: ἡμεῖς δὲ πυραγινθέντες ἐπὶ
τῇ κατάλευσιν τῶν πολέμων, κατὰ μὲν τὴν Ἑλλάδα τοῦ Πελοποννησιακοῦ, κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν τοῦ
Καρχηδονίου πρὸς Διονύσιον πρῶτον συστάντος ἡγοῦμεθα, δὲν ἐπιτελεσμένης τῆς προθέσεως τὰς
ἐξῆς πράξεις εἰς τὴν ἐχομένην βίβλον καταχωρεῖται. Post in libri XIV. prooemio tempora, quae eo usque
percurrit, sic computat cap. 2.: Ἐν μὲν γὰρ ταῖς πρὸ ταύτης (τῆς ἰδ') βίβλοις ἀνιγράφωμεν τὰς ἀπὸ
Τροίης ἀλώσεως πράξεις ἕως ἐπὶ τὴν κατάλευσιν τοῦ τε Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἀθηναίων
ἡγεμονίας, διεληθόντες ἔτη ἐπτακόσια ἑβδομήκοντα καὶ ἑνὶ, i. e. 701. Scaliger, exclusis terminis,
scripsit 702.

621) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον] Auctor Theophrastus De Lapidd. p. 702 Schu. γίνεται δὲ μὲν
εἰσιτάμενον κατὰ κιννάβαρι· τὸ δ' ἐπ' αὐτῷ καὶ πλείον πλείομα. καταδείξαι δὲ φασὶ καὶ εὐρεῖν τὴν ἐργασίαν
Καλλίαν τινὰ Ἀθηναῖον ἐκ τῶν ἀργυρείων. Paullo post haec addit: οὐ παλαιὸν δ' ἐστὶν ἀλλὰ περὶ ἑτῆ
μάλιστα ἐνεθήκοντα εἰς ἀρχοντα Πραξιβούλον Ἀθήνησι. Fuit autem Praxibulus Ol. CXVI, 2. Athenis prae-
tor: unde si annos XC. retro numeraveris, ad hunc ipsum Ol. XCIII, 4. annum pervenies. Ex Theophrasto
hausit Plinius XXXIII. cp. 7.: Theophrastus XC. annis ante Praxibulum Atheniensium magistratum —
quod tempus exit in urbis nostrae CCXLIX. [leg. CCCXLIX. praecedentibus Meursio de Arch. Ath. lib. III.
cp. 12. p. 121. et Salmas. Exerett. Plin. p. 247] tradit inventum minium a Callia Atheniense, initio sperante

ΟΛ. 94. Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον. ὡς δὲ ἄλλοι Λασθένης ὁ Θηβαῖος⁶²²).

α. *ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ*⁶²³). ἥλιος ἐξέλειπεν⁶²⁴). Οἱ ἄ' τύραννοι Ἀθήνησι κατέστησαν⁶²⁵). Φαρνάβαζος ὁ Λαρείου τοῦ βασιλέως σατράπης Ἀλκιβιάδην τὸν Ἀθηναῖον συλλαβὼν ἀπέκτεινε⁶²⁶). Δημόκριτος ἐτελεύτησε ζήσας ἔτη 4, ὡς δὲ ἄλλοι 8⁶²⁷).

β. *ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ*⁶²⁸). Ῥωμαῖοι πρῶτον ψηφίζονται τοῖς στρατιώταις καθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν εἰς ἐφόδια διδόναι χρήματα⁶²⁹).

γ. *ΜΙΚΙΩΝ*⁶³⁰).

aurum posse excoqui harena rubente in metallis argenti. Meminit Calliae eiusque inventi etiam Eustathius ad Hom. Il. II.

622) *Κροκίνας Λαρισσαῖος*] Fallitur Scaliger, quod secundum alios Crocinam, secundum alios Lasthenem Ol. XCIV. stadio vicisse perhibet. Vicit enim uterque hac Olympiade, sed suo uterque certaminis genere. Crocinas stadio vicit testibus Xenophonte Hell. II, 3, 1. et Africano ap. Eus. χρον. λογ. p. 41. Confirmat Diodorus XIV. cap. 3. nisi quod Κροκίνας pro Κροκίνας praebet. Idem de Lasthene haec scribit lib. eiusd. cp. 11. extr.: Λασθένην τε τὸν Θηβαῖον, τὸν νικηκότα ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα (scil. τὴν 94) λέγεται πρὸς ἵππον ἀθλητὴν δραμόντια νικήσαι. τὸν δὲ δρόμον ἀπὸ τῆς Κορωνείας μέχρι τῆς Θηβαίων πόλεως γενέσθαι. Itaque Olymp. XCIV. et Crocinas Larissaeus cursu solenni, et Lasthenes Thebanus, cursu cum equo contendens, vicisse putandus est. Cf. Meurs. de Arch. Att. III. cp. 14. et Lectt. Att. IV, 9.

623) *Ἀναρχία Ἀθήνησι*] Huius anni Archontem, cuius nomen Pythodori servarunt Lysias Orat. VII. De Trunco Oleae Sacr. Excis. p. 74 et Xenophontis interpolator Hell. II, 3, 1., Fasti Attici praetereunt, οἱ ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἦσαν, uti ait Xenophon l. l. Nominarunt igitur hunc annum aut τὴν ἀναρχίαν simpliciter [V. Diod. XIV, 3. Xen. Hellen. l. l. Suid. s. v. Θεόπομπος, quorum postremus quod eam ἐπὶ τῆς 94' Ὀλ. fuisse scribit, prochronismo peccat unius Olympiadis. Add. Aelian. Var. Hist. V, 13.] aut τὴν πρὸ Εὐκλείδου ἀναρχίαν [V. Pseudo-Plut. X. Oratt. Vitt. p. 835 F.]. Disseruit nuperrime de rebus hoc anno gestis Scheibe: Die oligarchische Umwälzung zu Athen oder das Archontat des Eukleides. Leipz. 1841. 8.

624) *ἥλιος ἐξέλειπεν*] Testis de hac solis defectione Xenophon Hell. II, 3, 3. Contigit autem secundum Corsinium F. Att. III. p. 274 die trigesimo Metagitnionis Attici vel tertio die mensis Septembr. Roman.

625) *Οἱ ἄ' τύραννοι*] Tradunt Diodorus XIV, 3. init. et Xenophon Hell. II, 3, 2, quorum hic etiam tyrannorum nomina affert. Impositi autem urbi tyranni sunt brevi postquam Athenae captae, earumque muri a Lysandro deiecti sunt Olymp. XCIII, 4. mense Munychione. Vid. Plut. vit. Lys. cap. 14. Gubernarunt Athenas octo menses, teste Xenophonte. Hellen. II, 4, 21. coll. Clint. FF. III. II. p. 90, 92 a. Chr. 404. Kr. Vid. not. 634. Eusebius igitur Athenienses tyrannidem passos Olymp. XCIV, 3. [Hieronym., Olymp. XCV, 1. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] falso scribit.

626) *Φαρνάβαζος ὁ Λαρείου*] Haec nd verbum fere invenies apud Diodorum XIV, 11. init., nisi quod pro ἀπέκτεινε scribit ἀνέλε. Cf. Plut. vit. Alcib. cap. 38. 39. et Corn. Nep. Alcib. cp. 10. Caeterum ὁ Λαρείου τοῦ βασιλέως σατράπης significat eum, qui fuerat satrapes Darii. Ipse enim Darius iam Ol. XCIII, 4. mortem obierat. Eusebius Alcibiadem a Pharnabazo interfectum Olymp. XCIV, 4. [Hieron., Olymp. XCIV, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] ponit.

627) *Δημόκριτος ἐτελεύτησε*] Testis Diodorus lib. XIV. cp. 11. sub Ol. XCIV, 1. περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Δημόκριτος ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε βιώσας ἔτη ἐνενήκοντα. CIV. vitae annos ei tribuunt Philog. Macrob. 2., et Lucianus Macrob. cap. 18. Caeterum cf. not. 353.

628) *Εὐκλείδης*] Archon Atheniensium Olymp. XCIV, 2. ex Diodoro XIV, 12. Memorant eum Andocides De Myster. p. 12, 4. 10. p. 13, 38., Lysias De Muperr. Accept. p. 214, Isaens p. 61, 6. p. 74, 3, Demosthenes Timocrat. p. 742 bis. Euhulid. p. 1307 B., Aeschines Timarch. p. 65 Reisk., Scholiastes ad loc. p. 728 Reisk., Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. p. 835 F., Lucianus Hermotin. cap. 78. Catapl. cap. 5. coll. Scholiasta, Plutarchus Aristid. cap. I, 1., Athenaeus XIII. p. 577 B. coll. Cors. FF. AA. T. III. p. 275, Scholiastes Eurip. Phoen. v. 709., Photius et Suidas s. v. Σμύλων ὁ δῆμος, Scholiastes Herinog. p. 17, Tzetzes Chil. v. 986., Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 213, 10. Vol. I. p. 343. Cf. Scheibii librum s. n. 623. laudatum.

629) *Ῥωμαῖοι πρῶτον*] Haec ad verbum extant apud Diodorum XIV. cp. 16. Cf. Liv. IV, 59. sub a. a. Chr. 406. Ol. XCIII, 3., Lyd. de Magg. I, 45, Zonaras VII, 20.

630) *Μικίων*] Praetor Atheniensium Ol. XCIV, 3. Μικίων sec. Diodorum XIV. cp. 17., sed Μικίων sec. Auctorem Marm. Par. ep. 66. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. II. p. 342, coll. Boeckh. ad n. 151, 26. Vol. I. p. 237, ubi tamen Μικίων calami errore edidit V. D. Verior enim scriptura Μικίων esse videtur. Sic scilicet etiam Scriptor Didasc. ad Soph. Oed. Colon. ab Elmshio editae: ἐδίδαξεν ἐπὶ Μικίωνος, ὅς τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι, nisi quod Μικίων in Μηκίων solenni errore depravaverat. [Scholiastes ap. Thiersch. in Actt. Monac. I, 3. p. 323.]

δ. **ΕΞΑΙΝΕΤΟΣ** ἦτοι **ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ**⁶³¹). *Ἀνάβασις Κύρου, ἣν Ξενοφῶν Γρύλλου Ἀθηναῖος συνεγράψατο*⁶³²). *Ῥόδιοι ἐκ τῆς τριπόλεως εἰς μίαν συνήλθον πόλιν ὥς εἶπε*⁶³³). *Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς ὀνομαζόμενος κατελάβετο τὴν Φυλὴν, τὴν Μουνυχίαν, καὶ τὸν Πειραιᾶ*⁶³⁴). *Τῶν δ' τυράννων καταλυθέντων, οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πατρίον πολιτείαν ἀνεκομίσαντο, καὶ τοῖς ἰδίοις νομίμοις ἐπολιτεύσαντο*⁶³⁵).

Ο.Α. 9Ε. Μίνως Ἀθηναῖος στάδιον⁶³⁶).

α. **ΛΑΧΗΣ**⁶³⁷). *Σωκράτης πῶν κώνειον ἐτελεύτησε*⁶³⁸). *Ψαμμίτιχος τῶν Α-*

631) *Ἐξαινέτος ἦτοι Ξεναίνετος*] Archon huius anni *Ἐξαινέτος* audit apud Diodorum XIV. ep. 19., *Ξεναίνετος* ap. Lysiam Orat. XVII, 1. De pecuniis publicis p. 177 et Diogenem vit. Xenoph. II, 55. Scaliger calami errore [v. Animadv. ad Euseb. p. 109 b.] *Ἐναίνετος ἦτοι Ξεναίνετος* expresserat. Vid. Prolegg.

632) *Ἀνάβασις Κύρου*] Cyrus contra fratrem Artaxerxem hoc anno expeditionem fecit, quam Xenophon, Grylli filius [Paus. V, 6, 4., IX, 15, 3.], perscripsit. Testis Diogenes II, 55. Vid. Diod. XIV, 19 seq. Cyrus Sardibus movit ante mediam aetatem, Aprili mense, proinde antequam Miconis annus exierat. Vid. Clint. FF. III. II. pp. 95, 97 ibiq. Krueg. Consentit cum Diodoro Eusebius et Hieronymi et Maii Armeniacus coll. Sync. p. 257 D.

633) *Ῥόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως*] Scaliger Eusebii sententiam indicat: qui ap. Scalig. *χρον. λογ.* p. 55, 47 seqq. *εἶπε*, inquit, *Ῥόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως εἰς μίαν συνήλθον πόλιν καὶ Κέρως ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀνελθὼν αἰρεῖται*: i. e. Ol. XCIV, 4. Diodori (XIII, 75) de eadem re calculos ad Ol. XCIII, 3. ascriptos habes. Cf. not. 603.

634) *Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς*] Diodorus XIV. ep. 32. init.: *τῶν δὲ Θηβαίων ἀγανακτούντων ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ φιλοφρόνως τοὺς πυνάδας ἐποδικομένων, Θρασύβουλος ὁ Στιριεὺς* [quod apud Xen. Hellen. IV. p. 422 in *Στιρέα* corruptum, ex Aeschine in Ctesiph. p. 82 correxerunt Meursius de Popp. Att. s. v. **ΣΤΕΙΡΙΑ** p. 123 seq. et Schottus ad Nep. Alcibiad. ep. 7., probantibus Palmerio, Wesselingio ad Diod. l. l., Hemsterhusio ad Arist. Plut. p. 166, et recipiente in Diodorum L. Dindorfio, ubi *Τηριεὺς* cod. Claromont., *Τυριεὺς* caeteri, quos secutus est Scaliger, asserunt] *ὀνομαζόμενος, ὃν Ἀθηναῖος, ὑπὸ δὲ τῶν τριάκοντα πεντακοντάρχων, συνεργοῦντων αὐτῷ λῆθρα τῶν Θηβαίων, κατελάβετο χωρίον τῆς Ἀττικῆς ὀνομαζόμενον Φυλὴν*. Pugna deinde committitur inter tyrannos et Thrasybuli assecclas. *Μετὰ δὲ τὴν μάχην Θρασύβουλος εἰθὺς μὲν ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ κατελάβετο τὴν Μουνυχίαν*. Vid. Diod. l. l. coll. Wesselingii nota. Errant autem cum Diodoro Scaliger et Bentleius Diss. Phalar. p. 396, quod hanc Thrasybuli victoriam ad annum quartum Ol. XCIV. referunt, quandoquidem hieme potius [cf. Diod. XIV, 32. Xen. Hellen. II, 4, 21. *ἐπιγεγενηθῆ πολὺς χειμὼς*] quinti post Dioclis [Olymp. XCII, 4.] praeturae anni [Philoch. ap. Schol. Aristoph. Plut. 1147., de quo loco studiose egit Petitus. V. Hemsterh. ad Plut. p. 439 seq.], mense post Munychionem octavo [v. Plut. Lysandr. vit. cap. 15. coll. Xen. Hell. II, 4, 21] i. e. anni primi Ol. XCIV. mense Posideone Thrasybulus et ad Phylon Munychiamque rem gessit et tyrannos sese magistratu abdicare coegit. Dodwell. Annal. Thuc. et Xenoph. p. 58. 241., Io. Taylor. vit. Lys. p. 50, Wessel. ad Diod. XIV, 33., Corsin. F. Att. III. p. 264. 277, Clint. FF. III. II. p. 84 a. 404. Kr.

635) *Τῶν δ' τυράννων*] Pergit Diodorus l. l.: *διότι οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ἐκομίσαντο τὴν πατρίδα* (Scaliger *τὴν πατρίον πολιτείαν* scribens interpretis munere functus est) *καὶ τὸ λοιπὸν τοῖς ἰδίοις νόμοις ἐπολιτεύοντο*. Tyrannos Olymp. XCIV, 4. Athenis oppressos dicit etiam Eusebius Hieronymi, sed Olymp. XCV, 3. Maii Armen. coll. Sync. p. 257 D. Pertinet tamen hoc quoque factum ad Olymp. XCIV, 1., cuius sub finem, abrogato triginta virorum imperio, decemviris rempublicam commissam esse Xenophon Hell. II, 4, 15, 30 auctor est. Cum tamen illi potentia turpiter abuterentur, Pausania adiuvante pax convenit, qui tandem post tracta in X. fere menses [inde a Posideone Pythodori usque ad Boëdromionem Euclidis V. Clint. FF. III. II. p. 92] dissidia et civitati libertatem, et exules in patriam restituit. Rediit cum exilibus Thrasybulus in urbem d. XII. mensis Boëdromionis eius anni, Euclide Archonte [v. Plut. de Glor. Athen. p. 349 E.], reversusque legem tulit, ut utrinque illatae iniuriae oblivioni traderentur. Hinc ad supplendas instaurandasque leges civitas conversa est, republica interim XX. viris commissa. Examinatis autem scriptisque legibus decretum est τοῖς νόμοις χρῆσθαι ἂν Ἐκκλείδου ἄρχοντος. Vid. Andocid. de Myster. 15, 12. In universum cf. Meier. de Bonis Damnat. p. 187., Ulrich. de XI. viris p. 259, Sievers. Comm. Histor. de Xenoph. Hell. p. 57 seq.

636) *Μίνως Ἀθηναῖος στάδιον*] Ita est apud Diodorum XIV. ep. 35., sed eundem Africanus ap. Euseb. *χρον. λογ.* p. 41. *Μίνος* appellat, ad quod nomen Scal. in Addendis p. 428 b.: Vox nihili. In collectaneis nostris *Μίνως*, Armeniacus tamen interpretes ap. Auch. P. I. p. 294 patrocinator scripturae *Μίνων*.

637) *Λάχης*] Archon Atheniensium Ol. XCV, 1. ex Diodoro XIV, 35. Occurrit etiam apud Aristid. II. p. 286 Iebb., in Marm. Par. ep. 67., in Argum. ad Isoerat. encom. Hellen.

638) *Σωκράτης πῶν κώνειον*] Diodorus XIV. ep. 37. extr. sub Lachetis praetura: *Ἀθήνησι δὲ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ὑπ' Ἀντύου καὶ Μιλήτου κατηγορηθεὶς ἐπ' ἀσιβείᾳ καὶ φθορᾷ τῶν νίων θανάτῳ*

γυπτίων βασιλεὺς Ταμῶν τὸν σαιράλην αὐτῷ προσφυγόντα ἀποσφάττει⁶³⁹). Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων πληγὴς ἀκουσίως ὑπὸ Κρατέρου ἐρωμένου ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ζ'. Τὸν δ' αὐτοῦ υἱὸν Ὀρέστην παῖδα ὄντα τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν διαδεξάμενον Ἀέροπος ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀνελὼν βασιλεύει ἀντὶ αὐτοῦ ἔτη ἑξ⁶⁴⁰).

κατεδικάσθη καὶ πῶν κύνειον [De cicuta v. Menag. ad Diog. II, 42. Add. Arist. Ran. v. 125.] ἐτελεύτησε. Socratem Olymp. XCV, 1. necatum esse testatur etiam Apollodorus ap. Diogenem II, 44. ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ἐννεηκοστῆς πύμης Ὀλυμπιάδος, ipseque Diogenes II, 55, quo loco eum anno primo post Xenaeneti [Olymp. XCIV, 4.] praeturam obisse dicit. Confirmant hanc temporis assignationem etiam Aristides II. p. 286 lebb. et Marinor. Par. auctor ep. 67. Fallitur igitur Eusebius, Socrates mortem Olymp. XCV, 2. [Hieronym., Olymp. XCVI, 2. Mai. Arm. coll. Sync. p. 257 C.] assignans. Obiit enim sub finem anni, mense Thargelione exeunte, uti ex Plat. Phaed. p. 58 B. C. demonstravit Corsinus FF. AA. II. p. 46 et 320. Ergo si Olymp. LXXVII, 4. m. Thargelione natus [cf. n. 305.] eodemque mense Olymp. XCV, 1. defunctus est Socrates, mortis tempore annum vitae septuagesimum inchoatum habuit. Septuaginta annorum numerum, quos eum vixisse scribunt Apollodorus et Demetrius ap. Diog. II, 44, recte Clintonus FF. HH. II. p. 99 e Platonis Crit. p. 52 C. ἐν ἑτεσιν ἑβδομήκοντα, et Apol. p. 17 D. πλείω ἑβδομήκοντα repetit: quarum tamen haec minus accurata notatio est. Vid. Clint. I. I. Proem. p. XXI. Kr.

639) Ψαμμίτιχος] Testatur Diodorus XIV. ep. 35. ad h. Ol. a. 1.: εἰλαβηθῆς οὖν ὁ Ταμῶς τὸν Τισσαφέρνην ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον μετὰ τοῦ σιόλου καὶ κατέφυγε πρὸς Ψαμμίτιχον τὸν βασιλέα Αἰγυπτίων, ἀπόγονον ὄντα τοῦ Ψαμμίτιχου . . . ὁ δὲ Ψαμμίτιχος . . . ἀπέσφαξε τὸν ἰκέτην. Nihil variant libri scripti, quorum tamen poliores Ψαμμίτιχον eum Aegypti regem, unde hic genus suum derivabat, L. I, 67., adpellabant. Hunc atrocem atque ingratum regem, qui praeter Diodorum memoraverit, recorder neminem. WESSELIINGIUS ad Diod. I. I. Mihi tamen verisimile videtur, dici a Diodoro regem illum, e Mendesium dynastia tertium, qui a Manethone ap. Euseb. Scal. Graec. p. 55, 28 et ap. Syncell. p. 77 A. Ψάμμιουθις, in Armen. Euseb. cod. ap. Mai. p. 106, 343. Psammuthes, ab Hieronymo p. 135. Psammithes appellatur, annoque Olymp. XCVII, 4. [Hieronym., Olymp. XCVIII, 2. Mai. Arm.] regnasse fertur. Quae etsi temporis notatio cum Diodoro conciliari nequit: non tamen propterea de sententia mea desistam. Non magis enim Nephereus, Mendesium princeps, a Diodoro XIV, 79 sub Olymp. XCVI, 1. oblatus, ei quo ab Eusebio ponitur convenit loco. Vid. not. 654. coll. Prolegg.

640) Ἀρχέλαος] Diodorus XIV, 37 sub Olymp. XCV, 1. Κατὰ δὲ τὴν Μακεδονίαν Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἐν τινὶ κυνηγίῳ πληγὴς ἀκουσίως ὑπὸ Κρατέρου [Sic L. Diindorfius pro vulg. lect. Κρατεροῦ. Vid. Lehrs. de Aristarch. Studd. Homer. 292. Scaliger Κρατέρου scripserat.] τοῦ ἐρωμένου τὸν βίον μετέλλαξε, βασιλεύσας ἔτη ἑπτὰ. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξατο Ὀρέστης παῖς ὢν, ὃν ἀνελὼν Ἀέροπος ἐπίτροπος ὢν κατέσχε τὴν βασιλείαν ἔτη ἑξ. Quae singula accuratius examinanda sunt. Et primum quidem puerum illum delicatum alii aliter appellant, quorum Aristoteli Pol. V, 8, 11. Κρατεῖας, Aeliano VV. HH. VIII, 9. Κρατεῖας audit. Ex his Κρατεῖας et Κρατερός idem nomen esse, nisi quod Κρατερός Ἑλληνικώτερον sit, Κρατεῖας autem magis Macedonismum redolet, Kuhnii sententia est, a Wesselingio comprobata. Cf. Suid. s. v. Ἐκρινίδης. Quod porro Diodorus Archelaum regem a Cratero sauciatum esse tradit invito, falsum hoc esse patet ex Aristotele I. I., qui eum in amagris caput una cum Hellenocrate et Decannicho conspirasse testatur, accinentibus Platone in Alcib. II. p. 141 D. E. et qui ab eo pendet Aeliano I. I. Nec magis aliorum historicorum, quin ne ipsius quidem Diodori rationibus congrui sunt VII. anni Archelai regno ab eo tribut. Qui inde ab Olymp. XCV, 1. retro supputati ordiuntur ab Olymp. XCIII, 2. Sed hoc anno ne figas Archelai auspicia, eiusdem scilicet Diodori alius prohibet locus XIII, 49, quo rex ille Macedonum Pydnaeos imperium detrectantes bello aggressus esse dicitur Olymp. XCII, 3. Quare Th. Lydiatus ad Marm. Oxon. p. 8. εἰκοσι pro ἐντὰ refingere volebat. Sed Olymp. XC, 1. nondum regnasse Archelaum, e Thucydide VI, 7 liquet, qui anno adeo belli Peloponnesiaci XVI. exeunte i. e. Olymp. XCI, 1. in vivis memorat Perdiccam, Archelai decessorem. Viderunt ipsum quod verum est Humfr. Prideauxius ad Marm. Oxon. p. 222 et H. Dodwellus Annall. Thucyd. p. 32, Archelao τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη tribuentes, quot annos eum regno praefuisse Dexippus scribit ap. Syncell. p. 263 A. Hinc regem factum intelligis Olymp. XCI, 3. Contraria ei, qua Diodorus, ratione erravit Marin. Par. ep. 62. auctor. Quanto enim temporis spatio Archelai imperium ille inferius, tanto hic fere superius [Olymp. XC, 1.] quam debebat collocavit. Interfecto autem Archelao Craterus et ipse post tres vel quatuor dies insidiis oppressus periiit, teste Platone I. I. Successit Olymp. XCV, 1. Orestes, Archelai F., purpuramque regiam, uti Dexippus ap. Syncell. I. I. auctor est, tutore et gubernatore Αἰροπο per IV. annos gessit: quorum quarto decurrente Aerops pupillo trucidato regnum solus invasit et in duos praeterea annos retinuit. Mortem obiit [V. Diod. XIV, 84 coll. Polyaen. Strategg. II, 1, 17., IV, 4, 4.] Olymp. XCVI, 2., quo tempore sex annos, quos inclusis tutelae annis Αἰροπί regno largitur Diodorus XIV, 37, non habuit expletos, sed sextum demum inchoatum. Neque accurate post Orestis caedem eum IV. insuper annos dominatum scribit Dexippus I. I. — Dodwelli temeritatem, qui Αἰροπον e catalogo regum Macedoniae excludendum censuit, egregie refutavit Wesselingius ad Diod. XIV, 37 et 84. Caeterum vid. Boeckh. ad Marm. Par. ep. 58. [C. I. Vol. II. p. 341] coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 240 Kr.

- β. *ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ*⁶⁴¹). Ἀστυδάμας ὁ τραγωδοποιὸς πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξεν, ἔζησε δὲ ἐτη ἐξήκοντα⁶⁴²).
- γ. *ΙΘΥΚΛΗΣ*⁶⁴³). Κτησίας ὁ συγγραφεὺς λατρὸς Κνίδιος, υἱὸς Κτησιόχου, τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμιως⁶⁴⁴). Ἠκμαζον κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἐπισημότατοι διθυραμβοιοὶ Φιλόξενος, Τιμόθεος Φιλήσιος, Τελέστις Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν⁶⁴⁵).
- δ. *ΛΥΣΙΑΔΗΣ*⁶⁴⁶). Ὁ Συρακουσίων τύραννος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμον ἐπικηρύττει⁶⁴⁷). Διονύσιος τὴν Μοτύην εἶλεν⁶⁴⁸). Ἐν ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλείους τραγωδίαν διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα⁶⁴⁹).
- ΟΛ. 95. Εὐπόλεμος Ἡλείος στάδιον. Οἱ δὲ Εὐπολῖς⁶⁵⁰). Προσετέθη σαλπικιτῆς, καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ἡλείος. προσετέθη καὶ κήρυξ, καὶ ἐνίκα Κράτης Ἡλείος⁶⁵¹).
- α. *ΦΟΡΜΙΩΝ*⁶⁵¹). Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Μεσσήνην εἰς ἑδάφος κατέσκαψαν, ὥστε

641) Ἀριστοκράτης] Olymp. XCV, 2. Athenis Archon ex Diodoro XIV, 38. Meminit eius Auctor Marin. Par. ep. 68, et Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 150, 12 seq. Vol. I. p. 234.

642) Ἀστυδάμας ὁ τραγωδοποιὸς] Festatur Diodorus XIV, 43 fin.: Ἀστυδάμας δ' ὁ τραγωδιογράφος τότε πρῶτον [Ol. XCV, 2.] ἐδίδαξεν· ἔζησε δὲ ἐτη ἐξήκοντα. Cf. Prolegg.

643) Ἰθυκλῆς] Archon Atheniensium Ol. XCV, 3. ex Diodoro XIV, 44. Mentionem eius iniicit Inscriptio Graeca ap. Boeckh. Cp. Inscr. n. 150, 2. Vol. I. p. 234. Cf. etiam n. 151. ibid. p. 237.

644) Κτησίας ὁ συγγραφεὺς] Fundus huius notae Diodorus XIV. cp. 46., ubi tamen scriptum est κατέστρεψεν. Diodori testimonio verba λατρὸς Κνίδιος, υἱὸς Κτησιόχου Scaliger ex Tzetz. Chil. I. Hist. I. inseruit:

ὁ δὲ Κτησίας λατρὸς υἱὸς τοῦ Κτησιόχου,
ἐξωρημένους πόλει εἰς Κνίδου τῆς Κυπρίας. Cf. Prolegg.

645) Ἠκμαζον κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν] Haec quoque ad verbum ap. Diodorum lib. XIV. cp. 46. extr. invenies, nisi quod praeterea ad Φιλόξενος addit Κυνθήριος. Quod propter difficillima Philoxenorum discrimina fortasse non temere neglexit Scaliger. Idem tamen in Timotheo Φιλήσιος e corrupto Diodori textu imprudenter retinuit, cui tamen e Stephano s. v. Μιλήσιος et Suida s. v. Τιμόθεος Μιλήσιος facillimum erat restituere Μιλήσιος: quam vocem, suadentibus Meursio de Archont. Athen. lib. III. cp. 16. p. 132, Io. Vossio de Poet. Graec. p. 46, Iac. Uptono ad Dionys. de Composit. Verbb. p. 157 (p. 132 Vol. V. Reisk.), in textum receperunt Wesselingius et Dindorfus. Caeterum de triumviris illis, diithyrambicae Musae operatis, vid. Prolegg.

646) Λυσιάδης] Archon Atheniensium Ol. XCV, 4. ex Diodoro XIV. cp. 47. Lysias autem Orat. VII. de Trunc. Oleae sacr. excis. p. 74 hunc praetorem Σουνιάδην appellat: quod verum eius nomen fuisse nunc evincit Inscr. Gr. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 150, 7. Vol. I. p. 234, unde Corsinium FF. AA. III. p. 282, praeeunte Meursio de Archont. Ath. III. cp. 16. p. 132, in Lysiae Orat. I. Λυσιάδην frustra reposuisse liquet.

647) Ὁ Συρακουσίων τύραννος] Testis Diodorus XIV, 47 ad Ol. XCV, 4.

648) Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Auctor Diodorus XIV. cp. 53. extr. sub Olymp. XCV, 4. At negat Suidas s. v. Σοφοκλῆς lemm. II. [Eudoc. p. 384], huic τῷ νεωτέρῳ, ut ait Clemens Protrept. p. 19 A., inter Sophoclis filios locum fuisse, nepotem eius ex Aristone filio, avo cognominem, prodens. Rem decernere non audet Wesselingius ad Diod. I. I. Cum tamen Suidae sententiam confirmet Argum. Soph. Oed. Col., e cod. Laurent. editum, errasse liquet Diodorum, quippe litterarum Graecarum historia non magnopere imbutum. Eandem in sententiam etiam Welckerus Mus. Rhén. Supp. II, 3. p. 978 de Diodori loco animadvertit: „sollte heissen νιώνος oder νιδός.“ Vid. Thiersch. Act. phil. Monac. I, 3. p. 323, Clint. FF. HH. II. p. 101 a. Chr. 396, L. Dindorf. ad Diod. I. I. Porro etiam in victoriarum numero a Diodoro discedit Suidas, ἐδίδαξε δέ, inquit, δράματα μ', οἱ δὲ φασιν ια', νίκας δὲ εἶλεν ζ', cui Boeckhius quidem, praeeunte Petito, de Trag. Gr. Principp. p. 116 οἱ δὲ φασιν ια', νίκας δὲ εἶλεν ιβ', Clintonus vero FF. HH. Prooem. p. XXXVII. not. e. Kr. ἐδίδαξε δὲ δράματα μ', νίκας δὲ εἶλεν ζ', οἱ δὲ φασιν ια' restituit. Cf. Welcker. I. I. coll. Prolegg.

649) Εὐπόλεμος] Ex Pausania VI, 3, 3. coll. VIII, 45, 3 et Africano ap. Euseb. χρον. log. p. 41. Εὐπόλεμος, ex Diodoro XIV. cp. 54. init. Εὐπολῖς.

650) Προσετέθη] Haec totidem verbis refert Africanus ap. Euseb. χρον. log. p. 41. Nomen victoris praeconum apud interpr. Arm. in Ἀκρατος transit. Quippe non raro propria Graecorum nomina elemento A in fronte praeposito auctae afferuntur. Sic Iliad. ε', 612. Παισός appellatur, quod oppidum Troadis ibid. β', 828. Ἀπαισός nudat. Vid. Strabon. XIII, 878 A., cuius verba Stephan. Byzant. s. v. Ἀπαισός transcripsit, coll. Eustath. ad II. β', p. 356. Sic Ἀσπληδών et Σπληδών praebet Etymol. M. 157, 32. Sic Ἀρήσιαν trisyllabum edit Eustathius 355, 54, pro quo alii Ἀδρήσιαν scribunt. Cf. Spitzner. ad Hom. II. β', v. 828.

651) Φορμίων] Praetor Athenis Ol. XCVI, 1. ex Diod. XIV, 54.

ἄγνωστον εἶναι, ὅπου ποτὲ τὴν πόλιν ὠκῆσθαι συνέβαινεν⁶⁵²). Οἱ Καρχηδό-
νιοι κατὰ τὴν Σικελίαν νόσω καὶ πολέμῳ κακouchόμενοι δεινῶς ἀπήλλαξαν⁶⁵³).
Λακεδαιμόνιοι πρὸς Νεφρέα Αἰγυπτίων βασιλέα πρεσβεύονται⁶⁵⁴).
β. ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ⁶⁵⁵). Ἀθήνησι τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμῇ⁶⁵⁶). Τὸ ἐν Τεγέα
Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλίας ἱερὸν ἐκαύθη⁶⁵⁷). Πausanίας Μακεδόνων ἀρχεῖ ἐνιαυτὸν
α' ⁶⁵⁸). Λακεδαιμόνιοι τὴν θαλαττοκρατίαν ἀπέβαλον⁶⁵⁹). Θεόπομπος ὁ Χῖος
τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν
περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους ιβ', καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς περὶ Κυ-
νὸς σῆμα ναυμαχίας, εἰς ἣν Θουκυδίδης κατέληξε πραγματείαν. ἔγραψε δὲ χρό-
νον ἐτῶν ιζ' ⁶⁶⁰).

p. 324 a.

652) Οἱ Καρχηδόνιοι] Diodorus XIV, 58 sub Ol. XCVI, 1.

653) Οἱ Καρχηδόνιοι νόσω] Diodorus lib. XIV. cap. 71—75.

654) Λακεδαιμόνιοι πρὸς Νεφρέα] Diodorus XIV. cap. 79. med. τούτων δὲ πραιτομένων Λακε-
δαιμόνιοι μὲν πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Νεφρέα τὸν Αἰγύπτου βασιλέα περὶ συμμαχίας. Sic scilicet
nomen reguli e cod. Paris. pr., Coisl. CXLIX., edit. Steph. marg. ediderunt Wesselingius et Dindorfius,
Νεφρέαν habet Paris. alt., Νεφρέα caeteri, quos secutus est Scaliger, coll. Animadv. in Euseb. p. 108 b.
Νεφριτίης dicitur Manethoni ap. Eusebium Scal. Gr. p. 55, 26. Mai. Arm. p. 106, 344. Hieronym. Lat.
p. 134 s., eisdemque ap. Syncell. p. 77 A. Alio rursus loco p. 342. Eusebii cod. Arm. absorpta littera initiali
N solitaque I et E confusione Ephirites praebet. Iustinus VI, 2 init., quem secutus est Orosius III, 1.,
in Hercynionem corruptit: de quo scriptore, in aliis quoque rebus a Diodoro diaccedente, cf. Wessel. ad
Diod. I, 1. Regnavit Nephertites, e Mendesiorum dynastia princeps, annos VI. inde ab Olymp. XCIII, 2.—
Olymp. XCIV, 3. sec. Euseb. [Hier., ab Olymp. XCIII, 4. — Olymp. XCV, 1. Mai. Armen.] iterumque
inmensas IV. Olymp. XCVII, 4. sec. eundem Euseb. Hieronymi. Quorum regnorum alterum, quod omisso
Nectanabide I. per XVIII. annos inde ab Olymp. XCVIII, 3. usque ad Olymp. CII, 4. extendunt Maii Ar-
meniacae, respicere videntur Diodori supra allata verba. Quod quominus statuatur, certe diversa temporis
notatio non impedit. Vid. not. nostr. 639. coll. Prolegg.

655) Διόφαντος] Archon Athenis fuit Ol. XCVI, 2. ex Diodoro XIV. cap. 82. et Pausania VIII, 45,
3. Διόφαντος, cuius nomen typographus Scaligeri in Διοφάντος corruerat. Meminit eius Inscriptio Gr. ap.
Boeckh. C. I. n. 229, 10., Vol. I. p. 359, item fortasse Hesychius s. v. δραχμὴ χαλαζῶσα, Zenobius III, 27.

656) Ἀθήνησι τὸ θεωρικὸν] Hesychius s. v. δραχμὴ χαλαζῶσα· ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν
[sic correximus Scaligeri errorem, qui supra θεωρητικὸν scripserat] ἐγένετο δραχμῇ. Cf. Zenob. Cent. III.
Prov. 27. „Urbs erat in re tenui, ἀσθενὴς καὶ οὐδ' ἐμίαν ναῦν κερταμένη, ut Demosth. in Leptin.
p. 291 ait. Et credemus, tantum pecuniae in ludos insumere soluisse? Arbitror istum Diophantum alium atque
hoc multis annis priorem fuisse.” WESSELIUS ad Diod. XIV, 82. Cui cave calculum sine mora adicias.
Instituta sunt pecuniae theatrales auctore Pericle, cuius ab aetate usque ad haec tempora cum praeter
Olymp. XCVI, 2. Archontem nullus in Fastis occurrit Diophantus: nihil relinquitur aliud, quam ut duos
obolos, qui antea ludorum scenico diebus pauperioribus reddi solebant, hoc ipso anno ad drachinam
auctos status. Mox etiam praeventum aerarii inopiae Eubuli lege Anaphlystii, ut qui pecuniam theatralem
in militarem convertisset, capite plecteretur. Vid. Philoch. apud Harpocr. s. v. θεωρικά et Ulpian. ad
Demosth. Olynth. I. p. 13 A. coll. Ruhken. Hist. Crit. Oratt. Graec. p. LXVI., Siebel. ad Philoch. Fr. coll.
Lenz. p. 70—72, Boeckhii Oecon. civ. Ath. I. p. 235—40.

657) Τὸ ἐν Τεγέα] Testis est Pausanias VIII, 45, 3. Cf. eiusd. II, 17, 7., III, 5, 6. de Tegeatarum
Minerva Alea.

658) Πausanίας Μακεδόνων] Diodorus XIV. cap. 84. extr. περὶ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀέροπος
[Dexippo ap. Syncell. p. 263 A. est Ἀερόπης] ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐτελεύτησε νόσω, βασιλεύσας
εἰς ἔξ'. [Cf. not. supra 640.] τὴν δ' ἡγεμονίαν διαδεξάμενος Πausanίας ὁ νόος ἔρξεν ἐνιαυτὸν. Perit
Pausanias insidiis Amyntae [Diod. XIV, 89 coll. not. 665.], qui Aëropi ἐπὶ τῆς καὶ δοῦλος fuit. V. Aelian.
VV. HH. XII, 43. Hic Pausanias, a plerisque chronographis propter brevissimum regni tempus neglectus,
fortasse non alius est, atque Pausanias ille, quem Eusebius unius anni [Ol. XCV, 1. Hieronym., Ol. XCV, 2.
Mai. Arm. coll. Syncell. p. 260 B.] regem facit, sed post Amyntam deiectum. Vid. Wessel. ad Diod. XIV, 84.

659) Λακεδαιμόνιοι] Diodorus lib. XIV. cap. 84. med.: καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν ἀπὸ τοῦτον τοῦ
χρόνου [i. e. ab Ol. XCVI, 2.] τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχὴν ἀπέβαλον. Amiserunt autem Lacedaemonii
maris imperium, Pisandro duce apud Cnidum a Conone fusi: quam stragem rectius Olymp. XCVI, 3. assign-
naveris e Lysiae sententia Orat. XIX. De Bonis Aristophanis p. 193: ἐγένετο δ' ἡ ναυμαχία ἐπ' Εὐβούλου
[cf. not. 661.] ἀρχοντος. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 102 a. Chr. 394.

660) Θεόπομπος] Diodorus XIV, 84 sub Diophanto archonte [Debebat sub Eubulide vid. not. 659.]:
Θεόπομπος δ' ὁ Χῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ εἰς τὴν
περὶ Κνίδον ναυμαχίαν [quae commissae est Olymp. XCVI, 3. nonnullis diebus ante solis defectionem, XIV.
m. Augusti die factam. V. Lys. p. 193 et Xenophon. Hell. IV, 3, 10. coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 102

γ. **ΕΥΒΟΥΛΙΑΔΗΣ**⁶⁶¹). Περὶ τῆς Ἰσθμίων θείσεως διαφορᾶς γενομένης οἱ τῶν Κορινθίων φυγάδες τὸν ἀγῶνα ἐθεσαν⁶⁶²). Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου, διατελέσαντος ἔτη ἡ⁶⁶³). Πausanίας Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐφυγεν, ἄρξας ἔτη ιδ'. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Ἀγησίπολις ἤρξε τὸν ἴσον τῷ πατρὶ χρόνον⁶⁶⁴). Πausanίας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναιρεθεὶς δόλω, ὑπὸ Ἀμύντου, ἄρξας ἐνιαυτὸν. Τὴν δὲ βασιλείαν κατασχὼν Ἀμύντας ἤρξεν ἔτη κδ'⁶⁶⁵).

δ. **ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ**⁶⁶⁶). Ἀμύντας, ὁ Φιλίππου πατὴρ, ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσεν, ἣν ὕστερον ἀνεκτήσατο ὑπὸ Θεσσαλῶν καταχθεὶς⁶⁶⁷). Σάτυρος, ὁ Σπαρτιάκου υἱός, βασιλεὺς δὲ Βοσπόρου, ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ιδ'. Τὴν δὲ βασιλείαν διεδέξατο ὁ υἱὸς Λεύκων ἐπ' ἔτη μ'⁶⁶⁸).

Ο.Α. 92. Τερναῖος Ἡλείος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεὺς στάδιον⁶⁶⁹).

a. Chr. 394.], γράψας βίβλους δώδεκα. ὁ δὲ συγγραφεὺς οὗτος ἔρχεται μὲν ἀπὸ τῆς περὶ Κυρὸς σῆμα (quod Heerhae sepulcrum appellat Diodor. XIII, 40, Strab. XIII, 409, 39, Mela II, 2.) ναυμαχίας, εἰς ἣν Θουκυδίδης [cf. lib. VIII, 104 seq.] κατέλξε τὴν πραγμασίαν, ἔγραψε δὲ χρόνον ἐπὶ δακαεπτὰ. Caeterum vid. de Theopompo eiusque operibus historicis Prolegg.

661) **Εὐβουλίδης**] Ol. XCVI, 3. Atheniensium praetor ex Diodoro XIV. cp. 85. Meminit eius etiam Aristides Platon. II. p. 286 Iebb. Idem a Lysia De Bonis Aristophan. Orat. XIX. p. 193. **Εὐβουλός** dicitur: quia scripturam in **Εὐβουλίδης** deflectendam dicit Meursius de Arch. Athen. lib. III. cap. 17. p. 134. Qui si cogitavisset — id quod recte observavit ad Diod. I. I. Wesselingius — primitivum et patronymicum nomen eodem in homine saepe locum obtinere, ea opera abstinnisset. Cf. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 151, 27.

662) **Περὶ τῆς Ἰσθμίων θείσεως**] Diodorus XIV. cp. 86. sub fin. ubi sic: **εἰθὺς δὲ τῶν Ἰσθμίων ἐπιλθόντων διεφέροντο περὶ τῆς θείσεως τοῦ ἀγῶνος. καὶ πολλὰ φιλονικησάντων ἐκράτησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τοὺς θηγάδας ἐποίησαν θῆναι τὸν ἀγῶνα. τῶν δὲ κατὰ τὸν πόλεμον διωγῶν σχεδὸν τι περὶ τὴν Κόρινθον γενομένων ὁ πόλεμος οὗτος ἐκλήθη Κορινθιακὸς καὶ διήμεινεν ἔτη ὀκτώ.** Xen. Hellen. IV, 4, 1. et 5, 2. hinc fuisse huius anni Isthmia enarrat, quorum altera exules celebrasse Corinthios, altera post illorum discessum ipsos egisse Argivos asserit.

663) **Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ**] Cf. Diodori verba modo ascripta.

664) **Πausanias Λακεδαιμονίων**] Haec totidem verbis testatur Diodorus XIV. cp. 89. ad h. Ol. a. 3. Exactus est Pausanias paullo post Lysandri mortem, itaque anno 2. potius eius, in qua versamur, Olympiadis. Vid. Paus. II, 5, 5—6, Xenoph. Hell. III, 5, 7—25, Plut. Lysand. c. 30. coll. Clint. FF. HH. II. Append. III. 228. Kr. Fuit autem Agesipolis I, sicuti Pausanias, ex gente Lacedaemoniorum regina Euryathenidarum.

665) **Πausanias ὁ τῶν Μακεδόνων**] Auctor Diodorus XIV. cp. 89. sub Olymp. XCVI, 3. Fuit Amyntas iste, qui Pausania, Aëropi filio, e medio sublato, regnum invasit, Tharrhalei [Diod. XV, 60. Audacia vertit audacter Ez. Spanhem. Diss. VII. de Numism. Praest. p. 379] vel Menelai [Iustin. I. VII, 4. Aelian. V. H. XII, 43] vel Aridaei [Dexipp. ap. Syncell. p. 263 A.] filius, Aëropi υἱοῦ καὶ δοῦλος, teste Aeliano V. H. lib. XII, 43. Mortem obiit Ol. CII, 3. V. Diod. XV, 60. Ergo conveniunt numeri κδ', a Diodoro ter XIV, 89. 92, XV, 60 repetiti, quorum in ambitu simul etiam continentur anni, quos regno privatus alibi egit Amyntas. [Cf. Diod. XIV, 92. s. Ol. XCVI, 4. id. XV, 19 sub Ol. XCIX, 2.] Ap. Eusebium inde ab Ol. XCIV, 4. usque ad Ol. CI, 3. [Hieronym., inde ab Olymp. XCV, 1. — CI, 4. Mai. Arm. coll. Sync. p. 260 B.] ter occurrit Amyntae nomen, interiectis Ol. XCV, 1. [Hieronym., Olymp. XCV, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 260 B.] Pausaniae anno et Ol. XCVI, 4. — Olymp. XCVIII, 1. [Hieronym., Olymp. XCVII, 1. 2. Mai. Arm. coll. Syncell. I. I.] Argei s. Argaei [v. Diod. XIV, 92 fin.] biennio. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 240 seq.

666) **Δημόστρατος**] Archon Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIV. cp. 90. Demonstratus. Rundem Mnasippum appellare videtur Lysias ap. Harpocr. s. v. **Αἰχαιον**, quippe qui, quod hoc anno captum esse e Xenoph. Hell. IV, 4, 1—13. coll. Aristid. T. II. p. 286 constat Lechaem, **Μνασίππου ἀρχοντος** expugnatum scribat. Sed Mnasippum potius pro pseudonymo habendum ostendit Boeckh in Ind. Lectt. Univ. Berol. a. 1837. p. 5 et in Actt. Acad. Boruss. a. 1827. p. 134.

667) **Ἀμύντας ὁ Φιλίππου πατὴρ**] Diodorus XIV. cp. 92. sub Olymp. XCVI, 4. Itaque post primum regni annum pulsus est Amyntas. Consentit Dexippus ap. Syncell. p. 263 A. **Ἀμύντας ἔτος α' βασιλείας** ὑπὸ Μακεδόνων ἐξεβλήθη. Vid. not. nostr. 665. coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 241 Kr.

668) **Σάτυρος ὁ Σπαρτιάκου**] Diodorus XIV. cp. 93. sub Olymp. XCVI, 4., ubi vid. doctam Wesselingii notam coll. Clint. FF. HH. II. Append. XIII. p. 298 Kr. et Prolegg.

669) **Τερναῖος Ἡλείος**] Haec Olympiade studio Olympia vicit Τερναῖος Ἡλείος sec. Africanum ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41, sed Τερσίρης sec. Diodorum XIV, 94, quorum alteri ex altero Τερναῖος restitendum censuit Meursius de Archontt. Athen. III, 18. p. 136, probante Simsono Chron. ann.

- α. ΦΙΛΟΚΛΗΣ⁶⁷⁰). Οἱ Γαλάται ἐπιχειμένοι τῇ Μακεδονίᾳ λεηλατοῦσιν αὐτήν⁶⁷¹).
 β. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ⁶⁷²). Εὐαγόρας τῆς κατὰ Κύπρον Σαλαμῖνος βασιλεύει, Ἀβδαί-
 μονα τὸν Τύριον ἐκβαλὼν⁶⁷³).
 γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ⁶⁷⁴).
 δ. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ⁶⁷⁵). Κελτῶν διάβασις τῶν Ἀλπεων⁶⁷⁶). Πλούτος Ἀριστοφά-
 νους ἐδιδάχθη⁶⁷⁷).

3613. Tenuerunt tamen Τερίρην Wesselingius et Dindorfius. — Quod deinceps addit Scaliger: ὥς δὲ ἄλ-
 λοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσὶς στάδιον· diversa eum certaminis genera confudisse patet. Vid. not. ad
 Olymp. XCIV. s. n. 622. coll. Prolegg. Vicerunt enim hac Olympiade et Terinaeus et Phormio, sed ille
 stadio, hic pugilatu. Quae Phormionis victoria teste nititur Pausania V, 21, 2, pro quo non magis ac-
 curate in Add. Nott. ad Gr. Euseb. p. 428 b. Diodorum excitat Scaliger.

670) Φιλοκλῆς] Praeturae gessit Athenis Ol. XCVII, 1. ex Diodoro XIV, 94. „Olim legebatur Φι-
 λοκλέους apud Schol. Aristoph. Plut. 179, nunc corrupte Διοκλέους. V. similem corruptionem in Archontis
 nomine 322. [i. e. Olymp. CXIV, 3. not. nostr. 979.] CLINTONUS FF. HH. II. p. 104 a. Chr. 392.

671) Οἱ Γαλάται] Galli Senones sive Celtae, gens, ut ait Florus I, 13, natura ferox, moribusque in-
 condita, suis non contenti sedibus novas quaerunt, Macedoniam populantur Olymp. XCVII, 1. Auctor De-
 xippus, quem secutus est Scaliger, ap. Euseb. eius p. 58, 50 seq.: κατὰ δὲ τοὺς χρόνους γ' [Ὀλυμπιά-
 dos] τῶν Γαλατῶν ἐπιχειμένων τῇ Μακεδονίᾳ καὶ λεηλατούντων αὐτήν. Confirmat Appiani frag-
 mentum, a Fulvio Ursino editum [Excerptt. Legatt. de rebh. gall. II.]: ὅτι Ὀλυμπίῳ τοῖς ἑλλήσι ζ' καὶ
 θ' γεγενημένων, τῆς γῆς τῶν Κελτῶν οὐκ ἀρκοῦσης αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος, ἀνίσταται μοῖρα Κελτῶν
 τῶν ἀμφὶ τὸν Πήγον ἰκανή [Quo de inscito additamento vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 122 b.]
 κατὰ ζήτησιν ἐτέρας γῆς. Quibus simul annus significari videtur, quo Galli Alpes superarint, Alpesque
 inter et Padum sedes posuerint. — Non ita longo tempore post iidem Romam ceperunt, Olymp. XCVII, 3.
 Plinius N. H. XXXIII, 6: Capta est Roma anno CCCLXIV. Orosius II, 1: Anno ab U. c. CCCLXIV.
 Roma perensit captivitatem. Eutropius II, 1. Anno trecentesimo sexagesimo quinto a. U. c. post
 captam autem primo pro duobus consulibus facti trib. mil. cons. pot. Cf. Liv. V, 40. et Cic. de Divin.
 I, 44. extr. Confirmat Eusebius Maii Armeniacus sub Olymp. XCVII, 3: Galli et Celtae Romam prae-
 ter Capitolium occupant. Sic scilicet ille, quasi diversi essent a Gallis Celtae. Transcripsit tamen erro-
 rem illum Syncellus p. 258 C: Γαλάται καὶ Κέλται Ρώμης ἐκράτησαν, πλὴν τοῦ Καπετωλίου, item
 Chron. Pasch. auctor p. 167 C: Γαλάται καὶ Κέλται κτλ., quo posteriori loco ante καὶ articulum οἱ
 recte inserit Scaliger Thes. Temp. p. 250. Sed Hieronymus, quo interprete Olymp. XCVII, 1. Galli
 Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio, annum transitus Alpium cum anno captae Urbis confudit. Vid.
 Scal. Animadv. p. 122 b. Contrariae confusionis reus est Diodorus XIV, 113, qui Gallos Alpes transisse
 tradit, quo tempore Dionysius Rhegium occupavit, i. e. Olymp. XCVIII, 2. Vid. not. nostr. 676. Illo enim
 anno Romam potius captam auctor Diodori significat Polybius I, 6. ἔτος μὲν οὖν ἐνεστήχε προδὲ τῆς
 [Olymp. CII, 2. V. not. nostr. 747] ἐν Αἰνυκτοῖς μάχης ἑκατὸν . . . Γαλάται δὲ ἄλόντες τὴν
 Ρώμην κατέγονον πλὴν Καπετωλίου. E Polybio sua etiam hausit Iustinus VI, 6. Medium quoddam
 tempus inter Olymp. XCVII, 3. et Olymp. XCVIII, 2. ponit Dionysius Hal. AA. RR. I. p. 60, 34 seqq.,
 τὴν Κελτῶν καθόδον, καθ' ἣν ἡ Ρωμαίων πόλις ἔαλω, Olymp. XCVIII, 1. ascribens. Vid. not. nostr. 683.
 Caeterum vid. Nieb. Hist. Rom. II. p. 622 — 638. coll. Fischer. Tabb. Rom. p. 42.

672) Νικοτέλης] Archon Athenis Ol. XCVII, 2. ex Diodoro XIV. cp. 97. init. Meminit eius Inscr.
 Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 229, 11. Vol. I. p. 349.

673) Εὐαγόρας τοῦ κατὰ Κύπρον] Testis Diodorus XIV. cp. 98. sub Olymp. XCVII, 2., ubi Ἀβ-
 δήμονα scriptum est. Caeterum ante Scaligerum et Palmerium Abdemon ille Τύρσιος nominabatur: Scali-
 ger margini libri sui Τύριον appinxit: quam vocem a Palmerio et Rhodomanno comprobatam in textum re-
 ceperunt Wesselingius et L. Dindorfius. A Theopompo tamen in Photii Bibl. cod. CLXXVI. Κιτιεύς appellatur,
 quam dissensionem sic componit Wesselingius ad Diod. I. l., ut Abdemonem in Cypri urbe Citio, aliqui ex Phoe-
 nice ortum, sedem antea habuisse statuatur. Vid. Isocrat. Evag. p. 283 coll. eodem Wesselingio. Praeterea
 de bello, quod Evagoras contra Persarum regem in Cypro gesserit, necnon de auxiliis, ipsi ab Atheniensi-
 bus missis, quae Teleutias Lacedaemoniorum dux interceperit, v. Xen. Hellen. IV, 8, 24. coll. Clint. FF.
 HH. II. p. 106 Kr. coll. Prolegg.

674) Δημοστράτος] Praeturae gessit Athenis Ol. XCVII, 3. ex Diodoro XIV, 99. Occurrit etiam in
 Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. Vol. I. p. 237.

675) Αντίπατρος] Archon Athenis Ol. XCVII, 4. ex Diodoro XIV. cp. 103. Meminit eius etiam
 Auctor Didascal. ad Aristoph. Plut. et Schol. ad v. 103.

676) Κελτῶν διάβασις] Ex Diodoro sese repetisse testatur Scaliger ad Euseb. n. MDCXXV. p. 122 h.,
 qui lib. XIV. cp. 113. init. sub Olymp. XCVIII, 2. καθ' ὃν δὲ, inquit, καιρὸν μάλιστα Πήγιον ἐπολιόρχει
 Διογέσιος, οἱ κατοικοῦντες τὰ πέραν τῶν Ἀλπεων Κέλται τὰ στενὰ διελθόντες μεγάλας δυνάμεις κα-
 τελάβοντο τὴν μεταξὺ χώραν τοῦ τε Ἀπεννίνου καὶ τῶν Ἀλπεων ὄρων, ἐκβάλλοντες τοὺς κατοικοῦντας
 Τυρρηνοὺς. Ex Diodori igitur sententia Galli, quo tempore Dionysius Rhegium oppugnavit, Alpes transie-
 runt. Atqui quum idem et Antipatro (cp. 106.) et Theodoto (cp. 111 seq.) Archonte Rheginos a Dionysio

ΟΛ. 9Η. Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον⁶⁷⁶). Ἐξ Ζάνες ἐκ χαλκοῦ ἐποήθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ χρημάτων τῆς ἐπιβληθείσης τοῖς πύκταις ζημίας ὑβρίσασιν εἰς τὸν ἀγῶνα⁶⁷⁷). Ἀριστόδημος Ἠλείος πάλην, οὐ μέσα οὐδεὶς ἔλαβεν⁶⁸⁰).
α. ΑἰΤΥΡΓΙΩΝ. οἱ δὲ ΠΥΡΡΙΩΝ⁶⁸¹). Ξενοφῶν ἤχμαζε σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς⁶⁸²). Κελτική ἔφοδος εἰς τὴν Ῥώμην⁶⁸³).

obsessos esse testatur: Scaliger annum etiam relictæ a Celtis patriæ nunc Olymp. XCVII, 4. nunc Olymp. XCVIII, 2. Diodori fide proponit. Nomen testis sui diserte appinxit ad Ol. XCVIII, 2.: οἱ Κελτοὶ Ἀλπεὶς διέβησαν, ὡς Διοδώρῳ δοκεῖ. Neque alium ei auctorem fuisse, ut eandem rem etiam huic, in quo versamur, anno ascriberet, ex ipsis in Eus. Animadv. p. 122 b. intelligitur. Ibi enim hæc: „Hæc [Appiani] videtur verior sententia, quam Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadis eiusdem [i. e. XCVII.].” Sed hæc posterior mira profecto et studiosa est ratio interpretandi, quam, ut caetera taceam, et Diodorus ipse, qui rem sub Olymp. XCVIII, 2. enarrat, et quo ille fonte hausit Polybius I, 6 satis refellit. Vid. not. nostr. 671.

677) Πλοῖτος Ἀριστοφάνους] Auctor Didasc. ad Aristoph. Plut. III. Ἐδιδάχθη [Plutius alter] ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνισμένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λύκων, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκυῖον δὲ Πασισφῆ. Prior Pluti editio pertinet ad Ol. XCII, 4., auctore Schol. ad Plut. II. v. 173.

678) Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον] Testis Diodorus lib. XIV. cp. 107. Sed Africanus ap. Eusebium Σώσιππος ἀδελφός. Sic codex, cuius lectionem Scaliger p. 41 de coniectura in ὁ Διελφός [Vid. eius Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 b. coll. Cram. Anecd. Par. II. p. 146] deffexit. Cui tamen scripturae uti diserte refragatur Diodorus, ita illud quoque obesse videtur, quod victoris cuiusque patriam Africanus alias omisso articulo apponere consuevit. Armeniaca nil iuvant, quippe illo loco corrupta. Hinc consultissimum arbitramur, ἀδελφός apud Africanum retinere, qui quum suum stadionicarum catalogum sine dubio ex Olympionicarum descriptione collegerit, coniectis in cursorem oculis, caeterorum victores certaminum, in quibus forsitan fuit Σώσιππος Ἀθηναῖος, transiluisse videtur.

679) Ἐξ Ζάνες] Pausanias V, 21, 2. Πρὸς δὲ τῇ κρηίδι (scil. τοῦ δρὸν τοῦ Κρονίου) ἀγάλματα Διὸς ἀνέκτιται χαλκῷ. Ταῦτα ἐποήθη μὲν ὑπὸ χρημάτων ἐπιβληθείσης ἀθληταῖς ζημίας ὑβρίσασιν εἰς τὸν ἀγῶνα, καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Ζάνες. Πρῶτοι δὲ ἀριθμὸν ἔξ ἐπὶ τῆς ὀγδόης ἵστησαν καὶ ἐννεηχοστῆς Ὀλυμπιάδος. Eupolus enim Thessalus tres adversarios corruerat, inter eos Phormionem, victorem superioris Olympiadis.

680) Ἀριστόδημος Ἠλείος] Hausit Scaliger ex Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41, ubi idem pro μέσας, quod in codice legi Cramerii Anecdota Par. II. p. 146 probant, μέσα edidit, respiciens ille, ni fallor, ad Aristophanis Acharn. 576. (570.) ἵχομαι μέσος coll. Scholiis et Pausania VI, 3, 2. Celebratur Aristodemus noster in Epigrammate Simonidis ab Hephæst. Enchir. p. 64 ed. Corn. de Pauw. servato, quod cum Ceo poetæ ob temporum rationem non liceat, iuniori cuidam Magneti vindicat Iacobsius Anthol. Pal. III. p. 912 coll. Westermann. in Censura Olymp. Kraus., Diarisi Novis Philol. et Paedag. inserta, Cycl. XII. Vol. XXXVI. Fasc. 1. a. 1842. p. 94 seq. Est autem hoc sec. Corn. de Pauw:

Ἰσθμία δὲς, Νέμεια δὲς, [Νέμεια, δὲς Scal.] Ὀλυμπία [Ὀλύμπια Scal.] ἱστικανιώθην,

Ὀὐ πλῦττι νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνης,

Ἀριστόδημος Θράσιδος, Ἀλῆος, πάλμ.

Θράσιδος nimirum pro Θρασίς, quod, a codicibus oblatum, per metri leges ferri nequit, e Pausania VI, 3, 2. restituendum acute primus vidit Scaliger l. l. Idem Pausanias cum Aristodemum his Pythia, semel Olympia vicisse dicat, Westermannus l. l., praeceuntibus Brunckio et Iacobsio, etiam Ἰσθμία in Πύθια mutavit, totum primum Epigrammatis versum recte sic repraesentans:

Πύθια δὲς, Νέμεια δὲς, Ὀλύμπια ἱστικανιώθην.

681) Ἀνυργίων· οἱ δὲ Πυρρίων] Lege Πυργίων· οἱ δὲ Πυρρίων. Alpha enim littera, quæ primum Olympiadis annum indicat, in Archontis nomine male repetita est. Πυργίων Olymp. XCVIII, 1. Archon nominatur a Dionysio AA. RR. I. p. 60, 34, Πυρρίων a Diodoro XIV. cp. 107.

682) Ξενοφῶν ἤχμαζε] Tradit Diogenes Laërt. vit. Xen. lib. II, 59: εἶπον δὲ ἀλλαχόθι ἀκμάσαι αὐτῶν [τὸν Ξενοφῶντα] περὶ τὴν ἐννάτην καὶ ὀγδοηχοστὴν Ὀλυμπιάδα σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς. Quod quidem Diogenis testimonium quoniam cum ætate, Xenophonti ab aliis ascripta, iusto minus conveniret, sic fere refingendum putasse censendus est Scaliger: περὶ τὴν ἐννεηχοστὴν ὀγδόην [qñ pro πθ']. At vereor ne recte emendavit. Certe Suid. s. v. Ξενοφῶν lemmat. 1: ἤχμαζε κατὰ τὴν ἐννεηχοστὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα. Vid. tamen Clint. F. H. II. ad Ol. LXXXIX, 1. coll. Krueg. Quaest. de Xenophont. vita p. 6 seqq. Eusebius Xenophontem Olymp. XCV, 1. [Hieronym., Olymp. XCV, 4. Mai. Armen.] clarum habitum affirmat. Portentose autem, qui vulgo fertur Grylli F. [v. Diog. II, 48. Suid. l. l. alios], Gryllæ et Diodori in Maii Armeniacis l. l., et portentosius etiam in Chron. Pasch. p. 168 C. Orzylai F. vocatur.

683) Κελτική ἔφοδος] Dionysius Hal. AA. RR. I. I, p. 60, 34 seqq.: ἡ Κελτῶν ἔφοδος, καθ' ἣν ἡ Ῥωμαίων πόλις εὐλῶ, συμφωνεῖται σχεδὸν ἐπὶ πάντων ἄρχοντος Ἀθηνῆσι Πυργίωνος γενέσθαι, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὀγδόης καὶ ἐννεηχοστῆς Ὀλυμπιάδος. Caeterum cf. not. nostr. 671.

- β. ΘΕΟΔΩΤΟΣ⁶⁸⁴). Οἱ Ῥηγῖνοι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἑνδεκα μῆνας πολιορκούμενοι παρίδωκαν ἑαυτοὺς Διονυσίῳ τῷ Συρακουσίων τυράννῳ⁶⁸⁵). Οἱ Κέλτοὶ τὰς Ἀλπεὶς διέβησαν, ὡς Διοδώρῳ δοκεῖ⁶⁸⁶). Εἰρήνη Ἀρταξέρξῃ πρὸς τοὺς Ἕλληνας⁶⁸⁷). Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν γενομένης εἰρήνης τοῖς Ἕλλησι πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα τὴν ἱστορίαν ἤρχει γράφειν. διελθὼν δὲ τριακονταετὴ χρόνον ἔγραψε μὲν βίβλους δέκα, τὴν δὲ τελευταίαν κατέπαυσε τῆς συντάξεως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Φιλομήλου τοῦ Φωκίως κατάληψιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ⁶⁸⁸).
- γ. ΜΥΣΤΙΧΙΔΗΣ⁶⁸⁹). Εὐαγόρας λάθρα τῆς Κύπρου ἐξέπλευσεν εἰς τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα⁶⁹⁰).
- δ. ΔΕΞΙΘΕΟΣ⁶⁹¹). Εὐαγόρας ἐξίσταται πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, μόντης δὲ τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύειν συνεχωρήθη, ὥστε τελεῖν τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὠρισμένον⁶⁹²). Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐκπολιορκηθέντες ἠναγκάσθησαν τὴν ἰδίαν πατρίδα κατασκάψαι, εἰς δὲ τὰς κώμας μετοικῆσαι⁶⁹³).
- ΟΑ. 90. Δίκων Συρακούσιος στάδιον⁶⁹⁴). Πῶλων ἄρμα προσετέθη. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης πρῶτος τὸν στίβανον τῶν πῶλων ἔσχε τοῦ ἄρματος⁶⁹⁵). Σωτάδης Κρής δολιχόν⁶⁹⁶).

684) Θεόδωτος] Archon Athenis Ol. XCVIII, 2. ex Diodoro XIV. ep. 110: Meminit eius etiam Aristides Toin. II. p. 286 Iebb.

685) Οἱ Ῥηγῖνοι] Refert Diodorus XIV. ep. 111. sub Ol. XCVIII, 2. Vid. Polyh. I, 5. coll. ad Diod. Wesselingio.

686) Οἱ Κέλτοὶ τὰς Ἀλπεὶς] Auctor Diodorus XIV. ep. 113. Cf. not. nostr. 676.

687) Εἰρήνη Ἀρταξέρξῃ] Pax toti illa Graeciae ignominiosa, quae Antalcidae dicitur, cum Artaxerxe facta est Ol. XCVIII, 2., auctore Diodoro XIV. ep. 110. Memornt Aristides T. II. p. 286: ἀπὸ Εὐβουλίδου πάλιν ἄρχων ἄγδοος Θεόδωτος, ἐφ' οὗ ἡ εἰρήνη ἐγένετο. Vid. Xen. Hell. V, 1, 28. et Polyh. I, 6. coll. Corsin. F. Att. T. III. p. 293 et Clint. FF. III. II. p. 110 a. Chr. 387.

688) Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος] Extant apud Diodorum lib. XIV. ep. 117. extr. sub Olymp. XCVIII, 2. Vid. not. nostr. 815. coll. Prolegg.

689) Μυστιχίδης] Archon Atheniensium Ol. XCVIII, 3. ex Diodoro XV. ep. 2. Offert eum etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. I. p. 237.

690) Εὐαγόρας λάθρα] Testatur Diodorus XV. ep. 4. sub Olymp. XCVIII, 3. Rex Aegyptiorum, ad quem confugit Euagoras, Ἀχωρίς audit Diodoro XV, 3., Ἀχωρίς vel Ἀχωρίς Eusebio Scal. p. 55, 26. ap. Syncell. p. 77. coll. Mai. Arinen. p. 106, 343. et Hieronym. p. 134, Ἀχωρίς Theopompo ap. Phot. cod. CLXXVI., e quo paullo ante oblatum Πάχωρις nomen corruptum est. Vid. Scal. Anecd. p. 109 a. b. Regno eius XIII. annos Eusebius in priori quidem Chronicorum libro attribuit, sed in posteriori XII., quos inde ab Olymp. XCIV, 4. usque ad Olymp. XCVII, 3. [Hieronym., ab Olymp. XCV, 2. — Olymp. XCVIII, 1. Mai. Arm.] deducit. Quo de prochronismo vid. not. nostr. 639.

691) Δεξιθέος] Atheniensium Archon Ol. XCVIII, 4. ex Diodoro XV, 8 init. Respicit eum etiam Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 845 D., item Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 240 n. 151, 1.

692) Εὐαγόρας ἐξίσταται] Auctor Diodorus XV. ep. 8. nd Ol. XCVIII, 4. Cf. Prolegg.

693) Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων] Tradit Diodorus XV. ep. 12. sub Ol. XCVIII, 4. Caeterum pro Μακεδόνων supra legendum est Λακεδαιμονίων.

694) Δίκων Συρακούσιος] Auctores sunt Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41, Diodorus XV. ep. 14., Pausanias VI, 3, 5. Affert de Dione hoc Epigramma ad Diod. I. c. Wesselingius:

Εἰμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμβρότου· αὐτὰρ ἐνίκων
Τετράκις ἐν Νημέϊ, δὲς Ὀλύμπια, πινυάκι Περδοῖ,
Τρεῖς δ' Ἰσθμῷ, στίφενά δ' ἄστν Συρακούσιων.

Pro Καλλιμβρότου Pausanias praebebat Καλλιβρότου, idemque duabus, quas Diconi Epigramma vindicat, victoriis Olympicis tertiam addit: Ὀλυμπικός μιν μὲν ἐν παισὶ, δύο δ' ἄλλας ἀνδρῶν. Hinc in secundo versu τρεῖς Ὀλύμπια scribere mavult Wesselingius. Puer quidem Dico, teste Pausania, vero patriae nomine, Cauloniatas renunciatus, quum autem vir factus vicisset, praemiis corruptus Syracusanum deinceps se appellari passus est.

695) Πῶλων ἄρμα προσετέθη] Auctor Pausanias V, 8, 3: ἰνύτῃ ἤρισιν Ὀλυμπιάδι καὶ ἐννε-

- α. ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ⁶⁹⁷). Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον⁶⁹⁸).
 β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ⁶⁹⁹). Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς τὴν ἰδίαν βασιλείαν ἀνεχτήσατο⁷⁰⁰). Ἐκλειψις σελήνης Ποσειδεῶνος καὶ πάλιν Σκίροφοριῶνος⁷⁰¹).
 γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΑΝΔΡΟΣ⁷⁰²). Ἐκλειψις σελήνης Ποσειδεῶνος⁷⁰³). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Θήβαις Καδμείαν κατελάβοντο⁷⁰⁴).
 δ. ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ⁷⁰⁵). Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη τρίτῳ ἔτει μετὰ Ἀριστοτέλη⁷⁰⁶).

ποστῇ καὶ πῶλων ἄρμυσι ἀγωνίζεσθαι. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριῶδες τὸν στέφανον τῶν πῶλων ἔσχε τοῦ ἄρματος. Africanus autem l. l. in hoc novo certaminis genere extitisse victorem tradit Eurybatam [sic Scal., Eurybatum Cram. Anecd. Par. II. p. 146, Eurybasum Mai. Arinen. p. 151] Lacedaemonium, cuius mentionem Scaliger immerito neglexit. Adhaesit quidem eius nomini vox στάδιον, sed eam male additam manifestum est et recte omittunt Armeniaca.

696) Σωτάδης Κρής δολιχόν] Pausanias VI, 18, 4: Σωτάδης δὲ ἐπὶ δολιχοῦ νίκαις Ὀλυμπιάδι μὲν ἐννάτῃ καὶ ἐννεηχοστῇ Κρής, καθάπερ γε καὶ ἦν, ἀνιερρήθη, τῇ ἐπὶ ταύτῃ δὲ λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἐφισίων κοινού Ἐφισίοις ἐρεποήσιν αὐτὸν. καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ φυχῇ ζημιούσιν οἱ Κρήτιες.

697) Διοτρέφης] Archon Ol. XCIX, 1. Athenis ex Diodoro XV. cp. 14. Meminit eius etiam Dionys. Hal. Epist. ad Ammaeum II. p. 121, 27. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Vol. I. pag. 240, n. 151. 3, ubi alia forma audit Διιτρέφης, et p. 345. n. 215.

698) Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη] Aristoteles, Nicomachii et Phaestiadis s. Phaestidis F. [vid. Diog. V, 1. et Suid. s. v. Ἀριστοτέλης Lemm. I. coll. Menag. et Stahr. Aristot. T. I. p. 32], Stagirites, natus est Olymp. XCIX, 1. Apollodorus ap. Diog. V, 9: Φησὶ δ' Ἀπολλύδωρος ἐν χρονικοῖς, γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐνάτης καὶ ἐννεηχοστῆς Ὀλυμπιάδος. Dionysius, qui Apollodorum in notandis Aristotelis temporibus manifesto secutus est, Epist. ad Amm. II. p. 121, 27 seq.: Ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐννεηχοστὴν καὶ ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, Διοτρέφους Ἀθήνησιν ἄρχοντος. Hinc Suidas l. l. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ἐννεηχοστῇ ἐνάτῃ Ὀλυμπιάδι. — Sed Anonymus in Vita ἀνεκδότῳ ap. Menag. ad Diog. V, 9: Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ σθ' Ὀλυμπιάδι, ubi qd' corrigendum esse recte censuit Menagius. — Athenas venit Olymp. CIII, 2. V. not. 764. Floruit Olymp. CIII, 3. V. not. 773. Ad Hermiam, Atarnei tyrannum, profisciscitur Olymp. CVIII, 2. V. not. 663. Mytilenen abit Olymp. CVIII, 4. V. not. 876. Inde ad Philippi aulam Olymp. CIX, 2. V. not. 882. Athenas petit Olymp. CXI, 2. V. not. 927. Moritur Olymp. CXIV, 3., mense fere Pyanepsione, anni Attici quarto. V. n. 980. Quo tempore ubi annum agebat sexagesimum tertium [v. not. 980.], lucem aspexerit ineunte anno 1. Olymp. XCIX.

699) Φανόστρατος] Archon Atheniensium Ol. XCIX, 2. ex Diodoro XV, 15. Meminit eius bis Ptolem. μεγ. σύνταξ. lib. IV. cp. 10. p. 275 et 276 Halm.

700) Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων] Refert Diod. XV. cp. 19. sub Ol. XCIX, 2. Cf. not. nostr. ad Ol. XCVI, 3. s. n. 665.

701) Ἐκλειψις σελήνης] Hipparchus ap. Ptolemaeum μεγ. συντ. de prior. eclipsi lib. IV. cp. 10. p. 275 Halm. Γεγονέναι δὲ τὴν πρώτην [scil. ἔκλειψιν σελήνης] ἄρχοντος Ἀθήνησι Φανοστράτου μηνὸς Ποσειδεῶνος· καὶ ἐκλειπύνει σελήνην βραχὺ μέρος τοῦ κύκλου ἀπὸ θειρινῆς ἀνατολῆς τῆς νυκτὸς λοιποῦ ὄντος ἡμυρίου. De altera paullo post p. 276: Πάλιν τὴν ἐξῆς ἔκλειψιν φησι γιγνέναι ἄρχοντος Ἀθήνησι Φανοστράτου Σκίροφοριῶνος μηνός. Cf. de utraque lunae defectione Scal. Emendat. Temp. p. 80 seq.

702) Μένανδρος, οἱ δὲ Εὐάνδρος] Archon Atheniensium Ol. XCIX, 3. Εὐάνδρος ex Demosthene in Timocrat. pag. 743 R. et Ptolemaeo μεγ. συντ. lib. IV. pag. 278 ed. Halm., Μένανδρος ex Diodoro XV. cp. 20. init. Sed corruptus est Diodori locus: cui, suadente Meursio de Arch. Ath. lib. III. cp. 19. p. 140, Εὐάνδρος restituit L. Dindorfius.

703) Ἐκλειψις σελήνης] Hipparchus ap. Ptolemaeum l. l. Τὴν δὲ τρίτην [ἔκλειψιν σελήνης] φησὶ γεγενῆσθαι ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐάνδρου, μηνὸς Ποσειδεῶνος τοῦ προτέρου. Cf. Scal. Emendat. Temp. pag. 81.

704) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Phoebidas Cadineam occupat Olymp. XCI, 3. Diodorus XV, 20. Aestate. Xenophon Hell. V, 2, 29. Aristidi vero T. I. p. 258 lehl. scribenti: Πυθίων ὄντων ἡ Καδμεία κατελήφθη, recte fidem abrogat Kruegerus ad Clit. FF. HH. II. p. 112 a. Chr. 382., quamquam Clitonius ipse illo vel maxime loco utitur ad sententiam suam de Pythiorum solemnibus ineunte Attico anno actis confirmandam. Y. Append. I. p. 211 Kr.

705) Δημόφίλος] Archon Ol. XCIX, 4. Athenis ex Diodoro XV. cp. 22. Init.

706) Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη] De Demosthenis Paeaniensis, patre quidem cognomine, matre autem Cleobula orti [v. Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 844 a.], aetate tres fere inter se diversae a veteribus proponuntur rationes. Quarum prima Demosthenem Dexitheo Archonte Olymp. XCVIII, 4. natum prodens, hocce nititur Pseudo-Plutarchi testimonio in Vitt. X. Oratt. p. 845 D: Ἐπὶ δὲ καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονώς, λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον, ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυμθίων ἦκε πρεσβύτιον περὶ τῆς βοηθείας — ἔπαισε ἐκλέμψαι τὴν βοήθειαν. Et profecto Callimachus [Olymp. CVII, 4.] a Dexitheo [Olymp. XCVIII, 4.] utroque numerato tricesimus septimus est. — Discedit ab hoc

ΟΛ. Ρ. Διονυσόδωρος Ταραντίνος στάδιον⁷⁰⁷). Σωτάδης Κρής δολιχόν. νικήσας το δεύτερον, λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἐφεσίων κοινού, Ἐφεσίοις εἰσεποίησεν αὐτὸν καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ φυγῇ ζημιούσιν οἱ Κρήτες⁷⁰⁸).

α. ΠΥΘΕΑΣ⁷⁰⁹). Ἀγησίπολις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε νόσῳ, ἄρξας ἔτη ιδ' ⁷¹⁰). Κλεόμβροτος ὁ ἀδελφὸς αὐτὸν διεδέξατο ἐπ' ἔτη θ' ⁷¹¹). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ὀλυμπον ἐκ πολιορκίας ἐλόντες πάσης τῆς Ἑλλάδος κατὰ γῆν καὶ

computo quatuor fere annis Dionysius, qui in Epistol. ad. Amm. II. p. 120, 44. Οὔτις, inquit, ἐγεννήθη μὲν ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἐκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἄρχοντας δὲ [Olymp. CIV, 1.] Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἣν ἐμβεβηκὼς ἐπιακιδέκατον δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου [Olymp. CVI, 2.] ἄρχοντος, εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. Secundum hanc igitur rationem Demosthenes Olymp. XCIX, 4. lucem aspexit. Eundem annum Dionysius etiam alio loco p. 121, 27 significat, ubi Demosthenem Aristotele, Olymp. XCIX, 1. in lucem edito, tribus annis natu minorem facit: Ἐγεννήθη [Ἀριστοτέλης] κατὰ τὴν ἐνενηκοστήν καὶ ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, Διοτρίφους Ἀθήνησιν ἄρχοντας, γ' [Sic scilicet pro γ' detracta decade scribendum esse et supra significat Scaliger et ad Dionysium animadvertit H. Wolfius] ἔτεσι Δημοσθένους πρεσβύτερος. Ergo Olymp. CIV, 1., quo tempore iuvenis unius et viginti annorum tutores suos iudicio persecutus est auctore Pseudo-Plutarcho l. I. p. 844 C. 845 D., secundum Dionysii rationem annum egit vicesimum septimum, sed Olymp. CVI, 2., cum de publicis rebus verba facere institueret, annos habuit non viginti quinque, uti perperam edidit Dionysius, sed viginti sex. Redit tamen apud Dionysium idem etiam infra error. Vid. Clint. FF. HH. II. Append. XX. p. 361 not. f. Kr. Consentit cum Dionysio in natali Demosthenis anno pedissequus eius Zosimus Ascalonita in Vit. Demosthen. ap. Reisk. T. IV. p. 151: Ἐγεννήθη δὲ ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἐκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Idem tamen parum sibi constat in annorum numero, vitae Demosthenis ascripto: ἐβίωσεν δὲ ἔτη ξ' καὶ τρία. Qui numerus Pseudo-Plutarchi potius, quam Dionysii calculis respondet. Anni enim sexaginta tres ab Olymp. CXIV, 3., in quo anno oratoris emortuali conspirant omnes (v. not. 989.), retro computati natalem eius ad annum quartum non XCIX., sed XCVIII. Olympiadis reducunt. — Melius inter se conveniunt temporum notae, a Gellio NN. AA. XV, 28 transmissae: Ab utriusque oratoris studiosis animadversum et scriptum est, quod Demosthenes et Cicero pari aetate illustrissimas orationes in causis dixerint, alter κατὰ Ἀνδροτίωνος — septem et viginti annos natus, alter anno minor pro P. Quinctio, septimoque et vicesimo pro Ses. Roscio. Vixerunt etiam non nimis numerum annorum diversum; alter tres et sexaginta annos; Demosthenes sexaginta. Nam uti septem et viginti anni a Callistrato [Olymp. CVI, 2.], ita sexaginta a Philocle [Olymp. CXIV, 3.] retro numerati Demosthenem natum ostendunt Olymp. XCIX, 3. Qui proinde Gellio calculus a Dionysiano anni spatio discrepat. Consentit cum Gellio propemodum Plutarchus vit. Demosthen. cap. 15. I. p. 852 F. seq.: Τῶν δὲ δημοσίων, ὁ μὲν κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Τιμοκράτους καὶ Ἀριστοκράτους ἑτέροις ἐγράφησαν, οὕτω τῇ πολιτείᾳ προσελήλυθ' ὅςτις δὲ δύοιν ἢ τριῶν δέοντα ἔτη τριάκοντα γεγονὼς ἐξινιγχεῖν τοὺς λόγους ἐκείνους. Itaque annum Demosthenes, quo primam concionem habuerit, inter vicesimum octavum et vicesimum nonum suspensum relinquit, quorum illum sua auctoritate fulcit Gellius. Eundem, quem Noctium Atticarum auctor, oratoris nostri natalem significat etiam Libanius Prolegg. ad Olynth. p. 3: Ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἦν ὅτε πρὸς τοῦτους [τοὺς ἐπιτρόπους] ἤγωνίζετο. Nam XVIII. anni Olymp. XCIX, 3. additi desinunt in Olymp. CIV, 1. Archonte Timocrate, quo notum est tutoribus litem intendisse Demosthenem. E tribus igitur illis de natali Demosthenis anno rationibus primam satis sublesta personati Plutarchi fide confirmatam secuti sunt Petrus Legg. Att. p. 267 ed. Wessel., Corsinus FF. AA. T. II. p. 138, F. A. Wolfius Prolegg. ad Lept. Demosth. pag. LXII., A. G. Beckerus in libro: „Demosthenes als Staatsmann und Redner“ pag. 7 seq., Boeckhius in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. class. hist. p. 77 seq., alteram a Dionysio innotatam traditam in hac Olympiadum Descriptione expressit Scaliger, tertiam denique Gellii, Plutarchi, Libanii auctoritate munitam, quoniam sola cum iis congrua sit, quae orator ipse de aetate sua in Aphob. I. p. 814 et in Onet. I. p. 868 coll. II. p. 880 prodiderit, unice veram ostendit Clintonus FF. HH. II. Append. XX. p. 362 sqq.: proinde ut Demosthenes Evandri anno Olymp. XCIX, 3. et primo quidem eius mense [V. not. n. 989.] primam lucem aspexerit.

707) Διονυσόδωρος] Testis est de Dionysodoro stadionica Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 coll. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 146. Interpres tamen Armen. apud Aucher P. I. p. 295 appellat Dionysidorum. Itaque veram nominis scripturam servaverit Diodorus, cui lib. XV. ep. 23. Dionysiodorus audit, cuique Eusebii lectionem reddere non debebat L. Dindorfius.

708) Σωτάδης Κρής] Auctor Pausanias lib. VI, 18, 4. coll. ad Olymp. XCIX. not. n. 696.

709) Πυθέας] Archon Athenis Ol. C, 1. ex Diodoro XV, 23. init. Mentionem eius fecit Auct. Marm. Par. ep. 70. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 1688, I. Vol. I. p. 805.

710) Ἀγησίπολις] Auctor Diodorus lib. XV. ep. 23. sub Ol. C, 1. „Febri absumptus est κατὰ θέρους ἀκμῇν, tertio anno belli adversus Olynthios gesti.“ CLINTONUS FF. HH. II. Append. III. pag. 229 Kr.

711) Κλεόμβροτος] Diodorus l. I. Fuerunt autem et Agesipolis I. et Cleombrotus Eurysthenidae.

κατὰ θάλατταν τὴν ἡγεμονίαν ἔσχον⁷¹²). Καρκίνος Ἀκραγαντίνος τραγικός ἐγνωρίζετο⁷¹³).

β. ΝΙΚΩΝ⁷¹⁴). Οἱ Αἰβυες, οἳ τε τὴν Σαρδῶ κατοικοῦντες ἀπὸ Καρχηδονίαν ἀπέστησαν⁷¹⁵). Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Σαρδῶ ἀνεκτήσαντο⁷¹⁶). Μαύσωλος ὁ τῆς Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησε⁷¹⁷).

γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ⁷¹⁸). Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ πολέμου τοῦ Λακεδαιμονίοις καὶ Βοιωτοῖς συστάντος. Οἱ Θηβαῖοι τὴν Καδμεῖαν ἀνέλαβον, τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Λακεδαιμονίους πολιορκία παραστησάμενοι⁷¹⁹). Οἱ Ἀθηναῖοι διηρέθησαν κατὰ συμμορίας. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος⁷²⁰).

δ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁷²¹). Αἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίους τεταγμέναι πόλεις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστησαν⁷²²). Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων παρασπονδηθέντες ἔκριναν αὐτοῖς πολεμεῖν⁷²³). Χαβρίας Ἀθηναίων στρατηγὸς τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Νάξον ἐπιφανεστάτη ναυμαχία ἐνίκησεν⁷²⁴). Ἐν τῇ Πρώμῃ Μάρκος Μάνλιος τυραννίδι ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται⁷²⁵).

712) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Refert Diodorus l. l. Cf. Xenoph. Hell. V, 3, 26.

713) Καρκίνος Ἀκραγαντίνος] Suidas s. v. Καρκίνος. [sic enim rectius scribitur quam Καρκίνος. Illud contra Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 513 not. 11. defendit Welckerus Mus. Rhen. Suppl. II, 3. pag. 1017 seq. not. 3. Καρκίνος tamen una cum Meinekio aestimator harum rerum subtilissimus edidit Lehrsus De Aristarch. Studd. Homer. p. 300, simul proprium illud, quamquam cum Καρκίνος substantivo congruum, accentum tamen non retrahere animadvertens] Ἀκραγαντίνος τραγικός, καὶ Καρκίνος Θεοδόκτου ἢ Ξενοκλείους, Ἀθηναῖος τραγικός, δράματα ἰδίδασκε ῥε. Ἐνίκησε δὲ α'. Ἡμαζε κατὰ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, πρὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας τοῦ Μακεδόνα. Itaque Carcinus iunior Atheniensis, neque vero, uti Scaliger vult, antiquior ille Agrigentinus hac Olympiade floruit. Cf. Prolegg.

714) Νίκων] Archon Athenis Ol. C, 2. ex Diodoro XV. ep. 24. Meminit eius etiam Dionys. Halic. in Lys. II. p. 85, 22.

715) Οἱ Αἰβυες, οἳ τε τὴν Σαρδῶ κατοικοῦντες] Auctor Diodorus XV. ep. 24. med. et extr. sub Olymp. C, 2., ubi tamen Σαρδῶνα edidit Dindorfius.

716) Μαύσωλος ὁ τῆς Καρίας] Plinius N. H. lib. XXXVI, 6.: Is [Mausolus] obiit Olympiadis C. anno II. urbis Romae CCCC. Unde mutuatus est Scaliger, non videns ille numeros corruptos esse. Vid. Prolegg.

717) Νανσινίκος] Praeturam Athenis gessit Olymp. C, 3. ex Diodoro XV. ep. 25. init. Meminit eius etiam Dionysius Hal. in Lys. II, 85, 23, Demosthenes Orat. in Androt. p. 660, in Neaer. p. 1367, Philochorus ap. Harpocr. et Suid. s. v. συμμορία [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 72]. Respicit etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. in C. I. n. 83, 1. Vol. I. p. 123, item altera in eiusdem Monument. Naval. tab. X, c, 150, d, 70. coll. Boeckh. p. 18.

718) Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ] Exules Thebani, ab Atheniensibus adiuti, Cadmeam pulsas Lacedaemoniis recuperant, hieme [V. Plut. Pelop. 9. et Xenoph. Hell. V, 4, 14], non quidem Nausinici Archontis, ut praeeunte Diodoro XV, 25 asserit Scaliger, sed Niconis. Vid. Plut. Ages. cap. 24. et Xenoph. Hell. V, 4—9 V, 3, 26. coll. Clint. FF. HH. II. p. 114 a. Chr. 379. Kr.

719) Οἱ Ἀθηναῖοι διηρέθησαν] Tradit Philochorus ap. Harpocr. s. v. συμμορία. διηρέθησαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Νανσινίκου ἄρχοντος, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος. Hinc Suidas s. v. συμμορία. διηρέθησαν δὲ πρῶτον Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Νανσινίκου ἄρχοντος, ὡς Φιλόχορος. Cf. fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis p. 72. Vid. etiam Diod. XV, 28, 30 coll. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 50 seqq.

720) Καλλίας] Archon Athenis Ol. C, 4. ex Diodoro XV. ep. 28. init. Καλλίας. Idem Καλλίας audit in Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 158, 1. Vol. I. p. 256 et in Marmor. Par. ep. 71.

721) Αἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίους] Tradit Diodorus lib. XV. ep. 28. sub Ol. C, 4.

722) Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων] Auctor Diodorus lib. XV. ep. 29. med. Ol. C, 4. Caeterum pro αὐτοῖς Dindf. recepit αὐτοῦς e Coislin. CXLIX. Paris. alt. Claromont., reliqui codd. omnes praehebent αὐτοῖς.

723) Χαβρίας Ἀθηναίων] Tradit Diodorus XV, 34 seq. sub Olymp. C, 4. Eodem spectat, quod ad Olymp. C, 4. annotat Eusebius Hieronymi: Athenienses principes Graeciae facti. His testibus male confisi Scaliger, Corsinus FF. AA. T. III. p. 303, Boeckhius celebrem illam victoriam Olymp. C, 4. assignant. Facta enim potius est anno insequentis Olymp. Cl, 1. [v. Demosth. Aristocr. p. 686 et Xen. Hell. V, 4, 63.], mense Septembri [Plut. Camill. c. 19. τοῦ Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν πανσέληνον. Idem Phoc. 6. ἐνίκων μεγάλοις νησιπλοίοις τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος.] Vid. Clint. FF. HH. II. p. 116 a. Chr. 376., cuius sententiam confirmant etiam Maί Armeniaca sub Ol. Cl, 1.: Athenienses principatum Graeciae obtinuerunt.

724) Ἐν τῇ Πρώμῃ Μάρκος Μάνλιος τυραννίδι ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται] Diodorus XV. ep. 35. extr. sub Olymp. C, 4.: Ἐν τῇ Πρώμῃ Μάρκος Μάνλιος ἐπιβαλόμενος [Scal. de suo ἐπιθέμενος] τυραννίδι καὶ

- ΟΛ. ΡΑ. Δάμων Θούριος στάδιον τὸ πρῶτον⁷²⁵).
 p. 325 α. α. ΧΑΡΙΛΑΝΔΡΟΣ⁷²⁶). Χαβρίας ναύαρχος Ἀθηναίων τοὺς Ἀβδηρίτας τῆς τῶν βαρβάρων δουλείας ἐξελόμενος μετ' ὀλίγον ὑπὸ τινῶν ἐδολοφονήθη⁷²⁷). Ἑρμείας ὁ Μηθυμναῖος συγγραφεὺς τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψε, γράψας βίβλους δέκα, ὥς δέ τινες διαιροῦσι, δώδεκα⁷²⁸). Ἀναξανδρίδης Ἀναξάνδρου Ῥόδιος ἐκ Καμείρου, κατὰ δέ τινας Κολοφώνιος, κωμικός, ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ξέ, ἐνίκησε δὲ ἰ. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν⁷²⁹). Εὐβουλος, Κήτιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός ἤκμαζε, μεθύριος τῆς μέσης κωμωδίας καὶ παλαιᾶς⁷³⁰).
 β. ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ⁷³¹). Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις, παρεκτὸς τῆς τῶν Θηβαίων, σπονδὰς ἀλλήλαις ἐποίησαντο παρακλήσει Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως⁷³²).
 γ. ΣΩΚΡΑΤΙΔΗΣ⁷³³). Ἡ τῶν Περσῶν εἰς Αἴγυπτον στρατεία ἀπραχτον τέλος ἔσχεν⁷³⁴). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς Πλαταιὰς κατέσκαψαν, καὶ τὰς Θεσπιὰς ἐξε-

κρατηθεὶς ἀνῆρέθη. Quod ille factum narrat L. Papirio, A. Manlio, P. Cornelio, T. et L. Quinctiis [v. Wessel. ad Diod. XV, 28.] tribunis militum ius consulare exercentibus i. e. p. U. c. a. 369. a. Chr. 385. Olymp. XCVIII, 4. Livius VI, 18 seqq., supplicium Manlianum anno insequenti assignat. Quocum consentit Gellius NN. AA. XVII, 21: M. Manlius convictus est consilium de regno occipiendo inisse, damnatusque capitis . . . eo anno, qui erat post recuperatam urbem septimus. Gallorum invasio sec. plerosque Romanorum scriptores incidit in a. U. c. 364. [v. not. nostr. ad Olymp. XCVII, 1.], a quo annus U. c. trecentessimus septuagesimus, computatis terminis, profecto septimus est.

725) Δάμων Θούριος] Diodorus XV, 36, Pausanias VII, 25, 2, Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, nisi quod Diodorus omittit τὸ πρῶτον.

726) Χαρίανδρος] Archon Athenis Ol. CI, 1. ex Diodoro XV, 36. Χαρίανδρος. Qui vero nomine Χαρίανδρος appellatur in Inscriptionibus Graecis ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 85, 5. p. 124. n. 158 A, 5. p. 256. n. 158 B, 8. 24. n. 230, 5. p. 353.

727) Χαβρίας ναύαρχος] Diodorus XV, 36. Charisandri anno: Τηλικυίτῃ δὲ σιμφορῇ τῶν Ἀβδηρίτων περιπεπωκότων, καὶ μιλόντων πολιορκεῖσθαι Χαβρίας ὁ Ἀθηναῖος [ναύαρχος Scal. de suo addidit] ἐπιφανείας μετὰ δυνάμειος ἐξέλειτο τῶν κινδύνων τοὺς Ἀβδηρίτας, καὶ τοὺς μὲν βαρβάρους [Τριβαλλοὺς] ἐξέλυσεν ἐκ τῆς χώρας, ἐν δὲ τῇ πόλει φρουρίαν ἀξιόλογον καταλειπὼν αὐτὸς ἐπὶ τινῶν ἰδολοφονήθη. Sed qui illo loco insidiis apud Abderitas peremptus dicitur Chabrias, cap. 68. sub Olymp. CII, 4. rediit, et lib. XVI, 7 extr. sub Olymp. CV, 3. iterum moribundus introducit. Atque hoc profecto anno fatum explevit. Perit enim bello sociali cum Chium oppugnarent Athenienses. Cf. Demosth. Orat. in Leptin. p. 294. et Cornel. Nep. Chabr. cap. 4. Vidit et notavit hallucinationem illam, quam Scalligerum fefellisse inior, Wesselingius, qui tamen iusto magnificentius de scriptore isto sentiens culpam errorum in librariis congerit. Mihi minime aliena videtur a Diodoro ipso, quippe cuius in testium suorum et fide examinanda et mente assequenda negligentiam sexcenta doceant exempla. Sufficiat communuisse de Archidami historia, cui et ipsi duplicem vitam tribuit Diodori incuria. Vid. not. nostr. 482.

728) Ἑρμείας ὁ Μηθυμναῖος] Tradit Diodorus XV, 37 extr. sub Olymp. CI, 1. Vid. Io. Ger. Voss. de Histor. Graec. III. p. 373 coll. Heyn. de Fontt. Hist. Diod. in Comment. Societ. Gotting. a. 1744. p. 116.

729) Ἀναξανδρίδης Ἀναξάνδρου] Suidas s. v. Ἀναξανδρίδης. Ἀναξάνδρου Ῥόδιος ἐκ Καμείρου [vel potius Καμείρου vid. Mein. Hist. Crit. Com. Gr. p. 367 n. 71.], γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα [cf. Prolegg.] Ὀλυμπιάδι ἐκατοστῇ πρώτῃ κατὰ δέ τινες, Κολοφώνιος· ἔγραψε δὲ δράματα ἐξήκοντι πέντε. ἐνίκησε δὲ ἰ. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν. Cf. eundem s. v. Καμειραῖα λοχίς.

730) Εὐβουλος] Suidas: Εὐβουλος· Κήτιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός· ἐδίδαξε δράματα κδ'. ἦν δὲ κατὰ οὐ Ὀλυμπιάδα, μεθύριος τῆς μέσης κωμωδίας καὶ τῆς παλαιᾶς. Quorum postrema se recte non habent. Quippe Eubulum, mediae comoediae poetam, in conspectu mediae et antiquae comoediae collocari non posse docte demonstravit Meinek. Hist. Crit. p. 355 seq.

731) Ἰππόδαμος] Archon Atheniensium Olymp. CI, 2. Ἰππόδαμος ex Diodoro XV, 38, sed Ἰπποδάμας, quae verior est forma, ex Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 158, 2. 8. p. 256 et n. 230, 6. p. 353. Monum. Naval. X. d, 67.

732) Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις] Auctor Diodorus XV. cp. 38. sub Olymp. CI, 2. Cf. Xen. Helen. VI, 2, 1.

733) Σωκράτης] Archon Ol. CI, 3. Athenis teste Diodoro XV. cp. 41. init. Meminit eius Demosthenes in Neaer. p. 1356. in Timoth. p. 1186. 1197. item Suidas s. v. Φιλόχορος coll. not. nostr. 738. Occurrit etiam in Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 158, 8. Vol. I. p. 256 Monum. Naval. X. d, 115.

734) Ἡ τῶν Περσῶν] Auctor Diodorus XV. cp. 44. extr. sub Olymp. CI, 3.

πόρθησαν⁷³⁵). Κατὰ τὴν Κύπρον Νικοκλῆς ὁ εὐνοῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγό-
ραν τὸν βασιλέα, καὶ τῆς τῶν Σαλαμινίων βασιλείας ἐκυρίευσεν⁷³⁶). Κατὰ τὴν
Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι τοὺς Πραινεστίνους παρατάξει νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν
ἀντιταξαμένων κατέκοψαν⁷³⁷). Φιλόχορος Κύνου, Ἀθηναῖος, πραγματείαν συ-
νεστήσατο περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Ἀπολλο-
δώρου⁷³⁸).

δ. **ΑΣΤΕΙΟΣ**⁷³⁹). Καθ' ὅλην Πελοπόννησον συνέβη κατακλυσμοὺς καὶ σεισμοὺς

735) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Diodorus XV, 46. Socratidis anno: Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Θηβαῖοι
[Sic recte Laurent. XII. et Par. reg. alt., caeteri, quos sequi non debebat Scaliger, Λακεδαιμόνιοι,]
τὰς Πλαταιῶς κατασκάψαντες καὶ Θεισιπιάδην ἀλλοτρίως πρὸς αὐτοὺς διακυμίναν ἐξέπορθησαν. Ei
Plataeae quidem dirutae sunt decurrente anni, in quo versamur, aestate, proinde ineunte Socratidis anno.
Vid. Xenoph. Hell., VI, 3, 1. coll. Clint. FF. III. II. p. 118. Eodem tempore etiam Thespias deletas sta-
tuit Kruegerus ad Clint. l. l. Errat autem Pausanias, Plataearum excidium Olymp. CI, 4., Thespiarum
autem demum post pugnam Lenctricam factum esse prodens. Lib. IX, 1, 3. Ἐγένετο δὲ ἡ ἄλωσις Πλα-
ταίας ἢ δευτέρα μάχης μὲν τρίτῃ τῆς ἐν Αἰνυκτοῖς ἔτι πρότερον, Ἀστίου δὲ Ἀθήνησιν [Olymp.
CI, 4.] ἄρχοντος. Id. IX, 14, 1. ὁ Ἐπαμεινώνδας μετὰ τὴν μάχην — Λακεδαιμόνιους ἐν τοῖς Αἰνυκτοῖς
εἶχεν περιληγμένους . . . Θεισιπιάδην δὲ ἰσχυρομένους τὴν τε ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν Θηβαίων δυσμένειαν καὶ
τὴν ἐν τῷ παρόντι αὐτῶν τέχνην τὴν μὲν πόλιν ἰδοῦσαν ἐκλιπεῖν, ἀναφείγων δὲ ἐς Κερησσόν . . . τότε
δὲ, ὡς Ἐπαμεινώνδας Θεισιπιάδην καταφύγοντας ἐς τὸν Κερησσὸν ἐξῆλθε κτλ. Priorem temporis notationem
refutavit Clintonus l. l., alteram ad Diod. l. l. Wesselingius.

736) Κατὰ τὴν Κύπρον Νικοκλῆς] Testis Diodorus lib. XV. cp. 47. extr., cuius tamen verba mendo
laborare viderunt Palmerius, Simsonus, Wesselingius. Simsonus, probante Wesselingio, deficientem oratio-
nem sic supplevit et emendavit, chron. ad ann. 3601.: Νικοκλῆς, ἐπεὶ ὁ εὐνοῦχος — — βυσιλέα, τῆς τῶν
κτλ. Sic patricidii culpa eximitur, atque εὐνοῦχος videri desinit Nicocles, caesique Euagorae reus fit eu-
nuchus quidam, cuius nomen Theopompus apud Phot. cod. CLXXVI. Thrasydae exhibet. Euagoram ab
ennuchio interentum consentit etiam Aristoteles V, 10. Vid. Prolegg.

737) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Diodorus XV, 47. Socratide Archonte: Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι
πρὸς Πραινεστίνους παρατάξάμενοι καὶ νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν ἀντιταξαμένων κατέκοψαν.
Quae in brevius contraxit Scaliger. Sed tribuni militum, quibus bellum Praenestinum indictum consentiente
Livio VI, 22. testatur Diodorus, ad Olymp. XCIX, 3. a. U. c. 372. n. Chr. 382. pertinent. Debellati sunt
Praenestini a T. Quinctio Cincinnato, duobus annis post, i. e. Olymp. $\frac{\text{XCIX, 4.}}{\text{C, 1.}}$ a. U. c. 374. a. Chr. 380.
V. Liv. VI, 29. coll. Fest. s. v. triens et Eutrop. II, 2. A Livio non multum abludivit Eusebius Maii Armenia-
cus, rem ille Olymp. C, 2. assignans. Hieronymus tamen eam in Olymp. C, 4. depressit iusto inferius.
Ex Eusebio profecit Syncellus p. 258 C.

738) Φιλόχορος Κύνου Ἀθηναῖος] Suidas s. v. Φιλόχορος. Κύνου Ἀθηναῖος, μάντις καὶ ἱερο-
σκόπος [ἔγραψε seu πραγματείαν συνεστήσατο] περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου
καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου i. e. ab Olymp. CI, 3. usque ad Olymp. CVII, 3. vel CXV, 2. Utroque
enim anno Apollodorus Archon in Fastis Atticis occurrit. At Socratidem eum, unde, Suida teste, Philochorus
commentarios suos orsus est, Olymp. CI, 3. Archontem fuisse negat Corsinus F. Att. T. II. p. 92 sqq.,
qui, quum incredibile ducat, Philochorum opus suum intra tam arctos terminos coarctasse, Socratidem qui-
dem ante Olymp. LXX, Apollodorum autem circa Ol. CXXX. referri ipsi quoque Philochori librum tanquam
nudum indicem maioris cuiusdam partis Archontum Atheniensium considerari vult. Sed, quaesumus, ratione
ista mere ficticia quid profecit V. D? Restat enim nihilominus scrupulus, cur non potius a Creonte opus
inceptum Philochorus, Archontum annuorum princeps? Porro quominus Annales istos pro particula amplioris
illius operis Philochorei, historiam Atticam dicimus, una cum Io. Vossio de Hist. Graec. I, 18. p. 116 et C. G.
Lenzio Philoch. Athen. libr. fragm. ed. C. G. Siebelis p. 8. habeas, gravissimae obstant causae, quas demon-
stravit Boeckhii in Comment. De Dispos. Atticis Philoch. in Actt. Acad. Boruss. a. 1832. p. 5 seq. Is
igitur librum illum, ab Attide diversum, ea mente a Philochoro scriptum esse dicit, non ut merum Archon-
tum exhiberet catalogum — quod si voluisset, facillime altius regredi potuisset — sed ut vitas singulorum
accuratius describeret. In qua quidem descriptione nec poterat forsitan ad remotiorem recedere aetatem,
nec ei, quo scripsit, temporis consentaneum esse videbatur. — Caeterum Philochorus unus ex iis est auctori-
bus, quos discrete laudandos censuit Scaliger. Vid. ad Olymp. LXXXV, 4., LXXXVII, 1. XC, 2., XCI, 2.,
C, 3., CVII, 4., CIX, 2., CX, 1. 2., CXVIII, 2. 3. coll. Prolegg.

739) Ἀστέιος] Archon fuit Athenis Ol. CI, 4. ex Diodoro XV, 48 init. et Pausania VII, 25, 2,
XI, 1, 3. Meminerunt eius etiam Demosthenes in Naeer. p. 1357 in Timoth. 1190, 1192, 1202., Marm. Par.
Auctor ep. 72, Inscriptio Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. d, 110. Aristoteles Meteorol. I, 6 in Ἀρι-
σταίου ἄρχοντος exhibet, ubi tamen ex margine Ἀστίου recipiendum est.

γενέσθαι, ὥστε αὐτάνδρους δύο πόλεις ἀφανισθῆναι Βοῦραν καὶ Ἑλίχνην⁷⁴¹). Κλεομένης βασιλεύει Σπάρτης ἔτη 5⁷⁴²).

ΟΛ. ΡΒ. Λάμων θούριος στάδιον τὸ δεύτερον⁷⁴³).

α. ΑΛΚΙΣΘΕΝΗΣ⁷⁴⁴). Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλοῦντος, αἱ Ἑλληνίδες πόλεις κοινὴν εἰρήνην συνέθεντο, πλὴν Θηβαίων⁷⁴⁵). Λαμπὰς ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας, τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιάς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ⁷⁴⁶).

β. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ⁷⁴⁷). Ἡ περὶ Λεύκτρα μάχη, ἐν ᾗ Κλεόμβροτος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἀνῆρέθη⁷⁴⁸). Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ συνωκίσθη⁷⁴⁹).

740) Καθ' ἑλὴν Πελοπόννησον] Refert ex Callisthene Diodorus XV. 48. Astio Archonte: — κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἐγένοντο σεισμοὶ μεγάλοι καὶ κατακλυσμοὶ χώρος καὶ πόλεων ἄπιστοι. Et paullo infra: ἐγένετο δὲ τοῦτο τὸ πάθος τῆς Ἀχαΐας περὶ δύο πόλεις, Ἑλίχνην τε καὶ Βοῦραν. Confirmat Pausanias VII, 25, 2: Ἐγένετο δὲ τῆς Ἑλίκης ἀπώλειαν Ἀστίου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας. Id. §. 5.: οἱ δὲ Ἑλίχνην ἐποίησαν ἄδηλον ὁ θεός, τότε καὶ τὴν Βοῦραν σεισμός ἐπέλαβεν ἰσχυρός. Helices submersae meminit etiam Strabo VIII. p. 265, 16 seq.: κατεκλύσθη δὲ [leg. δ' ἢ e con. Kruegeri ad Clint. FF. III. II. p. 118 a. Chr. 373.] Ἑλίχη θυσίᾳ ἔτεσι πρὸ τῶν Λευκτρικῶν. Interit igitur aestate. V. not. 747. Hieronymus autem Helices et Burae cladem Olymp. C, 1. assignans VII. annorum prochronismum commisit. Quem aliquatenus corrigit Eusebius Maii Armeniacus ad Olymp. C, 2. coll. Syucello p. 258 B. Porro utraque urbs, eodem teste Eusebio, absorpta est terrae motu, sed fluctibus, secundum caeteros auctores, solo excepto Strabone I. p. 40, 57, qui terrae motu alteram, alteram undis haustam esse tradit: Βοῦρα δὲ καὶ Ἑλίχη, ἡ μὲν ἐπὶ χάσματι, ἡ δὲ ἐπὶ κύματι ὑφανίσθη. Quam discordiam cessaturam dicit Wesselingius ad Diod. I. I., modo eodem illo tempore et χάσματα θαλάσσης et κυμάτων ἐπιδρομαὶ fuisse statuatur secundum Auctorem de Mundo c. 4. coll. Ammian. XVII, 7. Gravior esse videtur dissensus Polybii, sed videtur tantum. Ille enim haec scribit II, 41: τὸ κοινὸν πολίτευμα ἐν δημοκρατίᾳ συνέχιν ἐπειρώντο. τοῦτο δ' ἐν ἑκατὼδε πόλεων [In quorum numero praeter Olenum et Helicem etiam Bura fuit, V. Clint. FF. III. II. Append. XXII. p. 428 not. v. Kr.]: ἃς εἴτε καὶ νῦν συμβαίνει διαμένειν πλὴν Ὠλένου καὶ Ἑλίκης, τῆς πρὸ τῶν Λευκτρικῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης καταποντισθείσης. Verum quam iste ad suam usque aetatem dicit perdurasse Buram, non fuit antiqua illa, sed nova quaedam, quam in vicino colle excitabant Buraei excidio superstitēs. Vid. Paus. I. I. coll. Wesselingio. Meminit rei praeterea Aelianus Hist. Anim. XI, 19. Respicunt etiam Ovidius Met. XV, 293, Seneca Quaest. Nat. VI. ep. 23, Plinius II. Nat. lib. II, 94, a quibus tamen altera urbs non Bura, sed Buris appellatur.

741) Κλεομένης βασιλεύει] Pellenda hac sede nota ista et ad Olymp. CII, 3. deprimenda est. Agidarum enim hac tempestate successio haec fuit. Cleombroto I., Olymp. CII, 2, quemadmodum praecedente Diodoro XV, 55 recte annotat Scaliger [v. n. 747.], Leuctrica pugna occiso, successit Agesipolis II., a Viro Docto male omisus. Atque Agesipolin deimmo, anno insequenti defunctum, Olymp. CII, 3. frater eius excepto Cleomenes II. Diodorus XV, 60 Dyniceto Archonte: Ἀγασπόλις ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς μετέλλαξεν ἄρξας ἐνιαυτὸν, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Κλεομένης ὁ ἀδελφὸς ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα καὶ τέτταρα [immo ἐξήκοντα conf. not. 1034.]. Vid. Plut. Ag. 3. Notavit Scaligeri errorem etiam Clintonus FF. III. II. App. III. p. 230 Kr.

742) Λάμων θούριος] Testes sunt Diodorus XV, 50, Africanus apud Euseb. chron. log. p. 41, Pausanias IV, 27, 5. coll. VI, 5, 2. VIII, 27, 6.

743) Ἀλκισθένης] Praeturae Athenis gessit Ol. CII, 1. ex Diodoro XV, 50. Meminerunt eius Demosthenes in Neaer. p. 1357, in Timoth. 1193. 1201. 1202. 1203. et Dionysius Lys. vit. II. p. 85, 24.

744) Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλοῦντος] Tradit Diodorus XV. cp. 50. med. sub Olymp. CII, 1. Cf. Xen. Hellen. VI, 3, 8 seq. et Diouys. Lys. I. I.

745) Λαμπὰς ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν] Diodorus XV, 50 sub Olymp. CII, 1: Ὦφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπὰς μεγάλην κομμένην, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς Τὴν δ' οὖν λαμπάδα τοσαύτην ἰσχυρέναι [scil. ἀπεφάνοντο] λαμπρότητι καὶ δυνάμει τοῦ φωτός, ὥστ' ἐπὶ τῆς γῆς σκιάς ποιεῖν παραπλησίως σελήνῃ. Sed errat Diodorus unius anni metachronismo. Visa enim est trabs ista Olymp. CI, 4. hieme, Astio Archonte, uti diserte tradit Aristoteles Meteor. I, 6 coll. Marm. Par. ep. 72. Quibuscum consentit Callisthenes ap. Senec. Quaest. Nat. cap. 5. eam apparuisse dicens, antequam Burin et Helicen mare absconderet. V. not. 740. Caeterum quae Diodoro trabs appellatur, eandem Seneca effigiem ignis longi describit, Aristoteles autem ap. Sen. et Chron. Par. Auctor cometam explicat.

746) Φρασικλείδης] Archon Athenis Olymp. CII, 2. Φρασικλείδης ex Diodoro XV, 51, Pausania VIII, 27, 6, VI, 5, 2 [quo tamen posteriori loco codices corrupte Φρασικαίδου exhibent], Marmor. Par. Auctore ep. 73. Meminit eius Demosthenes Orat. in Neaer. p. 1357. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Naval. X c, 145. d, 128.

747) Ἡ περὶ Λεύκτρα μάχη] Auctor Diodorus XV, 55, proelium Leuctricum Olymp. CII, 2. factum esse, in eoque [v. not. 741.] Cleombrotum Lacedaemoniorum regem occubuisse. Consentit in anno pugnae

Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος τὴν Σκοτουσσαίων πόλιν σπονδαῖς καταλαβὼν τοὺς πολίτας εἰς τὸ θέατρον συνειλεγμένους ἅπαντας κατηκόντισε, πελτασταῖς ἐν κύκλῳ περισχῶν καὶ τοξόταις. καὶ τὸ ἄλλο ὅσον ἐν ἡλικίᾳ κατεφόνευσε, γυναῖκας δὲ ἀπέδοτο, καὶ παῖδας μισθὸν εἶναι τὰ χρήματα τοῖς ξένοις⁷⁴⁹). γ. ΔΥΣΚΙΝΗΤΟΣ⁷⁵⁰). Οἱ Μεσσήνιοι κατελθόντες τὴν ἑαυτῶν ἀνεσώσαντο⁷⁵¹). Στάσις ἐν Ἀργεῖ, καὶ φόνος ὁ λεγόμενος Σχυταλισμός⁷⁵²). Ἰάσων ὁ Φερῶν τύραννος ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς⁷⁵³). Δοῦρις ὁ Σάμιος ὁ ιστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ιστορίας ἐντεῦθεν ἐποίησατο τὴν ἀρχὴν⁷⁵⁴). Ἀμύντας Θαρραλείου βασιλεύων Μακεδονίας ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κδ', ἀπολιπὼν τρεῖς υἱούς, Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκην καὶ Φίλιππον⁷⁵⁵). Οἱ Μεσσήνιοι κατήλθον

p. 325 b.

assignando Marm. Par. ep. 73. Auctor: . . . γένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΨΗ ἄρχοντας Ἀθήνησι Φρυσικλίδου. Item Pausanias VIII, 27, 6: τὸ πταῖσμα γένετο Λακεδαιμονίων τὸ ἐν Αἰνέτροις, Φρυσικλίδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας, δευτέρῳ δὲ ἔτι τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρως. Eodem deducunt et Polybius I, 6 et Strabo VIII, p. 265, 16 seq., quandoquidem alter a capta per Gallos Roma [Olymp. XCVIII, 2.] ad pugnam usque apud Leuctra commissam [Olymp. CII, 2.] annos numerat sedecim, alter vero Helicen duobus ante Leuctrica annis [Olymp. CI, 4.] deletam statuit. Cf. Xenoph. Hell. VI, 4, 1—5. Diem pugnae definit Plutarchus m. Hecatombaeonis quintum. Camill. 19: Ἐκατομβαιῶνος ἱσταμένου πέμπτη. Ages. 28: τῇ δὲ πέμπτῃ τοῦ Ἐκατομβαιῶνος ἡττήθησαν ἐν Αἰνέτροις.

748) Ἡ Μεγάλη πόλις] Pausanias VIII, 27, 6: Συνοικήθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαντιῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησὶ [τε] ὀλίγοις ἔσπερον, ἣ τὸ πταῖσμα γένετο Λακεδαιμονίων, τὸ ἐν Αἰνέτροις κτλ. Proinde fortasse m. Pyaenepsione vel Maenacterione [Gamelione: Clint. FF. Hell. II. p. 120 a. Chr. 371.] Diodori XV, 72 de anno conditae Megalopolis dissensum ad Olymp. CIII, 1. nutavit Scaliger.

749) Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος] Pausanias VI, 5, 2, descripta Scotussaeorum clade sic pergit: Αὕτη Σκοτουσσαίοις ἡ συμφορὰ Φρυσικλίδου μὲν Ἀθήνησιν γένετο ἄρχοντας, δευτέρῳ δὲ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἣν Δάμων Θούριος ἐνίκα τὸ δεύτερον, ταύτης ἔτι δευτέρῳ τῆς Ὀλυμπιάδος. Quae ille quidem non accurate satis. Alexander enim, avinadvertente ad Diod. XV, 75 Wesselingio, hoc tempore tyrannidis nondum erat potitus, Iasone res per Thessaliam summo cum imperio administrante. Occupavit dominationem anno Ol. CII. quarto, sicuti e Xenophonte Hell. VI, 4, 35 liquet coll. Diodoro XV, 61. Ipsa autem, qua Alexander Scotussaeos oppressit, perfida crudelitas secundum Diodorum l. l. incidit in Olymp. CIII, 2. Cf. Plut. Pelop. p. 293 E.

750) Δυσκίνητος] Archon Athenis Olymp. CII, 3. Δυσκίνητος. [In Scaligeri textu expressus erat Δισκίνητος typothetae peccato] ex Diodoro XV, 57 et Pausania IV, 27, 5. Eundem tamen Δυσκίνητον appellat Demosthenes in Steph. II. p. 1132, cui Δυσκίνητον restituere volebat Meursius de Arch. Ath. IV. ep. 3. p. 147. Δυσκίνητος tamen praeoptat Boeckhius in Can. ad Marm. Par. ep. 73. Corp. Inscr. Vol. II. p. 343 eamque formam Diodoro et Pausaniae reddendam censet. Ac sic profecto nomen Archontis in Diodoro suo exprinendum curavit L. Dindorfius.

751) Οἱ Μεσσήνιοι] Testis Pausanias IV, 27, 5: Κατήλθον δὲ ἐς Πελοπόννησον οἱ Μεσσήνιοι καὶ ἀνέσωσαν τὴν αἰτίαν ἐπὶ καὶ ὀδυρόμεναι καὶ διακοσίαις ἔτισιν ἔσπερον μετὰ Εἰρας ἄλωσιν, Δυσκίνητον μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας, τρίτῳ δὲ ἔτι τῆς δευτέρας καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Quem locum nota supra scripta in brevius contractum, nota autem 756. integrum repraesentat. Sufficit alterutra. Nos priorem nostram e Scaligeri mente delendam censemus. Non raro autem in hoc opusculo occurrunt eiusmodi repetitiones. V. not. 116. 315.

752) Στάσις ἐν Ἀργεῖ] Auctor Diodorus XV. ep. 57. extr. sub Olymp. CII, 3. „Σχυτάλαις σive baculis perpetrata caedes. Σχυταλισμὸν ἐκάλεσαν, διότι παλόντες ἀλλήλους ἀνεΐλον. Helladius ait apud Photium Biblioth. p. 1593.” WESSELINGIUS.

753) Ἰάσων ὁ Φερῶν] Tradit Diodorus XV. ep. 60. sub Olymp. CII, 3. Paulo ante Pythia. Xen. Hell. VI, 4, 29. Ergo mense fere Munychione. V. lac. Perizon. ad Ael. VV. III. XI, 9.

754) Δοῦρις ὁ Σάμιος] Diodorus XV, 60 extr. Dysniceti anno: Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ὁ ιστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ιστορίας ἐντεῦθεν ἐποίησατο τὴν ἀρχήν. De Duride, eiusque vita et scriptis Vid. Prolegg.

755) Ἀμύντας Θαρραλεῖον] Auctor Diodorus XV, 60 sub Olymp. CII, 3.: Ἀμύντας μὲν Θαρραλείου βασιλείῳ τῆς Μακεδονίας ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἔτη εἴκοσι καὶ τέτταρα [v. not. 665.], νύκτας ἀπολιπὼν τρεῖς, Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκην καὶ Φίλιππον. διεδέξατο δὲ τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος καὶ ἔρξεν ἐνιαυτὸν. Quae postrema Scaliger negligere non debebat. Alexandro II. tribuunt quidem unum regni annum etiam Dexippus ap. Euseb. Scal. p. 55, 33. ap. Syncell. p. 263 A, Eusebius Mai. Arm. p. 171. 344., Hieronym. p. 135, Sync. p. 260 C., hunc tamen Eusebianorum interpretum alter cum Ol. CII, 1. alter cum Olymp. CI, 4. falso contendit. Marm. Par. ep. 72 B. Alexandri II. nuspicia Ol. CII, 2. assignans, a vero et ipse aliquantulum aberravit: id quod auctori eius chronici non semel accidit in Macedonum, aequae

εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀνεσώσαντο τὴν ἐαντῶν ἐπτά καὶ ὀγδοήκοντα καὶ διακοσίους ἔτισιν ὕστερον μετὰ Εἴρας ἄλωσιν⁷⁵⁶).

δ. **ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ**⁷⁵⁷). Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρξας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, ὅστις αὐτὸν διαδεξάμενος ἤρξε παρανόμως καὶ ὡμῶς ἐπ' ἔτη ἑνδεκά⁷⁵⁸). Ἐπαμινώνδας τὴν Μεσσηνίην ἀνακτίζει⁷⁵⁹).

ΟΔ. ΡΙ. Πυθόστρατος Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁶⁰). δώδεκα Ἑλλανοδίκαι κατεστάθησαν, εἰς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς⁷⁶¹).

α. **ΝΑΥΣΙΠΕΝΗΣ**⁷⁶¹). Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης, ὁ Ἀμύντου υἱός, Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν ἐδολοφόνησε, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας ἔτη γ' ⁷⁶³). Ἀριστο-

ac Persarum in regibus. Sed ne in Diodoro quidem penitus licet acquiescere, e cuius ratione Alexandri annus exierit in Olymp. CII, 4., quo tamen anno ab eodem Diodoro XV, 61. 67. in vivis memoratur, caede eius in annum insequentem depressa XV, 71 [v. n. 763.]. E Diodori igitur calculis Alexander biennium fere regnasse statuendus erit. Vid. Iust. VII, 5. coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 241 Kr.

756) *Οἱ Μεσσηνιοὶ κατεῖλον*] Auctor Pausanias IV, 27, 5, quem locum supra transcripsimus not. 751. Sed mendum latet in numeris, quod miror Scaligerum non animadvertisse. Quid enim? Quomodo Pausanias Olymp. CII, 3. Messenios CCLXXXVII. annos exules fuisse affirmare potuit, qui ipse IV. ep. 23, 1. Iram Olymp. XXVIII, 1. expugnatam ascripserit? Calculis subductis apparet, inde ab Ira capta usque ad Messenios reduces annos praeterlapsos esse CCXCIII. Quare ἐνεμήκοντα pro ὀγδοήκοντα reponendum esse viderunt Meursius Archontt. Athen. IV. ep. 3. p. 147, Perizonius ad Aelian. VV. HH. XIII, 42, Simsonus Cathol. A. M. 3635., Corsinus FF. AA. T. III. p. 9. Restituti autem sunt Messenii extremi Dysnieteti anno. Vid. Isocrat. Archid. 24. p. 127 D. et Plut. Pelop. 25. coll. Clint. FF. HH. II. p. 122 a. Chr. 369. Diodorus XV, 66 Lysistrato Archonte refert. V. not. 759.

757) *Λυσίστρατος*] Athenis Ol. CII, 4. Archon ex Diodoro XV. ep. 61. Meminit eius Auctor Vitt. X. Oratt. II. p. 839 D. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 85. Vol. I. p. 124. Monument. Nav. X. d. 60. Athenaeo VI. p. 234 F., *Λυκόστρατον* appellanti [ἐπὶ δὲ φυλῆς ἑρείας παράσιτοι, ἐπὶ Λυκοστρίτου Γαργήτιος, Περικλῆς Περικλείτου Πιθίης, Χαρίνος Δημοχάρους Γαργήτιος], Meursius quidem Arch. Ath. IV. ep. 3. p. 147 huius anni praetorem Lysistratum, Corsinus autem FF. AA. T. IV. p. 73. *Νικόστρατον* Ol. CXXI, 2. Archontem restituit.

758) *Πολύδωρος ὁ Φεραῖος*] Diodorus XV. ep. 61. init. sub Ol. CII, 4: *Ἐπὶ δὲ τούτων Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρξας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, προκληθεὶς εἰς μέθην. τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς ἤρξεν ἔτη ἑνδεκά.* A quo discedunt Xenophon. Hell. VI, 4, 33 seq. et Plutarchus Pelop. p. 293 E. Quibus testibus Polydorus Alexandri non frater fuit, sed patris, interfectusque est non ab Alexandro, sed a fratre Polyphrone, quem vicissim, patris ulciscendi causa, et ipsum transfodit Alexander. Quare Wesselingius in Diodori verbi ἀδελφίδου, et mox ἀδελφίδους praestare ait. Vid. not. 813.

759) *Ἐπαμινώνδας*] Auctor Diodorus XV, 66. Lysistrato Archonte. Vid. not. 756.

760) *Πυθόστρατος Ἀθηναῖος*] Sic Diodorus XV. ep. 71. Sed Africanus ap. Enseb. χρον. λογ. p. 41 eum Ephesium facit. Fuerit igitur utriusque reip. civis, alterius quidem *στῆσι*, alterius autem *θείσι*.

761) *Δώδεκα Ἑλλανοδίκαι*] Pausanias V, 9, 5: *Ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης καὶ ἑκατοστῆς (Ὀλυμπιάδος), φυλαί τε ἑλκίοις δώδεκα, καὶ εἰς ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἔγχετο Ἑλλανοδίκα.* Ad quem locum vide quae Siehelsius Vol. II. p. 209 ex Harpocrate s. v. *Ἑλλανοδίκαι*, Phavorino, Auct. Etymol. M. p. 331 de Hellenodicarum numero disserit.

762) *Ναυσίπηνης*] Praetor Athenis Olymp. CIII, 1. ex Diodoro XV, 71. Meminit eius Auctor Marm. Par. ep. 75., item Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. n. 88, 8. p. 128. n. 230, 10. p. 353 Monument. Nav. X. d. 135.

763) *Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης*] Totidem ista verbis enarrat Diodorus XV, 71 sub Olymp. CIII, 1. Alexandrum a Ptolemaeo sub specie saltationis cuiusdam Macedonicae occisum esse confirmat Marsyas Pelaeus ap. Athen. XIV. p. 629 D. Huius in perpetranda caede adiutorem Apollophanem memorat Demosthenes De fals. legat. p. 402. Soli Iustino VII, 5, 4. Alexander insidiis Eurydice matris appetitus occubuisse dicitur. Qui dissensus sic componi posse videtur, ut Ptolemaeus ab Eurydice, cuius et gener ex Euryone filia et adulter esset [v. Iust. VII, 4, 7.], ad occidendum virum immissus statuatur. Eundem tamen quod Diodorus Alexandri fratrem dicit, fallitur manifesto, licet hoc iterum inculcet cap. 77. extr. Fuerat potius ἐπίτροπος τῶν πραγμάτων [v. Aeschin. De fals. legat. p. 32, 7. coll. Plut. Pelop. ep. 27.], sed ἀλλότριος τοῦ γένους, uti ait Dexippus ap. Euseb. Scal. p. 57, 33. ap. Syncell. p. 263 B. In auspiciis eius assignandis cum Diodoro convenit Auctori Marm. Par. ep. 75. Regnavit ἔτη τρία, sic scilicet et in libri sui margine et in hac Olympiadum Descriptione codices Diodori, ἔτη τρίακοντα praebentes, emendandos vidit Scaliger, et post eum alii, quorum coniecturam et ipse infra Diodorus ep. 77. et cum Dexippo l. I. Syncellus p. 260 C. veram evincit. Unus Eusebius ei quatuor regni annos inde ab Ol. CII, 1 — 4 [Hieronym., ab Ol. CII, 2 — CIII, 1. Mai. Armen.] concedit.

τέλης ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἄγων ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι χρόνον εἰκοσαετῇ διέτριψε σὺν αὐτῷ⁷⁶⁴). Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ κτίζεται ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων, καὶ Παρρασίων Ἀρκαδῶν⁷⁶⁵). Διονύσιος εἰς ἀρρωσίαν ἐμπεσὼν ἐτελεύτησε τυραννίσας ἔτη λη', ὀλίγον προτοῦ Ἀθήνησι διδάξας τραγωδίαν καὶ νικήσας⁷⁶⁶). Εὐδοξος Κνίδιος ἤχμαζε⁷⁶⁷). Θεοδέκτης Ἀριστάνδρου Φασηλίτης ἐκ Λυκίας, ῥήτωρ, ἄμα καὶ τραγωδοποιός,

764) Ἀριστοτέλης] Aristoteles annum decimum octavum agens vel expleto decimo septimo Athenas venit. Apollodorus ap. Diog. V, 9: *ἦσαν δ' Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς — παροβλεῖν αὐτὸν Πλάτωνι καὶ διατρίβειν παρ' αὐτῷ εἰκοσιν ἔτη, ἐπιτυχευέτη σιτιάντα.* Ex Apollodoro sua profecit Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 121, 23 seq.: *ἐπὶ δὲ Πολυζήλου ἄρχοντος, τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς, ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἔχων εἰς Ἀθήνας ἦλθε, καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαετῇ διέτριψε σὺν αὐτῷ.* Apponenda igitur erat nota Scaligeriana ad annum insequentem; qui praetorem habuit Polyzelum, sub quo ipso [Ol. CIII, 2.] Eusebius Hieronymi haec habet: *Aristoteles XVIII. aetatis annum gerens Platonis auditor est.* Discedunt ab Hieronymo triennii metachronismo Mai Armeniaca sub Ol. CIV, 1: *Aristoteles septendecim annos natus Platonem audiebat.* Ex Eusebio hausit Cyrillus adv. Iul. I. p. 13 C: *ἐκαιοστὴ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι Ἀριστοτέλην φασὶν ἀκοῦσθαι Πλάτωνος, βραχὺν ἄγοντα κομῶν τὴν ἡλικίαν,* item Syncellus p. 258 D: *Ἀριστοτέλης Πλάτωνι ἐμαθήτευσεν ἀπὸ 15 ἔτους τῆς ζωῆς αὐτοῦ.* Vid. not. 698.

765) Ἡ Μεγάλη πόλις] Refert Scaligere Diodori calculis ad Olymp. CIII, 1. lib. XV. cp. 72. extr.: *Μετὰ δὲ τὴν μίχην [ἐν ἣ ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Λυκαίων] οἱ Ἀρκαῖδες, φοβηθέντες τὰς τῶν Λυκαίων ἐξβολάς, ἔκτισαν ἐπὶ τινος ἐπικαίρου τόπου τὴν ὀνομαζομένην Μεγάλην πόλιν, ἀνορύψαντες εἰς αὐτὴν κώμας τετραράκοντα τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων καὶ Παρρασίων Ἀρκαδίων.* Alii, atque Diodori, Pausaniae est sententia, ex qua Megalopolin Ol. CII, 2. conditam supra ascripsit Scaliger. Auctor Mar. Par. initia urbis in annum Dysniceti, Ol. CII, 3. infert. Quem testium dissensum ita componit Wesselingius ad Diod. I. I., ut Megalopolin statim quidem post Leuctricum proelium condi coeptam, sed anno dein Ol. CIII. primo absolutam dicat.

766) Διονύσιος] Diodorus XV, 73. Nausigenae Archonte: *μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον Διονύσιος εἰς ἀρρωσίαν ἐμπεσὼν ἐτελεύτησε, δυναστεύσας ἔτη τριάκοντα καὶ ὀκτώ.* τὴν δὲ ἀρχὴν διεδεξάμενος ὁ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν ἔτη δώδεκα. Consentit in anno defuncti maioris tyrannidemque adepti minoris Dionysii assignando Auctor Chronici Parii ep. 75.: *ἀφ' οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν . . . ἔτη ΗΨΙΙ, ἄρχωντος Ἀθήνησι Νουσιγένους.* Item Eusebius Hieronymi Olymp. CIII, 1.: *Dionysius rex Siciliae decimo octavo anno moritur post quem Iunior Dionysius regnum incedit.* A quo triennii prochronismo abluunt Maii Armeniaca ad Olymp. CII, 2.: *Dionysius obiit postquam annis XVIII. Sicilia potitus fuerat.* Successit ei iunior Dionysius. In his quod Eusebius Dionysii superioris tyrannidi annos XVIII. prn XXXVIII. [ἔτ' pro λη'] attribuit, hallucinatio calami est, iam a Scaligero Animadv. p. 223 b. notata, quam tamen transcripsit Syncellus p. 258 C.: *Διονύσιος τύραννος ἀπέθανεν χρονίσας ἔτη 17.* Undequadraginta enim, quot Diodorus tradit, annos et ratio postulat [v. ad Ol. XCIII, 3.] et praeter Helladium ap. Phot. cod. CCLXXIX.: *τῆς Σικελίας ἄρχας ἔτη τεσσαράκοντα δύο ἐν ἀποδόρτα,* confirmat Cicero De Nat. Deor. III, 33: *duodequadragesima Dionysius tyrannus annos fuit opulentissimae et beatissimae ciuitatis, iterumque Tusc. Dispp. V, 20: Duodequadragesima iunior tyrannus Syracusarum fuit Dionysius.* Decessit autem postquam tragoedia Lenaeorum solemnibus docta, cuius nomen *Ἐκτορος Ἀντίου* servavit Tzetzes Chil. V, 178. [v. Welcker] in Mus. Rhen. Suppl. II, 3 p. 1231 seq., victor extiterat [Diod. XV, 74: *διδιδυχότος Ἀθήνησι Ἀθηναίως τραγωδίαν καὶ νικήσαντος*], et quidem, si Plinio Nat. Hist. VII, 53 credis, huius ipsius gaudii victoriae. Proinde obierit post Gamelionem anni Nausigenis, sive post Ianuarium a. a. Chr. 367. Aliter tamen mortis Dionysii rationem exponunt Nepos Dion. cap. 2. et Tinnæi fide Plutarchus Dion. cp. 6. De Dionysio tragico vid. Welcker. I. I. p. 1229 — 1236 coll. Prolegg.

767) Εὐδοξος Κνίδιος] Eudoxus, Aeschinis F. [v. Diog. VIII, 86 coll. Suid. s. v. Εὐδοξος], Cnidius, astrologus et geometres, idemque medicus et legislator [v. Ding. I. I.], claruit circa Olymp. CIII. secundum Apollodorum ap. Diog. I. I. §. 90.: *ὁ δ' αὐτός [Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς] φησι τὸν Κνίδιον Εὐδοξον ἀχμῶσαι κατὰ τὴν τρίτην καὶ ἐκαιοστὴν Ὀλυμπιάδα.* Quis tamen numeros pro veris agnoscere dubito propter ea, quae de Eudoxi aetate ἐν ταῖς Διαδοχαῖς scripta reliquit Sotion ap. Diog. I. I. §. 86. seq. Hoc scilicet auctore Eudoxus tres et viginti annos natus illud in Aegyptum iter, etiam a Diodoro I, 98 memoratum, suscepit, commendaticii Agasilai ad Nectanabim litteris instructus. Atqui Agasilai cum Nectanabide nulla omnino fuit societas praeter illam, qua Aegyptium in occupando regno adiuvit rex Spartanorum Olymp. CIV, 3. Vid. Diod. XV, 93 coll. nott. 792. 793. Proinde Eudoxus, Olymp. XCVIII, 4. in lucem editus, Ol. CIII, 1. annum egit duodevicesimum. Qua quidem aetate cum floruisse apte dici vix possit, Apollodoro κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἐκαιοστὴν Ὀλυμπιάδα reddiderim. Scriptum erat, ni fallor, κατὰ τὴν II κτλ., quod numeri quinarit signum inscriptis librarius cum Γ, triadis secundum alteram magis usitatam litteras pro numeris usurpandi rationem compendio confudit. Concinit cum hoc tempore etiam altera nota, ab eodem Sotione transmissa, qua Eudoxus ad Mausolum, Cariae inde ab Olymp. C, 4. — CVI, 4. [v. nott. 716. 836.] regulum, venisse traditur. Hunc tamen qui Platonis, cuius ab aliis auditor recte appella-

καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, καὶ Θεόπομπος εἶπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μανσώλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης, καὶ ἐνίκησεν δὲ Θεοδέκτης⁷⁶⁸).

β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ⁷⁶⁹).

γ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ⁷⁷⁰). Κῆροι μετέπησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν καὶ κατεσκεύασαν αὐτὴν ἀξιόλογον⁷⁷¹). Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Ἀρταξέρξου εἰς εἰρήνην τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς Θηβαίους προκαλεσαμένου⁷⁷²). Ἄνδρες κατὰ παιδείαν ἀξιωμακροῦντο Ἰσοκράτης τε ὁ ῥήτωρ καὶ οἱ τοῦτου γινόμενοι μαθηταί, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος, ἐπὶ Ἀναξίμενης ὁ Λαμψακηνὸς καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, ἐπὶ δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι, Ξενοφῶν δὲ ἐσχατογέρως ὢν, Ἀρίστιππος τε καὶ Ἀντισθένης, πρὸς δὲ τοῦτοις Ἀσχίνης ὁ Σφήττιος ὁ Σωκρατικός⁷⁷³).

tur [v. Sotion ap. Diog. l. l. §. 86. ibiq. Menagius], in peregrinatione Aegyptiaca comitem facit Strabo lib. XVII. p. 554, 40 seqq. coll. Clem. Alex. Strom. l. p. 303 C., errasse putandus erit, nisi forte dua Platonis in Aegyptum itinera statuere placebit. Quae Clintoni FF. III. II. Append. XXI. p. 378 not. e Kr. sententia est, a C. Fr. Hermann in Histor. et System. Philos. Platon. Tom. I. p. 114 not. 123. reprobata. Vid. Ideler. in Actt. Acad. Boruss. a. 1828. p. 191 — 194. Non minus falli videntur ii, qui Eudoxum Octaëteridis inventorem venditant, Censorinus de Die Natali cap. 18, Diogenes l. l. §. 87., Suidas s. v. Εὐδοξος. Cf. idem Ideler. in Enchirid. chronol. T. I. p. 304 seqq. Turbatus denique etiam Eusebii textus est ap. Hieronym., qui Eudoxi ἀκμὴν secundum diversos chronologos nunc Olymp. LXXXIX, 3. [Olymp. LXXXIX, 4. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 257 C.], nunc Olymp. XCVII, 1. assignat. Cf. Scal. Animadv. p. 107 h. Morinus est Eudoxus annuum agens quinquagesimum tertium. V. Diog. l. l. §. 90. Proinde Ol. CXI, 4.

768) Θεοδέκτης Ἀριστάνδρου Φωσλήτης] Testis est Suidas s. v. Θεοδέκτης lemm. 1.: Ἀριστάνδρου Φωσλήτης ἐκ Ἀνκίας, ῥήτωρ, τραπὺς δὲ ἐπὶ τραγωδίᾳ, μαθητὴς Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀριστοτέλους [Cf. de Theodecte Prolegg.]. οὗτος καὶ ὁ Ἐρυθραῖος Ναυκράτης [Vid. de Nancrate Ruhnk. Hist. crit. Orati. Gr. p. LXXXIII. seq.] καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, ὁ Ἀπολλωνιάτης [De hoc vid. Suid. s. v. Ἰσοκράτης Ἀμύκλα. Nec tamen hic certamini de laudibus Mausoli dicendis interfuit, sed maior Isocrates, Atheniensis. Vid. Theop. ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3. p. 464 C., Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Orati. p. 838 B., Gell. NN. AA. X, 18. coll. Ruhnk. l. l. p. LXXXV. et Clint. FF. III. II. Append. XIV. p. 299 Kr.] καὶ Θεόπομπος [cf. Prolegg.] ἐπὶ τῆς ἐκατοστῆς καὶ τρίτης Ὀλυμπιάδος εἶπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μανσώλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης. καὶ ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκμήσας ἐν ᾗ εἶπε τραγωδίᾳ· ἄλλοι δὲ [sic Gellius l. l.] φασί, Θεόπομπον ἔχιν τὰ πρωτεία. Pro ῥ' καὶ γ' rescribe ῥ' καὶ ζ'. Vid. n. 716. coll. Prolegg.

769) Πολύζηλος] Praetor Athenis Ol. CIII, 2. ex Diodoro XV. cp. 75. init. Meminerunt eius Dionysius Ep. ad Amin. II, 121, 20 et Demosth. in Onetor. l. p. 868, item Inscr. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X d, 75.

770) Κηφισόδωρος] Archon Olymp. CIII, 3. ex Diodoro XV, 76. Meminit eius Demosth. nrat. in Onetor. l. 868. coll. Meurs. Arch. Athen. IV, 4 p. 150. Memorat Cephisodorum Archontem etiam Athenaeus IV. p. 171 D, qui tamen dubites huiusmodi anni praetorem, an Ol. CXIV, 2. significarit. Eum vero Cephisodorum, cuius monumentum Athenis in via sacra adversus Eleusinem exstructum memorat Pausanias I, 36, 4, et quem Philippo, Demetrii filio, Macedonum regi, fortiter restituisse dicit, neque in huius Olympiadis annum tertium, nec in Ol. CXIV, 2. conferri posse, coniecturam vel exinde fieri licet, quod Philippus III. seu V., Demetrii II. filius, Antigoni Gonatae nepos, Demetrii Poliorcetae seu I. pronepos, de quo cogitari voluit Pausanias, regnum Macedoniae demum Olymp. CXL. tenebat: ita ut errasse putandus sit Meursius, qui l. l. p. 151. Pausaniae Cephisodorum ad hunc annum retulit. Cf. Inscript. Gr. ap. Boeckh. Cp. Inscr. n. 230. 7. Vol. I. p. 353 et Vol. II. p. 323.

771) Κῆροι μετέπησαν] Diodori verba sunt, e lib. XV. cp. 76. init. repetita.

772) Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος] Auctor Diodorus XV. cp. 76. coll. Xen. Hellen. VII, 1, 27, VII, 4, 10. De Artaxerxe quod addit Diodorus, falsum est. Vid. Clint. FF. III. II. p. 124, 126.

773) Ἄνδρες κατὰ παιδείαν] Auctor Diodorus XV, 76. extr. Cephisodoro Archonte: Ὑπῆρξαν δὲ κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους ἄνδρες κατὰ παιδείαν ἄριστοι μνήμης Ἰσοκράτης τε ὁ ῥήτωρ [Maii Arnen. ad Olymp. Cl, 1.: Isocrates sophista adolesebat, coll. Syncell. p. 258 C. et Chron. Pasch. p. 168 B. Eusebius Hieronymi ibid.: Isocrates rhetor agnoscebat. Cf. not. 476.] καὶ οἱ τοῦτου γινόμενοι μαθηταὶ καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος [v. not. 598.], ἐπὶ δὲ Ἀναξίμενης ὁ Λαμψακηνὸς [de hoc vid. Prolegg.] καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος [Maii Arm. ad Olymp. Cl, 1.: Plato et Xenophon alii quo Socratici florebat, coll. Sync. l. l. et Chron. Pasch. l. l. Sed Hieronymus ad Olymp. Cl, 3.: Plato et Xenophon, nec non et alii Socratici clari habentur.], ἐπὶ δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι [v. Diog. Laërt. VIII, 46], Ξενοφῶν τε ὁ τὰς ἱστορίας συγγράμματος ἐσχατογέρως ὢν [v. not. 682.] . . . Ἀρίστιππος τε καὶ Ἀντισθένης [v. Plut. Lycurg. 30. coll. Clint. FF. III. II. p. 127], πρὸς δὲ τοῦτοις Ἀσχίνης ὁ Σφήττιος ὁ Σωκρατικός. Quae paullulum variavit Scaliger.

δ. ΧΙΩΝ⁷⁷⁴). Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Περδίκχα, βασιλεύσας ἔτη τρία. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ Περδίκχας ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε⁷⁷⁵).
 ΟΛ. ΡΔ. Ἀνολυμπιάς⁷⁷⁶). Ὀλυμπιάς ὑπὸ Πισαίων καὶ Ἀρκάδων ἤχθη, καθ' ἣν ἐνίκη στάδιον Εὐβώτας Κυρηναῖος, ἡ Φωκίδης Ἀθηναῖος⁷⁷⁷). Σώστρατος Σικυνώνιος ἐπικήλην Ἀκροχεροῖτης παγκράτιον⁷⁷⁸). Ὅστις Ἑλλανοδίκαί εἰς ἐξ ἐκάστης φυλῆς κατεστάθησαν, τὰς λοιπὰς τεσσάρους Ἀρκάδων πολέμῳ ἀπο-
 τεμομένων⁷⁷⁹).
 α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ⁷⁸⁰). Δημοσθένης ἔτος ἄγων ἰς ἄρχεται δημοσίους λόγους γράφειν⁷⁸¹). Οἱ Θηβαῖοι Ὀρχομενὸν κατασχόντες τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνέϊλον

774) Χίων] Archon Athenis Ol. CIII, 4. ex Diodoro XV, 77. Memorant eum Demosthenes in Onetor. I, 868. et Inscript. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 230, l. 11. Vol. I. p. 353.

775) Κατὰ τὴν Μακεδονίαν] Totidem verbis tradit Diodorus XV, 77. extr. sub Olymp. CIII, 4.

776) Ἀνολυμπιάς] Auctor Pausanias VI, 22, 2., VI, 4, 1., VI, 8, 2. V. Afric. ap. Euseb. chron. log. p. 41 coll. not. 778.

777) Ὀλυμπιάς ὑπὸ Πισαίων] Phocidem Atheuensem stadii palmam meruisse Diodorus XV, 78 refert. Quem confirmat Eusebius Maii Armeniacus p. 151. Rusebius tamen Scaligeri p. 41 eundem perpetuam lucta vicisse scribit. Quod autem Scaliger ex aliorum sententia Eubotam Cyrenaeum hac Olympiade stadii coronam tulisse annotat, ex Pausaniae lib. VI, 8, 2. verbis collegisse videtur hisce: Εὐβώτας τε ὁ Κυρηναῖος, ὅτε τὴν ἰσομένην οἱ δρόμου νίκην ἐν Ὀλυμπίᾳ παρὰ τοῦ μαντιῶν τοῦ ἐν Λιβύῃ προπευσμέ-
 νος, τὴν τε εἰκόνα ἐπιποίητο πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῆς αὐτῆς ἀνηγορεύθη τε νικήσας καὶ ἀνέ-
 θηκε τὴν εἰκόνα. Αἰγύτιοι δὲ καὶ ὡς κρυπτοῦσι καὶ ἄρματι ἐπὶ Ὀλυμπιάδος ταύτης, ἡ λόγῳ τῶν Ἑλλάνων ἐστὶ κέρδηλος τῶν ἀγνωστοτεταμένων Ἀρκάδων εἴνεκα. Proinde non constat, qua Olympiade stadio vice-
 rit Eubotas. De curuli vero victoria, hac Olympiade parta, num omnino reportata sit, dubitat Pausanias. Quam cupide igitur Eubotam hac Olympiade stadionicam scripserit Scaliger intelligitur. Vid. Krausius Olymp. p. 283 coll. Siebelis. ad Pausan. VI, 8, 2.

778) Σώστρατος Σικυνώνιος] Testis est Pausanias VI, 4, 1: Σικυνώνιος Σώστρατος παγκρατιστής ἄνθρωπος, ἐπικήλησις δὲ ἦν Ἀκροχεροῖτης αὐτῷ [cf. Suid. s. v. ἀκροχεροῖσθαι et Ruhnk. ad Timaei lex. p. 19] τὴν τετάρτην δὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς ἐκατὸν (πρώτῃ γὰρ δὴ ἐνίκησεν ὁ Σώστρατος ταύτην) οὐκ ἀναγράφουσιν οἱ Ἑλλῆες κτλ.

779) Ὅστις Ἑλλανοδίκαί] Testis est Pausanias V, 9, 5.: πρισθέντες δὲ ὑπὸ Ἀρκάδων πολέμῳ μοῖραν τε ἀπέβαλον τῆς γῆς καὶ ἔποι τῶν δῆμων ἦσαν ἐν τῇ ἀποτμηθείσῃ χώρᾳ, καὶ οὕτως ἐς ὅστις τε ἀριθμὸν φυλῶν [scil. ἐκ τῶν δώδεκα] ἐπὶ τῆς τετάρτης συνιστάλησαν Ὀλυμπιάδος καὶ ἐκατοστῆς, καὶ Ἑλλανοδίκαί σφίσιν ἴσοι ταῖς φυλαῖς ἤρθησαν. „Quod ait Pausanias Eleos Olympiade CIV. ad octo tribus fuisse redactos, omissa parte aliqua terrae in bello cum Arcadibus gesto, cum Ol. CIII. adhuc decem tribus numerarentur, id arguit, Eleos pacis Antalcidae conditiones duras Ol. CII, 2. quidem reieciisse, et Scylluntem cum Triphylis et Marganensibus retinuisse in sua potestate, sed tandem bello ab Arcadibus illato fuisse coactos αὐτονομίαν concedere oppidis et populis tribus nominatis.“ SCHNEIDER. ad Xenoph. Anab. Epim. p. 471.

780) Τιμοκράτης] Archon Athenis Ol. CIV, 1. ex Diodoro XV. cp. 78. init. Meminerunt eius etiam Demosthenes Orat. in Onetor. I, 868. Dionys. ad Amm. II. p. 120, 44. Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. Demosth. p. 844 C. 845 E. Schol. Aeschin. p. 755 Reisk.

781) Δημοσθένης] Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 120 seq. (Δημοσθένης) ἄρχοντας δὲ Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκώς ἐπτακαίδεκατον· δημοσίους δὲ λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος, εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. καὶ ἐστὶν αὐτοῦ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατισκινεασθέντων ἀγώνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίανος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ τῷ κρίνοντι τὸ ψήφισμα παρὰ τῶν. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔτερος ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος ὁ περὶ ἀιελίων. Quae verba Scaliger sic scripta et distincta legisse videtur: ἄρχοντας δὲ Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκώς ἐπτακαίδεκατον δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν· ἐπὶ δὲ Καλλιστράτου ἄρχοντος εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχοντος ἔτος ἐστὶν αὐτοῦ κτλ. Verum quatinus manifestum sit, quos Demostheni de publicis rebus peroranti Dionysius ascripserit annorum numeros corruptos esse [de qua re vid. not. 706.]: Archontis tamen nomen Callistrati quin cum prima a Demosthene habita concione recte sit comparatum, ob diserta aliorum testimonia [vid. not. 706. 825.] dubitari non potest. Sed Timocrate Archonte sive Olymp. CIV, 1., quo quidem anno sec. Dionysium XVII., sec. Libanum Prolegg. ad Olynth. p. 3. XVIII., sec. Pseudo-Plutarchum Vitt. X. Oratt. II. p. 844 C. XXI. annos habuit, quid egerit Demosthenes quaeritur. Quam rem, a Dionysio male omissam, ipse Demosthenes indicat in Onet. I, 868.: ἔλαχον δὲ τὴν [καὶ Ἀφρόβου] δίκην ἐπὶ Τιμοκράτους. Confirmat Pseudo-Plutarchus l. l.: τελειωθεὶς δὲ ἐλάττω παρὰ τῶν ἐπιτρόπων παραλαβὼν ἔκρινεν αἰτοὺς ἐπιτροπῆς ἐπὶ Τιμοκράτους ἄρχοντος, τρεῖς ὄντας, Ἀφρόβον, Θερριππίδην, Δημοφῶντα ἢ Δημίαν. Item Libanius l. l.: ὁκτωκαίδεκα ἔτων ἦν ὅτε πρὸς τοὺς [τοὺς ἐπιτρόπους] ἤγωνίστατο.

ἅπαντας, τὰς δὲ γυναῖκας, καὶ τοὺς παῖδας ἐξηνδραποδίσαν⁷⁸⁷⁾. Ἡλίου ἔκλειψις⁷⁸⁸⁾. Πελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς κατὰ Ἀλεξάνδρου Φεραίων τυράννου μαχόμενος τὴν μὲν νίκην περιποιήσατο, τὸν δὲ βίον ἀπέβαλε⁷⁸⁹⁾. Κλέαρχος Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τυραννεύει ἐπ' ἔτη δώδεκα⁷⁹⁰⁾.

β. ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ⁷⁸⁶⁾. Ἡ περὶ Μαντινείαν μάχη⁷⁸⁷⁾. Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου θάνατος, ἐφ' ὃν Ξενοφῶν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν⁷⁸⁸⁾. Ἀναξιμένης δὲ ὁ Λαμψακηνὸς τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνεγράψατο, ἀρξάμενος ἀπὸ Θεογονίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστροφε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. περιέβαλε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὧδε κατέστροφε, διελθὼν ἔτη πέντε ἐν βιβλίοις δυοῖ⁷⁸⁹⁾.

γ. ΜΟΛΩΝ⁷⁹⁰⁾. Ταχὺς Αἰγυπτίων βασιλεὺς διὰ τῆς Ἀραβίας ἀνέβη πρὸς τὸν βασιλεῖα Ἀρταξέρξη⁷⁹¹⁾. Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη μγ'⁷⁹²⁾. Ἀγην-

782) Οἱ Θηβαῖοι Ὀρχομενὸν] Ex Diodoro XV, 79 extr. sub Olymp. CIV, 1. Dissentit Pausanias lib. IV, 27, 6., IX, 15, 3., cui si credis capta urbs et eversa fuerit ante Olymp. CIV, 1., quum Epaminondas abesset bello Thessalico, ut Pelopidam liberaret, occupatus. V. Clint. FF. HH. II. Append. XXII. p. 406 not. h. Kr.

783) Ἡλίου ἔκλειψις] Diodorus XV, 80 sub Olymp. CIV, 1.: τοῦ δὲ Πελοπίδου ταχέως μετὰ τῆς δυνάμειος ἐξίστοντος [scil. ut auxilium ferret Thessalis, bello ab Alexandro, Phraeorum tyranno, pressis] συνέβη τὸν ἥλιον ἐκλειπῆν. Memorat defectionem illam solis etiam Plut. Pelop. p. 295 A. Accidit d. XIII. m. Iun. anni Iuliani 364. Cf. Dodwell. Aon. Xenoph. p. 286.

784) Πελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγός] Auctor Diodorus lib. XV, 80 sub Ol. CIV, 1., ubi tamen τὸν δὲ αὐτοῦ βίον ἀπέβαλε scriptum est. Praeterea pro ἀπέβαλε nonnulli codices praebent ἀπέλιπε, quod praecedente Wesselingio expressit Dindorfus. Huc fortasse pertinet, quod Hieronymus Alexandrum Phraeum Olymp. CIV, 1. agnatum scribit.

785) Κλέαρχος] Refert Diodorus XV, 81 extr. sub Olymp. CIV, 4. Consentit Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV. p. 704 XII. annos Clearchum, indignum illum Isocratis et Platonis discipulum (Isocr. epist. ad Timoth. p. 626), crudelissimam in patria sua exercuisse tyrannidem. Cf. Prolegg.

786) Χαρίκλειδης] Summo apud Athenienses magistratu functus est Olymp. CIV, 2. ex Diodoro XV. cp. 82. in. Meminit eius Demosthenes Orat. in Mid. p. 572, item Pseudo-Plutarchus II. p. 845 E. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. n. X d, 150.

787) Ἡ περὶ Μαντινείαν μάχη] Testes sunt locupletissimi Diodorus XV. cp. 85—88. et Xen. Hellen. VII, 5, 14 seqq. coll. Pseudo-Plutarch. l. l. Facta pugna est d. XII. m. Scythrophorionis. Plut. II. p. 350 A: τὴν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σχιρροφοριῶνος ἱερωτάτην ἵκοιτο ὁ Μαντινιακὸς ἀγὼν. De Xenophonte, messis tempus fuisse dicente, vid. Clint. FF. HH. II. p. 128 Kr. coll. Idel. Enchirid. Chronolog. I. p. 242.

788) Ἐπαμινώνδου] Egregium Epaminondae elogium eiusque mortis descriptionem exhibet Diodorus XV. cp. 87. seq. sub Olymp. CIV, 2. Mox cap. 89. med. sic pergit: τῶν δὲ συγγενέων Ξενοφῶν μὲν Ἀθηναῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐπιμνηστὸν κατέστροφεν ἐπὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. De morte Epaminondae cf. Cic. Ep. famil. lib. V, 12. de fin. II, 80, Paus. IX, 15, Iustin. VI, 8. Corn. Nep. Epamin. fin.

789) Ἀναξιμένης δὲ ὁ Λαμψακηνός — ἐν βίβλοις δυοῖ] Exponit Diodorus XV, 89 extr. sub Ol. CIV, 2: Ἀναξιμένης δὲ ὁ Λαμψακηνὸς τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγραψεν ἀρξάμενος ἀπὸ Θεογονίας καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστροφε δ' εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. περιέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὧδε κατέστροφε, διελθὼν ἔτη πέντε ἐν βίβλοις δυοῖν. De Anaximene et Philisto cf. Prolegg.

790) Μόλων] Atheniensium Olymp. CIV, 3. Archon ex Diodoro XV, 90. Meminit eius Demosth. Polycl. p. 1207, Diouysius Dinarch. II. p. 118, 43, Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X d, 81.

791) Ταχὺς Αἰγυπτίων] Diodorus XV, 92 sub Olymp. CIV, 3. auctor est, Tachum, Aegyptiorum regem, una cum plerisque Asinae satrapis bellum contra Persarum regem movisse, mox autem proditioe eius, cui regnum mandasset, regno exultum ad Artaxerxem confugisse atque in gratiam fuisse receptum. Quod verum est atque Athenaei XIV. p. 616 D. et Aeliani VV. III. V, 1. auctoritate confirmatur. Idem vero quod mortuo Artaxerxe Tachum ad Agesilaum redisse, huiusque virtute et prudentia regnum recuperasse affirmat, falsum id est manifestum. Rerum momenta bene sic expendit ad Diod. XV, 93 Wesselingus: „Rex Agesilaus, Tacho deserto, sese ad Nectanebum adiunxit, cumque eodem tempore Mendesius quidam Aegypti regnum sibi vindicaret, et in Nectanebum inferret arma, illum, cui operam addixerat, defendit, victoque Mendesio, regem confirmavit, donis praeterea a Nectanebo egregiis auctus. Haec Plut. Ages. p. 618, consentienti-

σίλαος ὁ Σπάρτης βασιλεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιὼν διὰ Κυρήνης, ἐτελεύτησε⁷⁹¹).

δ. ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ⁷⁹⁴). Διονυσόδωρος, καὶ Ἀναξίς οἱ Βοιωτοὶ συγγραφεῖς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρόφασιν τὰς συντάξεις⁷⁹⁶).

ΟΛ. ΡΕ. Πῶρος Κυρηναῖος στάδιον⁷⁹⁶). Ἐννέα Ἑλλανοδίκαι κατεστάθησαν⁷⁹⁷).

α. ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ⁷⁹⁸). Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου κατέστροφε τὸν βίον⁷⁹⁹). Φί-

bus Xenophonte [Ages. II, 28, 31.] et Nepote in Agesil. c. 8. et Polyaeo L. II, 1, 22. Posuit ergo pro Nectanebo Tachum, et in Mendesii eius locum Nectanebum. Conf. Cel. Iac. Perizon. ad Aelian. L. V, 1." — Caeterum qui Diodoro Ταχῶς appellatur, is Aristoteli Oecon. L. II. p. 507 est Τάος, Polyaeo III, 11, 5. Θάμωρ, Eusebio ap. Syncell. p. 77 B. Τέως, ap. Hieronym. p. 135. Theo, ap. Mai. p. 106. 344. Teus s. Teos. Idem inde ab Olymp. CII, 4 — CIII, 1. [Hieronym., ab Olymp. CIII, 1 — CIII, 2. Mai. Arin.] Aegypti regnum tenuisse dicitur ab Eusebio, cuius a Diodoro dissensum in regum Aegyptiorum successionem iam saepius [v. nott. 639. 654.] notavimus. De Nectanebo cf. not. 850.

792) Ἀρταξέρξης Artaxerxis mortem et Ochi auspicia Olymp. CIV, 3. assignat Diodorus XV, 93 init. A quo triennio fere discrepat Canon Regum astronomicus, qui initium Ochi ab XXI. Nov. a. Jul. 359. Olymp. CV, 2. repetit. Regnaverat igitur Artaxerxes Mnemon e Diodoro quidem XIII, 108. XV, 93, annos XLIII, sed e Canone XLVI. Magnopere autem annorum ei ascriptorum numerum caeteri quoque variant auctores, quorum Eusebii ap. Hieronym. p. 134 [inde ab Olymp. XCIII, 4 — CIII, 3.] et ap. Mai. p. 342 [inde ab Olymp. XCIV, 1 — CIII, 4.], edit XL. totidemque Syncellus p. 255 B. et Chron. Pasch. p. 166 C. Auctor, XLII. Clemens Alex. Strom. I. p. 331 C., LXII. Plutarchus Artax. cap. 30. Vid. Clint. FF. III. II. Append. XVIII. p. 327 seq. et not. p. Kr. coll. Boeckh. ad Marm. Par. ep. 76. [C. I. Vol. II. p. 343.]

793) Ἀγησilaος] Agesilaum, Proclidam, Olymp. CIV, 3. eodem anno, quo in Aegyptum expeditionem fecerit, decessisse auctor est Diodorus XV, 93. Qui tamen locus multis modis confusus est. Vid. not. 791. Mortuus est potius, ex Aegypto domum reversurus, Ol. CIV, 4. annos natus LXXXIV, quorum XXXVIII. [Plut. Ages. 40. perperam XLI. tradit] ei regno exegerat. Vid. Plut. l. l. Cf. Clint. FF. III. II. Append. III. p. 229 Kr.

794) Νικόφημος] Atheniensium Olymp. CIV, 4. Archon ex Diodoro XV, 95. Meminit eius Dionysius II. p. 114, 5. 115, 44. 118, 44., item Demosthenes Steph. II. p. 1132 coll. Meurs. De Arch. Athen. II, 25. Macart. p. 1059, et Aeschines Timarch. p. 15, 28. De Schol. Aesch. p. 731, Nicophemo Archonte colonos in Samum missos tradente, vid. Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. p. 86 coll. Clint. FF. HH. II. p. 142 Kr.

795) Διονυσόδωρος] Testis Diodorus XV, 95 extr., τῶν δὲ συγγραφέων Διονυσόδωρος καὶ Ἀναξίς οἱ Βοιωτοὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν [Ol. CIV, 4.] κατεστρόφασιν τὰς συντάξεις. In his Scaliger duplicem accusativum τὴν ἱστορίαν et τὰς συντάξεις ferri non posse arbitratus, leni correctione τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν scripsit, cum Idem in simili verborum structura e Diodori lib. XIV. cp. 117. ad Ol. XCVIII, 2. repetita: Καλλισθένης τὴν συντάξιν — τὴν ἱστορίαν ἔρχεται γράφειν non ostendisset. Et habet profecto duplex accusativus, quo defendatur. Cf. Matth. Gr. §. 432. 5. ed. III. De Dionysodoro et Anaxi cf. Prolegg.

796) Πῶρος Κυρηναῖος στάδιον] Testis Diodorus XVI, 2. init. cuius Πῶρον confirmat Africanus apud Euseb. Armen. P. I. p. 296 Auch. Apud Euseb. Scal. chron. log. p. 41 nomen eius in Παῦρος, apud Paus. X, 2, 2 in Πρῶρος abiit. Utroque loco restitue Πῶρος.

797) Ἐννέα Ἑλλανοδίκαι] Locus classicus de Hellanodicis extat apud Pausaniam V, 9, 5., cuius quae huc pertinent verba corrupta, sunt haec: πέμπτη δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ ἐννέα Ἑλλανοδί-κας κατέστησαν. Qui locus corruptelam traxit in numeris. Rettulerat enim paullo ante Pausanias ab Olympiade quinquagesima duo agonotheas fuisse, eundemque eorum, qui primum sint creati, Hellanodicarum numerum confirmant Hellanicus et Aristodemus ap. Schol. Pind. Olymp. III, 22. p. 95 Boeckh. Ergo Olymp. XXV. non patiemur nobis a Pausaniae librariis novem obtrudi. Scaliger mendam sic sibi sustulisse visus est, ut pro εἰκοστῇ scriberetur ἐκατοστῇ, quam coniecturam etsi adoptarit Meursius Lectt. Att. IV, 29, satis refellit Pausanias ipse, quippe qui ab Olymp. CIV. usque ad Olymp. CVIII. octo Hellanodicas fuisse statim post doceat. Quod posuerat Encius: πρώτη καὶ ἐκατοστῇ, assensum tulit Clavieri et Nibbii. Boeckhius vero, in not. I. ad Schol. l. l. aut πέμπτη καὶ ἐξήκοστῇ aut πέμπτη καὶ ἑννηκοστῇ corrigendum esse dicens, persuasit God. Hermann in Diss. de quinque iudiciis poetarum p. 5. Opuscul. T. VII. p. 90. Vid. Kraus. Olymp. p. 127 not. 6.

798) Καλλιδημιδης] Archon Athenis Ol. CV, 1. Καλλιδημιδης teste Stesiclide apud Diog. Laert. II, 56, ubi aliquot codd. Καλλιδήμου exhibent. Sed restituendum est cum Meursio de Archont. Athen. IV, 6 Καλλιμήδους. Quam nominis formam praebent Dionysius II, 115, 44, Diodorus XVI. cp. 2, Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. c. 61 d, 99. Callimedes sine dubio etiam reddendus est Schol. Aesch. p. 755 Reisk., ubi vulgo legitur ἐνὶ Καλαμίωνος ἀρχοντος. Vid. Cors. FF. AA. T. I. p. 348 seq., Boeckh. de Archont. Pseudeponym. in Actt. Acad. Boruss. a. 1827. p. 130, Clint. FF. HH. II. p. 130 Kr.

p. 326 b.

- λιππος Ἀμύντου διεδέξατο τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπ' ἔτη κθ^{ου}). Θάσιουῤξι-
σαν τὰς καλουμένας κρηνίδας, ἃς μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Φίλιππος πληρώσας
οἰκητόρων Φιλίππους ὠνόμασε⁸⁰¹). Θεόπομπος ὁ Χῖος τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ
Φιλίππον ἱστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος γέγραφε βίβλους ὀκτώ πρὸς ταῖς πεν-
τήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσι⁸⁰²).
- β. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ⁸⁰³). Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος τοὺς Ἰλλυρίους ἐνίκησε.
γ. ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ⁸⁰⁴). Δίων Ἰππαρίνου υἱὸς ἐκ τῆς Σικελίας ἐφυγεν⁸⁰⁵). Ὁ
πόλεμος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ὁ καλούμενος συμμαχικός⁸⁰⁶). Φί-
λιππος τὴν Ἀμφίπολιν ἐξεπολιόρκησε, καὶ τὴν Ποτίδαιαν, καὶ τὴν πόλιν Κρηνίδας
οἰκητόρων πλήθει ἐπαυξήσας Φιλίππους ὠνόμασε. ἐκεῖ νόμισμα χρυσοῦν ἔκοψε
τὸ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθὲν Φιλίππειον⁸⁰⁷).
- δ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ⁸⁰⁸). Ἀλέξανδρος Φιλίππῳ ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη⁸⁰⁹).

799) Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου] Testatur e Stesiclidis calculis Diog. Laërt. I. I. Sed obloquitur Xenophon ipse, Alexandri, Pheraeorum tyranni, necem memorans Hellen. VI, 4. 35 seq., quae sec. Diod. XVI, 14 con-
tigit Olymp. CV, 4. vel [cf. not. 813.] Olymp. CV, 2. Vid. Wessel. ad Diod. XV, 76 extr. Clint. Fast.
Hellen. II. p. 133, Krueg. de Xenophontis Vita §. 3. p. 28 seq. Vixit 90 annos amplius. Vid. Lucian. Ma-
crob. 21. et Demetr. ap. Diog. II, 56.

800) Φίλιππος] Auctor Diodorus XVI, 2. Archonte Callimede: Ἐπὶ δὲ τούτων [Intell. Cons. Rom.]
Φίλιππος ὁ Ἀμύντου υἱός, Ἀλέξανδρον δὲ τοῦ Πέρσας καταπολεμήσαντος πατὴρ, παρέλαβε τὴν τῶν
Μακεδόνων βασιλείαν. Regnavit annos XXIV, secundum eundem Diodorum XVI, 1: οὗτος γὰρ εἴκοσι μὲν
καὶ τέτταρα ἔτη τῶν Μακεδόνων ἐβασίλευσεν. XVI, 95 Archonte Pythodemo: ἔτυχε τῆς τοῦ βίου κα-
ταστροφῆς, ἄρξας ἔτη τέτταρα πρὸς τοῖς εἴκοσι. Satyrus tamen in Philippi Vita ei XXII. dumtaxat
regni annos concedit ap. Athen. XIII. p. 557 C., sed XXIII. Dexippus ap. Syncell. p. 263 ap. Euseb. Scal.
p. 57, 36. et XXVI. adeo Eusebius. „Inde collegeris eum minus quattuor et viginti annos regnasse. Inter
Callimedem et Pythodemum Archontes fuere tres et viginti; et si circiter septimo Callimedis mense rex factus
sit, tres et viginti annos et sex menses regnaverit: qua ratione Dexippus et Diodorus inter se conciliantur,
quum alter integros tres et viginti annos, alter quartum et vicesimum inchoatum dixerit.” CLINTONUS in
FF. HH. II. Append. IV. p. 243 Kr. Itaque Marm. Par. ep. 77. auctor, Philippi auspiciis Olymp. CV, 4.
assignans, non multum super biennium a vero discedit.

801) Θάσιοι ὠκίσαν τὰς καλουμένας] Auctor Diodorus XVI, 3. extr. ad Ol. CV, 1. Cf. Strabo, qui
Excerpti. e lib. VII. fin. p. 228: ὅτε, inquit, ἡ νῦν Φίλιπποι πόλις Κρηνίδες ἐκαλοῦντο τὸ παλαιόν. Vid.
nostra ad Ol. CV, 3. s. n. 808.

802) Θεόπομπος ὁ Χῖος] Diodorus XVI. ep. 3. ad h. a. De verbi διαφωνοῦσι significatione vid.
Voss. Hist. Graec. I. ep. 7. p. 32. Caeterum cf. de Theopompo Prolegg.

803) Εὐχάριστος] Archon Athenis Ol. CV, 2. ex Diodoro XVI, 4. Meminit eius Dionysius Dinarch.
II, 115, 44, item Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. d, 155.

804) Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος] Refert Diodorus I. I. sub Olymp. CV, 2.

805) Κηφισόδοτος] Archon Ol. CV, 3. Athenis ex Diodoro XVI, 6. Dionysius Archontem nostrum
nunc II. Is. 105, 15. Κηφισόδωρος, nunc Is. II, 106, 8. Din. 115, 47. Κηφισόδοτον appellat. Vid.
Clint. FF. III. II. p. 132. 135. Hanc formam praebet etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. IV. b,
65, sed illam Marm. Par. ep. 76.: Si marmoris lectionem incertam putes, potest Κηφισοδ[ό]του corrigi; ni-
hil tamen mutavi, quod in Fastis, quos noster sequitur, archon huius anni potuit Κηφισόδωρος scriptus
esse, etsi in recentioribus Diodori et Dionysii exemplis erat Κηφισόδοτος.” BOECKHIUS. Cf. etiam
Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 353 n. 230, 7.

806) Δίων Ἰππαρίνου] Diodorus I. I. ad Ol. CV, 3. Res a Dione gestas, expensis temporum mo-
mentis, digessit Wesselingius ad Diod. I. I.

807) Ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων] Diodorus XVI, 7 ad Ol. CV, 3. Bellum coeptum est Cephisodoti
anno exeunte, ante med. aetatem a. Chr. 357. Vid. Dionys. Lys. II, 85. 33. coll. Clint. FF. HH. II. p. 134.

808) Φίλιππος τὴν Ἀμφίπολιν] Diodorus XVI, 8 ad Ol. CV, 3. — Appianum tamen si audis Bell.
Civil. IV. p. 1040, non Κρηνίδας, sed Δάτον Philippus instaurabat. [Exc. 228.] Qua de re vid. Wes-
sel. ad Diod. I. I.

809) Ἀγυθοκλῆς] Archon Ol. CV, 4. Athenis ex Diodoro XVI, 9. init. Memorant eum Dionysius
Dinarch. II, 115, 45. Lys. 85, 32. Demosthenes adv. Euerg. p. 1152, Pausanias X, 2, 2, Auctor Marm. Par.
ep. 77., Inscript. Gr. apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 230, 12. Vol. I. p. 353.

810) Ἀλέξανδρος] Testis est Solinus ep. 43., Alexandrum Philippi ex Olympiade filium, Ol. CV, 4.
C. Fabio Ambusto C. Plautio Proculo Coss. in lucem editum esse. Aliorum de Alexandri natali sententias
vid. ad Ol. CVI, 1. s. n. 820.

Οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν⁸¹¹). Δίῳν εἰς Σικελίαν κατέπλευσε καταλύσων τὴν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυραννίδα⁸¹²). Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς Θήβης, καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν ἐδολογονήθη⁸¹³). Δημόφιλος ὁ Ἐφόρου ἱστοριογράφου υἱὸς τὸν παραλειφθέντα πόλεμον [ὑπὸ] τοῦ πατρὸς, ὀνομασθέντα δὲ ἱερόν, συντεταγμένος, ἐντεῦθεν ἤρχεται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντείου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκίως⁸¹⁴). Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν γέγραπεν ἐν βιβλίοις δέκα, καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ⁸¹⁵). Διῦλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἤρχεται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως, καὶ γέγραφε βίβλους πρὸς⁸¹⁶).

Ο.Α. Ρζ. Πῶρος Μαλιεύς στάδιον⁸¹⁷). Δέκα Ἑλλανοδίκαι κατέστησαν⁸¹⁸).

α. ΕΛΠΙΝΗΣ⁸¹⁹). Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κατὰ τινὰς ἐγεννήθη⁸²⁰). Τέλος τοῦ

811) Οἱ Φωκεῖς] Pausanias X, 2, 2: Τὴν δὲ τῶν Δελφῶν κατάληψιν ἐποίησαντο οἱ Φωκεῖς, Ἡρακλείδου μὲν πρωτανειότητος ἐν Δελφοῖς καὶ Ἀγαθοκλῆους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, τετάρτῳ δὲ ἔτει πέμπτῃς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς ἑκατόν. Vid. Diod. XVI. cp. 14. extr. coll. not. 822.

812) Δίῳν εἰς Σικελίαν] Auctor Diodorus XVI. cp. 9. init. sub Olymp. CV, 4. Dion Zacyntho proficiscitur post lunae defectionem, IX. Augusti d. a. a. Chr. 357. factam. Vid. Plut. Dion. 24. coll. Clint. FF. III. II. p. 134. Cf. etiam Nepot. Dion. cp. 5. et Aelian. V. H. VI, 12.

813) Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Φερῶν] Diodorus XVI. cp. 14.: κατὰ τὴν Ἑλλάδα Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυκόφρονος καὶ Τισιφρόνου ἐδολογονήθη. οὗτοι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὡς τυραννοκτόνοι μεγάλης ἐτίγχανον ἀποδοχῆς· ἑσπερον δὲ μετανοήσαντες — ἀντίδειξαν ἑαυτοὺς τυράννους. — οἱ δὲ Ἀλεῦναι — προσελάβοντο Φίλιππον σύμμαχον τὸν Μακεδόνων βασιλέα. οὗτος δ' ἐπαρελθὼν εἰς τὴν Θετταλίαν κατεπολέμησε τοὺς τυράννους. Coniunxit Diodorus, uti solet, in unum annum, quae in plures erant distribuenda. Ita Philippus, Thessalos adiuvans contra Lycophronem, bellum gerere coepit Olympiadis demum CVI a. 4., uti ipse infra tradit Diodorus XVI, 35: καὶ τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Λυκόφρονα τὸν Φερῶν τύραννον διεπολέμει βροηθῶν τοῖς Θετταλοῖς. Atque Lycophronem et Pytholaum, tertium fratrem, quem Diodorus ante memorare omiserat, regno orhavit anno insequenti. Diodorus: οἱ δὲ τῶν Φερῶν τύραννοι Λυκόφρων καὶ Πειθόλυκος — τὰς μὲν Φερὰς παρέδωκαν τῷ Φιλίππῳ. Hinc Diodorum probabile est trucidati quoque Alexandri tempus non satis accurate enotasse. Certe Xenophon Hell. VI, 4, 37. eius memor caedis est. Et tamen ille triennio ante hunc, in quo versamur, annum i. e. Olymp. CV, 1. mortem occubuisse dicitur Stesiclidis. Vid. uot. 799. Accedit quod inde ab Olymp. CII, 4., quo anno tyrannidem Pheris exercere coepit Alexander [v. Diod. XV, 61], usque ad Olymp. CV, 4. non undecim, sed tredecim anni numerantur. Quae cum ita sint, Clintonus FF. III. II. Append. XV. p. 301 Kr. decem annos integros undecimo inchoato eum regnum tenuisse cum Diodoro statuens, inortem eius Olymp. CV, 2. assignat, et inde usque ad Olymp. CV, 4. Tisiphonum, cuius obitum Diodorus memorare neglexit, imperitantem ponit. Qua ratione Diodorus Alexandri Pheraei mortem uno tantum anno posteriorem posuerit, quam per Stesiclidis de Xenophonte defuncto calculos liceat. Eundem Thessalicarum rerum expositionem ad hunc annum distulisse consentaneum est propterea, quod Philippi opes hoc anno in Thessalia praevalere coeperunt.

814) Δημόφιλος] Diodorus XVI, 14. Archonte Agathocle: Δημόφιλος μὲν ὁ Ἐφόρου τοῦ ἱστοριογράφου υἱὸς τὸν πυρκαϊσθέντα πόλεμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὀνομασθέντα δὲ ἱερόν, συντεταγμένος, ἐντεῦθεν ἤρχεται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντείου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκίως. Cf. de Demophilo Prolegg.

815) Καλλισθένης] Idem Diodorus l. l. Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν γέγραπεν ἐν βιβλίοις δέκα καὶ κατέστροφεν εἰς κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ καὶ πυρκαϊσμένῳ Φιλομήλου τοῦ Φωκίως. Cf. de Callisthene Prolegg.

816) Διῦλλος] Pergit Diodorus l. l.: Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἤρχεται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως καὶ γέγραφε βίβλους εἴκοσι καὶ ἑπτὰ, συμπεριλαβὼν πάσας τὰς ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γενομένας πρῆξεις περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σικελίαν. Vid. de hoc quoque Prolegg.

817) Πῶρος] Stadii hac Olympiade victor sec. Diodorum XVI, 15 Πῶρος Μαλιεύς, sec. Africanum ap. Euseb. Scal. p. 41 Παῖρος Κυρηναῖος τὸ δεύτερον. Videtur igitur Porus — hoc enim verum eius nomen est — domo Cyrenaicus post priorem, Ol. CV. partam, victoriam in Malienisium civitatem receptus esse. Vid. not. 796.

818) Δέκα Ἑλλανοδίκαι κατέστησαν] Pausanias V, 9, 5. auctor est, secunda a vigesima quinta Olympiade Hellanodicarum numerum evasisse decem. Sed locum corruptum iam not. 797. ad Ol. CV. tractavimus, ubi Scaligerum πέμπτη καὶ ἑκατοστῇ pro πέμπτη καὶ ἑκοστῇ reposuisse apparuit. Secundum hanc eius correctionem, minime, ut vidimus, probabilem, secunda ab Ol. CV. fuerit Ol. CVII. sive Ol. CVI.

819) Ἑλπίνης] Scaliger calami lapsu Ἑλπίνους pro Ἑλπίνης expresserat. Ἑλπίνης enim huius anni Archon audit Diodoro XVI. cp. 15. init.: ἐπ' ἄρχοντος Ἑλπίνου. Quam nominis formam confirmat

- συμμαχικοῦ πολέμου⁸²¹). Ὁ ἱερὸς πόλεμος συνίστη⁸²²). Ἡρόστρατος τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν Ἀρτέμιδος κατέφλεξε⁸²³).
- β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸²⁴). Δημοσθένης γράφει πρῶτον τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων τὸν κατὰ Ἀνδροτίωνος, καὶ πάλιν τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν⁸²⁵).
- γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ⁸²⁶). Ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ συμμοριῶν⁸²⁷). Τιμόθεος Μενισθεὺ συστρατηγῶν ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ τὰς εὐθύνas ὑποσχὼν ἰάλω⁸²⁸). Φι-

Dionysius Din. II. p. 115, 45. Idem tamen in Lys. II. p. 85, 32. Ἐλπινίχην appellat, quam scripturam et praefert Syllurgius nec respuit Meursius Arch. Athen. IV. ep. 7. p. 154. Hic adeo apud Demosth. de Coron. p. 273. ἐπ' Ἐλπινίκῳ pro ἐπὶ Νικίῳ probante Dodwello reponere volebat. Sed illum Νικίαν Archontum numero omnino eximendum ostendit Boeckh. de Archontt. Pseudop. I. I. p. 159. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. c, 150. 165. d. 57. 93. 127.

820) Ἀλέξανδρος] Ad hunc annum nos deducit Arrianus, qui De Expedit. Alexandr. VII, 28. Alexandrum Ol. CXIV. mortem obisse testatur, postquam annos triginta duo et octo menses explevit. Natus igitur fuerit Ol. CVI, 1. Consentit Eusebius [Hieronym., sed ad Olymp. CVI, 2. Maii Armeniacus ad Ol. CVI, 1. coll. Sync. p. 255 C.]. Item Plutarchus, qui quod Alex. cap. 9. Alexandrum annos XVI. eo habuisse tempore scribit, quo Philippus Byzantium oppugnaret, [v. Diod. XVI, 21.] Alexandri natalem profecto Ol. CVI, 1. constitutum habuit. Quamquam hic sibi non constat, cap. 3. Philippo, ἀρτί Ποτίδαιαν ἡρηκότι, nuncium de Alexandro nato allatum esse dicens. Atqui Potidaea capta est, Diodoro XVI, 8, si credimus, Ol. CV, 3., proinde ut Alexander anno superiori, Olymp. CV, 4. quo eum etiam natum affirmavit Solinus [v. n. 810.], lucem aspexisse putandus sit. Idem Plutarchus etiam diem Alexandri natalem definit cap. 3: ἐγενήθη δ' οὖν Ἀλέξανδρος ἰσταμένου μηνὸς Ἐκτομβριῶνος, ὃν Μακεδόνες Ἀῖῶν καλοῦσιν, ἐκτῇ, καὶ ἦν ἡμέραν [cf. not. 823.] ὃ τῆς Ἐφιαίας Ἀρτέμιδος ἐπιπρήσθη νιῶς. Verum errat in mense Macedonico ad mensem Atticum applicando. Neque enim Hecatombaeon respondet Loo, sed Boēdromion [Cf. Ideler. Enchir. chronol. I. p. 406 et in Actt. Acad. Boruss. a. 1820. p. 206 et Boeckh. in Append. ad Commentat. de Midiana orat. Demosth. Actt. Acad. Boruss. 1818. p. 95 not.], cuius d. VI. secundum cyclum Metoeicum fuerit d. XIX. Septembris.

821) Τῶλος τοῦ συμμαχικοῦ] Auctor Diodorus XVI. ep. 22. extr. sub Olymp. CVI, 1. Facta post tres belli annos pax videtur media aestate a. a. Chr. 355. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 136.

822) Ὁ ἱερὸς πόλεμος] Diodorus secum pugnare videtur, qui quum lib. XVI. ep. 23. bellum, quod vocant, sacrum, Ol. CVI, 2. ortum, indeque per annos IX. gestum esse dixisset, paullo infra ep. 50. init. illud Ol. CVIII, 3., postquam annos X. duraverit, fœditum esse tradit. Quam quidem discrepantiam quum animadvertisset Scaliger, sic componendam iudicavit, ut bellum non secundo, sed primo Ol. CVI. anno exarsisse sumeretur, eamque ipsam coniecturam hoc loco nobis proposuit. Cui noli fidere. Neque enim dubium, quin Diodorus XVI, 50 bellum annos X. durasse eo sensu scripserit, ut anno decimo compositum esse intelligeretur: id quod etiam discrete referunt Aeschines in Ctesiph. p. 74 et Athenaeus XIII. p. 560 B., item Pausanias X, 2, 2, qui tamen a Diodoro eatenus dissidet [cf. not. 811.], quod belli sacri initium in Olymp. CV, 4., finem vero in Ol. CVIII, 1. confert. Quae rectior est temporis notatio, e Diodoro ipso XVI, 14 certe Callisthenis, Demophili, Diylli fide confirmanda.

823) Ἡρόστρατος] Eadem nocte, qua natus est Alexander Magnus, templum Ephésiae Dianae celeberrimum combustum est, sacrilega cupiditate Herostrati. Auctores Plutarchus vit. Alex. cap. 3., Cicero De Nat. Deor. II, 27. §. 69. De Divinat. I, 23, 47, Valerius Maximus VIII, 4, 4, Solinus ep. 40. Cf. Strabo XIV. p. 440, 52.

824) Καλλίστρατος] Archon Athenis Ol. CVI, 2., ex Diodoro XVI, 23. Occurrit idem apud Dionys. Dinarch. II. p. 115, 45. 119, 19, ad Amm. II. p. 120, 45. 121, 1. et in Marmor. Par. ep. 78. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. Gr. I, p. 129 n. 90, 2 Monum. Nav. V. d, 50. Hunc Callistratum cum oratore eundem putat Ruhnck. Hist. Crit. Oratt. Gr. p. LIX. De qua re dubius haeret Clintonus FF. HH. II. p. 136. Cf. Niebuhr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1804—1811. p. 93 seq.

825) Δημοσθένης] Testis est Dionysius ad Amm. I. I. Caeterum cf. not. 706.

826) Διότιμος] Praeturae gessit Athenis Ol. CVI, 3. ex Diodoro XVI. ep. 28. Mentionem eius facit Dionysius Dinarch. II, 115, 45. 119, 19. ad Amm. II, 121, 2. et Inscr. Gr. apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 231, 6. Vol. I. p. 354. Monum. Nav. V. d, 5. 60.

827) Ὁ λόγος Δημοσθένους] Testis Dionysius ad Amm. I. I.: ἐπὶ δὲ Διοτίμῳ τοῦ μετὰ Καλλίστρατον, ἐν Ἀθηναίοις πρώτην εἰσι δημηγορίαν, ἣν ἐπιγράφουσιν οἱ τοὺς ῥητορικοὺς πίνυκας συντάξαντες „περὶ τῶν συμμοριῶν“. Cf. Orat. de Symmoriis cum Amersfordtii comm. in Schaefer. App. Crit. I. p. 718. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 105 sqq. Iacobs Demosthenes Staatsreden (Lips. 1833. 8.) p. 10—12.

828) Τιμόθεος Μενισθεὺ] Tradit Dionysius Dinarch. II. p. 119, 15: Ὑπὲρ ἀντιδόσιως, Μεγακλείδῃ. „Εἰ μὲν ἴδῃ, ὦ ἄνδρες, ῥῶς τρεῖς ἢ τέσσαρας“. ὁ μὲν λέγων ἴσθιν Ἀφαιεῖς. ἔξω δὲ πιστῶν Δεινάρχου λόγων (ἔξω δὲ τῆς τῶν Δεινάρχου λόγων ἡλικίας edid. Reisk.). εἰρηται γὰρ ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ Τιμοθέου ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ νεμεσθεύσεως (νεμεσθεύσεως aut νεμεσθήσεως

λόμηλος ὁ Φωχεύς, ὃ τὸ ἐν Λελοφοῖς ἱερὸν καταλαβὼν, ἑαυτὸν κατεκρήμνισε⁸²⁹). Φίλιππος Μεθώνην ἐπολιορκήσας⁸³⁰). Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη μ'. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ παῖς Σπάρτακος ἐβασίλευσεν ἔτη ε'⁸³¹).

- δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ· οἱ δὲ ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ⁸³²). Ὁ κατὰ Τιμοκράτους λόγος Δημοσθένους, καὶ ὁ δημογραφικὸς περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας⁸³³). Ἡ εἰς Πύλας Ἀθηναίων ἔξοδος⁸³⁴). Φίλιππος Μεθώνην ἐπολιορκήσας, καὶ διαρπάσας κατέσκαψεν, ὅτε εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγὴς τὴν ὄρασιν διεφθάρη⁸³⁵). Μαύσωλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη κδ'. τὸν δὲ διαδεξάμεν⁸³⁶ p. 327 a. Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἤρξεν ἔτη δύο⁸³⁷). Κλέαρχος ὁ Ἡρακλείας τύ-

ex Arist. Schol. et Suid. s. v. Τιμόθιος restituens Sylburgius a vero longissime deflexit. Μενισθίως felicissime Valesius ad Harpocrat. ed. Lugd. a. 1683. p. 137 et Wesselingius ad Diod. XVI, 21 correxerunt, cuius laudem emendationis etiam Scaligero nota superscripta vindicat.] στρατηγίας, ἐφ' ἣ τὰς ἐθύναις ὑποσχὼν ἰάλω. Τιμόθιος δὲ τὰς ἐθύναις ὑπέσχετο ἐπὶ Διοτίμῳ, τοῦ μετὰ Καλλίστρατον· ὅτι καὶ [ἐτελεύτησεν supplet Clint. FF. HH. II. p. 140] Vid. Nep. Timoth. 3. coll. Clint. l. l. p. 138.

829) Φιλόμηλος] Auctor Diodorus XVI. cp. 31. med. ad Ol. CVI, 3. De Philomeli obitu conf. Paus. X, 2, 2. et Phil. apud Euseb. Praep. Evang. VIII, 14. p. 392 D.

830) Φίλιππος Μεθώνην] Diodorus XVI, 31. Diotimo Archonte: "Αμα δὲ τοῖς πραττομένοις Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Μεθώνην μὲν ἐπολιορκήσας καὶ διαρπάσας κατέσκαψε, Παγασὺς δὲ χειρωσάμενος ἠνάγκασεν ὑποταγῆναι. Eodem lib. XVI. cap. 34. extr. sub anno insequenti repetit: Φίλιππος δ' ὄρων τοὺς Μεθωνάους ὁρμητήριον παρεχομένους τὴν πόλιν τοῖς πολεμοῖς ἑαυτοῦ, πολιορκίαν συνειστήσας — ἐν δὲ τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγὴν τοξείῃσι διεφθάρη τὴν ὄρασιν. Quae verba ad Ol. CVI, 4. ascripsit Scaliger. Posterior temporis assignatio verior videtur. Vid. Demosth. Olynth. I, 9. p. 11 §. 12. p. 12 IV, 35. p. 50.

831) Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου] Tradit Diodorus XVI. cp. 81. sub Ol. CVI, 3. ad quem locum vid. Wessel. coll. Prolegg.

832) Θεόδημος· οἱ δὲ Εὐθύδημος] Appellat quidem huius anni Archontem Θεόδημον Dionysius ad Amm. II, 121, 7. Sed Archontum catalogus ab eodem Dionysio in Din. II, 115, 46 collocatus, nominis formam eandem quam Diodorus XVI. cp. 32. init. edit Εὐθύδημος. Et sic pro Εὐθύδημος, qui hic non pertinet, scribere debebat Scaliger. Quamquam animadvertendum sane, etiam in aliis hominibus, veluti in classis Atticae praetore, a Thucydide oblato VII, 16, codices Εὐθύδημος inter et Εὐδήμος variare. Corsinus F. Att. ad Ol. CVI, 4. Εὐδήμον probat. Sed Θεόδημος praestare Inscriptiones Graecae evincunt apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 230, 13. Vol. I. p. 353. Monum. Nav. V. d, 63, quae dialecto Atticae convenientius nomen Θεόδημος praebeant. Eadem lege Θουκλῆς pro Θεοκλῆς scripsit Thucydides III, 80. 91., VII, 16.

833) Ὁ κατὰ Τιμοκράτους] Testis Dionysius ad Amm. II, 121, 7: Ἐπὶ δὲ Θεοδήμῳ τοῦ μετὰ Διότιμον ἄρχοντος, τὸν τε κατὰ Τιμοκράτους λόγον ἔγραψε (scil. ὁ Δημοσθένης). Διοδώρῳ τῷ κρήνοντι πυρυνόμῳ τὸν Τιμοκράτην καὶ τὸν περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας δημογραφικόν, ὃν αὐτὸς ἀπὴγγυλε.

834) Ἡ εἰς Πύλας Ἀθηναίων] Expressit Scaliger verba Dionysii in Dinarch. II, 119 init., quae quum illi emendatione egere viderentur, duas adhibuit coniecturas, quarum neutram admitti posse demonstrabimus. Verba haec sunt e Dinarchi de nomine ad Boeotum oratione ascripticia: μέμνηται γὰρ ὡς νεώστ' τῆς εἰς Πύλας ἔξοδος γεγενημένης· ἢ δ' εἰς *) Ἀθηναίων ἔξοδος ἐπὶ Θουμήδῳ ἄρχοντι ἐγένετο, τρισκαίδεκατον ἔτος Διναρχοῦ ἔχοντος. Quo loco quod Scaliger inter εἰς et Ἀθηναίων ex praecedentibus verbum Πύλας inserendum iudicavit, non perspexit, illo quoque loco Πύλας perperam edidit. Utroque enim loco Τιμύνας scribendum est. Vid. Cors. FF. AA. T. I. p. 138 IV. p. 30, Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 61 sqq. et Comm. de Demosth. Orat. Midian. in Actt. Acad. Boruss. 1818. p. 84. 85. Classis hist. coll. Weisk. de hyperbole errorum in hist. Phil. commiss. genitrice p. 37. Deinde falsus etiam in eo est, quod Thumedum Archontem cum Eudemo aut Thudemo nostro unum eundemque esse statuit. In quem errorem non incidisset, si alteram, quam Dionysius addidit, temporis significationem accuratius considerasset. Dicit enim Thumedo archonte Dinarchum annum aetatis tertium decimum egisse. Atqui natus est Dinarchus eodem teste Dionysio (II, 118, 44.) circa Nicophemi praeturam Ol. CIV, 4. Incidit igitur eius aetatis annus XIII, in Ol. CVIII, 1., quo anno Athenis praeturam gessit Theophilus. Ac profecto expeditionem illam Tamynensem Ol. CVIII. Archonte Theophilo, quem pro Thumedo substituit, factam censet Corsinus l. l., probante Wolfio Prolegg. ad Dem. Lept. p. CX. annot. Boeckhiana Ol. CVI, 3. assignat, Dionysium ille errasse perhibens l. l. p. 85. Vid. not. 856. Clintonus denique FF. HH. II. p. 142 sqq. Ol. CVII, 3. attribuit: — Θεοσάλῳ ἄρχοντι —, ἐνδέκατον ἔτος Διναρχοῦ ἔχοντος. Vid. Krueg. ad Clint. l. l.

835) Φίλιππος Μεθώνην] Auctor Diodorus XVI. cp. 34. sub Olymp. CVI, 4. Cf. not. n. 836.

836) Μαύσωλος ὁ Καρίας δυνάστης] Ex Diodoro XVI, 36 sub eodem hoc anno: Μαύσωλος ὁ

ραννος, Διονυσίων ὄντων, ἐπὶ θῆαν βαδίζων ἀνηρέθη, ἄρξας ἔτη ιβ' ⁸³⁷). τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Τιμόθεος ἐβασίλευσεν ἔτη ιε' ⁸³⁸). Κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰππαρίνος ἀνακτησάμενος τὴν πατρῴαν δυναστείαν ἤρξεν ἔτη δύο ⁸³⁹).
ΟΛ. ΡΖ. Σμικρίνας Ταραντῖνος σταδίων ⁸⁴⁰).

α. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ⁸⁴¹). Ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένους λόγος ⁸⁴²). Εἰς Σάμον κληροῦχοι ἀπεισάλησαν ὑπὸ Ἀθηναίων, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει ⁸⁴³). Αἱ Φεραί παρεδόθησαν Φιλίππῳ ⁸⁴⁴).

β. ΘΕΣΣΑΛΟΣ· οἱ δὲ ΘΕΕΛΛΟΣ ⁸⁴⁵). Ἡ περὶ Ῥοδίων Δημοσθένους δημογραφία, ἐν ᾗ πείθει τοὺς Ἀθηναίους καταλῦσαι τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸν δῆμον ἐλευθερῶσαι ⁸⁴⁶). Ὠχος τὴν Αἴγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνεκτήσατο ⁸⁴⁷). Οἱ Σιδώνιοι ὀρῶντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν καὶ τὰ τεῖχη ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ κατειλημμένα, συγχλίσαντες ἑαυτοὺς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέπρησαν ὥστε ὅλην τὴν πόλιν πυρὶ ἀφανισθῆναι,

Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη εἴκοσι τέσσαρα, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ, ἐδυνάστησεν ἔτη δύο. Mausolus Olymp. CVII, 2. non amplius fuisse inter vivos, confirmat Demosthenes Orat. de Rhod. Libert. p. 198, quam Theasalo Archonte recitavit [v. not. 846.]: οἱ δὲ Μαύσωλον ζῶντι οἱ δὲ τελευτήσαντος ἐκείνου. Caeterum cf. not. 716. coll. Prolegg.

837) Κλέωχος ὁ Ἡρακλείδης τύραννος] Testis Diodorus XVI, 36. cf. Memnon apud Phot. Bibl. cod. CCXXIV. p. 705: ἔθνε μὲν γὰρ δημοσιελῆ θναλὸν ὁ τύραννος, et Iustin. XVI, 5. Cf. Prolegg.

838) τὴν δὲ ἀρχὴν] Ex eodem Diodori loco. Omisit autem Diodorus regnum indicare Satyri, Timothei patris et tutoris, qui, priusquam Timotheus Clearcho succederet, eius nomine Heraclae praefuit. Vid. Isocr. ad Timoth. Epist. p. 624, Memnon ap. Phot. cp. 3. et 4., Iustin. l. l. coll. Prolegg.

839) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Ex Diodoro lib. XVI. cp. 36. extr. ad Olymp. CVI, 4. Fuit autem Hipparinus, non, uti Palmerius efficit Diod. l. l. corrigendo, Dionis, sed Dionysii filius, Dionysii minoris germanus, uti luculenter demonstrat Wesselingius ad Diod. l. l. Consentit Hieronymus ad Olymp. CVI, 4.: Hipparinus, Dionysii filius, Syracusis tyrannidem exercet. A quo unius anni metachronismo discedunt Mai Armeniaca coll. Syncell. p. 260 A.

840) Σμικρίνας Ταραντῖνος] Auctores Diodorus XVI. cp. 37. init. et Africanus apud Euseb. chron. log. p. 42, quorum quod hic eum Μικρίαν appellat, nihil interest, ut σμικρός et μικρός, σμάργδος et μάργδος, σμήρινθος et μήρινθος, promiscue usurpata, probant.

841) Ἀριστοδῆμος] Atheniensium Archon Ol. CVII, 1. ex Diodoro XVI, 37. Memoratur a Dionysio in Dinarch. II, 115, 46. 118, 39. Ep. ad Amm. II, 121, 9.

842) Ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους] Dionysius Ep. ad Amm. l. l. Μετὰ δὲ Θεόδωμον ἦν Ἀριστοδῆμος ἄρχων, ἐφ' οὗ τῶν κατὰ Φιλίππου δημογραφῶν ἤρξατο καὶ λόγους ἐν τῷ δῆμῳ διέθετο περὶ τῆς ἀποστολῆς ξενικοῦ στρατεύματος καὶ τῶν δέκα Γαδικῶν τριήρων εἰς Μακεδονίαν. ἐν τοῦτῳ τῷ χρόνῳ καὶ τὸν κατὰ Ἀριστοκράτους ἔγραψε λόγον Εὐθυκλῆ τῷ διώκοντι παρανόμων τὸ ψήφισμα.

843) Εἰς Σάμον κληροῦχοι] Philochori verba servavit Dionysius in Dinarch. II, 128, 38: Πρὸς Πεδιάδα παραγραφῇ. Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον. οὗτος ὁ λόγος εἰρηται ἐπὶ Ἀριστοδῆμον ἄρχοντος ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα ἀπεισάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. [Philoch. Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 73] Scholiasta tamen Aesch. p. 731 Reisk. colonos ab Atheniensibus in Samum insulam missos ad Olymp. CIV, 4. refert. Neutrum nec Philochori nec Scholiastae testimonium spernendum dicit Boeckhius in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. p. 86. Sed idem Diodorum iure relinquit, qui coloniam Olymp. CIII, 3. deductam indicans XVIII, 18 falsus est manifesto. Cf. Wessel. ad Diod. l. l., Cors. FF. AA. T. IV. p. 27, Boeckh. cum loco laudato tum Oecon. civ. Athen. I. p. 460, Panofka Res Samior. p. 97, Clint. FF. HH. II. p. 142.

844) Αἱ Φεραί παρεδόθησαν] Refert Diodorus XVI. cp. 37. med. ad Ol. CVII, 1.: οἱ δὲ τῶν Φερῶν τύραννοι Ἀνκόφρων [qui inde ab Olymp. CV, 4. regnaverat v. not. 813.] καὶ Πυθόβλαος μετὰ τὴν Ὀρομάχου τελευτὴν ἔρημοι συμμάχων ὄντες, τὰς μὲν Φεράς παρέδοσαν Φιλίππῳ, αὐτοὶ δ' ἐπὶ σπονδοὶ γινόμενοι συνήγαγον τοὺς μισθοφόρους ὄντας διοχιλοῦς, καὶ μετὰ τούτων φεγόντες πρὸς Φάελλον συνεισέσχον τοῖς Φωκεῦσιν.

845) Θεσσαλός· οἱ δὲ Θεέλλος] Magnopere variant in huius Archontis nomine veterum codices, quandoquidem Diodorus XVI. cp. 40. in Θεσσαλόν [ed. Basil. Θεσσαλόν] nunc Dionysii autem Codd. Mss. Dinarch. II, 116, 44. Θεέλλον, nunc ad Amm. 121, 12. Θεέλλον, nunc Din. p. 115, 44. Θεσσαλόν appellant. Quarum postrema mihi placet et scriptura et pronuntiatio. Wesselingius in Diodoro Θεσσαλόν, L. Dindorfius Θεττάλον edidit.

846) Ἡ περὶ Ῥοδίων] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II, 121, 12: Ἐπὶ δὲ Θεέλλῳ τοῦ μετὰ Ἀριστοδῆμον, τὴν περὶ Ῥοδίων ἀπήγγειλε δημογραφίαν ἐν ᾗ κτλ. uti supra.

847) Ὠχος τὴν Αἴγυπτον] Tradit Diodorus XVI, cp. 40. med. ad Ol. CVII, 2.

καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντας γεγονέναι ὑπὲρ τετρακισμυρίους⁸⁴⁸). Ἀρτεμισία ἢ Καρίας δυναστεύουσα μετέλλαξε. Τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Ἰδριεύς ὁ ἀδελφὸς ἤρξεν ἔτη 5⁸⁴⁹).

γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁸⁵⁰). Νεκτανεβὼς βασιλεὺς Αἰγύπτου ἀπογνοὺς τὴν βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἔφυγεν εἰς Αἰθιοπίαν⁸⁵¹). Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρέλαβε⁸⁵²).

δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ Περγασῆθεν⁸⁵³). Σπάρτακος ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη 6: τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παρυσάδης

848) Οἱ Σιδώνιοι ὀρώντες] Testis Diodorus lib. XVI. cp. 45. med. ad Ol. CVII, 2.: Ἐπειδὴ δὲ τὴν πόλιν ἐώρων [οἱ Σιδώνιοι] καὶ τὰ τεῖχη κατεληγμένα καὶ πολλαῖς μυριάσι στρατιωτῶν περιεχόμενα, συγκλείσαντες ἐντοιοὺς καὶ τὰ τέκνα καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας ἐνέπηρσαν κτ. Hieronymus demum sub Olymp. CVIII, 1.: annotat: Ochus Sidonem subvertit. Ad quem locum facete Scaliger in Animadvn. p. 125 a: Non opus fuit subvertere, nam tota flammis conflagravit. Cf. Syncell. p. 256 A.

849) Ἀρτεμισία ἢ Καρίας] Tradit totidem fere verbis Diodorus XVI. cp. 45. extr. sub Ol. CVII, 2.

850) Ἀπολλύδωρος] Archon Athenis Ol. CVIII, 3. ex Diodoro XVI. cp. 46. Meminit eius Dionysius in Din. II. p. 115, 46. 116, 10, item Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 353. n. 230, 8. Cf. not. ad Ol. CI, 3.

851) Νεκτανεβὼς βασιλεὺς] Tradit totidem verbis Diodorus XVI, 51 med. ad Ol. CVII, 3. Ἐν δὲ τῇ Μίμφει διατρίβων ὁ βασιλεὺς Νεκτανεβὼς καὶ θεωρῶν τὴν τῶν πόλεων ὁρμὴν, οὐκ ἐτόλμησεν ὑποστῆναι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας κινδύνους. ἀπογνοὺς οὖν τὴν βασιλείαν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Consentit Manetho ap. Eusebium Hieronymi ad Olymp. CVII, 3. [Olymp. CVIII, 1. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 256 A.]: Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopiam pulso, in quo Aegyptiorum regnum destructum est. Huc usque Manetho. Superiori anno expugnationem nondum absolutam fuisse Demosthenes significat pro Rhod. Libert. p. 191: Θανμάζω ὅτι τοὺς αὐτοὺς ὁρῶ ὑπὲρ μὲν Αἰγυπτίων τάναντία πρᾶττειν βασιλεῖ τὴν πόλιν πείθοντας, κτλ. Regnaverant autem liberi in palustribus Aegypti locis reguli annis LXV. ab Olymp. XCI, 3. usque ad Olymp. CVII, 3. [Hieronym., ab Olymp. XCII, 2. usque ad Olymp. CVIII, 1. Mai. Arm., utroque annumerato. Vid. Syncell. p. 77 A. seq. p. 256 D. seq. coll. Clint. FF. HH. II. Append. XVII. p. 328 seq. cum not. v. Kr.] Quorum in regnis digerendis Eusebii textus et Hieronymianus et Armeniacus plus uno loco confusus est. Ut in postrema Tebennytarum dynastia subsistam, eius in priori quidem libro tres fuisse reges ait Eusebius Maii Armeniacus p. 106, quorum primo Nectanebidi I. X., secundo Theo. II., tertio Nectanebidi II. VIII. regni annos attribuit. Cf. Eus. ap. Sync. p. 77 D. Sed ubi in altero libro nomina cum temporibus comparantur, unus tantummodo Nectanebus prodit, eiusque regnum non per VIII. aut X., sed per XIX. annos, inde ab Olymp. CIII, 3 — CVIII, 1., pertexitur, addito verbo adhuc plane prodigioso, cum antea nulla in laterculis eius inentio facta sit. Hieronymus autem Nectanebim quidem per XVIII. annos imperasse [inde ab Ol. XCVIII, 2 — CII, 3.], eique interiecto Thei biennio, Nectanebim successisse scribit, huius tamen regnum per annos item XVIII. [inde ab Olymp. CIII, 2. — CVII, 3.] continuat sec. African. ap. Syncell. p. 77 B. Syncellus ipse p. 257 A., expuncto Thei successore, solum Νεκτανεβὴν agnoscit eiusque imperio annos VIII. concedit. Similiter in Nephereo erratum esse supra not. 654. notavimus. Quibus in tenebris quis lucem pervideat? Hoc tamen certum videtur, fuisse duos reges diversos similis nominis, quorum in priori formam in ΕΒΙΣ praeferunt Hieronymi et Diodori XV, 42 sub Olymp. CI, 3. codices. Illi enim Nectanebis, huic Νεκτανεβίς est. Et sic cum etiam Eusebius ap. Syncell. p. 77 D appellat sec. Paris. cod. A. Solus Syncell. p. 257 A., praecunte ap. ipsum p. 77 Africano, Νεκτανεβίς praebet. — Alterum Hieronymus vocat Nectanebum, Nepos Ages. VIII, 6. Chabr. II, 1. Nectanabin, Africanus ap. Syncell. p. 77 B., et Eusebius ap. eund. p. 77 D. Νεκτανεβόν, Diodori et Polyaei Strateg. II, 1, 22. libri mss. XV, 92. 93. XVI, 41. 47. 48. alii Νεκτανεβώ, alii Νεκταναβώ, Sotion denique ap. Diog. VIII, 87 et Plutarchus Ages. I. p. 817 B. Νεκτάναβιν, ex quo qui in Laconic. eiusd. Plut. Apophth. II. p. 214 A. offertur Νεκτάβιος corruptus est. Eusebius Maii Armeniacus p. 106 eodem utrumque nomine Nectanebim insignit, sed p. 345 posteriorem his vocat Nectanebum. Habuerit igitur hic in ultima nominis syllaba U, in tertia aut A aut E.

852) Ἀρταξέρξης πᾶσαν] Meminit rei Diodorus XVI. cp. 51. ad Ol. CVII, 3.

853) Καλλίμαχος Περγασῆθεν] Archon Athenis Ol. CVII, 4. ex Diodoro XVI, 52. Fuit autem oriundus e Pergasa, Erechtheidis tribus demo (Meurs. de pop. Att. p. 101), teste Philochoro apud Dionys. ad Amm. II, 122, 33. De Philochori ratione, Archontes addito demi nomine [cf. Ol. CX, 1. et 2.] accuratius designandi cf. Boeckh. De Disposit. Attid. Phil. in Actis Acad. Boruss. 1832. Class. Hist. p. 22 et in Dissert. de Archont. pseudepon. ibid. a. 1828. Cl. hist. p. 152. Patuit tamen illa ratio altius etiam quam sibi persuasit Vir Summus. Cf. Diod. XX, 27. Olymp. CXVII, 4. et Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. Isocr. II. p. 836 E. — Meminit Callimachi nostri Dionysius in ead. Ep. p. 121, 14. 122, 32. 123, 4. in Dinarch. p. 115, 46, Athen. V, 18. p. 217 B., Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. p. 846 D, Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 246 n. 155, 9. Monum. Nav. IX. c. 25.

ἤρξεν ἔτη λη' ⁸⁵⁴). Φιλόχορος ἐν ε' βιβλίῳ τῆς Ἀτιθίδος· Ὀλυνθίοις πολέμου-
μένοις ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν
τε ἐποίησαντο, καὶ βοήθειαν ἔπεμψαν, πελταστὰς μὲν διςχιλίους, τριήρεις δὲ
τριάκοντα τὰς μετὰ Χάρητος, ὥς καὶ συνεπλήρωσαν. Πάλιν· περὶ δὲ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον Χαλκιδίων τῶν ἐπὶ Θράκης θλιβομένων τῇ πολέμῳ, καὶ πρεσβευ-
σαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημον αὐτοῖς ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐν Ἑλληςπόντῳ
στρατηγόν· ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις, καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἰπ-
πῆς δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ἦλθεν εἰς τε Παλλήνην καὶ τὴν Βοττιαίαν μετ'
Ὀλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε. καὶ μετ' ὀλίγα· Πάλιν δὲ τῶν Ὀλυνθίων
πρέσβεις ἀποστειλάντων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δεομένων, μὴ περιιδεῖν αὐτοὺς
καταπολεμηθέντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεις πέμψαι βοήθειαν
μὴ ξενικὴν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑτέ-
ρας ἑπτακαίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὀπλίτας διςχιλίους, καὶ ἰππῆς τριακοσίους ἐν
ναυσὶν ἰππηγοῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός ⁸⁵⁵). Ὁ κατὰ Μει-
δίου λόγος Δημοσθένους ⁸⁵⁶).

p. 327 h.

ΟΛ. ΡΗ. Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον ⁸⁵⁷). Οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐπανῆλθον αὐθις ἐς ἄν-
δρῶν δέκα ἀριθμόν ⁸⁵⁸).

α. ΘΕΟΦΙΛΟΣ· οἱ δὲ [ΘΕΟΜΝΗΤΟΣ] ⁸⁵⁹). Φίλιππος κρατεῖ τῆς Ὀλυνθίων

854) Σπάρτικος ὁ τοῦ Πόντου] Diodorus XVI, 52 extr. mortem Spartaci, quem Spartocum
potius scribendum docent tituli ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 107. p. 147. Introd. ad Vol. II, 12. p. 91, ad
Ol. CVII, 4. refert. Codices, quos Scaliger et Wesselingius secuti sunt, successorem eius Παρυσάδην
appellant; pro quo Dindorfius, praecunte Angelo Cospo, dedit Παρισάδης. Sic vocatur etiam a Strabone
VII. p. 214, 40, Polyaeo VII, 37, ubi pro Bosphoro Pontus nominatur sicut Diod. I. I. cf. XX, 22. 23.
24., Παρεσάδης a Demosthene Or. in Phorm. p. 545. Occurrunt praeterea apud veteres Βη-
ρισάδης et Βιρισάδης formae. At unice vera scriptura est Παρισάδης, uti ex Nummis et Inscr-
ptionibus cognoscitur. Cf. Wessel. ad Diod. I. I. et Boeckh. C. I. Vol. II. n. 2104. n. 2117. 2118. 2119.
his. coll. Introd. II, 12. p. 92. Vid. etiam Clint. FF. III. II. Append. XIII. p. 296 seq. Kr. coll. Prolegg.

855) Ὀλυνθίοις — — — τοῦ στόλου παντός.] Philochori verba [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis
p. 73 seq.] servavit Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 122, 33 seq.: Φιλόχορος ἐν ε' βιβλίῳ Ἀτιθίδος κατὰ
λέξιν οὕτω γράφων· Καλλίμαχος Περσασθῆν· ἐπὶ τοῦτον Ὀλυνθίοις πολιορκίᾳ ὑπὸ Φιλίππου καὶ
πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποίησαντο καὶ βοήθειαν ἔπεμψαν, πελταστὰς
μὲν διςχιλίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὰς μετὰ Χάρητος, ὥς καὶ συνεπλήρωσαν· ἐπειτα διςχιλίων ὀλίγα
τὰ μετὰ τὸ γενόμενα ἴδιαι ταῦτι· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδίων τῶν ἐπὶ Θράκης θλιβομένων
τῇ πολέμῳ καὶ πρεσβευσαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημον αὐτοῖς ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν ἐν Ἑλλης-
πόντῳ στρατηγόν· ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἰππῆς δὲ πεντήκοντα
καὶ ἑκατόν, ἦλθεν εἰς τε Παλλήνην καὶ τὴν Βοττιαίαν μετ' Ὀλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησεν· ἐπειθ'
ἔπειτα τῆς τριῆς συμμαχίας λέγει ταῦτι· Πάλιν δὲ τῶν Ὀλυνθίων πρέσβεις ἀποστειλάντων εἰς τὰς
Ἀθήνας, καὶ δεομένων μὴ περιιδεῖν αὐτοὺς καταπολεμηθέντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεις
πέμψαι βοήθειαν μὴ ξενικὴν, ἀλλ' αὐτῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑτέρας ἑπτα-
καίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὀπλίτας διςχιλίους καὶ ἰππῆς τριακοσίους, ἐν ναυσὶν ἰππηγοῖς, στρατηγὸν δὲ
Χάρητα τοῦ στόλου παντός.

856) Ὁ κατὰ Μειδίου λόγος] Tradit Dionysius ad Amm. II. p. 121, 18. Κατὰ τοῦτον γέγραπται
τὸν ἄρχοντα [τὸν Καλλίμαχον] καὶ [scilicet praeter orationes Olynthiacas, quas inior Scaligerum neglexisse]
ὁ κατὰ Μειδίου λόγος, ὅς συνετύχθη μετὰ τὴν χειροτοσίαν, ἣν ὁ δῆμος αὐτοῦ κατεχειροτόνησεν.
Boeckhii tamen, Dionysium duas Atheniensium expeditiones Olynthiacas, alteram Olymp. CVI, 3., alteram
Olymp. CVII, 4. susceptam, confudisse insimulans, orationem Midianam Ol. CVI, 4. a Demosthene peror-
atam esse docere studuit in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. Class. Hist. p. 80 seqq. Vid. Clint. FF. III. II.
p. 147 Kr., qui credit Dionysio.

857) Πολυκλῆς] Testes Africanus apud Euseb. chron. λογ. p. 42, Diodorus XVI. ep. 53., Pausa-
nias X, 3, 1.

858) Οἱ Ἑλλανοδίκαι] Auctor Pausanias lib. V. ep. 9. fin.: Ὁ γὰρ δὲ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδι
ἐπανῆλθον αὐθις ἐς ἀνδρῶν δέκα ἀριθμόν [οἱ Ἑλλανοδίκαι], καὶ ἤδη τὸ ἀπὸ τοῦτον διαμεμένηκεν ἐς
ἡμᾶς.

859) Θεόφιλος· οἱ δὲ [Θεόμνητος] Archon Athenis Ol. CVIII, 1. Θεόφιλος ex Diodoro XVI, 53
init. Laudant eum Athenaeus lib. V, 18. p. 217 B., Demosthenes in Pantaenet. p. 968, Pausanias
X, 3, 1, Diogenes V, 9, Dionysius Dinarch. II, 116, 44, ad Ammaeum II, 121, 27. 123, 5, Inscript. Gr.
apud Boeckh. C. I. n. 255. Vol. I. p. 247, Monum. Nav. X. d, 130. Sed in Archontum catalogo Din.

πόλεως⁸⁶¹). Πλάτωνος μετὰ δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἡλικίας ἔτη τελευτήσαντος⁸⁶¹), Σπείσιππος τὴν σχολὴν διαδέχεται⁸⁶²). Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἑρμιάν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ τριετὴ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει⁸⁶³). Φίλιππος ἐπέθηκε πέρας τῇ πολέμῳ Φωκικῇ τε καὶ ἱερῷ κληθέντι⁸⁶⁴). Αἱ Φωκίων πόλεις ἐς ἑδάφος κατεβλήθησαν. Οἱ Φωκεῖς ἀφῆρέθησαν μετεῖναι σφισιν ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς, καὶ συνόδου τῆς εἰς τὸ Ἑλληνικόν, καὶ τὰς ψήφους αὐτῶν Μακεδόσιν ἔδοσαν οἱ Ἀμφικτύονες⁸⁶⁴).

β. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ⁸⁶⁵). Ὁ τοῦ Ἰσοκράτους περὶ ἀντιδόσεως λόγος⁸⁶⁶). ἡ ἕκτη τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν κατὰ Φιλίππου, ἧς ἡ ἀρχή· Ἄ μὲν ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι⁸⁶⁷). Μετὰ τὴν Ὀλυνθίων ἄλωσιν συνθῆται Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους ἐγένοντο περὶ φιλίας καὶ συμμαχίας. αὐταὶ διέμειναν ἑπταετὴ χρόνον, ἄχρι Νικομάχου ἀρχontos⁸⁶⁸).

γ. ΑΡΧΙΑΣ⁸⁶⁹). Δημηγορία Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου· ὁρῶ μὲν, ὦ ἄνδρες

p. 115, 44. Archon noster corrupte ab eodem Dionysio Θεόμνητος appellatur, quod ipsum nomen post verba Scaligeri οἱ δὲ typhothetae culpa omissum supplevimus.

860) Φίλιππος κρατεῖ] Testis Dionysius ad Amm. II. p. 123, 6.: Θεόφιλος ἔστιν ἄρχων, καὶ ὃν ἐκράτησε τῆς Ὀλυνθίων πόλεως ὁ Φίλιππος. Consentit Diodorus XVI. cp. 53. ad Ol. CVIII, 1. Capta est Olynthus vere a. a. Chr. 347. Vid. Clint. FF. III. II. p. 148.

861) Πλάτωνος μετὰ δύο καὶ ὀγδοήκοντα] Platonein hoc anno defunctum testantur Hermippus apud Diog. Laert. III, 2, Apollodorus ap. eund. V, 9, Dionysius Ep. ad Amm. II, 121, 28, Athenaeus V, 18. p. 217 B. At Eusebius Hieronymi eum Olymp. CVIII, 4. mortem obisse scribit. Syncellus p. 259 D. ne Olympiadem quidem vere edit, Olymp. CVII. appellans. Utrumque flocci pendendum testimonium. In aetatis annis paullo maior discrepantia. Annos ei LXXXI. tribuunt Hermippus l. l., Cicero de Senect. 5, Lucianus Macrob. 21., Censorin. de Die Natali cap. 15. LXXXII. Athenaeus, quem expressit Scaliger, LXXXIV. Neanthes apud Diog. III, 3. Seneca vero Epist. 58. ipsis nataliciis octogesimis secundis eum vita decessisse tradens fallitur. Neque enim Plato die natali suo i. e. VII. mensis Thargelionis Attici, sed ante initium Gamelionis defunctus est, uti demonstravit Corsinus F. A. IV. p. 30.

862) Σπείσιππος] Platoni in Academia Ol. CVIII, 1. successit Speusippus, eius ex sorore filius, sec. Diogenem IV, 1 coll. Suid. s. v. Σπείσιππος, Eusebio l. l., Syncello p. 259 D.

863) Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἑρμίαν] Testis est Dionysius ad Amm. II, 121, 28: ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος, ἐπὶ Θεοφίλου ἀρχontos, ἐπῆρε [ὁ Ἀριστοτέλης] πρὸς Ἑρμίαν τὸν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ τριετὴ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει, ἐν Ἐβούλου ἀρχontos εἰς Μιτυλήνην ἐχωρήσθη. Idem testatur Diog. Laert. V, 9.

864) Φίλιππος ἐπέθηκε πέρας] Refert Scaliger e Pausaniae X, 3, 3. sententia. Vid. nott. 811. 822.

865) Θεμιστοκλῆς] Archon Athenis Ol. CVIII, 2. ex Diodoro XVI. cp. 56. Occurrit etiam apud Dionys. in Dinarch. II. p. 115, 46. 116, 44. in Ep. ad Amm. II, 123, 6. 42. et in orat. Aeschin. adv. Ctesiph. p. 62, 30. Cf. Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 155, 13. 14. Vol. I. p. 247. Monum. Nav. X. d. 16.

866) Ὁ τοῦ Ἰσοκράτους] Duas Isocrates περὶ ἀντιδόσεως orationes scripsit, alteram πρὸς Μεγακλειδην, Timotheo viro, Archonte Callistrato, Olymp. CVI, 2. [v. Script. Vitt. X. Oratt. II. p. 839 C. Dionys. Isocrat. II. p. 102, 10. Dinarch. II. p. 119, 16 coll. Clint. FF. HH. II. p. 137 Kr.], alteram πρὸς Ανσίμαχον, annos natus LXXXII., Timotheo mortuo, exeunte Diotimi anno, Olymp. CVI, 3. [v. Script. Vitt. X. Oratt. I. l. et Isocr. or. land. 5. p. 312 A. coll. Clint. I. l. p. 141]. Videtur Scaliger priorem significare voluisse: proinde ut nota superscripta ad Olymp. CVI, 2. releganda sit. Cf. Pfund. De Vita et Scriptis Isocratis. Berol. 1833. 4.

867) Ἡ ἕκτη τῶν Δημοσθένους] Testis est Dionysius ad Amm. II, 123, 6: ἔπειτα Θεμιστοκλῆς, ἐπ' οὗ τὴν ἕκτην τῶν κατὰ Φιλίππον δημηγοριῶν ἐπήγγειλε Δημοσθένης, περὶ τῆς πεντακτῆς τῶν νησιωτῶν καὶ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλεων, ἧς ἔστιν ἀρχή· Ἄ μὲν ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεδυνήμεθα εἶρεν, ταῦτ' ἔστι. „Quinta Philippica — in nostris exemplis primae pars est. Libanius in Argum. Phil. I. hanc unam orationem statuit, Philippicam I. et Ulpianus ad Demosth. p. 35, 36. Dionysium, eam dividentem, vituperat.“ CLINTONUS in FF. HH. Append. XX. p. 373 not. h. Kr.

868) Μετὰ τὴν Ὀλυνθίων] Verba sunt Dionysii in Ep. ad Amm. II, 123, 42, ubi tamen ἄχρι Νικομάχου, omisso ἀρχontos, scribitur.

869) Ἀρχίας] Archon Ol. CVIII, 3. ex Diodoro XVI. cp. 59. Meminerunt eius etiam Philochorus [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 60 seq.] et Androtion [Fragm. ap. eosd. p. 117] ap. Harpocrat. s. v. διαψήφισις coll. not. nostr. 554., item Dionysius in Epist. ad Amm. II. p. 123, 9, qui tamen in Din. II. p. 115, 47. Ἀρχίδαν, et p. 117, 2. Ἀρχείαν minus recte exhibet. Occurrit etiam in Inscriptt. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 155, 26. Vol. I. p. 248 et p. 93, 42. 43. p. 133. Monum. Nav. X c. 135.

Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα⁸⁷⁰). Ὁ Φωκικός, ἦτοι ἱερὸς πόλεμος τὸ τέλος ἔσχε διαμείνας ἔτη δέκα⁸⁷¹).

δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ⁸⁷²). Ἀριστοτέλης εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη⁸⁷³). Τιμολέων Κορίνθιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν στρατηγὸς ἐπὶ Συρακούσας προεχειρίσθη⁸⁷⁴). Ἰκέτης τῶν Συρακουσῶν κρατεῖ⁸⁷⁵).

Ο.Α. ΡΘ. Ἀριστόλοχος Ἀθηναῖος στάδιον⁸⁷⁶).

α. ΛΥΚΙΣΚΟΣ⁸⁷⁷). Κατὰ τὴν Καρίαν Ἰδριεὺς ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ζ'. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἄδα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἐδυνάστευσεν ἔτη δ'⁸⁷⁸). Τιμολέων κρατεῖ τῶν Συρακουσῶν⁸⁷⁹). Ἡ ἐβδόμη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν· ὅταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνονται⁸⁸⁰).

β. ΠΥΘΟΔΟΤΟΣ⁸⁸¹). Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Μιτυλήνης ἐπὶ Φίλιππον ἤρχετο, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῇ παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου⁸⁸²). Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν· ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὕψως⁸⁸³). Διοπίδης τῶν Ἀθηναίων ἐστρατήγει περὶ Ἑλλήσποντον, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος⁸⁸⁴). Τι-

870) Δημηγορία Δημοσθένους] Dionysius Ep. ad Amm. l. l. μετὰ δὲ Θεμιστοκλέα Ἀρχίας, ἐφ' οὗ παραινεῖ τοῖς Ἀθηναίοις μὴ κωλύειν Φίλιππον τῆς Ἀμφικτυονίας μετέχειν, μηδὲ ἀφορμὴν δίδουσι πολέμου, γεωσὶ πεποιημένους τὴν πρὸς αὐτὸν εἰρήνην. ἀρχὴ καὶ ταύτης τῆς δημηγορίας ἐστὶν ἡδε· Ὅρῳ μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα.

871) Ὁ Φωκικός ἦτοι ἱερὸς πόλεμος] Ex Diodoro XVI, 89 bellum Phocicum Ol. CVIII, 3. finem habuit. Cf. not. nostr. ad Ol. CVI, 1. cum iis, quae Clintonus FF. HH. II. p. 150 disputat.

872) Εὐβούλος] Archon Atheniensium Ol. CVIII, 4. ex Diodoro XVI. cp. 66. Meminerunt eius Apollodorus ap. Diog. Laërt. V, 9 et Dionysius Din. 116, 46. 117, 1. 119, 13, quo tamen postremo loco ἐπ' Εὐβούλου pro Ἐπευβούλου restituendum est, in Epist. ad Amm. 121, 31. 123, 13. Corrupte Εὐδωρος audit apud eund. Dionys. in Archontum indice Din. p. 116, 1. Cf. C. I. Vol. I. n. 155, 36 p. 249. Monumentum. Naval. X c, 126.

873) Ἀριστοτέλης] Testis Apollodorus apud Diog. Laërt. l. l.: εἰς Μιτυλήνην ἰλθεῖν ἐπὶ ἄρχοντος Εὐβούλου τῷ τετάρτῳ ἔτι τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Hinc hausit Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 121, 31, cuius verba vid. ad Olymp. CVIII, 1. not. 863.

874) Τιμολέων] Refert Diodorus XVI. cp. 66. sub Ol. CVIII, 4. Timoleon fuit ex Diod. XVI, 65. Τιμολέωντος, ex Plut. Timol. p. 277 A. Τιμοδῆμου F. Cf. Nep. Timol. cp. 1.

875) Ἰκέτης] Testatur Diodorus XVI, 68 init. sub Ol. CVIII, 4. Ἰκέτας scripsit Wessel. „Fuit ex Dionis amicis, cuius tamen familiae non constanter favit, ut ex Plut. extrema Dion. vita cognoscas.” WESSELINGIUS ad Diod. XVII, 67 Vid. Prolegg.

876) Ἀριστόλοχος] Testes Diodorus XVI. cp. 69. et Africanus apud Euseb. chron. log. p. 42.

877) Λυκίσκος] Praetor fuit Athenis Ol. CIX, 1. ex Diodori l. l. Memoratur praeterea a Dionysio Dinarch. II. p. 116, 1. 46. Ep. ad Amm. 123, 13. 15 et a Demosthene Orat. in Theocrin. p. 1330, 24. Cf. Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. n. 155, 61. 62. p. 249. Monumentum. Nav. X c, 127.

878) Κατὰ τὴν Καρίαν] Ex Diodoro XVI. cp. 69. ad Ol. CIX, 1. Vid. Strab. XIV. p. 451 extr. seq. coll. Prolegg.

879) Τιμολέων] Idem auctor Diodorus XVI. cp. 69. med. ad Ol. CIX, 1.

880) Ἡ ἐβδόμη τῶν Δημοσθένους] Tradit Dionysius ad Amm. II. 123, 12: μετὰ δὲ Ἀρχίαν ἐστὶν Εὐβούλος, ἐφ' οὗ τὴν ἐβδόμην τῶν Φιλιππικῶν δημηγορίων [τὸν κατὰ Φίλιππον δεύτερον cf. not. 867.] διέθιτο πρὸς τὴν ἐκ Πελοποννήσου πρεσβείας, ταύτην τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος· Ὅταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνονται.

881) Πυθόδοτος] Archon Athenis Ol. CIX, 2. ex Diodoro XVI, 70 init. Πυθόδοτος, ubi corrupte nonnulli codd. exhibent Πυθόδορον. Sic nudit etiam Demostheni Olympiod. 1154. Sed Πυθόδοτος recte appellatur, uti a Dionysio in Dinarch. 116, 1. 119, 10. ad Amm. 121, 20. 123, 15. 18. sic ab Apollodoro apud Diog. Laërt. vit. Arist. V, 10. Cf. Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumentum. Nav. X c, 127. 128.

882) Ἀριστοτέλης] Auctor Apollodorus ap. Diog. V, 10: ἐπὶ Πυθόδοτον ἰλθεῖν πρὸς Φίλιππον. Ex quo repetit Dionysius Ep. ad Amm. 121, 32: ἐκείθεν δὲ (scil. ἐκ τῆς Μιτυλήνης) πρὸς Φίλιππον ἤρχετο κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε κτλ. uti supra.

883) Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους] Dionysius ad Amm. II, 125, 15: μετὰ Λυκίσκου ἐστὶν ἄρχων Πυθόδοτος, ἐφ' οὗ τὴν ὀγδόην τῶν δημηγορίων Φιλιππικῶν διέθιτο [τὸν περὶ Ἀλονήσου λόγον] πρὸς τοὺς Φίλιππον πρεσβεις, ἧς ἐστὶν ἀρχή· Ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὕψως αἱ αἰτίαι. Καὶ τὸν κατ' Αἰσχίνου συνετάξατο λόγον, ὅτι τὰς εὐθύνας ἐδίδου τῆς δευτέρας πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρκους.

884) Διοπίδης τῶν Ἀθηναίων] Refert Philochori testimonium Dionysius in Dinarch. II, 119, 8: Διοπίδης ἐστὶ περὶ Ἑλλήσποντον τοῦ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦ διατρίβοντος, κέρηται ὁ λόγος, ὡς ἐξ

μολέων Συρακουσίοις νομοθετῶν τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἀρχὴν κατεστήσατο, τὴν καλουμένην Ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου⁸⁸⁵). Διονύσιος ἀποθέμενος τὴν τυραννίδα ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον ὑπόσπονδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα⁸⁸⁶). Ὁ κατὰ τοῦ Ἀσχίνου λόγος Δημοσθένους⁸⁸⁷). Θεόπομπος ὁ Χῖος, ὁ συγγραφεύς, ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἱστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους περιεχοῦσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυραννίδος διήλθε χρόνον ἐτῶν πενήκοντα καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἑκπτώσιν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. Εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς⁸⁸⁸).

γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ⁸⁸⁹). Ἐννάτη δημογραφία Φιλιππική· Ἔδει μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας⁸⁹⁰). Ἡ δεκάτη Φιλιππική· Πολλῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων⁸⁹¹). Ἐπίκουρος ἐγεννήθη Γαμηλιῶνος ἐκάδι⁸⁹²). Ἀρύμβας ὁ τῶν

αὐτοῦ γίνεταί φανερόν· ἴσται δὲ ὁ χρόνος κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, ὡς δηλοῖ Φιλόχωρος [leg. Φιλόχορος] σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐπὶ τούτου ἄρχοντος, οὐδέπω εἰκοστὸν ἔχων ἔτος. [Fragm. coll. Lenz. ed. Sieb. p. 74.]

885) Τιμολέων Συρακουσίοις] Tradit Diodorus XVI. cp. 70. med. sub Ol. CIX, 2., nbi vid. doctam Wesselingii notam.

886) Διονύσιος ἀποθέμενος] Idem Diodorus testis lib. XVI. cp. 70. „Sic Dionysius in perpetuum eiectus est, postquam prius regnaverat ἑτὶ δέκα, δώδεκα δὲ ἄλλα μετὰ τὴν Δίωνος στρατείαν ἐν πολέμοις διαφορηθεῖς. Plutarch. Timol. 13. Receperat Syracusas decimo anno post quam prius expulsus erat: ἀνέλαβε τὰ πράγματα ἑτὶ δεκάτῳ. Plutarch. Timol. 1. proinde anno 347. [Olymp. CVIII, 2.] Duodecim anni numerantur ad tempus, quo Timoleon Corinthis profectus est, ἐπὶ Εὐβοῦλον, viginti duobus annis post superioris Dionysii mortem. Revera hunc inter et Pythodotum Archontem [vere 367—Aug. 343. Kr.] amplius viginti quattuor anni intercesserunt.” CLINTONUS FF. HH. II. p. 152 ad a. a. Chr. 343. Vid. Id. in Append. X. p. 282 seq. Kr. Itaque Eusebius Hieronymi, ad Olymp. CVIII, 4. annotans: „Dionysius Corinthum sub foedere navigavit” biennii prochronismum commisit, recte notatum a Scaligero Animadv. p. 125 a. Idem quod Olymp. CIX, 4. addit: „Dionysius Corintho expulsus” refutat Diodorus XVI, 70: Κατεβλήσεν ἀπορούμενος ἐν Κόρινθῳ. Caeterum cf. not. 888.

887) Ὁ κατὰ Ἀσχίνου] Auctor Dionysius ad Amm. II, 123, 17, cuius verba not. 883. ascripsimus. Caeterum haec nota, sine dubio post Ὀγδόη-ἔπως e Scaligeri mente collocanda, typothetae culpa in hanc sedem depressa videtur.

888) Θεόπομπος ὁ Χῖος] Haec ad verbum reperies apud Diodorum XVI, 71 extr. ad Ol. CIX, 1. Numerum ἐτῶν πενήκοντα verum esse negat Wesselingius ad Diod. l. l., eundem recte vindicat Clintonus FF. HH. II. App. X. p. 282 Kr. De Theopompo cf. Prolegg.

889) Σωσιγένης] Summo apud Athenienses magistratu functus est Ol. CIX, 3. ex Diodoro XVI, 72 init. Meminerunt eius Dionysius Din. II, 116, 1. Epist. ad Amm. 123, 18. 25., Apollodorus apud Diog. Laërt. X, 14, Auctor Vitt. X. Oratt. p. 839 D., denique Inscriptt. Gr. apud Ian. Gruter. p. CXXXVII. n. 2. et altera p. DCCCCXVIII. n. 12. ap. Cors. FF. AA. T. IV. p. 76, item tertia ap. Boeckh. Monum. Nav. X. c. 128. 129.

890) Ἐννάτη δημογραφία Φιλιππική] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 125, 18: μετὰ Πυθόδοτον ἴσται Σωσιγένης, ἔφ' οὗ τὴν ἐννάτην διελήλθε κατὰ Φιλίππου δημογραφίαν, περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ στρατιωτῶν, ἵνα μὴ διαλυθῇ τὸ μετὰ Διονυσίου ξενικόν, ἀρχὴν ἔχουσα ταύτην· Ἔδει μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν, μήτε πρὸς ἐχθραν ποιῆσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν κτλ.

891) Ἡ δεκάτη Φιλιππική] Pergit Dionysius l. l. sic: καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἄρχοντα τὴν δεκάτην [τὸν κατὰ Φιλίππου τρίτον V. not. 867.], ἐν ᾗ πειρᾶται διδάσκειν, ὅτι λύει τὴν εἰρήνην Φίλιππος, καὶ πρότερος ἐκφέρει τὸν πόλεμον, ἧς ἴσται ἀρχή· Πολλῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων ὀλίγου δεῖν καὶ ἐκύστην ἐκκλησίαν.

892) Ἐπίκουρος] Natus est Epicurus, Neoclis fil., Gargettius, teste Apollodoro ap. Diog. lib. X, 14, Ol. CIX, 3. d. VII. Gamelionis, mortuus autem secundum Antiochum ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 113, 13 Sylb. d. X. eiusdem mensis Olymp. CXXVII, 2. Quamvis autem accuratissime sic definiatur aetas Epicuri, eius tamen natalis memoria ab ipsis discipulis et sectatoribus d. vicesima Gamelionis celebrabatur. Ideo Plin. N. H. lib. XXXV. cap. 2. „Natali eius vicesima luna sacrificant, feriasque omni mense custodiunt, quas icadas vocant (sc. Epicuraei).” Id asseculis suis Epicurus ipse his praecepit testamenti verbis ap. Diog. X, 18: ἐκ δὲ τῶν γιγνομένων προσόδων τῶν δεδομένων ἀφ' ἑμῶν Ἀμνομάχῳ καὶ Τιμοκράτῃ κατὰ τὸ δυνατόν μερίζεσθωσαν μεθ' Ἑρμάρχου σκοποῦμενοι εἰς τε τὰ ἱεράσματα τῷ τε πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἡμῖν εἰς τὴν εἰθιμένην ἡμέραν γινέσθαι ἡμέραν ἐκάστου ἔτους τῇ προτέρῃ δεκάτῃ [i. e. interprete Ios. Scal. Emend. Tempp. lib. IV. p. 263 c. „decima a neomenia”] τοῦ Γαμηλιῶνος, ὥστε

Μολοτιῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη δέκα, ἀπολιπὼν υἱὸν τὸν Πύρρου πατέρα Αἰακίδην. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξατο Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος, συνεργήσαντος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως⁸⁹³). Μένανδρος Διοπίθους Κηφισιεύς ἐγεννήθη⁸⁹⁴).

δ. ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ⁸⁹⁵). Ἐνδεκάτῃ τῶν Δημοσθένους Φιλίππων. Καὶ σπουδαῖα νομιζῶν⁸⁹⁶). Φίλιππος τὴν Περὶνθον καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον⁸⁹⁷). Πιζόδωρος ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς δυναστείας Ἄδαν, καὶ ἐδυναστεύσεν ἔτη πέντε, ἕως ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν⁸⁹⁸). Ἐφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ἱστορίαν ἐνθάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περὶνθου πολιορκίαν. περιεῖληρε δὲ τῇ γραφῇ πράξεις τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου. χρόνον δὲ περιέλαβε σχεδὸν ἑπτακοσίων καὶ πενήκοντα ἔτων· καὶ βίβλους γέγραφε τριάκοντα, προοίμιον ἐκάστη προθεῖς⁸⁹⁹). Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος τῆς δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποιήται τῆς Ἐφόρου ἱστορίας τὴν τελευτήν, καὶ τὰς ἐξῆς πράξεις συνεῖρει, τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων, μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς⁹⁰⁰).

ΟΛ. ΡΙ. Ἀντικλῆς Ἀθηναῖος στάδιον⁹⁰¹).

καὶ ταῖς εἰς τὴν γινομένην σίνονδον ἐκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάζει τῶν συμπελοποφούντων ἡμῶν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου μνήμην κατετεταγμένην. Ad quem locum cf. quae adnotavit Menagius. — Caeterum apud Suidam, qui s. v. Ἐπίκουρος eum Ol. LXXIX. septem annis post Platonis obitum nasci facit, ρθ' pro οθ' verissime emendavit Gassendus. Errat igitur Cyrill. adv. Iulian. l. p. 13 C., qui Epicurum circa Ol. CXII. vel natum esse vel floruisse dicit.

893) Ἀρίμβας ὁ τῶν Μολοτιῶν] Haec iisdem fere, quibus Scaliger verbis, tradit Diodorus XVI. cp. 72. init. De scripturae, in regis nomine a veteribus oblatae, varietate vid. not. 394. Cf. etiam Prolegg.

894) Μένανδρος Διοπίθους Κηφισιεύς] Testatur vetus Inscriptio Graeca ap. Gruterum p. CIOXXVII. n. 2., ap. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 131 a, ap. Cors. FF. AA. T. IV. p. 76.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΠΕΝΟΥΣ κτλ.

Idem tradit altera Inscriptio apud Gruter. p. IDCCCCXVIII. n. 12. Cf. Prolegg. Aristoph. p. XXX. et Suid. s. v. Μένανδρος. De Menandri ἀκμή vid. not. 986. ad Olymp. CXIV, 3., de eius morte not. 1079. ad Olymp. CXXIII, 2. coll. Prolegg.

895) Νικόμαχος] Archon Athenis Ol. CIX, 4. ex Diodoro XVI, 74 init. Mentio eiusdem fit apud Dionysium Dinarch. II, 116, 2. 117, 15. 119, 12. Ep. ad Ann. II. p. 123, 25. 28. 47. et ap. Aristotelem Meteorol. lib. I. cp. 7.: ἔτι δὲ ἐπ' ἀρχοντος ἐγένετο Νικομάχου Ἀθήνησιν ὀλίγας ἡμέρας κομήτης, περὶ τὸν Ἰσημερινὸν κύκλον, οὗκ ἀφ' ἰσπέρας ποιησάμενος τὴν ἀντιολήν. Respicit etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c, 80.

896) Ἐνδεκάτῃ τῶν Δημοσθένους] Dionysius ad Ann. II, 123, 25: Μετὰ Σωσιγένην ἀρχὴν ἔστι Νικόμαχος, ἔφ' οὗ τὴν ἐνδεκάτην [τὸν κατὰ Φιλίππον τέταρτον. V. not. 867.] δημογραφίαν διετέλεσε περὶ τοῦ λελυθέναι τὴν ἐρήνην Φιλίππου καὶ τοὺς Ἀθηναίους πείθει Βυζαντίοις ἀποστεῖλαι βοήθειαν, ἥς ἔστιν ἀρχή· Καὶ σπουδαῖα νομιζῶν, ὡς ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, περὶ ὧν βουλευέσθαι, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει, πειράσσομαι περὶ αὐτῶν εἰπεῖν.

897) Φίλιππος τὴν Περὶνθον] Ex Diodori l. l. sententia, ad Ol. CIX, 4. A quo dissentit Philochorus, cuius verba vid. ad Olymp. CX, 1. not. 903. Alterum cum altero sic componit Clintonus FF. HH. II. p. 156, ut Perinthi oppugnatio, Olymp. CIX, 4. exeunte coepta, ad proximum annum continuata sit.

898) Πιζόδωρος ὁ νεώτερος] Diodorus XVI, 74 sub Ol. CIX, 4. Πιζόδωρος Scaliger de coniectura dedit, libri enim mss. aut Πιζώδαρον aut Πηξώδαρον exhibent, quorum illud etiam margo edit. Steph. a. 1559. Apud Arrian. I, 24. Πηξόδωρος et Πηξώδαρος legitur. Sed ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ confirmant praeter Strabonem XIV. p. 451 seq. et Plutarchum Alex. 10. Nummi in Thesaur. Brandeb. T. III. p. 15 coll. Ez. Spanhem. diss. VIII. de Usu et Praest. Numisui. p. 529. Vid. Prolegg.

899) Ἐφορος ὁ Κυμαῖος] Haec ad verbum apud Diodorum XVI, 76 extr. sub Ol. CIX, 4. reperies. Cf. de Ephoro Prolegg.

900) Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος] Diodorus l. l. De Diyllo cf. Prolegg.

901) Ἀντικλῆς] Testis est Diodorus XVI, 77 init. In graeco Eusebii textu pone ἑκατοστὴ δεκάτῃ [Ὀλυμπιάς] excidit nomen victoris. Suppeditat Interpres Armen. apud Auch. P. I. p. 296, sed corrupte: Anicles. Niebuhr. Script. Phil. Min. I. p. 213. Ἀντικλῆς Ἀθηναῖος Eusebio restituendum censet.

α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαιεύς⁹⁰²). Ἐπὶ τούτου Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλεύσας Περὶνθῳ προσέβαλεν, ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν, Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προσῆγεν. ἰστορεῖ Φιλόχορος ἐν 5 Ἀτιθίδος⁹⁰³). Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον καὶ Ἀθηναίους διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀθηναίοις ἀντεγκαλοῦντος⁹⁰⁴). Ἡ τελευταία τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν. Ὅτι μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησατο⁹⁰⁵). Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο⁹⁰⁶). Ἐξέτασμοῦ τῶν Ἀθηναίων γενομένου ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, εὐρέθησαν p. 328 b. Ἀθηναῖοι μὲν δισμύριοι, οἰκετῶν δὲ μυριάδες μί⁹⁰⁷).

902) Θεόφραστος Ἀλλαιεύς] Theophrastus Ol. CX, 1. Athenis Archon ex Diodoro XVI, 77 Init. Ἀλλαιεύς ex Philochoro apud Dionys. Ep. ad Amm. II. p. 123 extr. [cf. ad Ol. CVII, 4.] addidit Scaliger. Qui tamen rectius scripsisset Ἀλλαιεύς. V. Sylb. in nott. ad Dionys. l. l. p. 27. Meminit eius idem Dionysius in Dinarch. II, 116, 2. ad Amm. II. p. 123, 27. 43. p. 124, 6. 29. Aeschines in Ctesiph. p. 69, 39. Cf. Inscriptt. apud Boeckh. C. I. n. 94, l. p. 134 n. 530, l. p. 485. Monum. Nav. XIII. c, 95. XIV. a, 5. d, 240.

903) Ἐπὶ τούτου Φίλιππος] Refert e Philochori [Fr. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 75 seq.] sententia Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 123 seq. Θεόφραστος Ἀλλαιεύς ἐπὶ τούτου Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλεύσας, Περὶνθῳ προσέβαλεν· ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προσῆγεν. Vid. not. 897. coll. Boeckh. Comment. de Archontibh. pseudepon. p. 138.

904) Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον] Tradit Dionysius Ep. ad Amm. II, 123, 27: αἱ Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους συνθήκαι· διέμειναν ἐπαιετῇ χρόνῳ ἄχρι Νικομάχου· ἐπὶ δὲ Θεοφράστου, τοῦ μετὰ Νικομάχου ἄρχαντος, ἐλύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχειν τοῦ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀθηναίοις ἐγκαλοῦντος.

905) ἡ τελευταία] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II, 123, 27: ἐπὶ Νικομάχῳ Θεόφραστος ἄρχων, ἐφ' οὗ πείθει [πρὸς τὴν Φιλίππου ἐπιστολὴν] τοὺς Ἀθηναίους γυναικῶς ὑπομῖναι τὸν πόλεμον, ὡς κατηγγελάτο· αὐτὸν ἤδη Φίλιππον. καὶ ἔστιν αὕτη τελευταία τῶν κατὰ Φιλίππον δημηγοριῶν, ἀρχὴν ἔχουσα ταύτην. Ὅτι μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησεν τὴν εἰρήνην πρὸς ἡμῶς, ἀλλ' ἀντεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσιν ἡμῖν φανερὸν γέγονεν.

906) Ἀνάξαρχος] Diogenes IX, 58: Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης [Cf. Plut. Sympos. VII, 5.] οὗτος διέκονσε Διογένην τοῦ Σμυρναίου. [Consentiunt Clemens Alex. Strom. I. p. 301 D. et Eusebius Praep. Evang. XIV. cp. 17.] οἱ δὲ Μητροδώρου τοῦ Χίου [Sic Suidas s. v. Δημοκρίτος et Πύρρων ex emend. Menagii ad Diog. l. l.] . . . Ἀλεξάνδρῳ συνῆν [V. Plut. Alex. 52. Arrian. Exped. IV, 10 coll. Lucian. Paras. Vol. II. p. 862 cp. 35. et Aelian. VV. III. IX, 30.] καὶ ἔκμαζε κατὰ τὴν δικάτην καὶ ἱκατοστὴν Ὀλυμπιάδα. Mortem obiit Nicocreonte, Cypri tyranno, iubente ferreis malleis caesus. Vid. Diog. l. l. §. 59. coll. Menagio.

907) Ἐξέτασμοῦ τῶν Ἀθηναίων] Verba sunt Ctesiclis apud Athenaeum lib. VI. p. 272 C. Κτησι-κλῆς δ' ἐν τρίτῃ χρονικῶν καὶ δικάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἡττῶν Ὀλυμπιάδι ἐξέτασμον γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικοῦντων τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυ-ρίοις πρὸς τοῖς χιλίοις, μετόικους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τισσαράκοντα. Mirum est, quod Scaliger, qui lacunam in Olympiadis numero animadvertit, censum illum nihilominus ad Olymp. CX. ascripsit. Ipse enim in Animadv. ad Euseb. p. 129 b.: Athenaeus vero, ait, Olympiade CX. Demetrium Phalereum Athenienses recensuisse. Sed procul dubio error est apud Athenaeum CX. Olympiad. pro CXVIII., cuius ineuntis annus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerei." Imposuit Olympiadum Descriptio, quasi vetus opusculum, Petit, qui Legg. Att. p. 256. Demetrii ἐξέτασμον Ol. CX. ascribit. Aliter Wesselingius, qui ad Diod. XVIII, 74 extr. τῇ πεντεκαιδέκῃτῃ pro καὶ δικάτῃ corrigit, his usus argumentis: „Scio, virum magnum CXVI. Olympiadem maluisse. Sed rei series vix patitur, ut ultra finem Ol. CXV. recensens iste populi prosperetur. Accessit ad rempublicam Atticam Demetrius anno tertio Olymp. CXV. Opus statim fuit tali censu, ut Cassandri constitutio valeret. Sed hoc leve est. Ab isto vero anno Demetrius per decenniū spatium Athenas Atticas summa cura et prudentia administravit, magnaque in laude apud cives fuit versatus, ut praeter Diod. l. XX, 46 testatur Diog. Laert. l. V, 75. Videtur quidem Plut. Demetr. p. 893 C. Phalerei Demetrii potentiam annis XV. circumscribere, qui a bello Luniaco et clade prope Crannonem defluerint ad restitutam Atheniensibus a Demetrio Poliorcele αὐτονομίαν. Sed non sunt districte accipienda, quae ibi produntur. Toto eo spatio viguit Athenis paucorum dominatus, valuit etiam gratia et auctoritate Demetrius; verum ita, ut primo quinquennio eius potentiae collegas haberet Phocionem, pluresque alios. Quibus civium quodam furore sublati, solus deinceps reipublicae curam in decem annos gessit." Vir magnus ille, quem memorat Weasel, Palmerius est, qui Not. ad Petit. l. l. errorem ab Athenaei librariis ad Ctesiclem ipsum trans-ferat, hunc scilicet statuens Archontis, et Ol. CX, 1. et Ol. CXVI, 4. Fastis Atticis illati, ὁμωνυμία deceptum ad Ol. CX. retulisse rem Ol. CXVI, 4. assignandam. Santacrucius Mem. de l'Acad. tom. XLVIII. p. 167 ἐπτακαι-δέκῃτῃ corrigit, censumque Ol. CXVII, 4. assignat, cuius sententiam comprobant Boeckh in Oecon. civ. Athen. p. 38 Tom. I. et Droysen in Hellenismi P. I. Success. Alexandr. p. 429, Clintono

- β. *ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ* *Ἀχαρνεύς*⁹⁰⁸). Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τοὺς νεωσ-
οίκους καὶ τὴν σκευοθήκην ἀνεβάλλοντο, διὰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον,
τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο πάντα εἶναι στρατιωτικά, Δημοσθένους γράψαντος.
ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν ε' Ἀιθίδος⁹⁰⁹). Σπείσιππον τὸν φιλόσοφον τελευτήσαντα
διεδέξατο Ξενοκράτης ἐπ' ἔτη κε'⁹¹⁰).
- γ. *ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ*⁹¹¹). Φίλιππος τὴν Ἐλάτειαν παρὰ τὰς σπονδὰς καταλαβόμε-
νος τοὺς Ἀθηναίους παρατάξει μακρᾷ περὶ τὴν Χαιρώνειαν ἐνίκησεν⁹¹²). Ἰσο-
κράτης ὁ ῥήτωρ ἐτελεύτησεν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης,
δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν ἔτη⁹¹³). Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς
συναγωνιζόμενος τοῖς Ταραντίνοις κατὰ τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ
ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τὴν περὶ Χαιρώνειαν μάχην γενέσθαι συνέβη, γενναίως μαχόμε-
νος ἀνῆρέθῃ βεβασλευκὼς Λακεδαιμονίων ἔτη κγ'⁹¹⁴). τὴν δὲ βασιλείαν δια-

Fast. Hell. II. p. 178 ad Ol. CXV, 4. coll. p. 397 seq. nott. x et y Wesselingium amplectente. Benthleium miramur, lacunam iam a Casaubono indicatam, in Athenaei verbis non animadvertisse Diss. Phal. p. 378. Cf. de hoc censu etiam Schoemann. Antiqu. Iur. Publ. Athen. p. 358 et Grauert. Geschichte Athens seit dem Tode Alexanders des Gr. bis zur Erneuerung des ach. Bundes in eiusdem Analectt. Hist. et Philol. Monast. 1833. 8. p. 312 sqq.

908) *Λυσίμαχιδης Ἀχαρνεύς*] *Λυσίμαχιδης* Athenis Ol. CX, 2. Archon ex Diodoro XVI, 82 init. *Ἀχαρνεύς* addit Philochorus apud Dionys. Ep. ad Amm. II. 124, 8. [cf. nos ad Ol. CVII, 4. s. n. 853.] Meminit eius idem Dionysius in Dinarch. II, 116, 2. Ep. ad Amm. 124, 7. 15. Apud Diogenem Laertium IV, 14 olim *Λυσίμαχος* legebatur.

909) Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα] Philochori [Fr. coll. Lenz. ed. Sieb. p. 76] verba, ex Attidis libro sexto desumpta, servavit Dionysius Ep. ad Amm. II, 124, 8, unde huc transtulit Scaliger. Caeterum cf. Boeckh. ad Inscr. n. 157. C. I. Vol. I. p. 251.

910) *Σπείσιππον*] Tradit Diogenes IV, 14: *διεδέξατο δὲ [ὁ Ξενοκράτης] Σπείσιππον καὶ ἀφηγή-
σατο τῆς σχολῆς πέντε καὶ εἴκοσι ἔτη ἐπὶ Ἀναμαχίδου [sic leg.] ἀρχαίματος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος
τῆς διακτῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος*. Biennii metachronismo discedit Eusebius Hieronymi, una cum
Maii Arriani ad Olymp. CX, 4: *Speusippus moritur, cui succedit Xenocrates*. Cf. Syncell. p. 260 A.
Miro autem errore Eusebius eundem Speusippum Olymp. CXVI, 1. [Hieronym., Olymp. CXVI, 2. Mai.
Arin. coll. Sync. p. 274 D.] tanquam alterius cuiusdam vitae flore illustrem repraesentat. Cf. nos ad Ol.
XCI, 1. s. n. 563. CXV, 3. s. n. 1000. CXVI, 1. s. n. 1009.

911) *Χαιρωνίδας*] Atheniensium Olymp. CX, 3. Archon *Χαιρωνίδας* appellatur a Dionysio in
Isocrat. II. p. 94, 33. Dinarch. II. p. 116, 2. et a Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Oratt. II. p. 837 E. Quo-
rum tamen hic altero quodam loco II. p. 842 F. una cum Diodoro XVI, 84. *Χαιρώνδας* praelet. Sed
veram nominis formam servarunt Inscriptiones Graecae ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 251, 5. p. 363. Monument.
Nav. XI c, 59. XIII c, 58. d, 111. XIV d, 197. e, 86., quae uno omnes consensu tumentur *Χαιρώνδας*.
Atque sic legitur etiam ap. Demosthenem de Coron. p. 243 coll. Boeckh. de Archontt. pseudonym. in Actt.
Acad. Boruss. a. 1827. p. 144. not. 2. 155., ap. Aeschinem c. Ctes. p. 57, 35. coll. Boeckh. l. l. p. 159
p. 155 sqq., ap. Plutarchum vit. Demosth. cap. 24. Qui viro ap. Demosth. in eadem pro Corona oratione
p. 253 offertur *Χαιρώνδας*, pseudonymus est. Vid. Boeckh. l. l. p. 139.

912) *Φίλιππος τὴν Ἐλάτειαν*] Diodori XVI. ep. 84. auctoritate Elateam a Philippo captam
Ol. CX, 3. assignavit Scaliger. Philochorus tamen ap. Dionys. ad Amm. II. p. 124, 10. 18. ad annum
superiorem refert, cuius sententiam veram probat Boeckh. de Archontt. in Actt. Acad. Boruss. 1827.
p. 143 not., Elateae expugnationem initio fere M. Scirophorionis (v. Demosth. de Coron. p. 288) Olymp.
CX, 2. factam ostendens. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 158 coll. Append. XVI. p. 302 seqq. Proelium ad
Chaeroneam commissum una cum Diodoro in hunc annum infert Dionysius in Isocr. II. p. 94, 23.
Plut. Camill. p. 138 C. Pugnatum autem est ad Chaeroneam sec. Plut. Camill. 19. d. VII. Metagitionis
Attici i. e. d. IV. mens. Augusti. Cf. not. 913.

913) *Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ*] Tradit Dionysius in Isocr. II, 94, 23: *τελευταίον τὸν βίον (Ἰσοκράτης) ἐπὶ
Χαιρωνίδου ἀρχόντος, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκα-
τὸν ἔτη*. Confirmat Auctor Vitt. X. Oratt. II. p. 837 E., Pausanias I, 18, 8, Philostratus Vitt. Soph.
I, 17. Isocratem nuntio de Chaeronensi pugna allato defunctum esse. Expleverat annum 98um sec. Diony-
sium l. l., Pseudo-Plutarchum l. l., Ciceronem de Senect. 5., Quinctilianum III, 1, 14, Valerium
VIII, 7., 99um sec. Lucian. Macroh. 23., C^{um} sec. nonnullos ap. Pseudo-Plutarchum, item sec. Phi-
lostratum l. l., et Censorium c. 15.

914) *Ἀρχίδαμος*] Testis Diodorus XVI. ep. 88. ad Ol. CX, 3, cuius orationem in brevius contraxit
Scaliger. Consentit Plutarchus Camill. 19.: *τῆς αὐτῆς ἡμέρας [diem dicit Chaeronensem] ταύτης ἐν
τῷ Μεταγίτιονι κατὰ τὸν αὐτὸν ἑνιαυτὸν οἱ μετ' Ἀρχιδάμου διαβάντες εἰς Ἰταλίαν ὑπὸ τῶν ἐκεί
βαρβάρων διεφθάρησαν*. Occidit igitur Archidamus d. VII. Metagit. Vid. not. 912. Eum XXIII. annos

δεξάμενος ὁ υἱὸς Ἄγης ἤρξεν ἔτη θ' ⁹¹⁵). Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησε δυναστεύσας ἔτη ιε'. τὴν δὲ τυραννίδα διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἤρξεν ἔτη δυοὶ πλείω τῶν τριάκοντα ⁹¹⁶). δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ ⁹¹⁷). Τιμολέων Κορίνθιος ἐτελεύτησε στρατηγήσας Συρακουσίων ἔτη η' ⁹¹⁸). Ἀριοβαρζάνης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κς'. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης ἤρξεν ἔτη ιε' ⁹¹⁹). ΟΛ. ΡΙΑ. Ἀνολυμπιάς ⁹²⁰). Κλεόμαντις Κλειτόριος στάδιον. Ξενοδάμος Ἀντικυρεὺς παγκράτιον ⁹²¹). α. ΠΥΘΟΛΗΜΟΣ· οἱ δὲ ΠΥΘΟΛΩΡΟΣ ⁹²²). Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ὑπὸ Πανσανίου βασιλεύσας ἔτη κθ' ⁹²³). Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἰς ἐτελεύτησεν ⁹²⁴). Ἱππαρχία Μητροκλέους τοῦ κυνικοῦ ἀδελφῇ

regnasse praeter l. l. etiam cap. 63. affirmat Diodorus. Qui numerus recte se habet, si Agesilai mortem et Archidami auspicia inde ab Olymp. CIV, 4. repetas. Vid. not. ad Olymp. CIV, 3.

915) Τὴν δὲ βασιλείαν] Diodorus l. l. Agidi III., Archidami III. successori, IX. regni annos tribuit, eundemque numerum infra lib. XVII, 63 repetit. Idem tamen supra lib. XVI, 63 prodiderat XV. Quorum prior numerus Diodori, alter librarii est. Vid. Scal. Can. Isag. III. p. 340 et Wessel. ad Diod. XVI, 63. Sed ne novem quidem annos Agidi caute concesseris, quandoquidem mortem occubuit paullo ante actum de Corona caussam. Vid. Aesch. p. 72, 28 coll. Plut. Ages. 15. Demosth. 24. Quae cum ipsi Ol. CXII, 3. initio ascribenda sit [vid. Clint. FF. HH. II. p. 167 coll. not. n. 945.], Agidem anno Ol. CXII, 2. perisse statueris, proinde ut non novem, sed octo annos regnaverit. Vid. Clint. l. l. Append. III. p. 230 seq.

916) Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας] Haec ad verbum reperies ap. Diod. XVI. ep. 88. extr. ad Olymp. CX, 3. „Dionysium Timothei fuisse patrem, Clearchi filium, Nymphis apud Athen. XII. p. 549 A. confirmat. De tyrannidis annis non convenit Memnoni [cap. 4.] cum Diodoro: dat illi XXX. Noster ἔτη δυοὶ πλείω τῶν τριάκοντα. L. I, 5.” WESSELIUS ad Diod. l. l. cf. Prolegg.

917) Φρύνιχος] Ol. CX, 4. Atheniensium praetor ex Diodoro XVI, 89. Meminit eius etiam Dionysius Dinarch. II, 116, 3 item Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 464 n. 458, 1.

918) Τιμολέων Κορίνθιος] Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4.: Κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Τιμολέων ὁ Κορίνθιος ἄπαντα τοῖς Συρακουσίοις καὶ τοῖς Σικελιώταις κατορθωτικῶς ἐτελεύτησε, στρατηγήσας ἔτη ἑκτώ. Plutarchus Timol. 37.: ἐν οὐδ' ὅλοις ἔτισι δακτύλῳ. „Phrynichus a Lycisco, cuius anno Timoleon Syracusae occubavit [v. not. 879.], octavus Archon est, utroque numero.” CLINTONUS FF. III. II. p. 160.

919) Ἀριοβαρζάνης] Testatur iisdem fere, quibus Scaliger, verbis Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4. Vid. de Mithridate eadem fere repetentem Diod. XX, 112 coll. Wessel. ad XVI, 91.

920) Ἀνολυμπιάς] Cleomantis Clitorius stadio vicit Ol. CXI. auctoribus Diodoro XVI, 91 et Africano ap. Euseb. chron. log. p. 42. Sed, quod Scaliger hanc Olympiadem Anolympiadem appellat eaque Xenodamum Anticyrensem paucratio palinam meruisse affirmat, error est manifestus. Cogitavit sine dubio de Olympiade CCXI., quam ἀναβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρουσίαν παρήταξεν ὁ Νέφων. Vid. Pausan. X, 36, 4. coll. not. nostr. ad Olymp. CCXI.

921) Πυθόδημος, οἱ δὲ Πυθόδωρος] Atheniensium Olymp. CXI, 1. Archon Πυθόδημος vocatur a Dionysio Din. II. p. 114, 11. 116, 3. et ab Arriano Exped. Alex. I, 1, sed Πυθόδωρος a Diodoro XVI, 91. Nentra vera forma est. Audiit potius Πυθόδηλος, uti cognoscas ex Inscriptionibus Graecis, quae primariae harum rerum testes sunt, ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c, 10. 30. XIV d, 150. 170. coll. Boeckh. l. l. p. 19. 439. not.

922) Φίλιππος ὁ Μακεδὼν] Testes sunt Diodorus XVI. ep. 94. seq., Arrianus Exped. Alex. I, 1, Porphyrius ap. Eus. Scal. p. 61, 20. coll. Gram. Anecd. Par. II, 125, Eusebius Maii Arm. coll. Sync. p. 260 D., [sed Olymp. CX, 4. Hieronym.]. Ad eundem annum deducit Eratostheues ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 336 C, inde a pugna Lenctrica usque ad Philippi mortem annos XXXV. numerans. Qui Olymp. CII, 2. additi profecto exeunt in Olymp. CXI, 1. Interfectus est Philippus ineunte anno, m. Boëdromione. Cf. Ideler. in Act. Acad. Boruss. a. 1820. p. 272. Clintonus FF. HH. II. p. 162 ipsi Hecatombaeoni Alexandri primordia ascribit.

923) Σωσικλῆς Συρακούσιος] Haec profecit Scaliger ex Suida s. v. Σωσικλῆς· Συρακούσιος τραγικὸς ἐδόξαζε δράματα ογ', ἐνίκησε δὲ ζ'. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ζ' τραγικῶν, οἱ τινες ἀνομιώσθησαν Πλειάς. ἔγένετο δὲ ἐπὶ τῶν τελευταίων χρόνων Φιλίππου· οἱ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα. τελευταῖα δὲ γὰρ Ὀλυμπιάδι· οἱ δὲ, ριθ'. οἱ δὲ ἀκράσαι αὐτὸν γράφουσι. Sic scilicet priores Editiones. Primus Küsterus e quatuor mss. coll. Schol. Apoll. Rhod. III, 533, Σωσιφάνης Σωσικλῆος pro vulg. lectione: Σωσιφάνης ὁμοίως κύριον. Σωσικλῆς κτλ. restituit. Verissime. Sosicles tragicus nil nisi fungus est una nocte natus et corruptus Suidae codicibus, quos etiam Eudoc. p. 384 secuta est. Praeterea numeri ριθ' et ριθ' non conveniunt Pleiadis temporibus. Clintono, F. H. III. p. 5 ρκx' et ρκx' rescribenti, assentitur Welckerus Mus. Rhen. Suppl. II, 3. p. 1266.

Μαρωνίτις φιλόσοφος ἤκμαζε⁹²⁴). Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐγνωρίζετο⁹²⁵).

β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ⁹²⁶). Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα⁹²⁷). Ἀλέξανδρος διαδεξιόμενος τὴν βασιλείαν τοὺς Ἰλλυρίους, Παίονας, Θρᾷκας νικήσας τὰ νεωτερίζοντα τῶν Ἑθνῶν ἀνεκτίσαστο⁹²⁸), καὶ τὰς Θήβας κατασκάψας διαμενούσας ἐπ' ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ, καὶ φόβον τοῖς Ἕλλησιν ἐπιστήσας στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ἤρθε⁹²⁹). Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις⁹³⁰).

p. 329 a.

γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ⁹³¹). Ἀλεξάνδρου διαβὰς εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς Σατράπας βασιλέως ἐνίκησε περὶ τὸν ἐν Φρυγίᾳ Γρανικὸν ποταμὸν⁹³²).

δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ⁹³³). Ἡ ἐν Ἰσσοῦ τῆς Κιλικίας μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς περὶ Δαρειὸν⁹³⁴).

924) Ἰνπαρχία Μητροκλῆους] Testis Suidas s. v. Ἰνπαρχία· ἀδελφὴ Μητροκλῆους τοῦ κυνικοῦ [Consentit Diog. VI, 94. 96.], Μαρωνίτις, [Μαρωνίτις sec. Diog. Laert. VI, 96 et Clem. Alex. Strom. IV. p. 523 A.] φιλόσοφος κυνική . . . ἤκμασεν ἐπὶ τῆς ριᾶ Ὀλυμπιάδος.

925) Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος] Suidas s. v. Φανίας, ἢ Φανίος, Ἐρέσιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους μαθητής. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ριᾶ Ὀλυμπιάδος.

926) Εὐαίνετος] Archon Athenis Ol. CXI, 2. ex Diodoro XVII. cp. 2. Meminerunt eius Dionysius Dinarch. II, 116, 4, ad Amm. II. p. 121, 43, Clem. Alex. Strom. I. p. 336 D, Inscriptiones denique Graecae ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 159, 22. n. 221, 3. Monum. Nav. XI a, 85. XIII b, 55. XIV b, 125.

927) Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου] Tradit Dionysius ad Amm. II, 121, 23. Qui sua sumpsit ab Apollodoro ap. Diog. V, 10: Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐν Λυκείῳ ἐσχόλασεν ἔτη τρία πρὸς τοῖς δέκῃ.

928) Ἀλέξανδρος διαδεξιόμενος] Alexander anno postquam Macedonum rex factus fuit gentes, quae in Thracia, Pannonia, Illyria defecerant, domuit ex Diodoro XVII, 8 sqq., Plutarcho Alexand. 670 C. Arriano I, 1 sqq. Consentunt Maii Armeniae ad Olymp. CXI, 2., a quibus unius anni metachronismo discedit Hieronymus. Cf. Syncell. p. 260 D.

929) καὶ τὰς Θήβας] Alexander Thebas, necerrime defensas [cf. Plut. Alex. cp. 13, Tzetz. Chil. VII. hist. 138, Aelian. VV. III. XIII, 7] Ol. CXI, 2. mysteriorum tempore [Arrian. I, 10, 4. et Plut. I. I.] i. e. circa d. XX. Boëdromionis Attici [cf. Ideler. Enchir. I. p. 309 n. 1.], qui est sec. cycl. Meton. d. XII. mens. Septembris, cepit, captasque diruit, et magnum Graecis ad defectionem inclinantibus terrorem iniecit. Paulo post dux Graeciae renuntiatus est Olymp. CXI, 2. Auctores Arrian. I, 7, 8., Diod. XVII. cp. 8—12, 16, Plut. Alex. I. I. Vid. Mai. Ann. ad Olymp. CXI, 2., sed Hieronym. ad Olymp. CXI, 3. coll. Sync. p. 260 D. De verbis διαμενούσας ἐπ' ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ cf. Diod., qui lib. XIX. cp. 53. varios, quos Thebae expertae fuerint, fortunae casus breviter recensens οὐκ ὀλίγοις δέ, ait, μετὰ ταῦτα περιπεσόντες μόγις μετὰ τετάρτῃ γενεᾷ, κατὰ τὸν γενομένον ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμὸν [cf. Zenob. Cent. III, 87, quem Scholiasta ad Aristoph. Nubh. v. 133. exscribens cum Zenodoto confudit] ἀπῆλθον εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ τὰς Θήβας κατέσκαψαν. ἀπὸ δὲ τούτων τῶν χρόνων διαμενούσης τῆς πόλεως ἐπ' ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια, καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν Θηβαίων τοῦ παρ' αὐτῶν ἔθρονος προστάτην. μετὰ δὲ ταῦτα τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀμφισβητησάντων, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου κατὰ κράτος ἐκπολιόρκισας κατέσκαψεν. Ubi vid. Wessel. Instauratae sunt Thebae sub init. Ol. CXVI. a Cassandro. Cf. Diod. XIX. cp. 54.

930) Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν] Testis Clemens Strom. I. p. 336 D seq. καὶ ἀπὸ Τροίης ἀλώσις ἐπὶ τὴν Ἡρακλιδῶν κίθον, ἔτη ἑκατὸν εἰκοσιν, ἢ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. ἀπὸ τούτου ἐπὶ Εὐαίνετον ἄρχοντα, ἐφ' οὗ φασιν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, ὥς μὲν Φανίας, ἔτη ἑπτακόσια δακαπέντε. Hellespontem traiecit vere. Vid. Arrian. I, 11, 4. Diodorus male Alexandri in Asiam transitum in annum insequentem depressit XVII, 17 ubi vid. Wessel.

931) Κτησικλῆς] Ol. CXI, 3. Athenis Archon Κτησικλῆς ex Diodoro XVII, 17. Meminerunt eius Dionysius Dinarch. II. p. 116, 5, Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 844 A., Inscriptio ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 157, 6 p. 251.

932) Ἀλεξάνδρος διαβὰς] Pugna ad Granicum fluvium commissa est Olymp. CXI, 3.: V. Diodorus XVII. cp. 18—21. Mense Thargelione: V. Plut. Camill. 19. Cf. id. Plut. Alex. 13 et Arrian. II, 10. Vid. Euseb. Mai. Ann. ad Olymp. CXI, 2, Hieronymus autem ad Olymp. CXI, 3. coll. Syncell. p. 260 D.

933) Νικοκράτης] Ol. CXI, 4. Atheniensium praetor Νικοκράτης ex Diodoro XVII. cp. 29. Cf. Dionys. Dinarch. II, p. 116, 5, sed Νικόστρατος ex Arrian. II, 11. extr. Priorem formam confirmant Inscriptt. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 95, 3. p. 135. n. 157, 30. p. 251.

934) Ἡ ἐν Ἰσσοῦ τῆς Κιλικίας] Pugnatum est ad Issum Ol. CXI, 4., ex Diodoro XVII, 32—37, mense Maemacterione, ex Arriano II, 11, cum iam hiems instaret, ex Curtio III, 8, 8.

- ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον⁹³⁵). Πάλιν ἐξ Ζᾶνες χάλκιοι ἐποιήθησαν, ὅτε δεύτερος μετὰ Εὐπωλον τὸν Θεσσαλὸν Κάλιππος Ἀθηναῖος ἀθλήσας πένταθλον χρήμασι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἐξωνήσατο⁹³⁶).
- α. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ. οἱ δὲ ΑΝΙΚΗΤΟΣ⁹³⁷). Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον ἐπὶ μῆνας πολιορκήσας κατὰ κράτος αἰρεῖ, παραπλησίως καὶ τὴν Γάζαν εἰλε διμήνῳ πολιορκίᾳ⁹³⁸). Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὴν Αἰγύπτου κτιζέται, ὡς τινες⁹³⁹).
- β. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ⁹⁴⁰). Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν κτιζέει⁹⁴¹). Σελήνης ἐκλειψις. Ἡ πρὸς Ἀρβηλα μάχη, καὶ Δαρείου ἥττα⁹⁴²). Ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου Κυζικηνοῦ περίοδοι ἄρχονται⁹⁴³).
- γ. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ⁹⁴⁴). Ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένους⁹⁴⁵). Ἄγεις ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς παραταξάμενος πρὸς Ἀντίπατρον ἀνῆρέθη⁹⁴⁶).

935) Γρύλλος Χαλκιδεὺς] Testis est Diodorus XVII, 40, cuius quod nonnulli libri praebeant Γρύλλος in Γρύλλος mutavit Scaliger, retinuerunt tamen Wesseliagius et Dindorfius. Africani apud Euseb. Scalig. chron. log. p. 42. Εὐρύλας, e vestigiis caeterorum Diodori codicum, Πρύλαος tradentium, in Εὐρύλας transformandus videtur. Quod ipsa verum stadionicae nomen fuisse existimamus. Cf. Corsin. FF. AA. T. IV. p. 43.

936) Πάλιν ἐξ Ζᾶνες] Auctor Pausanias V, 21, 3, cuius loci summam retulit Scaliger.

937) Νικήρατος] Archon Ol. CXII, 1. Athenis ex Diodoro XVII, 40. Νικήρατος, sed ex Arriano II, 24. Ἀνίκητος. Utrique scriptori ex Dionysio Dinarch. II. p. 116, 5. Νικήτην restituendum esse censet Meursius de Arch. Ath. IV, 13. p. 169.

938) Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον] Tyrum, obsidione per septem menses [v. Diod. XVII, 46, Plut. Alex. 24, Curt. IV, 4, 9: septimo mense.] cinctam, cepit Alexander mense Hecatombaeone [Arrian. II, 24] Ol. CXII, 1. ex Diodoro XVII, 40—46 et Arriano l. l. Peccat triennii prochronismo Eusebius Mali Armeniacus, bien- nii autem Hieronymus. Vid. Syncell. p. 260 D. Gazam post obsidionem duorum mensium expugnavit eo- dem anno: Vid. Diod. XVII, 48 extr. coll. Plut. Alex. l. l., Isthmiorum tempore: Curt. IV, 5, 11.

939) Ἀλεξάνδρεια] Condita est Alexandria, teste Solino cap. 32, p. 45 Palin., Ol. CXII, 1. Coss. L. Papirio Cursore, C. Poetelio Libone II. Romae, a. V. C. 421. [ipse perperam 428 edit.] Vid. Arrian. III, 1 et Plut. Alex. 26. Hoc anno certe fundamenta urbis iacta videntur Kruegero ad Clint. FF. III. II. p. 164. Vid. not. n. 941.

940) Ἀριστοφάνης] Ol. CXII, 2. Archon Atheniensium ex Diodoro XVII, 49 et Arriano III, 15. Meminit eius Dionysius in Dinarch. II, 116, 5. item Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Navv. XI b, 35.

941) Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ] Refert Scaliger Diodori sententiam, qui lib. XVII. cp. 72. hoc anno Alexandriam conditam tradit. Vid. Curt. IV, 6, 1. et Iust. XI, 11. Eusebius una cum Velleio I, 14 perperam in Olymp. CXII, 3. confert. Ex Eusebio hauserunt Cyrillus adv. Iul. I. p. 13 B. et Syncellus p. 261 A. Livius denique VIII, 24, confuso scilicet C. Poetelii priore cum eius posteriore consulatu, Ol. CXIII, 3., i. e. a. V. C. 428. assignat. Vid. not. 939.

942) Σελήνης ἐκλειψις. ἡ πρὸς Ἀρβηλα] De proelio, ad oppidum Arbela commisso, auctor Diodo- rus XVII, 54—60, de lunae defectione Plinius Nat. Hist. II. cp. 70: Nobili apud Arbela magni Alexandri victoria luna defecisse noctis secunda hora prodita est, eademque in Sicilia exoriente. Accuratus etiam Plu- tarchus Alex. 31. Undecima nocte ante cladem illam defecisse lunam dicit mense Boëdromione circa mysteriorum Eleusiniarum initium l. e. d. XX. Boëdrom. sive Septembr. Hinc pugnam accidisse credas 1. m. Pyanepsionis. Verum: „Nach einer andern Stelle [Plut. vit. Camill. cp. 19.] hat die Schlacht am 5. Boedromion vom Ende Statt gefunden. Nach dem metonischen Cyclis entsprach der 1. October Ol. 112, 2. dem 7. Boedromion vom Ende. Man scheint also das Datum nach dem Himmel rectificirt zu haben, was im gegenwärtigen Falle sehr leicht war, da man nur von jener Finsterniss ausgehen durfte. Arrian [Exped. Alex. III, 15.] setzt übrigens die Schlacht einen Monat später in den Pyanepsion, vermuthlich in Folge einer von ihm oder einem frühern Geschichtschreiber bei der Reduction des macedonischen Datums aus dem altischen Kalender begangenen Fehlers.“ IDELERUS Enchirid. chronol. I. p. 347.

943) Ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου] Callippicae periodi [ἐκκατῆδομχομχονταετηρίδος] epocham Scaliger qui- dem de Emendat. Tempp. I, 49, II, 84 sqq. Can. Isag. lib. III. p. 235 seq. in Olymp. CXII, 2. definit. Quam tamen rectius Olymp. CXII, 3. statui docuit Idelerus Enchir. chronol. I. p. 344 sqq.

944) Ἀριστοφῶν] Praeturam gessit Athenis Ol. CXII, 3. ex Diodoro XVII, 62 init. Mentio eiusdem fit apud Dionys. Dinarch. II. p. 116, 6, ad Amm. II. 124, 46, Arrianum De Exped. Alex. III, 22, 3, Theophrastum Ethic. Charact. cp. 8., Plutarchum vit. Demosth. cap. 24. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XI b, 15.

945) Ὁ περὶ στεφάνου] Testis Dionysius in Ep. ad Amm. II, 124, 46: οὗτος γὰρ (ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένους) μόνος εἰς δικαστήριον ἐξελέλυνθε μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπ' Ἀριστοφῶντος ἄρχοντος — — καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἀρβήλοις ἐτίκα μάχην. Similiter Plutarchus Demosth. cp. 24: εἰσῆλθῃ δὲ τότε καὶ ἡ περὶ τοῦ στεφάνου γραφή κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπ' Ἀριστοφῶντος. Con-

- δ. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ⁹⁴⁷). Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑρκανούς καὶ τοὺς Μάρδους παρεστήσατο⁹⁴⁸).
- ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μακεδῶν στάδιον⁹⁴⁹). Ἀγεὺς Ἀργεῖος δολιχόν, ὃς ἐν Ἀργεὶ τὴν ἑαυτοῦ νίκην αὐθιμερὸν ἀνιγγαίεν⁹⁵⁰).
- α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ⁹⁵¹). Κράτης Θηβαῖος ὁ φιλόσοφος ἔκμαζε⁹⁵²). Βῆσσοις ὁ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν τῷ Δαρεῖον ἀδελφῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδοθεὶς μετὰ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κατὰ λεπτὸν κατεκόπη⁹⁵³).
- β. ΗΓΗΜΩΝ⁹⁵⁴). Ἀλέξανδρος πέτραι τὴν λεγομένην Ἀορνὴν εἴλε, καὶ τὸν Ἴνδον

sensit etiam Theophrastus Charact. 8: προσδιηγῆσθαι δὲ καὶ τὴν ἐν Ἀριστοφῶντι ποτε γενομένην τοῦ ῥήτορος μάχην coll. Cors. FF. AA. T. IV. p. 45. „Haec causa ineunte Aristophontis anno acta sit necesse est. Nam Aeschines nihilum de Darii morte audiverat. V. Aeschin. p. 72, 28.” CLINTONUS FF. III. II. p. 167. Darius autem interemptus est Olymp. CXII, 3. mense Hecatombaeone, sec. Arrian. III, 22, 3.

946) Ἀγὺς ὁ Λαχεδαίμωνιων] Testis est Diodorus XVII. cp. 63. ad Ol. CXII, 3. Obiit Agis Eurypontida anno potius superiori, Olymp. CXII, 2. Vid. not. 915.

947) Κηφισοφῶν] Ol. CXII, 4. Athenis Archon ex Diodoro XVII. cp. 74. in. Κηφισοφῶν. Atque sic scripserat sine dubio etiam Scaliger, cuius tamen hypotheta Κηφισοφῶν duplici Σ expresserat. Ap. Diouysium Dinarch. II, 116, 6. perperam Κηφισῶν legitur. Prior forma extat etiam in Inscript. Gr. Corp. Inscr. Vol. I. n. 177, 2. Vol. I. p. 311, Monum. Nav. XI b, 30, 41.

948) Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑρκανούς] Auctores Diodorus XVII, 75 seq. ad Ol. CXII, 4. et Arrianus III, 23. Consentit Hieronymus ad Ol. CXII, 4., a quo unius anni prochronismo discedit Eusebius Mali Armeniacus coll. Syncell. p. 261 B.

949) Κλίτων Μακεδῶν] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Deest huius stadionicae nomen apud Diodorum.

950) Ἀγεὺς Ἀργεῖος] Totidem verbis refert African. l. l., nisi quod pro Ἀγεὺς legitur Ἀργεὺς, de quo Scaliger in Nott. ad Graec. Enseb. p. 428 n: corrige, inquit, Ἀγεὺς. Ac profecto Ἀγεὺς nunc exhibet Eusebii Interpres Arm. P. I. p. 297 Auch.

951) Εὐθέκριτος· οἱ δὲ Εὐθεκράτης] Athenis Ol. CXIII, 1. Archon fuit Εὐθέκριτος, testibus Diodoro XVII. cp. 82. et Dionysio Dinarch. II, 116, 6. Meminit eius etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 222, 3. p. 347. Monum. Nav. XII, 13. XIII a, 10. XIV b, 40. Εὐθεκράτης conjecturae Scaligeri debere videtur, qua nos libenter egemus.

952) Κράτης Θηβαῖος] Testis Diogenes VI, 85: Κράτης Ἀσκάνδου Θηβαῖος. καὶ οὗτος τῶν ἰλλογιμῶν τοῦ κυνὸς μαθητῶν. Paullo post 87: ἔκμαζε δὲ κατὰ τὴν τρίτην καὶ ἑκατοστήν Ὀλυμπιάδα. Cf. Syncellus p. 260 A.: Ἦνθον Ἐπιοκράτης διαδόχος Σπινώππου [τοῦ] Πλάτωνος [sc. διαδόχου], Κράτης καὶ Διογένης κυνικοί, καὶ Ἰππαρχία Κράτητος γυνὴ φιλόσοφος. „Vixit Athenis etiam Demetrii Phaleri aetate. Cf. Athen. X. p. 422 C. Laert. VI, 9. ac Thebis fuit 307. [Olymp. CXVIII, 2.] quum Demetrius Phalerus illuc abiit. Plutarch. Mor. p. 69 C. CLINTONUS in FF. HH. II. p. 169.

953) Βῆσσοις ὁ τὸν Δαρεῖον] Auctor Diodorus XVII. cp. 83. extr. ad Ol. CXIII, 1. De Besso, Darii percussore, vid. eundem lib. XVII. cp. 73. ad Ol. CXII, 3.

954) Ἡγέμων] Euthycritum in praetura Atheniensium excepit, teste Dionysio Dinarch. II. p. 116, 6. Ἡγέμων, quem Ἡγεμῶν scribit Arrianus V, 19, 5. Sed priori formae succurrunt Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c, extr. d, 172. XIV c, 150. XVI b, 45. De Diodoro paullo accuratius dicendum est, qui, res Ol. CXIII. gestas inde a lib. XVII. cp. 82. init. usque ad cap. 113. exponens, eius tamen tres dumtaxat Archontes affert: cp. 82. Euthycritum, cp. 97. Chremetein, cp. 110. Anticlem. Nam qui init. cp. 112. Archon anni huius Olympiadis quarti offertur Sosicles, is quum a Dionysio in Archontum indice desideretur, et ex uno cod. Par. reg. alt. in nostra Diodori exempla irrepserit, Scaligero laud dubie tollendus videbatur, Cospo, qui verba ἐν Ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι Σωσικλέους omittit, et cod. Laurentiano, qui lacunam isto loco indicat, praecedentibus. Quod quum recte animadvertisset Scaliger, necessario in eam opinionem deferri debuit, ut in Diodoro excidisse nonnulla, maximeque unius anni notam, eiusque Archontis denominationem lacuna haustam esse censeret. Cui ipsi conjecturae fidem addere potuit etiam editio Diodori Basileensis, cuius in margine non pauca inter cp. 83. et 84. deesse videri annotatum est. Huic igitur loco quod supra desiderari videbatur, assignari sic voluisse censendus est Scaliger, ut praeturae Ol. CXIII. anni secundi indicio temporum iniuria abolito, quae a cp. 84. ad cp. 87. usque exponeretur, ad Ol. CXIII, 2., quae a cp. 87. ad cp. 110. usque Chremete Archonte gesta narrarentur, ad Ol. CXIII, 3., denique quae cp. 110. Anticlis anno assignarentur, ad Ol. CXIII, 4. pertinere iudicaret. Cf. Corsin. FF. AA. T. II. p. 12 sqq. De Harpali tamen fuga, quam Diodorus quidem XVII, 108. in annum Chremetis Ol. CXIII, 3., Scaliger autem in Ol. CXIII, 2. retulit, nec non de Alexandri nuptiis, quas ille et ipsas cp. 107. Chremetis anno, hic Ol. CXIII, 4. celebratus scripsit, cf. quae dicta suis locis sunt, nott. 957. 963.

- ποταμόν καὶ στρατιὰν διεβίβασε⁹⁵⁵). Ταξίλης ὁ Ἰνδὸς ἑαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ παρέδωκεν⁹⁵⁶). Ἄρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι θησαυρῶν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, συσκευασάμενος ἀργύριον πολὺ, εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέπλευσε⁹⁵⁷). γ. ΧΡΕΜΗΣ⁹⁵⁸). Ἀλέξανδρος παρατάξει τὸν Πῶρον νικᾷ⁹⁵⁹). Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν πόλιν Βουκεφάλαν ἔκτισεν ἀπὸ τοῦ τελευτήσαντος ἵππου κατὰ τὴν πρὸς Πῶρον μάχην προσονομάσας αὐτὴν⁹⁶⁰). Καλανὸς ὁ φιλόσοφος Ἰνδὸς πῦρ ἀναβὰς ἑαυτὸν κατέφλεξε⁹⁶¹). δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ⁹⁶²). Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν τῶν Λαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν⁹⁶³). Ἀλέξανδρος τὸ Κοσσαίων ἔθνος προτοῦ ἀνάλκτον ἐχειρώσατο⁹⁶⁴). ΟΛ. ΡΙΔ. Μικίνας Ῥόδιος στάδιον⁹⁶⁵).

955) Ἀλέξανδρος πέτρην τὴν λεγομένην] Testis Diodorus XVII. cp. 85. ad Ol. CXIII, 2. *Ἀορνὶν* cum Paris. reg. pr. et marg. ed. Steph. et hoc loco et in Eusebio suo p. 57, 6 scripsit Scaliger, *Ἀορνὸν* vero Wesselingius et Dindorfius cum hoc loco, tum cp. 96. Posteriorem formam habent etiam Lucianus Diall. Mortt. XIV, 9 edit. Klotzii, Strabo XV. p. 473, 22, Syncellus p. 261 B. Utramque aequè veram censet Eustathius ad Dionys. Perieget. Cf. de Saxo Aorno Curt. XIII, 11. et Philostr. Vit. Apoll. Tyan. I. II, 18. In tempore rei assignando discedit a Diodoro Eusebius, qui sec. Hieronymum Olymp. CXIII, 1., sec. Arn. interpr. Olymp. CXII, 3. edit.

956) Ταξίλης] Auctor Diodorus XVII. cp. 86. ad Ol. CXIII, 2.: qui tamen Mophin [qui Curtio Omphis], Taxilis filium, se regnumque Alexandro in fidem dedisse tradit. Alii consentiunt in Taxile ipso. Cf. Plut. Alex. cp. 59.: Ταξίλης λέγεται μὲν τῆς Ἰνδικῆς ἔχειν μοῖραν οὐκ ἀποδόνσαν Αἰγύπτου μέγεθος, εἴβοτόν τε καὶ καλλίκαρπον ἐν τοῖς μάλιστα. Straboni XV. p. 480, 30. Τάξιλος audit. Eusebius bellum adversus Taxilem Olymp. CXIII, 1. [Hieronym., Olymp. CXIII, 3. Maii Armeniac.] assignat.

957) Ἄρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι] Hoc Diodorus lib. XVII. cp. 108., cuius orationem in brevis contraxit Scaliger, Chremetis praeturae Ol. CXIII, 3. attribuit. Verum Scaliger tempus, quo res facta esset, ab Hieronymo sumpsit, qui chron. lib. II. p. 137. Harpalum Ol. CXIII, 2. in Asiam, immo ex Asia in Atticam fugisse scribit. Vid. Plut. Demosth. p. 857 B., Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt., Demosth. p. 363 R. Pausan. I, 37, 4. coll. Scal. Animadv. n. MDCXCI. Cf. Du Theil in: Journal des Savans. Aout. 1792., Ideleri Commentt. Ueber das Todesjahr Alexanders des Gr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1820. 21. Confugit autem Athenas Harpalus μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου ἐξ Ἰνδῶν ἐπείνοδον, sec. Diod. I. I., proinde [vid. Arrian. VII, 28, 12.] Februario fere Chremetis. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 171 coll. p. 170.

958) Χρέμης] Chremes Hegemoni in praetura successit teste Dionysio Din. II, 116, 7, cuius tamen libri pro Χρέμης perperam Κρέμης exhibent. Verum praetoris nomen Scaliger sumpsit ex Diodoro XVII. cp. 87. Meminerunt eius Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII b, 150. c, 3. 7. 19. 20. 43. 53. 68. 89. 106. 107. d, 28. 183. XIV. d, 70. 140. 145. 160. 180. 190. 230. 250. e, 165. XVI. a, 152. b, 55.

959) Ἀλέξανδρος παρατάξει] Refert Diodorus XVII. cp. 87. seq. sub hoc Chremetis anno. Quocum convenit Euseb. Arn. Arrianus V, 19, 5. sub Hegemone Ol. CXIII, 2. narrat, et Hieronymus adeo Olymp. CXIII, 1. Arriano credit Clintonus FF. II. p. 168 coll. Strab. XV. p. 475 seq. Vid. etiam Plut. Alex. 60. Curt. IX, 2, 4.

960) Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν] Testis Diodorus XVII. cp. 95. extr. ad hunc annum. Βουκεφάλια urbs nominatur a Plut. Alex. cp. 61. pro Βουκεφάλεια, quomodo in Strab. XV, 480, 55, uti monet Wesselingius, ex Steph. s. v. Βουκεφάλεια, refingit Davisius ad Maxim. Tyr. Dissertt. XIV. p. 649. Τὰ Βουκεφάλια Aelian. Hist. Anim. XVI, 3.

961) Καλανὸς ὁ φιλόσοφος] Refert Diodorus lib. XVII. cp. 107. ad annum Chremetis, ubi Wesselingius ablegat lectores ad Strab. lib. XV. p. 492 seq. Arrian. VII, 3. Palladium de Brachmanib. p. 20, Origenis φιλοσοφοῦμ. cp. 26. p. 906 ed. Paris. Adde Plut. Alex. cp. 65.

962) Ἀντικλῆς] Excepit Chremetem Athenis in praetura annua ex Diodoro XVII. cp. 110. et Dionysio Dinarch. II, 116, 7. Memorant Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c. extr. XIV b, 115. 235. c, 85. 120. 136. 205. d, 70. 90. e, 179. 209. XVI a, 159. b, 60. 95. 105. 160.

963) Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν] Testis Diodorus XVII. cp. 107. ad annum Chremetis: Ὁ δὲ βασιλεὺς τοῦτον μὲν ἔδωκε πολυτελῶς, αὐτὸς δὲ περιελθὼν εἰς Σοῦσιν τὴν μὲν πρεσβυτέραν τῶν Λαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν. Reicienda igitur est nota Scaligeriana ad annum praecedentem. Memorat Alexandri cum Statira nuptias etiam Plut. Alex. cp. 70. et Arrian. VII, 4. τῶν Λαρείου θυγατέρων τὴν πρεσβυτάτην Βαρσίνην errore, ut videtur, appellans.

964) Ἀλέξανδρος τὸ Κοσσαίων ἔθνος] Alexander Ol. CXIII, 4. Cossaeos, invictos adeo, XL diebus subegit. Testis Diodorus XVII. cp. 111. sub Olymp. CXII, 4. Cf. Strab. XI. p. 361, 20, Polyæn. Strateg. IV, 3, 31, Arrian. VII, 15.

965) Μικίνας] Testis Diodorus XVII. cp. 113. Idem audit Μικίνας Africano apud Euseb. chron.

- α. **ΗΓΗΣΙΑΣ**⁹⁶⁶). 'Υπογνίων ὄντων τῶν Ὀλυμπίων, Ἀλέξανδρος διεκηρύξατο τοὺς φυγάδας τῶν Ἑλλήνων εἰς ἰδίας ἐκάστον πατρίδας, πλὴν τῶν ἐναγῶν, καὶ τῶν ἱεροσύλων, κατελθεῖν⁹⁶⁷). Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ιβ' καὶ μῆνας ζ'⁹⁶⁸). Διογένης ὁ κύνων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησε⁹⁶⁹). Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἰς ἔγνωρίζετο. οἱ δὲ τελευτῆσαι φασιν⁹⁷⁰).
- β. **ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ**⁹⁷¹). Φίλιππος ὁ Ἀλεξάνδρου ἀδελφὸς ὁ μετωνομασμένος Ἀριδαῖος τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν διαδέχεται⁹⁷²). Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θράκη, καὶ τὰ συνοριζόντα τῶν ἑθνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἣ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρῳ⁹⁷³). Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Λαμιακόν⁹⁷⁴). Ἀντίπατρος, τῶν Ἀθηναίων τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῆς δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμῆσεως εἶναι τὸ πολίτευμα⁹⁷⁵). Περδίκκας Σαμίους κατήγαγεν εἰς τὴν πα-

λογ. pag. 42; sed Interpr. Arm. apud Aucher. P. I. pag. 297 eum Micennam, ap. Mai. Micrinam appellat.

966) *Ἡγησίας*] Hegesias, quem omissum esse videmus in Archontum catalogo apud Dionys. Din. II, p. 116, 7, in praetura Anticlem excepit ex Arriano VII. cp. 27. coll. cum Diodoro XVII. cp. 113. init., ubi *Ἀγησίας* minus recte appellatur. Occurrit etiam in Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 99, 1. p. 137. Monum. Nav. XIV a, 65. 70. 121. b, 70. 120. 140. 190.

967) *ὑπογνίων ὄντων*] Diodorus lib. XVII. cp. 109. init. ad annum Chremetis: ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τῶν Ὀλυμπίων ὄντων ἐκήρυξεν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς φυγάδας πάντας εἰς τὰς πατρίδας κατεῖναι, πλὴν τῶν ἱεροσύλων καὶ φονίων. Cf. eiusdem lib. XVIII. cp. 8.: Ἀλέξανδρος γὰρ βραχεῖ χρόνῳ πρότερον τῆς τελευτῆς ἔκρινε κατέγειν ἅπαντας τοὺς ἐν ταῖς Ἑλληνίσιν πόλεσι φυγάδας, et paullo post διότιρ ὑπογνίων ὄντων τῶν Ὀλυμπίων ἐξέπιμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα etc.

968) *Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι*] Alexandrum Magnum defunctum esse Ol. CXIV, 1. consentiunt Diodorus XVII, 117, Arrianus VII, 28. Josephus in Apion. lib. I, 22. Eusebius Armeniacus [Olymp. CXIII, 4, Hieronymus]. Diodorus l. l.: οὗτος μὲν οὖν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν προεφημένον τρόπον ἐτελεύτησε, βασιλεύσας ἔτη δώδεκα καὶ μῆνας ἑπτὰ, πράξις δὲ μεγίστης κατεργασάμενος κτλ. Vixit autem Alexander ex Aristobuli apud Arr. l. l. calculis annos XXXII., menses VIII., ex Eusebii sententia annos XXXI., denique e Iustini XII, 16 opinione annos XXXIII., mensem I., obiitque d. XXVIII. m. Daesii (Plut. Alex. 76.) sive Thargel. (Plut. Alex. cp. 16.) aut d. XXX. eiusdem (ibid. cp. 75.) i. e., quum etiam tum sine dubio cyclus Metonicus Athenis in usu esset (Ideler. I. p. 351), d. XI. aut d. XIII. mens. Innii a. 323. a. Chr. Cf. Ideleri Enchir. chronol. I. p. 407, eiusdemque Commentatt. de anno Alexandri Magni emortuali in Actt. Acad. Boruss. ann. 1820. et 1821. Vid. etiam Corsin. FF. AA. T. IV. p. 51 et Clint. FF. HH. II. p. 172.

969) *Διογένης ὁ κύνων*] Auctor Demetrius Magnes ap. Diog. Laërt. VI, 79: Δημήτριος δ' ἐν τοῖς Ὀμωνίοις φησί, τὴς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλῶνι, Διογένην [τὸν Ἰκισίον, Σινωπίαν: Diog. VI, 20.] δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι. ἣν δὲ γέρον κατὰ τὴν τρίτην καὶ δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, cuius item atque Suidae eadem de re testimonium corrigit Meurs. Lectt. Att. lib. II. cp. 22. κατὰ τὴν τετάρτην κτλ. rescribens. Consentit Plutarchus Symp. VIII, 1. p. 717 C: τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τελευτῆς καὶ τῆς Διογένους τοῦ Κυνὸς μιᾷ ἡμέρᾳ γενομένης. Vixerat annos nonaginta. Diog. l. l. §. 76. Hinc natus fuerit Olymp. XCI, 3. Floruit Olymp. XCVI, 1. secundum Eusebium [Hieronymi, Olymp. XCVI, 4. sec. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 258 C. p. 260 A.]

970) *Σωσικλῆς Συρακούσιος*] Testis Suidas s. v. Σωσικλῆς. At cf. nostra ad Ol. CXI, 1. s. n. 923.

971) *Κηφισόδωρος*] Archon Athenis Ol. CXIV, 2. ex Diodoro XVIII. cp. 2. init. Meminerunt eius Dionysius Din. II, 116, 7, ad Ann. II, 121, 35 et Arrianus Hist. Ind. XXI, 1. item Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 223, 4. p. 347. Monum. Nav. XVI. b, 79. 100. 196. c, 30. XVII. a, 20.

972) *Φίλιππος Ἀλεξάνδρου*] Tradit Diodorus XVIII, 2. extr. ad h. a. Cf. Dexippum cp. Syncell. p. 264 C. Eusebius Mai. Arm. ad Olymp. CXIV, 2. coll. Chron. Pasch. p. 171 A., Hieronym. ad Ol. CXIV, 1. Philippus, qui et Aridaeus, frater Alexandri, [ex Philinna: vid. Dex. l. l.] ann. VII.

973) *Λυσιμάχῳ ἐδόθη*] Auctor est idem Diodorus XVIII, 3. med. ad h. a. Cf. Dexippi et Eusebii l. l. not. 972. laudatos.

974) *Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον*] Refert Diodorus XVIII, 8 init. ad h. a. his verbis: Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς Ἀντίπατρον πόλεμον ἐξήνεγκαν τὸν ὀνομασθέντα Λαμιακόν. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCII. p. 217.

975) *Ἀντίπατρος τῶν Ἀθηναίων*] Auctor Diodorus XVIII, 18 med. ad Ol. CXIV, 2. Vid. Plut. Phoc. cp. 26. coll. Clint. FF. HH. II. p. 174.

τρίδα πεφευγότας ἐπ' ἔτη πλείω τῶν τεσσαράκοντα⁹⁷⁶). Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Ὀφείλλα, παραδιδόντες ἑαυτοὺς Πτολεμαίῳ τῷ Αἰγίου ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὑπετάγησαν τῆς ἐλευθερίας ἀποστερηθέντες⁹⁷⁷). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ῥωμαϊκὸν Καμπανοῖς ἐδόθη⁹⁷⁸).

- γ. **ΦΙΛΟΚΛΗΣ.** οἱ δὲ **ΔΙΟΚΛΗΣ**⁹⁷⁹). Ἀριστοτέλης ἀπάρας εἰς Χαλκίδα ἐτελεύτησεν ἐτῶν τριῶν πον καὶ ἐξήκοντα⁹⁸⁰). τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ἐρέσιος, οὕτως διὰ τὸ τῆς φράσεως Θεσπέσιον μετωνομασμένος, πρόσθε Τύρταμος λεγόμενος⁹⁸¹). Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Εὐμένης λαμπρὰ μάχη τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησεν, ἀναιρεθέντων Κρατεροῦ καὶ Νεοπτολέμου, τῶν μετὰ Ἀντιπάτρου ἡγεμόνων⁹⁸²). Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτοῦ σκηνῇ ἀπεσφάγη⁹⁸³). Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελητὴν τῶν βασιλείων εἵλοντο τὸν Ἀντίπατρον αὐτοκράτορα⁹⁸⁴). Ἀντίπατρος Ἀντίγονον τῆς βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε⁹⁸⁵). Μένανδρος ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε⁹⁸⁶).

976) Περδίκκας Σαμίους κατήγαγεν] Tradit Diodorus XVIII. cp. 18. fin. ad h. a. Sed errat. Cf. not. ad Olymp. CVII, 1.

977) Κυρηναῖοι νικηθέντες] Enarrat Diodorus XVIII. cp. 21. ad Ol. CXIV, 2. De Ophellae nomine, qui Plutarcho Demetr. p. 894 E. Ὀφείλλας scribitur, cf. Wessel. ad Diod. I. I.

978) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Haec nota aut ad Ol. CX, 3. aut ad Ol. CXI, 3. reicienda est: quandoquidem Campanis civitas sive suffragio aut, teste Livio VIII, 14, Coss. C. Furio Camillo II., C. Maenio a. V. C. 416. Ol. CX, 4., aut, secundum Velleium I, 14, Coss. Spurio Posthumio Albino, T. Veturio Calvino a. V. C. 420. Ol. CXI, 4. data est: unde quod ad a. V. C. 483., quo historias suas scripsit Velleius, annos numerant CCCL. Codd. eius, haud dubie corrupti sunt. Cf. Pigh. Ann. a. V. C. 419. T. I. p. 328.

979) Φιλοκλῆς· οἱ δὲ Διοκλῆς] Archon Ol. CXIV, 3. ex Diodoro XVIII, 26 init. Φιλοκλῆς. Neque aliter audit Diogeni lib. V, 10 et Dionysio Diarch. II. p. 116, 7. Sed Διοκλῆς est Scholiastae Aristoph. in Prolegom. de comoedia p. XXX. Cf. not. 670. et Clint. FF. III. II. p. 177. Sed quem auctor Vitt. X. Oratt. sub fin. affert Dioclem Archontem, a Demosthene de Coron. p. 261. Polyclem appellatum, enim ad pseudonymos referendum esse contra Meursium de Archont. Ath. IV, 14 demonstravit Corsinus F. A. I. p. 292. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 116 et in Act. Acad. Boruss. a. 1827.

980) Ἀριστοτέλης] Tradit Apollodorus ap. Diog. Laert. V, 10. p. 140: εἰς τὰ ἀπῶραι εἰς Χαλκίδα [scil. τὸν Ἀριστοτέλη] φθῆναι Ἀπολλόδωρος] τῷ τρίτῳ ἔτι τῆς δεκάτης καὶ τετάρτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ τελευτῆσαι ἐτῶν πον τριῶν καὶ ἐξήκοντα νόσω ἐπὶ Φιλοκλέους. Dionysius Ep. ad Amin. II, 121, 35: τῷ δὲ τριεκαδικαίῳ ἔτι μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ Κτησισοδώρου ἡρχοντος ἐπάρης εἰς Χαλκίδα νόσω τελευτᾷ (ὁ Ἀριστοτέλης) τρία πρὸς τοῖς ἐξήκοντα βιώσας ἔτη. Suidas tamen ei annos dimittat LXX. tribuit s. v. Ἀριστοτέλης lemm. I. Mortuus est eodem fere tempore, quo Demosthenes. Τελευτῆσαι — ὅτι καὶ Δημοσθένην κατεστρέψαι ἐν Καλαυρίῳ ἐπὶ Φιλοκλέους. Apollodorus ait ap. Diog. I. I. Cum autem Demosthenes d. XVI. m. Pynnepsionis decesserit [v. not. 989.] Aristoteles quoque circa quartum anni Attici mensem defunctus fuerit.

981) Τὴν δὲ σχολὴν] Refert Diogenes Laertius vit. Theophr. V, 36: κικλήσκον (τοῦ Ἀριστοτέλους) εἰς Χαλκίδα ὑποχωρήσαντες αὐτὸς (scil. Θεόφραστος, ὁ Ἐρέσιος) διεδέξατο τὴν σχολὴν Ὀλυμπιάδι τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ. Idem paullo infra: Τοῦτον, Τύρταμον λεγόμενον, Θεόφραστον διὰ τὸ τῆς φράσεως Θεσπέσιον Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Cum his cf. Strab. XIII. p. 425, 23: Τύρταμος δ' ἑκαεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἡμῶν μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἡμῶν δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ἕλλον ἐπισημαινόμενος. Vid. etiam Steph. s. v. Ἐρέσιος et Suid. s. v. Θεόφραστος. Confirmat tempus Theophrasti ἀκμῇ a Diogene ascriptum Eusebius ad Olymp. CXIV, 4. coll. Syncell. p. 275 B.

982) Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν] Tradit Diodorus XVIII. cp. 29 — 32. ad Ol. CXIV, 3. cuius loci summam breviter complexus est Scaliger. cf. Nep. Eum. 3. 4. Plut. Eum. p. 585. F. Arrian. apud Phot. p. 220.

983) Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας] Testis Diodorus XVIII. cp. 36. med. h. a. ad Consentium cum Diodoro Strabo XVII. p. 546, 28, Pausanias I, 6, Arrianus ap. Phot. p. 221. Discrepat Cornelius Nepos, qui vit. Eum. cp. 5. Perdiccam a Seleuco et Antigono interfectum fuisse dicit.

984) Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες] Tradit Diodorus XVIII, 39. init. ad Ol. CXIV, 3. Hanc tamen et insequentem notam est cur ad Ol. CXIV, 4. ascriptam malimus, apparebit ex not. 987.

985) Ἀντίπατρος Ἀντίγονον] Diodorus XVIII. cp. 39. med. ad Ol. CXIV, 3. Cf. not. 987.

986) Μένανδρος ἔφηβος ὢν] Auctor Scholiastes Aristoph. in Prolegg. de Comoedia p. XXX.: Μένανδρος δὲ Διοπιδίους υἱός, Ἀθηναῖος, λαμπρὸς καὶ βίῳ καὶ γένει, συνδιατρίψας δὲ τὰ πολλὰ Ἀλέξει, ὑπὸ τούτου δοκεῖ παιδευθῆναι. Ἐδίδαξε δὲ πρῶτον, ἔφηβος ὢν, ἐπὶ Διοκλέους (leg. Φιλοκλέους). Notamen dramatis addit Eusebius ap. Hieronymum ad Olymp. CXIV, 4.: Menander comicus primam fabulam

δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁹⁸⁷). Δίναρχος Κορίνθιος ὁ ῥήτωρ υἱὸς Σωστράτου εἰς Ἀθήνας παραγίνεται⁹⁸⁸). Δημοσθένης ἐτελεύτησε⁹⁸⁹). Δημάδης ὁ ῥήτωρ πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πρὸς Ἀντίπατρον, μετὰ Δημίου υἱοῦ συμπρεσβευτοῦ, προστάζει Ἀντιπάτρου ἐθανατώθῃ⁹⁹⁰). Ἀντίπατρος ἐτελεύτησε⁹⁹¹). Πτολεμαῖος ὁ Ἀάγου πάσης τῆς Συρίας ἐκυρίεναι διὰ Νικάνου στρατηγοῦ⁹⁹²).

cognomento Ὀργῆν docens superat. Quae mirifice perversa leguntur in Armeniacis ad Ol. CXIV, 3.: *leander primo virtutem ostendit quia iracundiam vincebat*. Ab Eusebio sua sumpsit Syncellus p. 275 B.: *Μέναιδρος ὁ κωμικός ποιητής, πρῶτον δρῶμα διδάξας Ὀργῆν ἐνίκη*. Cf. Scal. Animadv. ad Eus. n. MDCXCVI. Anonymi περὶ κωμωδίας et Eusebii testimonium, quod in unum coniunxit Scaliger, sic disiungit A. Meinek. in Men. et Philem. Reliq. Berol. a. 1823. 8. p. XXX., ut Menandrum Ol. CXIV, anno non 3., quo trahere corruptum Archontis nomen videtur, sed 1. primum docuisse ἐφηβον, Ol. CXIV, 4. vero primum vicisse statuat.

987) Ἀπολλώδωρος] Scaliger in errorem inductus est lacunoso Diodori textu, qui etsi primum post Philoclem Archontem offert XVIII, 44. Apollodorum, hic tamen minime illius successor fuit, quandoquidem ante Diod. l. l. vel potius ante cp. 39. biennii (Ol. CXIV, 4. et CXV, 1.) res gestas excidisse manifestum est. Quam quidem lacunam etsi animadvertit Scaliger, ea tamen inter cp. 57. et cp. 58. collocata res annis Ol. CXV, 1. et CXV, 2. gestas lacuna haustas esse iudicavit. Fuit igitur non Apollodorus, sed Archippus, quem statim post Philoclem laudat Dionysius Din. II. p. 116, 9. Atheniensium praetor Olymp. CXIV, 4. Cf. Dodwell. Diss. de Cyclis V. p. 805, Wessel. ad Diod. XVIII, 44, cf. Clinton FF. III. Prooem. p. XIV.

988) Δίναρχος Κορίνθιος ὁ ῥήτωρ] Dionysius Din. II. p. 113, 3: *Δίναρχος ὁ ῥήτωρ υἱὸς μὲν ἦν Σωστράτου, Κορίνθιος δὲ τὸ γένος· ἀγικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας, καθ' ὃν χρόνον ἤνθον αἱ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων διατριβαί*. Idem paullo post Dinarchum iam quintum decimum annum Athenis artem oratoriam exercuisse tradit, quum Athenae a Cassandro occupabantur. Quod quum Ol. CXVIII, 2. acciderit, Dinarchus inde ab Ol. CXIV, 4. Athenis versatus fuisse videtur; siquidem eodem anno, quo Athenas migravit, etiam artem oratoriam facitare coepit. Hic fons esse videtur notae Scaligerianae. Nos, memores erroris, et apud veteres, et apud nostrates sollennis, quo Dinarchus orator, et cognominis ἐπιμελητὴς τῆς Πελοποννήσου inter se commutantur, oratorem Dinarchum Athenas petisse, quo tempore Alexander M. in Asiam traiecit, cum Auctore Vitt. X. Oratt. statuimus, [Plutarch. Opp. XII. p. 273. 274. ed. Tubing.]: *Δίναρχος, Σωκράτους ἢ Σωστράτου, ὡς μὲν τινες, ἰχθύριος, ὡς δὲ τισι δοκεῖ, Κορίνθιος, ἀγικόμενος εἰς Ἀθήνας ἔτι νέος, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος ἐπῆει τὴν Ἀσίαν* etc. Quid, quod Dinarchus, cuius orationes de γραφῇ δωροδοκίας in Demosthenem, Aristogitonem, Philoclem supersunt, Athenis orationes conscripsit pro mercede aliis, quum ipse publice non peroraret (Pseudo-Plut. l. l. p. 274), quo tempore illa de Harpali pecunia agitabatur? Ab hoc diversus est, qui apud Plutarchum Vit. Demosth. V. p. 303 occurrit: *ἐφ' οἷς Δίναρχον τοῦ Κορίνθου κατηγορήσαντος, παροξυνθεὶς ὁ Κάσανδρος ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τὴν κόλπον τὸν υἱόν*. (Plutarchus enim oratorem non τοῦ Κορίνθου, sed addito τοῦ ῥήτορος indicasset. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCII. p. 70 Bekk. *Δίναρχος ὁ Κορίνθιος κατηγορὸς ἦν*. Quod Suidas s. v. *Δίναρχος* tradit oratorem ἐπιμελητὴν τῆς Πελοποννήσου extremis vitae annis constitutum esse: *ἐτελεύτησε δὲ οὗτος ἐπιμελητὴς τῆς Πελοποννήσου* falsum est manifesto. Hic vero ἐπιμελητὴς τῆς Πελοποννήσου Athenas venisse videtur, ut Demadem proditiōnis accusaret, quo anno Demades supplicio affectus est Ol. CXV, 2., cf. Droysenii Histor. Alexandr. Successor. p. 228 n. 42. coll. p. 182 n. 46. et Inprimis C. F. Rankii disputationem doctam in Encyclop. artt. Hal. T. XXV. s. v. Dinarchus.

989) Δημοσθένης ἐτελεύτησε] Erravit Scaliger, testimonium Plutarchi vit. Dem. p. 860 cum Diodoro XVIII, 48 coniungens. Quorum alter Demosthenem non multo ante Demadem obisse, alter de Demade supplicium sumptum esse scribit Archonte Apollodoro. Assignavit igitur Scaliger mortem Demosthenis eidem Apollodori anno. Verum Apollodorus nec Ol. CXIV, 4. Archon fuit [cf. nos s. n. 987. 995.], nec Demosthenes eodem, quo Demades, anno mortem obiit, sed Ol. CXIV, 3. Archonte Philocle [v. Apollod. ap. Diog. V, 10] in templo Calauritarum sumpto veneno vitam finivit, ne virus Antipatro traderetur, quem ut effugeret, Calauriam se contulerat, et quidem d. XVI. m. Pyanepsionis Attici [Plut. Dem. cp. 30. coll. 28. et Zosim. Ascalonit. vit. Dem. ap. Reisk. Tom. IV. p. 151], anno aetatis sexagesimo tertio. Vid. Zosim. l. l. Gellius vero NN. AA. XV, 28. annos ei LX. tribuit. Cf. not. 706.

990) Δημάδης ὁ ῥήτωρ] Testis esse videtur Diodorus XVIII. cp. 47., qui Demadem cum filio Demea necatum refert Archonte Apollodoro i. e. secundum Scaligeri calculos [vid. not. 987.] Olymp. CXIV, 4. sed secundum nostros [vid. n. 988. 995.] Olymp. CXV, 2. Suidas s. v. *Δημάδης* eum generaliter Olymp. CXV. interfectum tradit. Vid. Arrian. ap. Phot. cod. XCVI. coll. Plut. Demosth. 31. Phoc. 30.

991) Ἀντίπατρος ἐτελεύτησε] Testis Diodorus XVIII, 48. sub Apollodoro, qui pertinet potius ad Ol. CXV, 2. Cf. nos s. n. 987.

992) Πτολεμαῖος ὁ Ἀάγου] Ptolemaeus Archonte Philocle Ol. CXIV, 3. duce Nicanore Syriam, Aegyptum, Phoenicem in potestatem suam redegit ex Diodoro XVIII. cp. 43. Reicienda igitur est nota Scaligeri ad annum superiorem, nisi forte propter arctissimam capitis 43. cum capite 44., quod Apollodori Ol. CXV, 1. praeturam illustrat, coniunctionem ad Ol. CXV, 1. illam referre praestat.

ΟΛ. ΡΙΕ. Λαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον⁹⁹³).

α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ⁹⁹⁴).

β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁹⁹⁵).

γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ⁹⁹⁶). Ἀθήνησι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου καταδικασθέντες κώνειον πίνοντες τὸν βίον κατέλυσαν⁹⁹⁷). Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην συνθέμενοι ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως εἵλοντο Δημήτριον Φαληρέα⁹⁹⁸). Ὀλυμπιάς κατηγμένη ἐπὶ τὴν βασιλείαν Φίλιππον Ἀριδαῖον βασίλεια καὶ τὴν π. 330 α. τοῦτου γυναῖκα Εὐρυδίκην αἰχμαλώτους εἰς φυλακὴν καταθεμένη δεινῶς ἥκισατο, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ αἰμρῶ ἀνείλε⁹⁹⁹). Ξενοκράτους τελευτήσαντος τὴν σχολὴν διεδέξατο Πολέμων¹⁰⁰⁰). Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθησαν δύο φυλάς ταῖς προϋπαρχούσαις, τὴν τε Φαληρίαν καὶ τὴν Οὐφεντίναν¹⁰⁰¹).

δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ¹⁰⁰²). Ἀγαθοκλῆς Συρακούσιος κεραμεὺς ἐγένετο τῆς πατρίδος τύραννος μετὰ ὡς ἔτη τῆς Ἰλίου ἀλώσεως¹⁰⁰³).

ΟΛ. ΡΙΣ. Δημοσθένης Λάκων στάδιον¹⁰⁰⁴).

α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ¹⁰⁰⁵). Ἀντίγονος, προδιδομένου ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν Εὐμένους, ἀνείλε τὸν ἄνδρα¹⁰⁰⁶). Τρίτος κατακλυσμός κατὰ τὴν Ῥόδον μονο-

993) Λαμασίας Ἀμφιπολίτης] Tradit Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

994) Νεαίχμος] Successit Archippo in praetura annua Neaechmus ex Dionys. Dinarch. II, 116, 9. Meminit eius Inscriptio Gr. ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 214, 6. p. 345 et n. 224, 3. p. 347.

995) Ἀπολλόδωρος] Apollodori praetura ut huic anno assignaret, Scaligero auctor fuit Dionysius Dinarch. II. p. 116, 9. Nostro iudicio eundem habes ap. Diod. XVIII, 44 init. Cf. nos s. n. 987.

996) Ἀρχίππος] Archon Athenis Ol. XCV, 3. ex Diodoro XVIII, ep. 58. init. et Dionysio Din. I. I. Meminit eius Theophrast. Hist. Plant. lib. IV, ep. 17. Cf. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 141.

997) Ἀθήνησι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ] Turbulentum de Phocione iudicium exponit Diodorus XVIII, ep. 67. extr. Archippo Archonte: διὰ δὲ τῆς τοῦ κωνείου πύσεως κατὰ τὸ πάτριον ἔθος τὸν βίον καταλύσαντες ἐρρίψαν ἅπαντες ἐκ τῶν τῆς Ἀττικῆς ὄρων. Ὁ μὲν οὖν Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ διαβληθέντες τοιαύτην ἔσχον τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν. Meminit rei Nep. Phoc. 2.: „Concidit autem maximo uno crimine, quod, quum apud eum summum esset imperium populi, et Nicanorem, Cassandri praefectum, insidiari Piraeo Atheniensium a Dercyllo moneretur, idemque postularer, ut provideret, ne commentibus civitas privaretur, huic audiente populo, Phocio negavit, esse periculum.“ Obiit autem d. XIX. m. Munychionis. Plut. Phoc. 37: ἦν δ' ἡμέρα Μουνυχίωνος ἐνάτη ἐπὶ δέκα. Cf. Clint. FF. BH. II. p. 178.

998) Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην] Refert Diodorus XVIII, ep. 74. ad Ol. CXV, 3. Sed cf. nos ad Ol. CXIV, 4. s. n. 987.

999) Ὀλυμπιάς κατηγμένη] Diodorus XIX, ep. 11. ad Ol. CXV, 4., cui anno nota ista Scaligeriana assignanda erat.

1000) Ξενοκράτους τελευτήσαντος] Diogenis IV, 14 calculi Xenocratem Olymp. CXVI, 3. defunctum esse ostendunt. Vid. not. 563. Qua tamen in ratione sibi non constare videtur auctor ille. Vid. not. 1009. Scaligeri igitur nota ad Olymp. CXVI, 3. protrahenda est. Obiit autem Xenocrates LXXXII. aut LXXXI. annos natus. Diog. I. I. coll. Censorin. 15. Lucianus tamen Macrob. 20. eum LXXXIV. annorum facit.

1001) Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθησαν] Diodorus XIX, 10 ad Ol. CXV, 4: προσέθησαν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ δύο φυλάς ταῖς προϋπαρχούσαις τὴν τε Φαληρίαν καὶ τὴν Οὐφεντίναν [scribit προπερισπωμένως Dindorf.] Livius IX, 20. L. Plautio Vennone, M. Fostio Flaccinatori a. Chr. 318. U. C. 436. Ol. CXV, 3.: Eodem anno . . . duae Romae additae tribus, Ufentina et Falerina.

1002) Δημογένης] Ol. CXV, 4. Archon ex Diodoro XIX, 2. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10.

1003) Ἀγαθοκλῆς Συρακούσιος] Diodorus XIX, ep. 2. sub Ol. CXV, 4.: Ἀγαθοκλῆς δ' ὁ Συρακούσιος τύραννος ἐγένετο τῆς πόλεως, his ep. 1. praemissis: ἐν μὲν οὖν ταῖς προσηγμέναις ὀκτακαίδεκα βίβλοις ἀνεγράψαμεν τὰς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πράξεις τὰς γεγενημένας ἐν τοῖς γνωρίζομένοις μέρει τῆς οἰκουμένης ἐφ' ὅσον ἡμῖν δύναμις ἔχει πρὸς τὸν ἐναντιὸν τὸν πρὸ τῆς Ἀγαθοκλέους τυραννίδος, εἰς δὲ ὑπὸ Τροίας ἀλώσεως ἔτη συνάγεται ὀκτακόσια ἐξήκοντα ἕξ. Caeterum de Agathocle, humili loco nato, conf. Diod. XIX, ep. 2—9. Vid. Bongars. ad Iust. Lib. XXII, 5, quem refutat Wessel. ad Diod. XIX, 1.

1004) Δημοσθένης Λάκων] Testis Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Ad quem locum Scaliger in Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 b: Δημοσθένης.] Repono ex Pausan. [VI, 16, 6] Δεινοσθένης. Apud Diodorum [XIX, ep. 17.] mendose Δεινομένης. Scaligeri emendationem confirmat Cod. Armen. corrupta scriptura Δειμοσθένης.

1005) Δημοκλείδης] Archon Ol. CXVI, 1. ex Diodoro XIX, ep. 17. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10.

1006) Ἀντίγονος προδιδομένου] Refert Diodorus lib. XIX, ep. 43. seq. ad Ol. CXVI, 1.

νουχὶ τὴν πόλιν ἀνέτρεψε καὶ πολλὰ σώματα καὶ οὐκίας διέφθειρε¹⁰⁰⁷). Κῆσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα παραδιδούς τοῖς τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνηρημένων συγγενέσι κατέσφαξε, καὶ ἔτι τὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου κατασκαφίσας Θήβας ἀνέστησεν, εἰκοστῶ ἔτι ὕστερον τῆς κατασκαφῆς¹⁰⁰⁸). Πολέμων τὴν Ξενοκράτους σχολὴν διαδέχεται¹⁰⁰⁹).

β. ΠΡΑΞΙΒΟΥΛΟΣ¹⁰¹⁰). Θεόφραστος τὸ περὶ λίθων βιβλίον ἔγραφε¹⁰¹¹).

γ. ΝΙΚΟΛΩΡΟΣ¹⁰¹²).

δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ¹⁰¹³).

ΟΛ. ΡΙΖ. Παρμένων Μιτυληναῖος στάδιον¹⁰¹⁴).

α. ΠΟΛΕΜΩΝ¹⁰¹⁵). Ἐπίκουρος σχολὴν συνεστήσατο ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῃ ἐπ' ἔτη ε'¹⁰¹⁶). Πτολεμαῖος τοὺς Κυρηναίους ἀποστήσαντας πολιορκίᾳ παραστησάμενος ἐκόλασε¹⁰¹⁷). Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αἰγύπτου μετὰ δυνάμειος εἰς τὴν Κύπρον διάρας ἐπὶ τοὺς ἀπειθοῦντας τῶν βασιλέων, καὶ αὐτοὺς πάντας ἐκποδῶν ποιησάμενος τῆς νήσου στρατηγὸν κατέλιπε Νικοκρέοντα¹⁰¹⁸). Πτολεμαῖος μετὰ Σελεύκου Δημήτριον τὸν Ἀντιγόνου υἱὸν παρατάξει νικήσας, καὶ φεγγεῖν ἀναγκάσας τῆς Γάζης ἐξ ἐφόδου κυριεύει¹⁰¹⁹). Σελεύκος ἀνεκτίσασα τὴν Βαβυλωνίαν¹⁰²⁰). Ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀποικίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ποντίαν νῆσον¹⁰²¹).

1007) Τρίτος κατακλυσμὸς] Enarrat Diodorus XIX. cp. 45. ad h. a.

1008) Κῆσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα] Testis Diodorus, qui lih. XIX, 51 med. ad h. a.: οἱ δὲ τῶν ἀνηρημένων συγγενεῖς, Κασσάνδρῳ τε χαρίζεσθαι βουλόμενοι καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἀμύναι, κατέσφαξαν τὴν βουλιαν, οὐδεμίαν ἀγένην καὶ γυναικίαν προεμένην ἀξίωσιν. Interfecta autem est Olympias uxor ἀρχομένου. Diodorus XIX, 50. De Thebis, Olymp. CXVI, 1. ante median aetatem a Cassandro restauratis, vid. id. Diod. XIX, 53 extr. 54 init. coll. Paus. IX, 7, 1. et Plut. Polit. Praec. p. 814 B. Restituta urbs est vicesimo anno post excidium, sec. Diod. XIX, 54, tricesimo vero, sec. Polem. ap. Athen. I. p. 19 C.

1009) Πολέμων] Auctor Diogenes vit. Polem. lih. IV, 16. καὶ οὕτως ἐγένετο (ὁ Πολέμων) φιλόπονος, ὥς ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸν (τοῦ Ξενοκράτους) διαδέξασθαι τὴν σχολὴν, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ἑκτῆς καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. At paullo ante ad Ol. CXV, 3. ex eodem Diogene IV, 14 eruius, Polemonem Ol. CXVI, 3. in schola regenda successisse. Redibit secum in concordiam scriptor ille, ubi statueris, eum cum generaliter scriberet ἀπὸ τῆς ἑκτῆς — ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, non primum, sed secundum aut tertium annum eius Olympiadis intelligi voluisse.

1010) Πραξιβούλος] Archon Ol. CXVI, 2. ex Diodoro XIX, 55 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Meminerunt eius Theophrastus de Lapidd. p. 702 Schn.: οὐ παλαιὸν δ' ἔστιν ἀλλὰ περὶ ἑτῆ μάλιστα ἐντετήκοινα, εἰς ἀρχοντα Πραξιβούλον, et ex illo Plinius Hist. Nat. lih. XXXIII. cp. 7. Cf. Salmas. Exercitt. Plin. p. 247.

1011) Θεόφραστος τὸ περὶ λίθων] Collegit Scaliger ex Theophrasti verhis modo ascriptis.

1012) Νικόλωρος] Archon Athenis Ol. CXVI, 3. ex Diodoro XIX. cp. 66. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Occurrit etiam ap. Theophr. de Causs. Plantt. I, 19, 5, ap. Plin. Hist. Nat. III, 5, in Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 105, 1. p. 143.

1013) Θεόφραστος] Praeturae gessit Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIX, 73. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Meminit eius Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 94, 1.

1014) Παρμένων] Ex errore aut Scaligeri aut tythothetae. Diodorus enim XIX. cp. 73. Parmenionem huius Olympiadis stadionicam nominat, Parmenidem Africanus apud Euseb. chron. λογ. p. 42.

1015) Πολέμων] Archon Atheniensium Ol. CXVII, 1., testibus Diodoro XIX, 77 init. et Dionysio Din. II. p. 116, 11.

1016) Ἐπίκουρος σχολὴν συνεστήσατο] Auctor Apollodorus ap. Diog. Laërt. X, 15 seq.: ἐπάρχοντα δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐπίκουρον) ἑτῶν δύο καὶ τριάκοντα ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῃ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἑτῆ πέντε. Cf. Id. X, 14. Atqui natus Epicurus est Ol. CIX, 3. Scholam igitur Mytilenis et Lampsaci instituit Ol. CXVII, 3.: ad quem annum verba Scaligeri superscripta proscrubenda esse videntur.

1017) Πτολεμαῖος] Tradit Diodorus XIX. cp. 79. init. ad Ol. CXVII, 1., quem locum in brevius contraxit Scaliger.

1018) Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αἰγύπτου] Testis Diodorus XIX. cp. 79. med. ad Ol. CXVII, 1., cuius loci summam retulit Scaliger.

1019) Πτολεμαῖος μετὰ Σελεύκου] Excerpsit Scaliger Diodori XIX. cp. 80 — 84.

1020) Σελεύκος ἀνεκτίσασα] Enarrat Diodorus XIX, 91 ad Ol. CXVII, 1.

- β. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ¹⁰²²). Κάσσανδρος Ἀλεξάνδρον τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου υἱὸν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ῥωξάνην ἀνέειλε διὰ Ἰλαυκίου τοῦ ἀμφοῖν τὴν φυλαχὴν πεπιστευμένον¹⁰²³). Ῥωμαῖοι εἰς Ἰντέραμναν πόλιν ἀποίκους ἀπέστειλαν¹⁰²⁴).
- γ. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ¹⁰²⁵). Ἀγαθοκλῆς ὁ Συρακουσῶν τύραννος διάρως εἰς Λιβύην τὸν πόλεμον εἰς τὴν ἡπειρον ἐκ τῆς νήσου μετετίθετο¹⁰²⁶). Ἐκλειψις ἡλίου φοβερωτάτη¹⁰²⁷). Κατὰ τὴν Λιβύην Ἀγαθοκλῆς τοὺς Καρχηδονίους παρτάξει νικήσας εἰς πολιορκίαν συνέκλεισε¹⁰²⁸). Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς, Πτολεμαίου τελευτήσαντος, ἑαυτὸν τοῦ ζῆν ἐξάγειν ἠναγκάσθη¹⁰²⁹). Ἀξιοθέα p. 330 b. δέ, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, ἀποσφάξασα πρότερον τὰς ἰδίας θυγατέρας παρθένους, εἶτα καὶ αὐτὴ ἑαυτὴν αὐτοχειρίᾳ ἐπανεῖλεν¹⁰³⁰). Εὐμηλος καὶ Πρύτανις περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου τῷ αὐτῶν ἀδελφῷ ἀμφισβητοῦσι παραλαβόντι αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρὸς Παρυσάδου βασιλεύσαντος τῶν Κιμμερίων ἐτη λη'. Εὐμηλος δέ, τῶν δύο ἀδελφῶν τεθνηκότων, τῆς βασιλείας ἐγκρατὴς ἐγένετο¹⁰³¹).
- δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαληρεὺς¹⁰³²). Πολυσπέρων κατήγαγεν ἐπὶ τὴν πατρίαν βασιλείαν Ἡρακλῆα τὸν Ἀλεξάνδρου καὶ Βαρσίνης υἱὸν ὃν καὶ μετέπειτα ἐδολοφόνησε, προτρεψαμένου τοῦ Κάσσανδρου¹⁰³³). Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερσονήσῳ πόλιν κτίσας ἀφ' ἑαυτοῦ Λυσιμαχίαν ὠνόμασε¹⁰³⁴). Κλεομένης ὁ Λακεδαιμο-

1021) Ὁ Ῥωμαίων δῆμος] Testis Diodorus XIX. cp. 101. extr. ad Ol. CXVII, 1. Livius IX, 28. L. Papirio V, C. Iunio Coss. a. Chr. 313. U. C. 441. Olymp. CXVI, 4. : *Suessa et Pontius eodem anno coloniae deductae sunt.* Cf. de Pontius insulis, quarum maxima κατ' ἔξοχὴν appellata est simpliciter Pontia, Phil. Cluv. Ital. Ant. II. p. 1015.

1022) Σιμωνίδης] Ol. CXVII, 2. summo Athenis magistratu functus est, testibus Diodoro XIX, 105 init. et Dionysio Dinarch. II, 116, 10. Meminit eius Theophrastus Hist. Plant. lib. VI, 3, 3.

1023) Κάσσανδρος Ἀλεξάνδρον] Enarrat Diodorus XIX. cp. 105. ad h. a. „Non dissentit Justin. L. XI, 2. Si tamen Pausaniae credis, Roxanen Alexandrumque eius filium Cassander ἀπέκτεινεν ὑπὸ φαρμάκων. lib. IX, 7.” WESSELINGIUS ad Diod. I. 1.

1024) Ῥωμαῖοι εἰς Ἰντέραμναν] Secutus est Scaliger Diodori sententiam lib. XIX. cp. 105. extr. Livius IX, 28. M. Valerio, P. Decio Coss. a. Chr. 312. U. C. 442. Olymp. CXVI, 4. : *Interamna et Casinum ut deducerentur coloniae, senatusconsultum factum.* At Velleius I, 14. ad Ol. CXV, 4. deducere videtur. Vid. Phil. Cluv. Ital. Antiq. II. p. 1040, rursus Anonymo suo abutentem.

1025) Ἱερομένης] Olymp. CXVII, 3. Athenis Archon fuit ex Diodoro XX, 3. init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 11.

1026) Ἀγαθοκλῆς] Testis Diodorus XX, 3 sqq. ad Ol. CXVII, 3.

1027) Ἐκλειψις ἡλίου] Diodorus XX, 5. extr. ad h. a. : *τῇ δ' ἑσπερίᾳ τηλικαύτην ἔκλειψιν ἡλίου συνέβη γινέσθαι ὥστε ὁλοσχερῶς μνηστῆραι νύκτα, θεωρουμένων τῶν ἀστέρων πανταχοῦ.* Ubi cf. Wesselingius.

1028) Κατὰ τὴν Λιβύην Ἀγαθοκλῆς] Diodorus postquam lib. XX. cpp. 11. 12. ad Ol. CXVII, 3. Carthaginienses Hannone et Bomilcare ducibus ab Agathocle in Africa proelio victos tradidit, Poenorum castra direpta descripsit, occisorum denique numerum indicavit, fortunae insolentiam dirimens cp. 1. : *Ἡ τέχνη δ' ἐναλλύς, inquit, τὰ προτερόματα τοῖς ἐλαττώμασιν ἐπιστάγουσα τοῖς ἐπιτέροντις ἴσον ἐπαπένωσε τοῖς ἡττημένοις. ἐν Σικελίᾳ μὲν γὰρ Καρχηδόνιοι μεγάλην νεικηκότις παρτάξει Ἀγαθοκλῆα τὰς Συρακούσας ἐπολιόρκουν, ἐν Λιβύῃ δ' Ἀγαθοκλῆς τηλικαύτη μάχῃ προτερήσας εἰς πολιορκίαν συνέκλεισε Καρχηδονίους.*

1029) Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς] Tradit Diodorus XX. cp. 21. ad Ol. CXVII, 3. Occurrit Nicoclis nomen ap. Polyae. I. VIII, 48. et ap. Athen. lib. VIII, 11 p. 352 D. Idem Νικοκλέων nominatur ab Auctore indicis libri Diodor. XX., et ab eodem Athen. p. 349 R., moxente Wesselingio, qui simul de eo confecti iubet magnam Animadversorem ad Athen. lib. VIII, 9 et P. Leopardi lib. I. Einendatt. cp. 10.

1030) Εὐμηλος] Enarrat Diodorus lib. XX. cpp. 22—25. coll. Wessel. ad a. Ol. CXVII, 3. : cuius loci summam breviter complexus est Scaliger. Cf. ad Ol. CVII, 4., et ad Ol. CXIX, 1.

1031) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς] Archon Athenis fuit Ol. CXVII, 4. ex Diodoro XX, 27 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 12. Meminit eius Athen. XII. cp. 11. p. 542 B.

1032) Πολυσπέρων κατήγαγεν] Testatur Diodorus XX, 28 init. ad h. a., ubi vid. egregiam Wesselingii annotationem. Porphyrio mater Herculis *Μαρόλη* audit ap. Eus. χρον. λογ. p. 63, 4.

1033) Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερσονήσῳ] Testis est Diodorus XX, 29 init. ad Ol. CXVII, 4.

νίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ξ', μῆνας ι' ¹⁰³⁴). Ἀρεὺς δὲ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη μδ' ¹⁰³⁵). Οἱ Συρακούσιοι Ἀμίλκην τὸν Καρχηδονίων στρατηγὸν ἐξώγρησαν, καὶ ὀλίγῳ πλήθει δώδεκα μυριάδας πέλων καὶ πεντασχιλίους ἱππεὺς ἐνίκησαν ¹⁰³⁵). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἀππίος Κλαύδιος ὁ τιμητὴς τὸ καλούμενον Ἀππίον ὕδωρ κατήγαγε, καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένην Ἀππίαν ὁδὸν λίθοις κατέστρωσε ¹⁰³⁶).

ΟΛ. ΡΙΗ. Ἀνδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον ¹⁰³⁷). Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον, περιοδονίχης, ἄλῃπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις ¹⁰³⁸).

α. ΧΑΡΙΝΟΣ ¹⁰³⁹). Πτολεμαῖος ὁ Λάγου εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπλευσε ¹⁰⁴⁰). Βωμίλκην ἐπιθέμενον τυραννίδι οἱ Καρχηδόνιοι αἰχίσαντες ἀνείλον ¹⁰⁴¹). Ἐπικούρος γράφει τὰς πρὸς Πολύαινον ἐπιστολάς ¹⁰⁴²).

β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ ¹⁰⁴³). Φιλόχορος ἐν τῇ ὀγδόῃ Αἰθίδος. Τοῦ γὰρ Ἀναξικράτους ἄρχοντος εὐθὺς μὲν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις ἐάλω. ὁ δὲ Δημήτριος ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγάρων κατεσκευάζετο τὰ πρὸς τὴν Μουνυχίαν. καὶ τὰ τεῖχη κατασκάψας ἀπέδωκε τῷ δήμῳ [τὴν πολιτείαν], ὕστερον δ' ἐξηγγέλθησαν πολλοὶ [τῶν] πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. τῶν δὲ εἰσαγγεληθέντων τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἀνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ, τοὺς δὲ ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν ¹⁰⁴⁴). Δείναρχος ὁ ῥήτωρ ἐξελθὼν Ἀθήνηθεν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας παραγίνεται ¹⁰⁴⁵), καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐπιμελητὴς τῆς

1034) Κλειμένης ὁ Λακεδαιμονίων] Diodorus XX, 29 Demetrio Archonte: Κλειμένης ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ξ' ἐξήκοντα [In Scaligeri textu ἔτη ξ' expressum erat pro ἔτη ξ', errore typothetae, quem iam notavit Clintonus FF. III. II. Append. III. p. 230] καὶ μῆνας δέκα. Et profecto inter Olymp. CII, 3., quo Cleomenes regnum auspicatus est [v. not. 741.], et Olymp. CXVII, 4. sexaginta anni interiecti sunt. Proinde non moramur Diodori librariorum, alio loco XV, 60. eidem Cleomenis regno ἔτη τριάκοντα καὶ τέτταρα tribuentes. Qui sane, ut acute animadvertit Dindorfius, **PA** pro **AA** habuisse videntur.

1035) Ἀρεὺς δὲ ὁ υἱὸς] Testis Diodorus eodem loco. Diodori codd. Laurent. et Paris. reg. pr. Ἀρεῖον, caeteri Ἀρέτας tenent. Restituit Ἀρεὺς Scaliger ex Athenaeo I. IV. c. 9. p. 142 B. et Pausan. I, 13, 3. III, 6, 2. VI, 15, 5. „Sed Ἀρέτας non est nomen Laconicum, et manifesto legendum Ἀρεὺς.“ Scaliger Isagog. Can. lib. III. p. 340.

1036) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἀππίος Κλαύδιος] Tradit Diodorus XX. cp. 36. ad Ol. CXVII, 4. Dissentit Frontinus, qui lib. I, 5 de Aquaeduct. ante hos duos annos aquam Appiam inductam ponit Coss. M. Valerio Maximo, P. Decio Mure a. Chr. 312. U. C. 442: quam temporis notationem veniorem dicit Wesselingius ad Diod. I. I.

1037) Ἀνδρομένης Κορίνθιος] Ex Africano apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Sed ex Diodoro XX, 37 Apollonides Tegeata Ol. CXVIII. stadio vicit. Indicavit igitur Scaliger Eusebii et Diodori dissidium. Sed apud Eusebium Ἀνδρομένης Κορίνθιος delendus est.

1038) Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος] Totidem verbis refert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42. Cramerii Anecd. Graec. Paris. Vol. II. p. 147 autem ἄλῃπτος pro ἄλῃπτος, quae Scaligeri coniectura esse videtur, exhibent. Cf. Scal. Add. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 428, b extr.

1039) Χαρίνος] Χαρίνος, qui in Archontum catalogo apud Dionys. Dinarch. II. p. 116, 11 mendose scribitur Κεῖριμος, Athenis praetor fuit Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. cp. 37. init. Meminit Charini etiam Seneca, qui Epp. XVIII.: „Hoc certe, inquit, (Epicurus) in his epistolis ait, quas scripsit Charino magistratu ad Polyacnum.“

1040) Πτολεμαῖος ὁ Λάγου] Petit Graeciam Ptolemaeus, eius civitates in libertatem vindicaturus, Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. cp. 37. coll. XIX. cp. 62.

1041) Βωμίλκην ἐπιθέμενον] Diodorus XX, 43 seq. ad Ol. CXVIII, 1. refert.

1042) Ἐπικούρος γράφει] Transtulit Scaliger verba Senecae, s. n. 1039. ascripta.

1043) Ἀναξικράτης] Archon Athenis Ol. CXVIII, 2. ex Diodoro XX, 45 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 12. 113, 12. 16. 114, 13. Meminerunt eius Philochorus apud Dionys. in Din. p. 113, 35, Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 843 C. 850 D. 852 A, Diogenes X, 2.

1044) Φιλόχορος ἐν τῇ ὀγδόῃ Αἰθίδος] Haec iisdem, quibus Scaliger verbis, ex Philochori octavo Atticae historiae libro [Fragm. Phil. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 79 seq.] refert Dionysius in Dinarch. II. p. 113, 35, cuius textum verbis in parenthesis collocatis supplevimus. Vid. Siebel. not. 129. p. 80 coll. not. nostr. 1046.

1045) Δείναρχος ὁ ῥήτωρ] Auctor Dionysius Dinarch. II. p. 113, 15: ἐξελθὼν δὲ τῆς πόλεως [scil.

- α πόλεως γεγεννημένος ὑπὸ Κασσάνδρου, πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Ἀντιγόνου υἱὸν περὶ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἔτυχε παραπομπῆς, καὶ τὰ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἀπογινώσκων ἐφυγεν εἰς Θήβας, ὕστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἔτη δέκα τῆς πόλεως ἐπιστατήσας¹⁰⁴⁶). p. 331 a.
- Δημήτριος τὴν Μουνυχίαν κατασκάψας ὁλόκληρον τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων αὐτονομίαν ἀποκατέστησε μετ' ἔτη ιε' ὕστερον τοῦ καταλυθῆναι τὸν δῆμον ὑπὸ Ἀντιπάτρου ἐν Λαμιακῇ πολέμῳ¹⁰⁴⁷). Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀντίγονος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸν Ὀρόντην ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας¹⁰⁴⁸). Δημητρίου Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ νικήσαντος, ὁ πατὴρ Ἀντίγονος διάδημα περιθέμενος τὸ λοιπὸν ἐχρημάτισε βασιλεὺς, συγχωρήσας καὶ τῷ υἱῷ Δημητρίῳ τῆς αὐτῆς τυγχάνειν προσηγορίας καὶ τιμῆς. ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ διάδημα καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλέα, παραπλησίως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ δυνάσται πάντες¹⁰⁴⁹). Κατὰ τὴν Λιβύην Ἀγαθοκλῆς εὐημέρησεν, Ἰτύκαν καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορκήσας¹⁰⁵⁰).
- γ. ΚΟΡΟΙΒΟΣ¹⁰⁵¹). Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ Ἀτιθίδος. τοῦ δὲ ἐνιαυτοῦ τούτου διελθόντος, ἐτέρον δ' ἐσιόντος, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγένετο τοιοῦτο. Κύων εἰς τὸν τῆς Πολιάδος νεῶν ἐλκευθεῖσα καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον, ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκείου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πατριον δὲ ἐστὶ τοῖς Ἀθηναίοις, κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν. Περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῇ ἱερῇ μεθ' ἡλίου τ' ἐξέχοντος, καὶ οὖσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπὶ τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής. Ἡμεῖς δ' ἐρωτηθέντες ὑπὲρ τε τοῦ σημείου καὶ τοῦ φαντάσματος, εἰς ὃ φέρει, φυγάδων κάθοδον ἔφαμεν προσημαίνειν ἀμφοτέρω, καὶ ταύτην οὐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἐσομένην, ἀλλὰ ἐν τῇ καθεστῶσῃ πολιτείᾳ, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσθῆναι συνέβη¹⁰⁵²). Διονύσιος ὁ τῆς

Ἀθήνηθεν) καὶ ἰλθὼν εἰς Χαλκίδα τὴν ἐν Εὐβοίᾳ, τὸν ἀπὸ Ἀναξικράτους χρόνον ἕως Φιλίππου, πεντεκαίδεκα ἔτη γινόμενον, ἐκεῖ διέτριψεν (scil. ὁ Δείναρχος). Meminit rei etiam Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. Dinarch. p. 850 D.

1046) καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς] Testatur Diodorus XX. cp. 45. med. ad h. a. Cf. Euseb. Hieronym. ad Ol. CXVIII, 1. Mai. Arm. ad Ol. CXVIII, 3. coll. Scal. Animadv. p. 129 h. et Syncell. p. 274 D.

1047) Δημήτριος τὴν Μουνυχίαν κατασκάψας] Testis Diodorus XX. cp. 46. init. ad Ol. CXVIII, 1. Cf. Plut. Demetr. cp. 10.

1048) Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Tradit Diodorus XX. cp. 47. ad Ol. CXVIII, 2. Ἀντιγονίαν nominat Diod. Dind. Cf. Strab. XVI. p. 516, 21 sqq., Liban. Antioch. p. 348 C, Io. Malelae Chronogr. p. 254 sqq.

1049) Δημητρίου Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ] Pugnae navalis, qua Ptolemaeus vicit Demetrius, descriptio extat apud Diodorum XX, 52 ad Ol. CXVIII, 2. Verba ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε aut. consulo mutilavit Scal., sed tum illud καὶ ante ἀνέλαβε delendum erat, aut nolens omisit haec: σὲ δὲ τῇ ψυχῇ ταπεινωθεὶς διὰ τὴν ἥτταν καὶ αὐτὸς ἀνέλαβε. Caetera, quae commemorat Scaliger, extant in eiusd. lib. cp. 53.: οἱ λοιποὶ δυνάσται πάντες i. e. Σλευκος καὶ Ἀναίμαχος καὶ Κασσανδρος (Diod. cp. 53.) καὶ Ἀγαθοκλῆς, qui tamen postremus non diadema, sed coronam capiti suo imposuit. Diod. cp. 54.

1050) Κατὰ τὴν Λιβύην] Refert Diodorus lib. XX. cp. 54. ad Ol. CXVIII, 2. Εὐημέρησιν de suo posuit Scaliger, narrationem Diodori summationem complectens.

1051) Κόροιβος] Summo apud Athenienses magistratu functus est Ol. CXVIII, 3. ex Diodoro XX. cp. 73. init., ubi Κόροιβος restituerunt V. D. pro Κόρυθος ex Dionysio Dinarch. II. p. 116, 14. Caeterum hic Coroebus primus est Ἰερὲς τῶν Σωτήρων appellatus, qui magistratus sublati Archontibus eponymis in Antigoni et Demetrii honorem constitutus usque ad Ol. CXXIII, 1. perduravit, sed non continuo, ut vulgo existimatur, ordine, immo inmixtis hic illic etiam Archontibus. Diodorus et Dionysius inter sacerdotes et Archontes non discernunt: quod discrimen in actis publicis accurate observatum est. Scrupulos de hac re tibi forsitan obortos removebit I. G. Droysen. in Mus. Rhén. F. G. Welck. et F. Ritschl. Nov. ord. cycl. II. fasc. III. p. 387 — 404. a. 1842. Vid. Plut. Demetr. cp. 46., Corsin. F. A. II. p. 93 seq., Clint. F. Hell. II. Introd. p. XIII. not. t. App. p. 390 not. t.

1052) Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ] Refert e Philochori [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 2. 80] nono historiae Atticae libro Dionysius vit. Dinarch. II. p. 113. 41. De Iove Herceo vid. Vales. ad Harpocrat. a. v. Ἑρκ. Ζεύς.

Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη λβ'. Τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενοι υἱοὶ Σάθρας καὶ Κλέαρχος ἥρξαν ἔτη ις' ⁽¹⁰⁵³⁾.

δ. ΞΕΝΙΠΠΟΣ. οἱ δὲ ΞΕΝΙΑΣ ⁽¹⁰⁵⁴⁾. Πόλεμος Ἀντιγόγου πρὸς Ῥοδίους ⁽¹⁰⁵⁵⁾.

ΟΛ. ΡΙΘ. Ἀνδρομένης Κορίνθιος στάδιον ⁽¹⁰⁵⁶⁾.

α. ΦΕΡΕΚΛΗΣ ⁽¹⁰⁵⁷⁾. Δημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον τοὺς Ῥοδίους πολιορκήσας τέλος αὐτοῖς σπένδεται ⁽¹⁰⁵⁸⁾. Εὐμήλου τοῦ Βοσπόρου βασιλέως τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη χ' ⁽¹⁰⁵⁹⁾.

β. ΛΕΩΣΤΡΑΟΣ ⁽¹⁰⁶⁰⁾.

γ. ΝΙΚΟΚΛΗΣ ⁽¹⁰⁶¹⁾. Ἰέρων τοῦ Ἱεροκλέους Συρακουσίων τυραννεῖ ⁽¹⁰⁶²⁾.

1053) Διονύσιος ὁ τῆς Ἡρακλείας] Auctor Diodorus XX. cp. 77. init. ad Ol. CXVIII, 3. Σάθρας ex coniectura Scaliger dedisse videtur: libri praebeant Ζάθρας. Cf. Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV., qui Dionysio XXX. annos tribuit, et pro Ζάθρας offert Ὀζάθρας, recipiente Dindorfio. Vid. etiam Iustin. XVI, 5: Nam frater Clearchi, Satyrus, eadem via tyrannidem etc., ad quem locum cf. Scheffer., uti Wessel. ad Diod. l. l.

1054) Ξένιππος· οἱ δὲ Ξενίας] Ξένιππος Atheniensium Ol. CXVIII, 4. Archon appellatur a Diodoro XX. cp. 81. init. sec. plerosque codd., sed Laurent., Paris. reg. pr., Steph. marg. Εὐξένιππον nōminant, uti est in Dionysio Dinarch. II. p. 116, 14. Atque sic in Diodoro exprimendum curaverunt Wesselingius et Dindorfius. Ξενίας vero Archon, qui a Pseudo-Phutarcho Vitt. X. Oratt. p. 850B. asseritur, non eponymum, sed pseudoponymum habendum esse demonstrat Corsinus F. A. T. IV. p. 69. Cf. Taylori praef. ad Demosth. orat. in Mid. et Boeckh. in Act. Acad. Boruss. a. 1827. p. 155.

1055) Πόλεμος Ἀντιγόγου πρὸς Ῥοδίους] Testis est Diodorus XX. cp. 81. init. ad Ol. CXVIII, 4.

1056) Ἀνδρομένης Κορίνθιος] Testes sunt Africanus apud Euseb. chron. log. p. 42 et Diodorus XX. cp. 91.

1057) Φερεκλῆς] Archon Athenis Ol. CXIX, 1. ex Diodoro XX, 91 init. et Dionys. Dinarch. II. p. 116, 15.

1058) Δημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον] Diodorus variis, quae Demetrius frustra fecerit, Rhodi expugnandae periculis enarratis, additisque pacis (XX. cp. 98.), quae Antigono et Ptolemaeo adhortantibus tandem inita sit, conditionibus, sic pergit cp. 100.: οἱ μὲν οὖν Ῥόδιοι πολιορκηθέντες ἐνιαύσιον χρόνον τοῦτω τῷ τρόπῳ κατέλειψαντο τὸν πόλεμον. Finita est Rhodi obsessio vere. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 186.

1059) Εὐμήλου τοῦ Βοσπόρου] Auctor Diodorus XX. cp. 100. extr. ad Ol. CXIX, 1. Eum, annos V., totidemque menses (cf. Diod. XX, 25, 100) dominatum, excepit filius Spartocus IV. (cf. ad LXXXV, 3., LXXXVI, 4., XCVI, 4., CVII, 4., CXVII, 3.) Pertinent huc tituli apud Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 107. et Vol. II. 2105. 2120. Post Spartocum, qui usque ad Ol. CXXIV, 1. regnavit (Diod. XX, 100.), annales ad huc cogniti vacui sunt, neque quidquam de proximis regibus narratur usque ad Parysadem ultimum, qui teste Strab. VII. p. 214, 40., barbaris tributa exaggerantibus, Mithridati imperium concessit nuno ante Chr. 94. (a. V. C. 660.). Cf. Niebuhr's Opuscula phil. hist. min. I. p. 388.

1060) Λεώστρατος] Archon Athenis Ol. CXIX, 2., auctoribus Diodoro XX, 102 et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 15.

1061) Νικοκλῆς] Ol. CXIX, 3. praetor Atheniensium, testibus Diodoro XX, 106 et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 15.

1062) Ἰέρων τοῦ Ἱεροκλέους] Verba Pausaniae, quae ante oculos habuit Scaliger, haec sunt lib. VI. cp. 12, 2: Παρὰ δὲ τοῦ Ἱέρωνος τὸ ἄρμα ἀνὴρ ἐστὶν ὁμώνυμός τε τῷ Λευκομένους καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ οὗτος τυραννήσας. Ἱέρων δὲ ἐκαλεῖτο Ἱεροκλέους. Μετὰ δὲ τὴν Ἀγυθοκλέους τοῦ πρότερον τυραννήσαντος τελευτὴν Συρακουσίοις αὐτῆς ἀνυπερβίβη τυραννος ὁ Ἱέρων οὗτος, τὴν δὲ ἀρχὴν εἶχεν ἔτι δευτέρῳ τῆς ἑκτῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εἰκοσι καὶ ἑκατὸν, ἣν Κερνηαῖος στάδιον ἐνίκησεν Ἰδαῖος. Hic locus mirum quantum vexavit Pausaniae interpretes. Uti nos ascripsimus, eum ediderunt Schubartius et Walzins. Verbum ἑκτῆς nimirum, omissum quidem in cod. Paris., sed a codd. Lugdun. duobus oblatum, uncis inclusit Clavierus, tacite sine uncis posuit Bekkerus, asterisco notavit Siebelisius. Schubartius et Walzins nomen numerale in τῆς latere putant, sive Γς i. e. τρίτης sive ἑκτῆς malueris. Hoc cum Casaubono, Petito, Simsono, Corsino, Wesselingio, Valckenario requirit Palmerius. Is „Non potest, inquit Exercitt. p. 405, hic Olympiadum numerus cum historia congruere. Nam Hiero ille mortuus est, Livio teste, paulo ante, quam Consules fierent Q. Fabius IV. et Claudius Marcellus III. U. C. 539., qui annus secundus est Olymp. CXLI. unde si Pausaniae numerus bene se haberet absurdum sequeretur, Hieronem scilicet regnasse annos 84; sed eodem Livio teste (lib. 24, 4) vixit tantum 90 annos. Lucianus in Macrobii duos annos addidit, et ait eum vixisse annos 92. Nihil igitur certius est Pausaniam falsum fuisse, si ita scripsit, ut est editum, sed procul dubio aliter scripserat. . . . Scriptum fuerat: ἔτι δευτέρῳ τῆς ἑκτῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εἰκοσι καὶ ἑκατὸν, optime. Exscriptor putavit τῆς ἑκτῆς repetitionem esse vitiosam, et forte τὸ ἑκτῆς scriptum inveniebat non satis coniunctum, et ideo putavit τὸ ἑκτῆς esse delendum, cum debebat cunctius legere ἑκτῆς, et si recensio Olympiadum aliquid fidei meretur (et meretur quidem, sive eius compiler fuerit Scaliger, sive ex quidam antiqua scheda eam publicaverit), nostra coniectura veritate nititur. Nam Olympiade

δ. ΚΑΛΛΙΑΡΧΟΣ¹⁰⁶³).

ΟΛ. ΡΚ. Πυθαγόρας Μάγνης σιάδιον¹⁰⁶⁴). Πάλην Κερᾶς Ἀργεῖος, ὃς χηλὰς ἀπέσπα
βοῶς¹⁰⁶⁵).

α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ¹⁰⁶⁶). Ἀρχιεσίλαος ὁ φιλόσοφος ἤχμαζε¹⁰⁶⁷).

β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ¹⁰⁶⁸).

γ. ΜΝΗΣΙΔΗΜΟΣ¹⁰⁶⁹).

δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ¹⁰⁷⁰).

ΟΛ. ΡΚΑ. Πυθαγόρας σιάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷¹).

α. ΝΙΚΙΑΣ¹⁰⁷²).

β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ¹⁰⁷³).

γ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ¹⁰⁷⁴).

δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁰⁷⁵).

126. ponitur *Idaeus Cyrenaeus stadium vicisse* Sed nisi ponamus *Hieronymum Hieronis* huius nepotem fuisse binominem, et etiam *Hieronem* vocatum fuisse, nunquam a lata liberabimus hoc loco *Pausaniam*, nec ita etiam omnino a culpa liberabitur, qui hunc *Hieronem*, de quo loquutus est, a quodam *Dinomene* caesum fuisse ait: est eius proculdubio παρόρημα, vel μνημονικὸν σφάλμα. Nam ex *T. Livio* lib. 24. discimus, *Hieronymum*, *Siciliae* tyrannum vel regem, ab illo *Dinomene* caesum fuisse, non vero, ut hic dicitur, eius avum *Hieronem*. Atque *Ol. CXXVI, 2.* *Hieronem στρατηγὸν* factum esse, concedit *Clintonus* FF. III. II. p. 281 not. v., ipse tamen regni eius initium in *Ol. CXXVII*, exeunt. collocare et ἐξδόμης ap. *Paus.* supplere mavult. Quam coniecturam, a *Kruegero* improbatam, ipse in *Supplem. Tom. III. a. 1830. p. 615* relucit auctor. *Scaliger* autem *Hieronis* auspicia anno *Olymp. CXIX.* tertio intulit calami errore, cum ea potius *Olymp. CXXVI, 2.* assignare voluerit et ipse. Neque enim verba suprascripta aliunde potuit quam e *Pausania* haurire. Praeterea *Idaeum Olymp. CXXVI. stadio victorem* agnoscit. Vid. not. 1088.

1063) *Καλλίαρχος*] *Nicoeli* successit in praetura *Atheniensium* annua ex *Dionysio* *Dinarch. II. p. 116, 15.*

1064) *Πυθαγόρας Μάγνης*] Testis est *Africanus* apud *Euseb. χρον. λογ. p. 42.* Interpret *Armeniacus* ἀπὸ Μαιάνδρου adiciendum esse indicat.

1065) *Πάλην Κερᾶς Ἀργεῖος*] Totidem verbis tradit *Africanus* l. l. *Codex* καὶς offert, quod eodem modo quo *Scaliger* [cf. eius etiam *Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a.*] corrigit *Cramer* *Anecd. Graec. Paris. T. II. p. 147.*

1066) *Ἡγέμαχος*] *Archon* *Athenis Ol. CXX, 1.* ex *Dionysio* *Dinarch. II, 116, 16.*

1067) *Ἀρχιεσίλαος ὁ φιλόσοφος*] Auctor *Apollodorus* apud *Diog. lib. IV, 45 extr.*: ὁ δὲ προσηγμένος φιλόσοφος [i. e. *Ἀρχιεσίλαος, ὁ Σεύθου ἢ Σχέθου, Πιτανεὺς τῆς Αἰολίδος* segm. 28. init.] καθὰ φησιν *Ἀπολλώδωρος* ἐν χρονικοῖς, ἤχμαζε περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν *Ὀλυμπιάδα*. *Pitanen*, urbem *Aeolicam*, *Arcesilai* philosophi patriam fuisse, testatur etiam *Strabo* lib. XIII. p. 422 extr. Floruit *Olymp. CXXVII, 3. sec.* *Eusebium* [*Hieronymi, Ol. CXXVII, 1. Mai. Arm.*] Vixit annos 75. *Hermipp. ap. Diog. IV, 44.* Successit ei in regenda schola *Lacydes* *Olymp. CXXXIV, 4.* Quo fere tempore *Arcesilaum* defunctum confirmant, quae *Clintonus* in *Append. XXI. p. 378 seq. not. h.* collegit testimonia.

1068) *Εὐκτῆμων*] Praetura *Athenis* gessit post *Hegemachum*, teste *Dionysio* *Dinarch. II. p. 116, 16.*

1069) *Μνησιδημος*] Successit *Euctemoni* in praetura annua ex eodem *Dionysio* l. l.

1070) *Ἀντιφάτης*] *Archon* *Atheniensium Ol. CXX, 4.* ex *Dionysio* l. l.

1071) *Πυθαγόρας σιάδιον τὸ δεύτερον*] Testis *Africanus* apud *Euseb. χρον. λογ. p. 42.*

1072) *Νικίας*] Praetura *Athenis* gessit *Ol. CXXI, 1.* ex *Dionysio* II. p. 116, 17.

1073) *Νικόστρατος*] *Nician* in summo *Atheniensium* magistratu excepit *Nicostratus*, ex *Dionysio* l. l. *De Athenaei VI. p. 234 D. Ἀνχοστράτω*, quem huc refert *Corsinus*, vid. not. 757.

1074) *Ὀλυμπιόδωρος*] Successit *Nicostrato* *Ol. CXXI, 3.* ex *Dionysio* l. l.

1075) *Φίλιππος*] *Olympiodori* in annua *Atheniensium* praetura successorem *Dionysius* l. l. exhibet *Philippum*. Memoratur idem *Archon* praeterea in duabus veteribus *Inscriptionibus* ap. *Grut. p. CIOXXVII, 2.* et p. *IOCCCCXVIII, 2.*, quarum tamen altera perperam exhibet ἄρχωντος Φιλίππου. Applicatur ibi *Philippi* praetura anno *XXXII.* *Ptolemaei* *Soteris*, numeranturque inde a *Sosigene* *Archonte* [*Ol. CIX, 3.*] usque ad *Philippi* magistratum et *Menandri* mortem anni *LII.* At si *Philippus* *Archon* fuit *Ol. CXXI, 4.*, ab *Olymp. CIX, 3.* usque ad *Philippum* anni computantur non *LII.*, sed *XLIX.* Accedit difficultas e *Dionysio* orta, qui quum in *Dinarchio* *LXX.* *Archontum* seriem inde a *Nicophemo* *Olymp. CIV, 4.* exhibiturus, *LXVIII.* tantummodo nominet, ultimique asserat *Philippum*, manifesto dno omisit, quorum unum *Hegesium* inter *Antidem* et *Cephisodorum* ad *Ol. CXIV, 1.* supplivimus. Sed alter, quo quaerendus loco erit? Usque ad *Archontem* *Nicoedem* *Ol. CXIX, 3.*, in quo *Diodori* *Biblioth. lib. XX.* explicit, huius *Archontes* cum *Dionysianis* conveniunt. Addit *Dionysius* *Calliarchum*, *Hegemachum*, *Euctemonem*, *Mnesidemum*, *Antiphantem*, *Nician*, *Nicostratum*, *Olympiodorum*, *Philippum*: ut horum si alter alterum excepit, catalogum a lineamancum, *Philippum* autem anni quarti *Ol. CXXI.* *Archontem* credas. Nihilominus idem *Dionysius* in

ΟΛ. ΡΚΒ. Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον¹⁰⁷⁶).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΚΓ. Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷⁷).

α. Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου τελευτήσαντος τὴν σχολὴν διαδέχεται Στράτων Λαμψακηνός¹⁰⁷⁸).

β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁰⁷⁹). Μένανδρος Διοπείδους Κηφισιεύς κωμωδοποιὸς ἐτελεύτησεν ἐτῶν ν' καὶ [δ']¹⁰⁷⁹). Ποσειδίππος Κασσανδρεὺς υἱὸς Κυνίσκου κωμικὸς ἐδίδαξε¹⁰⁸⁰).

γ.

δ.

Dinarcho [II. p. 113, 17 et p. 114, 13] inde ab Anaxicrate Ol. CXVIII, 2. usque ad Philippum annos XV. numerat Dinarchi exulantis (cf. Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. II. p. 850 D. et Photius p. 426 b. 27. Bekker.), qui additi ad Ol. CXVIII, 2. Philippum Archontem fuisse anni primi Ol. CXXII. demonstrant. Suspicitur igitur quispiam, inter Nicoclem et Philippum unius nomen Archontis intercidisse. Sic Clintonus FF. HH. II. p. 190 annum Olymp. CXXI, 4. Olympiodorum inter et Philippum Archonte vacuum reliquit. Sed huic ego rationi hanc praefero emendationem: Ὀλυμπιόδωρος, δὲ Φίλιππος, qui proinde Philippus exemplo, fateor, prorsus singulari per biennium continuum fasces tenuerit. His confectis facilis se offert corrigendae Inscriptionis modus:

ἐτῶν ν', τῷ β' ἔτι ἄρχοντας Φίλιππον, κατὰ τὸ β' καὶ λ'
ἔτος τῆς Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος βασιλείας.

Profecto enim Philippi altera praetura inde a Sosigene numerata quinquagesima est. Subiecimus hanc rerum, modo commemoratarum, tabulam synchronisticam:

ΟΛ. ΡΘ. γ'.

ΡΙΔ. α'. ἡ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ
ἔτους λήγοντος

ΡΙΔ. β'. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου
ἔτος πρῶτον

ΡΚΑ. δ'. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου
ἔτος λα'

ΡΚΘ. α'. Πτολεμαίου ἔτος λβ'.

Σωσιγένης ἄρχοντας Μένανδρος ἐγεννήθη.
Ἡγήσιου ἄρχοντας.

Κηφισοδώρου ἄρχοντας.

Φίλιππον ἄρχοντας τὸ α'.

Φίλιππον ἄρχοντας τὸ β' Μένανδρος ἐτελεύτησεν
ἐτῇ γεγονώς ν'.

Aliter iudicat Corsinus Fast. Att. IV. p. 74. 76. 77. 78. I. p. 39 seq. II. p. 93, qui Philippum Dionysii Ol. CXXI, 4., et, sumpto ab Olymp. CXIV, 4. Ptolemaei initio, Philippum Epigraphiae Ol. CXXII, 4. assignat.

1076) Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον] Testis Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1077) Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον] Idem auctor Africanus eodem loco.

1078) Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου] Apollodorus ap. Diog. V, 58: σχολαρχεῖν δὲ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἤρξατο [Στράτων] τῇ ἡμέρᾳ Ὀλυμπιάδι, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος ἐτῇ δακτυλοειδίᾳ. Itaque Theophrastus, qui Aristoteli Olymp. CXIV, 3. defuncto successerat, scholae annos XXXIV. praefuerat. Vid. not. ad ΟΛ. ΡΙΔ, γ'. Stratouem excepit Olymp. CXXVII, 1. Lycon. Vid. not. ad ΟΛ. ΡΚΖ. α'.

1079) Φίλιππος. Μένανδρος Διοπείδους] Testis vetus Inscriptio apud Gruter p. CIOXXVII. n. 2.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. ΔΙΟΠΕΙΔΟΥΣ.

ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.

ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. ΕΤΩΝ. Ν.

ΚΑΙ Β. ΕΠΙ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΤΑ. ΤΟ Β.

ΚΑΙ Α ΕΤΟΣ. ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

ΤΟΥ. ΣΩΤΗΡΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

De qua Inscriptione Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 131 a. disserens: „Luculentum sane, inquit, monumentum. Nam verissimum est, hunc fuisse annum XXXII. ab Alexandri morte (unde hic putatur exordium regni Ptolemaei Soteris), et hoc anno fuit praetor Philippus. Sed illud non verum, a praetore Sosigene ad praetorem Philippum i. e. a numero MDCLXXV. ad numerum praesentem MDCCXXIV. intercessisse annos LII. Triennio enim pauciores sunt. Sed in nostris collectaneis anno II. Olymp. CXXIII. sub cognomine sive eodem iterum praetore mortuus notatur annos natus LIV. imo LV. Sed ille non est annus XXXII. Pto-

ΟΛ. ΡΚΔ. Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον¹⁰⁸¹).

α. Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας Περγάμου βασιλεύει ἐπ' ἔτη κ' ¹⁰⁸².

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΚΕ. Λάδας Αργιεύς στάδιον¹⁰⁸³).

α. ΓΟΡΓΙΑΣ¹⁰⁸⁴). Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος ἐγεννήθη¹⁰⁸⁵).

Iemaci Soteris. In prolegomenis Aristophanis: τελευτᾷ δ' ἐν Ἀθήναις ἐτῶν ὑπάρχων 38. quot annorum vetus inscriptio." Quibus respectis supra in textu δ' post ν' καὶ . . . exciderit. Quam litteram in parenthesi positam supplevimus. De Menandro cf. etiam alteram Inscriptionem ap. Gruter. p. 10CCCCXVIII. n. 12. hanc:

MENANDROΣ. ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ.
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ.
ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. ΕΤΩΝ. Ν.
ΚΑΙ. Β. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.
ΦΡΑΙΠΛΟΣ.

De quibus quomodo nos iudicemus, supra not. 1075. aperuimus. Qua in sententia nos confirmat etiam Eusebius, qui Menandrum ipso Ol. CXXII. anno primo obisse scribit, nec non Gellius, qui NN. AA. 17, 21. Livium Andronicum 52. annis post Menandri obitum primam fabulam docuisse narrat: id quod factum esse constat Ol. CXXXV, 1. Cf. Aug. Meinek. de Menandri et Philemonis Vita et Scriptis, qui tamen non sentiens corruptelam Inscriptionum, praesertim quum Anonymus περὶ κωμῶδας p. XII. et Apollod. ap. Gell. 17, 4. Menandrum LII. annorum faciant defunctum, annum eius emortuale Ol. CXXII, 3. figit. Caeterum Menandrum Ol. CXXII, 1. defunctum annotat Muellerus Hist. Litt. Gr. Tom. II. p. 270 not. 1., sine dubio ille Eusebium exprimens. Clint. FF. HH. II. p. 193 mortem eius Olymp. CXXII, 2. assignat. Cf. Droysen. loco not. 1051. laudato.

1080) Ποσίδιππος] Auctor Suidas s. v. Ποσίδιππος [Ποσίδιππος Diog. Laërt. lib. VII, 27.] Κασσανδρείς [cf. Steph. s. v. Κασάνδρεια], υἱὸς Κυρίσκου, τρίτῳ ἔτι μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον [i. e. e nostris calculis Ol. CXXII, 4.] διδάξας, κωμικός. ἴσθι δὲ τὰ δράματα αὐτοῦ ἕως τῶν λ'. Scaliger igitur etsi Menandrum Ol. CXXIII, 2. defunctum scripsit, tempus tamen, quo Posidippus docuerit, ex intentato Inscriptionis calculo, secundum quem Menandri obitus 52. annis post Ol. CIX, 3. i. e. Olymp. CXXXII, 3. accidit, definitum videtur. Vid. Eudoc. Violar. p. 359 coll. Meinek. Histor. Crit. Com. Graec. p. 482.

1081) Φιλόμηλος Φαρσάλιος] Testis est Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 147 duplici λ Φιλόμηλος exhibent.

1082) Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας Περγάμου] Successio regni Pergameni secundum Strabonem XIII. p. 429 haec fuit. Primus regnavit Philetaerus annos XX., tum Eumenes I. a. XXII., cui succedens Attalus I. annos imperavit XLIII. Hunc excepit Eumenes II., rexitque Pergamum a. XLIX., post quem quum Attalus II. annos XXI. regnum administrasset, Attalus III. Philometor successit, qui post V. annorum regnum defunctus est, Romanis heredibus nuncupatis. Regnatum igitur est Pergami annos CLX: quem numerum ubi de Ol. CLXI, 4., quo anno Attalum defunctum notat Scaliger, deduxeris, efficietur, ut Philetaerus Olymp. CXXI, 4. auspiciatus esse videatur. Cur igitur illum Olymp. CXXIV, 1. aut potius 4. regnare coepisse arbitratus est Scaliger? Nimirum prima causa haec est, quod (cf. nostra ad Ol. CXLVI, 1. s. n. 1179.) Eumenes II. non XLIX., quot Strabo, sed XXXIX. regni annos assignandos putavit. Quae quidem opinio quibus causis nitatur, infra exponetur. Accedit, quod Eumeneum II. vicesimo primo, Attalum III. quinto regni anno defungi fecit: proinde ut regnum Pergamenum nonnisi CXLVIII. annos stetisse videatur: quos ubi de Ol. CLXI, 4. deduxeris, primordia regni in Ol. CXXIV, 4. inciderint. Atque huic profecto anno Ol. CXXIV. quarto Scaligerum Philetaeri initium assignare voluisse, vel ex eo probabile est, quod in Ol. CXXIX, 4. Eumeneum I. confert, eique postquam avunculus annos XX. regnaverit, gubernacula imperii delata ait. Quum vero Attali III. mors rectius Ol. CLXI, 3. ascribatur, Philetaeri quoque auspicia tertio potius anno Ol. CXXIV. persuerim. — Fuit autem Philetaerus ἀνὴρ Τιανός (Τιανεύς) ex Τητίου sive Τυτίου, urbe Ponti, oriundus (Strab. XII. p. 374, 35.) Θλιβίας ἐκ παιδός (Strab. XIII. p. 428, 56.): qui qua ratione regnum Περγάμου τῆς ἐπὶ Καίῳ occupaverit, exponit praeter Strabonem lib. XIII. l. I. Pausanias I, 10, 3. Cf. App. Syr. 63. et Lucian. Macrob. 12.

1083) Λάδας Αργιεύς] Ladas Aegiensis, non, uti vult Africanus apud Eus. χρον. λογ. p. 42, Aegensis, stadio vicit Ol. CXXV. ex Pausania III, 21, 1. X, 23, 5. Erat enim Ladas Argivus ex Aegio, cuius incolae Αργιεύς, non ex Aegis, urbe et Achaica, et Euboica, quarum incolae Αργαῖοι audiebant. Cf. Strab. VIII. p. 265 seq. Praeter hunc Ladam Aegiensem stadionicam fuit etiam alter Ladas, de longiore iste curriculo in Olympicis coronatus. Cf. Paus. III, 21, 1. II, 19, 6. Idem Ladae stadium VIII, 12, 3. memorat.

1084) Γοργίας] Auctor est Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. II. p. 847 D.: χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἀθηναῖοι

β. *ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ*¹⁰⁸⁶). Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα στρατεία τε καὶ ἀπώλεια¹⁰⁸⁶).

γ. *ΔΗΜΟΚΛΗΣ*¹⁰⁸⁷). Τῶν Κελτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις¹⁰⁸⁷).

δ.

ΟΛ. ΡΚΖ. Ἰδαῖος, ἡ Νικάτωρ, Κυρηναῖος σιάδιον¹⁰⁸⁸).

α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος Ἀγλαοῦ ἐγεννήθη¹⁰⁸⁹). Εὐφορίων ὁ Χαλκιδεὺς φιλό-
φρος καὶ ποιητὴς ἐγεννήθη¹⁰⁹⁰). Πύρρος ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθη¹⁰⁹¹).

β.

γ.

δ. Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον καὶ Βενεοῦντον ἀποικίας ἀπέστειλαν¹⁰⁹²).

αἰτησὶν τε ἐν πρυτανείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδωκαν, καὶ αὐτῷ τιτελευτηκῶτι τὴν ἐκόντι ἀνέδισαν ἐν ἀγορᾷ, ἐπὶ Γοργίου ἄρχοντος, αἰτησαμένον αὐτῷ τὰς δωρεὰς ἀδελφίδου Δημοχάρους. Hunc vero Gorgiam praetorem Ol. CXXV, 1. assignandum esse, Scaligerum idem docuit vitarum auctor, paullo post addens, decennio post Gorgiae praeturam Pytharato Archonte eosdem quos Demostheni honores Demochari quoque, petente filio Lachete, decretos esse. Pytharatus autem, uti aliunde scimus, Ol. CXXVII, 2. summum Athenis magistratum gessit. Recte igitur Scaliger ad Ol. CXXV, 1. ascripsit Gorgiam praetorem.

1085) Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος] Chrysippus, Appollonidae [Apollonii Diog. Laert.] filius, Solensis aut Tarsensis, Cleanthis discipulus, Ol. CXLIII. anno aetatis septuagesimo tertio [octogesimo secundo ex Lucian. 20.] mortem obiit teste Suida s. v. Χρύσιππος. Debet sua Suidas Apollodoro ap. Diog. Laert. vit. Chrys. lib. VII, 184, cui tamen κατὰ τὴν γ' καὶ μ' καὶ ρ' ΟΛ. restituendum esse pro κατὰ τὴν γ' καὶ μ' ΟΛ., praeunte Vossio Hist. Graec. lib. I. p. 112, recte observat Menagius. Natus igitur est Chrysippus Olymp. CXXV, 1. Quodsi Diogenes et Suidas dubitant, Solensisne Chrysippus an Tarsensis fuerit, eam dubitationem sic tollit Strab. XIV. p. 462, 13. ut ipsum Chrysippum Solensem fuisse, patrem vero Tarso Solos migrasse testetur. Caeterum Scholae Stoicae successio haec fuit. Zenonem Citlensem excepit Cleanthes Assius [vid. Steph. s. v. Ἀσσος], hunc vero Chrysippus Solensis. Vid. Strab. XIII. p. 420 init., Plut. II. p. 605 B., Clem. Alex. Strom. I. p. 301 C.

1086) Ἀναξικράτης. Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα] Auctor est Pausanias X, 23, 9: ἰγένετο δὲ τῶν Κελτῶν στρατεία τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἀπώλεια Ἀναξικράτους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δ' εἴτι τῆς πέμπτῃς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ἱκοσι καὶ ἑκατόν, ἣν Λάδας Αἰγινὲς ἐνίκη σιάδιον.

1087) Δημοκλῆς. Τῶν Κελτῶν] Pausan. I. I. sic pergit: τῷ δὲ εἴτι τῷ ἐφεξῆς Δημοκλέους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, οἱ δὲ αὐτίς ἐς τὴν Ἀσίαν διαβαλόντων οἱ Κελτοί.

1088) Ἰδαῖος, ἡ Νικάτωρ] Haec ad verbum Scaliger ex Africano ap. Euseb. chron. log. p. 42 mutatus est. De Idaeo Cyrenaeo praeterea auctor est Pausanias VI, 22, 2.

1089) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος] Tradit Suidas s. v. Ἐρατοσθένης. Ἀγλαοῦ, οἱ δὲ Ἀμβροσίον, Κυρηναῖος. . . . ἐτέχθη δὲ ρκζ' Ὀλυμπιάδι. Vid. Censorin. cp. 15. coll. Scal. Animadv. ad Euseb. n. MDCCCIII. et not. 1178.

1090) Εὐφορίων] Testatur Suidas s. v. Εὐφορίων Πολυμνήτων [Πολυμνήστου e conl. Aug. Meinek. in Euphor. suo. Gedan. a. 1823. 8.], Χαλκιδεὺς ἀπὸ Εἰβορίας, μαθητὴς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λυκίδου καὶ Πρυτανίδος, ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς Ἀρχιβοῦλου τοῦ Θηραίου ποιητοῦ, οὗ καὶ ἱρώμιος λέγεται γενέσθαι. ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ρκζ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε [Hoc additamentum historiae congruum negat Meinek. At vid. not. 1091.] καὶ Πύρρος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων. Cf. Prolegg.

1091) Πύρρος ὑπὸ Ῥωμαίων] Delibavit Scaliger e Suidae verbis modo ascriptis. Cf. Animadv. ad Euseb. n. MDCCCIII. p. 138 h. Significat autem Lexicographus sine dubio Pyrrhi, ex Sicilia reducis, cladem a. a. Chr. 275 U. c. 479. Olymp. ^{CXXVI, 1.} _{CXXVI, 2.} acceptam. Livius epit. XIV.: Curius Dentatus Pyrrhum

iterum ex Sicilia in Italiam reversum vicit et Italia expulit. Eutropius II, 14: Coss. deinde Curius Dentatus [II.] et Cornelius Lentulus adversus Pyrrhum missi sunt. Curius contra eum pugnavit . . . in consulatu triumphavit: primus Romae elephantos quattuor duxit. Cf. Fischer. Talib. chronol. Rom. p. 68.

1092) Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον] Auctore Velleio I, 14. coloniae Ariminum in Piceno, Beneventum in Samnio deductae sunt P. Sulpicio Sopho, Appio Caeci F. Claudio Coss a. a. Chr. 268. U. c. 486. i. e. Olymp. ^{CXXVII, 4.} _{CXXVIII, 1.} Eutropius II, 16 non debebat de conditis civitatibus loqui: Conditae a Roma-

nis civitates Ariminum in Gallia, et Beneventum in Samnio. Cf. Livius Epit. XV.: Coloniae deductae Ariminum in Piceno, Beneventum in Samnio. Hieronymus utramque coloniam perperam Ol. CXXIII, 2. [Omittunt Mai. Arm.] deductam esse tradit. Non dubitamus, quin Scaliger verba annotata in Olymp. CXXVII, 4. inferre voluerit. Scrupulum tamen hic calami Scaligeriani error, tanquam antiqui testis auctoritas, inagno iniecit Cluvero Ital. Antiq. I. p. 604. Caeterum Ἀρίμινον plerique Codd. apud Polyb. II, 23, 5. Ἀρίμινον uetus Aug. exhibet, quod receperunt Schweighauserus et Bekkerus. — Alterum oppidum Βενεοῦντον Strabo, Βενεβεντόν Appianus et Stephanus Byz., Βενιόεντον ἔχον Οἰνέβιντον Ptolemaeus appellat. Οἰνιουαντήν (χώρα) est apud Polyb. III, 90, 8.

ΟΛ. ΡΚΖ. Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁰⁹³).

α. Τὴν Στράτωνος σχολὴν Λύκων διεδέξατο¹⁰⁹⁴).

β. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ¹⁰⁹⁵). Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης τὴν Αἰγυπτίων βασιλείαν παραλαμβάνει¹⁰⁹⁶). Καλλίμαχος Βάττου καὶ Μεσάιμας ἤκμαζεν¹⁰⁹⁷). Ἐπίκουρος ἐτελεύτησε γεγονώς ἔτη οβ'¹⁰⁹⁸). Ἀντίλοχος ὁ τοὺς ἱστορας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν ἔτη φέρει τὰ πάντα τιζ'¹⁰⁹⁹). Ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον κατεκόπη¹¹⁰⁰).

γ.

δ. Ἀρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε¹¹⁰¹).

ΟΛ. ΡΚΗ. Σίλευκος Μακεδὼν στάδιον¹¹⁰²). Βελιστίχη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς ἐπὶ Θαλάσσης συνωρίδι πωλικῇ ἐνίκησε¹¹⁰³).

p. 332 a.

α. Ἀρσάκης ὁ Παρθναῖος κρατήσας τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς Μακεδόνες ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδίδωκεν· ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς¹¹⁰⁴).

1093) Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus apud Euseb. l. l.

1094) Τὴν Στράτωνος σχολὴν] Auctor Diogenes V, 68: ἀπηγγέσατο δὲ τῆς σχολῆς ἔτη τέσσαρα πρὶς τοῖς τετταράκοντι, Στράτωνος αὐτὸν (τὸν Λύκωνα) ἐν ταῖς διαθήκαις καταλιπόντος, κατὰ τὴν ρκ' Ὀλυμπιάδα. Fuit autem Lyco Astyanactis filius, e Troade oriundus [Diog. Laërt. V, 65], quem Straton in Lyceo successisse tradit etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 301 B.

1095) Πυθάρατος] Teste Apollodoro ap. Diogenem X, 15 magistratum Athenis summum gessit Ol. CXXVII, 2. Restituendum enim esse illo loco τῆς ρκ' Ὀλ. pro ρζ' Ὀλ., praeunte ad Theophr. Charact. p. 98 Casaubono recte censet Menagius in Obserratt. p. 264 a., simul coniecturam illam etiam Scaligerum ad oram libri annotasse affirmans. Meminerunt Archontis Pytharati Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. Demosth. p. 847 D, in decreto ad finem libri adiecto p. 851 C, et Cicero de Fato cp. 9. §. 19.

1096) Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης] Suidas s. v. Καλλίμαχος· υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάιμας, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰάσιως [leg. Ἰάσονος] γραμματικοῦ παρήειπε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιάς δὲ ἦν ρκ', ἥς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. Cf. Prolegg.

1097) Καλλίμαχος Βάττου] Refert Suidas verbis modo ascriptis. Gellius lib. XVII. cp. 21. Callimachum anno V. C. fere quadringentesimo nonagesimo, qui est Ol. CXXIX, 1., apud Ptolemaeum regem celebratum esse tradit. Cf. Prolegg.

1098) Ἐπίκουρος ἐτελεύτησεν] Testis Apollodorus apud Diog. Laërt. X, 15: καὶ τελευτῆσαι (τὸν Ἐπίκουρον) φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης [καὶ ἐκκοστῆς] καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Πυθάρατου, ἔτη βιώσαντα δύο πρὶς τοῖς ἑβδόμηκοντα. Idem tradit Cicero de Fato cp. 9. §. 19. Cnet. cf. Suid. s. v. Ἐπίκουρος. Obiit autem Epicurus Ἰασηλιῶνος δεκάτῃ ἱσταμένῳ, auctore Antiocho apud Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 309 C.

1099) Ἀντίλοχος ὁ τοῖς ἱστορας] Refert haec Clemens Alex. Strom. I. p. 309 C., cuius verba ad Ol. XLIX, 2. ascripsimus, ubi vide, quae annotavimus s. n. 164.

1100) Ἐν τῇ Ῥώμῃ] Testatur Syncellus p. 275 B.: ἐν Ῥώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν ἐκόπη νόμισμα· id quod Plinius Hist. Nat. lib. XXXIII. cp. 3. cum Zonara lib. VIII. cp. 7. p. 380 biennio post, C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. Ol. CXXVII, 2. a. a. Chr. 269. U. c. 485., factum enarrant, quinque annis ante bellum Punicum. Liv. epit. XV.: Tunc primum populus Romanus argento uti coepit.

1101) Ἀρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων] Viduus supra ad Olymp. CXXVII, 4. Arcum, Lacedaemoniorum regem, e vetere Eurysthenidarum familia oriundum, inde ab Ol. CXVII, 4. annos XLIV. imperitavisse. Quodsi verum est, non Ol. CXXVII, 4., sed Ol. CXXVIII, 4. obierit mortem. Scaliger igitur totius Olympiadis prochronismum commisit. Cf. eius Canon. Isagog. lib. III. p. 340.

1102) Σίλευκος Μακεδὼν] Testis est African. ap. Euseb. l. l.

1103) Βελιστίχη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας] Errat Scaliger. Tradit Pausanias V, 8, 3: συνέθενσαν δὲ ἑσπερον καὶ συνωρίδα πώλων, καὶ πώλων κλέητα. ἐπὶ μὲν δὲ τῇ συνωρίδι Βελιστίχην ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ Θαλάσσης γυναικα, Τληπόλεμον δὲ Λύκιον ἀναγορευθῆναι λέγουσιν ἐπὶ τῷ κλέητι, τοῦτον μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ τριακοστῆς τε καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς δὲ Βελιστίχης τὴν συνωρίδα Ὀλυμπιάδι πρὸ ταύτης τρίτῃ i. e. non, uti Scaliger vult, Ol. CXXVIII, seu, neutro excluso termino, uti calculos subducere Maii Armeniaca p. 153 cogunt, Ol. CXXIX. Scaliger addere debebat πρώτῃ· nulla enim victoriae pullicae ante Ol. CXXIX. inventio. Fuit haec Belistiche, quae Athenaeo lib. XIII. p. 576 F. cp. 5. Βελιστίχη et Clem. Protrept. ad Græc. p. 31 C. Βελιστίχης, Ptolemaei Philadelphi amica. Testimonium illud Eusebii Armeniacum his verbis graecis vindicat Niebulrius Opusc. I. p. 214: προστέθη συνωρίς πωλικῇ καὶ ἐνίκα Φιλιστίχας Μακεδὼν, simul asserens Φιλιστίχη Μακεδὼς esse rescribendum.

1104) Ἀρσάκης ὁ Παρθναῖος] Suidas s. v. Ἀρσάκης· e Syncello pag. 359 D. refert:

β.

γ. Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου¹¹⁰⁵). Ἐνταῦθα τὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀρχαιολογιῶν πραγματείαν κατέστρεψε Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς¹¹⁰⁵).

δ.

ΟΛ. ΡΚΘ. Φιλῖνος Κῶος στάδιον¹¹⁰⁶).

α. Βασιλεὺς Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀρθεὶς πόλιν ἑαυτῷ ὁμώνυμον ἀνεγείρει ἀντικρὺς Ἀσταχοῦ¹¹⁰⁷).

β.

γ. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν τὰ Πύθια ἐνίκησεν¹¹⁰⁸).

δ. Φιλεταίρου τοῦ Θλιβίου τελευτήσαντος, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Περγάμου Εὐμένης Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς ἐξ Εὐμένους ἐπ' ἔτη κβ'¹¹⁰⁹).

ΟΛ. ΡΑ. Φιλῖνος Κῶος στάδιον τὸ δεύτερον¹¹¹⁰).

α. Περσαῖος Δημητρίου Κιτιεύς φιλόσοφος, Ζήνωνος γνώριμος, ἤκμασε¹¹¹¹).

β.

γ.

Ἀρσάκης ὁ Παρθναῖος, τοὺς Μακεδόνας κρατήσαντις τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη ογ' ἐκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδίδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαὶ ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Iam vero Cyrus, a quo orditur Persarum regnum, Ol. LV, 1. imperium accepit (vid. nos ad Ol. LV. 1. s. n. 188.), cui anno si CCXCII. addideris, Arsacis initium Ol. CXXVIII, 1. invenietur. Cf. Scal. Isagog. Canon. lib. III. p. 323.

1105) Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ῥωμαίων] Auctor est Dionysius AA. RR. I. p. 7, 11 sqq., ubi de anno, ad quem usque opus suum, Ἀρχαιολογία Ῥωμαϊκὴ inscriptum, pertexturus sit, disserens καταβιβάζω δέ, inquit, τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Φοινικοῦ πολέμου, τὴν γενομένην ἐνιαυτῷ τρίτῳ τῆς ὀγδόης καὶ εικοστῆς ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάσιν, cuius quidem operis pars nonnisi ea, quae res, inde ab Urbis primordiis usque ad a. U. c. CCCXII. (M. Gegan. Macerin. II. T. Quinct. Capitol. V. Coss.) gestas, persequitur, aetatem tulit, ita ut de XX. libris, quot Dionysium scripsisse testis est Phot. cod. LXXXIII., temporum iniuriam experti sint novem. Cf. Voss. de Hist. Graec. II. p. 170 seq. Aliorum de primi belli Punici initio testimonia sedulo collegit Fischer. in Annal. Roman. p. 70 ad a. U. C. 490. a. Chr. 264.

1106) Φιλῖνος Κῶος] Testis est Africanus apud Euseb. I. I.

1107) Βασιλεὺς Νικομήδης] Hieronymus chron. lib. II. p. 141. Nicomedem amplificatam Astacum, Bithyniae urbem, Nicomediam nuncupasse testatur Olymp. CXXIX, 3., ad quem anoum notam istam sine dubio Scaliger ascribere voluit. Peccatum tamen Scaligeri in virtutem vertunt Mai. Arm. ad Ol. CXXIX, 1. coll. Sync. p. 275 D. et Chron. Pasch. p. 174 A. Verba, quibus Scaliger rem exposuit, Memnonis sunt apud Phot. cod. CCXXIV.: ὁ δὲ Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀρθεὶς πόλιν ἑαυτῷ ὁμώνυμον ἀνεγείρει ἀντικρὺ Ἀσταχοῦ. Cf. Tzetz. Chil. III. Hist. 115. v. 950., Paus. V, 12, 5., Strab. X, 316, 36.

1108) Μεγακλῆς Ἀθηναῖος] Haec tertia est, qua eadem Scholiastae Pindarici verba vexat Scaliger, conjectura. Ille vero in Prolegg. ad Pyth. VII. γέγραπται, inquit, ἡ ᾧδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ, νικῶσιν τὴν ὀγδοήκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα τεθρίπῳ. Quo in loco quum ad Ol. LXXV, 3. pro „πῇ Πυθιάδα“ κῇ Πυθιάδα, ad Ol. LXXXVIII. πῇ Ὀλυμπιάδα scribendum coniecisset Scaliger, his duabus conjecturis tertiam hoc loco addit, scilicet πῇ Πυθιάδα [Ol. CXXIX, 3.] corrigendum proponens. An forsitan Scaligeri notam ad Ol. CXXV, 3. protrahendam dicamus, ita ut corruptam Scholiastae lectionem exprimere voluisse videatur?

1109) Φιλεταίρου τοῦ Θλιβίου] Testatur Strabo lib. XIII. p. 429, 14 sqq. his verbis: διετέλει γοῦν (Φιλέταιρος ὁ Θλιβίος) ἔτη εἴκοσι κύριος ὢν τοῦ προουρίου (Περγάμου) καὶ τῶν χρημάτων (scil. ᾧ ἦν ὑπὸ Ἀνσιμάχου πεπιστευμένος). Ἦσαν δὲ αὐτῷ δύο ἀδελφοί, πρεσβύτερος μὲν Εὐμένης, νεώτερος δὲ Ἀτταλός, ἐκ μὲν οὖν τοῦ Εὐμένους ἐγένετο τῷ πατρὶ ὁμώνυμος Εὐμένης, ὅς περ καὶ διεδέξατο τὸ Πέργαμον, καὶ ἦν ἤδη δυνάστης τῶν κύκλῳ χωρίων· ὥστε καὶ περὶ Σάρδεας ἐνίκησε συμβαλὼν Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου. δύο δὲ καὶ εἴκοσιν ἄρξας ἔτη τελευτᾷ τὸν βίον. Eumenes I. annis XX. post Ol. CXXIV, 4. [rect. 3.] regnare coepit, i. e. Ol. CXXIX, 4. [rect. 3.] Cf. ad Ol. CXXIV, 1. et ad Ol. CXLVI, 1. s. n. 1179.

1110) Φιλῖνος Κῶος] Testis est Africanus apud Euseb. I. I.

1111) Περσαῖος Δημητρίου] Profecit Scaliger ex Diogene, qui lib. VII, 6. ὁ δὲ [ὁ Ζήνων] τοῦτο μὲν παρηγγέλουτο, Περσαῖον δὲ ἔνα τῶν γνωρίμων ἀπέστειλεν, ὃς ἦν Δημητρίου μὲν υἱός, Κιτιεύς [sic scribendum. Scaliger dederat Κιτιεύς] δὲ τὸ γένος καὶ ἤκμαζε κατὰ τὴν τριακοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἥδη γέροντος ὄντος Ζήνωνος. Persaenem, ab Antigono Coriothi praesidio praefectum, vindex Corinthiorum libertatis Aratus aut occidit [Paus. II, 8, 4. VII, 8, 1.] aut eiecit [Plut. vit. Arat. p. 1037 E.]. Cf. de Persaeo, Zenonis famulo, Bion. Borysthenit. apud Athen. lib. IV. p. 162 C. cp. 17., Origen. adv. Celsum lib. III., Gell. II, 18. — Archontem huius anni, a Scaligero neglectum, Arrhenidem appellat C. F. Hermannus in Enchir. Antiquitt. Graec. Archont. Catal., Niebuhrius autem Opuscul. hist. et philol. min. I. p. 459. Antirrhenidem. Vid. Corsin. FF. AA. IV. p. 90 coll. Prolegg.

δ.

ΟΛ. ΡΛΑ. Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹¹²). Τληπόλεμος Λύκιος κέλῃτι πωλικῶ
πρῶτος ἐνίκησε¹¹¹³).

α. Ῥωμαῖοι τὴν Λιπάραν τῶν Καρχηδονίων ἀφελόμενοι τοὺς ἐχθόνους Τιμασίθου
τοῦ πάλαι Λιπαραίων δυναστεύσαντος τῶν εἰσφορῶν ἀτελεῖς ἀφῆκαν¹¹¹⁴). Ξάν-
θιππος Λακεδαιμόνιος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ῥωμαίοις συμβαλὼν, λαμπρὰν
κατ' αὐτῶν νίκην ἀπήνεγκε, τρεῖς μυριάδας αὐτῶν κτείνας καὶ τὸν ὑπατον Ῥή-
γουλον αἰχμάλωτον λαβὼν¹¹¹⁵).

β.

γ. Σκιπίων ὑπατος Ῥωμαίων κατὰ Καρχηδονίων περὶ Λιπάραν πολεμῶν δεινῶς
ἐπταισε¹¹¹⁶).

δ. Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτεσι τὸν στόλον ἀπέβαλον¹¹¹⁷).

ΟΛ. ΡΑΒ. Ξενοφάνης Αἰτωλὸς στάδιον¹¹¹⁸).

α. Ἀτίλιος Ῥήγουλος, ὁ Ῥωμαίων ὑπατος, ἐλεινῶς μετὰ πάσης αἰκίας ὑπὸ τῶν
Καρχηδονίων βασανισθεὶς διεφθάρη¹¹¹⁹). Καρχηδόνιοι περὶ Πάνορμον τῆς Σι-

1112) Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς] Tradit Africanus apud Euseb. l. l. Addit Interpres Arm. apud Auct., dante Graeca Niebuhr l. l. p. 214: προστέθη μόνιμος πωλικός, καὶ ἐνίκη Ἰπποκράτης Θεσσαλός. Caeterum cf. Pausan. V, 8, 3. et notam nostram insequentem.

1113) Τληπόλεμος Λύκιος] Hunc primum Ol. CXXXI. novo illo certaminis genere extitisse victorem, tradit Pausanias V, 8, 3, cuius verba ascripsimus integra ad Ol. CXXXVIII. s. n. 1109. Memorandum autem, pro Πεπολεμο Lycio cod. Arm. Ἰπποκράτης Θεσσαλοῦ (Hippocrates Thessali fil.) praebere, i. e. sine dubio Ἰπποκράτης Θεσσαλός. Vid. Nieb. libell. saepius laudati p. 214.

1114) Ῥωμαῖοι τὴν Λιπάραν] Testatur Diodorus XIV. cp. 93. ad Ol. XCVI, 4., missos a Romanis legatos, qui cratera aureum, e decimis praedae Veientanae conflatum, Apollini consecrarent, a Liparaeis praedonibus interceptos inque Liparam transportatos esse. Quibus expositis sic pergit: Τιμασίθιος [Τιμησίθιος Plut. vit. Camill. p. 133 C.] δὲ ὁ τῶν Λιπαραίων στρατηγὸς γνοὺς τὸ γεγενημένον, τοῖς τε πρὸςβεντιάς ἀνέσωσε καὶ τὸ χρυσίον ἀποδοὺς εἰς Δελφοὺς τοὺς πρὸςβεντιάς ἀποκατέστησεν... διότι οὗτος ὁ δῆμος τῶν Ῥωμαίων πυνθόμενος τὴν τοῦ Τιμασίθου κυλοκάγαθον, παραχεῖμα αὐτῶν ἐτίμησε, δημόσιον δοὺς κατὰλευμν, καὶ μετὰ ταῦτ' ἔτισιν ἐκαστὸν τριάκοντα ἐπὶ τὴν Λιπάραν ἀφελόμενος τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ἐχθόνους τοῦ Τιμασίθου τῶν τε εἰσφορῶν ἀτελεῖς ἀφῆκε καὶ ἐλευθέρους ἐποίησεν. Adde igitur ad Ol. XCVI, 4. annos CXXXVII., et ad hunc ipsam annum Ol. CXXXI. primum pervenies. Vid. de Timasitheo, Liparenium imperatoris, virtute et auctoritate Plut. vit. Camill. p. 133 C. coll. Liv. V. cp. 28.

1115) Ξάνθιππος Λακεδαιμόνιος] Testis est Appianus, qui Bell. Punic. cp. 3. Καρχηδόνιοι δὲ, inquit, Λακεδαιμονίους στρατηγὸν ἔχοντες, οὐκ ἐπὶ τὴν ἀναρχίαν κακοπραγεῖν. οἱ μὲν δὲ Ξάνθιππον αὐτοῖς ἐπέμπον. Et deinde: τῆς δὲ μὲν οὖν τῆς ἐλπίδος ὁ Ξάνθιππος οὐκ ἀπέτυχεν. ἀπὸ γὰρ τριμυριάων ἀνδρῶν, οὓς ὁ Ἀτίλιος ἤγειν, ὀλίγοι μόνον αὐτῶν εἰς Ἀσίαν πόλιν διέδρασαν· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες, οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δ' ἐξωγρήθησαν. καὶ μετ' αὐτῶν ὁ στρατηγὸς Ἀτίλιος, ὑπατος γεγονώς, αἰχμάλωτος ἦν. Incidit autem M. Attilii Reguli II. cum L. Manlio Vulsono Longo Consulatus in a. U. c. 498. a. Chr. 256. Ol. CXXXI, 1., clades in anni insequentis initium [i. e. in Olymp. CXXXI, 1. med.] ex Polyb. lib. I. cp. 34., in decimum demum annum Punici belli ex Oros. IV, 9. Cf. Zonar. Annal. T. I. lib. VIII. cp. 13. p. 391 ed. C. du Fresn., Liv. epit. XVIII., Flor. Epit. lib. II, 2, 17—25, Valer. Max. IV, 4, 6, Diod. Excerptt. Hoeschel. p. 504 de virtut. et vitiis p. 563. Vatic. frgm. p. 56 seq., Tzetz. Chil. III. Hist. 356.

1116) Σκιπίων ὑπατος Ῥωμαίων] Cn. Cornelius Scipio Asina cum C. Duillio Consul insignem ad Liparam cladem accepit a. U. c. 494. a Chr. 260. Ol. CXXXIX, 4., teste Polybio I, 21. Scaliger perperam eam secundo Scipionis consulatui, quem biennio post cum A. Atilio Calatino gessit, assignavit.

1117) Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτεσι] Romani Coss. Cn. Servilio Caepione, C. Sempronio Blaeso i. e. a. U. c. 501. a. Chr. 253. Ol. CXXXI, 4. ad insulam, quae Meninx dicitur, in Syrtim minorem illapsi, quum aegre naves sublevassent, temere datis per medium mare velis iterum tempestate correpti sunt navesque CL. amiserunt. Auctor Polybius I. cp. 39. Cf. Oros. IV, 9, Eutrop. II, 23, Zonar. VIII, 14. p. 393, Diod. XXIII. ecl. 14.

1118) Ξενοφάνης Αἰτωλός] Testis est Africanus apud Euseb. l. l., ubi tamen cum Niebuhr l. l. p. 214 ex interpr. Arm. apud Auct. T. I. p. 299 adiice: ἐξ Ἀμφίσης.

1119) Ἀτίλιος Ῥήγουλος] Accidit L. Caecilio Metello, C. Furio Pacilo Coss. a. U. c. 503. a. Chr. 251. post celeberrimam, qua Metellus in Sicilia Afrorum ducem superavit, victoriam, i. e. Ol. CXXXII, 2. Testes sunt Zonaras lib. VIII. cp. 15. p. 395, Appianus de Rehb. Sicul. Ecl. I, Orosius IV, 10, Eutropius II, 24, Gellius VI, 4. Cf. Diod. Excerptt. Legatt. p. 24 p. 344.

- κελίας ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθησαν, Ἀσδρούβα αὐτῶν στρατηγοῦντος¹¹²⁰). Τότε καὶ Ἀρσάκης ὁ Πάρθος κατὰ τινὰς τῶν Μακεδόνων ἀπέστη¹¹²¹).
 β. Μιτέλλος ὁ Ῥωμαίων ὕπατος κατὰ Καρχηδονίαν πρῶτος ἐθριάμβευσε¹¹²²).
 γ. Ῥωμαίων σκάφη γγ' ὑπὸ Καρχηδονίων ἐάλω¹¹²³).
 δ. Ῥωμαῖοι εἰς Βρεντίσιον ἀποίκους ἀπέστειλαν¹¹²⁴).
 p. 332 b. ΟΛ. ΡΑΓ. Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον¹¹²⁵).
 α. Ἀννίβας ἐγεννήθη¹¹²⁶). Πάρθοι κατὰ τινὰς Μακεδόνων ἀπέστησαν, καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης, ὅθεν Ἀρσακίδαί¹¹²⁷).

1120) Καρχηδόνιοι περὶ Πάνορμον] L. Caecilius Metellus Hasdrubalem, Carthaginiensium ducem, ad Panormum promontorium vicit ipso Metello, C. Furio Pacilo Coss. a. U. c. 503. a. Chr. 251. Olymp. CXXXII, 4. Testes Eutropius II, 24 et Orosius IV, 9 extr. Accidit pugna circa messem. Proinde potius Olymp. CXXXII, 2. Ἀρμαζούσης τῆς συγκομιδῆς, Polybins I, 40, qui tamen pugnam anno demum insequenti assignat. Cf. Diod. lib. XXIII. Ecl. 14. et Zonar. VIII, 14 p. 393 seq.

1121) Τότε καὶ Ἀρσάκης — in Scaligeri textu Ἀρβάκης expressum erat, typothetae peccato —] Indicare voluit Scaliger hoc loco hand dubie Iustini sententiam, qui lib. XLI, 4. Arsacem descisse enarrat Coss. M. Attilio Regulo II., qui Q. Caedicio suffectus est, L. Manlio Vulsone a. U. c. 498. a. Chr. 256. Ol. CXXX, 4. Quadriennii igitur metachronismum commisit Scaliger, nisi forte pro M. Attilio Regulo legit C. CXXXI, 1. Att. Reg., ut consulem intellexerit a. U. c. 504. a. Chr. 250. una cum L. Manlio Vulsone II. fasces tenentem. Quos profecto magistratus et noster in Animadv. ad Eus. pag. 136 b. defectioni illi applicat Scaliger — quamquam idem in Can. Isag. lib. III. p. 323, sui ipsius immemor, Marcum agnoscit — et Iustino reddendos censet Th. S. Bayerus in Hist. regn. Bactr. p. 51 seq. Sed ne sic quidem ab omni culpa liberatur Scaliger. Respondet enim a. n. Chr. 250. Olympiadis CXXXII. anno potius 2 vel 3. Sic rem, veterum dissensu satis turbatam, suis V. D. magis etiam obscuravit erroribus. Suidae de ea sententiam ad Ol. CXXVIII, 1., Hieronymi vero ad Olymp. CXXXIII, 1. ascriptam habes, quorum neutri convenit cum Iustino. Quid? quod ne Iustinus quidem sibi constat, quandoquidem a Seleuco Callinico Parthos defecisse scribit. Immo defecerunt ab Antiocho Deo, uti et annus consularis, quem addit, demonstrat, et diserte tradit Arrianus in Parthicis ap. Phot. p. 17 Bekk. Magis etiam ab eo, quod verum est, declinarunt Tacitus Histt. V, 8 et Ammianus Marcellinus XXIII, 6. §. 3., quorum alter Antiochum Epiphanem, alter Seleucum Nicatorum ab Arsace debellatum perhibet. Verum de Taciti loco, quod sine dubio Taciti non est, sed imperiti hominis additamentum, quod e margine in textum irrepsit, cf. Ernestius, de Marcelino autem Henr. Valesius.

1122) Μιτέλλος ὁ Ῥωμαίων] Q. Caecilius Metellus cum C. Furio Pacilo Consul Olymp. CXXXII, 4. a. U. c. 503. a. Chr. 251. primum de Carthaginiensibus triumphum d. VII. Id. Sept. (cf. Pigh. Annal. T. II. p. 49 ad a. U. c. DIII.) egit. Proinde Olymp. CXXXII, 2. Auctor Dionysius AA. RR. lib. II. p. 126, 36. Elephantorum in celeberrimo illo triumpho ingens numerus traductus est. Numerum ipsum variant veteres scriptores. Livius Epit. XIX. CXX. elephantos a Metello ductos tradit, cui suffragantur Zonaras Annal. lib. VIII, 14 p. 394 et Seneca de Brevit. Vit. ad Paulin. Sed Orosius IV, 9 elephantos CIV. numerat, Eutropius II, 24 CXXX, Dionysius I. I. CXXXVIII, Florus II, 2, 28 circiter C, Plinius denique H. N. VIII, 6 numerum augens CXLII. Cf. Diod. XXIII. Ecl. 14.

1123) Ῥωμαίων σκάφη γγ'] P. Claudius Pulcher cum L. Iunio Pullo Consul a. U. c. 505. a. Chr. 249. Olymp. CXXXII, 4. ex Polybio I, 51, quem secutus est Scaliger, XCIII., ex Eusebio ad Olymp. CXXXII, 1. Syncelloque p. 275 C. coll. Scal. Animadv. p. 136 b. et Orosio IV, 10. XC., ex Eutropio II, 26. CXC., ex Diodoro denique lib. XXIV. Ecl. 1. p. 507. CXVII. naves ad Drepanum amisit. Aestatis tempore: Polybius I. I. Itaque Olymp. CXXXII. anno potius 4. Cf. Liv. epit. XIX., Cic. de Nat. Deor. II, 3. Divio. I, 16. II, 33, Valer. Max. VIII, 1, 4.

1124) Ῥωμαῖοι εἰς Βρεντίσιον] C. Fabio Picture, Q. Ogulnio Gallo Coss. a. U. c. 485 a. Chr. 269. i. e. Ol. CXXVII, 4. (V. Zonar. lib. VIII. cp. 7. p. 380) Romani Brundisium colonos deduxerunt, eamque procul dubio coloniam amplificaverunt A. Manlio Torquato, C. Sempronio Blaeso Coss. a. U. c. 510. a. Chr. 244. Ol. CXXXIII, 4. V. Vellei. I, 14 et Liv. epit. XIX. Singularis prorsus de Brundisio Polybius est sententia, qui lib. X, 1, quo tempore Fabius Tarentum expugnavit i. e. Ol. CXLII, 3. Brundisium nondum conditam fuisse tradit. Errat igitur Scaliger. Caeterum graeca nominis forma Βρεντίσιον est: sic enim Strabo VI, p. 194, 37, Dio XLI, 46, Zonar. I. I. Sed Βρεντήσιον Suidas et Polybius II, 11. praeferunt: de qua scriptura cf. Schweigh. ad Polyb. I. I. et ad lib. III, 61.

1125) Σιμύλος Νεαπολίτης] Africanus apud Euseb. I. I. Sed Interpr. Armen. ap. Auch. I. p. 299. Simelus praebebat.

1126) Ἀννίβας ἐγεννήθη] Disertum veteris auctoris de natali Hannibalis anno non extat testimonium: quem proinde computatione Scaliger assecutus esse videtur. Hamilcar enim in Hispaniam imperator profectus Hannibalem, novem annorum filium, perpetuum in Romanos odium iurare iussit. Testes Polybius II, 1.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΡΑΔ. Ἀλκίδας Λάκων σταδίων¹¹²⁶).

α.

β. Λουτάτιος ὁ Ῥωμαίων ὑπατος τοὺς Καρχηδονίους κατεναυμάχησε¹¹²⁷).γ. Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους σπείσάμενοι τὸν πόλεμον διέλυσαν¹¹²⁹).δ. Βίων Βορυσθενίτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε¹¹³¹).ΟΑ. ΡΑΕ. Ἐράτων Αἰτωλὸς στάδιον¹¹²). Πυγμαλὴν Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, περιοδονίκης, ἀτραυμάτιστος¹¹³³).

α.

III, 11, Livius XXI, 1, Orosius IV, 13, Nepos Hannib. 2, Sext. Aurel. Vict. de Viris Ill. 42, Valer. Maxim. IX, 3, 3. Atqui Hamilcar, auctore Polybio II, 1, 7 in Hispania novem fere annos moratus, multis populis Carthaginiensium imperio subiectis, occubuit e Cassiodori sententia M. Aemilio Barbula, M. Iunio Pera Coss. i. e. Ol. CXXXVII, 2. a. U. c. 524. a. Chr. 230. Unde si annos XVIII. retro numeraveris, annus Hannibalis natalis eradet Ol. CXXXII, 4. Ad eundem annum deducit etiam hic fere calculus: Pugnavit apud Zamam Hannibal anno aetatis XLVI. [v. Polyb. XV, 19 et Liv. XXX, 37 ac 35.] Incidit autem proelium Zamense in a. U. c. 552. a. Chr. 202. Ol. CXLIV, 2. Cf. quae disputavimus ad Ol. CXLIV, 3. s. n. 1169. Natus igitur est Hannibal Ol. CXXXIII, 2. iam novum reliquum est: obiit Hannibal uno de quatuor Olymp. CXLIX. annis [Vid. not. 1191.]: proinde ut, quod Nep. ep. 13. tradit, Hannibalem septuagenarium mortuum esse, cum eo, quem indicavimus, calculo non satis congruere videatur.

1127) Πύρθοι κατὰ τινος] Auctor Hieronymus ad Olymp. CXXXIII, 1.: Parthis a Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit Arsuces, unde Arsacidae dicti. Eadem fere ad Olymp. CXXXII, 3. ascripta repraesentant Maii Armeniaca. Graeca Eusebii servavit Syncellus p. 284 B. C. Πέρσαι [Dic Πύρθοι] τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς ἀπέστησαν, καὶ βασιλεῖν Περσῶν Ἀρσάκης, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρσακίδαι. Cf. nott. nostr. ad Ol. CXXVIII, 1. et CXXXII, 1.

1128) Ἀλκίδας Λάκων] Refert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1129) Λουτάτιος ὁ Ῥωμαίων] Lutatius Catulus cum Postumio Albino a. U. c. 512. a. Chr. 242. Ol. CXXXIV, 2. pugna ad Aegusam insulam [Sec. Polyb. I, 61, sed sec. Liv. Epit. XIX., Aurel. Vict. de Vir. Illustr. 41., Pompon. Mel. II, 7, 60, Flor. II, 2, 33. ad Aegates insulas] commissa debellat classem Poenorum. Auctor Polybius I. I. Accidit pugna VI. Id. Mart. a. Chr. 241. Proinde Ol. CXXXIV, 3. Cf. Zonar. Ann. VIII, 17 p. 398, Diod. lib. XXIV. Ecl. 3., Oros. IV, 10, Eutrop. II, 27. Caeterum Λουτάτιος formam, non Λουτάτιος tuentur Polybii et Diodori codices.

1130) Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους] Pax facta est Q. Lutatio, A. Manlio e Coss. Liv. XXX, 44, postquam bellum gestum est per XXIV. annos, testibus Polybio I, 63 et Diodoro frgm. lib. XXIV. ecl. 3. coll. frgm. Vat. p. 113 ed. Mai. = p. 125 ed. Dind. Zonaras VIII, 17 p. 399, anno vicesimo quarto finitum scribit: ὁ μὲν οὖν πρῶτος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμος τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο κατέληξε τετάρτῳ ἔτει καὶ εἰκοστῷ. Pacis conditiones, victis ad Aegates Poenis a Lutatio oblatae, quum non probasset populus Romanus, decem legati missi sunt, qui leges Poenis impositas intenderent. Cf. Polyb. I, 62 seq., Zonar. I. I., App. de Rebb. Sicul. ep. 2.

1131) Βίων Βορυσθενίτης] Bion Borysthenita (cf. Diog. Laërt. vit. Bion. IV, 46, Plut. περὶ δυσωπίας ep. 7., Stob. Serin. 36. p. 84., Athen. IV. p. 162 D. lib. XIII. p. 591 F., Suid. s. v. καθιππάζισθαι) Antigonis Gonatae tempore vixit, obiitque apud Chalcideuses, superstite adeo Antigono sene: id quod apparet e Diog. I. I. §. 54. et e Plut. I. I. (de Vitios. Pudore ep. 7.) quorum hic ὥσπερ, inquit, Ἀντίγονος ὁ γέροντων ἐπὶ Βίωνος (ex verissima Casauboni coniectura. Legebatur enim Βίαντος contra chronologiae fidem.) ἐνοχληθεὶς κτλ. Quum vero Antigonus Gonatas, auctore Porphyrio apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 63, 37, Ol. CXXXV, 1. mortem obisset, Scaliger Bionis obitum in annum antecedentem, i. e. Ol. CXXXIV, 4. contulisse videtur. Cf. de Bione Borysth. Bayl. vit. Blon., Fabric. Bibl. Gr. tom. III. p. 165. 616., Wytenb. ad Plut. p. 22 A. 59 A. 82 E., Welck. Theogn. Reliq. p. LXXXV. sqq., quorum postremus Bionem circa Ol. CXX. floruisse dicit. Clintonus vero FF. HH. T. III. p. 5 eum Ol. CXXVI, 2. Eratostheni aequalem ponit.

1132) Ἐράτων Αἰτωλὸς] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42, ubi quod Excerpta Casauboniana Αἰτωλὸς [cf. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 148] praebent, recte in Αἰτωλὸς mutavit Scaliger. Idem est, qui in Inscriptione Gracca apud Boeckh. C. I. n. 1590. Vol. I. p. 772 memoratur Ἐράτων Εὐχαρίδου Ὀπούντιος. Cf. Boeckh. p. 773.

1133) Πυγμαλὴν Κλεόξενος] Tradit Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42, ubi quod legitur ἀτραυμάτιστος, Scaliger recte mutavit in ἀτραυμάτιστος. Cf. Cram. Anecd. Gr. II. p. 148.

β. Εὐμένους τελευτήσαντος, τὴν Περγάμου ἀρχὴν διεδέξατο Ἀτταλος Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς ἐξ Ἀττάλου ἔτη μγ' ¹¹³⁴).

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΑΖ. Πυθοκλῆς Σικυνώνιος στάδιον ¹¹³⁵).

α.

β. Μάνλιος ὁ Ῥωμαίων ἕπατος κατὰ Σαρδῶων ἐθριάμβευσε ¹¹³⁶).

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΑΖ. Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον ¹¹³⁷).

α. Γλύκων φιλόσοφος τελευτᾷ ἐτῶν γεγονώς οδ' ¹¹³⁸). Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτος ἀπο-
λύει τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Σπόριος Καρβίλιος, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν
ὀμνῦναι, τίνων ἔνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖ ¹¹³⁹).

β.
γ.
δ.

1134) Εὐμένους τελευτήσαντος] Testis est Strabo lib. XIII. p. 429, 20 sqq: Ἐκ δὲ Ἀττάλου (τοῦ Φιλεταίρου ἀδελφοῦ) καὶ Ἀντιοχίδος τῆς Ἀχαιοῦ γεγονώς Ἀτταλος διεδέξατο τὴν ἀρχήν, καὶ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς οὗτος πρῶτος, νικήσας Γυλάτας μάχῃ μεγάλῃ γεραιὸς δὲ ἐτελεύτα βασιλεύσας εἴη τρία καὶ τετραράκοντα. Successit Eumeni I. Attalus I. annis XXII. post Ol. CXXIX, 4. [rect. 3.] i. e. Ol. CXXXV, 2. [rect. 1.] Cf. Pans. I, 8, 2: ὁ δὲ Ἀτταλος, Ἀττάλου μὲν παῖς ὢν, ἀδελφιδοῦς δὲ Φιλεταίρου, τὴν ἀρχὴν Εὐμένους παραδόντος ἔσχεν ἀνεψιοῦ.

1135) Πυθοκλῆς Σικυνώνιος] Testis est Africanus apud Euseb. chron. log. p. 42.

1136) Μάνλιος ὁ Ῥωμαίων ἕπατος] T. Manlio Torquato, C. Atilio Bulho II. Coss. a. U. c. 519. a. Chr. 235. Ol. CXXXVI, 3. de Sardis triumphatum est, teste Eutropio III, 3; et quidem VI. Idus Mart. sec. Fast. Capitol. Ergo anno potius I. Olymp. CXXXVI.

1137) Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης] Verba sunt Africani apud Euseb. l. I.

1138) Γλύκων φιλόσοφος] Tradit Diogenes Laërtius vit. Lyc. lib. V, 68: ἀφηγήσατο δὲ ὁ Ἀλ-
κων τῆς σχολῆς εἴη τετραράκοντα, Σπράτινος αὐτὸν ἐν ταῖς διαθήκαις καταλιπόντος, κατὰ τὴν ῥα
Ὀλυμπιάδα. ἐτελεύτησε δὲ γεγονώς ἔτος τέταρτον καὶ ἑβδόμηκοστόν, i. e. Ol. CXXXVII, 1. Ἀλκων
autem rector forma est. De gamina praeposito cf. id. Diog. V, 66. Caeterum vid. not. ad Ol. CXXXVII, 1.

1139) Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτον] Primum Romae divortium factum esse Ol. CXXXVII. his verbis tradit
Dionysius AA. RR. lib. II. p. 96 v. 9. sqq.: ὁμολογεῖται γὰρ ἐν τῷ ἐτῶν εἴκοσι καὶ πεντακοσίων μηδεὶς
ἐν Ῥώμῃ διαλυθῆναι γάμος. κατὰ δὲ τὴν ἑβδόμην ἐπὶ ταῖς τριάκοντα καὶ ἑκατὸν Ὀλυμπιάδων, ὑπᾶτων
ὄντων Μάρκον Πομπωνίου καὶ Γαῖον Παπυρίου, πρῶτος ἀπολῖσαι λέγεται τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Σπό-
ριος Καρβίλιος, ἀνὴρ οἷα ἀφανὴς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν ὁμοῦσαι τέκνων ἔνεκα γυναικὶ
μὴ συνοικεῖν. ἣν δ' αὐτῷ στείρα ἦ γυνή. Pro quibus Scaliger τίνων ἔνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖ e
coniectura dedisse videtur. Gesserunt autem M. Pomponius Matho II., et C. Papirius consulatum e Dio-
nysii ordine Ol. CXXXVII, 1. i. e. a. U. c. 521, a. Chr. 231., qui annus e Livii supputatione a. U. c. 523.
a. Chr. 231. fuit. Gellius, qui lib. IV, 3 de eadem re verba facit, licet eam a. U. c. 523. factam ex
Sulpicio referat et ipse, consules tamen variat, P. Valerium Flaccum, M. Atilium Regulum laudans, qui
quadrienio post consules a Dionysio appellatos perscripti sunt. Quid? quod idem alio loco lib. XVII, 21,
44, sui ipsius oblitus, rem assignat: anno Urbis conditae quingentesimo undevicesimo, qui est a. Chr. 235.
Valerius Maximus II, 1, 4 ad a. U. c. 520. assignat his verbis: Repudium inter uxorem et virum
a condita Urbe usque ad vicesimum et quinquagesimum annum nullum intercessit. Primus autem Sp. Carvi-
lius uxorem sterilitatis causa dimisit. Qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehensione tamen
non caruit: quia nec cupiditatem quidem liberorum coniugali fidei praeponi debuisse arbitrabantur. Denique
Plutarchus annum Urbis conditae 230. exhibet Lycurg. cum Num. compar. cp. 3.: ὥς γὰρ ἡμῖν οἱ ἰστο-
ρικοὶ γράφουσι τοὺς πρῶτους ἢ ἡρόν ἐμφύλιον ἐργασαμένους ἢ πολυμήσαντας ἀδελφοῖς ἢ πατρὸς ἀν-
τόχειρος ἢ μητρὸς γενομένους, οὕτω Ῥωμαῖοι μνημονεύουσιν, ὅτι πρῶτος μὲν ἀπεπέμψατο γυναῖκα Σπό-
ριος Καρβίλιος μετὰ τὴν Ῥώμης κτίσιν ἔτισι τριάκοντα καὶ διακοσίους [πεντακοσίους e coni. Fischeri
Annal. Rom. ad a. U. c. 523. a. Chr. 231. p. 82] οὐδενὸς τοιούτου γεγονότος. Apparet igitur in hac
historia variatum esse errore magno: cuius non solum ex alia aliorum ratione annos ab Urbe condita nume-
randi repeti caussa debet. Cf. de re ipsa praeterea Plut. Thes. cum Romul. compar. cp. 6. Quaest. Ro-
man. cp. 14., item Tertull. Apolog., qui rem VII. Romae seculo assignat. Caeterum Scaliger in graeca
nominis forma secutus est Plutarchum, qui l. I. Καρβίλιον appellat; Dionysio vero l. I. Καρυνίλιος
vel Καρυνίλλιος audit.

ΟΛ. ΡΑΗ. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹⁴⁰). Πένταθλον παίδων ἐτέθη· οὐ τὸν κόντινον ἔλαβεν Εὐτελίδης παῖς Λακεδαιμόνιος, εὐθὺς δ' οὐκέτι ἀρεστὰ Ἡλείοις ἦν πεντάθλους εἰσέρχεσθαι παῖδας¹¹⁴¹).

α.

β.

γ.

δ. Ῥωμαῖοι Κελτῶν τέτταρας μυριάδας ἀνείλον¹¹⁴²).

ΟΛ. ΡΑΘ. Ἰολαΐδας Ἀργεῖος στάδιον¹¹⁴³).

α.

β. Γαλατῶν ἥττα ὑπὸ Ῥωμαίων¹¹⁴⁴).

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΜ. Ζώνυρος Συρακούσιος στάδιον¹¹⁴⁵).

α. Κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου¹¹⁴⁶). Ῥωμαῖοι Λεύκιον Αἰμίλιον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πράξεις¹¹⁴⁷. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀννίβας μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς καινῆς πό-

p. 333 a.

λεως τὴν πορείαν ἐποίησατο ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν, ἣν κατὰ κράτος εἴλε¹¹⁴⁸). β. Δορίμαχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγὸς ἐμβάλων εἰς τοὺς ἄνω τόπους τῆς Ἠπείρου τὸ παρὰ Δωδώνη ἱερὸν πορθεῖ, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν κατασκάπτει¹¹⁴⁹. Ἀννίβας ἐνάρχεται πορείας τῆς εἰς Ἰταλίαν, καὶ διαβάσειws τῶν Ἀλπεων¹¹⁵⁰).

1140) Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς] Ex testimonio Africani ap. Euseb. l. l.

1141) Πένταθλον παίδων ἐτέθη] Haec totidem fere verbis Ol. XXXVIII. assignat Pausanias V, 9 init., cui τῆς ὀλῆ' pro τῆς λῆ' restitui voluisse Scaligerum, vix credo. Neque enim correctionis ulla caussa extat. Est error calami neque is singularis in hoc libello, quandoquidem etiam supra notam 920 C. Olympiadum spatio a sede sua deiectam deprehendimus. Vid. quae ad Ol. XXXVIII. disseruimus s. n. 122. coll. Corsin. FF. AA. T. IV. p. 96.

1142) Ῥωμαῖοι Κελτῶν] Coss. L. Aemilio Papo, C. Atilio Regulo i. e. a. U. c. 529. a. Chr. 225. Ol. CXXXVIII, 4. factum est ex Polybio II. cp. 31. init.: ἀπὸ θάρον μὲν οἶν τῶν Κελτῶν εἰς τετρακισμυρίους, ἐάλωσαν δ' οὐκ ἐλάττους μυρίων. Cf. Eutrop. III, 5. A quibus dissidens Eusebius XL. milia Gallorum Ol. CXXXVIII, 1. [Hieronym., Ol. CXXXVIII, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 276 B.] a Romanis caesa perhibet.

1143) Ἰολαΐδας Ἀργεῖος] Testis est Africanus apud Euseb. Scal. l. l., ubi Ἰολαΐδας errore ty-pothetae expressum esse videtur. Ἰολαΐδας enim exhibent etiam Cramerī Anecdota II. p. 148.

1144) Γαλατῶν ἥττα] C. Flaminius cum P. Furio Philo cos. a. U. c. 531. a. Chr. 223. Ol. CXXXIX, 4. Insubres vicit testibus Polybio II, 32 et Orosio IV, 13. Cf. Zonar. lib. VIII. cp. 20. p. 404 et Plut. Marcell. c. 4.

1145) Ζώνυρος Συρακούσιος] Testis est Africanus apud Euseb. l. l.

1146) Κατὰ τὴν Ἑλλάδα] Bellum Achaeorum sociale Ol. CXL, 1. exarsit ex Polybio IV, 57 coll. IV, 66. Cf. eiusd. II. cp. 37.

1147) Ῥωμαῖοι Λεύκιον Αἰμίλιον] Testis est Polybius lib. III. cp. 16. fin.: Ῥωμαῖοι μὲν ὑπὸ τὴν ὠρεῖαν Λεύκιον τὸν Αἰμίλιον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πράξεις, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐκατοστῆς καὶ τετρακιστοῆς Ὀλυμπιάδος. [cp. 17:] Ἀννίβας δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς καινῆς, πύλεως προῆγε ποιοῦμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν. Hannibal ad urbem castra collocat, obsidioneque urbis acriter urget. Πῦσαν δὲ κακοπάθειαν καὶ μέρμυραν ὑπομείνας, τέλος ἐν ὀκτὼ μηνὶ κατὰ κράτος εἴλε τὴν πόλιν.

1148) Δορίμαχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν] Testatur Polybius lib. IV. cp. 66. fin. seq.: καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔτος ἔλκει τῆς ὑποκειμένης (i. e. τῆς 91) Ὀλυμπιάδος. Παρὰ δὲ τοῖς Αἰτωλοῖς ἤδη τῶν ἀρχαιρισίων καθ' ἑκόντων, στρατηγὸς ἦρθη Δορίμαχος, ὃς παρανίκα τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν, καὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἀφροίσας μετὰ τῶν ὅπλων, ἐμβάλειν εἰς τοὺς ἄνω τόπους τῆς Ἠπείρου, καὶ τὴν χώραν ἐδῆ. . . . παραγενόμενος δὲ πρὸς τὸ περὶ Δωδώνην [sic Vat. Flor. Aug. A. Bekk., παρὰ Δωδώνην. cum reg. B. Casaub.] ἱερὸν τὰς τε στοᾶς ἐνέπρησε καὶ πολλὰ τῶν ἀναθημάτων διαφθείρει, κατέσκαψε δὲ καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν. Haec omnia, quae inde a cap. 57. exposuit Polyb., ad Ol. CXL. annum aut secundum aut primum pertinebunt, prouti illud ἔλκει aut „exierat” cum Scaligero, aut „in exitu erat” cum Schweighaensero ad Polyb. l. l. T. VI. p. 133 explicaveris. Vid. de Dorimacho etiam Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. p. 568 tom. II. ed. Wessel.

1149) Ἀννίβας ἐνάρχεται] Hannibal, in Italiam iter directurus a. U. c. 536. a. Chr. 218. Ol. CXL, 4, quinto

γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς θήβας τὰς Φθιώτιδας κατὰ κράτος ἔλων τοὺς μὲν οὐκ ἴκτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δὲ ἐξοικίσας, Φιλίππου πόλιν ἀντὶ Θηβῶν προσωνόμασε¹¹⁵⁰). Νέμεια ἤχθη¹¹⁵¹). Ἀρχὴ τοῦ Καρχηδονίων πρὸς Ῥωμαίους δευτέρου πολέμου¹¹⁵²).

δ. Ἡ περὶ Θρασυμένην λίμνην τῶν Ῥωμαίων ἦτα¹¹⁵³).

Ο.Α. ΡΜΑ. Δωρόθεος Ῥόδιος στάδιον¹¹⁵⁴).

α. Ἡ περὶ Κάννας Ῥωμαίων ἦτα¹¹⁵⁵).

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΜΒ. Κράτης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹⁵⁶). Κάπρος Ἡλεῖος πάλιν καὶ παγκράτιον ἐνίκα μεθ' Ἡρακλῆα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλείους¹¹⁵⁷).

decimo die Alpes superat ex Polybio III, 35—56. coll. Livio XXI, 38. Ἀρχομένης τῆς θειρίας Polybius V, 1. Proinde aut exeunte anno 2. aut incip. 3. Olymp. CXL. Cf. Appian. de bell. Hann. cp. 4., Zonar. Ann. VIII. cp. 23. p. 409, Eutrop. III, 8, Oros. IV, 14.

1150) Φίλιππος τῶν Μακεδόνων] Auctor Polybius lib. V, 99, 106. Cf. tamen not. 1151.

1151) Νέμεια ἤχθη] Tradit Polybius V, 101: αὐτὸς δὲ ὁ Φίλιππος κατὰ σπουδὴν ἤκει μετὰ φίλων ἐπὶ τὴν τῶν Νεμίων πανήγυριν. i. e. Ol. CXL, 3., uti ex cp. 105. colligi debet. Quod mirum est, quum Nemea Olympiadum secundo quoque et quarto anno celebrata esse aliunde satis constat.

1152) Ἀρχὴ τοῦ Καρχηδονίων] P. Cornelius Scipio Cos. III. a. Chr. 218. a. U. c. 536. Ol. CXL, 4. in Etruria ad Ticinum proelio equestri [Polyb. III, 61—66. Liv. XXI, 39, 45—46], iterumque cum Ti. Sempronio Longo collega coniunctus ad Trebiam [Polyb. l. l. cpp. 73—75. Liv. XXI, 52—55] vincitur. Accidit haec altera pugna circa solstitium hibernum, Decembri exeunte, οὗσης τῆς ὥρας περὶ χειμερινὰς τροπὰς. Polybius III, 72. Proinde Olymp. CXL, 3. Cf. App. de Bell. Hannib. cp. 6. sqq. de Bebb. Hispan. cp. 4., Zonar. Annal. VIII, 23 seq., Liv. XXI, 46—48, Eutr. III, 9.

1153) Ἡ περὶ Θρασυμένην] Hannibal C. Flaminium Nepotem II. consulem [cum Cn. Servilio Geminio] a. U. c. 537. a. Chr. 217. Ol. CXL, 4. ingenti clade ad lacum Trasimenum superavit. Auctor Polybius III, 84. Circa solstitium aestivum d. IX. Cal. Iul.: Ovidius Fasti. VI, 765—768. Ergo circa ipsum Ol. CXL, 4. initium. Cf. Appian. Hannib. cp. 10. Zonar. Ann. VIII. cp. 25., Liv. XXII, 4—6, Oros. IV, 15. Caeterum plerique Polybii Codd. [III. cp. 82.] praebent *Τρασυμένην λίμνην*, qui vetus esse librorum error videtur, et sic Bekk., *Θρασυμένην* cum regils B. C. Casanbonus edidit. *Ἡ Τρασυμένη* λ. Straboni V. p. 157, 3. audit. Sint tibi Flaminii Thrasymenaeque littora testes: Ovidius l. l. v. 765. *Trasimenus*: Livius l. l., alii.

1154) Δωρόθεος Ῥόδιος] Africanus apud Euseb. l. l. Retulit hac Olympiade pancratii palmam, teste Pausania VI, 15, 3, Clitomachus Thebanus, quem Scaliger omittere non debebat. Cf. Krausii Olymp. p. 310.

1155) Ἡ περὶ Κάννας] C. Terentius Varro et L. Aemilius Paullus II. Coss. a. U. c. 538., a. Chr. 216. Ol. CXL, 4. ad Aufidum fluvium et Cannas, Apuliae oppidum, ab Hannibale vincuntur: quorum hic cecidit proelio fortissime pugnant, ille solus e quattuor ducibus virus evadit, foedi animi homo [Polyb. III, 16].

Auctor Polybius III, 115—117, qui pugnam illam Cannensem nunc τὴν περὶ Κάνναν γενομένην μάχην Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων [III, 117. V, 105.], nunc τὴν μάχην τὴν περὶ τὸν Αὔφιδον ποταμὸν καὶ πόλιν Κάνναν γενομένην [IV, 1.] aut simpliciter τὴν ἐν Κάνναις μάχην [XV, 7.] appellat. Plurali Κάνναις constanter utuntur Plutarchus Fab. Max. cap. 15. seq., Appianus Bell. Hann. cap. 17—25., Dio Cassius Fragm. Vales. 52., Zonarus Annal. IX, 1 p. 418. — Polybius III, 118; 10. proelium ante Ol. CXL. exitum commissum esse significat. Sed Macrobius Saturn. I, 16. e Q. Claudii Annalium libro quinto cladem illam inmanem accidisse refert a. d. IV. Nonas Sextiles i. e. ineunte Olympiade CXL. Vid. de eo, praeter locos laudatos, Liv. XXII, 43—50, 61, Eutr. III, 10, Oros. IV, 16.

1156) Κράτης Ἀλεξανδρεὺς] Africano teste apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1157) Κάπρος Ἡλεῖος] Auctor idem Africanus apud Euseb. l. l.: Κάρος Ἡλεῖος καὶ πάλιν [omitunt καὶ Craineri Anecd. II. p. 148], καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ [μεθ' Cramer. l. l.] Ἡρακλῆα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλείους. Scaliger Κάρος pro Κάρος in Collectaneis hisce exhibuit, Pausaniae et Suidae auctoritate commotus, uti ipse in Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. profitetur. Tuetur quidem Κάρον etiam Eusebii Interpres Armeniacus ap. Auth. l. p. 300. Sed quod ap. Maium p. 154 nomen legitur Capus, Scaligeri coniecturae patrocinator. Coniuncto autem Pausaniae V, 21, 5. VI, 15, 5. cum Suidae s. v. Κλειτόμαχος testimonio intelligitur, Caprum Elenm, Pythagorae filium, eandem die, uti lucta Paeanium Eleum, qui superiori Olympiade de lucta victor et ipse renuntiatus fuerat, ita quinquertio Clitomachum Thebanum, qui io Isthmiis, et pugilatu et pancratio, in Pythiis pancratio, palmam meruerat, superasse. Caeterum tenendum est, Caprum secundum ab Hercule lucta simul et pancratio vicisse ita dici ab Africano, ut Hercules ipse primus victor cogitetur. Excludit terminum

- α. Αἱ Συρακοῦσαι ὑπὸ Μαρκέλλου ἐάλωσαν. Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναιρεῖται¹¹⁵⁸).
 β. Ἡ Καπύη κατὰ κράτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἐάλω¹¹⁵⁹).
 γ. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὴν νέαν Καρχηδόνα ἐξεπολιόρκησε¹¹⁶⁰).
 δ. Φάβιος Ταράντιον δόλῳ κρατεῖ¹¹⁶¹).

ΟΛ. ΡΜΓ. Ἡράκλειτος Σάμιος στάδιον¹¹⁶²).

- α. Μάρκελλος μαχόμενος ἀνηγρέθη¹¹⁶³).
 β. Ἐν Ῥώμῃ χρυσοῦν νόμισμα πρῶτον ἐκόπη¹¹⁶⁴). Ῥωμαῖοι πέντε μυριάδας Καρχηδονίων πρὸς τοῖς ἑξακισχιλίοις μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Ἀσδρούβα κατέκοψαν¹¹⁶⁵).

Pausanias uti etiam Dio (Xiphilin.) LXXIX, 10, quibus proinde Caprus Eleus primam, Aristoxenus Rhodius secundam, Protophanes Magnes tertiam, Strato Alexandrius quartam, Marion item Alexandrinus quintam, Aristaeas Stratonicensis sextam, Nicostratus Cilix septimam ab Hercule πάλης καὶ παγκρατίου palmam meruisse dicitur. Vid. nott. nostr. ad Ol. CLVI. CLXXII. CLXXVIII. coll. Kraus. Olymp. p. 256 seq.

1158) Αἱ Συρακοῦσαι] Marcellus caput Syracusas Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III. Coss. a. U. c. 542. a. Chr. 212. Olymp. CXLII, 4. Livius XXV, 23—31. Obsidionis anno tertio: Id. l. l. cp. 31. Autumni tempore: Id. l. l. cp. 26. Proinde Ol. CXLII, 1. Eutropius autem III, 14 et Eusebius Armeniacus rem anno insequenti perperam assignant. Rursus Eusebius Hieronymi ad Ol. CXLII, 4. annotans: „Romani Marcello consule Syracusas capiunt” unius anni prochronismo peccavit. De Archimede paullo plura tradenda esse videntur. Floruit is P. Corn. Scipione, M. Minucio Rufo Coss. a. U. c. 533. a. Chr. 221. Olymp. CXXXIX, 4. Chron. Pasch. p. 175 D: ὅπ. Σκιπίωνος τὸ β' καὶ Ῥούφου, Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἔγνωρίζετο. Aequanilis Eratosthenis. Proclus in Euclid. Elem. II. p. 20. coll. Bernhard. Fragm. Eratosth. p. XI.: Ἐρατοσθένης καὶ Ἀρχιμήδης· οὗτοι γὰρ σύγχρονοι ἀλλήλοις, ὥσπερ φησὶν Ἐρατοσθένης. Vid. Clint. FF. III. T. III. p. 45. Perit hoc, in quo versamur, anno, Syracusis a Marcello expugnatis. Eusebius Scaligeri chron. log. p. 69, 4. sqq.: Τότε καὶ Ἀρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασι [de his vid. Polyb. VIII, 7—9. coll. Scal. Animadv. ad Eus. p. 138 h. seq.] Ῥωμαίους ἀπίσματο, πολλὰς πολιιορκοῦντας Συρακοῦσας, καὶ ἀναιρεῖται ὑπὸ τινος στρατιώτου, τῆς πόλεως ἄνω ληφθείσης, ἰορταζόντων Συρακοῦσίων, παρὰ γνώμην Μαρκέλλου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. Cf. Liv. XXV, 31, Plutarch. Marcell. cap. 21., Zonar. Annal. IX. cp. 5. p. 425, Valer. Max. VIII, 77. Si credere Tzetzae licet, Chil. II, 105 septuaginta quinque ei annos tribuenti [χρόνους τε ἑβδομήκοντα καὶ πέντε παραλάνων]: natus fuerit Olymp. CXXIII, 2. Laudes eius eleganter sic persequitur Silius Italicus XIV, 342 seqq.:

Vir fuit Isthmiacis decus immortale colonis,
 Ingenio facile ante omnes telluris alumnos,
 Nudus opum, sed cui coelum terraeque paterent.

1159) Ἡ Καπύη] Capua ex testimoniis Polybii IX, 3—9 et Livii XXVI, 14, 15, 16. coll. Zonar. lib. IX. cp. 6. a Q. Fulvio Flacco capta est, Coss. Cn. Fulvio Centumalo, P. Sulpicio Galba Maximo a. U. c. 543. a. Chr. 211. Ol. CXLII, 4. Et quidem post Syracusarum occupationem. Vid. Polyb. l. l. Itaque Olymp. CXLII, 2. Consentit Velleius, qui lib. I, 7, 3. inde a M. Vinicii consulatu i. e. ab a. U. c. 783. ad expugnatam Capuam annos CCXL. retro numerat. Cicero vero in Rull. II. cp. 33. duobus annis post Q. Fulvio, Q. Fabio Coss. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Capuam devictam esse asserit. Anno I. huius Olympiadis assignat Eusebius Hieronymi, sed anno 3. Armeniacus.

1160) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν] Carthago nova, teste Livio XXVI, 41 sqq., a Scipione expugnata est Coss. M. Claudio Marcello IV., M. Valerio Laevino Coss. a. U. c. 544. a. Chr. 210. Ol. CXLII, 4. Anno exeunte. Vid. Liv. XXVI, 51. coll. XXVII, 7. Ergo Olymp. CXLII, 3. Fuerunt etiam, qui anno insequenti captam traderent. Liv. XXVII, 7. Cf. Polyb. X, 6—9 et Zonar. Annal. IX, 8, 430.

1161) Φάβιος Ταράντιον δόλῳ κρατεῖ] Tarentum vi et proditione a Q. Fabio Cos. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Olymp. CXLII, 4. captum esse enarrant Livius XXVII, 15 et Zonaras IX, 8 p. 429 seq. coll. Plut. Fab. cap. 21., Eutrop. III, 16, Oros. IV, 18. Polybius autem X. cp. 1. priorem ponit Tarenti, quam Carthaginis novae occupationem.

1162) Ἡράκλειτος Σάμιος] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l.

1163) Μάρκελλος μαχόμενος] M. Claudius Marcellus cum T. Quinctio Crispino consul V. a. U. c. 546. a. Chr. 208. Ol. CXLII, 4. dum contra Hannibalem Locris agentem bellum gerit, interceptus ab hostibus necatur, maior iam LX. annis (Liv. XXVII, 27 et Plut. Marcell. cp. 28.). Testis Polybius X, 32. Cf. praeter Zonar. IX. cp. 9. init., Appian. de Bell. Hann. 50, Valer. Max. I, 6, 9, Livium XXVII, 26 sq., variam de Marcelli morte famam explicantem.

1164) Ἐν Ῥώμῃ χρυσοῦν] Auctor Plinius H. N. XXXIII. cp. 3.: Nummus aureus post annum LXII. signatus est, quam argentus: qui quum, eodem tradente l. l., C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. a. U. c. 485. a. Chr. 269. Ol. CXXVII, 4. [cf. not. ad Olymp. CXXVII, 2.] prociusus esset, nummus aureus a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLIII, 4. signatus fuerit.

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΜΔ. Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον¹¹⁶⁶).

α. Ἥλιος ἐξέλειψε¹¹⁶⁷)

β. Σύφαξ, ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς, ὑπὸ Σκιπίωνος αἰχμάλωτος αἰρεῖται¹¹⁶⁸).

γ. Ἀντίβας περὶ Ζάμαν Λιβύης ὑπὸ Σκιπίωνος ἡττᾶται¹¹⁶⁹).

δ. Ἐκλειψις σελήνης δις¹¹⁷⁰). Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων καὶ Σύφακος ἐθριάμβευσε¹¹⁷¹).

ΟΛ. ΡΜΕ. Πυρρίας Αἰτωλὸς στάδιον¹¹⁷²). Παιδῶν πυγμὴν Μόσχος Κολοφώνιος. Μόνος παιδικὴν περίοδον. Προσετέθη παίδων παγκράτιον καὶ ἐνίκα Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς¹¹⁷³).

α. Ἐκλειψις σελήνης¹¹⁷³). Ἀρχὴ πολέμου τοῦ Ῥωμαίοις πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνων βασιλέα συστάντος¹¹⁷⁴). Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου, ἐγνωρίζετο¹¹⁷⁵).

p. 333 b.

1165) Ῥωμαῖοι πέντε μυριάδας] Asdrubal, ex Hispania in Italiam transgressus, a C. Claudio Nerone et M. Livio Salinatore II. Coss. a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLIII, 4. ad Senam oppressus perit cum exercitu, cuius pars captiva fit, pars trucidatur. Duxit autem in Etruriam, teste Appiano de bello Hannib. cp. 52, πεζοὺς μὲν τετρακισμυριοὺς ἐπὶ ὀκτακισχιλίοις, ἱππῆας δὲ ὀκτακισχιλίους, καὶ ἑλέφαντας πεντεκαίδεκα. Livius de ingenti Asdrubalis clade disserens lib. XXVII. cp. 49.: *Quinquaginta, inquit, sex milia hostium occisa, capta quinque milia et quadringenti.* Cf. Polyb. XI, 1—4. et Zonar. IX. cp. 9. p. 432.

1166) Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος] Testis est Africanus apud Euseb. l. l. Post Σαλαμίνιος verba ἐκ Κύπρου addenda esse significat codex Armeniacus.

1167) Ἥλιος ἐξέλειψε] Coss. M. Cornelio Cethego, P. Sempronio Tuditano a. U. c. 550. a. Chr. 204.

Olymp. CXLIII, 4. duo soles visi sunt et nocte interluxit. Testis Iulius Obsequens cp. 43.

1168) Σύφαξ ὁ τῶν Νομάδων] Syphacem, Numidarum regem, Coss. Cn. Servilio Caepione, C. Servilio Gemino a. U. c. 551. a. Chr. 203. in Magnis campis a Cn. Scipione superatum, Masinissa et Laelius persecuti vinctum tradunt Scipioni. Testes Polybius XIV, 8. Livius XXX, 3—11 sqq., Appianus de Rehb. Pun. cp. 36., Zonaras Annal. lib. IX. cp. 13. p. 439. Diem definit Ovidius, Fast. VI, 769, VIII. Calend. lul. Proinde circa ipsa anni 1. et 2. Olymp. CXLIV. confinia.

1169) Ἀντίβας περὶ Ζάμαν] M. Servilio Gemino, Ti. Claudio Nerone Coss. a. U. c. 552. a. Chr. 202. Ol. CXLIV, 3. Annibalem ad Zama devicit Scipio. Auctores Polybius XV, 5—17, Livius XXX, 29—35, Zonaras IX. p. 442.

1170) Ἐκλειψις σελήνης δις] Anno DXLVIII. Nabonassari, LV. antem periodi Callippeae, qui est secundum Scaligeri quidem rationem Olymp. CXLIV. quartus, sed secundum Ideleri computum primus Ol. CXLV. [vid. not. 943.], teste Ptolemaeo Μεγ. Σεντ. lib. IV. cp. 10. p. 279 seq. Halm., duae fuerunt lunae defectiones, quarum altera d. XIX. Mart., altera d. XI. Sept. accidit. Cf. Scal. de Emendat. Tempp. lib. II. p. 91 seq. Sed procul dubio corruptus est Ptolemaei textus, quandoquidem duae defectiones lunares, quarum altera Martio, altera Septembri mense contigerit, in unum eundemque annum Callippeum incidere omnino non potuerunt. Quare Idelerus Chronol. Enchir. I. p. 345 prioris eclipsios tempus τῷ νδ' ἔτι secundae Callippi periodi assignat, eundemque annum apud Ptolemaeum pro τῷ νε' ἔτι restituendum ait, in verbis τῷ αὐτῷ νε' ἔτι, quibus altera definitur defectio, αὐτῷ librarii glossema redolere dicens.

1171) Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων] Bello Punico secundo composito quum Cn. Cornelius Lentulus et P. Aelius Paetus Cato Consulatum gererent, a. U. c. 553. a. Chr. 201. Ol. CXLIV, 4. Scipio in triumpho etiam Syphacem duxit, innox in carcere moriturum. Auctores Polybius XVI. cp. 23., Livius XXX, 44 seq., Eutropius III, 23. Atqui data est Carthaginiensibus pax paucis mensibus ante bellum Philippo Macedoniae regi indictum. Livius XXXI, 5 coll. not. 1174. Ergo Olymp. CXLIV, 4. triumphus recte assignatus est.

1172) Πυρρίας Αἰτωλός] Haec ad verbum apud Africanum in Euseb. l. l. reperies, Cramerii Anecd. II. p. 148 perperam praehent Αἰτωλός. Quod correxit Scaliger. Idem μόνος παιδικὴν περίοδον recte edidit pro eo, quod legitur in Cramerii libro l. l.: μόνος παιδὶ τὴν περίοδον. Μόσχος vero mutandum videtur in Τόργος ex Interpr. Armen. ap. Auch. P. I. p. 300. Cf. Niebuhrus lib. saepius laudato p. 216. Praeterea Olympiade hac CXLV. ascito puerorum pancratio Phaedimum Aeolensem e Troade urbe palmam meruisse praeter Africanum auctor etiam Pausanias V, 8, 3. est.

1173) Ἐκλειψις σελήνης] Non dubitamus, quin Scaliger hoc loco eam lunae defectionem indicare voluerit, quae teste Ptolemaeo Μεγ. Σεντ. lib. IV. cp. 10. p. 279 anno CXLVII. Nabonassari, periodi Callippeae secundae anno LIV [i. e. sec. Scalig. Olymp. CXLIV, 3., sec. Ideler. Olymp. CXLIV, 4. vid. not. 943.], contigit. Argumenta pete ex ipsius Emendat. Tempp. lib. II. p. 91. Reuocanda igitur nota ista ad Olymp. CXLIV, 3.

β.

γ.

δ. Ἦττα Φιλίππου περὶ Κυνὸς κεφαλᾶς¹¹⁷⁶).ΟΛ. ΡΜΖ. Μικίων Βοιωτίας στάδιον¹¹⁷⁷).α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος ἐτελεύτησεν¹¹⁷⁸). Ἀττάλου τοῦ Περγᾶμου βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο Εὐμένης Ἀττάλου ἐπ' ἑτῇ λθ'¹¹⁷⁹). Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον σπείσάμενοι, πάντας τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους ἀνηγόρευσαν¹¹⁸⁰).

1174) Ἀρχὴ πολέμου τοῦ Ῥωμαίοις] Livius XXXI, 5: P. Sulpicio Galba, C. Aurelio Coss. [a. U. c. 554. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4.] bellum cum Philippo rege initum est, paucis mensibus post pacem Carthaginiensibus datam. Tempore aestivo, ut videtur. Cf. Liv. l. l. cap. 22. Proinde Olymp. CXLV, 1. Romani, praetextu usi, quod Philippus Graecos iniuriis laceraret, revera tamen verebantur, ne Graecis subactis Pyrrhi exemplo bellum in Italiam transferret. Cf. Polyb. XVI, 27, Liv. l. l., 1 seq., Zon. Annal. IX, 15, 443 seq.

1175) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Suidas, quem compilavit Eudocia p. 64, s. v. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος· γραμματικός, υἱὸς Ἀπελλοῦ ἡγουμένου στρατιωτῶν, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου γέγονε δὲ κατὰ τὴν μὲ Ὀλυμπιάδα [leg. ομι]. Reposuerunt ομι pro με Vossius de Histor. Gr. lib. I. cp. 18. p. 119, Leo Allatius de Patria Homeri p. 103, Ionsius de Scriptt. Hist. Phil. p. 166. Eandem emendationem hoc loco praëoccupatam vides a Scaligero. Cf. de Aristophane Fr. Ritschl. in Biblioth. Alex. sub primis Ptolemaeis. Vratisl. a. 1838. 8.

1176) Ἦττα Φιλίππου] T. Quinctius Flamininus Proconsul a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 1/2. Philippum ad Cyuscephalas vicit. Testes Polybius XVIII, 4 sqq. coll. XVII, 12 et Livius XXXIII, 7—10. Pugna accidit ante messem, sed segete messi matura: Polybius VIII, 3. Hinc rectius Ol. CXLV, 3. assignabitur. Niebuhrus in lib. laud. p. 242 secundum suos calculos mavult adeo Ol. CXLV, 2. Clintonus tamen FF. III. II. p. 56, quem excipit Fischerus Tabb. Chronol. Roman. p. 97, proelii tempus coll. Euseb. Mai. Armen. p. 181 et Polyb. IV, 5 seq. [vid. eiusd. FF. III. II. p. 257 Kr.] auctumno a. a. Chr. 197. Olymp. CXLV, 4. ineunt. assignat.

1177) Μικίων Βοιωτίας στάδιον] Testis est Africanum apud Euseb. l. l.

1178) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος] Suidas s. v. Ἐρατοσθένης μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίσταρχος Νίου [Confirmat Athenaeus VII. p. 281 C. De Aristone vid. Cic. Acad. IV, 39, 42. Tusc. V, 9, 11.], γραμματικοῦ δὲ Ἀνσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ ... ἐπέχθη δὲ οὗτος Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησε π' ἐτῶν γιγνόντος. i. e. Olymp. CXLVI, 1. Addit vitae Eratosthenis unum annum Censorinus cap. 15.: Annus illius octogesimum et unum, in quo Plato finem vitae habuit ... Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur., et Xenocrates Platonius, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vixerunt. Duo Lucianus Macrob. cap. 27.: δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησιν ἔτη. Floruerat Olymp. CXLII, 3. secundum Eusebium coll. Chron. Pasch. p. 175 D. et Syncell. p. 282 D. Successit Eratostheni in praesidio bibliothecae Alexandrinae Apollonius Rhodius. Vid. Suid. s. v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς coll. Ritschl. in Biblioth. Alex.

1179) Ἀττάλου τοῦ Περγᾶμου] Quam Attalus I. inde ab Ol. CXXXV, 2. [rect. Ol. CXXXV, 1.] annos XLIII. Pergamens imperasset, senexque mortem obisset Ol. CXLVI, 1., [rect. Ol. CXLV, 4.] filius eius successit Eumenes II., regnavitque secundum Strabonem XIII. p. 429, 49 annos XLIX. Quem tamen numerum corruptum ratus Scaliger, in Strabonis codice λθ' pro μθ' reponendum censuit, eamque coniecturam in Canon. Isag. lib. III. p. 328 satis luculenta ratione confirmavit hac: „Attalus, inquit, qui hic regum ordine tertius est, decessit anno quadragesimo quarto regni, septuagesimo et altero aetatis suae [Liv. XXX, 21. Polyb. XVIII, 24] C. Cornelio Cethego Q. Minucio Rufo Coss. [a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 1/2.] teste Livio lib. XXXIII. [30.] Attalus autem Φίλομήτωρ, sextus in ordine regum, obiit P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. [i. e. anno U. c. 621. a. Chr. 133. Ol. CLXI, 1/2. vid. not. 1242.] Intervallum, anni LXIII., qui cum XLIII. solidis compositi, quot Attalus tertius Rex imperavit, ab initio eius ad exitum huius Attuli postremi sunt anni CVII. absoluti. Apud Strabonem tamen decennio amplius legimus, quem decem annorum errorem in annis Eumenis commissum esse non dubitamus, ut pro MΘ in Strabonis codice ΑΘ legendum sit." Vid. not. ad Olymp. CXXIV, 1. coll. Clint. FF. III. III. Append. VI. p. 403.

1180) Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον] Auctore Polybio XVIII. cp. 25. 27. pax Philippo a senatu populoque Romano M. Claudio Marcello, L. Furio Purpureone Coss. a. U. c. 558. a. Chr. 196. Olymp. CXLV, 4 CXLVI, 1 ea lege concessa est, ut Graecis libertatem restitueret. Cf. Liv. XXXIII, 32, Plut. Flamin. cp. 10, Valer. Max. IV, 8, 5. T. Quinctius Flamininus, qui prorogato imperio (cf. Polyb. XVII, 12.) Philippum debellaverat (cf. Zonar. Ann. IX, 26, 446.), cum decem Romanorum legatis res Graeciae ordinat (cf. Polyb. XVIII, 27), ac senatus consultum de pace Philippo data in Isthmiorum sollennibus pronuntiat. Proinde Ol. CXLVI, 1, cui ipsi anno recte ascripsit Eusebius Hieronymi: Romani Graecos liberos esse iussuerunt.

β.

γ. Κοῖντος Φλαμινῖνος κατὰ Φιλίππου καὶ τῶν Μακεδόνων λαμπρότατον θρίαμβον ἤγαγε¹¹⁸¹).

δ. Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικοῦ τοῦ Ῥωμαίοις πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν καὶ Αἰτωλοῦς συστάντος¹¹⁸²).

ΟΛ. ΡΜΖ. Ἀγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον¹¹⁸³). Πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν¹¹⁸⁴).

α. Ἡ περὶ Θερμοπύλας μάχη, καὶ Ῥωμαίων κατὰ Ἀντιόχου νίκη¹¹⁸⁵).

β. Ἡλιος ἐξέλειψε¹¹⁸⁶).

γ. Ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη, καθ' ἣν Ἀντίοχος ὁ Μέγας ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀσιατικοῦ ἐπισφαλῶς ἔπταισε, περὶ πέντε μυριάδας μαχίμων ἀνδρῶν ἀποβαλὼν¹¹⁸⁷).

δ. Σκιπίων Ἀσιατικὸς κατὰ Ἀντιόχου ἐθρίαμβευσε¹¹⁸⁸).

In Armeniaco tamen textu nota illa ad Olymp. CXLVI, 3. secundum Maii editionem, adeoque ad ann. 4. eiusd. Olymp. secundum Aucher. depressa est. Cf. Polyb. XVIII. cp. 29. et Liv. XXXIII, 30. Add. Eusebius Maii Armeniacus I. cp. 39, 1, p. 181: *Post hunc Philippus Demetrii regnavit — Tum proelio in Thessalia a Tito duce Romani exercitus debellatus est. A Romanis autem libertatem potestatemque utendi suis legibus acceperunt Thessali itemque reliqui Graeci, qui vectigal Philippo pendebant.*

1181) Κοῖντος Φλαμινῖνος] T. Quinctius Flaminius de victo Philippo, Macedonum rege, nec non de oppresso Nabide, Lacedaemoniorum tyranno, triduum triumphat P. Cornelio Scipione II., Tib. Sempronio Longo Coss. a. U. c. 560, a. Chr. 194. Ol. CXLVI, 3. Auctor Livius XXXIV, 52 coll. Eutrop. IV, 1. Vere: Liv. XXXIV, 48. Proinde potius Olymp. CXLVI, 2.

1182) Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικοῦ] Aetoli, qui Philippum a Romanis regno eiici voluerant, consilii expertes sui, simulac Quinctius Graeciam reliquit, legatos ad Antiochum mittunt, rogantes, ut Romanis bellum inferret, spe et Graeci et Italici regni proposita. Morem gerit Antiochus. Bellum a Romanis decernitur contra Aetolos et Antiochum, M. Acilio Glabione, P. Cornelio Scipione Coss. a. U. c. 563. a. Chr. 191. Ol. CXLVII, 3. Eutropius IV, 3: *Transacto bello Macedonico secutum est Syriacum contra Antiochum regem, P. Cornelio Scipione, M. Acilio Glabione Coss. Polybius XVIII, 18. 19. 20. 22., Livius XXXVI, 12 sqq., Zonaras Annal. IX. cp. 18. p. 449. Veris tempore Livius l. l. cap. 11.: Itaque principio veris, quum per Phocidem Chaeroneam, quo convenire omnem undique exercitum iusserat, venisset [Antiochus], facile animadvertit, nihilo severiore disciplina milites, quam ducem, hibernasse. Id. cap. 13.: Sub idem tempus M. Baebius et Philippus rex — principio veris coniunctis copiis in Thessaliam descenderunt. M. Acilius Consul a. d. V. Non. Mai. Roma proficiscitur. Id. l. l. cap. 3.: Ipse ante diem quintum Nonas Maias paludatus Urbe egressus est.*

1183) Ἀγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον] Ex testimonio Africani apud Euseb. l. l.

1184) Πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος] Ex Africani l. l.: *πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.* Sic scilicet Scaliger e Suida correxit Eusebii Κλειτοστός vel Κλειτός. Suidas enim s. v. *τραχηλίζων* Κλεόστρατος Ῥόδιος *πάλην νικῶν, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε.* Cf. Scal. Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. Sed codex Aucherii l. p. 301. Armeniacus Κλειτοστός praebebat, quam ego formam amplectendam existimo, nisi quod primum sigma alienum videtur. Ac profecto Κλειτοστράτος offert Maius p. 155, cui succurrunt Crameri Anecdota Par. II. p. 148.

1185) Ἡ περὶ Θερμοπύλας] Accidit pugna iisdem Coss. Testis Livius lib. XXXVI, 15 sqq. Cf. App. de Rebb. Syr. cp. 17., Zonar. lib. IX, 19. p. 451, Oros. IV, 20, Cic. De Senect. 10, 32. Consentit in anno pugnae etiam Eusebius ad Olymp. CXLVII, 1. coll. Sync. p. 284 D. seq.

1186) Ἡλιος ἐξέλειψε] Auctor Livius XXXVII, 4: *Per eos dies, quibus est profectus ad bellum Consul [L. Cornelius Scipio a. U. c. 564. a. Chr. 190. Olymp. CXLVII, 3.] Idus Apollinaribus, ante diem V. Idus Quinctiles [Proinde Olymp. CXLVII, 2.] coelo sereno interdiu obstructa lux est, quum luna sub orbem solis subisset.* Scaliger de Emendat. Temp. lib. V. p. 387 B: *Haec eclipsis procul dubio contigit pridie Eid. Mart. Iulianus, anno per. Iulian. 4524. cyclo lunae secundo.* Vid. eiusd. lib. II. p. 186 B. coll. Ideler. Enchir. Chron. II. p. 92.

1187) Ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη] Antiochus a. L. Cornelio Scipione Ol. CXLVII, 3. consule, qui ne cognomini fratris cederet, post Asiaticum se vocari voluit [v. Liv. XXXVII, 58] circa Magnesium, quae ad Sipylum est, superatus quinquaginta milia militum [Id. l. l. 37.] deperdidit. Testes Livius XXXVII, 44 et Appianus Syr. 36. extr. Accidit pugna, appropinquante hieme. Vid. Liv. l. l. 37. coll. 39. Proinde Olymp. CXLVII, 3.

1188) Σκιπίων Ἀσιατικὸς] Triumphavit Scipio, auctore Livio XXXVII, 59 extr., anno fere postquam consulatu abiit, mense intercalari prid. Cal. Martias. Atqui Scipionis annus exierat Idibus fere Martiis a. U. c. 565. a. Chr. 189. Olymp. CXLVII, 3. Ergo Olymp. CXLVII, 4. recte eius assignatur triumphus, de quo ipso vid. etiam Plin. H. N. XXXIII, 11, 53.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ἀρκεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον¹¹⁸⁹).

α.

β.

γ.

δ. Ἀννίβας κατὰ τὴν Βιθυνίαν φάρμακον πιὼν ἐτελεύτησε¹¹⁹⁰). Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετέλλαξε, γεγωνὺς ἐτῶν νθ'¹¹⁹¹). Σκιπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος ἐγεννήθη¹¹⁹²).

ΟΛ. ΡΜΘ. Ἰππόστρατος Σελευκεὺς στάδιον¹¹⁹³).

α.

β. Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι ἀποίχους ἔστειλαν¹¹⁹⁴).

γ. Κατὰ τινὰς Ἀννίβας ἐτελεύτησε¹¹⁹⁵).

δ.

1189) Ἀρκεσίλαος Μεγαλοπολίτης] Testis Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 42. Verum rectior esse videtur scriptura Ἀρκεσίλαος, quam suppeditat codex Armen. ap. Auch. P. I. p. 301.

1190) Ἀννίβας κατὰ Βιθυνίαν] Hannibal apud Prusiam, Bithyniae regem, ad quem confugerat, veneno sumto vitam finivit. Cf. Liv. XXXIX, 51, Zonar. IX, 21. extr., Nep. vit. Hannib. cp. 12. Quibus vero Coss. interierit, non convenit. „Namque, ut ait Nep. Haan. cp. 13., Atticus M. Claudio Marcello, Q. Fabio Labone Coss. [a. U. c. 571. a. Chr. 183. Ol. CXLIX, ½.] mortuum in annali suo scriptum reliquit. At Polybius L. Aemilio Paulo et Cn. Baebio Tamphilo [a. U. c. 572. a. Chr. 182. Ol. CXLIX, ¾.] Sulpicius autem P. Cornelio Cethego, M. Baebio Tamphilo [a. U. c. 573. a. Chr. 181. Ol. CXLIX, ¼.] Cum Attico faciunt Valerius Antias ap. Livium XXXIX, 56: Hannibalem hoc anno Antias Valerius decessisse auctor est, Cassiodorus, Orosius IV, 20, Iulius Obsequens cap. 59. Scaliger nutem Hannibalis mortem Olymp. CXLVIII, 4. ascripsit, quia eo anno Scipionem defunctum Livius tradit, eodemque cum Scipione anno Hannibalem quoque decessisse nonnulli rerum scriptores affirmant. Vid. not. 1191.

1191) Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετέλλαξε] P. Corn. Scipionem P. F. Africanum maiorem eodem anno, quo Hannibalem et Philopoemenem, defunctum esse affirmant nonnulli ap. Livium XXXIX, 50 extr. Q. Fabio Labone, M. Claudio Marcello Coss. a. U. c. 571. a. Chr. 183. Olymp. CXLIX, ½.: Ab scriptoribus rerum Graecis Latinisque tantum huic viro [Philopoemeni] tribuitur, ut a quibusdam eorum, velut ad insignem notam huius anni, memorias mandatum sit, tres claros imperatores eo anno decessisse, Philopoemenem, Hannibalem, P. Scipionem. Consentit Orosius IV, 20. Eidem anno Scipionis certe mortem assignant Polybius et Rutilius ap. Liv. l. l. cap. 52., sed quattuor annis priorem M. Aemilia Lepido, C. Flaminio Coss. a. U. c. 567. a. Chr. 187. Olymp. CXLVIII, ¾. collocat Valerius Antias ap. eund. lib. XXXVIII, 50—56. Livius ipse et Polybii Rutiliique et Valerii sententiam relinquit lib. XXXIX, 52: Ego neque his, neque Valerio assentior. Ponit autem Scipionis exitum inter d. IV. Id. Decembr. a. U. c. 569. a. Chr. 185. et Id. Mart. a. U. c. 570. a. Chr. 184., P. Claudio et M. Sempronio Coss. Proinde Olymp. CXLVIII, 4. Cum Livio consentit Cicero de Senect. VI, 19: Anno ante me Censorem [M. Porcius Cato Censor sit Idibus Martiis a. a. Chr. 184. Vid. Liv. XXXIX, 52.] mortuus est, IX. annis ante meum consulatum, quum Consul iterum, me [a. a. Chr. 195.] Consule, creatus esset. De aetate Scipionis alia traduntur ab aliis. Sufficiat Polybii de ea calculos, quos secutus esse Scaliger videtur, hoc loco significasse. Illo vero teste lib. X, 6, 9, Scipio anno vitae vicesimo septimo [Discrepat Livius XXVI, 18: quatuor et viginti ferme annos natus.] fuit, quo tempore imperator in Hispaniam abiit. Atqui missus est in Hispaniam Scipio, Cn. Fulvio, P. Sulpicio Coss. a. Chr. 211. Cf. Liv. l. l. Ergo si secundum eundem Polybium ap. Liv. XXXIX, 52 a. Chr. 183. mortem obiit, quinquaginta quatuor annos vixerit.

1192) Σκιπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος] P. Cornelius Scipio Africanus Aemilianus, L. Paulli filius, Africani maioris nepos, teste Livio XLIV, 44, septimum decimum annum egit, quum L. Aemilius Paullus a. U. c. 586. Ol. CLII, 4. Consul, fugato Perseo, se victor in castra recepit. Natus igitur fuerit a. U. c.

570. a. Chr. 184. Ol. CXLVIII, 4. quo ipso anno Africanum minorem in lucem editum esse colligi etiam ex Velleio II, 4. potest.

1193) Ἰππόστρατος Σελευκεὺς] Ex Africano apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 42.

1194) Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι] Testibus Livio XXXVII, 57 et Velleio I, 15. Bononiam colonia deducta est Cn. Manlio Vulso, M. Fulvio Servio Nobiliore Coss. a. U. c. 565. a. Chr. 189. Ol. CXLVII, ¾. Commissus igitur hoc loco seu Scaligeri seu typothetae culpa VI. annorum metachronismus est. Vidit errorem Anonymi scilicet sui iam Philippus Cluverus Ital. Antiq. Tom. I. lib. I. cap. 28. p. 283.

1195) Κατὰ τινὰς Ἀννίβας] Hoc anno mortuus est Hannibal ex Sulpicii vel Polybii calculis apud Nepot. vit. Hann. 13. Cf. not. 1190.

ΟΛ. ΡΝ. Ὀνησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον¹¹⁹⁶).

α.

β. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν βασιλείαν Περσεὺς ὁ υἱὸς διεδέξατο¹¹⁹⁷).

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΝΑ. Θύμηλος Ἀσπένδιος στάδιον¹¹⁹⁸).

α.

β. Ἐκλειπὺς σελήνης ἐβδόμῳ ἔτει Φιλομήτορος¹¹⁹⁹). Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, τοῦ ἀδελφοῦ Σελεύκου ἀποθανόντος, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο¹²⁰⁰).

γ.

δ.

p. 334 a.

ΟΛ. ΡΝΒ. Δημόκριτος Μεγαρεὺς στάδιον¹²⁰¹).

α. Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μακεδονικοῦ πολέμου τοῦ Ῥωμαίοις πρὸς τὸν βασιλέα Περσεία συστάντος¹²⁰²).

1196) Ὀνησίκριτος Σαλαμίνιος] Ὀνησίκριτον nomen huius stadionicae exhibent Cramer Anecd. Paris. II. p. 149, quae ex eodem repetitae sunt, e quo sua Casaubonus cum Scaligero communicata hausserat Excerpta. Nihilominus Scaliger in Eusebio p. 42 edidit Ὀνησίκρατος, quam lectionem etiam confirmant Armeniaca.

1197) Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων] Livius XL, 54: Eodem anno [Q. Fulvio, L. Manlio Coss. i. e. a. U. c. 575. a. Chr. 179. Olymp. CL, 4.] Philippus, rex Macedonum, senio et maiore consumitus post mortem filii, decessit. Regnaverat, sec. Dexippum ap. Syncell. p. 267 B. et Porphyrium ab Euseb. laudatum ap. Scal. p. 63, 45. ap. Mai. I. cap. 58. p. 177, annos XLII., qui ab Olymp. CXL, 1. [vel potius Olymp. CXXXIX, 4. med. ipso a. a. Chr. 220. initio: vid. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 257] computati ex-eunt in Olymp. CL, 2. Porphyrius l. l.: ἀπὸ τῆς οἰ' Ὀλυμπιάδος ἀρχὴν ἤρξατο καὶ ἐβασίλευσεν ἔτεσιν ὅλοις δέο καὶ μ'. τελευτῇ δὲ δευτέρῳ ἔτει τῆς οἰ' [leg. οἰ'. Vid. Aucher. ad Euseb. Arm. Vol. I. p. 334. not. 2.] Ὀλυμπιάδος, νη' τὰ ὅλα βίους ἔτη. Successit Perseus, Philippi F. Livius XLV, 9: Perseus, Q. Fulvio, L. Manlio consulibus, regnum accepit. Regnavit undecim annos. Habuit tamen annum undecimum non expletum, sed inchoatum tantummodo. Porphyrius ap. Scal. p. 63, 46 ap. Mai. I. l.: Περσεὺς δὲ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, Δημήτριον [Δημητρίον male Scal.] τὸν ἀδελφὸν ταῖς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ δια-βολαῖς ἀποκτείνας, βασιλεύει ἔτεσι δέκα καὶ μηνὶν ὀκτώ. Minus recte Dexippus ap. Syncell. l. l. an-norum numerum, quos regnavit Perseus, inter X. et IX. suspensum relinquit: διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Περ-σεὺς ἔτη ι' ἢ θ' [pro ἦ θ', praeeunte in Euseb. p. 58, 56. Scaligero, ὅθεν expresserat Goarus]. Syncellus ipse magis etiam discrepat p. 282 B.: Μακεδόνων ἐξ ἐβασίλευσε Περσεὺς ἔτη η' καὶ μῆνας θ'. Perseus enim, ad Pydnam victus, regno spoliatur d. XXII. m. Iun. a. U. c. 586. a. Chr. 168. = Olymp. CLII, 4. mens. extr. [Vid. not. 1206.]. Unde ubi annos X. et menses VIII. retro numeraris, Persei auspicia d. XXII. m. Nov. a. U. c. 575. a. Chr. 179. quarto mens. Olymp. CLII, 2. assignanda reperies. — Fallitur igitur Eusebius Hieronymi in Philippi et Persei regnis per latercula dirigendis, quandoquidem illum quidem ab Olymp. CXL, 3. usque ad Olymp. CL, 4., hunc vero ab Olymp. CLII, 1. usque ad Olymp. CLIII, 2. regnasse scribit. Hieronymum unius adeo anni metachronismo superant Maii Armeniaca.

1198) Θύμηλος Ἀσπένδιος] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Θυμηλὸς δ' ἐν τώ-τω εἰδὶ Cramer Anecd. II. p. 149.

1199) Ἐκλειπὺς σελήνης] Auctore Ptolemaeo Μεγ. Σύντ. lib. VI. cp. 3. p. 389. Halma, anno se-ptimo Ptolemaei Philometoris, qui est Ol. CLI. secundus, [cf. Scal. ad Euseb. p. 141 b. n. MDCCCXXXIII. Emendat. Tempp. p. 435 et Clint. FF. HH. III. Append. V. p. 386] luna defecit.

1200) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής] Auctor Eusebius Hieronymi, Seleuco Philopatori Antiochum Epi-phanem Olymp. CLI, 2. successisse his verbis annotans: *Syriae Antiochus Epiphanes ann. XI.* Hieronymus tamen anni prochronismum commisit, uti nunc evincunt Maii Armeniaca, quibus integrum Eusebii de successionem regni Syriae enarrationem debemus. Ibi igitur haec traduntur lib. I. cap. 40, 14 p. 187: *Ex-tincti [Seleuci] locum Antiochus frater insedit, cognomento Epiphanes, rebusque praefuit annis undecim, in tertio nimirum anno centesimae et quinquagesimae primae Olympiadis ad primum usque quinquagesimae quartae supra centesimam.* Cf. latercula lib. II. p. 355 ad Olymp. CLI, 3.: *Antiochus Epiphanes an. XI.* Annos regni XC. confirmant qui ex Eusebio pendet Syncellus p. 286 A, Gr. Eusebii Eclogarius ap. Scal. p. 62, 42, Sulpicius II, 33, Hieronymus ad Daniel. cap. XI. Solus Appianus Syr. cap. 66. Epiphanem XII. annis regnasse scribit, sed οὐ πλήρως. Cf. Clint. FF. HH. III. Append. III. p. 317 seqq.

1201) Δημόκριτος] Democritus stadio palmam meruit Ol. CLII. ex Africano apud Euseb. l. l. Nomen eius Democrates exhibet codex Armen. apud Auch. P. I. p. 301.

β. Ἡ πρώτη Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς εἰς Αἴγυπτον ἐξβολή¹²⁰²⁾.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΝΙ'. Ἀρίστανδρος Λέσβιος στάδιον¹²⁰³⁾.

α. Ἐκλειψις σελήνης¹²⁰⁵⁾. Ὁ πρὸς Περσεία τῶν Ῥωμαίων πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Περσέως ὑπὸ Ῥωμαίων παρατάξει νικηθέντος περὶ Πύδναν τῆς Μακεδονίας, καὶ αἰχμαλώτου ἀχθέντος ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου¹²⁰⁶⁾.

β. Αἰμίλιος Παῦλος κατὰ Περσέως ἐθριάμβευσε¹²⁰⁷⁾.

1202) Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου] Livius XLII, 29: P. Licinio, C. Cassio Consulibus [a. U. c. 583. a. Chr. 171. Olymp. CLII, 4.], non urbe tantum Roma, nec terra Italia, sed omnes reges civitatesque, quae in Europa, quaeque in Asia erant, converterant animos in curam Macedonici ac Romani belli. Ibid. cap. 32.: Inter consules magis cavillatio, quam magna contentio, de provincia fuit. — P. Licinio Macedonia, C. Cassio Italia obvenit. Magistratus in provincias proficiscuntur Iunii principio. Ibid. cap. 35.: Quo maturius in provincias magistratus proficiscerentur, latinas Calendis Iuniis fuere. Ergo recte belli Macedonici secundi, aut si mavis, tertii initium Olymp. CLII, 1. assignavit Scaliger.

1203) Ἡ πρώτη Ἀντιόχου] Antiochus primam in Aegyptum irruptionem fecit P. Licinio, C. Cassio Coss. a. U. c. 583. a. Chr. 171. Ol. CLII, 4. Livius XLII, 29: Antiochus imminerebat quidem Aegypti regno, et pueritiam regis, et inertiam tutorum spernens; et ambigendo de Coele Syria causam belli se habiturum existimabat, gesturumque sine ullo impedimento, occupatis Romanis in Macedonico bello, id bellum. — Ptolemaeus propter aetatem alieni etiam tum arbitrii erat, tutores et bellum adversus Antiochum parabant, quo vindicarent Coele Syria, et Romanis omnia pollicebantur ad bellum Macedonicum. Ac profecto Eulaei et Lenaei, tutorum, suasu Ptolemaeus VI. Philometor Coelesyriam, veterem scilicet maiorum suorum possessionem, ab Antiocho illam fraude occupatam, cum per legatos non potuisset, ingenti facto belli apparatu repetere instituit. Vid. Diod. Legat. 18. II. p. 624 Wessel., unde sua profecit Snidas s. v. ἀμφισβητεῖν, et eiusd. Diod. Excerpt. Vatic. 22. IV. p. 83 seq. Dind. coll. Polyb. XXVIII, 27, qui belli causam praecipue in Eulaeum eunuchum confert. Proelio deinde Pelusium inter et montem Casium commisso profligantur duces Ptolemaei. Vid. Porphyrius et Callinicus Sutorius ap. Hieronym. in cap. XI. Danielis. Antiochus autem Pelusio, et mox universa Aegypto potitur. Vid. Diodorus Excerpt. de Virt. et Vit. II. p. 579. Wess.: Ὅτι ὁ Ἀντιόχος δυνάμενος ἐλασσωνθέντας τοὺς Αἰγυπτίους ἀποκτείνει, παρεπύειν ἐβόα μὴ κτείνειν αὐτοὺς, ἀλλὰ ζῶντας συλλαμβάνειν. ταχὺ δὲ τοὺς καρποὺς ταύτης ἀγγιλοῦς ἱκομέναι, καὶ περὶ τὴν τοῦ Πηλουσίου κατάληψιν καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου ταύτης τῆς φιλανθρωπίας μέγιστον συμβαλομένης. Hanc victoriam a. U. c. 585. a. Chr. 169. Olymp. CLII, 3. collocat Valesius ad Diod. I. I. Rectius tamen eam biennio ante poni evincit Clintonus FF. HH. III. App. III. p. 318 seq., qui etiam reliquias Antiochi in Aegyptum invasiones, secundam a. Chr. 170., tertiam a. 169., postremam a. 168. susceptam, accurate persequitur.

1204) Ἀρίστανδρος Λέσβιος] Tradit Africanus apud Euseb. I. I.

1205) Ἐκλειψις σελήνης] Haec lunae defectio, quam L. Aemilio Paullus II., C. Licinio Crasso Coss. a. U. c. 586. a. Chr. 168. Ol. ^{CLII, 4.} _{CLIII, 1.} pridie Non. Sept. [Liv.] futuram militibus praedixit C. Sulpicius Gallus, interitum Persei praesagire visa est. Vid. Liv. XLIV, 37, Polyb. ap. Suid. s. v. πολλὰ κενά, Plin. N. H. II, 9, Frontin. Strateg. I, 12, 8, Plut. Aemil. Paull. cp. 17., Valer. Max. VIII, 11, 1, Cic. de Rep. I, 15. coll. Scal. Emendat. Temp. lib. II. p. 186. — Contigit illa defectio secundum disquisitiones astronomorum nostrae aetatis accuratissimas nocte $3\frac{1}{2}$. m. Iunii a. a. Chr. 168. Proinde potius vergente anno 4. Olymp. CLII. Vid. Ideler. Enchirid. II. p. 104—106 coll. Clint. FF. HH. III. p. 82.

1206) Ὁ πρὸς Περσεία τῶν Ῥωμαίων πόλεμος] L. Aemilius Paullus II. Coss. a. U. c. 586. a. Chr. 168. Olymp. ^{CLII, 4.} _{CLIII, 1.}, victo apud Pydnam captoque Perseo, bello Macedonico finem inposuit. Eutropius IV, 7. diem pugnae III. Non. Septembr. definit: Cum Perseo autem Aemilius Paullus cos. III. Non. Septembris dimicavit. Sed Livius die, quae noctem eclipsi lunari insignem insecuta est, dimicatum scribit, lib. XLIV, 37 i. e. [v. not. 1205.] d. XXII. m. Iunii a. a. Chr. 168. Recte igitur Porphyrius, ab Eusebio laudatus, ap. Scal. p. 63, 47 seq. pugnam Olymp. CLII, 4. [vergenti] assignat: Ἐπὶ γὰρ τῆς οὐβ' Ὀλυμπιάδος τοῦ τετάρτου ἔτους Λεύκιος Αἰμίλιος πρὸς τοὺς Μακεδόνας [παραταξάμενος] περὶ τὴν Πύδναν εἶλε κατά κράτος. Quae eadem ex Armeniacis in Latinum sermonem conversa leguntur ap. Maium I. cap. 38, 11, p. 177. Cf. de proelio Diodorus Fragm. Vatic. 6. III. p. 94. Dind., Dexippus ap. Syncell. p. 267 C. ap. Eus. Scal. p. 59, 3, Syncellus ipse p. 282 B. C., Plutarchus Aem. cap. 18—22, Zonaras IX. cap. 23. Victus rex in Samothraciam profugit, ibique captus est [Vid. Livius XLV, 6, Vell. I, 9, Porphyrius I. I.], ineunte Olymp. CLIII., qua ipsa regnum Macedoniae cessasse Polybius [ab Olymp. CXL, 1. (lib. I, 3.) usque ad interitum regni Macedonici annos LIII. numerans, III, 1 et 4. coll. I, 1], et Excerpta Barbarolatina ap. Scal. Thes. Temp. p. 77 extr. recte contestantur.

1207) Αἰμίλιος Παῦλος] Aemilius Paullus, quum Q. Aelio Paeto, M. Iunio Penno Coss. a. U. c. 587.

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΝΔ. Λεωνίδας Ῥόδιος τριαστῆς στάδιον¹²⁰⁸).

α. Ὁ βασιλεὺς Περσεὺς ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελεύτησε¹²⁰⁹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΝΕ. Λεωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ δεύτερον¹²¹⁰).

α. Αἰμίλιος Παῦλος ἀνὴρ ἀξιολογώτατος ἐτελεύτησε¹²¹¹).

β. Πρῶτον ὥρολόγιον ἐν Ῥώμῃ κατεστάθη¹²¹²).

γ.

δ. Ἀτταλος, Εὐμένους ἀδελφός, ἐπίτροπος Περγάμου, βασιλεὺς ἐπ' ἔτη κα'¹²¹³).

ΟΛ. ΡΝΖ. Λεωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ τρίτον. Τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον¹²¹⁴).

α. Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἐγνωρίζετο¹²¹⁵).

a. Chr. 167. Ol. CLIII, 3. exercitum in Italiam traiecit, triumphum, cuius copiam aegre assecutus erat, ex Macedonia et Perseo rege per triduum III. III. pridie Cal. Dec. [Proinde Olymp. CLIII, 2.] egit. Vid. Fast. Capit. coll. Liv. XLV, 35, Vell. I, 9, Plut. Aemil. Paul. cp. 32, 33, Eutrop. IV, 8, Cic. pro Murena cp. 14., Dexipp. ap. Syncell. p. 268 C. D. seq. ap. Euseb. Scal. p. 59, 28 seq., Zonar. Ann. IX. pag. 460.

1208) Λεωνίδας Ῥόδιος τριαστῆς] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1209) Ὁ βασιλεὺς Περσεὺς] Perseus, quinquennio postquam victus est, i. e. Ol. CLIV, 1., Albae decessit. Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 63, 48 seqq. Mai. I, 38, 11. p. 171: Περσεὺς δὲ εἰς τὴν Σαμοθράκην ἐφυγεν· εἰτα ἰκονσίως ἴδωκεν αὐτὸν ὁλοκλήρως τοῖς πολέμοις, κατέβη εἰς Ἀλβὴν μετατιθεὶς καὶ τηροῦμενος μετὰ πέντε ἔτη τελευτᾷ. A quo uno anno discrepat Velleius I, 11: Post victum captumque Persen, qui quadriennio post in libera custodia Albae decessit, etc. Cf. de Perseo eiusque filio Alexandro, Albam in custodiam ductis, Liv. XLV, 42.

1210) Λεωνίδας Ῥόδιος] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43 tradit.

1211) Αἰμίλιος Παῦλος] L. Aemilium Paullum L. Anicio Gallo, M. Cornelio Cethego Coss. a. U. c. 594. a. Chr. 160. Ol. CLIV, 4. mortem obisse, ex titulo Adelphorum P. Terentii apertum est. Idem indicat Livius Epit. lib. XLVI, unde etiam discimus, tanta illum in plurimis et maximis victoriis abstinencia fuisse atque probitate, ut ex auctione honorum eius vix redactum esset, unde dos uxori ipsius redderetur. Suffragantur Livio Diodorus Excerpt. de Virt. et Vit. II. pag. 585. Wessel. et Auct. de Viris Illustr. cp. 56. Laudant Pauli frugalitatem Cicero de Offic. II, 22 et Valerius Maximus IV, 3. Cf. Polyb. XVIII, 18, 7 de eius continentia laudabilique paupertate. De Aemilii Paulli aetate coniectura ex eo fieri potest, quod, quo anno iterum Consul fuit i. e. a. Chr. 168., sexaginta fere annos habuisse dicitur Livio XLIV, 41, Plutarcho Aemil. cap. 10., Diodoro I. I. p. 580.

1212) Πρῶτον ὥρολόγιον] Auctor Plinius Hist. Nat. VII, 60: Tunc Scipio Nasica, collega Laenatis, primus aqua divisit horas aequae noctium ac dierum. Idque horologium sub tecto dicavit anno urbis DXCV. Tandem populi Romani indiscreta lux fuit. Gesserunt autem a. U. c. 595. a. Chr. 159. Olymp. CLV, 3. consulatum Cn. Cornelius Dolabella, M. Fulvius Nobilior. Consentit cum Plinio Censorinus de Die Nat. cp. 17. Vid. Auct. de Vir. Illustr. cp. 44. coll. Pigh. Annal. ad a. U. c. 594. T. II. p. 415.

1213) Ἀτταλος Εὐμένους — in textu Scaligeri legebatur Εὐμένης Ἀττάλον — ἀδελφός] Auctor Strabo loco classico lib. XIII. p. 429, 37 seqq.: ἀπέλιπε [Eumenes II.] τῷ νιῷ τὴν ἀρχὴν Ἀττάλῳ, γεγονότι ἐκ Στρατονίκης τῆς Ἀριαρᾶθον θυγατρὸς τοῦ Κυπριαδάρχου βασιλέως. ἐπίτροπον δὲ κατέστησε καὶ τοῦ παιδὸς νέον τελέως ὄντος, καὶ τῆς ἀρχῆς τὸν ἀδελφὸν Ἀττάλον· ἐν δὲ καὶ εἰκοσιν ἔτη βασιλεύσας γέγων ὁὗτος τελευτᾷ. Ponit Scaliger Eumenis II. auspicia Olymp. CXLVI, 1. Hinc usque ad Olymp. CLV, 4. anni numerantur XXXIX, quot regno eius attribuit V. D. Succedit Attalus II., qui Philadelphus cognominatus est sec. Lucian. Macrob. cap. 12. — E nostris tamen calculis [v. n. 1082.] Attalus II. iam Olymp. CLV, 3. regnare coepit.

1214) Λεωνίδας Ῥόδιος τὸ τρίτον] Sic Scaliger edidit, deceptus scilicet Eusebii graeci scriptura, ubi ad Ol. CLVI. annotatur: ὁ αὐτὸς (Λεωνίδας) τὸ τρίτον, Ῥόδιος, τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον. Verum hunc locum mutilum esse patet: excidit enim nomen athletae, qui lucta et pancratio vicerit, cuius sola patriae servata est appellatio. Suppeditat Interpres Armeniacus ap. Anch. P. I. p. 301. Ἀριστόστινος, pro quo tamen aptius coll. Pausan. V, 21, 5. Ἀριστόξενος rescripseris. Vid. Niebuhr. I. I. p. 214. coll. Corsin. F. A. IV. p. 106. Caeterum cf. quae de v. v. τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους exposuimus ad Ol. CXLII. s. n. 1157.

β.

γ.

δ. Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Κελτίβηρας πολέμου¹²¹⁶).Ο.Α. ΡΝΖ. Λεωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ τέταρτον. μόνος δὲ καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους Ὀλυμπιακοὺς ἔχει δώδεκα¹²¹⁷).

α.

β.

γ.

δ. Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μουμμίου κατεσκάφη ἔχουσα ἀπὸ κτίσεως ἔτη θνβ¹²¹⁸).Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων πρὸς Καρχηδονίους πολέμου¹²¹⁹). Μάρκος Πόρκιος Κάτων ἐτελεύτησε¹²²⁰).Ο.Α. ΡΝΗ. Ὁρθων Συρακούσιος στάδιον¹²²¹).α. Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς Ῥωμαίων πρὸς Ἀνδρίσκον τὸν Ψευδοφίλιππον πόλεμος¹²²²). Μασσινίσσης βασιλεὺς Νομάδων, ὁ φιλορωμαῖος, ἐτελεύτησε¹²²³).

1215) Ἀρίσταρχος γραμματικὸς] Tradit Suidas s. v. Ἀρίσταρχος· Ἀλεξανδρινὸς θίσι, τῇ δὲ φέσει Σαμόθραξ, πατρὸς Ἀριστάρχου, γέγονε δὲ κατὰ τὴν φησὶ Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. Consentit Hieronymus ad Ol. CLVI, 1.: Aristarchus grammaticus agnoscitur. Item Chron. Pasch. auctor p. 180 A.: ὁ π. Νασίκου καὶ Μαρκελλίου [P. Corn. Scipione Nasica II. M. Claudio Marcello II. Coss. a. U. c. 599. a. Chr. 155. Olymp. CLVI, 1/2]. Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἤκμαζεν. Ab his auctoribus biennii prochronismo discedunt Maii Armen. ad Olymp. CLV, 3. Cf. Ritschl. in Biblioth. Alexandr.

1216) Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων] Q. Fulvius Nobilior Coss., qui primus omnium cum collega T. Annio Lusco a. U. c. 601. a. Chr. 153. Ol. CLVI, 1/4. Calend. Ianuar. suum magistratum inierat [Cf. Cassiodorus: Hi primi consules Calendis Ianuariis magistratum inierunt, propter subitum Celtiberiae bellum.] contra Celtiberos sive Bellos, urbem Segedam incolentes, missus est. Cf. App. Iber. cp. 44 sqq., Polyb. XXXV, 1 sqq., Liv. Epit. lib. XLVII.

1217) Λεωνίδας Ῥόδιος τὸ τέταρτον. Μόνος δὲ] Tradit Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43. Omnes autem illas XII. palmas cursu reportavit. Pausanias VI, 13, 3: τὰ μέντοι ἐπιφανίσταται ἐς δρόμον Λεωνίδην Ῥόδιον ἐστίν. ἐπὶ γὰρ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας ἀκμάζων τε τῇ ἀκρίτει ἀντήρκει, καὶ γέγονασι αὐτῷ δρόμον νῖκαι δύο ἀριθμὸν καὶ δέκα.

1218) Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μουμμίου] Velleio I, 13 teste, L. Mummius Corinthum post annos DCCCCLII, quam ab Alete, Hippotis filio, condita erat, funditus diruit a. U. c. 608. a. Chr. 146. Olymp. CLVIII, 1/2. Consentit Orosius V, 3. Mummius deinde una cum X. Romanorum legatis res Achaeiae intra VI. menses usque ad ver anni a. Chr. 145. componit. Polybius XL, 9. 10. Concidit proinde Corinthus mense Septemb. a. 146. Olymp. CLVIII, 3. ineunt. Quo igitur iure Corinthum Ol. CLVII, 4. eversam pronunciare potuit Scaliger? Equidem non dubito, quin V. D. hoc loco Plinii sententiam indicare voluerit, qui quidem quum lib. XXXIV, 2. Corinthum Ol. CLVI, 3. captam esse dicat, ad hunc ipsum annum superscriptam Scaligeri notam reliciendam esse arbitror. Sed ibi pro Olymp. CLVI. sine dubitatione: Corinthus capta est Olymp. CLVIII. anno tertio, nostrae Urbis DCVIII. legendum est. Minus definite cladis illius tempus expressit Appianus, si quidem Corinthum occupatam et eversam fuisse scribit Punic. p. 135. extr. ἀμφὶ τὰς ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν Ὀλυμπιάδας. Ac profecto Ol. CLX, 1. Corinthi excidium diserte ascribit Pausanias VII, 17. init. Scaliger Velleii de anno eversae Corinthi sententiam ad Ol. CLVIII, 3., Appiani autem et Pausaniae calculos ad Ol. CLX, 1. indicavit. Cf. Liv. Epit. 52., Polyb. ap. Strab. lib. VIII. p. 262, 50 seq., Zonar. Annal. IX. cap. 31. Caeterum Μούμμιον appellat consulem Appianus Iber. 57., Μόμμιον Polybius XL, 8, Dio fragm. Vales. 81., Zonaras IX. cp. 31., Appianus Punic. 135. extr., Pausan. VII, 15 seq.

1219) Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων] Tertium bellum contra Carthaginem susceptum est, L. Manlio [sic Eutrop. IV, 10. Marcio: Liv. Epit. lib. XLIX., Appian. Pun. cp. 75., Cic. Brut. cp. 15.] Censorino et M. Manilio Coss. a. U. c. 605. a. Chr. 149. Ol. CLVII, 1/2. Testes Livius Epit. l. l., Eutropius l. l., Florus II, 15, Appianus l. l., Orosius IV, 22, 23.

1220) Μάρκος Πόρκιος Κάτων] Iisdem Coss. mortem obiit M. Porcius Cato, quum paucis ante mortem diebus aut mensibus nonaginta circiter annus natus [e Livio XXXIX, 40 et Plut. Cat. Mai. cp. 15. coll. Valer. Max. VIII, 7, 1, quinque et octoginta e Cic. Brut. XX, 8. XXIII, 89 et Plin. N. H. XXIX, 1.] Ser. Sulpicii Gallae, qui nuper in Hispania pro praetore Lusitanos diriperat, accusandi provinciam suscepisset. Auctores Vell. I, 13: Ante triennium, quam Carthago deleteretur, M. Cato, perpetuus diruendae eius auctor, L. Censorino, M. Manlio Coss. mortem obiit, Liv. Epit. XLIX., Plut. l. l., Valer. Max. VIII, 1, 2, Plin. l. l. coll. XV, 20.

1221) Ὁρθων Συρακούσιος] Testatur Africanus apud Euseb. l. l.

1222) Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς] Sp. Postumio Albino, L. Calpurnio Pisone Caesonino Coss. a. U. c.

- β.
 γ. Καρχηδών ἔχουσα ἀπὸ κτίσεως ἔτη ψλζ', ὥς δὲ ἄλλοι χξζ', ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ νεωτέρου κατεσκάφη τῆς τοῦ Ἀκράγαντος ἀλώσεως ὕστερον ἔτεσι σξ¹²²⁴). Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὥς τισι δοκεῖ, Κόρινθος ὑπὸ Μουμίου κατεσκάφη¹²²⁵). Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Ἀσσιτανίαν Ῥωμαίων πρὸς Οὐριάθον πολέμου¹²²⁶).
 δ. Λεύκιος Μούμιος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Κορινθίων ἐθριάμβευσε¹²²⁷).
 Ο.Α. ΡΝΘ. Ἀλκιμος Κυζικηνὸς σιάδιον¹²²⁸).
 α.
 β.
 γ. Κοῖντος Μέτελλος ἐν Ἰβηρίᾳ πόλεις συχνὰς πολιορκίᾳ παρεστήσατο¹²²⁹).

606. a. Chr. 148. Ol. ^{CLVII, 4.} ^{CLVIII, 1.} Andrisus, qui se Philippum, Persei filium, vocabat, exinde Pseudophilippi nomine notior, claim Roma elapsus et in Macedoniam profugus ad vicinas regiones extendit manus, atque Thessaliam invasit. Eum, caeso cum exercitu P. Iuventio, vicit Q. Caecilius Metellus praetor [Auct. de Virr. Ill. cp. 61., Vell. I, 11, dux: Eutrop. IV, 13. consul: Flor. II, 14, ἡγμένων· Paus. VII, 13, 1. στρατηγός· Zonar. IX, 28]: unde Macedonici nomen mutuatus est. Auctor Iulius Obsequens cap. 78. — Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 63, 50 Mai. I, 38, 14, p. 178: Ῥωμαῖοι δὲ Μακεδόνας ἀχαρίστους γινομένους διὰ τὸ συλλαβεσθαι τῷ Ψευδοφιλιππῷ ὑποφόρους ἐποίησαν, ἔτι τετάρτῳ τῆς ρηζ' Ὀλυμπιάδος. Releganda igitur est nota Scaligeri ad annum qui praecedit. De re ipsa cf. praeter loc. laud. Liv. Epit. L. coll. XLIX. et Oros. IV, 22.

1223) *Μασινίσσης βασιλεὺς*] Masinissa, Numidarum rex, amicus populi Romani, a M'. Manilio proconsole per litteras petiit aegrotus, ut ad se Scipionem Aemilianum, sub eo tunc militantem, mitteret. Misus igitur Scipio regem mortuum adveniens reperit. Attigerat Masinissa ex Eutrop. IV, 11 annum aetatis XCVII. Liv. Epit. L. coll. XLVIII. eum simpliciter nonagiata annis maiorem obisse ait, ἐνενήχοντα ἐτῶν Polybius XXXVII, 3 et Lucian. Macrob. cp. 17. Cf. Plut. Moral. p. 791. F, Appian. Punic. cp. 106., Diod. Frgin. lib. XXXII. Ecl. III. p. 523. Defunctus igitur est Sp. Postumio Albino, L. Calpurnio Pisone Caesonino Coss. a. U. c. 606. a. Chr. 148. Ol. ^{CLVII, 4.} ^{CLVIII, 4.} Auctor Valerius Maximus V, 2, 4. *Μασινίσσης* Scaliger petiit ex Zonar. Ann. IX, 27. *Μασσανάσσης* habet Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 3. Excerptt. Vat. lib. XXXII, 5, *Μασσανάσσης* id. Diod. Exc. Vat. l. I. et App. Pun. cap. 106. *Μασινίσσης* Dion. Cass. fragm. Vales. 60. Cf. Schweigh. ad Polyb. III, 33, et ad VII, 19.

1224) *Καρχηδὼν ἔχουσα*] Carthago, quum ex Velleio I, 12. DCLXVII., ex Solino cap. 40. DCCXXXVII. annis stetisset, diruta est Cn. Cornelio Lentulo, L. Mumio Coss. a. U. c. 608 a. Chr. 146. Ol. CLVIII, 3. Cf. Vellei. I. 1. Urbem porro Poenorum annis post Agrigentum ab ipsis captum CCLX. deletam esse intelliges, ubi Agrigentum Ol. XCIII, 3. ab Hamilcare excisum ex Diod. XIII. cp. 86. seq. memineras. Carthaginis eversio Corinthi ruinam antecessit. Vid. Vell. I, 13, Oros. V, 3, Diod. Fr. 145, Polyb. XL, 90. Accidit proinde [v. not. 1218.] inense Iulio a. 146. Olymp. CLVIII, 3. ineunt. Consentit Hieronymus ad Olymp. CLVIII, 3., nisi quod annorum numerum, quos Carthago ab originibus suis habuerit, variat: Carthago in ditionem Romanum per Scipionem redigitur, habens a conditione sui ann. DCLXVIII. ut vero alii affirmant DCCXLVIII. Ab Hieronymo trium annorum prochronismo discedunt Mai. Arm. ad Ol. CLVII, 4. coll. Syncell. p. 293 B., qui tamen offert ἔτη χμ' ἀπὸ κτίσεως, κατὰ δὲ ἄλλους ψμῆ'. Diversas diversorum de anno conditae Carthaginis sententias recenset Scal. Prolegg. Emendat. Tempp. p. XXXVIII. Animadv. ad Euseb. p. 60 a. 63 b. 145 a. b.

1225) *Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν*] „Eodem anno, quo Carthago concidit, L. Mummius Corinthum funditus eruit.“ Velleius I, 13. Cf. nos ad Ol. CLVII, 4. s. n. 1218.

1226) *Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Ἀσσιτανίαν*] Dum in Graecia et Africa prosperrime a Romanis pugnatur, res in Hispania non difficiles modo erant, sed etiam magis magisque adversae et durae. Tantum ibi Romanorum praetoribus terrorem Viriathus iniecerat, ut contra eum consulari opus esset et duce et exercitu. Mittitur igitur in Hispaniam Q. Fabius Maximus Aemilianus Cos. a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 3. Cf. Liv. Epit. LVII, Flor. II, 17, Appian. Iber. 63 sqq. Iherorum dux Οὐράτθος audit apud Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. p. 597 et App. Iber. 63, Ὑρίατθος apud Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 5, Ὑρίατθος ap. eund. Excerptt. Vat. XXXIII, 3.

1227) *Λεύκιος Μούμιος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν*] L. Mummii triumphum, qui magnorum artificum tabulis statuque insignis Coss. Q. Fabio Aemiliano, L. Hostilio Mancino a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 3. primus de Graecis actus est, memorant Livius Epit. LII. et Appianus Pun. cp. 135. extr. coll. Cic. pro Muren. cap. 14. de Off. II, 22, Plin. N. H. XXXIV, 7. XXXV, 4, Tacit. Ann. XIV, 15. — Eutropius IV, 14 triumphum illum iam anno a. Chr. 146. actum scribit.

1228) *Ἀλκιμος Κυζικηνός*] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1229) *Κοῖντος Μέτελλος*] Q. Caecilius Metellus Macedonicus a. U. c. 612. a. Chr. 142. Ol. CLIX, 3.,

δ.

ΟΛ. ΡΞ. Διόδωρος Σικυνώνιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι Ἀνώδωκος¹²³⁰).

α. ΑΝΤΙΘΕΟΣ πάλιν¹²³¹). Κατὰ τινος Μούμιου τὴν Κόρινθον καθεῖλε¹²³²). Κατὰ τὴν Λυσιστανίαν Οὐριάρθου ἐδολόφονήθη¹²³³).

β.

γ.

δ. Ῥωμαίων μυριάδες τρεῖς περὶ Νουμαντίαν ἀνῆρέθησαν¹²³⁴). Μαγκίνος ὁ ὑπατος ἀσχιότας σπονδὰς πρὸς τοὺς πολεμίους ποιησάμενος ἐπονειδίστως ἀπῆλλαξεν¹²³⁵). Ἀτταλος ὁ Φιλομήτωρ Πιργάμου βασιλεύει ἐπ' ἔτη ε' ¹²³⁶).

ΟΛ. ΡΞΑ. Ἀντίπατρος Ἡπειρώτης στάδιον¹²³⁶).

α. Κατὰ τὴν Σικελίαν, φάγντος ὕρους Αἰναιίου, πῦρ ἐξῆλθεν¹²³⁷). Ἡ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ τὸν ἀσχυρῶς πολεμίους σπείσάμενον Μαγκίνον τοῖς Νουμαντίνοις παραδοθῆναι ἐψηφίσατο¹²³⁸).

imperio in Hispanio citiore prorogato, Celtiberis omnes urbes, exceptis Termantia et Numantia, eripuit. Testes Liv. Epit. LIII, App. Iber. 76, Vellei. II, 5, Valer. Max. II, 17, Flor. II, 17, Eutrop. IV, 16.

1230) Διόδωρος Σικυνώνιος] Fallitur Scaliger, quod Ol. CLX. aut Diodorum Sicyonium aut Anodocum [Cyzicenum] stadio victoriam reportasse affirmat: quum potius Olympiade ista Anodocus quidem stadio secundum Africanum apud Euseb. I. I., Diodorus vero, quem Pausanias VII, 16 extr. Ol. CLX. vicisse tradit non nominato certaminis genere, lucta vel alio certaminis genere, excepto stadio, palmam meruisse putandus sit. An Ἀνώδωκον Eusebii ex Διοδώρου corruptum dicamus? Cui sententiae probabilitatis speciem addiderit Cod. Armen. scriptura Ἀνώδωρος apud Auch. P. I. p. 302. Caeterum quod nostro loco Scaliger edidit Ἀνώδωκος, revera exhibent Cram. Anecdott. Par. II. p. 149. In Eusebio tamen nomen victoris aut Scaligeri aut typhothetae errore in Ἀνώδωκος abiit.

1231) Ἀντίθεος πάλιν] Athenis Archon fuit Antitheus Ol. CLX, 1., quum bellum Achaicum conficeretur, teste Pausanias VII, 17 init. Scaliger vero, cum Corinthi cladem a Velleio aliisque Ol. CLVIII, 3. ascribi videret, ansam inde arripuit, ut ad hanc Olympiadem annotaret Ἀντίθεος πάλιν, perinde quasi semel Ol. CLVIII, 3., iterumque Ol. CLX, 1. Archontis eponymi munere perfunctus esset. Id quod nemini, credo, persuadebit. Cf. Corsin. FF. AA. T. IV. p. 110.

1232) Κατὰ τινος Μούμιου] Refert Pausaniae VII, 16 extr. et Appiani Iber. ep. 135. extr. calculos. Vide nostra ad Ol. CLVII, 4. s. n. 1218.

1233) Κατὰ τὴν Λυσιστανίαν Οὐριάρθου] Q. Servilius Caepio Consul a. U. c. 614. a. Chr. 140. Ol. CLIX, 4. Viriathum per prodicionem interemit. Auctores Livius Epit. LIV., Velleius II, 1, 3, Eutropius IV, 16, Appianus Iber. 74. Vid. Diod. Excerptt. Phot. lib. XXXII, 5 p. 526. Wess., Valer. Max. IX, 6, 4, Obseq. 82. coll. Fischer. Tabb. Chronol. Rom. p. 133.

1234) Ῥωμαίων μυριάδες τρεῖς] C. Hostilius Mancinus a. U. c. 617. a. Chr. 137. Ol. CLX, 4. consul, victus a Numantinis et castris exutus, quum spes servandi exercitus nulla esset, pacem cum eis fecit ignominiosam, quam ratam esse senatus vetuit. Triginta millia Romanorum a Numantinorum millibus quatuor victa erant. Auctores Livius Epit. LV., Appianus Iber. 80., Eutropius IV, 17, Velleius II, 90, Orosius V, 4. De Mancino vid. Cic. de Off. 14, 30, Vell. II, 1, Valer. Max. I, 6, 7, Flor. II, 18, Obseq. cp. 83., Plut. Tib. Gracch. p. 826.

1235) Ἀτταλος ὁ Φιλομήτωρ] Attalus II. Philadelphus, quum anno regni, Ol. CLV, 4. vel potius 3. [vid. not. ad Olymp. CLV, 4.] accepti, vicesimo primo aetate gravis diem extremum obisset, successit ei Olymp. CLX, 4. imo 3. in annos quinque Attalus III. Philometor. Auctor Strabo XIII. p. 429, 48 seqq.: κατέκλιπε δὲ [Ἀτταλος] τὴν ἀρχὴν τῷ ἐπιτροπενθέντι Ἀττάλῳ βασιλεύσας δὲ οὗτος ἐτὴ πέντε καὶ κληθεὶς Φιλομήτωρ τελευτᾷ νόσῳ τὸν βίον. Vid. not. 1242.

1236) Ἀντίπατρος Ἡπειρώτης] Africanus ap. Euseb. I. I.

1237) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Orosius V, 6: Ser. Fulvio Flacco, Q. Calpurnio Pisone Coss. [a. U. c. 619. a. Chr. 135. Ol. CLXI, 4.] in Sicilia mons Aetna vastos ignes eructavit, ac fudit: qui torrentium modo per prona praecipites, proxima quaeque corripientibus, exussere flammis, longinquiora autem favillis calidis cum vapore grævi late volitantibus torruerunt. Consulibus istis montem Aetnam maioribus solito ignibus arsisse tradit etiam Iulius Obsequens 85.

1238) Ἡ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ] P. Furius Philus Consul a. U. c. 618. a. Chr. 136. Olymp. ^{CLX, 4.} ^{CLXI, 1.} in Hispaniam profectus, C. Hostilium Mancinum Numantinis dedit: a quibus tamen quum non esset receptus, Romam redux tantam miseriam ignominiamque consecutus est, ut omnibus officiis suis perfunctus iudicaretur. Testes Livius Epit. LVI., Florus II, 18, Appianus Iber. cp. 83.

β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος¹²³⁹).

γ.

δ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ Τιβερίου Γράκχου φόνος¹²⁴⁰). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Νουμαντῖνοι, ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ εἰς πολιορκίαν συγκλεισθέντες, πάντων τῶν πρὸς τροφὴν ἐπιτηδείων ἐκλειοιπώτων, τέλος εἰς ἀνθρωποφαγίαν ἐτράπησαν¹²⁴¹). Ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος τελευτῶν τὸν δῆμον Ῥωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἐν ταῖς διαθήκαις κατέστησε¹²⁴²).

ΟΛ. ΡΕΒ. Δάμων Δελφὸς στάδιον¹²⁴³).

α. Σκιπίων κατὰ τῶν Νουμαντῖνων ἐθριάμβευσε ἰδ' ἔτιαν ὕστερον τῆς Καρχονίων πανδήμου καταστροφῆς¹²⁴⁴). Ἀριστόνικός τις, τὴν πρὸς Ἀττάλου ἀγχιτείαν ψευδάμενος, ἑαυτὸν τῆς Ἀσίας βασιλέα ἀπέδειξεν¹²⁴⁵).

β.

γ. Ἀριστόνικος ὁ Ψευδάτταλος ὑπὸ Περπέρνα ὑπάτου δεσμώτης ἀχθεὶς ἐν τῇ φυ-

1239) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Livius Epit. 56: Bellum servile in Sicilia ortum, quum opprimi a praetoribus non potuissent, C. Fulvio [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Olymp. CLXI, 1.] Consuli mandatum est. Huius belli initium fuit Eunus servus, natione Syrus: qui contracta agrestium servorum manu, et solitis ergastulis, iusti exercitus numerum implevit. Cleon quoque, alter servus, ad septuaginta millia servorum contraxit: et, copiis iunctis, contra populum Romanum exercitumque eius bellum saepe gesserunt. Cf. Oros. V, 6, qui septuaginta millia servorum tunc in armis fuisse testatur et ipse, solamque Messanam urbem ab hac contagione immunem mansisse addit, quia sertos liberaliter habitos in pace continuerit. Cf. Flor. III, 19 et Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. p. 598 seqq. Wessel. Eusebius belli huius initia ad Olymp. CLXI, 3. annotavit. Ex Eusebio sua hausit Syncellus p. 292 B.: κατὰ Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος.

1240) Ἐν Ῥώμῃ Τιβερίου] Tib. Sempronius Gracchus, quum legem agrariam ferret contra voluntatem senatus et equestris ordinis, P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Coss. a. U. c. 621. a. Chr. 133. Ol. CLXI, 1, ab optimatibus oppressus necatusque est. Testes Liv. Epit. LVIII., Oros. V, 9, Appian. Bell. Civil. I, 16, Plut. Ti. Gracch. cap. 9.

1241) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν] Velleius II, 4.: P. Scipio Africanus Aemilianus, qui Carthaginem deleverat, post tot acceptas circa Numantiam clades, creatus iterum Consul [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Ol. CLXI, 2.] missusque in Hispaniam fortunae virtutisque expertae in Africa, respondit (in Hispania); et intra annum ac tres menses, quam eo venerat [i. e. vere a. Chr. 133. Ol. CLXI, 3.] circumdatam operibus Numantiam excisamque aequavit solo. Cf. Oros. V, 8. De fame Numantinorum eorumque ἀνθρωποφagίᾳ vid. Liv. Epit. lib. LIX. et Appian. Iber. 96.

1242) Ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος] Eutropius IV, 18: Eodem tempore [scil. quo Numantia eversa est, i. e. coll. not. 1241. vere a. Chr. 133. Olymp. CLXI, 3., P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Coss.] Attalus, rex Asiae, frater Eumenis, mortuus est, haeredemque populo Romano reliquit. Ita imperio Romano per testamentum Asia accessit. Cf. Strab. XIII. p. 429 extr., Liv. Epit. LIX., Oros. V, 8, Plin. N. H. XXXIII, 11 coll. Clint. FF. III. III. Append. VI. p. 409 not. e., Iust. 36, 4, Flor. II, 20, Plut. Gracch. ep. 14. Obsequens cp. 87. igitur trium annorum metachronismo peccat: App. Claudio M. Perperna Coss. — [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Olymp. CLXII, 1.] Asia Attali testamento legata Romanis.

1243) Δάμων Δελφὸς] Africanus apud Euseb. I. I. tradit.

1244) Σκιπίων κατὰ Νουμαντῖνων] Livius Ep. L.: Captam urbem Scipio Africanus delevit et de ea triumphavit quartodecimo anno post Carthaginem deletam. Eutropius IV, 19: P. Scipio Africanus de Numantinis secundum triumphum egit XIV. anno post, quam priorem de Africa egerat. Cicero Phil. XI, 8: Africanus anno ante [ante P. Licinium et L. Valerium Flaccum a. U. c. 623. a. Chr. 131. Ol. CLXII, 1. Coss.] de Numantinis triumphaverat. Cf. App. Iber. ep. 98.

1245) Ἀριστόνικός τις] Iustinus XXXVI, 4 extr.: Erat ex Eumene Aristonicus, non iusto matrimonio, sed ex pellice Ephesia, citharistae cuiusdam filia, genitus, qui post mortem Attali velut paternum regnum Asiam invasit. Cum multa secunda proelia adversus civitates, quas metu Romanorum tradere se ei nolebant, fecisset instansque rex iam videretur, Asia Licinio Crasso consuli [a. U. c. 623. a. Chr. 131. Olymp. CLXII, 1.] decernitur, qui intentior Attalicae praedae, quam bello, cum extremo anni tempore inordinata acie proelium conseruisset, victus poenas inconsultas auritiae dedit. In huius locum missus Perperna consul [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Ol. CLXII, 1.] prima congressione Aristonicum superatum in potestatem suam redegit, Attalicasque gazas hereditarias populi Romani, navibus impositas, Romam deportavit. Quod aegre ferens successor eius M'. Aquilius [a. U. c. 625. a. Chr. 129. Ol. CLXII, 1.] consul ad eripiendum Aristonicum Perpernae, veluti sui potius triumphii munus esse deberet, festinata velocitate contendit. Sed contentionem consulum mors Perpernae diremit. Sic Asia Romanorum facta cum opibus suis vltia quoque Romam transmisit. Vid. Cic. Phil. XI, 8, Oros. V, 10, Liv. Epit. LIX., Eutrop. IV, 20, Vell. II, 4, Obsequens cp. 87. coll. Strab. XIV. p. 444 seq.

λακῇ βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψε, βουλῆς ψηφισαμένης¹²⁴⁶). Ἡ Ἀσία τοῦ Ῥωμαίων δήμου ἐπαρχία ἐγένετο¹²⁴⁷). Δύο ἥλιοι ἐφαντάσθησαν¹²⁴⁷). Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἐξαίφνης ἐξ ἀφανοῦς αἰτίας ἐτελεύτησε βιοῦς ἔτη νεῦν¹²⁴⁸). δ. Ἐκλειψις σελήνης¹²⁴⁹), καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος τὸν βίον μετέλλαξε¹²⁴⁹).

ΟΛ. ΡΞΓ. Τιμόθεος Τραλλιανὸς στάδιον¹²⁵⁰).

α.

β.

γ.

δ. ΙΑΣΩΝ¹²⁵¹). Ῥωμαίων πρὸς Ἀλλόβριγας πόλεμος¹²⁵²).

ΟΛ. ΡΞΔ. Βοιωτὸς Σικυνώνιος στάδιον¹²⁵³).

α. Ῥωμαῖοι τὴν Καρχηδὸνα ἀνακτίσαντες ἀποίκους εἰς αὐτὴν ἔστειλαν¹²⁵⁴). Σω-

p. 335 a.

1246) Ἀριστόνικος ὁ Πενδάκταλος] Orosius V, 10: *Aristonicus Romae iussu Senatus in carcere strangulatus est*. Cf. not. 1245.

1247) Δύο ἥλιοι] Testis Cicero Nat. Deor. II, 5, 14, C. Sempronio Tuditano, M. Aquillio Coss. a. U. c. 625. a. Chr. 529. Ol. CLXII, 4. geminos soles visos alterumque solem P. Africanum extinctum esse,

1248) Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς] Velleius II, 4: *Reversus in Urbem* [P. Scipio Africanus Aemilianus excisa Numantia] *intra breve tempus*, M. Aquillio, C. Sempronio Coss. [a. U. c. 625: a. Chr. 129. Olymp. CLXII, 4.] *abhinc annos CL., post duos consulatus, duosque triumphos, et bis excisos terrores reipublicae mane in lectulo reperitus est mortuus, ita ut quaedam elisarum faucium in ceruice reperirentur notae*. *Decessit anno ferme LVI.* Africanus morti quae causae esse possint, investigat Appianus Bell. Civ. I, 20. Cf. Cic. Nat. Deor. II, 5, Liv. Epit. LIX, Oros. V, 10, Auct. de Viris Illustr. 58, Dion. Excerpt. Vales. 89. Nuper inquisivit in hanc rem Gerlachius in commentatione erudita de morte Africanus 1840.

1249) Ἐκλειψις σελήνης] Testis Diogenes Laertius vit. Carnead. IV, 64 sq. *τελευτῶντος δ' αὐτοῦ [τοῦ Καρνεάδου] τῶν ἐκλειψιν γενέσθαι σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν τίποι τις, αὐτις τοῦ μεθ' ἡλίον καλλίστου τῶν ἀστρῶν. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων ἔτι τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἐξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀδοήκοντι.* [Consentit Lucianus Macrob. cap. 20. Exaggerat Cicero Acad. IV, 6: *nam nonaginta vixit annos*.] Conf. Suidas s. v. Καρνεάδης, Ἄβυς, ἀπὸ Κερήνης, υἱὸς Φιλοκώμων, φιλόσοφος, ἀφ' οὗπερ ἡ νῆς ἤρξατο Ἀκαδημία. Φασὶ δὲ τελευτήσαντος αὐτοῦ τὴν σελήνην ἐκλειπεῖν, καὶ τὸν ἥλιον ὑμυδρὸν γενέσθαι. Vid. Corsin FF. AA. T. IV. p. 114 coll. Scal. Canon. Isag. III. p. 263. Successit Carneadi Clitomachus. Vid. Laert. IV, 76 et Steph. Byz. s. v. Καρχηδὼν coll. Eustath. ad Dionys. Perieg. 195. et Cic. Acad. IV, 31.

1250) Τιμόθεος Τραλλιανὸς] Tradit Africanus apud Euseb. l. l.

1251) Ἰάσων] Phlego De Mirab. cp. X. *Ἰγννήθη καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀνδρόγονος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος, ὑπατινόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλατίου καὶ Σέξτου Κυρμινίου Υἱοῦ καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου.* Quem locum corruptum esse nemo non videt. Ac primum quidem pro Πλατίου scribendum esse Πλαυτίου manifestum est. In caeteris verbis corrigendis inter se dissident VV. DD., quorum sententias recenset Corsinus FF. AA. T. IV. p. 115. Cf. etiam Franz. not. ad Phleg. l. l. Nos satis habemus indicasse, quomodo Scaliger locum illum rescribi voluisse videatur. Is vero non dubium est, quin pro καὶ Σέξτου Κυρμινίου Υἱοῦ legendum censuerit Ὑψάου. Certe M. Fulvius Flaccus cum M. Plautio Hypsaeco a. U. c. 629. a. Chr. 129. Ol. CLXIII, 4. consulatum administravit. Ac facit cum Scaligero Corsinus l. l.

1252) Ῥωμαίων πρὸς Ἀλλόβριγας] Teste Livio Epit. LX. M. Fulvius Flaccus Cos. a. U. c. 629. a. Chr. 125. Ol. CLXIII, 4. Massiliensibus contra Salluvios Gallos, qui fines Massiliensium depopulabantur, auxilio missus est. Salluviorum mala gentes aspertrinas Allobrogum concitaverunt. Miscuerunt cum his Arverni duce Bituito causam. Vicit Salluvios C. Sextius Calvinus proconsul Cn. Domitio C. Fannio Coss. a. U. c. 632. a. Chr. 122. Ol. CLXIV, 4. ad aquas, quae ab eo Sextiarum nomen traxerunt, superavit Allobroges ad oppidum Vindalium Cn. Domitius Ahenobarbus proconsul Q. Fabio L. Opimio Coss. a. U. c. 633. a. Chr. 121. Ol. CLXIV, 4., denique Allobroges et Arvernos domuit ad Isaram Q. Fabius Maximus, Paulli nepos, Allobrogicus dictus, Cos. VI. Id. Aug. [Plin. N. H. VII, 50.] a. U. c. 633. Ol. CLXIV, 4. Testes de hoc bello, quod Allobrogicum vocatur, extant Livius Epit. lib. LX. LXI., Obsequens 92, Cassiodorus, Velleius II, 10, Eutropius IV, 22, Orosius V, 13 sqq., Florus III, 2, Strabo V. p. 128, 50.

1253) Βοιωτὸς Σικυνώνιος στάδιον] Testatur Africanus ap. Euseb. l. l.

1254) Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Καρχηδὸνα] Eutropius IV, 21: *L. Caecilio Metello et Quintio Flaminio Coss. [a. U. c. 631. a. Chr. 123. Ol. CLXIV, 4.] Carthago in Africa iussu senatus reparata est, quae nunc manet; annis duobus et viginti post quam a Scipione fuerat eversa. Deducti eo sunt clives Romani.* Consentunt Velleius I, 15 et Orosius V, 12. Cf. Liv. Ep. lib. LX. et Appian. Pun. 136. extr. E Plut. Vir. Gracchi.

β. Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Ἰογόρθαν τῶν Νομάδων βασιλεία πολέμου¹²⁶⁵).

γ.

δ. Πάλιν οἱ Τεύτονες τοὺς Ῥωμαίους ἐνίκησαν¹²⁶⁶).

ΟΛ. ΡΞΗ. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον¹²⁶⁷).

α.

β. Μάριος τὸν Ἰογόρθαν καταπολεμήσας, τῆς μητροπόλεως τῶν Νομάδων Κίρτης ἐκυρίευσεν¹²⁶⁸).

γ. Κικέρων ἐγεννήθη. Γνήσιος Πομπηῖος ἐγεννήθη¹²⁶⁹).

δ. Οἱ ἀνθύπατοι Μάνλιος καὶ Καίπιων Κίμβροις διαπολεμοῦντες κακῶς ἀπαλλάττουσιν¹²⁷⁰). ὁ ὕπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων ἡττηθεὶς, καὶ τὴν δύναμιν ἀπολωλεκώς, τοῖς πολεμίοις ὑποχείριος ἐγένετο¹²⁷¹).

ΟΛ. ΡΞΘ. Νικόδημος Λακεδαιμόνιος στάδιον¹²⁷²).

α.

β.

γ. Ἰάσιος Μάριος Τεύτονας καὶ Ἀμβρωνας ἐμφανιστάτῃ μάχῃ ἐν τῇ Μασσαλιώτιδι χώρᾳ κατεπολέμησεν¹²⁷³).

δ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ ὕπατος Ἀκουίλλιος τὸν τῶν δραπετῶν στρατηγὸν Ἀθη-

a. Chr. 112. Ol. CLXVI, 4.] *adversus Scordiscos, gentem a Gallia oriundam, in Thracia feliciter pugnavit.*
Cf. Flor. III, 4.

1265) Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Ἰογόρθαν] Exarsit bellum illud, quod Romani contra Iugurtham Numidarum regem gesserunt, Coss. P. Scipione Nasica, L. Calpurnio Bestia: quorum hic paratis comineatibus acriter Numidam aggressus est. Auctores Livius Epit. LXIV., Eutropius IV, 26, Sallustius Iug. 28, Florus III, 1, Orosius V, 15. Cf. Obsequens cap. 99.: P. Scipione, L. Calpurnio Coss. — Iugurthinum bellum exortum.

1266) Πάλιν οἱ Τεύτονες] Livius Epit. LXV.: M. Innus Silanus Cos. [a. U. c. 645. a. Chr. 109. Ol. CLXVII, 1.] *adversus Cimbro infeliciter pugnavit.* Vid. Flor. III, 3. coll. Ascon. Peil. in Cic. Corn. II. p. 80 Or.

1267) Νικόμαχος Φιλαδέλφεις] Tradit Africanus ap. Euseb. I. I.

1268) Μάριος τὸν Ἰογόρθαν] C. Marius Cos., collega L. Cassii Longini a. U. c. 647. a. Chr. 107. Ol. CLXVIII, 1. postquam Iugurtham, Bocchi Maurorum regis copiis adiutum, fudit fugavitque, victor Circian, Numidarum caput [Strab. XVII, 527, 28], pervenit, teste Sallustio Iug. cp. 102. Cf. Flor. III, 1, Liv. Epit. LXVI, Oros. V, 15.

1269) Κικέρων ἐγεννήθη. Γν. Πομπηῖος] Gellius NN. AA. XV, 28: Q. Caepione et Q. Serrano, quibus [a. U. c. 648. a. Chr. 106. Olymp. CLXVIII, 1.] *consulibus ante diem tertium Nonas Ianuarias* [proinde Olymp. CLXVIII, 2.] *M. Cicero natus est.* Cicero ad Att. VII, 5: III. Nonas natali meo. Cf. Epist. ad Att. XIII, 42. Plutarchus Cic. cap. 2: *ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλαυδῶν.* Errat igitur anni metachronismo Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXVIII, 3.: *Cicero Arpini nascitur, matre Helvia, patre equestri ordinis ex regio Volscorum genere.* — Pompeius natus est iisdem, quibus Cicero, coss. [vid. Vell. II. 53], sed pridie Kalend. Octobres: Plin. N. H. XXXVII, 2. Proinde Ol. CLXVIII, 3., cui ipsi anno Hieronymus natales eius ascripsit: Cn. Pompeius Magnus oritur.

1270) Οἱ ἀνθύπατοι Μάνλιος καὶ Καίπιων] Livius Epit. LXVII.: *Ab iisdem hostibus (Cimbris) Cn. Manlius Consul* [a. U. c. 649. a. Chr. 105. Ol. CLXVIII, 1.] *et Q. Servilius Caepio Proconsul victi proelio castrisque binis auxilii sunt.* Cf. Flor. III, 3, Eutrop. V, 1, Oros. V, 16, Sallust. Iug. capp. 113. 114. Oppressus autem est Caepionis exercitus a Cimbris prid. Non. Octobr., teste Plat. Lucull. cp. 27. extr. Proinde Olymp. CLXVIII, 4. Caeterum Scaliger supra non satis accurate ἀνθύπατοι scripsit: fuit enim Caepio solus proconsul, Manlius autem Consul. Rursus Eutropius V, 1. et Velleius II, 12 peccant, Caepionem consulem victum perhibentes. Nec satis accurate Tacitus Germ. 37. Caepionem ante Manlium superatum assert.

1271) ὁ ὕπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων] Livius Epit. LXVII.: *Marcus Aurelius Scaurus, legatus Consulis (Cn. Manlii), a Cimbris fuso exercitu captus est.* Cf. Velleius II, 12, 2 et Oros. V, 16. Fuit M. Scaurus illo tempore non consul, sed legatus Consulis.

1272) Νικόδημος] Testis est Africanus apud Euseb. I. I.

1273) Γάιος Μάριος Τεύτονας] Livius Epit. LXVIII.: *Caius Marcius Consul* [IV. a. U. c. 652. a. Chr. 102. Ol. CLXIX, 1.] *summa vi oppugnata a Teutonia et Ambronibus castra defendit. Duobus deinde proeliis circa Aquas Sextias eos hostes delevit, in quibus caesa traduntur hostium ducenta millia, capta nonaginta.* Vid. Vellei. II, 12, Flor. III, 3, Oros. V, 16, Eutrop. V, 1, Plat. Mar. cap. 15. 22.

νίωνα καθελών, πέρας τῷ δουλικῷ πολέμῳ ἐπέθηκε¹²⁷⁴). Πάλιν Τευτόνων καὶ Κίμβρων μυριάδας Μάριος λαμπροτάτῃ παρατάξει νικήσας διέφθειρε¹²⁷⁵).

ΟΛ. ΡΟ. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον¹²⁷⁶).
 p. 335 b. α. Ἐν τῇ Ῥώμῃ στάσις ὑπὸ δημάρχου Σατορνίνου ἐκινήθη¹²⁷⁷). Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγεννήθη¹²⁷⁸).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΟΑ. Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον¹²⁷⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Εὐδαμος Κῶος στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης πάλιν καὶ παγκράτιον, τεταρτος ἀφ' Ἡρακλέους¹²⁸⁰).

α.

β. Πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Ἰταλιώτας καὶ ἀστυγείτονας συνέστη ὁ καλούμενος συμμαχικός¹²⁸¹).

1274) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Diodorus Excerptt. Phot. lib. XXXVI. p. 536 Wess.: Τοῦ δ' Ἰνιανσίου χρόνον διελθόντος ἔπατος ἐν Ῥώμῃ Γάιος Μάριος ἤρθε τὸ πέμπτον καὶ Γάιος Ἀκύλλιος [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 4.], ὃν ὁ Ἀκύλλιος σιραιηγὸς κατὰ τῶν ἀποστασιῶν σταλὲς διὰ τῆς ἰδίας ἀνδρείας ἐπιφανεῖ μάχῃ τοῖς ἀποστάταις ἐνίκησε. καὶ πρὸς αὐτὸν δὲ τὸν βασιλεῖα τῶν ἀποστασιῶν, Ἀθηναῖον, συμβαλὼν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα συνίστηται. καὶ τοῦτον μὲν ἀνέλεν, αὐτὸς δ' εἰς τὴν κεφαλὴν τραχεὶς ἐθιγαπείθη. Cf. Flor. III, 19, 9. Quod autem M. Aquillius Cos. suscepérat bellum, id anno insequenti composuit proconsul. M. Aquillius, inquit Livius Epit. LXIX., proconsul in Sicilia bellum servile exitum confecit.

1275) Πάλιν Τευτόνων καὶ Κίμβρων] Livius Epit. LXVIII.: Marius absens quintum Consul [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 4.] creatus est. Triumphum oblatum, donec et Cimbro vincere distulit. Cimbro, repulso ab Alpibus fugatoque Q. Catulo proconsule, qui fauces Alpium obsederat, et ad flumen Althesim [Sic etiam Flor. III, 3. Plutarchus autem vit. Mar. cp. 23. Atisionem appellat] castellum editum insederat, reliqueratque, quum, virtute sua expliciti, fugientem proconsulem exercitumque consecuti in Italiam traiecerant, inunctis eiusdem Catuli et C. Marii exercitibus, proelio victi sunt ab eis: in quo caesa traduntur hostium centum quadraginta millia, capta sexaginta. Cf. Vell. II, 12 et Oros. V, 16. Pugna accidit III. Kal. Sextil.: Plut. Mar. cap. 26. Proinde Olymp. CLXIX, 4.

1276) Σιμμίας Σελευκεὺς] Testatur Africanus apud Eus. l. l. Sed Simmeus codex Armen. ap. Auch. P. I. p. 330.

1277) Ἐν τῇ Ῥώμῃ στάσις] Livius Epit. LXIX.: L. Appuleius Saturninus, adiuvante C. Mario, et per milites occiso A. Nonio competitori, tribunus plebis per vim creatus, non minus violenter tribunatum, quam petierat, gessit; et, quum legem agrariam per vim tulisset, Metello Numidico, eo, quod in eam non iuraverat, diem dixit. Incidit autem seditiosus Apuleii Saturnini tribunatus in C. Marii VI., L. Valerii consulatum i. e. a. U. c. 654. a. Chr. 100. Ol. CLXIX, 4. Cf. App. Bell. Civil. I, 29 sqq., Cic. Brut. cap. 62. pro Rabir. cap. 7., Vell. II, 12, Valer. Max. III, 2, 18, VIII, 1, 2. 3. 6, 2, Oros. V, 17.

1278) Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ] Mortuus est Caesar a. U. c. 710. a. Chr. 44. Idibus Martiis, Olymp. CLXXXIII, 4. [Cf. not. 1375.] vitae anno sexto et quinquagesimo prope expleto [v. Suet. Caes. cap. 88. coll. Plut. Caes. cap. 69. et App. Bell. Civ. II, 149]. Proinde vitam aspexit a. U. c. 654. a. Chr. 100. Olymp. CLXIX, 4.

Et quidem d. XII. m. Quintilis. Vid. Macrobius Sat. I, 12: Hoc mense a. d. quartum Idus Quintiles Iulius procreatus est. Lydus de Mensibus pag. 110 [p. 256. ed. Roether.]: κατὰ τὴν πρὸ τεσσαύρων Εἰδῶν τοῦ μηνὸς τοῦτον τεχθῆναι. Porphy. tamen ad Horat. Ep. I, 5, 9. d. XV. m. Quintilis nominat. Cf. App. Bell. Civ. II, 106. Proinde natalis eius annus est Olymp. CLXX, 1.

1279) Παρμενίσκος Κερκυραῖος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1280) Εὐδαμος Κῶος στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης] Haec quoque totidem verbis tradit Africanus apud Euseb. Scnl. l. l. Post Μάγνης autem verba ὑπὸ Μαιάνδρου inserenda esse nunc evincit Interpr. Armen. ap. Mai. p. 150. Idem Πιστοφάνης praebet pro Πρωτοφάνης. Sed Πρωτοφάνης, uti etiam apud Aucherum l. p. 303 legere est, confirmatur a Pausania V, 21, 5. Caeterum de τ. τέταρτον cf. quae disputavimus ad Ol. CXLI.

1281) Πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Ἰταλιώτας] Eutropius V, 3: Sexto Iulio Caesarē, et M. Marcio Philippo Coss. sexcentesimo quinquagesimo nouo anno ab Urbe condita [sec. Varr. a. U. c. 663. a. Chr. 91.

- γ. Πόλεμος Ῥωμαίων πρὸς Μαρσούς¹²⁸²). Ῥουτίλιος ὁ ὕπατος πρὸς Μαρσούς πολεμῶν ἀνιέρθη¹²⁸²).
- δ. Πόρκιος Κάτων Περίγρους καὶ Οὐεστίνους παρεστήσατο, καὶ κατὰ Ἀσκληίων ἐθριάμβευσε¹²⁸³).
- ΟΛ. ΡΟΙ. Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον τὸ δεύτερον¹²⁸⁴).
- α. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος Σύλλου πρὸς Μάρκον¹²⁸⁵). Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ῥωμαίους ἀφ' ἐνὸς συνθήματος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε¹²⁸⁶). Σύλλας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ δυνάμειος παραγίνεται¹²⁸⁷).
- β. Προγραφὴ καὶ φόνος τῶν πολιτῶν ἐν Ῥώμῃ¹²⁸⁸). Ὀκτιάουιος ὁ ὕπατος τὸν συννυπατον Κίνναν ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλασε¹²⁸⁸). Κίννας ὁ ὕπατος τὴν πατρίδα πολεμεῖ¹²⁸⁸).

Ol. CLXXII, 1.] cum prope alia omnia bella cessarent, in Italia gravissimum bellum Picentes, Marsi, Peligni- que moverunt: qui, cum annis numerosis iam populo Romano obedirent, tum libertatem sibi aequam asserere coeperunt. Diodorus Excerptt. Phot. lib. XXXVII. p. 538: Ὁ ἔξ αὐτῶν [τῶν Ἰταλιωτῶν] πόλεμος πρὸς Ῥω- μαίους ἔξεκαύθη, ὕπατινόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκον [leg. Μαρκίον] Φιλίππον καὶ Σέξιον Ἰουλίον. Ὀλυμ- πιάς δ' ἔχθη [διετέτρα inserit cum Rhodoinauno, Scaligero, Wesselingio Dindorfius] πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἑβδο- μήκοντα. Appianus Bell. Civil. I, 39: Ἐκτραγίστης δὲ τῆς ἀποστάσεως, ἅπαντα ὅσα τοῖς Ἀσκληίοις ἐθνη γέγονα ἢ, συνέξτεψε τὴν παρασκηνίην, Μαρσολ τε καὶ Περίγροι καὶ Οὐεστῖνοι καὶ Μαρκουκῖνοι καὶ — Φερντιανοὶ καὶ Ἰρπῖνοι κ. τ. λ. Cf. Liv. Epit. LXXI. seq., Flor. III, 18, Vellei. II, 15, Oros. V, 18, Diod. Excerptt. Vatic. 112, 114. Mai. p. 124 seqq. Dind., Obsequens cap. 114.

1282) Πόλεμος Ῥωμαίων πρὸς Μαρσούς] P. Rutilius Lupus, collega L. Iulii Caesaris, adversus Marsos bellum gerens; in proelio cecidit a. U. c. 664. a. Chr. 90. Ol. CLXXII, 1. Testes Liv. Epit. LXXIII, Eutrop. V, 3, Oros. V, 18, Vell. II, 16, App. Bell. Civil. I, 43.

1283) Πόρκιος Κάτων Περίγρους] Errat Scaliger in Catone: Neque enim M. Porcius Cato Pe- lignos et Vestinos in deditionem recepit, aut triumphum de Asculanis egit, sed eius collega Cn. Pompeius. Hic enim a. U. c. 665. a. Chr. 89. Olymp. CLXXII, 1., paucis prius diebus antequam consulatu sese abdi- caret a. d. VI. Kalend. Ian. [proinde Olymp. CLXXII, 4.], de Asculanis triumphavit [vid. Fast. Capitol. coll. Valer. Max. VI, 9, 9, Plin. N. H. VII, 44, Vell. II, 65, Gell. XV, 4, Dio. 43, 51], idemque Vestinos et Pelignos in fidem accepit proconsul [vid. Liv. Epit. LXXVI. coll. Vell. II, 21 et App. Bell. Civ. I, 52]. At alter consul licet Etruscos discusserit et vicerit, in ipso tameo cursu prosperitatis, dum ad Fucinum lacum castra Marsorum oppugnat, et propemodum exploratam in manibus victoriam habet, accepto vulnere mor- tuus prosternitur hieme anni n. Chr. 89. Olymp. CLXXII, 4. Testes Flor. III, 18, Orosius V, 18, Liv. Epit. lib. LXXV., Appian. Bell. Civil. I, 50, Vellei. II, 16. Caeterum supra in textu pro Ἀσκληίων ex App. Bell. Civ. I, 39 dedimus Ἀσκληίων.

1284) Παρμενίσκος Κερκυραῖος] Testis Africanus apud Euseb. I. I.

1285) Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος Σύλλου] Conf. de hoc L. Cornelii Sullae consulis contra Marium bello, quo primum [a. U. c. 666. n. Chr. 88. Ol. CLXXII, 4.] post Romam conditam in ipsa urbe inter cives pugnatum est, deque eius origine et causis Liv. Epit. LXXVII, Appian. Bell. Civil. I. cp. 55. sqq., Diod. Excerptt. Phot. p. 541 Wessell., Eutrop. V, 4, Valer. Max. VIII, 6, 2, Oros. V, 19, Vell. II, 19, 20, Flor. III, 21, Plut. Sull. cap. 9, Mar. capp. 14—40.

1286) Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης] Auctores sunt de crudelissimo isto Mithridatis edicto, quod L. Cor- nelio Sulla, Q. Pompeio Rufo Coss. a. U. c. 666. a. Chr. 88. Ol. CLXXII, 4. publicatum perfectumque est, Appian. Bell. Mithr. cp. 22, Flor. III, 5, Valer. Max. IX, 2, 3, Oros. VI, 2, Vellei. II, 18, 2, Eutrop. V, 5, Cic. pro Lege Manil. III, 7, V, 11, Liv. Epit. LXXVII, Plut. Sull. cp. 24.

1287) Σύλλας εἰς τὴν Ῥώμην] L. Cornelius Sulla Cos. quum, priusquam in Asiam abiret, socialis belli reliquias tollendi gratia in Campania paullisper moraretur, de Marii septimum consulatum bellique Mithri- datici provinciam affectantis consilio certior factus, cum quattuor legionibus accurrit Romam primusque in- greditur armatus. Fugato deinde Mario, atque designatis in futurum annam Cn. Octavio et L. Cornelio Cinna Coss. contra Mithridatem proficiscitur. Auctores Liv. Epit. LXXVII, Eutrop. V, 4, Oros. V, 19, Ap- pian. Bell. Civ. I, 57 sqq., Valer. Max. VIII, 6, 2, Plut. Sull. cp. 9.

1288) Προγραφὴ καὶ φόνος] L. Cornelius Ciooa Cos. a. U. c. 667. a. Chr. 87. Ol. CLXXIII, 1. quum novis rebus studeret, et per vim seditiosas leges ferret, orto tumultu a collega Cn. Octavio victus cum suis fugit in Campaniam: ubi quum praeter Claudii exercitum etiam Latinos aliosque populos in potestatem rede- gisset, Urbem oppugnare conatur. Eam postquam cum parte exercitus ingressus est, primo repellitur, deinde sub ipsis moenibus castris positus in Urbem ut veniret rogatus, multos insignes viros occidi iubet. Testes Liv. Epit. LXXIX., Vell. II, 90, App. Bell. Civil. I, 65 sqq., Plut. Mar. cap. 41, Sull. cap. 10., Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. p. 614 Wess. Excerptt. Vatic. p. 124. Mai. p. 135 seq. Dind., Cic. Cat. III, 10, Oros. V, 19, Auct. de Virr. Illustr. cap. 69, Flor. III, 21, 9—17, Eutrop. V, 7.

- γ. Σύλλας τὰς Ἀθήνας ἐξεπολιόρχησε μὲν ὁ Ἀνθισθηριῶνος¹²⁸⁹). Κρίσπος Σαλούστιος ἱστοριογράφος ἐγεννήθη¹²⁹⁰).
 δ. Ἴλιον ὑπὸ Σύλλου ἐάλω ἔτεσι ἀρ' ὕστερον τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλώσεως¹²⁹¹).
 ΟΛ. ΡΟΔ.¹²⁹²).
 α. Ἐν Ῥώμῃ τὸ Καπιτώλιον ἐνεπρήσθη¹²⁹³).
 β.
 γ. Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς τῇ ἐξουσίᾳ τυραννικῶς κατὰ τῶν πολιτῶν κατεχρήσατο¹²⁹⁴).
 δ. Πομπήϊος κατὰ τοῦ Ἰάρβα τοῦ Νομάδων βασιλέως ἐθριάμβευσε, καὶ Μέγας ὑπὸ Σύλλα προσηγορεύθη¹²⁹⁵).

1289) Σύλλας τὰς Ἀθήνας] Athenas C. Mario VII. L. Cornelio Cinna II. Coss. a. U. c. 668. a. Chr. 86. Ol. CLXXIII, 4. Calendis Martiis [proinde anno potius 2. Olymp. CLXXIII.] a Sulla captas esse, auctor est Livius Epit. LXXXI. Audi Plutarchum, qui Sull. ep. 14. de eadem re disserens ἐλεῖν δέ, inquit, τὰς Ἀθήνας αὐτὸς [ὁ Σύλλας] φησὶν ἐν τοῖς ἱπομνήμασι, Μαρτίαις Καλάνδαις, ἧτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νομηνίᾳ τοῦ Ἀνθισθηριῶνος μηνός. Hieronymus, qui Ol. CLXXIII, 4. Athenas a Sulla vastatas testatur, quid sibi velit non intelligitur, quandoquidem exoratum eam Urbi pepercisse e Plutarchi l. l. constat. Vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 150 b. coll. Eutrop. V, 6. Oros. VI, 2. Vell. II, 23, Appian. Bell. Mithr. ep. 30. sq.

1290) Κρίσπος Σαλούστιος] Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXIII, 3.: Sallustius Crispus scriptor historicus in Subinis Amiterni nascitur. Calendis Octobribus. Auctor Chron. Pasch. p. 183 B: ὕπ. Μαρτίου τὸ ζ καὶ Κίννα τὸ β' [a. U. c. 668. a. Chr. 86.] Σαλούστιος ἐγεννήθη Καλάνδαις Ὀκτωβρίαις.

1291) Ἴλιον ὑπὸ Σύλλου] Ilium a C. Flavio Fimbria, qui L. Valerio Flacco, Asiae proconsule, interfecto imperium copiarum nactus erat, Coss. L. Cornelio Cinna III., Cn. Papirio Carbone a. U. c. 669. a. Chr. 85. Ol. CLXXIII, 4. exeunte [ληγοῦσης ἄρτι τῆς ρογ' Ὀλ. Appian. Mithrid. 53. extr.] captum et vastatum est. Testes sunt Liv. Epit. LXXXIII, Strab. XIII. p. 408 sq., Appian. l. l. Tangit rem etiam Dio Cass. Excerptt. Peirese. 131. Add. August. de Civ. Dei III, 7 et Auct. de Virr. Illustr. 70. Iam vero Ol. CLXXIII, 4. annus est Coroebi DCXCII., cui si annos CCCCVIII., quos inter captum a Graecis Ilium et primum Olympiadem intercessisse Eratosthenes ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 336 B. auctor est, addideris, MC. annis post primum excidium iterum destructam esse Troiam intelligitur. Appianus l. l. καὶ τινες ἡγοῦνται, τὸ πάθος αὐτῇ τῷδε μετὰ Ἀγαμέμνονα χιλιῶς καὶ πεντήκοντα ἔτεσι γενέσθαι μάλιστα· quem numerum uti rotundum esse apparet, ita ex eo ortum arbitramur, quod Appianus inter Iphiti et Coroebi Olympiadem non XXVII, sed XIII. Olympiades intercessisse statuens [cf. not. 1.], inde a Troia capta ad Olympiadem initium annos CCCLIII. praeterlapsos posuit. Nam 692 + 352 = 1044. Caeterum Scaliger licet accuratius Φιμβρίου exhibuisset, tamen ὑπὸ Σύλλου forsitan ideo scripsit, quod ei res Sullae, qui illo tempore cum Thracibus bellum gessit, si non voluntate, at summis auspiciis gesta visa est.

1292)] Nomen huius stadionicae in Graeco Eusebii textu haustum lacuna est, quam ex codice Armen. P. I. p. 303, probante Niebuhr p. 214, sic explet Aucherus: Δημόστρατος Λαρισσαῖος στάδιον. Eundem interpretes Mediolanensis p. 157. Lariensem appellat.

1293) Ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον] Capitolum Romanae Coss. L. Cornelio Scipione, C. Iunio Norbano [App. Bell. Civ. I, 86, Tacit. Hist. III, 72, Cassiodor., Obseq. c. 118.], a. U. c. 671. a. Chr. 83. Ol. CLXXIV, 3. ante diem pridie Non. Quinct. [Plut. vit. Sull. cap. 27.: proinde inter Olymp. CLXXIV. anni 1. et 2. confinia] una cum libris Sibyllinis [Dionys. AA. RR. IV. p. 260, 17] exustum est. Conf. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXIV, 1.: Templum tertio apud Delphos incensum, et Romae Capitolium. Add. Appianus, qui l. l. de causa incensi Capitolii disserens, καὶ, inquit, τὸ ἔργον τινὲς ἐλογοποιῶν Κάρβωνος, ἡ τῶν ἐπαίων, ἡ Σύλλα πείναντος, εἶναι· τὸ δ' ἀκριβὲς ἀδελον ἦν, καὶ οὐκ ἔχω τὴν αἰτίαν ἐγὼ συμβαλεῖν, δι' ἣν ἂν οὕτως ἐγένετο.

1294) Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς] Testis est Livius Epit. LXXXIX., L. Cornelium Sullam C. Mario, Cn. Papirio Carbone III. coss. a. U. c. 672. a. Chr. 82. exeunt. Olymp. CLXXIV, 3. med. [vid. Clint. FF. III. III. p. 154] dictatorem factum, rum fascibus XXIV, novo prorsus atque insolito more, in publicum processisse, tribunorum plebis potestatem minuisse, iisque ius omne legum ferendarum ademisse. Idem fere etiam enarrat Plutarchus vit. Sull. ep. 33. Appianus vero Bell. Civil. I. ep. 99. Sullam non satis accurate Ol. CLXXV. dictaturam auspicatum esse tradit.

1295) Πομπήϊος κατὰ τοῦ Ἰάρβα] Auctore Liv. Epit. LXXXIX., Cn. Pompeius in Africa Cn. Domitium Ahenobarbum, proscriptum Cinnae generum, et Hiarbam regem Numidiae, bellum molientes, victos cecidit, ac quattuor et viginti annos natus [quartum et vicesimum annum agens: Eutrop. V, 9. ἔτος ἄγων ἐκείνο τέταρτον καὶ ἱκοστόν. Plut. Pomp. cap. 12. Neuter accurate satis.] adeo eques Romanus, quod nulli obtigerat, ex Africa triumphavit. Atqñ natus est Pompeius, uti supra vidimus, a. U. c. 648. a. Chr. 106. prid. Kal. Octobr. Olymp. CLXXIII, 3. Itaque annum XXIV. expletum habuit eodem die anni U. c. 672. a. Chr. 82. Olymp. CLXXIV, 3., paullo antequam Sulla dictator factus. Vid. not. 1294. Pompeii igi-

ΟΛ. ΡΟΕ. Ἐπαίνετος Ἀργεῖος παίδων στάδιον. ἄνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο; Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένον¹²⁹⁶).

α. Τὴν Μιτυληναίων πόλιν Ῥωμαῖοι ἐξεπολιόρχησαν¹²⁹⁷). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σεργώριος τοῖς Ῥωμαίοις ἐπανίσταται¹²⁹⁸). Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν δημοσίᾳ ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ ἀπείπατο¹²⁹⁹).

β. Σύλλας ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας ἐτελεύτησε¹³⁰⁰).

γ. Ἀπολλώνιος Μόλων ὁ Ῥόδιος σοφιστὴς ἐγνωρίζετο¹³⁰¹).

p. 336 a.

tur in Africam expeditio inciderit in prius semestre anni insequentis, triumphus autem fere in Septemb. eiusd. anni, proinde in a. U. c. 673. a. Chr. 81. Olymp. CLXXIV, 4. Ergo Hieronymus ad Olymp. CLXXV, 1. annotans: *Pompeius gloriosissime triumphat*, anni metachronismum commisit, quem iam castigavit Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 160 a. b. Cf. de triumpho praeter l. l. Fast. Capit. et Plut. Pomp. capp. 13—14. Caeterum rex ille Mauritaniae Hiarbas audit Livio, Eutropio, Fast. Capit., Ἰάρβας autem Plutarcho et Auct. de Virr. Illustr. 77. Pompeium autem, cum ex Africa Romam reverteretur, Magnum a Sulla nominatum esse, testis est Plut. Sull. ep. 33.

1296) Ἐπαίνετος Ἀργεῖος — μεταπεμψαμένον] Haec totidem verbis testatur Africanus ap. Euseb. l. l. ad Ol. CLXXV. Pro Ἐπαίνετος minus recte Ἐπαίνετος praebent Cramerii Anecdott. II. p. 150. In verborum ordine nonnihil variat codex Arm. ap. Auch. P. I. p. 303, e cuius vestigiis Africani locum sic transposueris: ἑκατοστή ἐβδομήκοστή πέμπτη· στάδιον παίδων καὶ ἐνίκη Ἐπαίνετος κτλ. Paullo aliter rem exponit Appianus, qui Bell. Civil. I. cap. 99.: Ὀλυμπιάδων οὐσῶν ἐν Ἑλλήσιν ἑκατὸν ἐβδομήκοντα πέντε καὶ οὐδένος ἐν Ὀλυμπίᾳ τότε ἀγωνίσματος πλὴν σταδίου δρόμον γινόμενον· τοὺς γὰρ ἀθλητὰς καὶ τὰ ἄλλα θεήματα πάντα ὁ Σύλλας ἐς Ῥώμην μετεπέλκτο ἐπὶ δόξῃ τῶν Μιθριδατείων ἔργων ἢ τῶν Ἰταλικῶν. Atque hunc locum respiciens Cors. F. A. T. IV. p. 119: *Itaque, inquit, licet Africanus Epaeeto stadii inter pueros victoriam adscripserit, facile tamen hic illam inter viros obtinuit, cum Appiano teste Sulla solum consuetumque stadii cursum in Graecia reliquerit.*

1297) Τὴν Μιτυληναίων πόλιν] Mytilenas in Asia, quae sola urbs post victum Mithridatem arma retinebat, M. Thernus praetor expugnavit diruitque. Fecit eo tempore sub Therno prima in Asia stipendia C. Iulius Caesar, qui in illius urbis expugnatione coronam civicam ab imperatore accepit. Testes sunt Livius Epit. LXXXIX. et Suetonius Caes. cap. 2. Gesta res videtur anno antequam Sulla mortem obiret et P. Servilius Isauricus Ol. CLXXV, 1. a. U. c. 675. a. Chr. 79. cum Appio Claudio consul fieret.

1298) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σεργώριος] Teste Livio Epit. XC. Q. Sertorius proscripuit in ulteriore Hispania ingens bellum excitavit, quam Sullanæ proscriptionis haereditatem appellat Florus III, 22. Ad hoc bellum compescendum missi sunt a Sulla duo duces Q. Caecilius Metellus et L. Domitius praetor M. Aemilio Lepido, Q. Catulo Coss. a. U. c. 676. a. Chr. 78. Olymp. CLXXV, 2. Vid. Eutropius VI, 1 coll. Oros. V, 23. Appian. Bell. Civ. I, 97. Iber. cap. 101. Plut. Sertor. cap. 12. Itaque ipsa tumultus Sertoriani initia anno qui antecessit assignare licuit.

1299) Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν] Abdicavit se Sulla dictatura Coss. P. Servilio Isaurico, App. Claudio Coss. a. U. c. 675. a. Chr. 79. Ol. CLXXV, 1. Orosius lib. V, 22: *Creatus P. Servilio et Ap. Claudio Consulibus visus est tandem Sulla privatus.* Appianus Bell. Civ. I, 103: τῷ δ' ἐξῆς ἔτι ὁ μὲν δῆμος καὶ τότε τὸν Σύλλαν θεραπειῶν ᾗρειτο ἐπιτετεῖν· ὁ δὲ οἷα ἀνυσχόμενος, ὑπᾶτους μὲν αὐτοῖς ἀπέφηνε Σεργώριον Ἰσχυρικὸν καὶ Κλαύδιον Παύλῃον· αὐτὸς δὲ τὴν μεγάλην ἀρχήν, οὐδένος ἐνοχλοῦντος, ἐκὼν ἀπέθετο. Cf. Plut. vit. Sull. ep. 34.: οὕτω δὲ ἄρα οὐ ταῖς πράξεσιν, ὡς τοῖς εὐτυχήμασιν, ἐπὶστένεν ὁ Σύλλας, ὥστε ἀποθέσθαι τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν δῆμον ἀρχιυρεσιῶν ὑπατικῶν ποιῆσαι κύριον· αὐτοῖς δὲ μὴ προσελθεῖν, ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τὸ σῶμα παύλων τοῖς βουλευμένοις ὑπένδυνον ὥσπερ ἰδιώτης ἀνυστρέφειν. Vid. eiusdem Comp. Lys. et Sull. cap. 1.

1300) Σύλλας ἐν Κύμῃ] Sulla Cumae in Campania, quo se privatus contulerat, mortem obiit, exuberantium pediculorum exercitum direptus, postquam annos LX. vixit, cuius funus pompa plane regia per Italiae urbes Romam deductum, corpusque rogo inpositum in campo Martio crematum est, Coss. Q. Lutatius Catulo, M. Aemilio Lepido a. U. c. 676. a. Chr. 78. Ol. CLXXV, 2. Testes Livius Epit. XC, Plutarchus Sull. cap. 36. seq., Appianus Bell. Civil. I. ep. 105. seq. coll. Plin. N. H. XXV, 86, VII, 44, Auct. de Virr. Illustr. cap. 75, Valer. Max. IX, 3, 8, Q. Seren. cap. 6., Paus. I, 20 extr. Eusebii Hieronymi Sullam biennio post Olymp. CLXXV, 1. mortuum refert.

1301) Ἀπολλώνιος Μόλων] Tradit Plutarchus vit. Cic. ep. 3. seq., Ciceronem praetexta quidem corporis confirmandi cura, at, si verum spectares, Sullae, cuius odium Sexti Roscii Amerini defensione contraxisset, metu in Graeciam profectum eam vitae rationem inisse; ut si nullus ipsi in republica capessenda locus esset, totum se philosophiae studio traderet. Deinde vero, nuncio de Sulla mortuo accepto, amicis quotidie ex Roma sollicitantibus, facultatem dicendi de integro tanquam potentiae civilis comparandae adiumentum instruxisse, Asiaque et Rhodo petita, illic quidem Xenoclem Adramyttenum, Dionysium Magnetem, Menippum Carem [Stratonicensem Cic. Brut. 91.], hic vero Apollonium Molonis filium oratorem et Posidonium philosophum audisse. Cf. Quint. XII, 6, 7. Hic Apollonius Molonis F. etiam simpliciter Apollonius Molo dicebatur. Cf. Suet. Caes. cap. 4. Qui mos Latinorum, addendi per nominativum paterni nomi-

- δ. Πομπήιος μετὰ δυνάμειος κατὰ Σερτώριου ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀποστέλλεται ¹³⁰²).
 ΟΛ. ΡΟΖ. Δίων Κυπαρισσεὺς στάδιον ¹³⁰³).
 α. Ἡ περὶ Σούχρωνά Ρωμαίων πρὸς Σερτώριον μάχη ¹³⁰⁴).
 β.
 γ. Λεύκιος Λούκουλλος ὑπάτος κατὰ τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου πολεμεῖ ¹³⁰⁵).
 δ. Πόλεμος Σπαρτάκου τοῦ μονομάχων στρατηγοῦ ¹³⁰⁶). Λεύκος Λούκουλλος περὶ
 Κύζικον τὸ Μιθριδάτου στρατοπέδον λιμὴν καὶ φόνον ἠφάνισα ¹³⁰⁷).
 ΟΛ. ΡΟΖ. Ἐκατόμνος Μιλήσιος στάδιον καὶ διάυλον καὶ ὀπλίτην τρεῖς, Ὑψικλῆς Σι-

nis, praevaluit in iis Graecis, quibus frequentior cum Romanis consuetudo intercesserat, uti observavit K. Lehrs. Quæstt. Epic. p. 23 sq. not. Quid? quod Iosephus adversus Apion. non solum Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων [II, 14, 36], sed etiam Μόλων dicit [II, 2, 33, 41]. Prorsus eodem modo occurrit Ἀπίων ὁ Πλειστονέικης [cf. Gell. VI, 8, Clementis quæ feruntur Recognitiones lib. X. p. 151 ed. Lamb. Gruter. Colon. a. 1570., Aristid. p. 253. 256, Plin. N. H. Praef. p. 12. Sill. et XXX, 2, 6]. Alia exempla vid. ap. Sturz. Op. p. 14. Hac igitur lege Scaliger quoque oratorem nostrum Apollonium Molonem simpliciter dixit, eumque eodem tempore inclaruisse vult, quo eius scholis interfuit Cicero. Cf. Cic. Brut. cap. 91. Errat autem Is. Casaubonus ad Suet. l. l., quod inter Apollonium Molonis, qui et Μαλακὸς dictus sit, et Molonem discernit, eosque a Quintiliano confusos arguit. Cf. Spalding. ad Quint. III. p. 430.

1302) Πομπήιος μετὰ δυνάμειος] Testis est Appianus Bell. Civil. l. ep. 108.: Σύλλα δ' ἀποθανόντος καὶ Λειδίου μετὰ Σύλλαν, στρατὸν ἔχων ἄλλον Ἰταλῶν, ὅσον αὐτῇ Περσέηνος ὁ τοῦ Λειδίου στρατηγὸς ἤμυεν, ἐπιδοξος ἦν στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν (ὁ Σερτώριος), εἰ μὴ δέισασι ἡ βουλὴ στρατὸν τε ἄλλον καὶ στρατηγὸν ἕτερον ἐπὶ τῇ προτέρῳ Πομπήιον ἐπιμύσαν ἐς Ἰβηρίαν, νέον μὲν εἶναι, περιφανῆ δ' ἐξ ὧν ἐπὶ Σύλλᾳ περὶ τε Αἰθῶν καὶ ἐν αὐτῇ Ἰταλίᾳ κατεργαστο. Livius Epit. XCI.: Cn. Pompeius, quum adhuc eques esset [cf. Valer. Max. VIII, 15, 8], cum imperio consulari adversus Sertorium missus est. Coss. D. Iunio Bruto, M. Aemilio Lepido a. U. c. 677. a. Chr. 77. Olymp. CLXXV, 4. Obsequens cap. 119.: M. Aemilio, D. Bruto Coss. Didius Laelius legatus Pompeii — in Hispania adversus Sertorium inter pabulatores occisus. Cf. Cic. pro Leg. Man. cap. 21., App. Iber. cap. 101., Dio XXXVI, 8, 10, Vell. II, 29, 30, Plin. N. H. VII, 27, Valer. Max. IX, 3, 7, Eutrop. VI, 1, Flor. III, 22, Oros. V, 23, Auct. de Virr. Illustr. cap. 77. — Drumannus tamen Hist. Rom. IV. p. 361 et Clintonus FF. HH. III. p. 158. Pompeium deinde anno insequenti in Hispaniam missum esse ponunt. Quos refutat Fischerus Tabl. chronol. Rom. p. 196.

1303) Δίων Κυπαρισσεὺς] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l. Eundem tamen Δίων appellat Interpres Armeniacus ap. Mai. p. 157. Sed Aucherus l. p. 303 Δίων praeheret et ipse.

1304) Ἡ περὶ Σούχρωνά] Appianus Bell. Civil. l. ep. 110. a Romanis contra Sertorium exeunte Olympiade CLXXV. veris tempore ad Sucronem annum pugnatum esse vult. Conf. eiusd. lib. cap. 111. init. Consentit Livius Epit. XCI. XCII., qui proelium illud Marci Octavii, C. Scribonii Carionis consulatui a. U. c. 678. a. Chr. 76. Ol. CLXXV, 4. assignunt idque dubii exitus fuisse affirmat. Idem tradit Plutarchus vit. Pomp. ep. 19., secundum quem utriusque aciei alterum cornu vicit, ita tamen ut inter duces laus penes Sertorium maior fuerit. Cf. Sall. Hist. III. in epist. Pomp. et Obseq. cap. 120. De Sucrone fluvio et oppido vid. Strab. lib. III. p. 109, 47.

1305) Λεύκιος Λούκουλλος] Coss. L. Licinio Lucullo, M. Aurelio Cotta a. U. c. 680. a. Chr. 74. Ol. CLXXVI, 3. quum Nicomedes, rex Bithyniae, mortuus testamento populum Romanum haeredem nuncupasset, Mithridates pace rupta Bithyniam et Asiam rursus voluit invadere. Adversus eum uterque consul missus est: ita ut alter Mithridatem persequeretur, alteri classis daretur ad tuendam Bithyniam. Auctores Eutrop. VI, 6, Plut. Lucull. capp. 5—8., Appian. Mithrid. 71 seq., Liv. Epit. XCIII. seq., Cic. pro Muren. cap. 15. pro leg. Manilia cap. 2., Oros. VI, 2, Flor. III, 5. Caeterum Λούκουλλον appellant Auctor Chron. Pasch. p. 183 D. et Plutarchus vit. Lucull., sed Λεύκουλλον scribit Phlegon apud Phot. cod. XCVII. Fluctuant inter utramque formam codices Appiani Mithr. cap. 72. Illyr. cap. 30.

1306) Πόλεμος Σπαρτάκου τοῦ μονομάχων] Orosius V, 24 init.: Anno ab urbe condita DCLXXIX. [i. e. sec. Varr. a. U. c. 681. a. Chr. 73. Olymp. CLXXVI, 3.], Lucullo et Cnassio Consulibus, gladiatores septuaginta et quatuor [consentiunt in numero Livius Epit. XC. et Eutropius VI, 7. Appianus tamen Bell. Civil. I, 116 septuaginta, Plutarchus vero Crass. cap. 8. septuaginta octo appellat.] Capuae a ludo Cn. Lentuli diffugerunt, qui continuo, ducibus Crizo et Oenomao Gallis, et Spartaco Thrace, Vesuvium montem occupaverunt. Cf. praeter locos laudatos Flor. III, 20. Appianus l. l. Σπάρτακον στρατηγόν, Οἰνόμαον καὶ Κορίον ὑποστρατήγους appellat. Perperam igitur Eusebius Hieronymi bellum gladiatorum in Campania Olymp. CLXXVI, 1. assignat.

1307) Λεύκιος Λούκουλλος] Livius Epit. XCV.: L. Lucullus proconsul [i. e. a. U. c. 681. a. Chr. 73. Ol. CLXXVI, 3.] ad Cyzicum urbem exercitum Mithridatis fame ferroque delevit. Hieme: Sallustius ap. Plut. Lucull. cap. 33. Proinde potius Olymp. CLXXVI, 3. Cf. Appian. Mithrid. 76, Eutrop. VI, 6, Oros. VI, 2, Plut. l. l. cap. 9—11.

κνώμιος δολιχόν, Γάιος Ρωμαῖος δολιχόν, Ακριτωννυμίδας Κῆος πένταθλον, Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, Ἀπτωτός περίοδον, Ἀτνανᾶς Ἰπποκράτους Ἀδραμυτρίου παῖς πύξ, Σφοδρίας Σικυνώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ἀσιανὸς παίδων στάδιον, Ἀπολλοφάνης Κυπαρισσεὺς παίδων πάλην, Σωτήριχος Ἠλείος παίδων πύξ, Κάλας Ἠλείος παίδων παγκράτιον, Ἐκατόμνος Μιλήσιος ὀπλίτην, Ἀριστόλοχος δ' Ἠλείος τέθριππον, Ἀγήμενος Ἠλείου κέλῃς, Ἑλλανίκου Ἠλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πωλικῇ συνωρίς, Κλεττία Ἠλείου πωλικὸς κέλῃς¹³⁰⁸).

α. Σπάρτακος τὸν ὕπατον Γέλλιον παρατάξει ἐνίκησε¹³⁰⁹). Λεύκολλος Ἀμινσὸν ἐπολιόρχει, καὶ Μουρήναν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν μετὰ δυοῖν ταγματίων, αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προήγεν ἐπὶ Καβείρων, ὅπου διεχέμασε, καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτῃ· καὶ πολεμήσας ἐνίκησε¹³¹⁰). Σεισμοῦ ἐν Ῥώμῃ γενομένου πολλὰ ταύτης συνέπεσε¹³¹¹).

1308) Ἐκατόμνος Μιλήσιος στάδιον] Egregium hoc Phlegontis testimonium est, a Photio cod. XCVII. p. 146. 147. Hoeschel. p. 83. 84. Bekker. servatum, de quo sic Meierus in Encyclopaed. Artt. et Scientiar. Hal. III, 3 p. 307: — diese Stelle zeigt uns erstens, wenn meine Vermuthungen richtig sind, zwanzig Kämpfe, die nicht nach dem blossen Zufalle, sondern vermuthlich nach der Ordnung, in der sie damals in Olympia veranstaltet wurden, genannt sein mögen; auffallend ist zweitens, dass der Wettstreit der Herolde und der der Trompeten übergangen sind; endlich ist zu beachten, dass von den neunzehn Namen der Sieger acht Eleern angehören. Iam videamus singula: Ἐκατόμνος lect. vulg. apud Phot., pro qua Ἐκατόμνος edidit Bekkerus. Sic etiam Africanus apud Euseb. Scal. chron. log. pag. 43 ad Ol. CLXXVII. Praeterea Milesium appellat Phlegon, qui Eleus fuit ex Africano l. l. — Deinde duo δολιχοῦ victores asseruntur: Ὑψικλῆς Μισσηνίος et Γάιος Ρωμαῖος. Quorum hunc inter pueros palmam meruisse statuit Corsinius Dissert. Agon. pag. 125. FF. AA. IV. pag. 120. Quem refutat Krausius Olymp. pag. 290. Meierus vero l. l. Ἰππιον excidisse putat. Sed δολιχόν Ἰππιον nec Pausanias, nec Africanus umquam memorant. Krausius denique l. l. p. 290 seq. et Hypsiclem et Gaium hac Olympiade eodem temporis momento metam attigisse et utrumque simul ἐπὶ τῷ δολιχῷ coronatum esse suspicatur. Credere in modo ullum ostendisset διπλοῦ στεφανώματος huiusmodi exemplum. — Ακριτωννυμίδας Scaliger e corruptis codicibus scripsit: rectius scribitur Ἀριστωννυμίδας. — Ἀπτωτός περίοδον non est nomen victoris, uti non Scaligero tantum, sed etiam Corsinio Dissert. Agon. p. 123 FF. AA. l. l. visum est, sed, Boeckhio docente, ἀπτῶς sive ἀπτωτός περίοδον epitheton est, honoris causa agonistis inditum. Cf. Meier. l. l. et Kraus. p. 418 not. 7. Recte igitur locum nostrum sic emendare videtur Boeckhius: Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, ἀπτωτός περίοδον. — Pro Ἀτνανᾶς dedit Ἀτνάνας Bekkerus. Memorat Atyanam hunc Adramyttinum pugilem Olympionicam etiam Cicero pro L. Flacco cp. 13. §. 31., cuius tamen codd. eum Atinein, aut Athenam aut Atynam corrupte appellant. Ἀδραμυτρίου est lect. vulg., Ἀδραμυτρίων dedit Bekk. Praeterea in verbis Ἀτνάνας Ἰπποκράτους Ἀδραμυτρίων παῖς πύξ Meierum mirum habet, quod alias in huiusmodi catalogis omitti solet, patris nomen, aut certe abundanter adiectum παῖς vocabulum. Itaque Atyanae patriam certaminisque, quo vicerit, indicium lacuna haustum fingens reliqua sic rescribit: Ἰπποκράτους Ἀδραμυτρίων παῖς. Sed Atynam pugilatu vicisse constat e Ciceronis l. l. Praeterea patris nomen homini victoris non raro addit Pausanias. Sufficit igitur cum Krausio l. l. p. 408 not. 8. Ἀτνάνας Ἰπποκράτους Ἀδραμυτρίων πύξ corrigere. — Κυπαρισσιεύς Bekk. mutavit in Κυπαρισσιεύς. Quae sequuntur: Ἐκατόμνος Μιλήσιος ὀπλίτην, manca ascripsit Scaliger: addit enim Phlegon οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ τὰ τρία ἱστεινῶδη, στάδιον, δολιχόν, ὀπλίτην. Aptius fecisset, si cum his etiam omnem Hecatomni mentionem hoc loco omisisset. Satis enim de eo initio dictum est. — In verbis Ἀριστόλοχος δ' Ἠλείος articulum, usui et normae reluctantem, deleri vult Meierus l. l. p. 307. Quem tudis criminis causa additum puta. Cf. Kraus. l. l. p. 419. n. 12. — Pro Ἀγήμενος praebebat Bekk. Ἀγήμενος, typographi, ut videtur, errore. — Postrema confudit Scaliger, quae sic procedunt apud Phlegontem: Ἑλλανίκου Ἠλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πωλικὸν τέθριππον, Κλεττία [sic. Bekk.] Ἠλείου πωλικῇ συνωρίς, Καλλίππου Ἠλλίου [Ἠλείου e conl. Meieri p. 307. Hunc penitus omisit Scaliger] πωλικὸς κέλῃς.

1309) Σπάρτακος τὸν ὕπατον Γέλλιον] Livius Epit. XCVI.: Q. Arrius praetor Crisum fugitivorum ducem cum viginti millibus hominum cecidit. Cn. cos. Lentulus male adversus Spartacum pugnavit. Ab eodem L. Gellius Consul [a. U. c. 682. a. Chr. 72. Olymp. CLXXVI, 4. CLXXVII, 1.] et Q. Arrius praetor acie victi sunt. Cf. Oros. V, 24, Appian. Bell. Civ. I, 117, Plut. Crass. cp. 9.

1310) Λεύκολλος Ἀμινσὸν] Haec ad verbum Phlegon ad Ol. CLXXVII, 1. narrat apud Phot. cod. XCVII.: Λεύκολλος δὲ Ἀμινσὸν [sic pro vulg. lectione Ἀμινσόν, quam expressit Scaliger, edidit Bekkerus. Ἀμινσὸς habent etiam Plut. Luc. capp. 14. 15. 19. et Appian. Mithrid. cap. 78. 83. Strabo tamen lib. II. p. 47, 42 seq. 48, 49. Ἀμινσὸς praebebat, sed idem lib. XII, 377, 55. Ἀμινσῶν.] ἐπολιόρχει, καὶ Μουρήναν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν μετὰ δυοῖν ταγματίων [sic Bekk.], αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προήγεν ἐπὶ Καβείρων, ὅπου διεχέμαζε, καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτῃ· καὶ πολεμήσας

- β. Κράσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτιάκῳ πολέμῳ, τρία ἔτη διαρκέσαντι, τέλος ἐπέ-
θηκε¹³¹²). Μιθριδάτης ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττηθεὶς, καὶ τὰ αὐτοῦ ἀπογνούς, εἰς τὸν
Τιγράνην Ἀρμενίας βασιλέα προσέφυγε¹³¹³).
- γ. Ῥωμαίων ἀπειμῆθησαν μυριάδες ἐνενήκοντα καὶ μία¹³¹⁴). Σινατρούκην τῶν
Πάρθων βασιλέα τελευτήσαντα διεδέξατο Φραάτης ὁ ἐπικληθεὶς Θεός¹³¹⁵). Φαί-
δρον τὸν Ἐπικούρειον διεδέξατο Πάτρων¹³¹⁶). Οὐργύλιος Μάρων ὁ ποιητὴς
ἐγεννήθη, εἰδοὺς Ὀκτωβρίαις¹³¹⁷).
- δ. Τιγράνης καὶ Μιθριδάτης ἀθροίσαντες πεζοὺς μὲν τέσσαρας μυριάδας, ἵππεων
δὲ τρεῖς, καὶ τὸν Ἰταλικὸν αὐτοὺς τάξαντες τρόπον, ἐπολέμησαν Λευκόλλῳ,
καὶ νικᾷ Λεύκολλος¹³¹⁸). καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τιγράνους ἔπεσον,
πλείους δὲ τούτων ἠχμαλωτίσθησαν, χωρὶς τοῦ ἄλλου σύγχλυδος ὄχλου¹³¹⁹).
Τὸ Καπετώλιον ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Πομπηίου ἀνακτισθὲν καθιερώθη¹³²⁰). Μετέλ-
λος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὀρμήσας, τρία τάγματα ἔχων, ἦλθεν εἰς τὴν
νῆσον, καὶ μάχῃ νικήσας τὸν Λαοσθένη αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ τειχίρει

p. 336 h.

ἐνίκησε. Cf. praeter auctt. laud. Sallust. ap. Plut. l. l. cap. 33, Mithrid. Epist. in Sall. Fragm. Hist. lib. IV. p. 986 Curt., Liv. Epit. XCVII, Eutrop. VI, 8.

1311) Σεισμοῦ ἐν Ῥώμῃ γενομένου] Auctor Phlegon l. l.: καὶ σεισμοῦ ἐν Ῥώμῃ γενομένου πολλὰ καί τις συνέπαιε.

1312) Κράσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτιάκῳ πολέμῳ] M. Licinius Crassus praetor [e Liv. Epit. XCVII., proconsul ex Eutrop. VI, 7], victo in Apulia Spartaco, post multas calamitates Italiae, tertio anno [App. Bell. Civ. I, 118 et Eutrop. l. l.] novo illi gladiatorum bello finem imposuit. Quod quidem quum Ol. CLXXVI, 3. exarsisset, hoc Ol. CLXXVII, 4. anno compositum sit necesse est. Cf. praeter locos laudatos Flor. III, 20, Front. II, 4, 7, V, 34, Plut. Crass. cp. 11, Oros. V, 24.

1313) Μιθριδάτης ἐπὶ Ῥωμαίων ἡττηθεὶς] Mithridates Coss. M. Licinio Crasso, Cn. Pompeio Magno a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3. desperatione rerum suarum coactus ad Tigranem Armeniae regem confugit. Testis Livius Epit. XCVII. Cf. Appian. Mithrid. 82, Eutrop. VI, 8, Plut. Lucull. cp. 22.

1314) Ῥωμαίων ἀπειμῆθησαν] Testis Phlegon ap. Phot. cod. XCVII.: καὶ Ῥωμαίων τῷ τρίτῳ αὐτῆς [scil. τῆς ῥοῆς Ὀλυμπιάδος] ἔτι ἀπειμῆθησαν μυριάδες ἐνενήκοντα καὶ μία. At Livius Epit. XCVIII. n Cn. Lentulo et L. Gellio censaribus quinquaginta millia capita censa esse tradit: de qua discrepantia vid. interpr. ad Liv. l. l.

1315) Σινατρούκην τῶν Πάρθων] Testatur iisdem, quibus Scaliger, verbis, Phlegon ap. Phot. cod. XCVII. Eundem Appianus Mithrid. 104. Σιντρούκην, Lucianus Macrob., Σινατρούκην appellat. Fuit etiam similis nominis Armeniorum rex Σανοτρούκης secundum Dionem LXXVII. p. 764 vel Σανατρούκης secundum Suidam. Vid. Vaillant. Arsacidarum Imper. Paris. a. 1728. 8. T. I. p. 78 seq.

1316) Φαῖδρον τὸν Ἐπικούρειον] Phlegon l. l.: καὶ Φαῖδρον τὸν Ἐπικούρειον [vid. Cic. De Finibb. I, 5] διεδέξατο Πάτρων.

1317) Οὐργύλιος Μάρων ὁ ποιητὴς] Phlegon ap. Phot. l. l. sub anno Ol. CLXXVII. tertio: καὶ Οὐργύλιος [Οὐργύλιος lect. vulg., quam secutus est Scaliger] Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη τούτου τοῦ ἔτους, εἰδοὺς Ὀκτωβρίαις. Consentit Donatus in Vita: Natus est Cn. Pompeio Magno, et M. Licinio Crasso primum consulibus [a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3.] Id. Octob. [proinde Ol. CLXXVII, 3.] in pago, qui Andes dicitur, qui est a Mantua non procul. Item Hieronymus ad Olymp. CLXXVII, 3.: Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul a Mantua nascitur, Pompeio et Crasso Coss. Peccat igitur anni metachronismo Chron. Pasch. p. 184 A. C.: ἐπ. Ὀρτηνσίον καὶ Μετέλλου [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Ol. CLXXVII, 4.]. Βιργύλιος ἐγεννήθη. Cf. Martial. Epigr. XII, 67.

1318) Τιγράνης καὶ Μιθριδάτης] Haec totidem fere verbis enarrat Phlegon l. l. ad Ol. CLXXVII, 4. In numero copiarum Tigranis non convenit inter Plut. Lucull. cp. 26., Appian. Mithrid. cp. 85., Eutrop. VI, 11, quorum alios quisque et a Phlegontis diversos numeros affert. Cf. Liv. Epit. XCVIII.

1319) καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τιγράνους] Testis Phlegon l. l.

1320) Τὸ Καπετώλιον ἐν Ῥώμῃ] Testis est idem Phlegon: καὶ τὸ Καπετώλιον ἐν Ῥώμῃ Κάτλος καθιερώσε. Consentit Cassiodorus: Q. Metellus et Q. Hortensius [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Olymp. CLXXVII, 4.]. His coss. a Q. Catulo reparatum dedicatumque Capitolium est. Conf. Livius Epit. XCVIII.: Templum Iovis in Capitolio, quod incendio consumtum ac reffectum erat, a Q. Catulo dedicatum est. Sed quid sibi vult Pompeii supra a Scaligero injecta mentio? Primo Iovis templo, quod Tarquinius Superbus condidit, Horatius Pulvillus dedicavit, Sullanorum temporum iniuria exusto, secundum excitavit Sulla, nec tamen morte praeventus dedicavit: quem solum honorem felicitati suae defuisse questum confessumque Sullam ferunt. Cf. Tacit. Hist. III, 72, Plin. N. H. VII, 43, Plut. Poplic. p. 104 E. Dedicavit igitur Q. Lutatius Catulus Ol. CLXXVII, 4., eiusque nomen, tradente Tacito, usque ad Vitellium mansit. At Dio lib. XLIII.

κατέστησε τοὺς Κρήτας¹³²¹). Ἀθηνόδωρος πειρατὴς ἐξανδραποδισάμενος Ἀηλίους τὰ τῶν λεγομένων Θεῶν ξόανα διελυμνήνατο¹³²²). Γάιος Τριάριος ἐτείχισε τὴν Ἀῖλον¹³²³).

ΟΛ. ΡΟΗ. Διοκλῆς Ὑπαιπηνὸς στάδιον¹³²⁴). Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Στράτων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατίῳ καὶ πάλῃ ἐνίκησε, πέμπτος ἀφ' Ἡρακλέους, ὃς Νεμέα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔσχεν¹³²⁵). Τρίτος

cp. 14. coll. Martial. V, 10 inter alios honores Caesari decretos et ab eo admissos etiam hunc fuisse narrat, ut deletio Catuli nomine nomen Caesaris Capitolio inscriberetur. Qui quum multo ante primo praeturae suae die Catulum de refectione Capitolii ad disquisitionem populi vocasset, rogatione promulgata, ut extincto Catuli nomine curatio ea reliquamque structuram exequendi potestas in alium (Suet. Caes. cp. 15.), et in Pompeium quidem [Dio XXXVII, 44] transferretur: illam quidem actionem tunc impar optimatum conspersioni deponere debuit. Cf. Suet. Caes. l. 1.

1321) Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον] Auctor Phlego ap. Phot. l. 1. ad Olymp. CLXXVII, 4. Καὶ Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὄρμηςας, τρία τάγματα ἔχων, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον, καὶ μάχῃ νικήσας τὸν Λυσσένην [sic pro vulg. lect. Λυσσένην, quam amplexus est Scaliger, edidit Bekkerus, accipientibus codicibus Diod. Excerpti. Legatt. p. 632 Wess. et Dionis XXXVI, 2. Cf. Vell. II, 34 et Flor. III, 7] αὐτοκράτωρ ἀνθοροῦσθ, καὶ ταχέως κατέστησε τοὺς Κρήτας. Consentit Dio Frasin. CLXXVIII, 1: Κληρομένειον δὲ τῶν ἐπὶ τῶν [Q. Hortensio, Q. Caecilio Metello Coss. a. U. c. 685. a. Chr. 69. Olymp. CLXXVII, 4-]. Ὀρτήσιος τὸν πρὸς Κρήτας ἔλαχε πόλεμον. ἀλλ' ἐκείνος μὲν ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ἄστυ μιλοῦσας, καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἐν οἷς πλείστον τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων μετὰ γε τὸν Κικέρωνα ἔδοντο, τῇ τε συνάρχῃ τῆς στρατιᾶς ἐβελοντὴς ἐξέστη, καὶ αὐτὸς κατὰ χώρων ἔμεινε. ὁ δὲ δὴ Μέτελλος ἐστειλάτο τε εἰς Κρήτην, καὶ τὴν νῆσον ἅπασαν ἐχυρώσατο μετὰ τοῦτο. Eusebius tamen Armeniacus belli Cretici initium Olymp. CLXXVII, 3. assignat, a quo biennii metachronismo discedit Hieronymus. Magis etiam a vero aberravit Appianus Bell. Civ. I, 111 enim sic: Τοῦ δ' ἐπιόντος ἔτους, ἐβδομηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος οἵσης, δύο μὲν ἐκ διαθηκῶν ἔδνη Ῥωμαίοις προσεγγίνετο. Βιθυνία τε, Νικομήδους ἀπολιπόντος, καὶ Κερύνη, Πτολεμαίου τοῦ Λαγίδου βασιλείας, ὃς ἐπὶ κλησὶν ἦν Ἀπίων. Πόλεμοι δ' ἔκμεινον οὕτως τε ὁ Σιρτιώριον περὶ Ἰβηρίαν καὶ ὁ Μιθριδάτιον περὶ τὴν ἀνατολήν, καὶ ὁ τῶν ληστῶν ἐν ὅλῃ τῇ θαλάσῃ. καὶ περὶ Κρήτην, πρὸς αὐτοὺς Κρήτας, ἑτερος. Cf. praeterea Liv. Epit. XCVIII, Eutrop. VI, 9, Valer. VII, 6, 1. extr.

1322) Ἀθηνόδωρος πειρατὴς ἐξανδραποδισάμενος] Tradit Phlego ap. Phot. l. 1.: Καὶ Ἀθηνόδωρος πειρατὴς ἐξανδραποδισάμενος Ἀηλίους τὰ τῶν λεγομένων Θεῶν ξόανα διελυμνήνατο.

1323) Γάιος Τριάριος] Testis idem Phlego l. 1.: Γάιος δὲ Τριάριος τὰ λελοβημένα τῆς πόλεως ἐπισκευάσας ἐτείχισε τὴν Ἀῖλον. Fuit autem C. Triarius legatus Luculli. Cf. Liv. Epit. XCVIII. et Appian. Bello Mithrid. cp. 77. 88.

1324) Διοκλῆς Ὑπαιπηνός] Tradit Africanus apud Euseb. chron. log. p. 43. Ὑπαιπηνός conjecturae Scaligeri debet videtur. Certe Cramerii Anecd. Par. II. p. 150 praebent Ὑπαιπηνός.

1325) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Στράτων] Totidem verbis habes apud African. in Euseb. Scal. l. 1. ubi Στρατόνικος Κοράγον Ἀλεξανδρεὺς πάλῃ καὶ παγκρατίῳ πέμπτος [vid. not. 1157.] ἀφ' Ἡρακλέους, ὃς Νεμέα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔσχεν. Quibus addit Interpretes Armeniaci apud Mai. p. 157: et gymnica certamina sine equo peragens gratia amicorum vel regum adsecutus est, ut in album referretur, quare nec egisse Olympiadem putabatur. Sententia paullo obscurior, quam non clariorem reddit versio Aucheri P. l. p. 304: gymniciis peractis certaminibus sine equitatione, idque per gratias accidit, sive ad reges, sive ad amicos scribere, unde neque usum (vel equitationem) fieri arbitrati sunt. Redimus ex his tenebris, quas sagaciori illustrandas relinquimus, ad nomen victoris, quem ut pro Stratonico Stratonem nominaret Scaliger auctor ei fuit Pausanias V, 21, 5: ἔστι γὰρ δὴ ἐν τοῖς γράμμασι τοῦτοις Στράτωνα Ἀλεξανδρεὺς Ὀλυμπιάδι ὀδόθῃ μετὰ τὰς ἐβδομηκοντα καὶ ἑκατὸν ἐπὶ ἡμέρας ἀνελέσθαι τῆς αὐτῆς παγκρατίου καὶ πάλης νίκην. Dempsit scilicet amanuensis Eusebii ἡλικός etymon athletae nomini, Olymp. CCIV. de lucta et pancratio coronati, demptumque addidit nostro. Vid. not. 1373. Den Namen seines Vaters liest die armenische Uebersetzung statt Κόραγος, Oroagius oder Corobagius: — falsch: denn jenes ist ein macedonischer Name bei Diodor XVII, 100 v. Aeschin. adv. Ctesiph. 52. Niebuhrus p. 214. Aeliano VV. HH. IV, 15. Κόραγος audit, de qua liquidae duplicatione vid. not. 394. Idem Interpretes Armeniacus illud ἀγενείων barbarorum fertit: unde eum aut a abundantiae et intensionis signum cepisse aut γενεατῶν (iuvenum) legisse suspicatur Aucherus not. 1. Meruit autem hic Strato noster, uti Olympiis et Nemeis, ita etiam in caeteris ludis sacris victorias, de quibus testis Aelianus l. 1.: καὶ Στράτων δὲ ὁ Κοράγον εἰς δέον ἔακε νοσήσαι. εὐ γὰρ γένους ἔκων, εὐ δὲ καὶ πλοῦτιον οὐκ ἔχοντάς τε. καμὼν δὲ τὸν σπλῆνα καὶ θεραπείας δεηθεὶς τῆς ἐκ τῶν γυμνασίων τὰ μὲν πρῶτα ὅσον ἐς τὸ ὑγιάναι, ἐχρήτο αὐτοῖς. χωρίων δὲ ἐς τὸ πρόσω τῆς τέχνης καὶ ἐν ἔργῳ θέμις αὐτῇ. Ὀλυμπίασι μὲν ἐνίκησε ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ, καὶ τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ καὶ Πυθοὶ καὶ Ἰσθμοῖ. Hic aliquid vitii haerere vidit Perizonius. Meursius Lectt. Att. III, 28. ἐπὶ τῇ ῥοῇ pro καὶ τῇ ἑξῆς scribi voluit, quam conjecturam et Corsinus FF. AA. T. IV. p. 121, et Krausius Olymp. p. 375 amplexi sunt. Ego vero servata τῆς ἑξῆς scriptura deletaque δὲ particula Aeliani hanc fuisse sententiam arbitror, ut Stratonem primum quidem [Olym-

ἀπὸ Εὐπώλου Φιλόστρατος τὴν νίκην ἐξωνήσατο, τὸν ἀνταγωνιστὴν Εὐδήλον χρήμασι πείσας¹³²⁶).

α. Ῥωμαῖοι πρὸς Κρήτας πολεμοῦσι¹³²⁷). Λούκουλλος τοὺς περὶ Τιγράνην καὶ Μιθριδάτην τὸ δεύτερον νικήσας τὴν Νίσιβιν πολιορκῶν κατὰ κράτος εἴλε¹³²⁸).

β. Πομπήιος τῶν πειρατῶν ἐκράτησε¹³²⁹). Μιθριδάτης τὸν τοῦ Λουκούλλου ὑποστρατηγὸν λαμπρᾶ παρατάξει ἐνίκησεν¹³³⁰). Ἡ Κρήτη τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ὑπετάγη¹³³¹).

piade scilicet CLXXVIII., testibus Olympionicarum catalogis, e quibus et Africanus et Pausanias pendat] in ludis Olympicis, eadem die et lucta et pancratio, deinde proxima [i. e. Ol. CLXXIX.] Olympiade in caeteris ludis victoriam reportasse significaret. Statua Stratonī posita est apud Aegienses, quod mirum in homine Alexandrino. Pausanias VII, 23, 5: στοιά δὲ τῆς πόλεως [Αἰγίου] πλησίον ἐποιήθη Στράτωνι ἀθλητῇ, Ὀλυμπίῳσιν ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς παγκρατίου καὶ πάλης ἀνέλομένην νίκας. Straton autem Alexandreus perscriptus est, cur statua apud Aegiates posita est? Cons. Siebelis. ad Pausan. I. I. et Paliner. Exercitatt. p. 414. Memorabile denique est, quod eiusdem nominis fuit, cuius auxilio Brutus ipse sibi mortem conscivit. Velleius II, 70: Brutus . . . impetravit a Stratone Aegiate, familiari suo, ut manum morituro commoderet sibi. Vid. Liv. Epit. CXXIV. coll. Plut. Brut. cap. 52. et Appian. Bell. Civ. IV, 131.

1326) Τρίτος ἀπὸ Εὐπώλου] Tradit Pausanias V, 21, 5: τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐς τοὺς ἀθλητὰς τούτους οἱ ἐξηχῆται λέγονσιν οἱ Ἡλείων, ὁ γὰρ μὲν ἐπὶ ταῖς ἐξδομήκοντα καὶ ἑκατὸν Ὀλυμπιάδα εἶναι, λαβεῖν δὲ Εὐδήλον παρὰ Φιλοστράτου χρήματι, τοῦτον δὲ εἶναι τὸν Φιλόστρατον Ῥόδιον. Euerant autem ante Philostratum Eupolus Thessalus Ol. XCVII. et Callippus Atheniensis Ol. CXII. largitionibus usi. Cf. Paus. V, 21, 2. 3. De Philostrato quidem controversia erat. Addit enim Paus. I. I.: τοῦτω τῷ λόγῳ διάφορα ὄντα εὗρισχον τὰ Ἡλείων ἐς τοὺς Ὀλυμπιονίκας γράμματα. ἔστι γὰρ δὴ ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις Στράτων Ἀλεξανδρεὺς κτλ. Ad quem locum vid. Siebelisus.

1327) Ῥωμαῖοι πρὸς Κρήτας] Livius Epit. XCVIII.: Q. Metellus proconsul [a. U. c. 686. a. Chr. 68. Olymp. CLXXVII, 4.], bello sibi adversus Cretenses mandato, Cydoniam urbem obsedit. Vid. Dio XXXVI, 2. coll. not. nostr. 1321.

1328) Λούκουλλος τοὺς περὶ Τιγράνην] Testis Dio XXXV, 4: Ἐπὶ δὲ δὴ Κύντον Μαρκίον· (οὗτος γὰρ, καίπερ οὐ μόνος ἀποδιωχθεὶς, μόνος ἐπάτεινεν· ὅτε γὰρ σὺν αὐτῷ χειροτονηθεὶς Λούκιος Μίελλος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ἀπέθανε, καὶ ὁ — πρὶν ἐπιβῆναι τῆς ἀρχῆς, μετέλλαξε, καὶ διὰ τοῦτ' οὐδεὶς ἄλλος ἀπεδείχθη) ἐν οὖν τῷ ἔτει τούτῳ [a. U. c. 686. a. Chr. 68. Olymp. CLXXVII, 4.]. ὁ Λούκουλλος, μεσούντος ἤδη τοῦ

θέρους, στρατεύσας — ἐπ' αὐτοῖς ὤρμησε. — cp. 6. ἐπὶ Νίσιβιν ὤρμησεν. — πρὸς οὖν ταύτην ὁ Λούκουλλος ἐλθὼν ἐν μὲν τῇ θέρει οὐδὲν ἐπύρανε. cp. 7. ὡς δ' ὁ τε χειμὼν [proinde Olymp. CLXXVIII, 1.] ἐνέστη, καὶ οἱ βάρβαροι ῥαθυμώτερον διήγον, — εὐθὺς εἴλε — καὶ ἐκεῖ διηκέμασι. Cf. Plutarchus Lucull. cp. 31. seq.: ὁ Λούκουλλος — αἰθίς ἐπὶ τὸν Τιγράνην ἐβάδιζε θέρους ἀκμάζοντος. — ἐκ τούτου ἐφηρμένιος καὶ τιθυρηκῶς ἄνω προύγειν διανοεῖτο καὶ καταστρέφεισθαι τὸν βάρβαρον. ὥρῃ δ' ἰσημερίας φθινοπωρινῆς — χειμῶνες ἐπέπυσον βαρεῖς. — ἀπῆλθεν αὐτοὺς ὑπίσω καὶ — εἰς τὴν λεγομένην Μυθρονικήν κατέβαινε χώρην — καὶ ὀλίγον χρόνον κατὰ κράτος εἴλε τὴν πόλιν [Νίσιβιν]. Orosius VI, 3: [Lucullus] imminente hieme per Armeniam in Mesopotamiam regressus, Nisibin urbem illis locis indyltam expugnauit et cepit. Eutropius VI, 9: Inde Nisibin profectus, eam quoque civitatem cum regis fratre cepit.

1329) Πομπήιος τῶν πειρατῶν] Liv. Epit. XCIX.: Cn. Pompeius lege ad populum lata [legem Gabiniam dicit. Vid. Dio. XXXVI, 6 seqq. et Plut. Pomp. cap. 25. coll. App. Mithrid. cap. 94. Liv. Epit. XCIX. Vell. II, 31. Cic. pro Leg. Manil. 17, 52. Ascon. ad Cic. Cornel. p. 71 seqq. Schol. Bob. ad Cic. pro Flacco p. 235] persequi piratas iussus, qui commercium annonas intercluserant, intra quadragessimam diem toto mari eos expulsi, belloque cum iis in Cilicia confecto, acceptis in deditionem piratis, agros et urbes dedit. Id quod C. Calpurnio Pisone, M'. Acilio Glabione Coss. a. U. c. 687. a. Chr. 67. Olymp. CLXXVIII, 1. gestum ait Dio XXXVI, 6—20. De dierum spatio, quo piratas domuerit Pompeius, alii aliter tradunt. Suffragantur Livio Florus III, 6 extr., Plutarchus Pomp. cp. 26. extr., Zonaras Ann. X. cp. 2. p. 476. Die undequingagesima mare a Pompeio pacatum testatur Cicero pro Lege Manil. cp. 12. §. 35. Alii longius temporis spatium bello piratico eum impendisse referunt. Infra paucos menses ingenti et felicitate et celeritate confectum ait Eutropius VI, 12. Eodem anno, quo coeplum sit, finitum etiam esse auctor extat Dio XXXVI, 20. Cf. App. Mithr. 95. seqq.

1330) Μιθριδάτης τὸν τοῦ Λουκούλλου] Dio XXXV, 12: Τῷ δ' ἐπιγιγνομένῳ ἔτει, ἐπὶ τε Μανίῳ Ἀχιλίου καὶ ἐπὶ Γαίῳ Πίσωνος ἐπάτειν [a. U. c. 687. a. Chr. 67. Olymp. CLXXVIII, 1.]. ὁ μὲν Μιθριδάτης τῇ Τριαρῖν πρὸς Γαζιοῖς ἀντεκάθητο, προκαλούμενός τε ἅμῃ αὐτὸν ἐς μάχην, καὶ ἐξοργίζων — καὶ ἅκων ἐξανέστη, καὶ αὐτῷ οἱ βάρβαροι προσχωροῦντο ἥδη προσπισόντες, τοὺς μὲν ἐν χερσὶ τῷ τε πλῆθει σφῶν περιέσχεν καὶ κατεργάζοντο, τοὺς δὲ καὶ ἐς τὸ πιδίον ἐκφυγόντας, ἀγνοία τοῦ τὸν ποταμὸν ἐς αὐτὸ ἐκτεράφθαι, περιελαινόντες ἔκτανον. Livius Epit. XCVIII.: C. Triarius, legulus Luculli, adversus Mithridatem parum prospere pugnavit. Cf. Appian. Mithrid. cap. 88. seq. et Plut. Lucull. cap. 35.

1331) Ἡ Κρήτη τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ] Dum Pompeius piratas persequitur, Metellus bellum Creticum

γ. Τοῦ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην ἀνακληθέντος Πομπηΐος τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ δήμου αἰρεθεὶς στέλλεται¹³³²). Πομπηΐου τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ νικήσαντος ὁ Τιγράνης τὴν μητρόπολιν Ἀρμενίας Ἀρτάξατα ἅμα καὶ ἑαυτὸν τῷ Πομπηΐῳ παραδίδωσι. Πομπηΐος τῷ Τιγράνῃ τῆς μὲν Ἀρμενίας πάσης ἐξεχώρησε, τὴν δὲ Συρίαν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον ἐποίησε¹³³³).

δ. Ὀράτιος ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη¹³³⁴).

ΟΛ. ΡΟΘ. Ἀνδρίας Λακιδαιμόνιος στάδιον¹³³⁵).

α.

β. Τὰ περὶ Κατιλίαν καὶ τὸν ὕπατον Κικέρωνα¹³³⁶). Ῥωμαῖοι Βιθυνίαν, Καλ-

componit; mox de Creta triumphat, Creticque cognomen assumit. Appianus Hist. Rom. lib. V. Cret. VI, 2: Οὐ δεξιμένων δὲ ταῦτα Κρητῶν, ἤρθη στρατηγὸς ἐπ' αὐτοὺς Μέτελλος. καὶ νικᾷ μὲν ὁ Μέτελλος ἐν Κυθωνίᾳ Λουσθίνῃ· καὶ φυγόντος ἐς Κνωσσὸν, Πανάρης Μετέλλῳ τὴν Κυθωνίαν παρέδωκεν ἐπὶ συνθήκῃ, μηδὲν παθεῖν αὐτοὺς. Μετέλλου δὲ Κνωσσὸν περικυθημένου, ὁ Λουσθίνης τὴν οἰκίαν χρημάτων πλήσας κατέβλεψε, καὶ δάφουγεν ἀπὸ τῆς Κνωσσῶ. καὶ [cf. Plut. Pompei. cap. 29.] οἱ Κρητῆες εἰς Πομπηΐον Μίγνον, στρατηγόντα τοῦ ληστικού καὶ Μιθριδατικοῦ πολέμου, πέμψαντες ἔφασαν, ἑαυτοὺς ἐλθόντι ἐπιτρέψαι. ὁ δὲ ἀσχόλως τότε ἔσχον, ἐκίλευ τὸν Μέτελλον, ὡς οὐ δέον ἔτι πολέμῳ τοῖς ἑαυτοῖς ἐπιτρέπονσιν, ἐξαρίστασθαι τῆς νήσου· παραλήψεσθαι γὰρ αὐτὸς αὐτήν, ἐπελθόν. ὁ δὲ οὐ φροντίσας ἐπέμνει τῷ πολέμῳ, μέχρι ἐπηγγέτο αὐτῇν, Λουσθίνῃ συνθέμενος ὁμοῖα Πανάρι, καὶ ἔθρι-ἀμβενσε [i. e. quinquennio demum post D. Iunio Silano L. Murena Coss. a. U. c. 692. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 3. Eutropius VI, 16. I. K. Iun.: Fast. Capit. Proinde Olymp. CLXXIX, 2.] καὶ Κρητικὸς ἐκλήθη ὁδε δικαιότερον Ἀντωνίου, τὴν νῆσον ἐξεργασάμενος. Dio Fragm. Ursin. CLXXVIII, 1: ἄκοντος Πομπηΐου τῷ Κρητικῷ πολέμῳ τέλος ὁ Μέτελλος ἐπιθείς, θρήμβον τε ἀπ' αὐτοῦ κατήγαγε, καὶ Κρητικὸς ἐπεκλήθη. Cf. eiusd. lib. XXXVI, 2: ὁ Μέτελλος πάσαν τὴν νῆσον ἐχειρώσατο. Κρητῆες μὲν οὖν οὕτως, ἐλεύθεροι τε πάντα τὸν ἐμπροσθεν χρόνον γενόμενοι, καὶ δεσπότην ὄντιον μηδένα κησάμενοι, κατεδουλώθησαν. Μέτελλος δὲ τὴν μὲν ἐπικλήσιν ἀπ' αὐτῶν ἔλαβε· τὸν δὲ δὴ Πανάρη, τὸν τε Λουσθίνῃ (καὶ γὰρ ἐκεῖνον εἶπεν) οὐκ ἠδυνήθη πέμψαι ἐν τοῖς ἐπινικίοις. Cf. Florus III, 7. Iustinus XXXIX, 5: Creta Ciliciaque, piratico bello perdomitae, in provinciae formam rediguntur. Duraverat bellum duos annos expletos inde ab a. Chr. 68. initio usque ad a. 67. fin. i. e. ab Olymp. CLXXVII, 4. med. usque ad Olymp. CLXXVIII, 2. med. Orosius VI, 4: Eodem tempore [quo Pompeius piratas compressit] Cretani insulam per biennium Metellus evertit diuturnoque bello domitam in potestatem redegit legesque Minois Romanis legibus permulavit. Cum tamen Metellus anno demum insequenti post latam a. 66. legem Maniliam [v. Liv. Epit. C.] Cretae leges dederit, Velleius et Eutropius de triennio loquuntur. Velleius II, 34: Per id tempus a Q. Metello Creta insula in populi Romani potestatem reducta est, quas ducibus Pamare et Lasthene XXIV. nullibus iuvenum coactis, velocitate pernicious, armorum laborumque patientissimis, sagittarum usu celeberrimis, per triennium Romanos exercitus fatigaverat. Eutropius VI, 11: Confecit Macedonico bello, manente Mithridatico, — bellum Creticum ortum est. Ad id missus Caecilius Metellus ingentibus proeliis intra triennium omnem provinciam cepit, adpellatusque est Creticus, atque ex insula triumphavit.

1332) Τοῦ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην] M. Aemilio Lepido, L. Volcatio Tullo Coss. a. U. c. 668. a. Chr. 66. Olymp. CLXXVIII, 3. quum L. Lucullus prope VII. annos proconsulari imperio bellum Mithridaticum administrasset, C. Manilius tribunus plebis, ut eius belli cura Cn. Pompeio mandaretur, magna indignatione nobilitatis ad populum tulit. Ea rogatio ut perferretur, Cicero praetor oratione pro lege Manilia habita effecit. Testes Liv. Epit. C, Dio XXXVI, 26. 27, Plut. Pomp. cp. 30., App. Mithrid. 91. extr. 97, Zonar. X, 4, Ascon. in Cic. Corn. p. 65 seqq.

1333) Πομπηΐου τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ] Cn. Pompeius iisdem Coss. Mithridatem nocturno proelio victum coegit Bosporum profugere. Tigranem captis in ipso capite gentis Artaxatis [V. Flor. III, 5. et Dio XXXVI, 35.] in deditionem accepit, eique ademptis Syria, Phoenice, Cilicia regnum Armeniae restituit. Testes Liv. Epit. Cl, Dio XXXVI, 28—36, Plut. Pomp. cap. 33. Cf. Oros. VI, 4, Eutrop. VI, 12, App. Mithrid. cap. 104. seq. De Syria provincia vid. not. 1340.

1334) Ὀράτιος ὁ ποιητὴς] Suetonius in Vita Horatii Vol. III. p. 52 ed. Wolf.: *Horatius Flaccus Venusinus*, — natus est VI. Idus Decembres, L. Colla et L. Torquato Consulibus, i. e. a. U. c. 689. a. Chr. 65. Olymp. CLXXVIII, 4. Consentit Hieronymus ad Olymp. CLXXVIII, 4.: *Horatius Flaccus satyricus et lyricus poeta libertino patre Venusi* [cf. Horat. Satir. II, 1, 34 seq.] nascitur. Cf. Horat. Od. III, 21, 1: *O nata mecum consule Manlio*. Epod. XIII, 6: *Tu vina Torquato move consule pressa meo*. Epist. I, 20, 27: *Me quater undenos sciat implevisse Decembres*.

1335) Ἀνδρίας Λακιδαιμόνιος] Tradit Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1336) Τὰ περὶ Κατιλίαν] M. Tullio Cicerone, C. Antonio Nepote Coss. a. U. c. 691. a. Chr. 63. Ol. CLXXIX, 3. coniuratio Catilinaria erupit, de qua singularem librum conscripsit Sallustius. Cicero a. d. XII. Kal. Novembres senatui coniuratorum consilia aperit: Cic. in Catil. I, 3. Proinde Olymp. CLXXIX, 2.

παδοξίαν, Κιλικίαν, Συρίαν, Φοινικίαν καὶ τὴν μεταξὺ δύο ποταμῶν τῇ αὐτῶν ἀρχῇ ὑπέταξαν¹³³⁷). Πομπήϊος τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκπολιορκήσας τὸ Ἰουδαίων ἔθνος τοῖς Ῥωμαίοις ὑπόφορον ἐποίησεν¹³³⁸). Ὀκτιάβιος ὁ μετὰ ταῦτα ἐπικληθεὶς Αὐγουστός ἐγεννήθη¹³³⁹).

7.

Cf. Dio Cass. XXXVII, 24—42, Liv. Epit. CII. CIII., Plut. Cic. capp. 10. 14. seqq., Eutrop. VI, 15, Oros. VI, 6, Flor. IV, 1. Vid. Fischer. Tabb. Chronol. Rom. p. 221 seqq.

1337) Ῥωμαῖοι Βιθυνίαν, Κοππαδοκίαν] Terrae, ex quibus Pompeius per biduum III. prid. Kal. Octobr. M. Pisone M. Messala Coss. a. U. c. 693. a. Chr. 61. Ol. CLXXIX, 4. [Plin. N. H. VII, 26, XXXVII, 2, Fast. Capit., Vell. II, 40, Plut. Pomp. cap. 45. coll. App. Mithrid. cap. 118. seq., Flor. IV, 2, 8, Val. Max. VIII, 15, 8, Dionis XXXVII, 21, Zonar. X, 5. — Eutropius enim errat, triumphum anno qui praecedat, assignans VI, 16.] — triumphavit, Plutarcho l. l. teste haec fuerunt: Pontus, Armenia, Cappadocia, Paphlagonia, Media, Colchis, Iberia, Albania, Syria, Cilicia, Mesopotamia, Iudaea, Arabia. Cf. App. Mithrid. cap. 118. Scaliger singulas terras, diversis a Pompeio temporibus subactas, anno Ol. CLXXIX, 2. a. U. c. 691. a. Chr. 63. assignavit, quod Syriam, Phoenicem, Iudaeam, quas postremo perdomuit imperator celeberrimus, illo anno perdomuisse dicitur Orosio VI, 6.

1338) Πομπήϊος τὰ Ἱεροσόλυμα] Chronicon Paschale p. 185 A.: Πομπήϊος ὁ μέγας ἐλὼν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν ναὸν σελήσας — Ὑρκανῶ τὴν ἀρχιερωσύνην τῷ νιῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῆς Σαλίνης παραδίδωσι, καὶ Ἀντίπατρον τινὰ Ἀσκαλωνίτην τῆς Παλαιστίνης ἐπιμητρήν καθιστῶν· τὸ τε πᾶν ἔθνος Ἰουδαίων ὑπόφορον Ῥωμαίοις [Consentit Ioseph. Bell. Iud. I, 7, 6: τῇ τε χώρῃ καὶ τοῖς Ἱεροσολέμοις ἐπιτάττει φόρον. Id. Antiq. Iud. XIV, 4, 4: ἐποίησεν φόρον. Item Hieronymus loco infra laudato. Perperam igitur Ammianus Marcellinus XIV, 8, 12. Palaestinam in provinciae formam redactam tradit.] καταστῆσας πολλοῖς αὐτῶν αἰχμαλώτους εἰς Ῥώμην ἔγαγεν τῇ συγκλήτῃ. Id. quod illius quidem Chronici auctor M. Pisone et M. Messala Coss. a. U. c. 693. a. Chr. 61. Olymp. CLXXIX, 4. gestum tradens, Ilieni metachronismum commisit. Occupatus enim est post capta Hierosolyma mons, templo conspicuus, Olymp. CLXXIX, 2. M. Cicerone et C. Antonio Coss. a. U. c. 691. a. Chr. 63. Hieronymus ad Olymp. CLXXIX, 2.: Pompeius captis Hierosolymis tributarios Iudaeos facit. Iosephus Antiq. Iud. XIV, 4, 3: ἀλούσης τῆς πόλεως περὶ τρίτον μῆνα [τρίσιν οὖν μηνὶ πολιορκηθέντες. Id. Bell. Iud. V, 9, 4.] τῇ τῆς νηστείας ἡμέρᾳ [Idem affirmat Strabo XVI. p. 525, 3: κατελάβετο δ', ὥς ἡμεῖς, τηρήσας τὴν τῆς νηστείας ἡμέραν. Mense Iudaeorum nono Kisler, qui Decembri nostri anni respondet, secundum Reimarum ad Dionem p. 1082 et Usherum Annal. p. 599, quibus astipulatur Clintonus FF. III. III. p. 176]. Κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑβδομηκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα ἐπατεινόντων Γαῖον Ἀντωνίου καὶ Μάρκον Τουλλίον Κικέρωνος. Dio XXXVII, ep. 10.: Κικέρωνος τοῦ Μάρκου μετὰ Γαῖον Ἀντωνίου ἐπατεῖσαντος — ep. 15.: κἀντιπᾶσιν [ὁ Πομπήϊος] ἐπὶ τὴν Συρίαν τὴν Παλαιστίνην — ὤρμησιν. — τὰ δὲ Ἱεροσόλυμα πολιορκῶν πρόγματα ἔσχε. cap. 16.: τὴν μὲν γὰρ ἄλλην πόλιν — ἀπορρυμένως ἔλαβεν. αὐτὸ δὲ τὸ ἱερόν — οὐκ ἀπόγως ἔλκεν· ἐπὶ τε γὰρ μειώσθον ἦν, καὶ περιβάλλει ἰδίῳ ὀχύρωσι. καὶ εἴ γε ἐν πάσας ταῖς ἡμέραις ἀπόγως ἤμυνοντο, οὐκ ἂν αὐτὸ ἐχυρώσατο· τὴν δὲ τῶς τοῦ Κρόνου δὴ ἀνομασμένης ἡμέρας διαλείποντες, καὶ οὐδὲν τὸ πυράπαν ἐν αὐταῖς δρῶντες, παρέδωκαν τοῖς Ῥωμαίοις καιρὸν ἐν τῷ διακλίῳ τούτῳ τὸ τεῖχος διασῆσαι. — καὶ οὕτως ἑλθούσιν τε ἐν τῇ τοῦ Κρόνου ἡμέρᾳ, μηδ' ἄμυνόντες, καὶ πάντα τὰ χρήματα διηρπάσθη. ἥ τε βασιλεία τῷ Ὑρκανῶ ἰδόθη, καὶ ὁ Ἀριστόβουλος ἀνηγέρθη. Orosius VI, 6: M. Tullio Cicerone, et C. Antonio consulibus, Pompeius — Iudaeos, quibus Aristobulus expulso fratre Hyrcano prius ex sacerdote rex praeerat, atque ad Hierosolymam — Gabinium cum exercitu mittit. Ipse continuo subsequens, et a patribus urbe susceptus, sed a plebe muro templi repulsus, oppugnationem eius intendit. Id. — vix tertio mense expugnavit. — Pompeius muros civitatis everti aequarique solo imperavit, et — Hyrcanum sacerdotio restituit, Aristobulum captivum Romanum duxit. Livius Epit. CII.: Cn. Pompeius Iudaeos subegit: sanum eorum in Hierosolyma, inviolatum ad id tempus, cepit. Eutropius VI, 14: Inde ad Iudaeam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit. Cf. Zonar. V, 6. X, 5, Syncell. p. 297 B. — 299 B, Hegesipp. I, 16, 17, App. Syr. cap. 50., Tacit. Hist. V, 9, Flor. III, 5, 29 seq.

1339) Ὀκτιάβιος ὁ μετὰ ταῦτα] Suetonius Aug. cap. 5.: Natus est Augustus M. Tullio Cicerone et Antonio consulibus [a. U. c. 691. a. Chr. 63. Olymp. CLXXIX, 4.], IX. Kalendas Octobres proinde Olymp. CLXXIX, 2.] paullo ante solis exortum. Eundem annum indicant Velleius II, 36: Consulatus Ciceronis non medicore adiecit decus natus eo anno divus Augustus; et Plutarchus Cic. cap. 44.: αὐτῷ γεγονέναι συμβεβήκει Κικέρωνος ἐπατεινόντος. Diem natalem confirmat Epist. Augusti apud Gell. XV, 7: IX. Kalendas Octobres — natalem meum. Ambigunt tamen VV. DD. utrum dies ille Sept. XXIII. anni confusi, an emendati sit intelligendus. Quorum hoc statuit Dodwellus De Cycl. X, 3, illud, praevante Scaligero De Emend. Temp. V, 443, Idelerus Enchirid. Chronol. II. p. 112 seqq., qui proinde d. XXIII. Sept. anni confusi cum d. XXVIII. Nov. anni Iuliani computat. Infringere tamen Ideleri argumenta conatus est Korbis in Praef. in tabull. [Onomast. Tull. I. p. 136 seqq.], qui diem Augusti natalem potius d. V. Decembris 691. = d. VII. Febr. Iul. anni 62. a. Chr. collocat. Vid. Fischer. Tabb. Chronol. Roman. p. 223 seq.

δ. Ἡ Συρία τοῖς Ῥωμαίων νόμοις διοικεῖται καὶ εἰς τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐπαρχίας τελεῖ¹³⁴⁰).

1340) Ἡ Συρία τοῖς Ῥωμαίων] Eusehii Eclogarius ap. Scal. p. 65, 29: ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελέθη διαρκέσασα ἕτη σν'. Ducenti autem et quinquaginta anni ab Olymp. CXVII, 1., quo anno Seleucus Nicator teste Eusebio (Hieronymi II. p. 139, Mai. Arm. I. cap. 40, 4. p. 184.) Syriae regnum auspicatus est, deducti desinunt in Olymp. CLXXIX, 3., ut Syria ab Ol. CLXXIX, 4. Romanis administrari legibus coepit esse dicenda sit. Ac profecto numeri illi a vero proxime absunt. Postremas regni Syriaci vicissitudines accurate describere, difficillimum est, cum ob exiguam auctorum, qui res istas attigerunt, fidem, tum ob magnam eorum de rebus gravissimis inter se discrepantiam: Attamen credimus Porphyrio ap. Eusebium Scal. p. 62, 10. Mai. Arm. I. cap. 40, 23. p. 191. Antiochum Cyzicenum Olymp. CLXXI, 1. a. Chr. 77. mortem sibi conscisse tradenti, cum contra Seleucum, unum de Antiochi Grypi filijs, Syriae urbes comparato exercitu sibi subigentem, inanus iniquo Marte conseruisset. Reliquerat autem Antiochus Grypus praeter Seleucum quattuor filios, Philippum et Antiochum, qui gemini dicebantur [vid. Porph. Scal. 62, 18. Mai. p. 192], porro Demetrium Eucuerum [vid. Ioseph. Antt. Iud. XIII, 13, 3 seq.] et Antiochum Dionysum cognominatum [vid. id. XIII, 15, 1.], qui et inter se et cum Antiochi Cyziceni filio, Antiocho Pio, [v. App. Syr. cap. 69. et Ioseph. Antiqq. XIII, 13, 4.] de Syriae regno decertabant. Pereunt in his certaminibus primum Seleucus et Antiochus, ab Antiocho Pio uterque debellatus [vid. Porph. ap. Euseb. Scal. p. 62, 16. Mai. p. 192 praeterea de Antiocho victo Ioseph. XIII, 13, 4], perit Demetrius morbo in Mithridatis Parthorum regis custodia consumtus [vid. Ioseph. Antiqq. XIII, 14, 3.], perit denique etiam Antiochus Dionysus, qui victoriam de Arabibus reportatam morte rependit [vid. Id. XIII, 15, 1.]. Sic regni aemulos relictos videt Antiochum Pium et Philippum, quorum uterque Syriae parte occupata ab Olymp. CLXXI, 3. [sic Porph. ap. Euseb. Gr. Scal. I. I., Mai. Arm. I. I. perperam ann. I. appellant] studiose id egit, ut totam sibi vindicaret. Ex his Philippus suo exutus imperio Olymp. CLXXI, 4. a. Chr. 77. [Hieronym. II. p. 150, Ol. CLXXII, 1. Mai. Armen. II. p. 361, unius anni metachronismo] Aegyptum adit, eiusque offerentibus Alexandrinis regnum affectavit, donec a Gabinio Proconsule a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 4. captus speim comparandae dominationis deposuit. [Porph. ap. Euseb. Scal. p. 62, 30. Mai. p. 193]. In hoc Philippo simul desisse Seleucidas annotat Eusebius Hieronymi: Olymp. CLXXI, 4. Philippi anno 2. Hucusque Syria possessa per reges in Romanam ditionem cessit. Idem, pro solenni suo in temporibus Seleucidarum digerendis metachronismo, anno inferius collocat Eusebius Armenicus: Olymp. CLXXII, 1.: Syriae regnum hucusque protractum desivit. Hieronymi ordinem ipse confirmat in Regum tabulis Maii Eusebius II. p. 260: Hi capto initio ab Olympiade CXVII, desierunt Olympiade CLXXI. Antiochum vero Pium, qui iam solus reliquus est, eiecit mutuis ille fratrum et consanguineorum odiis inimicitisque opportune usus rex Armeniorum, Tigranes. Eiectus autem ad Parthos confugit. De Antiocho Pio a Tigriane pulso testis solus quidem, sed iterum iterumque Appianus Syr. cap. 69.: (Σελευκὸν) διεδίδετο Ἀντίοχος ὁ υἱὸς τοῦ Κεζικηνοῦ, ὃν ἐπιστολαινόμενον ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἀντιστοῦ, οἱ μὲν Σίροι τομιζόνται περισσώδηαι δι' εἰσέβριαν, καὶ διὰ τοῦτο ἑδαιβή πικρυνόμεσαν — τοιγαῦτοι αὐτόν, θυνὺ μεινόντος, ἐξήλυσεν τῆς ἀρχῆς Τιγράνης. Ibid. cap. 48.: βασιλεῖς Ἀρμενίως Τιγράνης, ὁ Τιγράνης, — τοῖς Σελευκίδαις ἐπιστολαινεν, οἷκ ἐθελουσίαν ἐπακούειν. οὐχ ὑποσιάντος δ' αὐτὸν Ἀντιόχου τοῦ ἑσπεβοῦς, ὁ Τιγράνης ἤρχε Συρίας τῆς μετ' Ἐνφράτην, ὅσα γένη Σύρων μέχρι Αἰγύπτου. Id. Mithrid. cap. 105.: καὶ μετὰ [Πομπηίου] Συρίαν, — ἐλθὲ γὰρ δὴ καὶ τῆνδε καὶ Κιλικίαν τινὰ ὁ Τιγράνης, Ἀντιόχον ἐκβαλὼν τὸν ἑσπεβὴ προσεγορεύοντα. Cf. Iustin. XL, 1. De Antiochi ad Parthos fuga vid. Porphyrius np. Euseb. Gr. p. 62, 24: καὶ ἡγήθης Ἀντίοχος εἰς Παρθον ἀπέρχων, coll. Mai. Arm. p. 192. Idem vero quod addit: καὶ ἔσπερον Πομπηίῳ ἐαυτὸν ἐνχειρίσαν, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καταχθισόμενος εἰς τὴν Συρίαν [v. Mai. Arm. p. 192 seq.], hallucinatur manifesto, de Antiocho Pio praedicans, quod de filio eius, Antiocho Asiatico, praedicandum esse statim ex Appiano Syr. cap. 49. docebimus. Hieronymum in eodem errore versari consentaneum est, ad Ol. CLXXI, 3.: Antiochus in Parthos fugiens Gabinio se deinceps tradidit. Sed mirum prorsus peccatum est Eusebii Armeniaci II. p. 361: Olymp. CLXXI, 3. Cyziceni anno 18vo: Antiochus ad Parthos profugit; deinceps se Pompeio commendavit. Nihilominus repetit Syncellus p. 292 C.: Ἀντίοχος ὁ Κεζικίος φυχὼν εἰς Παρθον Πομπηίῳ προῦδωνεν ἐαυτὸν. Uterque igitur avo tribuit, quae inter filium et nepotem dispartienda erant. Parthos enim petiit Antiochus Pius, Pompeii nuntum auxilium imploravit Antiochus Asiaticus, Pii R. Cyziceni N. Quid vero Iosepho faciamus, cujus ex narratione Antiochus Pius tantum nbest ut Parthorum tutelae se commendaret, ut contra eos fortiter pugnans ceciderit? Ille enim sic scribit Antiqq. Iud. XIII, 13, 4: Ἀντιόχον δὲ τοῦ Κεζικηνοῦ παιδὸς βασιλεύοντος Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου ἀδελφὸς ἐκέρει πόλεμον πρὸς αὐτόν, καὶ νικηθεὶς ἀπόλλυται μετὰ τῆς στρατιᾶς· μετὰ δ' αὐτόν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Φίλιππος ἐπιθήμενος διώδημα μέρους τινὸς τῆς Συρίας ἱβουλίενσε. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάβδονος τὸν τέταρτον αὐτοῦ ἀδελφὸν μεταπηγνόμενος κατέστησεν ἐν Λαμιακῇ βασιλεῖα. τοῖτοίς δὲ τοῖς διόσιν ἀδελφοῖς καρτερῶς ἀνδιστάμενος Ἀντίοχος ταχέως ἀπέθανεν. Λαοδίῃ γὰρ ἐλθὼν σύμμαχος τῇ τῶν Γαλαθηῶν βασιλείᾳ Παρθον πολέμουσιν μυχόμενος ἀνδρείως ἐπίσσι. Vaillantio in Historia Regum Syriae fol. Hagae Com. a. 1732. p. 218 admodum correptus Iosephi locus aut ipse penitus errare videtur. Cui nos quoque astipulamur. Certe penitus singularis est hstorici illius sententia, cui donec aliunde aliquid fulcris accedat expectandum est. Origo ntem huius quoque tantae discrepantiae ex confusis diversis Antiochis repeti debet. Iam ad Tigranis occupationem redire licebit. Ille igitur re-

ΟΑ. ΡΠ. Ἀνδρόμαχος Ἀμβρακιώτης στάδιον¹³⁴¹).

α. ΗΡΩΔΗΣ¹³⁴²). Αἱ πρῶται πράξεις πολέμου τοῦ Κέλτοις πρὸς Ῥωμαί-

gnante Syria tranquillissimo otio perfructa est, donec victo a. Chr. 69. Olymp. CLXXVIII, 4. Tigrane eam invasit Lucullus. Vid. Dio XXXV, 3, Plut. Lucull. cp. 27. sqq., Appian. Mithrid. 85 sq., Liv. Epit. XCVIII. Regnaverat Tigranes annos XIV, secundum Appianum Syr. cap. 48.: ἐπὶ ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα. Et redit idem numerus cap. 70.: τὰ τεσσαρεσκαίδεκα. Qui anni ab a. a. Chr. 69. retro supputati ordiuntur ab a. a. Chr. 83. Olymp. CLXXIV, 4., quo proinde anno regno excidisse putandus erit Antiochus Pius, cum per X. fere annos solus Syriae imperitasset. Alius est Iustini calculus, qui lib. XL, cap. 1. iterumque 2. Tigranem per annos XVIII. Syriae regno potitum dicit. Computavit is fortasse etiam annorum intervallum, a Luculli victoria usque ad res Syriae a Pompeio compositas praeterlapsum. [Vid. Clint. FF. HH. III. Append. III. p. 340] idque Tigranis regno addidit. Sed hoc quidem imprudenter. Vix enim abiit Lucullus, Mithridatein altius persecuturus, cum Antiochus, Antiochi Pii f., cognomento [App. Syr. cp. 70.] Asiaticus [Justinus XL, 2. male ipsum Antiochum Pium redivivum repraesentat: Tigrane a Lucullo victo, rex Syriae Antiochus Cyziceni filius ab eodem Lucullo appellabatur. Sed quod Lucullus dederat, postea ademit Pompeius.] regnum patrium recuperat, Syris non invitis, nec renuente Lucullo. Appianus Syr. cap. 49.: Λευκόλλου τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ Μιθριδάτην διώκοντος, εἰς τὸν Τυγράνην ὑποφεύγοντι — παρυδὲς ἐς τὴν Συρίαν Ἀντίοχος ὁ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς ἤρχε τῶν Σύρων ἐκόντιων, καὶ αὐτῷ Λευκόλλος μὲν ὁ Τυγράνην πρῶτος τε πολέμους καὶ τῆς ἐπικτήτου γῆς αὐτὸν ἐξελάσας οἷκ ἐφθόνησιν ἀρχῆς πατριώας. Sed invidit Pompeius, Luculli in bello Mithridatico successor, qui, ut idem Appianus l. l. enarrat, Τυγράνην μὲν Ἀρμενίας συνεχώρησιν ἄρχειν, Ἀντιόχον δὲ ἐξέβαλε τῆς Σύρων ἀρχῆς. Hoc autem ipsum Pompeii facinus Appianus in Mithrid. cp. 106. post capta Hierosolyma collocat, proinde [vid. not. 1338.] in a. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 4.: ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἀραβί τοῖς Ναβυταίοις — καὶ Ἰουδαίοις — ἕως εἰλεν Ἱεροσόλυμα τὴν ἱερωτάτην αὐτοῖς πόλιν [Dec. a. a. Chr. 63.] καὶ Κιλικίας δὲ ὅσα οὐκ Ῥωμαίοις ὑπήκουε, καὶ τὴν ἄλλην Συρίαν — ἐπὶ αὐτῇ Ῥωμαίοις καθίστατο [a. Chr. 62.] ἔγκλημα μὲν οὐδὲν ἔχων ἐς Ἀντιόχον τὸν Εὐσεβοῦς, παρόντα καὶ δεόμενον ἐπὲρ ἀρχῆς πατριώας, ἡγοῖμενος δὲ Τυγράνην τὸν κρατήσαντα τοῦ Ἀντιόχου γῆς ἀπελάσας, Ῥωμαίοις αὐτὴν κατὰ τόδε προσεκτήσθαι. Sed idem alio loco Syr. cap. 49. seq. hunc ordinem invertit: Τυγράνη μὲν Ἀρμενίας συνεχώρησιν ἄρχειν, Ἀντιόχον δὲ ἐξέβαλε τῆς Σύρων ἀρχῆς, οὐδὲν ἐς Ῥωμαίους ὑμωρόντα. — οὕτω μὲν δὴ Κιλικίας τε καὶ Συρίας — ἀμαχεῖ Ῥωμαῖοι κατέσχον· ἐν δὲ γένος ἔτι τὸ Ἰουδαίων ἐπιστάμενον ὁ Πομπήιος ἐξέειλε κατὰ κράτος — καὶ τὴν μεγίστην πόλιν Ἱεροσόλυμα καὶ ἁγιωτάτην αὐτοῖς κατέσκαψεν. Hac ratione res etiam digerit Plutarchus Pomp. capp. 38. 39.: αὐτὸν δὲ τις ἔρως καὶ ζῆλος εἶχε Συρίαν ἀναλαβεῖν καὶ διὰ τῆς Ἀραβίας εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἵλῃσαι θάλασσαν. — χειρωσάμενος δὲ δὴ Ἀφρανίου τοὺς περὶ Ἀμανὸν Ἀραβας, καὶ καταβάς αὐτὸς εἰς Συρίαν [a. Chr. 64.], ταύτην μὲν, ὡς οὐκ ἔχουσιν γνησίους βασιλεῖς, ἐπαρχίαν ἀπέφηνε καὶ κτῆμα τοῦ δήμου Ῥωμαίων· τὴν δὲ Ἰουδαίαν κατεστρέψατο [a. Chr. 63.] καὶ συνέλαβεν Ἀριστόβουλον τὸν βασιλέα. Pompeius a. a. Chr. 66. expeditionem auspiciis Afranium cum imperio relinquit Armeniae custodem. Plut. Pomp. cap. 34.: καταλιπὼν φρουρὸν Ἀρμενίας Ἀφράνιον. Anno a. Chr. 65. Afranius in Syria et Gordyene occupatus est. Dio XXXVII, 6: ἐς τὴν χώραν [τὴν Γορδυηνήν] τὸν Ἀφράνιον παρακρήμα ἐστείλε, καὶ κατασχὼν αὐτὴν ἀμαχεῖ τῷ Τυγράνῃ ἰδῶκε. καὶ ὁ μὲν Ἀφράνιος διὰ τῆς Μισσοποταμίας εἰς τὴν Συρίαν παρὰ τὰ συγκείμενα πρὸς τὸν Πάρθον κομιζόμενος ἐπλανήθη καὶ πολλὰ ὑπὸ τε τοῦ χειμῶνος [a. Chr. 64.] καὶ ὑπὸ τῆς σπάνως τῶν τροφῶν ἐκακώθη. Plut. Pomp. cap. 36.: τὸν Πάρθον εἰς τὴν Γορδυηνὴν ἐμβεβηκότα — πέμψας μετ' Ἀφρανίου δένυαν ἐξήλασε. Hoc anno Damascus in potestatem Romanorum venit et Scaurus quaestor Syriam administrat. Ioseph. Antiqq. XIV, 2, 3: πέμπει Σκαῦρον εἰς Συρίαν Πομπήιος, αὐτὸς ὢν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ πολεμίων ἐτι Τυγράνη. ὁ δὲ ἀφικόμενος εἰς Δαμασκὸν Ἀόλλιον μὲν καὶ Μέτιλλον νεωστὶ τὴν πόλιν ἡρπύκτους εἰρῶν αὐτὸς εἰς Ἰουδαίαν ἡγίετο. Cf. eisd. Bell. Iud. I, 6, 2. Occupata igitur est Syria Pompeii copiis a. Chr. 65. Olymp. CLXXVIII, 4., quo simul anno terminatur Antiochi Asiatici annus, quem ἐν ταῖς ἀρχολογίαις ταῖς Πομπηίου regnasse dicit Appianus Syr. cap. 70. Idem tamen antea tres iam annos, ab Appiano neglectos, inde ab a. a. Chr. 69 — 66. regnaverat, non impediante Lucullo. Anno a. Chr. 64. Olymp. CLXXVIII, 4. Pompeius ipse in Syria versatur. Dio XXXVII, 6: Λεύκιος τε Καῖσαρ καὶ Γάιος Φίγονλος ὑπῆλθον. — τοῦ τε Τυγράνου τὸν Πομπηίου ἐν Συρίᾳ ὄντα ἐπικαλεσαμένου κτλ., ibique [a. Chr. 64. Ol. CLXXIX, 1.] hiemat. Id. cp. 7.: Πομπήιος δὲ ἐν τῇ Ἀσιᾷ καὶ τότε χειμῶσε. Syriae igitur provinciae res, dum Pompeius in regionibus istis praesens adsuit, paulatim descriptae ordinataeque fuerint, partim ante capta Hierosolyma, partim post eorum occupationem, inde ab a. a. Chr. 64 — 62. Cf. de Syria provincia Velleius II, 37 extr.: Syria aliaeque, quas occupaverat, provinciae ereptae [sc. Tigrani, qui tamen Syriam certe dudum amiserat, cum Pompeii potestati se committeret], et aliae restitulae populo Romano, aliae tum primum in eius potestatem redactae ut Syria, quae tum primum facta est stipendiaria. Id. cap. 38. extr. recensum nationum, in provinciae formulam redactarum, sic claudit: Et Syria Pontusque Gn. Pompeii virtutis monumenta sunt. Proficiens ex Asia Pompeius vere a. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 2. Scaurum Syriae praeficit. Appian. Syr. cap. 51.: Συρίας δ' εὐθὺς ὁ Πομπήιος Σκαῦρον τὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἐαυτῷ γενόμενον ταμίαν ἐπέστειλε καὶ τὴν βουλὴν Φίλιππον ἐπὶ Σκαῦρῳ τὸν Μάρκιον καὶ Μαρκελλῆνον Λέντλον ἐπὶ τῷ Φίλιππῳ. — ἀλλὰ τῶνδε μὲν ἑκατέρῳ διετὴς ἐπέφθη χρόνος. Hos procon-

ους συστάντος, 'Ιουλίου Καίσαρος στρατηγούντος¹³⁴¹). Διόδωρος ὁ Σικελιώτης τῆς ἱστορικῆς βιβλιοθήκης συγγραφεὺς παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον ἱστορίας χάριν¹³⁴²).

β.

γ. Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φεύγει¹³⁴³).

p. 337 a.

δ. Γαβίνιος Ἀλέξανδρον τὸν 'Ιουδαίων βασιλέα μάχῃ ἐνίκησε¹³⁴⁴). Πτολεμαῖος ὁ

sules secuti sunt, quorum primus fuit Gabinius Appian. ibid. πρῶτος ἐκ τῶνδε ἐπέμψθη Γαβίνιος μετὰ στρατιᾶς. Philippus igitur et Lentulus biennium uterque Syriam gubernant, et intervallum implent a. a. Chr. 61 — 58. Olymp. CLXXIX, 1. — CLXXX, 3. usque ad Gabinii adventum. — Perduravit igitur Syriae regnum inde ab Olymp. CXVII, 1. a. Chr. 312. usque ad Olymp. CLXXIX, 2. a. Chr. 62. annos 249., quem ego numerum pro 239. Porphyrio ap. Euseb. Scal. 62, 51. reddendum censeo: Συναγίται οὖν ὁ τῆς βασιλείας τῆς ὑπὸ Μακεδόνων χρόνος — ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος ἐτὶ σμ' [ΣΜΘ' pro ΣΑΘ']. Quod fragmentum in Eusebii Armeniacis ap. Mai. p. 194 deest. A Porphyrio non multum recedit alius locus Excerptorum Scaligeri, in ipso ille huius notae limine laudatus, quo Syriae regnum annos 250. stetisse affirmatur. Sed exaggerat Appianus Syr. cap. 70.: 'Ἡ δὲ ἀρχὴ τῶν Σελευκιδῶν ἐς ἑβδομήκοντα ἐπὶ διακοσίους ἐνιαυτοὺς διήκει· καὶ εἰ τις ἐπισκοπῇ τὸν ἐς Ῥωμαίους χρόνον ἐξ Ἀλεξάνδρου, προσθετέον ἐπὶ τοῖς διακοσίοις ἑβδομήκοντα ἔτισι, τὰ Τιγράνων τεσσαρεσκαίδεκα. Quos numeros laheini contraxisse patet. Pro ἑβδομήκοντα utrinque forsitan legendum τριάκοντα Schw. Ego malim τεσσαράκοντα. Nam ab anno Alexandri M. emortuali, a. Chr. 324. deducti anni 240. excurrunt in a. a. Chr. 83., quo Tigranes occupavit Syriam, anni autem 254. in a. a. Chr. 69., quo Tigranem superavit Lucullus. — Cf. de Seleucidarum imperio Clintoni FF. III. T. III. Append. III. p. 308 — 346.

1341) Ἀνδρόμαχος Ἀμυρακιώτης] Auctor Africanus ap. Eus. χρόν. λογ. p. 43. Cramerī Anecd. Par. II. p. 150 male Ἀμυρακιώτης.

1342) Ἡρώδης] Herodes Olymp. CLXXX, 1. Athenis Archon fuit ex Diodoro I, 4. Clintonus tamen FF. III. T. III. p. 183. Herodis praeturam Olymp. CLXXIX, 3. collocare mavult. Cf. not. 1343.

1343) αἱ πρῶται πράξεις] Diodorus I, 4: ἐν δὲ ταῖς ἐξῆς ἔκοσι καὶ τρισὶ βίβλοις τὰς λοιπὰς ἀπάσας κατετάξαμεν [sc. πρῆξεις] μετὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ συστάντος πολέμου Ῥωμαίοις πρὸς Κελτοὺς, καὶ ὃν ἡγοίμενος Γάιος 'Ιούλιος Καῖσαρ ὁ διὰ τὰς πράξεις προσγορευθεὶς θύος κατεπολέμησε μὲν τὰ πλεῖστα καὶ μυχμώτατα τῶν Κελτῶν ἔθνη, προεβίβασε δὲ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ῥώμης μέχρι τῶν Βρετανικῶν νήσων. τοῦτον δ' αἱ πρῶται πράξεις ἀπετέλεσθαι Ὀλυμπιάδος τῆς ἐκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐπ' ἔρχοντος Ἀθήνησιν Ἡρώδου. Cf. Phot. cod. LXX. Commisit autem Diodorus in principio belli Gallici assignando prochronismum biennii, Caesaris in Gallia imperium cum eisdem in Lusitania imperio confundens. Caesar enim Lusitanos quidem subegit Coss. L. Afranio Q. Caecilio Metello a. U. c. 694. a. Chr. 60. Olymp. $\frac{\text{CLXXIX, 4.}}{\text{CLXXX, 1.}}$ [Vid. Dio XXXVII, 52 — 58, Liv. Epit. CIII, App.

Bell. Civ. II, 9, Plut. Caes. cap. 11., Suet. Caes. cap. 18.], sed Galliae provinciam auspicatus est Coss. L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio a. U. c. 696. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 2. [Vid. Caes. Bell. Gall. I, 6 — 7. Dion. XXXVIII, 31 — 33. Liv. Epit. CIII. Plutarch. Caes. cap. 18., Oros. VI, 7.]. Itaque Clintonus FF. III. III. ad a. Chr. 59. p. 183 in Diodori loco κατὰ τρίτον ἔτος pro κατὰ τὸ πρῶτον corrigere vult. Cf. etiam Scal. Animadv. ad Euseb. p. 154 b., Cors. FF. AA. T. IV. p. 123, Wessel. ad. Diol. I. I.

1344) Διόδωρος ὁ Σικελιώτης] Diodorus I, cap. 44.: Ὑπ' ἀνθρώπων δὲ τὴν χώραν [Αἴγυπτον] βασιλευσθαι φασιν ἀπὸ Μοίριδος ἐτὶ βραχὺ λείποντα τῶν πεντακισχιλίων μέχρι τῆς ἐκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἦν ἡμεῖς μὲν περιβάλομεν εἰς Αἴγυπτον, ἐβασίλευε δὲ Πτολεμαῖος ὁ υἱὸς Διόνυσος χρηματίζων. Ibid. cp. 46.: εἰς δὲ Πτολεμαῖον τὸν Ἀάγον διμυῖναι φασιν [οἱ ἱερεῖς τῶν βασιλικῶν] ἐπτακαίδεκα μόνον, ὧν πολλὰ κατέφθαρτο καὶ οὗς χρόνους περιβάλομεν ἡμεῖς εἰς ἐκείνους τοὺς τύπους, ἐπὶ τῆς ἐκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος.

1345) Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φεύγει] M. Cicero, patria extorris actus Graeciam petiit Coss. A. Gabinio, L. Calpurnio Pisone a. U. c. 696. a. Chr. 58. Ol. CLXXX, 3. Cassiodorus: L. Piso et A. Gabinius. His coss. Clodii rogatione Cicero in exilium est profectus. Livius Epit. CIII.: M. Cicero, lege a P. Clodio tribuno plebis lata, quod indemnatos cives necavisset, in exilium missus est. Cf. Dio XXXVIII, 13 — 18, Appian. Bell. Civ. II, 15, Plut. Cic. cyp. 31. 32. Cicero Romam relinquit antequam Caesar in Galliam proficiscitur, proinde [vid. Caes. Bell. Gall. I. 6.] ante d. V. Kal. April. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 2. Plut. Caes. cp. 18., Cic. pro Sext. cp. 18., Dio XXXVIII, 17. Venit Brundisium XIV. Kal. Maias: Ep. ad Att. III, 7, Thessalonicam X. Kal. Iunias: Ep. ad Att. III, 8. Dyrrhachium VI. Kal. Decembr. Ol. CLXXX, 3.: Ep. ad Att. III, 22. Cf. Cic. pro Plancio c. 40. Eusebius Hieronymi igitur ad Olymp. CLXXIX, 4. annotans: Cicero in exilio annum fuit, honorifice susceptus a Plancio. triennii prochronismum admisit.

1346) Γαβίνιος Ἀλέξανδρον] Alexander, Aristobuli filius, Pompeii manibus elapsus, quum repetita Iudaea adeo Hierosolymis accederet ab A. Gabinio, [vid. not. 1350.], proconsule i. e. a. U. c. 697. a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 4. proelio decertare coactus acieque victus fugit Alexandriam. Auctor Iosephus Bell. Iudaic. I, 8, 3. Antt. XIV, 5, 2. 6, 1. Conf. Syncellus p. 299 C. D.: Ἀλέξανδρος, υἱὸς Ἀριστοβούλου πριεσβύτερος, διαδράς τὸν Πομπηϊόν, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἔρχεται, καὶ πρὸς βραχὺ κρατίστους πολ-

αὐλητῆς τῆς Αἰγύπτου βασιλείας ἐξωσθεὶς εἰς Ῥώμην παραγίνεται¹³⁴⁷). Κικέρων ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακαλεῖται¹³⁴⁸).

ΟΛ. ΡΗΛ. Λάμαχος Ταυρομενίτης σιάδιον¹³⁴⁹).

α. Ἀριστόβουλος ὁ τῶν Ἰουδαίων βασιλεὺς μετὰ Ἀντιγόνου τοῦ υἱοῦ τῆς Ῥώμης λάθρα ἐξελθὼν, καὶ πρὸς Γαβίνιον ἐν Παλαιστίνῃ παραταξάμενος, καὶ ἡττηθεὶς εἰς Ῥώμην δεσμώτης μετὰ τοῦ παιδὸς ἀναπέμπεται¹³⁵⁰). Ἐν Ταυρακίῃ

λῶν Ἰουδαίων καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἐπὶ Γαβινίου καὶ Ἀντωνίου πολημηθεὶς ἐκβάλλεται. Vid. Ibid. p. 300 B. D.

1347) Πτολεμαῖος ὁ αὐλητῆς] Ptolemaeus Auletes [v. Strab. XVII. p. 547, 40.], qui et Dionysus [v. Porph. ap. Euseb. Scal. p. 60, 45. Mai. I. cap. 22, 6. p. 120 et Clem. Alex. Strom. I. p. 331 D.] cognominatus est, Ptolemaei Soteris [v. Porph. ap. Scal. p. 60, 17. Mai. p. 117] sive Lathyrī [v. Strab. I. I., Clem. I. I.] filius [v. Porph. ap. Scal. p. 60, 45. Mai. p. 120] illegitimus [v. Trog. Prol. XXIX. et Paus. I, 9, 3.], regno excedit. Livius Epit. CIV.: Ptolemaeus, Aegypti rex, ob iniurias, quas patiebantur, a suis regno pulsus, Romam venit. Iniuriarum ipsarum quae fuerint exponit Dio XXXIX, 12: ἐπειδὴ γὰρ πολλὰ τισι τῶν Ῥωμαίων χρεμάτια, τὰ μὲν οἰκοῦν, τὰ δὲ καὶ δανεισάμενος [Πτολεμαῖος], ὅπως τὴν τε ἀρχὴν βεβαιώσεται, καὶ φίλος καὶ σύμμαχος ὀνομασθῇ, κατηναλώκει, καὶ αὐτὰ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων βιαιῶς ἡγορνολόγει καὶ διὰ τε τοῦτο ἐχάλεπαινετο, καὶ ὅτι τὴν Κύπρον [Cyprus scilicet Iuniori Ptolemaei huius Auletae fratri (v. Trog. Prol. lib. XL.), Ptolemaeo, ereptam Cato in provinciae formam redegerat, a. U. c. 696. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 3. V. Dio XXXVIII, 30. coll. Liv. Epit. CIV., Plut. Cat. Min. cap. 34. seqq. Pomp. cap. 48., Plin. N. H. XXXIV, 8. Add. Valer. Max. IX, 4. extrem.] ἐπαιτῆσαι παρὰ τῶν Ῥωμαίων, ἣ καὶ τὴν φίλιαν τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπειπεῖν κελαινόντων αὐτῶν, οὐκ ἐθάρσει — διέδρα τε ἐκ τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθὼν, κατηγόρησέ τε αὐτῶν, ὡς καὶ ἐκ τῆς βασιλείας αὐτὸν ἐκβεβληκότων. Ptolemaeus Romam proficiscitur, quo tempore Cato expeditionem contra Cyprus facturus Rhodi morabatur. Plutarchus Cat. Min. cap. 35.: Κατίδιόν τινα τῶν φίλων προπέμψας εἰς Κύπρον ἐπειθε τὸν Πτολεμαῖον ἄνευ μάχης εἶκεν. — αὐτὸς δὲ διέτριβεν ἐν Ῥόδῳ. — ἐν δὲ τούτῳ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐπ' ἀρχῆς τινος καὶ διαγορᾶς πρὸς τοῖς πολίταις ἀπολειπομένῳ μὲν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Ῥώμην πλῖν, ὡς Πομπητῶν καὶ Καίσαρος αὐθις αὐτὸν μετὰ δυνάμειος καταξόντων, ἐντυχὲν τῷ Κάτωνι βουλευθεὶς προσηύκετο. — Scaliger igitur in assignanda Ptolemaei fuga anni metacronismo peccavit. De eo in regnum restitutum vid. not. 1353.

1348) Κικέρων — ἀνακαλεῖται] Cicero in patriam redit Coss. P. Cornelio Lentulo et Q. Caecilio Metello [a. U. c. 697. a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 4.]. Cassiodorus: P. Lentulus et Q. Metellus. His coss. propter civiles dissensiones per senatus consultum de exilio Cicero revocatus. Plutarchus Cic. cap. 33.: τῶν περὶ Αἰνίλον ἐπαινεόντων. Legem de restituendo Cicerone tulerat P. Lentulus. Cic. in Pison. cp. 15. Cf. Id. pro Sest. cap. 33. p. red. in sen. cap. 3 — 4. ad Quir. cap. 5 — 6. pro domo cap. 27. Legem Corneliam adiunxerant Pompeius imprimis et Milo. Livius Epit. CIV.: M. Cicero, Pompeio inter alios orante, et T. Annio Milone tribuno plebis agente, ingenti gaudio senatus ac totius Italiae, ab exilio reductus est. Cicero Epist. ad Att. IV, 1: Pridie Nonas Sextiles Dyrrhachio sum profectus ipsum ipso illo die, quo lex est lata de nobis. Brundisium veni Nonis Sextilibus. [Proinde Olymp. CLXXX, 4.] Ibi mihi Tulliola mea fuit praesto, natali suo ipso die [cf. pro Sest. cap. 63.]. Ante diem VI. Idus Sextiles cognovi cum Brundisii essem — legem comitiis centuriatis esse perlatam. — In senatu Non. Septembr. senatui gratias egimus. Conf. Dio XXXIX, 8 — 11. et Plut. Pomp. cap. 49. Rediit in Urbem sexto decimo exilii mense. Plutarchus Cic. cap. 33.: κατῆμι δὲ Κικέρων ἐκκαδικάτῳ μηνὶ μετὰ τὴν φυγὴν. Appianus Bell. Civ. II, 16: Κικέρων μὲν δὲ — κατῆμι ἐκκαδικάτῳ μάλιστα μηνὶ τῆς ἐξιλεύσεως. Chronicon Paschale p. 185 C.: Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀπὸ ἐξορίας μετεκλήθη διὰ μηνῶν 5. Roma exul agitur a. d. V. Kal. April. [v. not. 1345.] a. a. Chr. 58. reversurusque Brundisium appellit Non. Sextil. a. a. Chr. 57. Lucidit igitur reditus eius potius in septimum decimum exilii mensem.

1349) Λάμαχος Ταυρομενίτης] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1350) Ἀριστόβουλος ὁ τῶν Ἰουδαίων] Elapsus e custodia Romaque profugus Aristobulus dum una cum filio Antigono Alexandrium, quod nuper erat eversum, reficere instituit, misit adversus eum A. Gabinus milites ducibus Sisenna, Antonio, Servilio: qui ne urbs ab eo occuparetur, prohiberent, ipsumque comprehenderent. Horum metu Aristobulus Machaeruntem effugit, quo munio oppido, utut afflictis rebus, bonas tamen spes aluit. At postquam duos dies obsidione sustinuit, multis vulneribus acceptis una cum filio captus adque Gabinium ductus, et ab eo iterum Romam in vinculis missus est, vir, Iosepho iudice, praeclarus et magni animi. Auctor Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 6, 1. Bell. Iud. I, 8, 6, a quo sua sumpsit Hege-sippus I, 20. Gesta res est ex eodem Iosepho, non multo postquam A. Gabinus Alexandrium acie fudit, proinde [cf. n. 1346] a. U. c. 698. a. Chr. 56. Olymp. CLXXX, 4.

CLXXXI, 1. Conf. Syncellus pag. 299 D. seq.: καὶ τοῦτον τὸ λοιπὸν ἐδόκουν ἀριστοκρατικῶς ζῆν, εἰ μὴ φυχὼν ἐκ Ῥώμης ἔλθιν Ἀριστόβουλος σὺν Ἀντιγόνῳ νεωτέρῳ παιδί· καὶ πάλιν ἀρχὴν γέγονεν αὐτῷ θορύβων καὶ Ἰουδαίους πολλοὺς προσλαβόμενος, καὶ τὸ φρούριον ἀνατιχέειν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπιγόμενος. τάχιστα δὲ συλληφθεὶς ἐπὶ μάχῃ φεύ-

- τῆς Ἰταλίας παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως ἡμέρᾳ τὸν προσαγορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσεν. ἱστορεῖ Φλέγων¹³⁵¹).
- β. Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν Ῥήνον γεφυρώσας εἰς τοὺς Γερμανοὺς διέβη¹³⁵²). Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς ὑπὸ Γαβινίου εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίσταται¹³⁵³).
- γ. Κράσσος κατὰ τὴν Συρίαν τὰ ἱερὰ ἐσύλησε¹³⁵⁴). Κράσσος ὑπὸ Παρθυαίων πανσιρατιᾷ ἡττηθεὶς ἀνῆρέθη¹³⁵⁵).
- δ.

γων οὖν τῷ νύῳ Γαβινίου, στείλαντος ἐπ' αὐτὸν Σίσενναν καὶ Ἀντώνιον καὶ Σιροειανὸν ἐν δύνامي Ῥωμαϊκῇ, διαμύωτις αὐτοῖς εἰς Ῥώμην ἀναπέμπεται. Vid. Dio XXXIX, 56.

1351) Ἐν Ταρρακίῃ τῆς Ἰταλίας] Refert e Phlegonte Steph. Byz. s. v. Ταρρακίῃ· πόλις Ἰταλίας. Φλέγων Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ, ὅτε παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως ἡμέρᾳ τὸν προσαγορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσαι, ἐφ' οἷς τοὺς μύντις προγορεύσαι ὕλεθρον.

1352) Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν Ῥήνον] Caesar Bell. Gall. IV, 1: Ea quae secuta est hieme, qui fuit annus Cn. Pompeio M. Crasso Cons. Usipetes Germani et item Tenctheri — flumen Rhenum transierunt. Dio XXXIX, 47: χειμαζόντων τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ φιλίᾳ. Τεγκιηροὶ τε καὶ Οὐσιπτεῖαι Κελτικὰ γένη — τὸν τε Ῥήνον διέβησαν καὶ εἰς τὴν τῶν Τριονήρων ἐνέβαλον. Caesar Rhenum transit. Dio l. l. cap. 50.: ὁ οὖν Καῖσαρ τὸν τε Ῥήνον πρώτος τότε Ῥωμαίων διέβη — τοῦ τε Πομπηίου καὶ τοῦ Κράσσου ἐπατινόντων. Bell. Gall. IV, 16: Germanico bello confecto, multis de causis Caesar statuit, sibi Rhenum esse transendum; cap. 18.: Diebus decem — omni opere effecto exercitus transducitur. Proinde vetno tempore anni a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 1. Recte Hieronymus ad Olymp. CLXXXI, 1.: Caesar Rhenum transiens Germanos vastat. Scaliger una cum Maii Armeniacis anni metachronismum commisit. Syncellus p. 301 A. ὁ αὐτὸς τὸν Ῥήνον διαβὰς Γερμανοὺς καὶ Γάλλους ἐχειρώσατο, qui errat profecto in Gallis, quibus nullus ultra Rhenum locus. Vid. Scalig. Animadv. ad Eus. p. 155 b. Caeterum vid. Dio XXXIX, 47—49, Liv. Epit. CV., Plut. Caes. capp. 22, 23., Suet. Caes. capp. 24, 25., Flor. III, 10, 14—15, Oros. VI, 9, Zonar. X, 6.

1353) Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς] Ptolemaeus Auletes cum Romae votorum suorum [cf. not. 1347.] compos fieri C. Catone plebis tribuno adversante non potuisset [v. Cic. ad Fam. I, 1. coll. eiusd. Ep. ad Fam. I, 7, 3. ad Q. Fr. II, 3, 1. II, 6, 5.], de rebus suis desperans Ephesum se recipit a. U. c. 698. a. Chr. 56. Olymp. CLXXX, 4. Dio XXXIX, cap. 15.: ἀπεψηφίσαντο πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ ἔγνωσμένα, Γαῖον

Κάτωνι πεισθέντις δημάρχῳ. cp. 16.: ταῦτα μὲν ἐπὶ τε Λουκίῳ Φιλίππῳ καὶ ἐπὶ Γναίῳ Μαρκελλίνῳ ὑπᾶτων ἐγένετο· καὶ αὐτὰ ὁ Πτολεμαῖος μεθ' ὧν, τὴν τε κἀθόδον ἀπέγνω, καὶ εἰς Ἐφεσον ἐλθὼν, παρὰ τῇ θεᾷ διηγάτο. Postremo tamen A. Gabinius, proconsul Syriae, eum in regnum restituit a. U. c. 699. a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 4. Redux rex Berenice filiam — quae, exule patre, primo quidem cum Tryphaena sorore [v. Porph. ap. Euseb. Scal. 60, 48. ap. Mai. 120.], deinde sola regnaverat, assumpto in regni societatem Seleuco Cybiosacte, et post eius caedem Archelao, qui se Mithridatis Eupatoris filium simulabat, verum autem Archelai filius erat eius, qui quondam contra Sullam bellum gesserat [v. Dio XXXIX, 57. et Strab. XVII. p. 547 extr.] — hanc igitur filiam una cum Archelao occidit. Dio XXXIX, 55: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον [tempus dicit Caesaris in Britanniam expeditionis, τοῦ τε Πομπηίου καὶ Κράσσου ἐπατινόντων· cap. 50.] καὶ ὁ Πτολεμαῖος, καίτοι τῶν Ῥωμαίων τὴν τε ἐπικουρίαν ἀπερηφισμένων καὶ πρὸς τὰς δημοδοχίας τὰς ἀπ' αὐτοῦ γενομένας δεινῶς ἔτι καὶ τότε διακειμένων, κατήχθη καὶ τὴν βασιλείαν ἐκομίσαιτο. ἔπραξεν δὲ τοῦτο ὁ τε Πομπηῖος, καὶ ὁ Γουόνιος cp. 58. νικήσας οὖν αὐτοὺς ὁ Γουόνιος καὶ ἄλλους τε πολλοὺς καὶ τὸν Ἀρχέλαον φονεύσας, ἐγκρατὴς τε τῆς Αἰγύπτου πάσης παραχρῆμα ἐγένετο, καὶ τῷ Πτολεμαίῳ αὐτὴν περὶδωκε. καὶ ὁ μὲν τὴν τε θυγατέρα, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πρῶτους καὶ πλουσιωτάτους, ἅτε καὶ χρημάτων πολλῶν διότιμος, ἀπέκτεινε. Strabo XVII. p. 548, 7: καταχθεὶς δὲ ὑπὸ Γαβινίου Πτολεμαῖος, τὸν τε Αρχέλαον ἀναιρεῖ καὶ τὴν θυγατέρα. Plutarchus Anton. cp. 3.: Γαβίνιον ἐπὶ μυρίοις ταλάντοις Πτολεμαίου πείθοντος εἰς Αἴγυπτον ἅμα συνεμβάλειν αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν ἀνυλαβεῖν κτλ. Appianus Syr. cap. 51.: καὶ κατήγαγε μὲν τὸν Πτολεμαῖον ἐπὶ τὴν ἰσχὴν ὁ Γαβίνιος, Ἀλεξάνδρῳσι πολέμους. Livius Epit. CV.: A. Gabinius proconsul Ptolemaeum reduxit in regnum Aegypti, eiecto Archelao, quem sibi regem adsciverunt. Cum fama de restituto Ptolemaeo ante d. IV. Kal. Mai. a. a. Chr. 55. in Italiam perlata sit [hoc enim tempore Cicero ad Att. IV, 10 scripsit: Puteolis magnus est rumor, Ptolemaeum esse in regno]: ipsam eius restitutionem accidisse consentaneum est eodem anno ineunte, proinde Ol. CLXXXI, 1.

1354) Κράσσος κατὰ τὴν Συρίαν] M. Licinius Crassus Syriam provinciam sortitus [Liv. Epit. CV., Plut. Crass. cap. 17, App. Bell. Civil. II, 18] quum pacatam videret, auri, quo Parthos abundare intelligebat, sitiens, licet neque ulla belli causa esset, neque senatus auctor extitisset, arma illis inferre constituit. Quare Thalymeno satrapa ad Ichnias victo Mesopotamiam diripuit, Syriaque repetita quum pecuniae magis coacervandae, quam exercitui in hibernis exercendo intentus esset, civitatum vectigalia temporumque donaria computavit. Fuit Crassus etiam, qui Hierosolymis auream trabem, Eleazaro dante, ex templo tolleret, sacrumque eius thesaurum laesa iurisdictione fide detraberet. Auctor Iosephus Antiqq. Iud. XVI, 7. init. Bell. Iud. I, 8, 18. Crassus consul Romam relinquit post d. XVII. Kal. Decemb. a. a. Chr. 55. Ol.

ΟΛ. ΡΠΒ. Ἀνθεστίων Ἀργεῖος στάδιον¹³⁵⁶). Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πάλην καὶ παγκράτιον ἔκτος ἀφ' Ἡρακλέους¹³⁵⁷).

α.

β.

γ. Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας ὑπὸ Κασσίου ἐξεβλήθησαν¹³⁵⁸).

δ. Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος καὶ Πομπηίου¹³⁵⁹).

ΟΛ. ΡΠΓ. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον¹³⁶⁰). Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ῥωμαίων¹³⁶¹).

α. Ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλίαν Πομπηίου ἦττα¹³⁶²). Καῖσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι πολέμει¹³⁶³). Ἐντεῦθεν ἀριθμοῦνται τῆς Καίσαρος αὐταρχίας χρόνοι καὶ ὁ τῶν Ἀντιοχέων χρηματισμὸς ἄρχεται¹³⁶⁴).

CLXXXI, 2. Cicero Ep. Att. IV, 13: Nos in Tusculanum venisse a. d. XVII. Kal. Decemb. [a. Chr. 55.] video te scire. — Crassum quidem nostrum minore dignitate aiunt profectum paludatum quam olim aequalem eius L. Paulum iterum consulenti. Cf. App. Bell. Civ. II, 18. Bellum gerit contra Parthos a. a. Chr. 54. Olymp. CLXXXI, 3. Cassiodorus: Cn. Domitio Ap. Claudio Coss. M. Crassus ad Parthos profectus cum Euphratem transiret cel. Hiemat in Syria a. a. Chr. 54. Olymp. CLXXXI, 3. Plutarchus Crass. cap. 17.: ἀνιχνύσκειν αὐτὸς ἐν Συρίᾳ διαχιμαίων. Cf. Dio XL, 12—16, Hegesipp. I, 21, Plut. Crass. cap. 17. Vellei. II, 46, Flor. III, 11. —

1355) Κράσος ὑπὸ Παρθυαίων] M. Licinius Crassus bello Parthis illato quum ad Carras malis auspiciis ominibusque dimicasset, a Surena Orodis regis duce victus, una cum toto fere exercitu interiit. V. Idus Iunias [Ovid. Fast. VI, 465.] Coss. Cn. Domitio, M. Valerio Messala a. U. c. 701. a. Chr. 53. Proinde vergente anno 3. Olymp. CLXXXI. Auctor Dio Cassius XL, 16—27. Cf. Liv. Epit. CVI., Ioseph. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3. Bell. Iud. I, 8, 8. Plut. Crass. capp. 24—31. Oros. VI, 13, Eutrop. VI, 18, Valer. Max. I, 6, 11. Peccat igitur anni prochronismo Hieronymus: Olymp. CLXXXI, 2. Crassus consul cum filio suo apud Carras captus.

1356) Ἀνθεστίων Ἀργεῖος] Africanus ap. Euseb. Scal. p. 43. Ἀνθεστίων Ἀργεῖος exhibet, conjectura ut videtur, Scaligeri. Nam in codice est Ἀνθεστίων, uti nomen victoris non Scaliger solum et hoc loco et in Olympionicarum Catalogo p. 343 extr. scripsit, sed etiam in Anecd. Par. II. p. 150 edidit Cramerus. Anthestion audit etiam in Maii Armeniacis.

1357) Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς] Totidem verbis tradit Africanus ap. Eus. χρον. λογ. p. 43. Meminit Marionis etiam Pausanias V, 21, 5, cuius tamen e ratione quintus fuit ab Hercule. Cf. nostra ad Ol. CXLII. s. n. 1157.

1358) Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας] C. Cassius, quaestor M. Crassi, Parthos, qui in Syriam transcederant, cecidit, helloque huic, quarto ex quo a Crasso susceptum erat anno, finem imposuit i. e. M. Claudio Marcello, Serv. Sulpicio Rulo Coss. a. U. c. 703. a. Chr. 51. Ol. CLXXXII, 3. Errat igitur uno anno Scaliger. Auctor Dio XL, 28 seqq. Ibid. cap. 30.: ὁ πόλεμος οὗτος — τῷ τετάρτῳ ἔτι ἀφ' οὗ ἤρξαντο ἐπὶ τῇ Μάρκῳ Μαρκελλῶν καὶ ἐπὶ Σουλπίκιῳ Ρούτῳ ἐπάγων ἐπαύσαντο. Cf. Eutrop. VI, 18, Vellei. II, 46 extr., Sext. Ruf. de Vict. et Prov. p. R. cp. 17., Ioseph. Bell. Iud. I, 8, 9. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3, Liv. Epit. CVIII.

1359) Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος] Bellum inter C. I. Caesarem et Cn. Pompeium M. exarsit Coss. L. Cornelio Lentulo, C. Claudio Marcello a. U. c. 705. a. Chr. 49. Ol. CLXXXII, 3. Auctor Dio XLI, 1. init. Cf. Appian. Bell. Civ. II, 34, Vellei. II, 48, Eutrop. VI, 19, Oros. VI, 15, Flor. IV, 2, Liv. Epit. CIX, Plut. Caes. cap. 31. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXII, 3.: Principium belli civilis Caesaris et Pompeii. Idem in Maii Armeniacis usque ad Olymp. CLXXXIII, 2. depressum est. Ex Eusebio hausit Syncellus p. 301 B. De primordiis dissensionis inter Caesarem et Pompeium vid. id. Dio XL, 58—66 et Appianus Bell. Civ. II, 26—31.

1360) Θεόδωρος Μεσσήνιος] Tradit Africanus ap. Euseb. I. 1.

1361) Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ῥωμαίων] Addit ibidem Africanus: Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ῥωμαίων.

1362) Ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλίαν] Pugnatum est apud Pharsalam Coss. C. Iulio Caesare II., P. Servilio Isaurico a. U. c. 706. a. Chr. 48. V. Id. Sextil. [v. Vetus Calendar. ad calcem Fast. Verrian. p. 112] Ol. CLXXXIII, 1.: Testis Dio XLI, 52—63. Cf. Plut. Pomp. capp. 67—73. Caes. capp. 44—48., App. Bell. Civil. II, 75—82, Liv. Epit. CXI., Suet. Caes. cp. 35., Vell. II, 52, 2, Caes. Bell. Civ. III, 90—100, Eutrop. VI, 20 seq., Flor. VI, 2.

1363) Καῖσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῖσι] Fugatus ad Pharsalum Pompeius Alexandriam petiit, ut a rege Aegypti, cui tutor a senatu propter iuvenilem eius aetatem datus fuerat, acciperet auxilia: qui tamen fortunam magis quam amicitiam secutus, auctoribus Theodoro et Pothino, Pompeium, antequam in terram exiret, in navicula per Achillam interficiendum curavit. Hieronymus ad Olymp. CLXXXIII, 1.: Pompeius proelio victus et fugiens a spadonibus Alexandrini regis occiditur. Fatum explevit annos natus XLVII. sec. Vellei.

- β. Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς ὑπὸ Καίσαρος ἡττήθη¹³⁶⁵). Κλεοπάτρα ἦλθεν εἰς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ εἰς τοῦ Καίσαρος ἐστρώσθη¹³⁶⁶). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ ΓΝ. Πομπήϊον τὸν νεώτερον περὶ τὴν πόλιν Μοῦνδαν ἐνίκησε¹³⁶⁷).
- γ. Ἔως ὧδε ἡ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου ἱστορικὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα χρόνον ἐτῶν ἀρλὴ ἐν βιβλίοις μ' ¹³⁶⁸). Ὁ κατὰ τὴν Αἰβύην Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σικλίωνα καὶ Ἰούβαν¹³⁶⁹). Καῖσαρ τέτταρας λαμπροὺς θριάμβους κατήγαγε¹³⁷⁰). Καῖσαρ τὸν ἐναντὸν κατωρθώσατο¹³⁷¹).

II, 53, XLVIII. sec. Dionem XLII, 5 et Appian. Bell. Civ. II, 86, XLIX. sec. Plut. Pomp. cap. 79. et Zonaram X. p. 487 C. Caesar post tertium diem insecutus Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemaeus insidias parare voluit, qua de caussa regi bellum illatum est. Victus in Nilo periit, inventumque est corpus eius cum lorica aurea. Caesar Alexandria potitus regnum Cleopatrae dedit, Ptolemaei sorori. Auctores Eutrop. VI, 22, Liv. Epit. CXII., Oros. VI, 15, 16. Cf. Dio XLII, 1 — 16. 34 — 44. App. Bell. Civ. II, 83 — 86. 88 sqq., Plut. Pomp. cap. 79, Caes. Bell. Civ. III, 108, Suet. Caes. cp. 35.

1364) Ἐντιῦθεν ἀριθμοῦνται τῆς Καίσαρος] Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXIII, 1.: *Caius Iulius Caesar primus apud Romanos singulari arripuit imperium: a quo Caesarum Romanorum principes appellati. Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant.* Syncellus p. 305 C.: *Οἱ Ἀντιοχεῖς ἔνθεν [i. e. ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαίου Ἰουλίου Καίσαρος Olymp. CLXXXIII, 1.] ἀριθμοῦσι τοὺς αὐτῶν χρόνους.* Vid. de hac Antiochenorum aera, quae a primo anno Caesaris imperii singularis, ab a. U. c. 705. a. Chr. 49. orditur, Malelae Hist. Chronol. P. I. p. 278 seqq. coll. Scaligeri Animadv. ad Euseb. n. MDCCCCLXIX. p. 156 b. seq. Canon. Isagog. lib. III. p. 301 et inprimis Ideleri Enchirid. Chronol. T. I. p. 460 seqq. p. 467.

1365) Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς] Caesar composito bello Alexandrino Pharnacem, Mithridatis Magui filium, qui Pompeium copiis adiuverat, rebellantem in Ponto atque multas populi Romani provincias occupantem, ipso Caesare dictatore II. et M. Antonio Mag. Equit. a. U. c. 707. a. Chr. 47. IV. Non. Sextil. [v. Vetus Calend. ad calcem Fast. Verrian. p. 112]. Olymp. CLXXXIII, 2. acie vicit, victumque ad mortem coegit. Auctores Dio XLII, 45 — 48, Eutrop. VI, 22, Oros. VI, 16, App. Bell. Civ. II, 91, Suet. Caes. cp. 35., Vellei. II, 55, 2.

1366) Κλεοπάτρα ἦλθεν] Testis est Dio lib. XLIII. cp. 27.: *ἦλθ' ἡ γὰρ [ἡ Κλεοπάτρα] εἰς τὸ ἄστυ [τὴν Ῥώμην] μετὰ τοῦ ἀνδρός καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος ἐστρώσθη.* Scaliger rem ei anno assignavit, quo Caesarem devicto Pharnace in Urbem redisse resque urbanas constituisse certum est. [Cf. Dio XLII, 49 — 55 et App. Bell. Civ. II, 92.] i. e. Ol. CLXXXIII, 2. a. U. c. 707. At Hieronymus Cleopatram Olymp. CLXXXIII, 4. regio comitatu urbem ingressam esse dicit. Conferatur de utroque illo testimonio Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 157 b. sq. n. MDCCCCLXXII., qui omnino negat, Cleopatram unquam Romae fuisse, nec Dionem fidem habens ille, et Hieronymi verba ex Eutropii loco perperam intellecto fluxisse asserens. Is enim quum scribat, Cleopatram nactam a Caesare Ptolemaei regnum postea regio comitatu Urbem ingressam esse, urbem non Romam, sed Alexandriam intelligi debere, e Steph. Byz. s. v. Ἀλεξάνδρεια et ex interprete Eutropii, Iornande, colligit Vir Doctus. Verum errat. Cleopatram enim venisse Romam, praeter Dionem et Hieronymum affirmat etiam locuples testis Suetonius Caes. cap. 52. ad quem locum Casaubonus [Vol. III. p. 180 ed. Wolf. Lips. 1802.] Scaligeri errorem *γροντζικὸν ἀνδρὸς δαιμονίου καὶ πάνυ ἐξέγγνωστον ἀμάρτημα* appellat.

1367) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ] Anni prochronismus. Vicit enim Cn. Pompeium M. F. apud Munda urbem Caesar Consul IV. et Dictator IV. non Ol. CLXXXIII, 2., sed Ol. CLXXXIII, 3. a. U. c. 709. a. Chr. 45. ipsis Liberalibus XVI. Kal. April. [v. Ovid. Fast. III, 713, Hirt. Bell. Hisp. cap. 31, Vetus Calend. ad calc. Fast. Verrian. p. 107, Plutarch. Caes. cap. 56.] Auctores Dio lib. XLIII, 28 — 45, Hirtius c. 28 — 31, Plutarchus Caes. cap. 56., Livius Epit. CXV., Eutropius VI, 24, Velleius II, 55, 2, Appianus Bell. Civ. II, 104 seq.

1368) Ἔως ὧδε Διόδωρος] Diodorus I, 5 ab excidio Ilii ad finem bibliothecae suae annos intercedere ait MCXXXVIII., de quibus si CCCCVIII., quot annos ab eversa Troia ad primam usque Olympiadem ipse numerat, detraxeris, supererunt anni DCCXXX. ut secundum hunc calculum opus illud, quod primitus in libr. XL. descriptum temporum iniuria ex parte tantum reliquum est, ad Ol. CLXXXIII, 2. continuatum fuisse videatur. Quo ipso anno finem historiae suae imposuisse etiam disertius ipse paullo ante significavit, ubi ab Olympiadum initio ad exitum libri sui numerat annos DCCXXX. Verum enimvero hunc ipsum Coraeli annum DCCXXX., qui secundus est Ol. CLXXXIII., cap. 4. contendit cum Ol. CLXXX. Quid, quod eidem belli Gallici initia assignat? Haec sane insignis est hallucinatio. (Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 156 n. MDCCCCLXXVII., Voss. de Hist. Graec. lib. II. cp. 2. p. 211. Westerm. Clint. FF. III. III. p. 183.)

1369) Ὁ κατὰ τὴν Αἰβύην Καίσαρος] Anni metachronismus. C. Iulius Caesar Cos. III. et dictator III. a. U. c. 708. a. Chr. 46. VIII. Id. April. [v. Fast. Verrian. in mense Aprili, et Ovid. Fast. IV, 377. coll. 357.] Ol. CLXXXIII, 2. P. Scipionem et Iubam ad Thapsum in Africa superavit, teste Cassio Dione XLIII, 1 — 8. Cf. Hist. Bell. Afric. capp. 81 — 86., Plut. Cat. Min. cap. 58. Caes. cap. 53., Oros. VI, 16, Liv. Epit. CXIV, Vellei. II, 54, 2, Eutrop. VI, 23, Appian. Bell. Civil. II, 94. 95.

- δ. Καῖσαρ τὴν Ἰβηρίαν παραστησάμενος τέλος τοῖς ἐμφυλίοις ἐπέθηκε¹³⁷²).
 ΟΑ. ΡΙΠΛ. Θεόδωρος Μισσηνίος σιάδιον τὸ δεύτερον¹³⁷³).
 α. Καῖσαρ τὴν Κόρινθον, ὑπὸ Μουμιμίου ἀνάστατον γενομένην, καὶ τὴν Καρχη-
 δόνα ἐξώχισε¹³⁷⁴). Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου καὶ τῶν συνωμοτῶν ἀναιρεῖται¹³⁷⁵).
 γ. Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀναιρεῖται¹³⁷⁶).
 δ. Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη¹³⁷⁷). Βρούτος καὶ Κάσσιος ὑπὸ Ὀκταουίου ἡττηθέντες
 αὐτοχειρίᾳ ἑαυτοὺς διεχρήσαντο¹³⁷⁷). Ἐν Τάρσῳ τῆς Κιλικίας Ἀντώνιος ἐρωτι
 Κλεοπάτρης ἀλίσκεται¹³⁷⁸).

p. 337 b.

1370) Καῖσαρ τέταρτος λαμπροὺς] Caesar ex Africa redux eodem hoc anno 46. a. Chr. Sextili ver-
 gente [Vid. Hist. Bell. Afric. cap. 98. coll. Dion. XLIII, 14.] Olymp. CLXXXIII, 3. quatuor triumphos du-
 xit, ex Gallia, ex Aegypto, ex Ponto [de Pharnace], ex Africa [de Iuba]. Auctor Dio Cassius XLIII, 19.
 Cf. Liv. Epit. CXV., Appian. Bell. Civil. II, 101, Plut. Caes. cap. 55.

1371) Καῖσαρ τὸν ἐνιαυτὸν κατωρθώσας] Tradit Dio Cassius XLIII, 26. Caesarem hoc tempore
 annum emendasse. Locos, qui correctam hanc a Caesare temporum rationem spectant, diligenter con-
 sideret Eucherius. Chronol. II. p. 119 not. 1. Sunt autem praeter Dion. l. l. hi: Plut. Caes. cp. 59., Ap-
 pian. Bell. Civil. II. extr., Ovid. Fast. III, 155 sqq., Suet. Caes. cp. 40., Plin. H. N. XVIII, 57, Censorin.
 cp. 20., Macroh. Saturn. I, 14, Ammian. Marcellin. XXVI, 1. Cf. eiusdem de anno I. Caesaris subtilem et
 eruditam disputationem l. l. p. 117 — 134.

1372) Καῖσαρ τὴν Ἰβηρίαν] Caesar IV. Cos. a. U. c. 709. a. Chr. 45. Ol. CLXXXIII, 2., victo ad
 Mundam urbem Pompeio, bellis civilibus finem imposuit. Auctores Eutropius VI, 25 et Dio XLIII, 28—
 45. Unde Romam mense Octobri [Vell. II, 56] vel adeo Septembri [Cic. Ep. Att. XIII, 45. 46.] Olymp.
 CLXXXIII, 4. reversus consulatum, quem ferme ad finem anni, M. Aemilio Lepido equitum magistro, solus
 tenuerat, Q. Fabio et C. Trebonio tradidit. Horum vero alteri, pridie Cal. Ianuar. defuncto, Caesar utpote
 magistratus ex sua voluntate et capere et largiri solitus, C. Caninium suffecit, qui reliquas anni horas us-
 que ad Calendas Ianuarias fasces teneret. Cf. Dio XLIII, 46 et Eutrop. l. l.

1373) Θεόδωρος Μισσηνίος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1374) Καῖσαρ τὴν Κόρινθον] C. Iulius Caesar V. et dictator et consul assumpto in Consulatu M. An-
 tonio collega adscitoque M. Aemilio Lepido magistro equitum a. U. c. 710. a. Chr. 44. Ol. CLXXXIII, 4.
 CLXXXIV, 1. Corinthum et Carthaginem colonias deduxit. V. Dio XLIII, 50, App. Punic. cp. 136., Solin. cp. 40. Plut.
 Cnes. 57, Strabo XVII. pag. 836, Paus. II, 1, 2. De Carthagine priore tempore restaurata conf. not. ad
 Ol. CLXIV, 1. n. 1254.

1375) Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου] Hoc anno Idibus Martiis (v. Suet. Caes. cap. 81., Plut. Caes. cap. 63.
 Brut. capp. 14. 35. 40, Vell. II, 56, Cassiod., Hieronym. ad Olymp. CLXXXIV, 1., Appian. Bell. Civ. II,
 149, Ovid. Fast. III, 697, Valer. Max. VIII, 11, 2, Cicero Ep. Att. XIV, 4, 6, 12, 13, 14, 18, 22. XV, 4.
 Ep. Fam. IX, 14. X, 28. XI, 7. XII, 4. Phil. I, 1. XIII, 10.) Iulius Caesar a Bruto ceterisque coniuratis in
 ipsa Pompeii curia viginti tribus vulneribus confossus est. Proinde Olymp. CLXXXIII, 4. Vid. Dio XLIV,
 19 — 22, Liv. Epit. CXVI., Eutrop. VI, 25, Appian. Bell. Civ. II, 111 — 154. Plut. vit. Caes. cp. 60 — 69.
 Brut. cap. 14 — 17. Cic. cap. 42., Suet. Caes. cap. 80 — 82., Vellei. II, 56, 3, Oros. VI, 17. Hierony-
 mus igitur ad Olymp. CLXXXIV, 1. annotans: Idibus Martiis C. Iulius Caesar in curia occiditur, anni me-
 tachronismum commisit. Eundem etiam Scaliger admisit errorem. Perit Caesar sexto et quinquagesimo aetatis
 anno: Suet. Caes. cap. 88., ἔτος ἄγων ἔκτον καὶ πεντήκοντα. App. Bell. Civ. II, 149, τὰ μὲν πάντα γε-
 γονώς ἔτη πεντήκοντα καὶ ἕξ. Plut. Caes. cap. 69.

1376) Κικέρων ὁ ῥήτωρ] Hieronymus, ad Ol. CLXXXIV, 2.: Cicero in Formiano suo ab Herennio
 et Popillio occiditur, LXIV. [Cf. Plut. Cic. cap. 48: ἔτος ἐκείνο γεγονώς ἐξηκοστὸν καὶ τέταρτον. Livius
 ap. Senec. Suas. 7: Vixit tres et sexaginta annos. Cassiodorus: annorum LXIII.] aetatis suae anno. Tem-
 pus recte assignatum. Defunctus est enim M. Tullius Cicero Mirtio et Pansa Coss. a. U. c. 711. a. Chr.
 43. ante d. VII. Idus Decembres, uti Tiro libertus eius memoriae prodidit ap. Auct. Dial. de causis corrupt.
 eloquent. cp. 17. Vid. de eius morte Liv. Epit. CXX, Plut. Cic. cap. 48, Vellei. II, 66, 2, Appian. Bell.
 Civ. IV, 20. coll. 6, Eutrop. VII, 2.

1377) Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη. Βρούτος καὶ Κάσσιος] Livius Epit. CXXIV.: C. Caesar et Antonius
 apud Philippum vario eventu adversus Brutum et Cassium pugnaverunt, ita ut dextra utriusque cornu vince-
 rent, et castra quoque utrinque ab iis, qui vicerant, expugnarentur. Sed inaequalem fortunam partium mors
 Cassii fecit: qui quum in eo cornu fuisset, quod pulsum erat, totum exercitum suum ratus, mortem sibi
 conscivit. Altero deinde proelio victus M. Brutus et ipse vitam finivit, exorato Stratone [Aegeate cf. ad Olymp.
 CLXXVIII. s. n. 1331.] fugae comite, ut sibi gladium adigeret. Obsequens cap. 130.: M. Lepido Munat-
 io Planco Coss. — Cassius et Brutus interierunt, i. e. a. U. c. 712. a. Chr. 42. Olymp. CLXXXIV, 3.
 Cf. Dio XLVII, 35 — 49, Appian. Bell. Civ. IV, 88 — 138, Plut. Brut. capp. 38 — 53. Anton. cap. 22, Vell.
 II, 70, Oros. VI, 18, Valer. Max. IX, 9, 2, Zonar. X. p. 506, Eutrop. VII, 3.

1378) Ἐν Τάρσῳ τῆς Κιλικίας] M. Antonius quum post victoriam Philippensem Graeciam petisset,
 eique L. Censorinum praefecisset, in Asiam transgreditur, ibique dum Caesar Romae seditionibus et bellis

δ. Ὀκτάβιος Περουσίαν πόλιν ἐκπολιορκήσας κατέκαυσε¹³⁷⁹). Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν ἐμβάλλοντες πάντα πυρπολοῦσι¹³⁸⁰).

ΟΛ. ΡΗΕ. Ἀρίστων Θούριος στάδιον¹³⁸¹).

α. Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου υἱὸς τοὺς ἐν Ὀλυμπίαισιν ἀγῶνας καταλυομένους ἀπορία χρημάτων ὀρῶν, καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρέον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἥς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παρσπλέων ἐγένετο· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηγεῖσθαι πόρους χρημάτων ἐπέδειξεν, ὥς μηδέποτε ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐπιλιπεῖν ἐν Ῥώμῃ¹³⁸²). Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη¹³⁸³). Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ ἐν Σικυῶνι ἐτελεύτησε¹³⁸⁴). Νόμος ὁ λεγόμενος Φαλκίδιος ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἰοσύας, ἂν γέ που βαρύνηται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι¹³⁸⁵).

β.

fatigatur, otio ipse ac pace diffluit. Postquam enim Cleopatram Tarsum, Ciliciae urbem, venire iussit, ad dicendam causam, quod Cassio ferretur multum ad bellum subministrasse opis et subsidii, consuetudinis eius illecebris captus, vitam degit mollem, effeminatam, luxuriosam. Auctor Plutarchus Anton. cap. 23. seqq. Cf. Plin. V, 27, Ios. Anteqq. Iud. XIV, 13, 1, Dio XLVIII, 24, App. Bell. Civ. V, 8.

1379) Ὀκτάβιος Περουσίαν πόλιν] Testis Dio lib. XLVIII, 15 init. *ἐκείνης δ' οὖν (τῆς Περουσίας) ἐπὶ τῇ Γναίῳ Καλοῦντον δεύτερον καὶ ἐπ' Ἀσινίου Πωλλίωνος ἐπάτων ἀλυσσας, καὶ τὰλλα τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τὰ μὲν βία τὰ δὲ ἐθελοντῇ τῇ Καίσαρι προσεχώρησε*. Tenuerunt fasces Cn. Domitius Calvinus II., C. Asinius Pollio a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4.
CLXXXV, 1.

Octaviano capta et excisa est. Cf. Dio lib. XLVIII. cp. 14. Vid. Vellei. II, 74, 4, Liv. Epit. CXXXVI., Eutrop. VII, 3. App. Bell. Civil. V, 32 — 37, Suet. Aug. cap. 14.

1380) Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν ἐμβάλλοντες] Quam Antonius in Aegypto luxuria et otio diffueret, Parthi, ducibus Labieno et Pacoro, bellum Romanis inferunt, ac Phoenicem, Syriam, Palaestinam diripiunt obtinentque Coss. Domitio et Asinio, a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4.
CLXXXV, 1. Auctor Dio XLVIII, 24 seqq. Cf. Ios. Antiqq. Iud. XIV, 13, 3, App. Bell. Civ. V, 10, 65, Eutrop. VII, 5, Liv. Epit. CXXXVII.

1381) Ἀρίστων Θούριος] Tradit Africanus apud Euseb. I. I.

1382) Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου υἱὸς] Testis Iosephus Bell. Iud. I, 21, 12: τὸ δὲ Ἡλείοις χάρισθαι οὐ μόνον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλλ' ὅλης τῆς οἰκουμένης δῶρον, εἰς ἣν ἡ δόξα τῶν ἐν Ὀλυμπίαισιν ἀγῶνων διακινεῖται. τοῖτους γὰρ δὴ καταλυομένους ἀπορία χρημάτων ὀρῶν καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρέον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἥς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παρσπλέων ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηγεῖσθαι πόρους χρημάτων ἐπέδειξεν, ὥς μηδέποτε ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐπιλιπεῖν. Cf. eiusd. Antiqq. Iud. XVI, 5, 3. Quam autem, ut statim videbimus, Herodes Olymp. CLXXXV, 1. Romam petierit, ibique Rex Iudaeae a Senatu constitutus sit, recte rem illam huic Olympiadi intulit Scaliger. Cf. Meierum in Encyclop. Artt. et Scient. III, 3. p. 288.

1383) Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου] Tradit Africanus apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 74, 13. 20 seqq.: ἦν Ὀλυμπιάς ρηέ Ἡρώδου δὲ πρὸς Ἀντώνιον ἐλθόντος, τρία ἔτη τὸν Ἀντίγονον ἐξεπολιορκήσαν, καὶ ζῶντι ἀπεκομίσαν Ἀντωνίῳ. Ἀντώνιος δὲ Ἡρώδην μὲν καὶ αὐτὸς ἀνηγόρευσεν βασιλέα, προσέθηκε δὲ αὐτῷ πόλεις Ἰππον, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰόππην, Ἀνθηδόνα, καὶ τῆς Ἀραβίας τὸν τε Τράχωνα, καὶ τὴν Ἀβραντίν, καὶ Σακίαν, καὶ Γαυλάνην, πρὸς δὲ καὶ τῆς Συρίας ἐπιτροπήν. Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ὀκταβίου τοῦ Σεβαστοῦ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. Sic etiam Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 14, 4. 5. Herodem Coss. Cn. Domitio Calvino II., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4. Iudaeorum regem a Senatu nuncupatum esse testatur. Cf. Zonar. lib. V, 10. CLXXXV, 1.

p. 231. et Appian. Bell. Civ. V, 75.

1384) Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ] Testis Dio lib. XLVIII, 28.: ἡ Φουλβία ἐν Σικυῶνι, ἐν ᾗ ἦν, ἐτελεύτησε· id quod Coss. Cn. Domitio Calvino II., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4. factum vult. Cf. App. Bell. Civ. V, 55, 59. CLXXXV, 1.

1385) Νόμος ὁ λεγόμενος] Auctor idem Dio lib. XLVIII, 33. Coss. modo laudatis καὶ ὁ νόμος ὁ Φαλκίδιος ἀνομασμένος (πλάστην καὶ νῦν ἔτι ἰσχύον ἐς τὰς τῶν κλήρων διαδοχάς, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἰοσύας, ἂν γέ πη βαρύνηται, λαβόντα τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι, ἔχων) ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη. Cf. Ulp. tit. XXIV. §. 32.: Lex Falcidia iubet non plus quam dodrantem totius patrimonii legari, ut omni modo quadrans integer apud haereditem maneat. Cf. Bach. Hist. iurisprud. Rom. lib. VI. edit. Stockmann. p. 188 et Adam. Enchirid. Antiqq. Rom. vertit Meyer. T. I. p. 361.

- γ. Οὐεντίδιος Πάκορον τὸν Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε¹³⁸⁶).
 δ. Ἡρώδης καὶ Σόσσιος τὰ Ἱεροσόλυμα πολιορκίᾳ παρεστήσαντο¹³⁸⁷).
 ΟΛ. ΡΠΖ. Σάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹³⁸⁸).
 α. Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους πολεμῶν ἠτύχησε¹³⁸⁹).
 β.
 γ.
 δ. Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταυάσδην αἰχμαλωτίσας τῶν αὐτοῦ θησαυρῶν ἐκυρίευσεν¹³⁹⁰).
 ΟΛ. ΡΠΖ. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον¹³⁹¹).
 α. Ὀκτάβιος Καῖσαρ τοὺς Δαλμάτας κατεπολέμησε¹³⁹²). Ἀντώνιος φανερώς τὸν Ὀκτάβιον πολεμεῖ¹³⁹³). Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν σεισμοῦ γενομένου μυρίου διαφθαρεῖναι συνέβη¹³⁹⁴).
 β. Εὐφύλιος πόλεμος κατελύθη ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος μεσουσῆς τῆς ρπ' Ὀλυμπιάδος, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ Ἄκτιον ναυμαχία καταπολε-

1386) Οὐεντίδιος Πάκορον τὸν Πάρθων] Anni metachronismus. P. Ventidius Bassus L. Marcio Censorino, C. Calvisio Sabinio Coss. a. U. c. 715. a. Chr. 39. Ol. CLXXXV, 1. T. Labienum vicit. Dio lib. XLVIII, 39—42, Liv. Epit. CXXVII, Plut. Anton. cap. 33. Hiemat Athenis a. Chr. 44. Olymp. CLXXXV, 2. V. App. Bell. Civ. V, 76 et Dio XLVIII, 39. Deinde Coss. Ap. Claudio, C. Norbano a. U. c. 716. a. Chr. 38. V. Id. Iun. [V. Oros. VI, 18. coll. Ovid. Fast. VI, 465.] Olymp. CLXXXV, 2. verg. etiam Parcorum, Parthorum regem, superatum occidit, et Parthos trans Euphratem compulit. Auctores Dio lib. XLIX, 19—21, Plut. Ant. cap. 34. seq., Liv. Epit. CXXVIII, Eutrop. VII, 5, Vellei. II, 78, Pseudo-Appian. Parth. III. p. 73 (ed. Schweigh.).

1387) Ἡρώδης καὶ Σόσσιος] Hierosolyma ab Herode et Sossio oppugnata captaque sunt M. Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. a. U. c. 717. a. Chr. 38. Ol. CLXXXV, 1. Auctor Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 16, 4. Rem anno antecedenti assignat Dio lib. XLIX, 22. Sed huic de obsidione inchoata sermo, de finita Iosepho. Cf. Petav. Doctr. Tempp. X, 67 et Noris. Cenotaph. Pisan. p. 145. Confirmat sua, Iosephum secutus, Scaliger de Emendat. Tempp. V. p. 450. Caeterum vid. Plut. Anton. cp. 34. et Liv. Epit. CXXVIII.

1388) Σάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. I. I. ubi tamen ex Interpr. Armen. addendum est τῆς Τρωάδος. Cf. Nieb. p. 214.

1389) Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους] Antonius a Parthis superatus est Coss. L. Gellio, Cocceio Nerva a. U. c. 718. a. Chr. 36. Hieme: v. Plut. Anton. cp. 40. 51. et Dio XLIX, 31. Proinde Ol. CLXXXVI, 1. Testis Dio XLIX, 22—33. Cf. Liv. Epit. CXXX, Vellei. II, 82, Eutrop. VII, 6.

1390) Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταυάσδην] Biennii metachronismus. Antonius postquam consulatum secundum, quem cum L. Scribonio a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 1. inierat, eadem, qua inivit, die deposuit, substituto in ipsius locum L. Sempronio Atratinio, veris tempore i. e. Ol. CLXXXVI, 2. Artavasdem, Armeniae regem, comprehensum, argenteis catenis vinxit, gazisque eius potitur. Testis Dio XLIX, 39. Cf. Vellei. II, 82, 3, et Liv. Epit. CXXXI. Pseudo-Appiano in Parthica. III. p. 100 rex Armeniae Ἀρταβάζης audit.

1391) Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον] Testes Africanus apud Euseb. Scal. I. I.: Ἐκατοστὴ ὀδοχοστὴ ἐβδόμη. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον. Ἐκατοστὴ ὀδοχοστὴ ὀγδόη. [Deficit victor.] Lacunam explent Armeniaca, accinentibus Crameri Anecdosis II. p. 150: Ἀρίστων Θωδῖος vel potius Θούριος τὸ δεύτερον, ita tamen, ut, mutato ordine, hunc stadionicam Olymp. CLXXXVII, Sopatrum autem Argivum Ol. CLXXXVIII. assignent.

1392) Ὀκτάβιος Καῖσαρ] Biennii metachronismus. Octavianus, postquam Dalmatas rebellantes L. Scribonio Libone, L. Sempronio Atratinio Coss. a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 1. repressit [v. Liv. Epit. CXXXII, Dio XLIX, 38, Suet. Aug. cap. 20, Appian. Illyr. capp. 25—27.], anno insequenti ex manubiis belli Dalmatici porticum et bibliothecam extruxit. Auctor Dio XLIX, 38. 43 extr. Cf. Vellei. II, 90.

1393) Ἀντώνιος φανερώς] Bellum inter Caesarem et Antonium Ca. Domitio Ahenobarbo, C. Sosio Coss. a. U. c. 722. a. Chr. 32. Ol. CLXXXVI, 4. CLXXXVII, 1. coortum esse, testatur Dio L, 1—14. Cf. Eutrop. VII, 7. Vellei. II, 82, 4, Liv. Epit. CXXXII, Suet. Aug. cap. 17.

1394) Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν σεισμόν] Testis Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 5, 2: Ἐν τούτῳ καὶ τῆς ἐν Ἄκτιν μάχης συνισταμένης [Hanc ipse Iosephus paullo ante cap. 5, 1. in Olymp. CLXXXVII. contulit, cuius Scaliger pro more suo primum intellexit annum, cum tamen vel ex addito Herodis anno perspicuum sit, scriptorem secundum intelligi voluisse.] Καίσαρι πρὸς Ἀντώνιον ἐβδόμου ὅντος Ἡρώδου τῆς βασιλείας ἔτους [computat hoc loco annos Herodis ab Ol. CLXXXV, 4., quo is cum Sosio Hierosolyma occupavit] σεισθῆσαι ἢ γῆ τῶν Ἰουδαίων, ὥς οὐκ ἄλλοι ἐδόκει, τῶν ἐν τῇ χώρᾳ κτηρῶν πολλὴν φθορὰν ἐποίησιν, ἐφάρθσαν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ταῖς πεπτωκέναις οἰκίαις περὶ μυρίου.

μηθέντων¹³⁹⁵). Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς ὁ συγγραφεὺς κατέπλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν¹³⁹⁶).

γ. Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε¹³⁹⁷).

δ. Ὀκτιάβιος Καῖσαρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐθριάμβευσε¹³⁹⁸).

ΟΛ. ΡΠΗ.¹³⁹⁹).

α. Ὀκτιάβιος Καντάβρους πολεμεῖ¹⁴⁰⁰).

β. Ὀκτιάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Αὔγουστος προσηγορεύθη¹⁴⁰¹).

γ. Κράσσος τὴν Θρακίαν Ῥωμαίοις ὑπετάξατο¹⁴⁰²).

δ.

ΟΛ. ΡΠΘ. Ἀσκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον¹⁴⁰³).

α. Ἐν Ῥώμῃ τὸ δίπυλον Ἰάνου ἐκλείσθη¹⁴⁰⁴).

p. 338 a.

1395) Ἐμφύλιος πόλεμος κατελύθη] Auctor Dionysius AA. RR. I. p. 6, 32: Ἐγὼ καταπλεύσας εἰς Ἰταλίαν ἅμα τῷ καταλυθῆναι τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος, ἐβδόμης καὶ ὀγδοηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος μισούσης, καὶ τὸν ἐξ ἑκίνου χρόνον ἑτῶν δύο καὶ ἑκοσι μέχρι τοῦ παρόντος γενόμενον ἐν Ῥώμῃ διατρίψας διὰλεκτόν τε τὴν Ῥωμαϊκὴν ἑκμαθὼν καὶ γραμμῶν ἐπιχωρίων λαβὼν ἐπιστήμην ἐν παντὶ τοῦτῳ τῷ χρόνῳ τὰ συντινόντα πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διετίλουν πραγματευόμενος. Cf. Phot. cod. LXXXIII. Pugnatum autem est ad Actium C. Iulio Caesare III., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 723. a. Chr. 31. d. II. m. Septemb. [v. Dio LI, 1 et Zonaras X. p. 526 D.] Ol. CLXXXVII, 2. Cf. Dio L, 10, 14 sqq., Inscript. ap. Gruter. p. 453, Liv. Epit. CXXXIII., Eutrop. VII, 7, 8, Vellei. II, 85, Oros. VI, 19.

1396) Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς] Ipse testis Dionysius I. l. s. n. 1395. Caeterum de Dionysii Halicarnassensis Vita et scriptis singularis extat dissertatio Bussii. Berol. 1841. 4.

1397) Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε] Auctor Vetus Eruditus ap. Clementem Alexandr. Strom. I. p. 336 C. D.: ἐνταῦθ' ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῳ τελευτῇ ἐπὶ τὴν Αἰγύπτου νίκην, ὅτε Ἀντώνιος ἀπέσφαξε ἑαυτὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπὶ διακόσια ἐννεήκοντα τέσσαρα. ὑπάτειν Αὔγουστος τὸ τέταρτον scil. cum M. Licinio Crasso a. U. c. 724. a. Chr. 30. Diem Antonii fatalem indicat Orosius VI, 19 Kal. Sextil. Proinde obiit Ol. CLXXXVII, 3. Cf. de Antonii nece Dion. Cass. lib. LI, 9—14, Liv. Epit. CXXXIII., Eutrop. VII, 7, Vellei. II, 87, Plut. Ant. cap. 76. sq., Flor. III, 11, Horat. Carmm. I, 37, 16 sqq. Aetatem Antonii indicat Plutarchus Anton. cp. 86.: Ἀντώνιον δ' οἱ μὲν ἑξ, οἱ δὲ τρισὶ τὰ πενήκοντα ὑπερβαλεῖν φασιν. Quocum convenit Zonarae X. p. 530 D.

1398) Ὀκτιάβιος Καῖσαρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου] Caesar cos. V. a. U. c. 724. a. Chr. 29 mense Sextili [v. Macroh. Saturn. I, 12. Nam secum ipse pugnat Orosius, triplicem triumphum illum d. VIII. Idus Ianuarias collocans VI, 20. coll. 19.] Ol. CLXXXVII, 4. ex Aegypto Romam reversus tres triumphos egit prima die de Pannoniis, Dalmatis, Iapydis, nonnullisque Galliae et Germaniae populis, secunda de victoria Actiaca, tertia de subacta Aegypto. Vid. Dion. LI, 21 coll. Vellei. II, 89, Liv. Epit. CXXXIII., Suet. Octav. cp. 22.

1399)] Hae demum Olympiade Sopater Argivus stadio Olympia vicit. Vid. not. 1391.

1400) Ὀκτιάβιος Καντάβρους πολεμεῖ] C. Caesar, teste Orosio VI, 21, in Hispaniam contra Cantabros profectus est, sese VI. et M. Agrippa II. Coss. a. U. c. 726. a. Chr. 28. Ol. CLXXXVII, 4. Cf. Suet. Aug. 20 et Flor. IV, 12. 46. Discedit ab Orosii calculis Dio XLIII, 25, qui Octavianum Augustum contra Cantabros et Astures profectum, quum morbo contracto Tarracone decubuisset, per C. Antistium Cantabros vicisse ait Caesare IX. et M. Iunio Silano Coss. a. U. c. 729. a. Chr. 25. Ol. CLXXXVIII, 4. Ac facit cum Dione Cassiodorus: C. Aug. Caesar VIII. et M. Silanus. His coss. Cantabros, Germanos, Salasos, Caesar perdomuit. Vid. Scalig. Animadv. ad Eus. p. 167 h. n. MDCCCXCII. et Frankii Fast. Horatian. Berol. 1839. 8. pp. 158. 181. coll. Epist. C. Lachmanni p. 210.

1401) Ὀκτιάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου] Anni metachronismus. C. Octavianus Caesar, tradente Censorino cp. 22., d. XVII. [d. XIII. ex Ovid. Fast. I, 587. d. XVI. secundum Fastos Verrianos] Ianuarii e sententia L. Munatii Planci a senatu caeterisque civibus Augustus appellatus est, sese VII. et M. Agrippa III. Coss. a. U. c. 727. a. Chr. 27. Ol. CLXXXVIII, 1. Suffragatur Censorino Dio Cassius LIII, 16. Cf. Suet. August. 7, Vell. II, 91, Liv. Epit. CXXXIV, Cassiodorus.

1402) Κράσσος τὴν Θρακίαν] M. Crassus, auctore Dione LI, 23, bellum contra Thraces suscepit C. Caesare V. et Sex. Apuleio Coss. a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXXVII, 4. Triumphavit ex Thracia circiter triennio post. Cf. Dio LI, 25 et Liv. Epit. lib. CXXXV. Ergo a. U. c. 728. a. Chr. 26. Olymp. CLXXXVIII, 3. Fasti tamen Capitolioi triumphum illum iam biennio ante actum referunt: M. Licinius Crassus Procos. ex Thracia et Gelaia an. DCCXXV. [726 Varr. a. Chr. 28.] IV. Non. Iul. [proinde inter ipsa Olymp. CLXXXVII. et CLXXXVIII. confinia].

1403) Ἀσκληπιάδης Σιδώνιος] Testis et Africanus ap. Euseb. Scal. I. I. Pro Σιδώνιος codex Armen. praebet Σικωνίος, quod in Σικωνίος desleat Niebuhrus p. 214.

1404) Ἐν Ῥώμῃ τὸ δίπυλον] Anni metachronismus. Iani templum, postquam ab Augusto prima [p. U.

β.

γ. Καῖσαρ τὰς σημαίας, ἃς Κράσος ὑπὸ τῶν Πάρθων ἦν ἀφηρημένος, ἀνέλαβε¹⁴⁰⁵).

δ.

ΟΛ. ΡΑ. Αὐφίδιος Πατριὺς στάδιον¹⁴⁰⁶).

α.

β. Βιργίλιος ἐτελεύτησε¹⁴⁰⁷).

γ.

δ. Αὔγουστος τὰ σεκουλάρια πέμπτα ἐπέτελε¹⁴⁰⁸).ΟΛ. ΡΑ. Διόδοτος Τυανεύς στάδιον¹⁴⁰⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΑΒ. Διοφάνης Απολὺς στάδιον¹⁴¹⁰). Σώσανδρος καὶ Δαμονίκος, πατέρες πυκτιῶν, ἐξυβρίσαντες εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὑπὲρ νίκης τῶν παίδων ἐπὶ χρημάτων συνθέμενοι, ἐξημιώθησαν. ἀπὸ ταύτης [τῆς] ζημίας ἀγάλματα ἐποιήθη¹⁴¹¹).

α. Καيسάρεια Σιράταινος ὑπὸ Ἡρώδου ἐτελειώθη καὶ πενταετηρικὸς ἀγὼν ἐν αὐτῇ κατεστάθη¹⁴¹²).

c. tertia] vice clausum est ipso V. et L. Apuleio Coss. a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXXVII, 4. [v. Dio LI, 20, Liv. I, 19, Oros. VI, 20, Vell. II, 38.] patuerat inde annos quinque, quibus bellum Cantabricum tractum est: quo finito iterum per Caesarem opertum est a. U. c. 729. a. Chr. 25. Ol. CLXXXVIII, 4., neque vero, uti Scaliger vult, Olymp. CLXXXIX, 1. Vid. Dio LIII, 26 et Oros. VI, 21. Etiam tertio Augustus Iani portas clausisse dicitur Suetonio Aug. ep. 22.: *Ianum — ter clausit*, et disertius Orosio VI, 22: *U. C. DCCLII. Caesar Augustus — Iani portas tertio ipse tunc clausit*. De quo loco Clintonus FF. HH. III. p. 234. 236: *Although erring in the date. We have no evidences to show when Ianus was shut the third time*. Cf. Casaub. ad Suet. l. l. ed. Wolf. Tom. III. p. 278 seqq. et Frankii Fast. Horat. p. 227.

1405) Καῖσαρ τὰς σημαίας] Anni prochronismus. Augustus quum in Asia, quam M. Apuleio, P. Silius Coss. a. U. c. 734. a. Chr. 20. veris tempore Ol. CLXXXIX, 4. petierat, moraretur, signa et captivos Crasso ereptos dante Phraate Parthorum rege per Tiberium [v. Suet. Tib. cap. 9.] recepit. Auctor Dio LIV, 8, ubi tamen τὰ σημεῖα scriptum est. Cf. Eutrop. VII, 9, Flor. IV, 12. 83, Oros. VI, 21, Vellei. II, 91, Suet. Aug. 22, Livii Ep. CXXXIX. ibique interpretes. Add. Cassiodorus: *M. Appuleius et P. Silius. His coss. aquilas et signa Crassiana de Parthis Caesar recepit*. Cf. Masson. Vit. Horat. p. 218 et Kirchner. Quaest. Horat. Numbr. 1834. §. 62. item Interpr. ad Prop. II, 10. III, 4, 9. III, 5. ult. IV, 6, 79, ad Ovid. Trist. II, 1, 228. Fast. VI, 467, ad Horat. Epist. I, 18, 56 Carmin. IV, 15, 7. 8.

1406) Αὐφίδιος Πατριεύς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1407) Βιργίλιος ἐτελεύτησε] Testatur Hieronymus: *Olymp. CXC, 2.: Virgilius Brundisii moritur, Sentio Saturnino et Lucretio Cinna Coss. Ossa eius Neapolim translata in secundo ab urbe miliario sepeliuntur*, titulo istiusmodi suprascripto, quem moriens ipse dictaverat:

Mantua me genuit, Calabri rapuere. Tenet nunc

Parthenope. Cecini pascua, rura, duces.

Obiit diem supremum X. Kal. Octobr. Vid. Donat. in Vita.

1408) Αὔγουστος τὰ Σεκουλάρια] Auctor Dio lib. LIV, 18, C. Furnio, C. Iunio Silano Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17. Ol. CXC, 4. τὰ τε σεκουλάρια τὰ πέμπτα ἐπέτελεσιν [ὁ Αὔγουστος]. Cf. Zosim. II, 4, Censor. ep. 17. Inscriptio ap. Noris. ad Cen. Pisan. p. 305. Vid. Onufr. Panvin. De Ludd. Saecular. Tem. IX. Thes. Graevian. p. 1071 et Scalig. Emendat. Temp. lib. V. p. 486.

1409) Διόδοτος Τυανεύς] Tradit Africanus apud Euseb. l. l.

1410) Διοφάνης Απολὺς] Testis idem ibid.

1411) Σώσανδρος καὶ Δαμόνικος πατέρες πυκτιῶν] Pausanias V, 21, 7: *λέγεται δέ, ὡς Δαμόνικος τολμήσιν Ἡλείος διντῆρα πρὸς ταῖς ἑκατὸν καὶ ἐννηκοντα Ὀλυμπιάδι· συνιστημένοι μὲν γὰρ παλαιόντας ἐπὶ τῷ σιγῆν τὸν τε τοῦ Δαμονίκου παῖδα Πολέκτορα καὶ Σώσανδρον γένος Σμυρναίων, ὁμῶνυμον τῷ πατρί, Δαμόνικον δέ, ἅτε περισσῶς ἐπιθυμοῦντα γενέσθαι τῷ παιδί τὴν νίκην, δοῦναι τοῖς Σωσάνδρον τῷ παιδί χρήματα. ὡς δὲ ἐγγόνει τὰ πράγματα ἔκπυστα, ἐπιβάλλουσιν οἱ Ἕλληνοδίκαι ζημίαν. ἐπιβάλλουσι δὲ οὐ τοῖς παισίν, ἀλλὰ ἐς τοὺς πατέρας ἔτρεψαν τὴν ὀργήν. οὗτοι γὰρ δὴ καὶ ἔδίκουν. ἀπὸ ταύτης τῆς ζημίας ἀγάλματα ἐποιήθη*. Scaliger igitur πατέρες παλαισιῶν, non πυκτιῶν scribere debebat, nec Corsinus FF. AA. IV. p. 143. Polycetorem puerorum pugilem recte appellavit. Cf. de signis ex Sosandri Smyrnaei et Polycetoris Elei multa Iori dedicatis eiusd. Paus. lib. VI, 23, 3.

β. Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγεννήθη¹⁴¹²).

γ.

δ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς τῆς Ῥωμαίων ἀρχαιολογίας πραγματείαν ἐκστῆσατο¹⁴¹³).

ΟΛ. ΡΑΙ. Ἀρτεμίδωρος Θυατείριος στάδιον¹⁴¹⁴).

α.

β. Ἰουλία ἡ Αὐγούστου θυγάτηρ ἀσελγαίνουσα εἰς Πανδαταρίαν τῇ πρὸς τῇ Καμπανίᾳ νῆσον ὑπερωρίσθη¹⁴¹⁵).

γ. Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως τελευτήσαντος, Ἀρχέλαος Ἱεροσολύμων ἐθνάρχης ὑπὸ Αὐγούστου καθίσταται¹⁴¹⁷).

δ.

ΟΛ. ΡΑΔ. Δαμάρατος Ἐφέσιος στάδιον¹⁴¹⁸).

1412) *Καيسάρεια Σιράτωνος*] Herodes quum in ora maritima locum, urbi condeendae aptissimum, quae olim Stratonis turris nudiebat, animadvertisset, eius aedificia dilapsa magnifice excitare portoque locum exornare conatur. Urbi perfectae *Caesareae* nomen indidit. Auctor Iosephus Antiqq. Iud. lib. XV, 9, 6. Idem lib. XVI, cp. 5. init. haec addit: *Περὶ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον συντίλμην ἔλαβεν ἡ Καيسάρεια Σιραστή, ἣν ἠκοδόμησεν, δικάτω μὲν ἔτι πρὸς τέλος ἐλθούσης αὐτῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς, ἐκπλοῦστος δὲ τῆς προθυμίας εἰς ἡγδύων καὶ ἡκιστὸν ἔτος τῆς ἀρχῆς, ἢ Ὀλυμπιάδος δευτέρας καὶ ἐνενηκοστῆς πρὸς ταῖς ἐκατόν. ἦν οὖν εὐθὺς πρὸς τῇ καθιέρωσιν μίζων ἐορτὴ καὶ παρασκευαὶ συντελειοτάται. κυττηγέλκει μὲν γὰρ ἀγῶνα μουσικῆς καὶ γυμνικῶν ἀθλημάτων. παρισκινάκει δὲ πολὺ πλῆθος μονομάχων καὶ θηρίων, ἵππων τε δρόμον καὶ τὰ πολυτελέστερα τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ παρ' ἄλλοις τισὶν ἐπιτηδευμάτων. ἀντίθιμι δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα Καίσαρι κατὰ πενταετηρίδα παρίσκεινυσμένος ἄγειν αὐτόν.*

1413) *Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας*] Anni prochronismus. Claudius, tradente Suetonio Claud. cp. 2., Iulio Antonio, Fabio Africano Coss. a. U. c. 744. a. Chr. 10. Kalendis Augustis, Lugduni, in lucem editus est. Proinde Olymp. CXCII, 3.

1414) *Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς*] Dionysius ipse io Praefnt. Antiqq. Rom. lib. I. p. 6 profitetur se, quum in Italia inde ab Ol. CLXXXVII, 2. annos XXII. commoratus esset, Romanorum et lingua et antiquitatibus accurate cognitis, libros suos *Ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς* exortum esse. Ergo scribere coepit Ol. CXCII, 4.

1415) *Ἀρτεμίδωρος Θυατείριος*] Totidem verbis refert Africanus apud Enseb. I. I.

1416) *Ἰουλία ἡ Αὐγούστου θυγάτηρ*] Scaliger, quum non vidisset apud Dionem inter cp. 9. et cp. 10. lib. LV. res trienio gestas excidisse, hoc Iuliae exilium, quod vere Ol. CXCIV, 3. a. U. c. 752. a. Chr. 2. Augusto XIII. Plautio Silone [Gallo Canluio: Vellei. II, 100, 2.] Coss. nscribi debet [cf. Lips. ad Vell. II. not. 181. et ad Tacit. lib. I. n. 26.], ad Coss. C. Antistium et D. Laelium Balbum a. U. c. 748. a. Chr. 6. Ol. CXCIII, 3. retulit, quorum anno sane, quae cp. 9. a Dione Cassio enarrantur, assignanda sunt. Errat cum Scaligero Casaubonus ad Suet. Aug. cp. 65. de Iuliae exilio Dionem allegans in anno DCCXLVIII. [DCCXLVIII., qui numerus in editione Wolfii p. 392. Tom. II. exaratus est, haud dubie errore typographi nititur]. Prius quam debebat Iuliae exilium ponit etiam Hieronymus: *Olymp. CXCIII, 4. Augustus filiam suam Iuliam in adulterio deprehensam damnat exilio.* Cf. Zonnr. lib. X. cp. 35. extr., Senec. Benef. lib. VI. cp. 32., Tacit. Ann. I, 53. Insulam, quae Iuliam exulem recepit, Dionis codices alii *Πανδαταρίαν*, alii *Πανδατερίαν* appellant. Quarum lectionum alteram amplexus est Scaliger, alteram, suadente Tacito, adoptavit Fabricius.

1417) *Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως*] Prochronismus anni aut bionii. Herodes, auctore Iosepho Antiqq. Iud. lib. XVII. cp. 8, 1, triginta septem anois postquam a Romanis rex creatus fuerat, i. e. 40. a. Chr. [v. not. 1383.] — 36 = 4. a. Chr. Olymp. CXCIII, 4. CXCIV, 1., mortem obiit, quum Antipam filium Galilaeae

Peraeaeque tetrarcham constituisset, regnum Archelao filio dedisset, Gaulanitidem, Trachonitidem, Batooaeam, Paniadem Philippo filio, Salomae denique sorori suae Iamnam, Azotum, Phasaëlidem attribuisset. Pergit Iosephus cap. 11, 4: *Καίσαρ δὲ ἀκούσας διαλύει μὲν τὸ συνέδριον, ὀλίγων δὲ ἡμερῶν ἔσπιον Ἀρχέλαον βασιλέα μὲν οὐκ ἀποκαίρειται, τοῦ δὲ ἡμίσεως τῆς γῶρας, ἣν Ἡρώδης ὑπέτελλεν, ἐθνάρχην καθίσταται κτλ.* Itaque in tres Herodis filios regnum ita divisum esse Iosephus tradit, ut Archelaus ethnarcha, non rex Iudaeorum, Philippus et Herodes Aotipas tetrarchae essent. Ensebius autem postquam mortem Herodis Olymp. CXCIV, 2. [Hieronym., Olymp. CXCIV, 4. Mai. Arm. coll. Syncell. pag. 317 B.] ascripsit, ad Olymp. CXCIV, 4. [Hieronym., Olymp. CXCIV, 2. Mai. Arm. coll. Sync. pag. 317 D.] haec annotat: *In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur, et tetrarchae sunt IV. fratres eius Herodes, Antipater, Lysias et Philippus.* De quo loco conferendus est Scaliger in Animadvr. ad Euseb. n. MMXIX. MMXXI. et Emendat. Temp. V. p. 463, quamquam quas ibi de Archelai imperio proponit V. D. temporum rationes, eas nobis quidem profiteamur minime satisfacere. Vid. not. 1424. coll. Prolegg.

1418) *Δαμάρατος Ἐφέσιος*] Repone *Δημάρατος*, ut Scaliger ipse scripsit Olymp. insequente. Au-

α. Κυντίλιος Ουᾶρος μετὰ Σατορνῖνον τὴν Συρίας ἡγεμονίαν διεδέξατο¹⁴¹⁹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Ρ^αΕ. Δημάρατος Ἐφέσιος στάδιον τὸ β¹⁴²⁰).

α. Τιβέριος Γερμανοὺς κατεπολέμησε¹⁴²¹).

β. Πάλιν Τιβέριος Γερμανοὺς ἐνίκησε¹⁴²²).

γ.

δ. Αὐγουστος Τιβέριον υἱοθέτησε¹⁴²³).

ΟΛ. Ρ^αΖ. Παμμένης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον¹⁴²⁴).

α. Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίων ἐθνάρχου εἰς Βιένναν τῆς Γαλατίας ἐξορισθέντος, Κυρίνιος ἀνὴρ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συντελούντων ὑπὸ Αὐγουστοῦ εἰς Ἰουδαίαν ἐπέμφθη δικαιοδότης τοῦ ἔθνους, καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενησόμενος¹⁴²⁵).

β.

γ. Βάτων Παννονίας βασιλεὺς ὑποχείριος Τιβερίῳ γίνεται¹⁴²⁶).

p. 338 b.

ctor African. ap. Euseb. l. l. Nomen stadionicae in Dimatrus abiit apud Interpre. Armen. Auch. P. l. p. 306, scilicet consueta illa η et ι permutatione.

1419) Κυντίλιος Ουᾶρος] Metachronismus unius minimum anni. Missus est Saturnini successor, Quintilius Varus, ad gubernandam Syriam, brevi tempore ante mortem Herodis, cum is vereri coepisset, ne quid humani sibi mox accideret. Incidit autem sec. Iosephum, uti not. 1417. vidimus, Herodis obitus in Olymp. CXCH, 4.

CXCIV, 1. Ergo Varus Syriae provinciae imperium Ol. CXCH, 4. auspicatus fuerit. Cf. Ioseph. Antiqq. lud. XV, 5, 1. 2.

1420) Δημάρατος Ἐφέσιος] Demaratus iterum stadio vicit eodem ibid. teste Africano.

1421) Τιβέριος Γερμανοὺς] Testatur Dio LV, 5. Cf. not. Insequent.

1422) Πάλιν Τιβέριος] Tradit Dio LV, 5, C. Antonio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. a. U. c. 746. a. Chr. 8. Ol. CXCH, 4.

CXCIII, 1. bello Germanis illato, Augustum ipsum quidem intra fines substituisse, at Tiberium trans Rhenum misisse, cuius viam metuentes barbaros missis legatis pacem impetrasse. Quo facto Tiberium et triumpho ab Augusto ornatum et iterum consulem factum esse. Cf. Vellei. II, 97, 4. Add. Cassiodorus: C. Asinius et C. Marcius. His coss. inter Albim et Rhenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. Idem cum altero illo consulatu fungeretur, novis in Germania coortis motibus, rursus ad bellum profectus esse ab eodem Dione LV, 8 traditur. Incidunt igitur Tiberii duae adversus Germanos expeditiones in annos potissimum 1. et 2., non tamen Ol. CXC., sed CXCH.: proinde ut Scaliger in tempore illis ascribendo totius octennii metachronismus commississe videatur.

1423) Αὐγουστος Τιβέριον] Tiberius ab Augusto V. Kal. Iul. adoptatus est Coss. Sex. Aelio Catone, C. Sentio a. U. c. 757. 4. p. Chr. Proinde inter ipsa anni 3. et 4. Olymp. CXC., confinia. Testis Velleius II. cp. 103. Cf. Dio Cass. LV, 13 et Suet. Tib. cap. 15.

1424) Παμμένης Μάγνης] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l. Pasenes victoris nomen extat in cod. Armen. ap. Auch. P. l. p. 306.

1425) Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίων ἐθνάρχου] Auctor Iosephus; qui postquam Archelaum decimo [δεκάτῳ δὲ ἔτει τῆς ἀρχῆς: Antiqq. lud. XVII, 13, 2. βασιλείοντος Ἀρχελάου τὸ δέκατον. Id. in Vita cap. 1., sed ἔτει τῆς ἀρχῆς ἐνάτῳ. Idem Bell. lud. II, 7, 3.] ethnarchiae suae anno, i. e. a. Chr. 4—9 = 6. p. Chr. Olymp. CXCVI, 4., Viennam relegatum esse tradidit, eodem [vid. id. Antiqq. l. l. coll. 14, 1.] Quirinium in Iudaeam, iudicem et censorem populi, ab Augusto missum esse Antiqq. XV, 11. cp. 1. in his testatur verbis: Κυρίνιος δὲ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συναγομένων ἀνὴρ τὰς τε ἄλλας ἀρχὰς ἐπιτετελεώς καὶ διὰ πασῶν ὁδεύσας ὑπατος γενέσθαι, τὰ τε ἄλλα ἀξιόμυτι μέγας, σὺν ὀλίγοις ἐπὶ Συρίας παρῆν, ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἔθνους καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενησόμενος. Consentit in tempore legati Archelai Dio Cassius LV, 25. 27: ἐπὶ Ἀρχελαίου Ἀσιάρχου καὶ ἐπὶ Λευκίου Ἀρρονντίου ὑπᾶτων i. e. 759. p. Chr. 6. — ὁ Ἡρώδης [antiquo errore a. U. c. Ἡρώδης editur pro Ἀρχέλαος. Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 180 b.] ὁ Παλαιστίνος αἰτίαν τινὰ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν λαβὼν ὑπὲρ τὰς Ἀλπεὶς ὑπερ-ωρίσθη, καὶ τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς ἐδημοσιώθη. Sed alludit Eusebius ad Olymp. CXCIII, 1. [Hieronym., Ol. CXCIII, 2: Mai. Arin. coll. Syncell. p. 318 C.]: Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliae relegatur. De quo loco vid. Scaliger in Animadv. ad Euseb. n. MMXXIX. p. 180 b. seq. coll. n. MMXVI. p. 174 b. seq., ubi Archelai imperium Olymp. CXCV, 4. coepisse, Olymp. CXCIII, 1. desisse affirmat. Vid. not. 1417. coll. Prolegg.

1426) Βάτων Παννονίας βασιλεὺς] Biennii vel triennii prochronismus. Bato Dysiatus, Dalmatarum

δ.

ΟΛ. ΡΩΖ. Ἀσιατικὸς Ἀλικαρνασσεὺς στάδιον¹⁴²⁷).α. Ἡ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων κατὰ τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Κυντίλλου Οὐάρου πανωλεθρία¹⁴²⁸).

β.

γ.

δ. Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰλλυρίων, καὶ Παννόνων ἐθριάμβευσε¹⁴²⁹.
Γάιος. Καλιγόλας ἐγεννήθη¹⁴³⁰).ΟΛ. ΡΩΗ. Διοφάνης Προυνσαιὺς στάδιον¹⁴³¹). Ἀριστέας Στρατονικεὺς, ἡ Μαιάνδριος, πάλην καὶ παγκράτιον, ἔβδομος ἀφ' Ἡρακλέους¹⁴³²).α. Αὐγουστος ἐτελεύτησεν¹⁴³³). Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίαις στασιάζει¹⁴³⁴). ἡ σελήνη ἐξέλειπεν¹⁴³⁵). Ἡ βουλὴ τὸν Αὐγουστον ἀθανατίσασα θιασώτας οἱ καὶ ἱερὰ κατέστησεν¹⁴³⁶).β. Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δρούσου μετὰ στρατιᾶς εἰς Γερμανίαν στέλλεται¹⁴³⁷).

rebellium princeps, capto altero Batone, Breucorum, Pannoniae gentis, duce, Tiberio se dedit Coss. P. Cornelio Dolabella, C. Iunio Silano a. U. c. 763. p. Chr. 10. Ol. CXC VII, 4. Auctor Dio LVI, 16. Cf. Suet. Tiber. cap. 20.

1427) Ἀσιατικὸς Ἀλικαρνασσεὺς] Africanus apud Euseb. l. l.

1428) Ἡ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων] Varus una cum tribus legionibus a Cheruscorum duce Arminio trucidatus est C. Poppaeo Sabino, Q. Sulpicio Camerino a. U. c. 762. p. Chr. 9. Ol. CXC VI, 4. Testis Dio LVI, 18 — 24. Cf. Vellei. II, 117 — 120, Tacit. Ann. I, 68, Flor. IV, 12, 35, Suet. Aug. cap. 23. Tiber. capp. 16. 17., Oros. VI, 21, Strabo VII. p. 201 seq.

1429) Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν] Tiberius triumphum sibi, postquam Germaniam pacavit, Illyricum domuit, Pannoniam in ditionem redegit, C. Poppaeo Sabino, Q. Sulpicio a. U. c. 762. p. Chr. 9. Ol. CXC VI, 4. a senatu decretum [v. Dio LVI, 18], ipse in astra tum civitate clade Variana distulit, annoque proximo [v. Suet. Tib. cap. 18.] Germaniam repetiit. Ubi quam biennium [a. p. Chr. 10. et 11.] mansisset, Romam reversus, triumphum, quem dilataverat, egit a. p. Chr. 12. U. c. 765. Olymp. CXC VII, 4. Auctor Suetonius Tib. cap. 19.: A Germania in Urbem post biennium regressus triumphum quem distulerat egit, prosequentibus etiam legatis, quibus triumphalia ornamenta impetrarat. Cf. Vellei. II, 121 seq.

1430) Γάιος Καλιγόλας] Suetonius Calig. cap. 8.: Caesar natus est pridie Kal. Septembres, patre suo [Germanico] et C. Fonteio Capitone Coss. i. e. p. Chr. 12. a. U. c. 765. Ol. CXC VII, 4.

1431) Διοφάνης Προυνσαιὺς] Africanus apud Euseb. l. l. Post Προυνσαιὺς verba πρὸς Ὀλύμπῳ adlucienda esse docet Interpres Armeniacus.

1432) Ἀριστέας Στρατονικεὺς ἡ Μαιάνδριος] Totidem verbis habes apud Africanum in Euseb. χρον. λογ. l. l. Μαιάνδριος Scaliger de conjectura scripsisse videtur: certe Crameri Anecdota Gr. Par. P. II. p. 151. Μιανδρος exhibent. Confirmant autem conjecturam illam Maii Armeniaca. De Aristeia Stratonicensi testis est etiam Pausanias V, 21, 5, cui tamen [cf. quae disputavimus ad Ol. CXLII. s. n. 1157.] ἕκτος est ἀφ' Ἡρακλέους πάλης καὶ παγκρατίου victor.

1433) Αὐγουστος ἐτελεύτησεν] Anni prochronismus. Obiit Augustus duobus Sextis Pompeio et Apuleio Coss. a. U. c. 767. p. Chr. 14. Kal. Sept. Olymp. CXC VIII, 2. Auctores Suetonius Aug. cap. 100., Tacitus Ann. I, 7, Dio LVI, 29 — 47.

1434) Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίαις] Anni prochronismus. Iisdem Coss., quibus Tiberius imperium auspicatus est, Pannonicas legiones tres gravis seditio incessit. Proinde [v. not. 1433.] a. p. Chr. 14. Ol. CXC VIII, 2. Auctores Dio LVII, 4 et Tacitus Ann. I, 7.

1435) ἡ σελήνη ἐξέλειπεν] Milites in Pannonia tumultuantes lunae terret deliquium: de quo testes Dio LVII, 4. et Tacitus Ann. I, 28. Cf. Scaliger Emend. Tempp. lib. V. p. 465. Pertinet haec quoque nota ad Olymp. CXC VIII, 2. Vid. nott. 1433. 1434.

1436) Ἡ βουλὴ τὸν Αὐγουστον] Anni rursus prochronismus. Dio LVI, 46 init. Coss. Sexto Pompeio, Sexto Apuleio: τότε δὲ ἀθανατίσαντες αὐτὸν καὶ θιασώτας οἱ καὶ ἱερὰ καὶ ἱερῶν τε τὴν Διωνίαν, Ἰουλίαν τε, τὴν καὶ Αὐγούστιαν ἤδη καλουμένην, ἀπέδειξαν.

1437) Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δρούσου] Germanicum Druso Caesare, C. Norbano Coss. a. U. c. 768. p. Chr. 15. Ol. CXC VIII, 4. expeditionem in Germaniam suscepisse Tacitus Annal. I, 56 testatur his verbis: Igitur Germanicus quatuor legiones, quinque auxiliarium millia, et tumultuarias catervas Germanorum cis Rhenum colentium, Caecinae tradit: totidemque legiones, duplicem sociorum numerum, ipse duxit. Cf. Dio LVII, 18. Est autem haec altera Germanici in Germaniam expeditio, suscepta eo ipso anno, quo propter

γ. Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας ἐγενήθη¹⁴³⁸).

δ. Οἱ μαθηματικοί, καὶ οἱ γόητες τῆς Ἰταλίας ἐκκηρύσσονται¹⁴³⁹).

ΟΛ. Ρ9Θ. Ἀσχίνης Μιλήσιος ὁ Γλανκίας στάδιον¹⁴⁴⁰). ἀπιδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθείς, καὶ ἐνὶ τῷ Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον¹⁴⁴¹).

α. Τιβέριος Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκῶν βασιλείας κατέλαυσε, καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ῥωμαίων ἐπαρχία γενομένη ἵππῃ ἐπετράπη¹⁴⁴²). Γερμανικὸς Καῖσαρ, κατὰ Χερούσκων ἐθριάμβευσε¹⁴⁴³). Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὸς τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερόν νικήσας, τὰ τε ὅσα τῶν σὺν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων συνέλεξε τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο¹⁴⁴⁴).

β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τὴν Ἀσίαν σεισμῷ κατεβλήθησαν¹⁴⁴⁵).

γ.
δ.

priorem, ad quam ab Augusto sene missus fuerat [V. Vellei. II, 123, 1. coll. Oros. VII, 4 et Tacit. Ann. I, 31], triumphum [Cf. Tacit. Annal. I. ep. 55.] acceperat decretum.

1438) Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας] Suetonius Vitell. cap. 3.: *Aulus Vitellius L. filius IMP. natus est octavo Kalend. Octobr., vel ut quidam VII. Idus Septembr. Druso Caesare, Norbano Flacco Coss. i. e. a. U. c. 768. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 3.*

1439) Οἱ μαθηματικοί καὶ οἱ γόητες] Testis Dio LVII, 15. Statilio Sisenna Tauro, L. Libone a. U. c. 769. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 4.: καὶ πάντας τοὺς ἄλλους, τοὺς τε ἀστρολόγους, καὶ τοὺς γόητας, εἴτε τινα ἔτερον καὶ ὅποιον οὖν τρόπον ἐμαντεύετο τις, τοὺς μὲν ξένους ἐθανάτωσε (ὁ Τιβέριος), τοὺς δὲ πολίτας, ὅσοι καὶ τότε ἔτι, μετὰ τὸ πρότερον δόγμα, δι' οὗ ἀπηγόρευτο μηδὲν τοιοῦτον ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι, ἐξηγγέλθησαν τῇ τέχνῃ χρώμενοι, ὑπερώρισε. De mathematicis [v. Suet. Tib. 36.] et magis a Tiberio Italia expulsis auctor est etiam Tacitus Annal. II. ep. 32.

1440) Ἀσχίνης Μιλήσιος] Totidem verbis Africanus apud Euseb. I. J. Sed quid sibi vult additum illud ὁ Γλανκίας? Dissindit nodum facili opera Krausius Olym. p. 238: *Er wird bei Africanus auch Glaukias genannt. Sic Maius quoque: qui et Glaukias, quasi vero scriptum esset: ὁ καὶ Γλανκίας. Ego scribendum censeo ὁ Γλανκίας, quo titulo honoratum puto Aeschinem, tanquam qui ardentibus oculis inter currendum circumspexerit, a γλανκιάω. Vid. Olym. CCXXVII. not. 1512. coll. Olym. LXVII. not. 242.*

1441) ἀπιδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος] Testis idem Africanus I. l.

1442) Τιβέριος Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκῶν βασιλείας] Dio LVII, 17 C. Caecilio Rufo, L. Pomponio Flacco Coss. a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4.: τὸν δὲ δὴ Ἀρχέλαον [ὁ Ἀρχέλαος οὗτος πρὸς CXCIX, I.

μὲν πατὴρ ἐκ τῶν Ἀρχελίων ἐκείνων τῶν τοῖς Ῥωμαίοις ἀντιπολεμήσαντων ἦν, ἐκ δὲ μητρὸς ἐταίρας Γλαυκίας ἐγενήθητο. Idem XLIX, 32] τὸν τῆς Καππαδοκίας βασιλέα δι' ὀργῆς σχῶν μετεπέμψατο, ὡς καὶ νικητρίζοντά τι, καὶ τῇ τῆς γερουσίας ψήφῳ παρίδωνκεν τότε μὲν οὕτως ὁ Ἀρχέλαος ἐσώθη, ἄλλως δ' οὐ πολλῷ ἔτιον ἀπέθανε. καὶ τοῦτον καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν τε Ῥωμαίων ἐγένετο καὶ ἵππῃ [Q. Veranio: Tac. Ann. II, 56.] ἐπετράπη. Idem tradit Tac. Ann. II, 42. Cf. Suet. Tib. 38., Eutrop. VII, 11, Strab. XII, p. 384, 32. XVII, p. 547 extr. Cf. Clint. FF. III. T. III. Append. X. p. 438.

1443) Γερμανικὸς Καῖσαρ κατὰ Χερούσκων] Anni metachronismus. Germanicus Caesar de Cheruscis, Catisque et Angivaris triumphavit C. Caecilio, L. Pomponio Coss. a. U. c. 770. p. Chr. 17. a. d. VII. Kal. Iun. Olym. CXCVIII, 4. Auctor Tacitus Ann. II, 41. Cf. Oros. VII, 4.

1444) Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὸς] Dio LVII, 18 isdem Coss.: Γερμανικὸς δὲ τῇ ἐπὶ τοὺς Κελτοὺς στρατείᾳ φερόμενος ἐκ, μέχρι τε τοῦ Ωκεανοῦ προεχώρησε, καὶ τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερόν νικήσας, τὰ τε ὅσα τῶν σὺν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων συνέλεξε τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ σπέρματα τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο. Duas receptas aquilas memorat etiam Tacitus Ann. I. ep. 60. II. ep. 25. Tertiam aquilam demum recuperatam constat sub Claudio. Cf. nos ad Ol. CCV, I. s. n. 1480.

1445) Δώδεκα πόλεις] Syncellus p. 319 B.: Ἰγ' πόλεις κατεπτώθησαν Ἐρεσος, Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσθίνη [Μοσθῆνοι Ptolemaeus. Mothene: Euseb. Hieronymi et Maii. Mosteni: Tacitus. Mostene: Euseb. Aucheri], Αἰγαί, Ἱεροκυσάρεια, Φιλαδέλφεια, Τριώλος, Τίμος [Temnus Eusebius Hieronymi et Maii, item Tacitus; Temnus Eusebius Aucheri], Μέρυνα, Κόμη, Ἀπολλωνία, Ἀία, Ὑρκανία. Pons Syncelli Eusebius illum terrae motum ad Olym. CXCIX, 2. annotat. De postremis conf. Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 183 b.: *Aut Dia separatim legendum, et ita XIV. urbes erunt, non XIII., aut Dia Hyrcania coniunctim.* Quartam decimam urbem Cibyram addit Nicephorus Hist. Eccles. I, 17, quam Tacitus Ann. IV, 13 demum C. Asinio, C. Antistio Coss. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC, 7. labefactatam memorat. Caeteri, qui de hoc terrae tremore loquuntur, Plinius II, 84, Seneca Quaest. Nat. VI, 1, Solinus ep. 43., duodecim urbes collapsas tradunt, quarum nomina prolaturus Tacitus Ann. II, 47. Coss. Caecilio, L. Pomponio a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4.: *Asperissima, inquit, in Saritanos lues plurimum in eosdem misericordiae traxit: nam centies sestertium pollicitus Caesar, et quantum aerario aut fisco pendebant, in quin-*

ΟΛ. Σ. Πολέμων Πετραῖος στάδιον¹⁴⁴⁶).

α. Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε¹⁴⁴⁷).

β.

γ.

δ. Ὁ κατὰ Λιβύην πόλεμος διὰ Δολοβέλλου τοῦ Ταχφαρίναν καταπολεμήσαντος τέλος ἔσχε¹⁴⁴⁸).

ΟΛ. ΣΑ. Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον¹⁴⁴⁹).

α. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστής ὑπὸ Ἑλληνοδικῶν ἐξημιώθη ἐπὶ δειλία¹⁴⁵⁰).

β. Πάλιν Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε¹⁴⁵¹). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηνάτων πόλει τοῦ ἀμφιθεάτρου πεσόντος πέντε μυριάδες ἀνθρώπων διεφθάρησαν¹⁴⁵²).

γ. Ἰουλία Ἀγνούστου ἔχγονος διὰ μοιχείαν εἰς νησίδιον ὑπὸ τοῦ πάππου ἔξορσθεύσα εἰκοστῇ τῆς ἔξορίας ἔτι ἐτελεύτησε¹⁴⁵³).

δ.

quennium remisit. Magnetes a Sipyllo, proximi damno ac remedio habiti. Temnios, Philadelphenos, Aegeatas, Apollonidenses, quique Mosteni aut Macedones Hyrcani vocantur, et Hierocaesaream, Myrinam, Cymen, Tmolium levati idem in tempus tributis, nullique ex senatu placuit, qui praesentia spectaret. foveretque. Tiberii erga has urbes munificentiae meminerunt etiam Dio LVII, 17, Strabo XII. p. 398 seq., Apollonius Grammat. ap. Pbleg. de Mirabil. cp. 13., Orosius VII, 5 extr. Vid. Fabric. ad Dion. l. l. et Scal. Animadv. Euseb. p. 183 a. b.

1446) Πολέμων Πετραῖος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l., ubi Πατριὸς pro Πετραῖος legi voluit Corsinius F. A. IV. p. 150.

1447) Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν] Auctor Tacitus Annal. III. cp. 31.: Sequitur Tiberii quartus, Drusi secundus consulatus [a. U. c. 774. p. Chr. 21. Olymp. $\frac{\text{CXCIX}, 4.}{\text{CC}, 1}$] patris atque filii collegio insignis.

Nam biennio ante Germanici cum Tiberio idem honor, neque patruo laetus, neque natura tam connexus fuerat. Eius anni principio [proinde potius Olymp. CXCIX, 4.] Tiberius, quasi firmandae valetudini, in Campaniam concessit, longam et continuam absentiam paulatim meditans, sive, ut, amoto patre, Drusus munia consulatus solus impleret. Cf. not. 1451.

1448) Ὁ κατὰ Λιβύην πόλεμος] Testis Tacitus Ann. IV, 23: Is demum annus [scil. quo consulatum gesserunt Sex. Cornel. Cethegus, L. Visellius Varro, a. U. c. 777. p. Chr. 24. Ol. CC, 4.] populum Romanum longo adversum Numidam Tacfarinatem bello absolvit. Imposuit autem, uti deinceps explicat Tacitus, finem bello P. Dolabella. Tacfarinas captivitatem haud inulta morte effugit. Dolabellae petenti conceditur triumphus.

1449) Δαμασίας Κυδωνιάτης] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l., ubi tamen Κυδωνιάτης exaratum est. Codex Armen. corrupte Δαμας pro Δαμασίας praebet.

1450) Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς] Testis Pausanias V, 21 extr.

1451) Πάλιν Τιβέριος] Tacitus Ann. IV, 57: Inter quas, diu meditato prolatoque saepius consilio, tandem [i. e. Cn. Lentulo Gaetulico, C. Calvisio Consulibus Ol. CCI, 4. a. U. c. 779. p. Chr. 26.] Caesar in Campaniam, specie dedicandi templi, apud Capuam Iovi, apud Nolam Augusto, sed certus procul urbe degere. Idem tradit Dio LVIII. limit. Cf. Suet. Tib. 39.

1452) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηνάτων πόλει] Tacitus Annal. IV. cp. 62.: M. Licinio, L. Calpurnio Coss. [a. U. c. 780. p. Chr. 27. Ol. CCI, 4.] ingentium bellorum cladem aequavit malum improvisum. Eius initium simul et finis extitit. Nam coepto apud Fidenam amphitheatro, Atilius quidam libertini generis, quo spectaculum gladiatorum celebraret, neque fundamenta per solidum subdidit, neque firmis nexibus ligneum compagem superstruxit: ut qui non ubiudantia pecunias, nec municipali ambitione, sed in sordida mercede id negotium quaevisisset. Adfluxere avidi talium imperitante Tiberio procul voluptatibus habiti, virile ac muliebre secus omnis aetas, ob propinquitatem loci effusius: unde gravior pestis fuit, conferta mole, deinde convulsa; dum ruit intus aut in exteriora effunditur: immensamque vim mortaliū, spectaculo intentos, aut qui circum adstabant, praecursum trahit, atque operit. . . . Quinquaginta hominum millia (cp. 63.) eo casu debilitata vel obtrita sunt. In numero caesorum a Tacito discrepant Orosius VII, 4 et Suetonius Tib. 40., qui XX hominum millia ruina illa amphitheatri Fidenatis perisse scribunt. Suetonius etiam tempus variat, Capreas Tiberium petitas iam habuisse dicens quum amphitheatrum illud conciderit. Id quod Tacitus (cp. 67.) ante Tiberii secessum collocat.

1453) Ἰουλία Ἀγνούστου ἔχγονος] Tacitus Ann. IV, 71: Per idem tempus [App. Iunio Silano, P. Siliio Nerva Coss. a. U. c. 781. incunte a. Chr. 28. Ol. CCI, 5.] Iulia mortem obiit, quam neptem Augustus, convictam adulterii, damnaverat proieceratque in insulam Trimerum, haud procul Apulis litoribus. Illic viginti

- p. 339 a. **ΟΛ. ΣΒ.** Ἐρμογένης Περγαμηνὸς στάδιον¹⁴⁵⁴).
 α. Τιβέριος διατάξατο μὴ ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τῶν καταψηφισθέντων τινὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς¹⁴⁵⁵). Λιβία, ἡ καὶ Ἰουλία, Τιβερίου μητέρα, ἐτελεύτησεν¹⁴⁵⁶).
 β. Τιβέριος ὀρχηστὰς τῆς τε Ῥώμης ἐξήλασε καὶ μηδαμῇ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε¹⁴⁵⁷).
 γ. Σηϊανὸς Δροῦσον, καὶ Λιουίλλαν τὴν αὐτοῦ γαμέτην φαρμάκῳ ἀνείλε¹⁴⁵⁸). Σηϊανὸς τυραννίδι ἐπιθέμενος πανόικει ἐξωλοθρεύθη¹⁴⁵⁹).
 δ. **ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ**¹⁴⁶⁰).

annis exilium toleravit, Augustae ope sustentata: quae florentes privignos cum per occultum subvertisset, misericordiam erga adstrictos palam ostentabat.

1454) Ἐρμογένης Περγαμηνός] Ex Africano apud Euseb. l. l., ubi tamen Περγαμηνός scriptum extare docent Anecdota Cramerii Par. Tom. II. p. 151.

1455) Τιβέριος διατάξατο μὴ ἀποθνήσκειν] Hoc senatusconsultum errore typographi aut ipsius Scaligeriani calami in hunc locum irrepsit. Factum enim est toto octennio ante hunc, in quo versamur, annum. Tacitus Ann. III, 51. T. Caesare IV., Iulio Druso II. Cass. a. U. c. 774. p. Chr. 21.: Igitur factum S. C., ne decreta patrum ante diem decimum ad aerarium deferrentur, idque vitae spatium illuminatis prorogaretur. Dio LVII, 20. sub iisdem Cass.: ὁ οὖν Τιβέριος . . . ἐπειμῆσά τε αὐτοῖς (τοῖς βουλευταῖς), καὶ δόγμα τι παραδοθῆναι ἐκέλευσε, μὴτ' ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὸν καταψηφισθέντα ὑπ' αὐτῶν, μὴτε τὸ γράμμα, τὸ ἐν' αὐτῷ γινόμενον, ἐς τὸ δημόσιον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἀποστέλλεσθαι. Idem hoc decretum etiam commemorat lib. LVIII, 27: ὅτι γε οὐκ ἐξῆν αὐτοῦς πρὸ τῶν δέκα ἡμερῶν ἀποθανεῖν Cf. Suet. Tib. 75.

1456) Λιβία ἡ καὶ Ἰουλία] Tacitus Ann. V, 1: Rubellio et Fusio Coss. [a. U. c. 782. p. Chr. 29. Ol. CCI, 4.] quorum utrique Geminus cognomentum erat, Julia Augusta mortem obiit, aetate extrema; nobilitatis

per Claudiam familiam, et adoptivae Liviolorum Iuliorumque clarissimae. Primum ei matrimonium et liberi fuerunt cum Tiberio Nerone, qui bello Perusino profugus, pace inter Sex. Pompeium ac triumviros pacta, in urbem rediit. Vixit Livia secundum alios LXXXII., secundum alios LXXXVI. annos. Plinius N. H. XIV, 6.: Julia Augusta LXXXII. annos vitae Pucino retulit acceptos, non alio vino usa. At Dio lib. LVIII, 2: ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ἡ Λιβία μετέλλασεν, ἐξ καὶ ὀδοθήκοντα ἔτη ζήσασα.

1457) Τιβέριος ὀρχηστὰς τῆς τε Ῥώμης] Hoc D. Haterio Agrippa, C. Sulpicio Galba a. U. c. 775. p. Chr. 22. Olymp. CC, 4. gestum enarrat Dio LVII, 21: τοὺς δὲ ὀρχηστὰς τῆς τε Ῥώμης ἐξήλασε (ὁ Τιβέριος), καὶ μηδαμῶς τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξεν, ὅτι τὰς τε γυναῖκας ᾗσχυρον, καὶ σιῶσις ἡγεῖρον. Tacitus vero Annal. IV, 14 extr. Iustringones C. Asinio, C. Antistio Coss. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC, 3. ex Italia expulsos esse testatur. Memorat rem etiam Suetonius Tiber. cap. 37. Scaliger igitur in tempore assignando octo, aut novem annorum metachronismum commisit.

1458) Σηϊανὸς Δροῦσον καὶ Λιουίλλαν] Drusus e Dionis lib. LVII, 22 testimonio D. Haterio Agrippa, C. Sulpicio Galba Coss. a. U. c. 775. p. Chr. 22. Olymp. CC, 4. hoc modo periiit: Σηϊανὸς ἐπὶ τε τῇ λογῇ καὶ ἐπὶ τῷ ἀξιώματι ἐπιρροαζήσας, τὰ τε ἄλλα ἐπὶ ἐπὶ ὀρχηστὸς ἦν, καὶ τέλος καὶ ἐπὶ τὸν Δροῦσον ἐτραπύτο. καὶ ποτε πρὸς αὐτῷ [τῷ Σηϊανῷ ὁ Δροῦσος] ἐπέτινε. [cf. Tacit. Annal. IV, 3. Dionem non recte intellexit Zonaras Annal. IX, 2. 549.] φοβηθεὶς τε ἐκ τούτου καὶ ἐκείνου καὶ τὸν Τιβέριον, καὶ ἑμὰ καὶ προσδοκίους, ἂν τὸν νεανίσκον ἐκποδὴν ποιήσῃται, καὶ τὸν γέροντα ὅσπερ μεταχειριεῖσθαι, φάρμακόν τι αὐτῷ διὰ τε τῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντων καὶ διὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἣν τινες Λιουίλλαν ὀνομάζουσιν, ἔδωκε. At insequenti anno, quo cum C. Asinio consul fuit C. Antistius, mortem Drusi assignat Tacitus Annal. IV, 8: Igitur Seianus, maturandum ratus, deligit venenum, quo paulatim inrepente, fortuitus morbus adsimularetur. Id Druso datum per Lygillum spadonem, ut octo post annos cognitum est. Scaliger igitur Drusi mortem ei immo ascripsisse videtur, quo qui eius auctor extitisset, apertum est. Aperuit autem hoc Apicata, Seiani uxor, quae libello, quo rem declaraverat, ad Tiberium misso sibi mortem intulit. Καὶ οὕτως, ait Dio LVIII, 11, ὁ Τιβέριος ἐντυχὼν τῷ βιβλίῳ, καὶ διελέξας τὰ γεγραμμένα, τοὺς τε ἄλλους πάντας καὶ τὴν Λιουίλλαν ἀπέκτεινεν, sese V., Seiano coss. a. U. c. 784. p. Chr. 31. Ol. CCII, 4.

1459) Σηϊανὸς τυραννίδι ἐπιθέμενος] L. Aelius Seianus, qui iam dudum Tiberio propter crescentem quotidie potestatem suspectus fuerat [Dio LVIII, 4.], illius iussu raptus in carcerem necatus, corpusque eius in Tiberium deiectum est, consule Tiberio V. solo i. e. 784. a. U. c. p. Chr. 31. Ol. CCII, 4., ut est in lapide Interamnate. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. MML. p. 188 a.

1460) ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ] Auctor Phlego ap. Syncellum p. 324 seq. Syncellus rursus sua sumpsit ab Eusebio Hieronymi ad Olymp. CCII, 3. Maii ad Olymp. CIII, 1. Cassiodorus Christum anno U. c. 784. p. Chr. 31. VIII. Kal. Apriles, proinde Olymp. CCII, 2., mortem passum esse refert. Cf. Orosius VII, 4. De verbis vid. Eusebius Scal. p. 78, 11: πάντα τὰ ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι σωτηρίου πάθους καὶ τῆς ζωοποιῶς ἀναστάσεως ἔτη ECAB. Cedrenus 161, 46: ἡμεῖς δὲ Εὐσέβιος, οὗτι τῷ αὐτῷ

ΟΛ. ΣΓ. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον¹⁴⁶¹).

α. Τιβέριος τό τε πρᾶγμα το κατὰ τὰ δανείσματα ἐμετρίασε, καὶ διςχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ὑπ' ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀποκεῖ τοῖς δεομένοις εἰς τρία ἔτη ἐκδανεισθῆναι¹⁴⁶²). Ἀσίνιον Γάλλον τῇ πατρῷα παρρησίᾳ ἀκαίρως χρησάμενον ὁ Τιβέριος ἀνέῤῃλε¹⁴⁶³).

β. Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ὑπατοὶ τὴν τῆς Τιβερίου ἀρχῆς δεκετηρίδα δευτέραν ἐώρτασαν¹⁴⁶⁴).

γ. Ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλυσεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ πυρὶ πολὺ πλείω περὶ τε τὸν ἵππόδρομον καὶ περὶ τὸν Ἀουεντῖνον διεφθάρη¹⁴⁶⁵). Ὁ Φοῖνιξ ὄρνεον ἐν Αἰγύπτῳ ὤφθη¹⁴⁶⁶).

δ.

ΟΛ. ΣΔ. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁴⁶⁷). Στράτις Ἀργεάτης πάλην παὶ παγκράτιον ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐτι παραβραβευόντων Ἀργείων τοὺς δυνάμενους¹⁴⁶⁸).

βαπτίζεται ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (συνωδὰ τῷ εὐαγγελίῳ) καὶ ἐν τῷ ἐτ' τὸ σωτήριον ἐπέστη πύθος ἐν ἔτει τοῦ κόσμου Εϋλθ'. Cf. Scal. Animadv. p. 185 a.

1461) Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1462) Τιβέριος τό τε πρᾶγμα το κατὰ τὰ δανείσματα ἐμετρίασε, καὶ διςχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστ' αὐτὰς ὑπ' ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀποκεῖ τοῖς δεομένοις εἰς τρία ἔτη ἐκδανεισθῆναι. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1463) Ἀσίνιον Γάλλον τῇ πατρῷα παρρησίᾳ] C. Asinius Gallus, qui ob importunam in dicendo libertatem Tiberii odium contraxerat, in vincula coniectus quum per triennium in carcere habitus esset, tandem supplicio afficitur Coss. Servio Gallo, Cornel. Sulla a. U. c. 786. p. Chr. 33. Olymp. CCII, 4. Auctor Dio LVIII, 23 extr. Cf. de πατρῷα Galli παρρησίᾳ eiusdem lib. LVII, 2. LVIII, 3.

1464) Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ὑπατοὶ τὴν τοῦ Τιβερίου δεκετηρίδα [sic Fr. Guil. Sturtius, qui tamen alii Dionis loco LVII, 24 propter ea, quae Lobeckius ad Phryn. Epimetr. p. 407 disputavit, δεκατηρίδα restituit] τὴν δευτέραν ἐώρτασαν. [οὕτω γὰρ αὐτήν, ἀλλ' οὐκ εἰκοσστηρίδα ἀνόμενον] ὥς καὶ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῷ (τῷ Τιβερίῳ) κατὰ τὸν Αὐγουστον διδόντες. τὴν τε οὖν ἐορτὴν ἡμὶς ἐποιεῖν καὶ ἐκολάζομετο. Spectatur mos celebrandi decennalia ab Augusto inductus, quamvis eius successores, non, ut Augustus, in decennium tantum, sed in perpetuum imperium essent auspicati. Cf. Dio p. 507 A. Fabric. Initium Tiberii numeratur ab eo tempore, quo Augustum excepit defunctum, a. U. c. 767. p. Chr. 14. Olymp. CXCVIII, 2. duobus Sextis Coss., proinde ut decennalia, quorum mentio fit ap. Dion. LVII, 24 init. a Scaligero omittitur, n. U. c. 777. p. Chr. 24. Cornelio Cethego et Visellio Varrone Coss. Ol. CC, 4, vicennalia autem a. U. c. 787. p. Chr. 34. Ol. CCIII, 2. L. Vitellio, Fabio Persico Coss. celebrata sint.

1465) Ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως] Idem auctor Cassius Dio lib. LVIII, 26 extr.: Σέξτον δὲ δὴ Παπινίου μετὰ Κύντιον Πλαντίον ὑπατείσαντος [a. U. c. 789. p. Chr. 36. Ol. CCIII, 4.], ὃ τε Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλυσεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ πυρὶ πολὺ πλείω περὶ τε τὸν ἵππόδρομον καὶ περὶ τὸν Ἀουεντῖνον διεφθάρη. ὥστε τὸν Τιβέριον διςχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τοῖς ζημιωθεῖσι τι ὑπ' αὐτοῦ δοῦναι. Idem testatur Tacitus Ann. VI, 45.

1466) Ὁ Φοῖνιξ ὄρνεον] Dio LVIII, 27 init.: εἰ δὲ τι καὶ τὰ Αἰγύπτια πρὸς τοὺς Ρωμαίους προσήκει, ὁ φοῖνιξ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ὤφθη, scil. quo Sex. Papinius, Q. Plautius consulatu fungebantur. Consentit cum Dione Plinius X. 2: Cornelius Palerianus phoenicem devolasse in Aegyptum tradidit Q. Plautio, Sex. Papinio Coss. Idem refert Solin. ep. 36. At Tacitus Ann. VI, 28 biennio prius factum tradit: Paulo Fabio, L. Vitellio Coss. post longum saeculorum ambitum avis Phoenix in Aegyptum venit. Cf. Zonar. Ann. XI, 3. p. 551.

1467) Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1468) Στράτις Ἀργεάτης] Ἀργεῖον pro Ἠλείον, quod infestari omnino non debebat, et Στράτις pro Στράτος de coniectura scripsit Scaliger. Cod. Euseb.: Στράτος Ἀργεάτης πάλην καὶ παγκράτιον, ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐτι παραβραβευόντων τῶν Ἠλείων τοὺς δυνάμενους. Sed verum victoris nomen est Νικόστρατος, uti nos docent Maii Armeniaca et Paus. V, 21, 5, quorum tamen alter quod eum septimam ab Hercule luctas et quinquertii palmam accepisse dicit, suo iure fecit, de quo ad Olymp. CXLII. diximus. Attamen mira profecto Eusebiani librarii fortuna fuit, ut quas syllabas [-νικος] Olymp. CCIV. victori [Νικόστρατος] praeripuerat, easdem athletae nomini, Ol. CXXXVIII. πάλην ὁμοῦ καὶ παγκρατίῳ coronati [Στράτων], affigeret. Praeterea Eusebius victorem nostrum Ἀργεάτην appellat. Et hoc falsum

- α. Τιβέριος ἐν Μισσηνῷ τῆς Καμπανίας νόσῳ μετέλλαξεν¹⁴⁶⁹). Ὁ Καλιγόλας Ἀντιόχῳ τε τοῦ Ἀντιόχου τὴν Κομμαγενήν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔσχε, καὶ προσέτι καὶ τὰ πέρα Θαλάσσια τῆς Κιλικίας δούς, καὶ Ἀγρίππαν τὸν τοῦ Ἡρώδου ἐκγονον λύσας τε (ὑπὸ γὰρ τοῦ Τιβερίου ἐδίδετο) καὶ τῇ τοῦ πάππου ἀρχῇ προστάξας τὸν ἀδελφόν, ἥ καὶ τὸν υἱὸν οὐχ ὅτι τῶν πατρῴων ἀπεστήρησεν ἀλλὰ καὶ κατέσφαξε¹⁴⁷⁰). Γάιος Ἀγρόστου ἥρωον ὠσίωσε¹⁴⁷¹). Γάιος ἔγχε Λολλίαν Πανλιναν αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μείμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαι αἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ¹⁴⁷²).
- β.
- γ. Γάιος τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δήμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀποδédωκε, καὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατοστῆς κατέλυσε¹⁴⁷³). Γάιος τὸ μεταξὺ τῶν Ποντιέων τε καὶ Βαυλῶν

est. Accurate de eius patria sic scribit Paus. l. l.: Νικόστρατος ἐκ τῶν ἐπὶ Θαλάσση Κιλικίων, οὐδὲν τοῖς Κελεῖν αὐτοῦ μετὼν, εἰ μὴ ὅσα τῷ λόγῳ. τοῦτον τὸν Νικόστρατον νήπιον παῖδα εἶναι ἐκ Πρωμνησσῶν λησται τῆς Φρυγῶν ἤρπασαν, οἰκίῳς ὄντι οὐκ ἀγνοῦς, κομισθέντι δὲ αὐτὸν ἐς Αἰγύπτου ὠνήσατο οὐσιζδῇ. Strabo XIV. p. 465 hanc urbem Αἰγύπτου appellat. Voluit igitur Eusebius manifesto Αἰγύπτου, quo sub nomine sine dubio se victorem rennuntiari passus et in fastos relatus ab Eleis est. Cf. Cors. F. A. IV. pag. 151 cum Kraus. Olymp. p. 336. Sed ne sic quidem sana omnia sunt. Pergit enim post Ἡρακλέους cod. Arn. interpres Venetus: „post quem nepos extitit ulterius ab Hercule usque ad nos, negligentibus Helienibus corona donare vel ipsos vi pollentes.“ Unde liquet, excidisse nonnulla in Graeco textu, quorum partem sic complet Niebuhr. Scriptt. philol. et hist. minor. p. 215: ἑστειρον δὲ οὐδὲις τοιοῦτος ἄφ' Ἡρακλέους μέχρι ἡμῶν ἐγένετο, παραβλαβρινόντων — hinc quae sequuntur perperam ab utroque cod. Haicani interprete intellecta ait. Cf. de Nicostrati robore Tacit. dial. de Oratt. cap. 10, Quint. II, 8, 14, Lucian. πῶς δὲ ἱστορίας συγγράμειν. §. 9.

1469) Τιβέριος ἐν Μισσηνῷ] Testis Dio lib. LVIII, 28 Cn. Proculo Pontio Nigrino Coss. a. U. c. 790. p. Chr. 37. Ol. CCIII, 4. CCIV, 1. ἔφθασε γὰρ ἐν Μισσηνῷ μεταλλάξας πρὶν τι αὐτῶν μῆσαι. . . . οὕτω δὲ μετέλλαξε τῇ ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ [εἰκοστῇ Zonar. Ann. XI, 3. 552. XVII. Kal. Aprilis: Suet. Tib. 73. et Tacit. Ann. VI, 50.] τοῦ Μαρτίου ἡμέρῃ. [rectius igitur Scaliger Ol. CCIII, 4. Tiberii mortem assignasset.] ἔβη δὲ ἐπὶ καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, καὶ μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας ἑννέα [Sic etiam Zonar. Annal. XI, 3. 552. Tiberii aetatem definit. Tacitus Ann. VI, 50 et Suet. Tib. 73. eum simpliciter anno aetatis LXXVIII. obisse tradunt], ἄφ' ὧν ἔτη μὲν δύο καὶ εἰκοσι, μῆνας δὲ ἐπὶ καὶ ἡμέρας ἐπὶ τετρακόρησι.

[Suffragatur Dion Zonar. l. l. Tertullianus contra Iud. cp. 8. pro ἡμέρας ἐπὶ dies XX. exhibet. Iosephus Antiqq. Iud. XVIII, 6, 10 c. Tiberium annos XXII. menses V. dies III. regnasse scribit].

1470) Καλιγόλας Ἀντιόχῳ — κατέσφαξε]. Hoc Cn. Proculo et Pontio Nigrino Coss. a. U. c. 790. 37. p. Chr. Olymp. CCIII, 4. CCIV, 1. gestum esse totidem verbis enarrat Dio lib. LIX, 8. Cf. Ios. Antiqq. Iud. XVIII, 8, 9, Philo in Flaccum p. 750, Euseb. Hieron. ad Olymp. CCIV, 1. Mai. Arn. ad Olymp. CCIV, 2.

Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 188 n. MMLIII. Qui vero a Caio Commagenem cum Ciliciae maritimis acceperat traditur Antiochus, filius est eius Antiochi, quem Pompeius, Syria provincia facta, in Commagene regnare iusserat Ol. CLXXIX, 1., quemque Augustus Romam accitum a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXIX, 2. occiderat. Dio LII, 43. Ceterum Caius restitutum Antiocho Commagenem iterum ademit, quam tamen Ol. CCV, 1. a. U. c. 794. p. Chr. 41. iterum recuperavit a Claudio. Dio LX, 8.

1471) Γάιος Ἀγρόστου ἥρωον] Auctor Dio LIX, 7 consulibus supra laudatis ἐκ δὲ τούτου τὸ ἥρωον τὸ τοῦ Ἀγρόστου ὠσίωσι, τὴν ἐπὶ τὴν ἀπολὴν ἐνδύς. Cf. Suet. Tib. cp. 47. Calig. a. 21.

1472) Γάιος ἔγχε Λολλίαν Πανλιναν] Hoc Dio LIX, cp. 12. totidem ferme verbis factum enarrat M. Aquillio Iuliano, P. Nonio Asprenate Coss., qui secundum eundem Dionem lib. LIX, 9 et Auctorem Chron. Pasch. Cn. Proculo et Pontio Nigrino Coss., Ol. CCIV, 4. a. U. c. 791. p. Chr. 38. in magistratu successerunt. Scaliger tamen in Eusebio Graeco p. 203 M. Iulianum et P. Nonium Coss. Ol. CCIV, 2. assignat, ante collocatis C. Caesare Caligula II. et L. Oprocio Caesariano, quos cum Auctore Chron. Pasch. postponit Dio. Cf. Interpr. ad Suet. Calig. cp. 17. Scaligerum hoc loco Dionis fastos amplexum esse manifestum est. Exponit rem etiam Euseb. Hieron. ad Olymp. CCIV, 3. Mai. Arn. ad Olymp. CCIV, 1. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 188 b. n. MMLIII.

1473) Γάιος τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δήμῳ] Testis est Dio, qui lib. LIX, cap. 9.: M. Iuliano P. Nonio Coss. ὅτι τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δήμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀποδédωκε, λύσας ὅσα περὶ αὐτῶν ὁ Τιβέριος ὥρισκε, καὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατοστῆς κατέλυσε. Cf. Suet. Calig. cap. 16. Scaliger igitur dissensionem [Cf. not. 1472.], quae de situ Consulatum M. Iuliani et P. Nonii est, sic indicavit, ut duarum, quae sub eorum magistratu factae sunt, rerum alteram Olymp. CCIV, 4., alterum Olymp. CCIV, 2. assignaret. De centesima haec addo: Instituta fuerat centesima rerum venalium post bella civilia, teste Tac. Annal. I, 78, quam a. U. c. 768. p. Chr. 15. deprecante populo Tiberius edixit, militare aera-

ἐγεφύρωσε¹⁴⁷⁴). Γάιος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς μοιχεύσας, εἴτα εἰς τὰς Ποντίας νή-
σους κατέθετο¹⁴⁷⁵).

δ. Γάιος ὑπὸ Χαιρέου ἀναιρεῖται¹⁴⁷⁶).

ΟΛ. ΣΕ. Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον¹⁴⁷⁷).

α. Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονάσαντας, ὥστε χαλεπὸν εἶναι ἄνευ ταρα-
χῆς αὐτοὺς τῆς πόλεως ἐξελάσαι τῷ, πατρίῳ νόμῳ συναθροίζεσθαι ἐκάλυσε¹⁴⁷⁸).
Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππῃ τῷ Παλαιστίνῃ συμπράξαντί οἱ τὴν ἡγεμονίαν τὴν τε p. 339 b.
ἀρχὴν προσεπηύξησε, καὶ τιμὰς ὑπατικὰς ἐνεῖμε, τῷ τε ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἡρώδῃ
τό τε στρατηγικὸν ἀξίωμα καὶ δυναστείαν τινὰ ἔδωκε¹⁴⁷⁹). Γάλβας ὁ Σουλπί-
κιος Χάττους ἐκράτησε, καὶ Πούπλιος Γαβίνιος* Μαυρουσίους νικήσας τὰ τε
ἄλλα εὐδοκίμησε καὶ ἀετὸν στρατιωτικόν, ὃς μόνος ἔτι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ
Οὐάρου συμφορᾶς ἦν, ἐκομίσαιτο¹⁴⁸⁰).

β. Κλαύδιος τοὺς Λυκίους στασιάσαντας, ὡς καὶ Ῥωμαίων τινὰς ἀποκτεῖναι, ἐδου-
λώσατό τε καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νόμον ἐσέγραψεν¹⁴⁸¹).

γ. Κλαύδιος τὴν Βρετανίαν διὰ Πλαυτίου παρεστήσατο· καὶ δὴ καὶ Βρετανικοὺς
αὐτὸς τε καὶ ὁ υἱὸς ἐκλήθησαν¹⁴⁸²).

rium eo subsidio niti. Tacit. l. l. Receptae tamen post Archelai mortem Cappadociae a. U. c. 770. Chr. 17. fructibus levare posse centesimae vectigal ratus, ducentesimam in posterum statuit. Tacitus Annal. II, 42. Quum autem innox Tiberius ad pecuniam fieret attentior, a. U. c. 784. 31. p. Chr. post Seiani mortem pro ducentesima centesimam reduxit. Testis Dio LVIII, 16. Tacet id Tacitus, credo cum Lipsio, quia omnis ea historia extincta. Hanc igitur centesimam pœuitus sustulit Caligula, uti verbis laudatis auctor est Dio. Sed Suet. Calig. cp. 16.: Ducentesimum auctionum Italiae remisit. Verum ibi dudum Cod. Lislacii centesimam restituit doctissimus Is. Casaubonus, Comm. ed. Wolf. Tom. IV. p. 82, quod nec in ducentesimam mutare Ernestus, nec mutatum recipere Wolfius debebat.

1474) Γάιος τὸ μεταξὺ] Testis Dio, qui LIX. cp. 17. Caio II., Lucio Apronio ex ipsius sententia Ol. CCIV, 3., a. U. c. 792. Coss.: Γάιος δὲ ἐκείνης μὲν τῆς πομπῆς οὐδὲν προετίμησεν (οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μέγα τι ἐνόμιζεν εἶναι, ἵππων δὲ ἡπείρου διελύσαι) διὰ δὲ τῆς θαλάσσης τρόπον τινὰ διήπνέουσαι ἐπεθύμησε, γεφυρώσας τὸ μεταξὺ τῶν τε Ποντικῶν καὶ τῶν Βυλίων.

1475) Γάιος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς] Tradit Dio LIX. cp. 22. Coss. supra laudatis: τὰς τε ἀδελφὰς, ἐπὶ τῇ συνουσίᾳ αὐτοῦ ἐς τὰς ποντίας νήσους διέθετο, πολλὰ περὶ αὐτῶν καὶ ἀσεβῆ καὶ ἀσελγῆ τῷ συνεδρίῳ γράψας. Cf. Suet. Calig. cp. 15., Eutrop. VII, 12, Oros. VII, 5, Aurel. Vict. de Vitt. et Morr. imper. Roman. III.

1476) Γάιος ὑπὸ Χαιρέου] Caius a Chaerea sese IV., Cn. Sentio Coss. Olympiad. CCIV, 4. a. U. c. 794. p. Chr. 41. IX. Kal. Febr. [proinde Olymp. CCIV, 4.] postquam triennio et decem mensibus diebusque octo imperavit (Suet. Calig. 58. 59.) occisus est. Auctor Dio LIX, 29. Alii Caligulae regni menses diesque aliter definiunt, de quibus cf. Io. Fabric. ad Dion. l. l.

1477) Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς] Africanus ap. Euseb. l. l. tradit.

1478) Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονάσαντας] Testatur Dio, qui lib. LX, 6. Q. Pomponio Secundo Gaio IV. Caesari suffecto, Cn. Sentio Saturnino Ol. CCV, 1. Coss. τοὺς τε Ἰουδαίους, inquit, πλεονάσαντας αὐθις, ὥστε χαλεπῶς ἂν ἄνευ ταραχῆς, ἀπὸ τοῦ ὄχλου σῶν, τῆς πόλεως ἐλκθῆναι, οὐκ ἐξήλασε μὲν, τῷ δὲ δὴ πατρίῳ νόμῳ βίῃ χρημένους ἐκέλευσε μὴ συναθροίζεσθαι. Suet. Claud. cp. 25. de eadem re loquens: Iudaeos, ait, impulsore Chresto assidue tumultuantes Roma expulit.

1479) Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππῃ τῷ Παλαιστίνῃ] Hoc Coss. iisdem factum esse totidem fere verbis tradit Dio LX, 7. Cf. Josephi. Antiq. Iud. XIX, 14.

1480) Γάλβας ὁ Σουλπίκιος] Auctor Dio, LX, 8: καίτοι καὶ τοῦτω τῷ ἔτι [i. e. Q. Pomponio Secundo, Cn. Sentio Saturnino Coss. Ol. CCIV, 4. CCV, 1.] δὲ τε Γάλβας ὁ Σουλπίκιος Χάττους ἐκράτησε, καὶ Ποῦπλιος Γαοῦθιος Μαυρουσίους νικήσας, τὰ τε ἄλλα εὐδοκίμησε, καὶ ἀετὸν στρατιωτικόν (ὃς μόνος ἔτι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν· cf. ad Ol. CXCIX, 1.) ἐκομίσαιτο. Μαυρουσίους, quod Scaliger corruptum ratus asterisco notavit, mutavit in Καύχους Leunclavius, propter Suet. Claud. cp. 24., Χειροίσκους coniecit Palmer. Exercitt. ad Scriptt. Gr. p. 265, suffragante Tac. Ann. XII, 28, Μάρσους Io. Fabric. ad Dion. l. l. innuente eodem Tacit. II, 25.

1481) Κλαύδιος τοὺς Λυκίους στασιάσαντας] Auctor Dio, qui lib. LX, 17. Claudio III. L. Vitellio II. Coss. a. U. c. 796. p. Chr. 43. ineunte, Ol. CCV, 3. τοὺς τε, inquit, Λυκίους στασιάσαντας κτλ. ut supra. Cf. Suet. Claud. cp. 25.

1482) Κλαύδιος τὴν Βρετανίαν] Testatur Dio LX. cp. 21., Claudium cum L. Vitellio II. consulem tertium postquam Britannorum partem vicerit reliquosque A. Plautio subigendos mandarit, Romam conten-

δ. Κλαύδιος τὰ Βρεταννικὰ ἐπινίκια κατήγαγε¹⁴⁸³). Κλαύδιος Μάρκω Ἰουλίω Κοττίω τὴν πατρῴαν ἀρχήν, ἣν ἐπὶ τῶν Ἀλπειων τῶν ὁμωνύμων εἶχε, προσεπήρξησε, βασιλέα αὐτὸν τότε πρῶτον ὀνομάσας¹⁴⁸⁴). Κλαύδιος τῶν Ῥοδίων τὴν ἐλευθερίαν ἀφείλετο, ὅτι Ῥωμαίων τινὰς ἀνεσχολόπισαν¹⁴⁸⁵).

ΟΛ. ΣΖ. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον¹⁴⁸⁶).

α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ¹⁴⁸⁷). Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη¹⁴⁸⁸). Ἥλιος ἐξέλειψε¹⁴⁸⁹).

β. Παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ ἀνεγάνη νησιδίον τι οὐκ ὄν πρότερον¹⁴⁹⁰).

γ. Δομίτιος Κορβούλων διετάφρευσε πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τε Ῥήνου καὶ τοῦ Μόσου σταδίου ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ πλημμυρίδι ἀναρρόντες πελαγίζωσιν¹⁴⁹¹).

δ. Μεσσαλίνης, καὶ τοῦ αὐτὴν μοιχεύσαντος Σιλίου γόνος¹⁴⁹²).

ΟΛ. ΣΖ. Ἀθηνόδωρος Αἰγινεύς στάδιον¹⁴⁹³).

disse, Magno et Silano praemissis victoriae nuntiis. (cp. 22.) *Μαδοῦσα δ' ἡ γερούσια τὰ κατεργασμένα, Βρεταννικὸν τε αὐτὸν ἐπεκάλεσε, καὶ τὰ ἐπινίκια αὐτῷ πέμψαι ἔδωκε . . . τῷ τε νικῶντι αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἱππωνμίαν ἐπέδισαν, ὥστε καὶ κυρίως τὸν Βρεταννικὸν ὀνομασθῆναι.* Cf. Suet. Claud. cp. 17.

1483) Κλαύδιος τὰ Βρεταννικὰ ἐπινίκια] Tradit Dio LX. cp. 23. his verbis: *Τῆς μὲν οὖν Βρεταντίας οὕτω τότε εἰλὼν τινά. μετὰ δὲ ταῦτα, Γαῖον τε Κρίσπον* [sic Inscr. ap. Gruter. p. 1041. n. 10. et Chron. Pasch. p. 232 C. C. Vibium Crispinum appellat Almeloveen. Fast. Consul. p. 118 ad a. U. c. 797. L. Quinctium pro C. Vibio ponit Cuperus in Epist. consul. supr. p. 36 n. 15.] *τὸ δεύτερον καὶ Τίτου Στατίλιον* [sic Almeloveen. l. l. Cuperus vero l. l. et Pag. T. l. p. 38 ponunt M. pro T.] *ὑπατεινόντων* [a. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV, 4.], *ἐλθὲ τε ἐς τὴν Ῥώμην ὁ Κλαύδιος, ἐξ ἡμέρας ἀποδημίσας (ἀφ' ὧν ἐκκαίδεκα μόνας ἐν τῇ Βρεταννίᾳ ἡμέρας ἐποίησε) καὶ τὰ νικητήρια ἐπέμψι, τὰ τε ἄλλα κατὰ τὸ νομιζόμενον πράξας, καὶ τοῖς ἀναβασμοῦς τοῖς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τοῖς γόνασιν ἀναβὰς, ἀνατερόντων αὐτὸν τῶν γαμβρῶν ἐκατέρωθεν.* Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCV, 4.: *Claudius de Britanniiis triumphavit.* Quae verba ad Olymp. CCVI, 1. protrahunt Maii Armeniaca coll. Sync. pag. 332 C. Cf. Suet. Claud. cp. 17 et Cassiod. p. 444. ed. Paris. a. 1589. ad Crispini et Tauri Consul.

1484) Κλαύδιος Μάρκω Ἰουλίω Κοττίω] Hoc totidem verbis testatur Dio LX. cp. 24. ad a. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV, 4.

1485) Κλαύδιος τῶν Ῥοδίων τὴν ἐλευθερίαν] Hoc quoque Dio l. l. eidem anno assignat.

1486) Οὐαλέριος Μιτυληναῖος] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l.

1487) Ἀντίπατρος] Archon fuit Athenis Ol. CCVI, 1. Auctore Phlegonte Mirabli. cp. 6.

1488) Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη] Refert idem Phlegon l. l.: *καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ ποταμῷ ἐγένετο ἀνδρόγυνος, ἄρχοντας Ἀθήνησι Ἀντιπάτρου, ὑπατεινόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκων Βικινίου καὶ Τίτου Στατίλιου Ταύρου τοῦ Κουρβιλίου ἐπικληθέντος* i. e. a. U. c. 798. p. Chr. 45. Olymp. CCV, 4.

1489) Ἥλιος ἐξέλειψε] Sol ipsis Claudii nataliciis i. e. Kal. Augustis (Suet. Claud. cap. 2.) defecit M. Vinicio II. T. Statilio Fauro Coss. Auctor Dio LX, 26. Cf. de hac solis eclipsi Petavii Doctrin. Tempp. XI. cp. 9. et Scal. Emend. Tempp. V. p. 466.

1490) Παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ] Hoc C. Valerio Asiatico II., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 799. p. Chr. 46. Ol. CCVI, 4. contigisse auctor est Seneca Quaestt. Nat. II, 26. VI, 21. Verba Scaliger a Dione sumpsit, qui rem anno insequenti, quo Claudius Caesar IV., et L. Vitellius III. consulatu functi sunt, assignans lib. LX, 29. *ἀνεγάνη δὲ, inquit, καὶ νησιδίον τι ἐν τῷ ἔτι τούτῳ παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ, οὐκ ὄν πρότερον.* Eusebius Hieronymi Ol. CCV, 4., Maii Olymp. CCVI, 2. *Insulam istam emerxisse e mari tradit.* Vid. Syncell. p. 333 B. et Cassiodorus coll. Scal. Animadv. ad Euseb. MMLX. p. 191 a., Casaub. ad Strab. I, 57., Io. Fabric. ad Dion. l. l., Palmer. ad Plin. H. N. II, 89. et IV, 23.

1491) Δομίτιος Κορβούλων] Testis est Dio LX, 30 extr. Claudio Caesare IV. L. Vitellio III. Coss. a. U. c. 800. p. Chr. 47. Ol. CCVI, 4.: *πιστευθεὶς δὲ (ὁ Γναῖος Δομίτιος Κορβούλων) πάλιν τὸ σιγάτευμα, καὶ οὐδὲν ἥτιον ἔσχε αὐτό, καὶ ἡμεῖς γε εἰρήνην, διετάφρευσε δὲ αὐτῶν πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τε Ῥήνου καὶ τοῦ Μόσου, σταδίου ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ πλημμυρίδι ἀναρρόντες πελαγίζωσιν.* Tacitus Ann. XI. cp. 20. rem anno antecedenti ascribit.

1492) Μεσσαλίνης καὶ τοῦ αὐτὴν μοιχεύσαντος] Valeria Messalina, Claudii uxor, libidinosissima mulier, quum tanquam furibunda Caio Silio nupsisset, a Claudio interfecta est A. Vitellio, L. Vipsanio Poplicola Coss. a. U. c. 801. p. Chr. 48. Ol. CCVI, 4. Auctores Dio LX, 31, Tacitus Annal. XI, 27 sqq. 37. 38, Suetonius Claud. cp. 39. Cf. Zon. Ann. XI. cp. 9. p. 563. De Silio, eodem anno cum aliis nobilioribus interfecto, testis est Tac. Annal. XI, 35.

1493) Ἀθηνόδωρος Αἰγινεύς] Africanus ap. Euseb. l. l.

α. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ¹⁴⁹⁴). Ἐν Ῥώμῃ Θεράπαινα ἀπεκύησε πύθχον¹⁴⁹⁵). Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππιναν ἔγημε τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέρωνος μητέρα¹⁴⁹⁶). Σενεκάς Νέρωνι διδάσκαλος ἐδόθη¹⁴⁹⁷). Κλαύδιος τὸν Ἀγριππίνης υἱὸν Νέρωνα εἰσεποίησατο¹⁴⁹⁸).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΗ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεύς σιάδιον τὸ δεύτερον¹⁴⁹⁹).

α. ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ¹⁵⁰⁰). Ἐν Μηουανία πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη¹⁵⁰¹).

β. Ἀστὴρ κομήτης ἐφαντάσθη¹⁵⁰²). Κλαύδιος ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης ἐπιβουλευθεὶς φαρμάκῳ μετήλλαξε¹⁵⁰³).

γ.

δ. ΚΟΝΩΝ¹⁵⁰⁴). Ἐν Γερμανία ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὅς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκία, δοῦλος στρατιώτου ἔτεκεν¹⁵⁰⁵).

1494) Δεινόφιλος] Archon Athenis Ol. CCVII, 1. ex Phlegonte Mirabll. cp. 22. Cf. not. seq.

1495) Ἐν Ῥώμῃ Θεράπαινα] Tradit Phlegon l. 1.: ἐγένετο σημεῖον παράδοξον ἐπὶ Ῥώμῃς, ἀρχόντος Ἀθηνῆσι Δεινοφίλου, ὑπατιόντων ἐν Ῥώμῃ Κοίντου Οὐρατίου [Οὐραννίου corr. Meurs. Βερυνίου exhibet Scal. ad Eus. Olymp. CCVII, 1.] καὶ Γναίου [Γαίου emend. Meursio] Πομπηίου Γάλλου. Ραικίου γὰρ Ταύρου, ἀνδρὸς στρατηγικοῦ, τῆς γυναικὸς Θεράπαινα τῶν τετιμημένων ἀπεκύησε πύθχον.

Atqui Q. Verannius Nepos, C. Pompeius Longinus Gallus a. U. c. 802. p. Chr. 49. Ol. CCVI, 4. CCVII, 1. summum Romae magistratum gesserunt. Posteriori igitur anni semestri factum posuit Scaliger.

1496) Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππιναν] Testis Dio LX. cp. 31. καὶ μετ' ὀλίγον [i. e. paullo post neccatam Messalinam] τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππιναν ἔγημε, τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέρωνος ἐπονομασθέντος μητέρα. Id quo anno factum sit, quin non satis ex mutilo Dionis textu cognoscatur, discimus a Tacito, qui Annal. XII, 5 rem ad Cn. Pompeii et Q. Veranii [Veranii: Fast. Capit.] consulatum referendam innuit. Cf. Zon. Ann. lib. XI, 10. p. 564, qui tamen matrimonium illud a Claudio cum Agrippina initum anno antecedenti, quo cum L. Vipsanio consulatum gessit A. Vitellius, ascribi velle videtur.

1497) Σενεκάς Νέρωνι διδάσκαλος] L. Annaeus Seneca ab exilio, quo Q. Pomponio Secundo, Cn. Sentio Coss. a. U. c. 794. p. Chr. 41. Ol. CCIV, 4. CCV, 1. a. Valeria Messalina multatus fuerat [cf. Dio LX, 8.]

post eius mortem, C. Pompeio, Q. Verannio Coss., commendante Agrippina, Romam revocatus ac praetura ornatus, Neroni magister datur, auctore Tacit. Annal. XII, 8. Cf. Dio LX, 32.

1498) Κλαύδιος τὸν Ἀγριππίνης υἱὸν] Auctor Dio lib. LX. cp. 33.: ὅποτε δὲ ὁ Κλαύδιος τὸν Νέρωνα τὸν υἱὸν αὐτῆς (τῆς Ἀγριππίνης) εἰσεποίησατο κτλ.: quam ipsam Neronis adoptionem Pallantis libertini auctoritate Claudium festinasse C. Antistio, M. Suilio Rufo Serviliano Coss. a. U. c. 803. p. Chr. 50. Ol. CCVII, 1., testis est Tacitus Ann. XII, 25. Cf. Suet. Claud. cp. 27.

1499) Ἀθηνόδωρος Αἰγιεύς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. 1.

1500) Διονυσόδωρος] Praeturae gessit Athenis, quo anno Romae Consules fuerunt D. Iunius Silanus, Q. Haterius Antoninus a. U. c. 806. p. Chr. 53. Ol. CCVII, 4. CCVIII, 1. Testatur Phlegon de Mirabll. cp. 7.

Cf. Corp. Inscr. n. 267. Vol. I. p. 369.

1501) Ἐν Μηουανία πόλει τῆς Ἰταλίας] Auctor idem Phlegon l. 1.

1502) Ἀστὴρ κομήτης ἐφαντάσθη] Stella crinita, testibus Dione LX. cp. 35. et Suetonio Claud. cp. 46., in praesagiis mortis Claudii fuit. Qui quum, ut statim videbimus, M. Asinio Marcello, M. Acilio Aviola Coss. a. U. c. 807. p. Chr. 54. Olymp. CCVIII, 2. defunctus esset, cometam quoque eodem anno visum esse coniecit Scaliger. Meminerunt eius etiam Seneca Nat. Quaest. VII, 6. 17. item 21 et 29. ac Plinius N. H. II, 25.

1503) Κλαύδιος ὑπὸ Ἀγριππίνης] Claudius Caesar M. Asinio Marcello, M. Acilio Aviola a. U. c. 807. p. Chr. 54. Coss. III. Id. Octobr. Olymp. CCVIII, 2. quum annos vixisset LXIII., imperasset XIII, mensesque praeterea VIII. dies XX., boletis venenatis ab Agrippina interfectus est, teste Dione LX, 34. Cf. Suet. Claud. cp. 45. et Tac. Ann. XII, 65 sq. Recte igitur Eusebius Hieronymi Claudii regum terminat Olymp. CCVIII, 2, a quo unius anni metachronismo discedunt Maii Armeniaca.

1504) Κόνων] Athenis Archon fuit, quo anno Romae Coss. erant Q. Volusius Saturninus, et P. Cornelius Scipio l. e. a. U. c. 809. p. Chr. 56. Ol. CCVIII, 1. Testis Phlegon Mirabll. cp. 27.

1505) Ἐν Γερμανία ἐν τῷ στρατῷ] Hoc Conone Archonte contigisse idem auctor est Phlegon l. 1.

ΟΛ. ΣΘ. Καλλικλῆς Σιδώνιος στάδιον¹⁵⁰⁶).

p. 340 a.

α.

β. Κορβούλων τὰ Ἀρτάξια τῆς Ἀρμενίας μητρόπολιν ἀκονιτὶ καταλαβὼν κατέσκαψεν· ἃ ὀλίγοις ὕστερον ἔτεσι Τηριδάτης ἀνοικοδομήσας Νερώνεια ἐκάλεσε. Κορβούλων Τιγρανόκερτα ἔλαβεν ἐθελούσια· καὶ τὸν Οὐολόγαισον, καίτοι φοβερὸν ὄντα, εἰς διαλλαγὰς τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἀρμοζούσας κατήγαγεν¹⁵⁰⁷.
 γ. Νέρων τὴν μητέρα Ἀγριππίναν ἀπέκτεινεν¹⁵⁰⁸. Ἥλιος σύμπας ἐξέλειπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ὁφθῆναι¹⁵⁰⁹. Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης σκηπτὸς ἔπεσε¹⁵¹⁰.
 δ.

ΟΛ. ΣΙ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον τὸ τρίτον¹⁵¹¹).

α. ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ¹⁵¹²). Παιδίον τετρακέφαλον ἐγεννήθη¹⁵¹³). Ἐν Βρετανίᾳ δύο

1506) Καλλικλῆς Σιδώνιος] Refert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 44.

1507) Κορβούλων τὰ Ἀρτάξια τῆς Ἀρμενίας] Dio LXII, 20: Οὗτος οὖν ὁ Κορβούλων ἀκονιτὶ τὰ Ἀρτάξια λαβὼν, τὴν πόλιν κατέσκαψε. πρῶτας δὲ τοῦτο, πρὸς τὰ Τιγρανόκερτα ἤλασι, πύσης μὲν τῆς τῶν ἐνδιόντων σφᾶς χώρας φειδόμενος, πάντα δὲ τὰ τῶν ἀνδισταμένων πορθῶν· καὶ ἔλαβε καὶ ἐκίνα ἐθελούσια. ἄλλα τε ἐπραξε λυμπρὰ καὶ ἐπίδοξιν, ἐφ' οἷς καὶ τὸν Οὐολόγαισον, καίτοι φοβερὸν ὄντα, εἰς διαλλαγὰς ἀρμοζούσας τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἐπηγάγετο. Accuratiores de expugnatis a Corbulone Artaxatis docet Tacitus Annal. XIII. cp. 34. Vologesem scilicet, pulso Rhadamisto (cp. 6.), Tiridati fratri Armeniam dedisse. At Corbulonem tuendae Armeniae a Nerone praefectum Nerone Claudio Caesare III., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 811. p. Chr. 58. Ol. CCIX, 4. caput gentis Artaxata ad Araxem sita aggressum (cp. 39.) cepisse et incendisse (cp. 41.): Artaxatis autem deletis Tigranocerta eodem aut insequenti anno excidisse. Cf. id. ibid. XIV, 23. Instaurata denique sunt Artaxata Neroniaque cognominata a Teridate fratre Vologaesii Parthii, Armeniae rege, C. Suetonii Paullino, L. Pontio Telesino Coss. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 4. Auctor Dio lib. LXIII, 7: ὁ μὲν δὲ Τηριδάτης τὰ Ἀρτάξια ἀνοικοδομήσας Νιρώνεια προσηγόρεισεν.

1508) Νέρων τὴν μητέρα Ἀγριππίνην] Nero matrem suam Agrippinam interfecit C. Vipstano (Vipsanio) Aproniano (Apronio), C. (L.) Fonteio Capitone Coss. i. e. a. U. c. 812. p. Chr. 59. Ol. CCIX, 4., id quod testantur Tacitus Ann. XIV. exord. et Dio LXI, 13. Quum vero secundum Suetonium Ner. cap. 34. Agrippinae caedes in Quinquatruum tempus i. e. d. XIV. Kal. April. incidat, rectius eam ad Ol. CCIX, 2. ascripsisset Scaliger. Praeivit Scaligero errorem Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCIX, 3.: Nero Agrippinam matrem suam, et sororem patris interfecit. Sed maius est peccatum Maii Armeniacorum, quae utriusque obitum Olymp. CCVIII, 4. assignant. Ex Eusebio hausit Syncellus p. 336 C.

1509) Ἥλιος σύμπας ἐξέλειπεν] Dio lib. LXI. cp. 16.: ὁ μὲντοι ἥλιος σύμπας ἐν μέσαις ταῖς θυσίαις ταῖς ἐπὶ τῇ Ἀγριππίνῃ κατὰ τὸ ψήφισμα γενομένης ἐξέλειπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐκθῆναι (ἐκφανῆναι Leunclav.). Meminit huius eclipseos praeter Tacitum Annal. XIV, 12 ad a. U. c. 812. etiam Plinius N. H. II, 70 his verbis: Solis defectum Vipsanio et Fonteio Coss. factum pridie Calendas Maias [a. U. c. 812. p. Chr. 59., sed Olymp. CCIX. anno potius 2.] Campania hora diei inter septimam et octavam sensit. Corbulo dux in Armenia inter horam dei decimam et undecimam prodidit visum, circuitu globi aliiis delegente et obscurante. Confirmat tempus Eusebius Hieronymi: Olymp. CCIX, 2. Terrae motus Romae et solis defectio. Sed secundum Philostrati rationes vit. Apoll. IV, 43 p. 183 coll. 40. visa est illa eclipsis Telesino Cos., i. e. n. U. c. 819. p. Chr. 66., quo nihil vanius esse dicit Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 195 a. Consule de hac solis defectione Petavii Doctr. Tempp., qui eam licet satis magnam, totalem tamen nun fuisse annotat. Add. Scal. Emend. Tempp. V. p. 468.

1510) Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης] Hoc Tacitus Ann. XIV. cp. 22. Claudio Nerone IV., Cornelio Cosso Lentulo Coss. a. U. c. 813. Ol. CCIX, 4. accidisse refert, narrans ille, in quinquennali ludicro ad morem Graeci certaminis Romae instituto, cometem, quem et Senec. Quaest. Nat. VII, 6, 17, 21 visum per semestrem tradit, effulsisse, Neronisque apud Simbruvina stagna discumbentis mensam atque dapes fulmine disiectas esse: quod quia in finibus Tiburtum acciderit, rumorem populi fuisse, Rubellium Plautum, cui paterina inde origo, deum numine imperio destinari. Dio LXI, 16, sicut et Philostr. vit. Apollon. lib. IV. p. 184, fulmen hoc cum solis defectione modo memorata coniungens, ad a. U. c. 812. p. Chr. 59. Olymp. CCIX, 4. refert. Meminit Eusebius Hieronymi, sed ad Olymp. CCX, 2.: Ante mensam Neronis fulmen cecidit, adeoque ad Olymp. CCX, 4. Maii Armeniaca coll. Syncell. p. 336 C. Vid. Tzet. Chil. III. Hist. 60. v. 953.

1511) Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς] Refert Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 44, ubi pro τὸ δεύτερον reponendum esse τὸ τρίτον recte vidit Scaliger. Prorsus omittit τὸ δεύτερον Interpr. Armen. ap. Auch. P. I. p. 308.

1512) Θρασύλλος] Archon Atheniensium Ol. CCX, 1. ex Phlegonte Mirabh. cp. 20. Cf. not. inseq.

1513) Παιδίον τετρακέφαλον] Auctor Phlegon l. I.: παιδίον πρὸς Νέρωνα ἐκοιμήθη τετρακέφαλον, ἀνάλογα ἔχον καὶ τὰ ἄλλα μέλη, ἄρχοντας Ἀθήνησι Θρασίλλου, ὑπατερόντων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου [Γαίου rescribente Meursio] Πιτρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ [Τουρπιλιανοῦ corr. Meurs.] καὶ Κισσινίου Πίττου [Παί-

πόλεις ἐξεπορθήθησαν, καὶ μυριάδος ὀκτὼ τῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμά-
χων αὐτῶν ἀνηρεύθησαν· καὶ ἡ νῆσος τῶν Ῥωμαίων ἡλλωτριώθη¹⁵¹⁴).

β. Νέρων τὴν γαμετὴν Ὀκταβίαν ἀπέκτεινε¹⁵¹⁵).

γ. Νέρων Ῥώμην ἐνέπρησε¹⁵¹⁶).

δ.

ΟΑ. ΣΙΑ. Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς ἐν ἀνδράσι παγκράτιον¹⁵¹⁷). ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα
ἀναβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρουσίαν προσέταξεν ὁ Νέ-
ρων¹⁵¹⁸). αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρῆται μόνη πασῶν ἡ Ὀλυμ-
πιάς¹⁵¹⁹).

α. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ¹⁵²⁰). Ἐπὶ Ῥώμης Κορνηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ παιδίον
ἔειπε κεφαλὴν ἔχον Ἀνούβιδος¹⁵²¹). Σενεκᾶς τὰς φλέβας ἐντεμὼν ἐτελεύτη-
σεν¹⁵²²). Ἀστὴρ κομήτης ἐφάνη¹⁵²³).

του einend. Meurs.] i. e. Ol. CCIX, 4. a. U. c. 814. p. Chr. 61., quo anno C. Caesonium Paetum et C. Petronium Turpilianum Romae consulu functos esse constat.

1514) Ἐν Βρετανίᾳ δύο πόλεις] Dio lib. LXII. init.: Ἐν ᾗ δὲ ταῦτα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπαύετο, πάθος ἐν Βρετανίᾳ διὸν συνήρχθη· δύο τε γὰρ πόλεις (Camalodunum colonia, et Verolaminum municipium ex Tac. Ann. XIV, 31) ἐπορθήθησαν, καὶ μυριάδες ὀκτὼ τῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἐφθά-
ρησαν, ἡ τε νῆσος ἡλλωτριώθη: quae clades, tradente Tacito XIV, 29, in Britannia accepta est Caesonio Paeto, Petronio. Coss. a. U. c. 814. p. Chr. 61. Ol. CCIX, 4. Cf. Suet. Ner. cp. 39.

1515) Νέρων τὴν γαμετὴν] Nero Octaviam, primo ut sterilem dimissam, mox propter obiectum ei adulterium in Campaniam addita militari custodia pulsam [V. Tac. Ann. XIV, 60 et Suet. Ner. 35.], deinde ob indignationem plebis magna cum laetitia eius revocata, tum sub specie adulterii cum Aniceto, classi apud Misenum praefecto, exerciti Pandataria insula clausam [V. Tacit. Ann. XIV, 62—63.], tandem mori iussit P. Mario Celso, L. Asinio Gallo Coss. a. U. c. 815. p. Chr. 62. Ol. CCX, 3. Octavia igitur, exsolutis venis, praeservidi balnei vapore mortem sibi conscivit. Testis Tacitus Annal. XIV, 60 seq. Cf. Dio LXII, 13 et Zon. Ann. lib. XI. p. 569 sqq. Errat igitur Eusebius, qui Octaviae mortem sec. Hieronymum Olymp. CCXI, 3., secundum Maii Armen. Olymp. CCXI, 1. assignat.

1516) Νέρων Ῥώμην ἐνέπρησε] Nero Romam incendit, Illi interea excidium cantans ad citharam. Experta hanc cladem Urbs est C. Lecanio Basso, M. Licinio Crasso Coss. n. U. c. 817. p. Chr. 64. Orta est, ut nonnulli tradunt, d. XIV. Kal. Sextil. eadem, qua Senones quondam captam Romam inflammaverant, demumque sexta die apud imas Esquilias finem sumpsit. Testis Tacitus Ann. XV. cpp. 38. 40. 41. coll. Dion. LXII, 16 sq., Suet. Ner. cp. 38., Cassiodoro. Rectius igitur Romae incendium Olymp. CCX, 4. ascripsisset Scaliger. Quem ipsum annum confirmat Hieronymus: Olymp. CCX, 4.: Nero ut similitudinem Troiae ardentis inspiceret, plurimam partem Romanae urbis incendit.

1517) Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς] De Xenodami Anticyrensis victoria pancratio parta testis est Pausanias X, 36, 4, cuius verba, quum non libera sint ab omni difficultate, ascribam. Φησὶ δὲ ἐν αὐτῷ τὸ ἐπίγραμμα, Ξενόδαμον παγκρατιαστὴν Ἀντικυρεὺς ἐν ἀνδράσιν Ὀλυμπικὴν ἀντιρῆσθαι νίκην. εἰ δὲ ἀληθεῖς τὸ ἐπίγραμμα, Ὀλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μετὰ δέκῃ καὶ διακοσίᾳ φέροντο ἂν τὸν κότινον ὁ Ξενόδαμος εἰληφώς· αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρῆται μόνη πασῶν ἡ Ὀλυμπιάς, i. e. ὣν ἔδεισαν αὐτοὶ οἱ Ἡεῖοι. Omiserunt enim Elei praeter illam etiam alias Olympiades, v. c. VIII. XXXIV. CIV., sed has, occupato aut Argivis aut Pisaeis nunt Arcadibus ludorum praesidio, non ipsi condiderant. [cf. Paus. VI, 22, 1. 2; 4, 2.] Caussam, cur Ol. CCXI. in fastos referre dedignati sint, a Pausania non declaratam, aperit Africanus p. 44. ΟΑ. ΣΙΑ. οὐκ ἔχθη Νέρωνος ἀναβαλλομένου εἰς τὴν ἐαυτοῦ ἐπιδημίαν. Μετὰ δὲ ἐτη δύο ἀχθείσης αὐτῆς, στάδιον μὲν . . . ἐνέκυ κτλ. Cf. praeteren Dio Cass. LXIII, 10. 14. ibique Reimar., Zonar. Annal. XI, 44, Suet. Neron. cap. 24., Philostr. Apoll. vit. IV, 8, 24. V, 2, 7. Ergo, quia non legitimo tempore, i. e. ineunte, sed, iubente Nerone, media fere Olympiade celebrati fuerant ludi, Olympiadein ipsam praeterierunt Elei. Scaliger, quippe nimis urgens Pausaniae verba: „εἰ δὲ ἀληθεῖς τὸ ἐπίγραμμα“, Xenodami victoriam supra [correcto scilicet ἐκυτὸν pro διακοσίᾳ] Olymp. CXI., hic Ol. CCXI. anno primo intulit, quum deberet huius ipsius Olympiadis assignare tertio anno. Vid. nos ad Olymp. CXI. et ad Ol. CCXI, 3.

1518) ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα] Auctor Africanus apud Euseb. l. l.: οὐκ ἔχθη Νέρωνος ἀναβαλλομένου εἰς τὴν ἐαυτοῦ ἐπιδημίαν. Vid. Eusebius ad Olymp. CCXI, 1. coll. Sync. p. 340 A.

1519) αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι] Tradit Pausanias X, 36, 4: αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρῆται μόνη πασῶν ἡ Ὀλυμπιάς. Vid. Reim. ad Dion. LXIII, 10. coll. not. 1517.

1520) Δημόστρατος] Archon fuit Athenis Ol. CCXI, 1. ex Phlegonte Mirabh. cp. 23. Cf. not. inseq.

1521) Ἐπὶ Ῥώμης Κορνηλίου Γαλλικανοῦ] Refert Phlegon l. l.: Κορνηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνή

- β. Θρασύας καὶ Σωρανὸς ὑπὸ Νέρωνος ἐθανατώθησαν¹⁵²⁴). Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος ἐξωρίσθη¹⁵²⁵). Νέρων ἐν τοῖς τραγωδοῖς ἠγωνίσαστο¹⁵²⁶). Τηριδάτης Ἀρμενίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεγένετο, ὃ Νέρων τῆς Ἀρμενίας διάδημα ἐπέθηκεν¹⁵²⁷). Οὐνιδίξ καὶ Γάλβας ἀπὸ Νέρωνος ἀπιστίασσαν¹⁵²⁸).
- γ. Ἡ σία Ὀλυμπιάς ἤχθη. Τρύφων Φιλαδέλφειος στάδιον ἐνίκα, Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο τραγωδούς, κιθαρωδούς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ [τὸ] δεκάπωλον¹⁵²⁹). Νέρων Ἀνναῖον Κορνοῦτον ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκίμοῦντα εἰς νῆσον ἐνέβαλε¹⁵³⁰).

παιδίον ἔτιτε· κηρυλὴν ἔχον Ἀνούβιδος ἐπὶ Ῥώμης, ἄρχοντος Ἀθήνησι Δημοστράτου, ὑπατεόντων ἐν Ῥώμῃ Ἀῦλον Λουκινίου Νιρούα Σιλανιανοῦ, καὶ Μάρκον Οὐιστίνου Ἀττίκου. Consules dicit sine dubio a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. ^{CCX, 4.} _{CCXI, 1.}, qui alias M. Silius Nerva, et C. Iulius Atticus audiunt. Cf.

Pag. crit. Baron. p. 50.

1522) Σινικῶς τὰς φλέβας] Seneca quum coniurationis contra principem factae consors videretur, ad vitae finiendae necessitatem a Nerone coactus, sectis venis una cum uxore Paulina mortem sibi conscivit, Silio Nerva et Attico Vestino Coss. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. ^{CCX, 4.} _{CCXI, 1.} Auctores Tacitus Ann. XV,

60 sqq., Dio LXII, 25, Hieronymus ad Ol. CCXI, 1.: L. Annaeus Seneca, Cordubensis, praeceptor Neronis et patrum Lucani poetae, incisione venarum et veneno hausto periit. Cf. Suet. Ner. cp. 35.

1523) Ἀσιτὴρ κομήτης ἐφάνη] Auctor Suetonius Ner. cp. 25., ubi de coniuratione Silio Nerva, C. Iulio Attico Coss. [Cf. Tacit. Ann. XV, 49.] contra Neronem inita disserens: Stella, inquit, crinita, quae summis potestatibus exitium portendere vulgo putabatur, per continuas noctes oriri coeperat.

1524) Θρασύας καὶ Σωρανὸς] P. Thraseam Paetum et Baream Sororum propter coniurationis adversus Caesarem factae consortionem C. Suetonio Paulino, L. Pontio Telesino a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 1. Coss. morte multatos esse testatur Tacitus Ann. XVI. cp. 22. Cf. Dio LXII, 26 de utriusque et Suet. Ner. cp. 37. de Paeti caede.

1525) Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος] Rufus Musonius, philosophus Stoicus, e Volsinia Tyrrenorum oriundus, a Nerone propter nominis celebritatem, philosophiae studiis partam, teste Tac. Ann. XV, 71, in exilium actus est Silio Nerva, Attico Vestino Coss. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Ol. ^{CCX, 4.} _{CCXI, 1.} ad quem ipsum annum notam illam Scaligerianam arbitror esse retrahendam. Cf. Dio LXII, 27. Floruit Olymp. CCXI, 4.

secundum Eusebium [Hieronymi, Olymp. CCXI, 2. Mai. Armen. coll. Chron. Pasch. p. 240 D.].

1526) Νέρων ἐν τοῖς τραγωδοῖς] Dio lib. LXIII. init.: Ἐπὶ δὲ Γαῖον Τελσίνου καὶ ἐπὶ Σουετιονίου Παυλίνου ὑπῆσαν [a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 1.] εὐδοξοτάτων τε ἅμα ἔργον καὶ ἔτιον αἰσχιστον ἐγένετο. ὃ τε γὰρ Νέρων ἐν τοῖς κιθαρωδοῖς ἠγωνίσαστο καὶ νικητήριον αὐτῷ μὲν ἐκρότον [αὐτῷ Μενικράτους κομίσcente Reimaro], τοῦ τῆς κιθαρωδίας διδασκάλου, ἐν τῇ ἵπποδρόμῳ ποιήσαντος, ἠνέχετο. Vid. Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCXII, 2. Mai. Olymp. CCXI, 3. coll. Sync. p. 340.

1527) Τηριδάτης Ἀρμενίων βασιλεὺς] Tiridati, cum suis et Vologaesii, Pacori, Monobazi filiis, pompa paene triumphali inde ab Euphrate ad Italian profecto, Puteolis ludos gladiatorios fecit Romanque deducto diadema imposuit Nero, L. Telesino, C. Suetonio Coss. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 1. Testis Dio LXIII, 1 et 3.

1528) Οὐνιδίξ καὶ Γάλβας] Anni prochronismus. Nero quum e Graecia, ubi Olymp. CCXI, 3. ludis Olympicis coronam meruerat, in Italiam reversus esset, primum Neapoli de motu Galliae, auctore C. Iulio Vindice [qui Οὐνιδίξ Plutarcho Galb., Βίνδιξ Dionii est] praefecto tumultuantis, cognovit eo ipso die, quo matrem quondam ceciderat suam. Testis Suet. Ner. 40. Atqui interfecerat Agrippinam, tradentibus Tacito Ann. XIV, 4 et Suetonio Ner. cp. 34., Quinquatruum tempore, quae sollennia Minervae sacra, quum XIV. Kal. April. celebrarentur, motum hunc Vindicis C. Silio Italico, M. Galerio Trachalo Coss. circa d. XIX. m. Martii initio anni p. Chr. 68. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3. contigisse apparet. Cf. Dio LXIII, 22. Eodem fere tempore etiam Servius Sulpicius Galba descendit [cf. Suet. Ner. 42.], cui Vindex, parandi scilicet principatus minime studiosus, imperium deferendum iudicavit. Auctor Dio LXIII, 23. Cf. Suet. Galb. 9. et Zonar. Ann. lib. XI. cp. 13. p. 570.

1529) Ἡ σία Ὀλυμπιάς ἤχθη] Testis Africanus apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 44: μετὰ δὲ ἔτη δύο ἀχθείσης αὐτῆς (scil. τῆς Ὀλυμπιάδος σία) στάδιον μὲν Τρύφων Φιλαδέλφειος ἐνίκα κτλ. ut supra. Codex tamen Armen. e vers. Venet. pro κηρύκων ἀγῶνα scribendum significat ὑπὸ κηρύκων. Cf. Nieb. l. l. p. 216. Cramerii Anecd. Par. II. p. 151 ἐστιφανοῦ pro ἐστιφανοῦτο praebent, itemque τὸ ante δεκάπωλον omittunt. Secundum Dionem lib. LXIII, 14. Nero in Olympiis licet e curru decidisset, nihilominus coronatus est L. Fonteio Capitone, C. Iulio Rufo Coss. Ol. CCXI, 1. a. U. c. 820. p. Chr. 67. Cf. de Nerone, omnium sacrorum certaminum victore, eiusd. lib. LXIII, 10, Philostr. vit. Apoll. IV, 23. 24, Eusebius ad Olymp. CCXI, 2., Syncell. p. 340 A. coll. iis, quae ad Ol. CCXI. diximus.

1530) Νέρων Ἀνναῖον Κορνοῦτον] Cornutum philosophum, Persii praeceptorem, Ol. CCXI, 3. in exi-

δ. Νέρων ἑαυτὸν διεχρήσατο¹⁵³¹). Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη¹⁵³²). Ἐν Ῥώμῃ ἡμίονος ἔτεκεν¹⁵³³). Ἐν ταῖς Συρακούσαις γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν τέρας ἀπέκυψε, ὅλον οὐπω ἐμαιεύθη. Τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν, ἐξ οἰκείας ἐκάστη δέρας. τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ἐνὸς πάντα¹⁵³⁴).

ΟΛ. ΣΙΒ. Πολίτης Κεραμίτης στάδιον¹⁵³⁵). Ἀρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον¹⁵³⁶).

α. Κατὰ τὴν Γερμανίαν οἱ στρατιῶται τῷ Γάλβᾳ ἐπανίστανται, αὐτοκράτορα Βιτέλλιον προσιησάμενοι¹⁵³⁷). Γάλβας τὸν Πείσωνα νεανίσκον εὐγενῆ Καίσαρα^{p. 340 b.} ἀπέδειξεν¹⁵³⁸). Ὄθων Σίλβιος παρὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν ἀρχὴν ἐπρίατο¹⁵³⁹).

lium missum esse tradit Eusebius Hieronymi. Ab Hieronymo biennii prochronismo abludit codex Armeniacus ad Olymp. CCXI, 1. Ex narratione Dionis colligis, contigisse ante Telesinum consulum a. U. c. 819. Chr. 66., nempe post quinquennale ludicrum anni 818. Chr. 65. [i. e. Ol. CCXI, 1.]: Reimarus ad Dion. lib. LXII, 29. Dio l. 1.: καὶ περὶ γε τοῦ πλῆθους τῶν βιβλίων, πρὶν καὶ ὅτιοις αὐτῶν συνθεῖναι, ἐσκέψυτο, παραλαβὼν ἄλλους τε καὶ Ἀνναῖον Κορνοῦτον, εὐδοκίμοιεντι τότε γε ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ αὐτὸν ὀλίγον μὲν καὶ ἀπέκτεινεν, ἐς νῆσον δ' οὖν ἐμβάλειν, δι' ὧν τειρακόσια ἀξιούντων αὐτὸν βιβλία γράψαι, πολλὰ τε αὐτὰ εἶναι ἔφη, καὶ μηδὲν αὐτὰ ἀγνώσκειν.

1531) Νέρων ἑαυτὸν διεχρήσατο] Nero sibi manus Ol. CCXI, 4. Intulit teste Eusebio [Hieron. Ol. CCXII, 1. Mai. Ann.]. Dio LXVI, 17 a morte Neronis ad initium imperii Vespasiani Kal. Iul. [Tac. Hist. II, 79] a. U. c. 822. Chr. 69. Ol. CCXII. ineunt. interesse ann. 1. et dies XXII. scribit, unde mors Neronis in diem IX. Iun. a. U. c. 821. Chr. 68. Ol. CCXI, 3. exeunt. inciderit. Vid. Id. LXIII, 28 seq. coll. Reimar. §. 160. p. 1048, qui aliorum de annis imperii Neronis sententias accurate perlostrat.

1532) Γάλβας αὐτοκράτωρ] Testis Dio lib. LXIV. init.: Ὅτι μὲν οὖν ὁ Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη, ubi vid. Reimarus.

1533) Ἐν Ῥώμῃ ἡμίονος] Dio lib. LXIV. init. in signis futuri Galbae principatus memorat: ἡμίονός τε ἔτεκεν, idque portentum editum vult sub adventum Galbae in Hispaniam, Silio Italico, Galerio Trachalo Coss. a. U. c. 821. p. Chr. 68. Olymp. CCXI, 4. Meminit etiam Suetonius Galb. cap. 4.

1534) Ἐν ταῖς Συρακούσαις] Testis est Philostratus vit. Apoll. V. cp. 4. p. 219 ed. Morell. Paris. a. 1608.: ἀφικόμενον δὲ αὐτῶν εἰς τὰς Συρακούσας, γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν τέρας ἀπέκυψε, ὅλον οὐπω ἐμαιεύθη. τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν, ἐξ οἰκείας ἐκάστη δέρας, τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ἐνὸς πάντα. Quod quidem monstrum quum alii aliter interpretarentur, Apollonius τρεῖς ἔφη Ῥωμαίων αὐτοκράτορες, οὓς ἐγὼ πρῶτον Θηβαίους ἔφη. τελειώσει δὲ οὐδεὶς τὸ ἀρχιν. ἀλλ' οἱ μὲν ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ, οἱ δὲ περὶ τὰ ὄρη τῇ Ῥώμῃ δουλεύοντες, ἀπολοῦνται θάψιν μεταβαλόντες τὸ προσωπίον, ἢ οἱ τῶν τραγωδῶν τέραννοι· id quod statim (αὐτίκα) cognitum esse addit Philostratus, quandoquidem intra anni spatium Galba regno potius in ipsa urbe interierit, itemque Otho et Vitellius. Incidit igitur monstri illius natalis in quartum hunc Ol. CCXI. annum.

1535) Πολίτης Κεραμίτης] Auctor Africanus ap. Euseb. l. l. Meminit Iulius Polita etiam Pausanias VI, 13, 2. qui enim non stadio solum, sed dolicho et diaulo eadem die palmam meruisse testatur. Sed locus iste Pausaniae est inter difficillimos. Satis sit lectores ad eos interpretes relegasse, quos affert Kraus. Olymp. p. 359 s. v. Polites.

1536) Ἀρτεμίδωρος Τραλλιανός] Testis Pausanias VI, 14, 1.

1537) Κατὰ τὴν Γερμανίαν] Anni metachronismus. Milites, qui in Germania erant, ira gravius incensi, quod nullum a Galba beneficium accepissent, ad A. Vitellium deficiunt eumque principem sumunt, Imp. Serv. Sulpicio Galba II. T. Vinio Rufo Coss. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4. CCXII, 1.

LXIV, 4. Cf. Suet. Vitell. 8. Secundum Tacit. Hist. I, 55 — 57 factum hoc est Kal. Ian. 822. a. U. c., quum Hordeonius Flaccus inferioris Germaniae legiones sacramento pro Galba adigere vellet. Tum enim deiectis Galbae imaginibus in verba senatus tantum populiue Romani iurare voluerunt. Qua re nuntiata Vitellius primum ab Agrippinensibus IV. Non. Ian. Imperator renuntiatus est: atque postridie superior exercitus eidem accessit. Proinde potius Ol. CCXI, 4.

1538) Γάλβας τὸν Πείσωνα] Dio LXIV, 5: Ὁ οὖν Γάλβας τὴν ἐπανάστασιν αὐτοῦ [τοῦ Βιτέλλου] πενθόμενος, Λούκιον Πείσωνα, νεανίσκον εὐγενῆ, ἐπιεικῆ, φρόνιμον, ἐποίησατο, καὶ Καίσαρα ἀπέδειξεν. Ad quem locum de Pisone haec annotavit Reimarus: L. Calpurnius Piso Frugi Licinianus, patre M. Licinio Crasso, Consule A. U. C. 780, qui a Claudio interfectus est, matre Scribonia, nepti Sexti Pompeii M. itidem caesa a Claudio. Ascitus est IV. Id. Ian. a. U. c. 822. Ergo Olymp. CCXI, 4. Cf. Tacit. Hist. I, 12 seqq., Plut. Galb. p. 1063 B. C., Suet. Oth. capp. 4. 5. Galb. cap. 17.

1539) Ὄθων Σίλβιος παρὰ τῶν στρατιωτῶν] Pergit Dio l. l.: ὁ δὲ δὴ Ὄθων ὁ Μάρκος ὁ Σαλούϊος . . . ὑπὸ τινων στρατιωτῶν ὀλίγων, οἱ συντομότισιν αὐτοῦ, ἐς τὸ τεῖχος ἐσέχθη, κἀνταῦθα καὶ τοὺς ἄλλους, αἱ καὶ ὕψοι μόνους τῷ Γάλβᾳ, προσαναπέλας, μᾶλλον δὲ ἐκπριόμενος, πυρὶ τε ἐκείνων τὴν ἀρχὴν παραχρῆμα ἔλαβε, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. Cf. Plut. Galb. p. 1062 B. 1064 A., Suet. Oth. cp. 5., Tac. Hist. I, 23 seq., Zonar. Ann. lib. XI. p. 572 A. Cneterum etiam Othonis auspicia rectius Ol. CCXI, 4. ascribi, vix est, quod moneam.

Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκόπη ἄρξας μῆνας θ' ¹⁵⁴⁰). Μάχης πρὸς τῇ Κρεμῶνῃ γενομένης τοῖς περὶ Βιτέλλιον πρὸς τοὺς περὶ Ὀθωνα, ἐπισσον ἐκατέρωθεν μυριάδες ἀνδρῶν τέσσαρες ¹⁵⁴¹). Ὀθων ἐαυτὸν διεχρήσατο, ἄρξας ἡμέρας ἐνενήκοντα ¹⁵⁴²). Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατεκόπη ¹⁵⁴³). Τὸ Καπιτώλιον ἐνεπρήσθη ¹⁵⁴⁴).

β. Τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου κατεσχάφη ¹⁵⁴⁵). Τοὺς Ἰουδαίους, καὶ τοὺς τὰ πά-

1540) Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ] Redit idem anni metachronismus. Dio lib. LXIV. ep. 6.: αὐτὸς δὲ [ὁ Γάλβας] ἐς τὸ Καπιτώλιον, ὡς καὶ θύσων, ὤρμησε· καὶ αὐτῷ ἐν μίση τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ ἀπαντήσαντες ἱππεῖς καὶ πεζοί, ἐνταῦθα τὸν γέροντα, τὸν ἀρχιερεῖα, τὸν αὐτοκράτορα, πολλῶν μὲν βουλευτῶν, παμπόλλων δὲ δημοτῶν πορόντων, κατέκοψαν. Factum id XVIII. Kal. Februar. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4, teste Tacito Hist. I, 27. De percussoris nomine non satis constat, quippe qui aliis Terentius, evocatus, aliis Lecanius, aliis Arcadius, aliis Fabius Fabulus, plurimis tamen Camurius, XV. legionis miles tradatur. V. Tacitus Hist. I, 41 et Plut. Galb. p. 1065 C. De Galbae et vitae et imperii annis haec tradit Dio l. l. ep. 6. extr.: ἔζησε δὲ Γάλβας ἔτη δύο καὶ ἐβδομήκοντα, ἀπ' ὧν ἤρξε μῆνας ἐννέα, καὶ ἡμέρας δεκατριῖς. Eosdem numeros habet Zonaras Ann. XI, 14 extr. Scaliger dies neglexit. Iosephus Bell. Iud. IV, 9, 2. Galbae regno septem menses totidemque dies tribuit: quae computatio mirifice congruit cum calculo supra significato, quo Neronem IX. lun. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3. exeunt, Galbam vero XV. Ian. a. U. c. 822. Ol. CCXI, 4. extinctum esse vidimus. Vid. aliorum de annis Galbae principatus sententias a Reimaro ad Dion. l. l. diligenter collectas.

1541) Μάχης πρὸς τῇ Κρεμῶνῃ] Anni rursus metachronismus. Otho quum Vitellium ad principatus communionem frustra cohortatus esset, armis statuit litem dirimere. Ἐπισσον δέ, ait Dio LXVIII, 10, τέσσαρες ἀνδρῶν ἐκατέρωθεν ἐν ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς τῇ Κρεμῶνῃ γενομέναις. Caeteri scriptores ad *Bedriacum* [*Beltriacum*: Suet. Oth. cap. 9. *Beltriacensi* victoria: Id. Vitell. cap. 10. iuit.] pugnatum esse tradunt, quod tamen oppidum πλησίον Κρεμῶνῃ esse testatur Plutarchus Oth. p. 1070 B., inter Veronam et Cremonam situm dicit Tacitus Hist. II, 23 et 49. Accidit autem pugna, eodem teste Tacito Hist. II, 55, Cerealis ludorum tempore anni U. c. 822., i. e. die mensis April. iuter XII. et XIX. Ol. CCXI, 4. Caeterum in textu perperam περὶ τοὺς περὶ Ὀθωνα pro πρὸς τοὺς περὶ Ὀθωνα expressum erat.

1542) Ὀθων ἐαυτὸν διεχρήσατο] Dio LXIV, 15: Ταῦτ' ἐπιών, ἐς τε τὸ δυνάμιον ἀνεχώρησε, καὶ τι ξηφίδιον λαβὼν, ἐαυτὸν διεχρήσατο. καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα οἱ στρατιῶται ἀνέκλοντο πειθοῦντες, καὶ ἔθαψαν, καὶ τινες ἐαντιοὺς ἐπέσφαξαν αὐτῷ. τοῦτο τὸ τέλος Ὀθωνι ἐγένετο, ζήσαντι μὲν ἐπὶ καὶ τριάκοντα ἔτη, ἑνδεκά ἡμερῶν δόντω, ἄρξαντι δὲ ἡμέρας ἐνενήκοντα. κύκιστά γε μὴν ἀνδρώπων ζήσας, κάλλιστα ἀπέθανε. XC. dies sive III. menses imperasse Otho etiam a Zonara Annal. lib. XI. ep. 15. extr. et a Plutarcho Oth. p. 1075 A. traditur. At calculum Iosephi, qui Bell. Iud. IV. ep. 9. §. 9. regno Othonis menses III. diesque II. i. e. XCH. dies attribuit, accuratissimum esse diemque eius extremum d. XVI. April. mens. assignandum esse demonstravit Henr. Noris. de Epoch. Syro-Maced. I, 3. p. 56 seq. Cf. Tac. Ann. II, 49, Suet. Oth. 11., qui eum XCV^{to} imperii die exanimatum ait. Pertinet igitur etiam Othonis obitus ad Ol. CCXI, 4. exeunt.

1543) Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν] Haec Vitellii caedes revera in Ol. CCXII, 1. incidit. Est enim Vitellius, teste Dione LXV, 21 sq., ad scalas Gemonias ab iratis militibus suis detruncatus, postquam annum unum deumtis diebus X. regnavit. Quum vero IV. Non. Ian. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4. miles utriusque Germaniae imperium ei detulisset, usque ad XXII. vel XXIII. diem m. Decembr. a. U. c. 822. Ol. CCXII, 1. regnarit, necesse est. Vid. Tacit. Hist. III, 85 seq. et Suet. Vitell. ep. 17. coll. Reimar. ad Dion. l. l.

1544) Τὸ Καπιτώλιον ἐνεπρήσθη] Capitolum, quod Flavius Sabinus praefectus urbis [cf. Tac. Hist. III, 65 et Suet. Vespas. I. Vitell. 25.], frater Vespasiani [V. Ios. Bell. Iud. IV, 10, 3 et 11, 4, Eutrop. VII, 18 al.], postquam Vitellium ad deponendum imperium frustra cohortatus est, repulsus ab eo cum suis XV. Kal. Ian. [v. Tac. Hist. III, 67] petierat, una die post i. e. XIX. Decembr. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXII, 1. ab obsidentibus Vitellianis incensum est. Certe Vitellianis exusti Capitoli culpam tribuunt Iosephus Bell. Iud. IV, 11, 4 et Dio LXV, 17. At Tacitus Hist. III, 71, licet ambigi dicat, ignem tectis oppugnatores iniecerint, an obsessi, hanc tamen crehriorem famam esse pronuntiat. Cf. Suet. Vitell. cap. 15., Eutrop. VII, 18, Philostr. vit. Apoll. V, 30.

1545) Τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου] Hierosolyma, d. XIV. Hanthici [Nisan] seu Aprilis [cf. Ios. Bell. Iud. IV, 13, 7] obsideri coepta, tandem die VIII. m. Gorpiaei [Elul] seu die II. m. Septembris a Tito capta sunt, Imp. T. Flavio Vespasiano II., T. Vespasiano Coss. a. U. c. 823. p. Chr. 70. Ol. CCXII, 2. Vid. Ioseph. Bell. Iud. VI, 10, Dio LXVI, 4—7, Tacitus Hist. V, 9, Suetonius Tit. cap. 5., Frontinus Strateg. II, 1, 17, Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXII, 3. [Mai. Arm. ad Ol. CCXII, 1. coll. Syncell. p. 342 A. et Chron. Pasch. p. 247 A. B.] coll. Noris. Ep. Syro-Maced. I, 3. p. 52 seq. Templum iam antea die X. Loi mensis exustum erat [v. Ioseph. Bell. Iud. VI, 4. §. 5.], hoc est die X. quinti Iudaeorum mensis Ab, die V. Augusti Romanorum.

τρια αὐτῶν ἔθῃ περιστέλλοντας ἐτάχθη τῷ Καπιτωλίῳ Διὶ κατ' ἔτος δίδραχμον ἀποφέρειν¹⁵⁴⁶). Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον ἀνακτίζειν ἤρξατο¹⁵⁴⁷).

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ῥόδων Κυμαῖος, ἡ Θεόδοτος, σιάδιον¹⁵⁴⁸).

α.

β. Τὸ τῆς εἰρήνης τέμενος καθιερώθη, ὃ τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἰδρύνθη, ἔχων ὡς ἑκατὸν ποδῶν, ἔχων τε καὶ εἶδος τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου¹⁵⁴⁹).

γ.

δ. Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγενήθη¹⁵⁵⁰).

ΟΛ. ΣΙΔ. Σιρᾶτων Ἀλεξανδρεὺς σιάδιον¹⁵⁵¹).

α.

β.

γ. Ἀστὴρ κομήτης ἐπιπολὺ ἐφαντάσθη¹⁵⁵²). Οὐεσπασιανὸς νοσήσας μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτιλίοις ὠνομασμένοις, μοναρχήσας ἔτη ι'¹⁵⁵³).

1546) Τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς τὰ πάτρια] Auctor Dio LXVI, 7. Imp. T. Flavio Vespasiano II., T. Vespasiano Coss.: καὶ ἀπ' ἐκείνου δίδραχμον ἐτάχθη, τοὺς τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθῃ περιστέλλοντας τῷ Καπιτωλίῳ [Καπιτωλίῳ. Ios. Bell. Iud. VII, 6, 6.] Διὶ κατ' ἔτος ἀποφέρειν. Cf. Ios. l. l.

1547) Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον] Tradit Dio LXVI, 10: τὸν τε νεῶν τὸν ἐν Καπιτωλίῳ εἰς τοὺς οἰκοδομῆν ἤρξατο, Coss. supra laudatis. Idem prima Capitolii fundamenta iacta indicat Vespasianus Romae praesente. Hic vero si, durante obsidione Hierosolymorum [ab XIV. April. usque ad II. Septembr. a. U. c. 823. V. not. 1545.], Rhodum omnesque, quas praeternavigavit, civitates inivit, in Graeciam transiit, eque Corcyra lapygiam delatus terrestri deinde itinere Romanum venit, ab omnibus civitatibus cum honore exceptus [cf. Ios. Bell. Iud. VII, 2, 1. et Tacit. Hist. IV, 81.]: efficitur, ut exeunte demum aestate a. U. c. 823. in Urbem venisse videatur. Quapropter XI. Kal. Iul. eiusdem anni, quo die cura restituendi Capitolii in L. Vestinum, equestris ordinis virum, et Helvidium Priscum praetorem delata, area templi secundum Tacitum Hist. IV, 81 lustrata est, nondum Romae praesens affuerit Vespasianus. Vid. Eusebius ad Olymp. CCXII, 4. qui biennii metachronismo peccavit, coll. Sync. p. 342 B. et Cassiodoro.

1548) Ῥόδων Κυμαῖος, ἡ Θεόδοτος] Africanus apud Euseb. l. l. Interpres tamen Armen. Theodoros exhibet.

1549) Τὸ τῆς εἰρήνης τέμενος] Dio LXVI, ep. 15: Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἔκτον καὶ ἐπὶ τοῦ Τίτου ἑτάριον ἀρχόντων [i. e. a. U. c. 828. p. Chr. 75. ineunt. Ol. CCXIII, 2.] τὸ τῆς Εἰρήνης τέμενος καθιερώθη, ὅτε Κολοσσὸς ὠνομασμένος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἰδρύνθη. φασὶ δὲ αὐτὸν τὸ τε ἔπος ἑκατὸν ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος, οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν. Vid. de hoc Pacis templo Sueton. Vespas. ep. 8., de eius ornamentis Ios. Bell. Iud. VII, 5, 7. et Plin. XXXVI, 5, 7, 25. XXXIV, 8. XLV, 10. de colosso, non novo, sed Neronis [Suet. Ner. cap. 31. Plin. H. N. XXXIV, 7.] refecto, Suet. Vespas. ep. 18. Euseb. Hieronym. ad Olymp. CCXIII, 3. Mai. Arm. CCXIII, 4. Sync. p. 342 B., Cassiodorum coll. Scaligero Animadv. p. 200 a. n. MMXCI. et Reinaro ad Dionis l. l.

1550) Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας] Anni metachronismus. Natus est Hadrianus teste Aelio Spartiano vit. Hadr. I, Romae IX. Kal. Febr. Vespasiano VII, Tito V. Coss. a. U. c. 829. p. Chr. 76. Ol. CCXIII, 3. Obiit secundum Hieronymum Olymp. CCXXIX, 1., [Mai. Arm. Olymp. CCXXIX, 2.] ad quem locum Scaliger in Animadv. p. 218. a. n. MMCLIII. haec annotavit: „Spartianus [cp. 24.]: vixit LXII. mensibus V., diebus XVII. Imperavit ann. XXI., mensibus XI. Dio [LXIX, 23.] aliter: ἔζησε δὲ ἔτη δύο μὲν καὶ ἐξήκοντα, μήνας δὲ πέντε, καὶ ἡμέρας ἑννεακαίδεκα, καὶ μοναρχήσεν ἔτη εἴκοσι, καὶ μήνας ἑνδεκά. Tutius crediderim Dionis, qui usus est familiariter illis, qui Hadrianum viderant, noverant et sub eo res gesserant. Nam magnum discrimen est inter Spartianum et Dionem. Secundum haec obierit Hadrianus numero MMCLIV. [i. e. Ol. CCXXIX, 2.] circiter III. Eid. Iulias. Nam initium imperii sui instituit III. Eid. Augustas, et supra annos XXI. solidos imperavit menses XI. Obiit ergo II. Eid. Iulias, a qua die si retro numeres annos LXII. menses V., dies XIX., natalis eius inciderit in a. d. XII. Kalend. Febr. Vespasiano Augusto VI. [leg. VII.] et Tito V. Coss.”

1551) Σιρᾶτων Ἀλεξανδρεὺς] Teste Africano apud Euseb. l. l.

1552) Ἀστὴρ κομήτης] Dio LXVI, 17 de prodigiis, quibus mors Vespasiani Fl. Vespasiano IX. et T. Vespasiano VII. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. portendi visa sit, disserens: ἐγγόνῳ δὲ, inquit, σημεῖα ἀντιῶ γέροντα εἰς τοῦτο, ὃ, τε ἀστὴρ κομήτης [ἐπὶ πολὺ φαντασθεῖς, καὶ τὸ μνημῖον τὸ τοῦ Ἀγνούστου αὐτόματον ἀνοιχθέν. Vid. Suet. Vespas. 23. coll. not. inseq.

1553) Οὐεσπασιανὸς νοσήσας] Dio lib. LXVI. ep. 17.: Οὐεσπασιανὸς δὲ, ὡς μὲν ἡ ἀλήθεια ἔχει, νοσήσας οὐ τῇ ποδᾶ γὰρ τῇ συνήθει, ἀλλὰ πυρετοῖς, μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτιλίοις ὠνομασμένοις, sese IX. et T. Vespasiano VII. Coss. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. Eusebius eum

Τίτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο ἐπ' ἔτη β', μῆνας β', ἡμέρας κβ' ¹⁵⁵⁴). Γναῖος Ἰούλιος Ἀγρικόλας πάντα κατὰ τὴν Βρετανίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τῶν Ῥωμαίων ἔγνω τοῦτο, ὅτι ἡ Βρετανία νῆσός ἐστι καὶ πάντῃ περιρρυτός ¹⁵⁵⁵). Ἐκ τοῦ Βεσβίου ὄρους πῦρ ἄγατον ἀναρραγὲν πᾶσαν τὴν περίχωρον διέφθιρε, καὶ δύο πόλεις ὅλας, τὸ τε Ἡρκουλάτειον, καὶ τοὺς Πομπηϊοὺς, ἐν θεάτρῳ τοῦ ὁμίλου αὐτῆς καθημένον, κατέχωσε ¹⁵⁵⁶).

δ. Πῦρ πολλὰ πάντῃ τῆς Ῥώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκδημήσαντος, ἐπενέματο ¹⁵⁵⁷). Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικόν, τὸ τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱέρωσεν ¹⁵⁵⁸).

ΟΛ. ΣΙΕ. Ἐρμογένης Ξάνθιος στάδιον ¹⁵⁵⁹).

α. Τίτος μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς καὶ [ὁ] πατὴρ αὐτοῦ ¹⁵⁶⁰). Δομετιανὸς ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀρχὴν ἐξεδέξατο ¹⁵⁶¹).

β.

inde ab Olymp. CCXII, 1. [Hieronym., Olymp. CCXII, 2. Mai. Arm.] usque ad Olymp. CCXIV, 2. [Hieronym. Olymp. CCXIV, 3. Mai. Arm.] per ann. IX. mens. XI. dies XXII. regnasse tradit. Africanus apud Euseb. Scal. *χρον. λογ.* p. 79, 47 ei annos X, quibus annum I. demit Chron. Pasch. p. 246 A, tribuit dies VI. Dio I. l. Diem mortis eius in a. d. IX. Kal. Iul. definit Suetonius Vespas. ep. 24. Unde intelligitur, Vespasiani obitum una cum viso comete rectius Ol. CCXIV, 2. exeunt. assignari.

1554) Τίτος ὁ εἶδεν] Dio LXVI, 18 et 26 biduum demit — ἡμέρας δὲ εἴκοσι. Item Suet. Tit. ep. 11. et Zonar. Ann. XI, 18: quibus suffragatur etiam Eutropius VII, 22, nisi quod perperam menses octo ponit. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 3. [Mai. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4.] simpliciter Τίτος ἔτη β' μῆνας β'. Cf. Reimar. ad Dion. I. l. Quum vero Titus d. XXIII. Iun. patri successisset, eius regni initium in Ol. CCXIV. non 3. sed 2. ann. exeuntem incidit.

1555) Γναῖος Ἰούλιος Ἀγρικόλας] Dio lib. LXVI. ep. 20. ad a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 4.: Κὰν τοῦτω πόλεμον αὐθις ἐν τῇ Βρετανίᾳ γενομένον, τότε τῶν ἐκεί πολεμίων Γναῖος Ἰούλιος Ἀγρικόλας πάντα κατέδραμε [cf. Tac. Agric. 18—38], καὶ πρῶτός γε Ῥωμαίων, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ἔγνω τοῦτο ὅτι ἡ Βρετανία περιρρυτός ἐστι. Cf. Tac. Agric. ep. 10.

1556) Ἐκ τοῦ Βεσβίου ὄρους πῦρ ἄγατον] lugens hoc Vesuvii incendium auctumni tempore [κατ' αὐτὸ τὸ φθινόπωρον] Dio LXVI, 21] XI. Kal. Sept. [sec. Masson. Vit. Plin. ad ann. 17 seq.] aut Kal. Novembr. [sec. Tillemont. not. 4. ad Tit. p. 855] a. U. c. 832. p. Chr. 79. Olymp. CCXIV, 3. accidit: de cuius violentia sic scribit Dio lib. LXVI. ep. 23.: καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ὥς που καὶ ἔτι, καὶ ἀνθρώποις καὶ γῶραις καὶ βοσκήμασιν ἐκδημήσαντο, τοὺς δὲ δὴ ἰχθύας, τὰ τε ὄρνεα πάντα διέφθιρε· καὶ προσέτι καὶ πόλεις δύο ὅλας τότε Ἡρκουλάτειον καὶ τοὺς Πομπηϊοὺς, ἐν θεάτρῳ τοῦ ὁμίλου αὐτῆς καθημένον, κατέχωσε. Meminerunt huius incendii praeterea Suetonius Tit. cap. 8., Victor Epit. X, 12, Eusebius [Hieronym. ad Ol. CCXIV, 3. Mai. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4. coll. Syncell. p. 343 B.], Zouaras XI, 18 p. 578 D., Statius Sylv. IV, 8, v. 5, Orosius VII, 9, Plinius Epist. VI, 16 et 20.

1557) Πῦρ πολλὰ πάντῃ τῆς Ῥώμης] Dio LXVI, 24: Πῦρ δὲ δὴ ἔτιον ἐπύμνον τῷ ἔξῃς ἔτι [i. e. uno anno post Vesuvii incendium U. c. 833. p. Chr. 80. Ol. CCXIV, 4. T. Flavio Vespasiano VIII. T. Flavio Domitiano Coss.] πολλὰ πάντῃ τῆς Ῥώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενομένον ἐκδημήσαντος, ἐπενέματο. Cf. Suet. Tit. ep. 8., Victor. X, 12, Oros. VII, 9, Cedren. p. 217 D. Add. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 4. Mai. Arm. ad Olymp. CCXV, 1. coll. Sync. p. 343 B.

1558) Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικόν] Dio LXVI, 25: Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις οὐδὲν ἔβαρυνον ἐπραξεν [ὁ Τίτος]. τὸ δὲ δὴ θέατρον τὸ κυνηγετικόν, τὸ τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱέρωσας, πολλὰ καὶ θανυστὰ ἐποίησε, ad quem locum cf. Reimar.

1559) Ἐρμογένης Ξάνθιος] Africanus ap. Euseb. I. l.

1560) Τίτος μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασιν] Dio LXVI, 26: Διατελέσας δὲ ταῦτα, καὶ τῇ γε τελευταίᾳ ἡμέρᾳ καταθακρίσας, ὥστε πάντῃ τὸν δῆμον ἰδεῖν, οὐδὲν ἔτι μέγα ἐπραξεν, ἀλλὰ τῷ ἐπιγενομένῳ ἔτι ἐπὶ τῇ τοῦ Φλαβίου καὶ ἐπὶ τοῦ Πωλίωνος τῶν ἐπάτων [a. U. c. 834. p. Chr. 81.] καθιερῶσας ὅσα εἰρηται, μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασιν ἐν οἷς ὁ πατὴρ αὐτοῦ. i. e. Catillii Sabinorum. Cf. quae ad Olymp. CCXIV, 3. diximus. Obiit mortem d. XIII. m. Sept. Proinde Olymp. CCXV, 1. Suetonius Tit. cap. 11.: Excessit in eadem, qua pater, villa, Idibus Septembris post biennium ac menses duos diesque viginti, quam successerat patri, altero et quadragesimo aetatis anno. Vit. not. ad Olymp. CCXIV, 3. Itaque recte Maii Armeniaea: Olymp. CCXV, 1. Titus morbo decessit coll. Chron. Pasch. p. 249 A. Peccat anni prochronismo Hieronymus ad Olymp. CCXIV, 4.

1561) Δομετιανὸς ὁ ἀδελφός] Domitianus [Δομετιανὸς Sync. 343 A. Chron. Pasch. 249 A. Zosim. II, 4, Phleg. Mirabh. cap. 24. Sed Δομετιανὸς Dio] Tito a. U. c. 834. Ol. CCXV, 1. d. XIII. Sept. successit. Cf. Dio lib. LXVI. exte, LXVII. init. et Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXV, 1. Mai. Arm. ad Olymp. CCXV, 2.

γ. **ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ**¹⁵⁶²). Γυνή ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ἰταλίας ἀπε-
κήσεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους¹⁵⁶³). Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα ἐν τῇ Ῥω-
μαίων ἀρχῇ ἐκτέμνεισθαι¹⁵⁶⁴).

δ.

ΟΛ. ΣΙΣ. Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάπης, Θαρσεὺς στάδιον¹⁵⁶⁵).

p. 341 a.

α.

β. Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπετωλῖνον ἐνεστήσατο ριθ' ἔτεσιν ὕστερον τῆς περὶ
Ἀκτιον νίκης¹⁵⁶⁶).

γ.

δ. Δομετιανὸς τὰ Σεκουλάρια ἐπέτελεσε¹⁵⁶⁷).

ΟΛ. ΣΙΖ. Ἑρμογένης Ξάνθιος στάδιον τὸ δεύτερον¹⁵⁶⁸).

α.

β.

γ.

δ.

1562) *Ἀναρχία Ἀθήνησι*] Testis Phlego Mirabh. cp. 24. Cf. not. inseq.

1563) *Γυνή ἀπὸ πόλεως Τριδέντου*] Phlego l. 1.: *Γυνή ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ἰταλίας ἀπε-
κήσεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους, ὑπατινόντων ἐν Ῥώμῃ Δομετιανοῦ Καίσαρος τὸ ἑνυτὸν καὶ Πετιλίου Ρού-
φου τὸ δεύτερον, ἐν Ἀθήναις ἀναρχίας οὐσης.* Imp. Tit. Flavius Domitianus IX. Cos. a. U. c. 836. p.
Chr. 83. Ol. CCXV, 3. inscriptus est: in alterius consulis nomine variatur. Pag. crit. Baron. T. I. p. 73.
cum P. Petilium Rufum, Ahmeloveen. Fast. Consul. p. 127. T. Virginiū Rufum appellat.

1564) *Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα*] Dio LXVII, 2: καὶ διὰ τοῦτο καίπερ καὶ αὐτὸς Ἐαρίνου
τινὸς ἐνόντου ἑρῶν, ὅμως, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πίος ἰσχυρῶς περὶ τοὺς ἐκτομίας ἐσπουδάκει, ἀπηγόρευσε
ἐπὶ ἐκείνον ὄφρι, μηδένα ἐπὶ ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐκτέμνεισθαι. Quod quidem edictum licet Dio
primo Domitiani anno i. e. a. U. c. 834. a. Chr. 81. Ol. CCXV, 1. assignandum esse innuat, Eusebius ta-
men, quem hoc loco secutus est Scaliger, Ol. CCXV, 3. ascribit: Domitianus eunuchos fieri prohibuit. Cf.
Chron. Pasch. p. 249 B: *Δομετιανὸς ἐνόντιζεν ἄνδρας ἐκώλυσεν*, et Syncell. p. 343 C. Vid. Scaligeri
Animadv. ad Euseb. p. 202 h. n. MMXCIX.

1565) *Ἀπολλοφάνης ὁ καὶ Πάπης*] Auctor Africanus apud Euseb. l. 1., ubi tamen Πάπης Ταρ-
σεὺς legitur. Ap. Interpr. Arinen. Aucheri P. l. p. 309 Patis audit. Πάπης duplici n. mera de conie-
ctura dedit Scaliger, Θαρσεὺς vero pro Ταρσεὺς ex errore typographi ortum videtur.

1566) *Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπετωλῖνον*] Vetus eruditus apud Clementem Alexandrinum Strom.
I. p. 336 C. D.: ἐντεῦθεν [τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς] ἐπὶ τὴν Αὐγούστου νίκην, ὅτι Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν
ἐαυτὸν ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐπὶ διακόσια ἐνενήκοντα τέσσαρα· ἐπάτειν Αὐγούστους τέταρτον, ἀφ' οὗ χρό-
νον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ὃν ἔθηκε Δομετιανὸς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ ἑκατὸν δεκατέσσαρα. Verum uno anno minus
dicit: Domitianus enim quinquennale certamen Iovi Capitolino iussit eo anno, quo una cum Dolabella fa-
sces consulares tenebat. Auctor Chronici Paschalis p. 249 C: ἐπ'. *Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ἦ καὶ Δο-
λαβέλλα.* Ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπάτειν πρώτη πενταετηρίς ἀγῶνος ἤχθη ἐν Ῥώμῃ, hoc est a. U. c.
839. p. Chr. 86. Olymp. CCXVI, 3. Unde usque ad annum Antonii emortualem U. c. 724. a. Chr. 30.
Olymp. CLXXXVII, 3. retro supputantur anni non CXIV, sed CXV. Suetonius Domit. cp. 4. de ea re sic
scribit: *Instituit et quinquennale certamen Capitolino Iovi triplex musicum, equestre, gymnicum, et aliquanto
plurimum quam nunc est coronatum.* Ad quem locum vid. Casaubonus. Add. Censorin. de Die Nat. cp. 18.
Vid. Scaliger. Emend. Tempp. V. p. 481 seqq. coll. Prolegg.

1567) *Δομετιανὸς τὰ Σεκουλάρια*] Auctor Suetonius Domit. cp. 4.: *Fecit et ludos seculares, computatu
ratione temporum, ab anno, non quo Claudius proxime [a. U. c. 800.], sed quo olim Augustus ediderat.* Edi-
derat autem Augustus secularia C. Furnio, C. Silano Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17. Ol. CXC, 3. Cf. Dio
lib. LIV, 18. Domitiano igitur, Augusti rationem secuturo, ludi seculares a. U. c. 847. p. Chr. 94. cele-
brandi erant. Verum constat ex Censorino cp. 17. actos ab eo esse a. U. c. 841. p. Chr. 88. Olymp.
CCXVI, 3., ipso XIV. [sic enim pro XVI. rescribendum esse recte monuit Scaliger Emend. Tempp. lib. V.
p. 486] et L. Minucio Rufo Coss., adeoque sex annis ante quam debebat, si Augusti computationem sequi
voluisset. Vid. Pag. crit. Bar. ad a. Chr. 88. et Scal. Emend. Tempp. l. 1. Zosimus II, 4 de eadem re lo-
quens: μετὰ δέ, inquit, τὸν Σεβαστὸν Κλαύδιος ἤγαγε τὴν ἑορτὴν, οὗ φυλάξεις τὸν τῶν ὀρισμένων ἐτῶν
ἀριθμὸν. μεθ' ὃν Δομετιανὸς τὸν Κλαύδιον παραμυψάμενος, καὶ τὴν περιόδον τῶν ἐτῶν ἀφ' οὗ τὴν
ἑορτὴν ὁ Σεβαστὸς ἐπιτελεῖσι ἀριθμήσας, ἰδοὺς τὸν ἐξ ἀρχῆς παραδοθέντα φυλάττειν θεσμόν. Αἱρεῖ
παραδοθεὶς θεσμός, ut ipse docet, erant anni CX. absoluti. Hic tantum anni CIV: SCALIGER l. 1. Vid.
Onufr. Panvin. De Saecul. Lud. T. IX. Thes. Graevian. p. 1071 sqq. coll. Prolegg.

1568) *Ἑρμογένης Ξάνθιος στάδιον*] Africanus apud Euseb. l. 1.

ΟΑ. ΣΙΗ. Ἀπολλώνιος, ἢ Ἡλιόδωρος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁶⁹). Ἀπολλώνιος πύκτης ἐπὶ κλησὶν Ῥάντις Ἀλεξανδρεὺς πρῶτος Αἰγυπτίων ὑπὸ Ἡλείων ἐξημιώθη εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξυβρίσας, καὶ ἦκων οὐ κατὰ προθεσίαν τῶν πυκτῶν. Ἡρακλείδῃ Ἀλεξανδρεὶ πύκτη τὸν κόνινον Ἡλεῖοι παρήκαν ἀκοντὶ¹⁵⁷⁰).

α.

β. Ἰώσηπος τὰς ἀρχαιολογίας Ἰουδαϊκὰς συνεγράψατο¹⁵⁷¹).

γ. Ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινεόσεως εἰς Ποντιέλους ἀγούσα λίθοις ἐστορέσθη¹⁵⁷²). Δομετιανὸς Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίπερ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὴν συγγενὴ ἑαυτοῦ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα, κατέσφαξε, τὴν δὲ Δομιτίλλαν, ἐπενεχθέντος αὐτῇ ἐγκλήματος Ἰουδαϊσμοῦ, εἰς Πανδάτρειαν ἐξώρισεν¹⁵⁷³).

δ. Δομετιανὸς ἀπεσφάγη ἄρξας εἴη ιε', ἡμέρας ε'¹⁵⁷⁴). Νερουᾶς Κοκκήϊος αὐτο-

1569) Ἀπολλώνιος, ἢ Ἡλιόδωρος] Africanus ibid. Sed ap. Interpr. Armen. Apollinus audit.

1570) Ἀπολλώνιος πύκτης ἐπὶ κλησὶν Ῥάντις] Testis Pausanias V, 21, 5: Χρήμοι δὲ ὑπὸ Ἡλείων ἔτιροί τε ἑσπερον, καὶ Ἀλεξανδρεὺς ἐξημιώθη πύκτης Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς διακοσίαις ὁδόσῃ τε καὶ δὲ κατῇ. ὄνομα δὲ τῷ ἐξημιώθεντι Ἀπολλώνιος, ἐπὶ κλησὶν δὲ ἦν Ῥάντις [sic cum codd. Paris. tert. Angel. Lugdun. primum ediderunt Bekkerus et cum Walzio Schubartius. Ῥάντις praeuentibus codd. Mosqu. Vindob. sec. Lugd. alt. scripserunt Aldin. auctor, Kuhnus, Facius, Clavierus, Siebelisius] καὶ πως καὶ ἐπιχώριον τὸ ἐς τὰς ἐπικλήσεις τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν ἴστιν. οὗτος ὁ ἀνὴρ ἀδικεῖν ὑπὸ Ἡλείων κατεγνώσθη πρῶτος Αἰγυπτίων. κατεγνώσθη δὲ οὐ δοῦναι χρήματα ἢ λαβεῖν αὐτός, ἀλλὰ τοιόνδε ἄλλο ἐς τὸν ἀγῶνα ἐξυβρίσαι. ἀφίκετο οὐκ ἐς τὸν ἱερμένον καιρὸν καὶ αὐτὸν ὑπὸ Ἡλείων πειθόμενων τῷ νόμῳ ἐλείπετο τοῦ ἀγῶνος ἐργεσθαι. τὴν γὰρ οἱ πρόφασιν, ὡς ἐν ταῖς Κυκλάσι νήσοις ὑπὸ ἀνέμων κατεῖχτο ἐναντίων, Ἡρακλείδης γένος καὶ αὐτὸς Ἀλεξανδρεὺς ἤλεγχεν ἀπάτην οὖσαν· ἐστειρήσει γὰρ χρήματα ἐκ τῶν ἀγῶνων αὐτὸν ἐκλέγοντα τῶν ἐν Ἰωνίᾳ. οὕτω δὲ τὸν τε Ἀπολλώνιον, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἦεν οὐ κατὰ προθεσίαν τῶν πυκτῶν, τοίτους μὲν οἱ Ἡλεῖοι τοῦ ἀγῶνος ἀπεικύνουσι, τῷ Ἡρακλείδῃ δὲ τὸν στίφανον παριῶσιν ἀκοντὶ.

1571) Ἰώσηπος — in testu erat Ἰώσηπος — τὰς ἀρχαιολογίας] Auctor Iosephus ipse Antiqq. Iud. lib. XX, 11, 2: Ἐπὶ τοῦτοις δὲ καταπαύσας τὴν ἀρχαιολογίαν, βιβλοῖς μὲν εἰκοσι περιελημμένην, εἰς δὲ μυριάσι στίχων. καὶ τὸ θεῖον ἐπιτρέψῃ, κατὰ περιδρομὴν ὑπομνήσω πάλιν τοῦ τε πολέμου καὶ τῶν συμβεβηκότων ἡμῖν, μέχρι τῆς νῦν ἐπιστάσεως ἡμέρας, ἥτις ἐστὶ τριεκαδικαῖον μὲν ἔτος τῆς Δομετιανοῦ Καίσαρος ἀρχῆς, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ γενέσειως πεντηκοστοῦ καὶ ἕκτου. Suidas s. v. Ἰώσηπος· ἔγραψε δὲ καὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας λόγους κ', ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου ἀρχῆς, ἕως τῆς τριακαδικαῖον ἔτος Δομετιανοῦ Καίσαρος. Iucepit autem tertius decimus Domitiani annus ab XIII. m. Sept. a. U. c. 846. p. Chr. 93. Olymp. CCXVIII, 1. Ad quem ipsum annum annotat Eusebius: Flavius Iosephus vicesimum librum antiquitatum huius temporis scribit. Quae sic corrumpit Interpr. Armeniacus: Flavius Iosephus heic senu facit secundae praeconum historiae. Eusebius igitur anno Domitiani XIII. ineunti perfectas Antiquitates Iudaicas ascripsit, exeunti Scaliger. Iosephus autem si anno p. Chr. 93. annum egit aetatis quinquagesimum sextum: lucem aspexerit a. p. Chr. 38. Olymp. CCIV, 4. Addimus hoc loco alteram ab Eusebio relictam de Iosepho notitiam: Olymp. CCXI, 4.: Flavius Iosephus scriptor historicus dux belli Iudaeorum, quum a Romanis interficiendus esset, Vespasiano pronuntiat de morte Neronis, et eius imperio. Sic scilicet Hieronymus. Eadem fere sed ad Olymp. CCXII, 1. annotata leguntur in codice Armeniaco coll. Chron. Pasch. p. 240 D.

1572) Ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινεόσεως] Dio LXVII, 14 init. T. Flavio Domitiano XVII., T. Flavio Clemente Coss. a. U. c. 848. p. Chr. 95. Ol. CCXVIII, 4.: Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινεόσεως εἰς Ποντιέλους ἀγούσα, λίθοις ἐστορέσθη. Vid. Stat. Sylv. IV, 3, 26. Caeterum in textu Ποντιέλους pro Ποντιέλους expressum erat.

1573) Δομετιανὸς Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα] Refert Dio lib. LXVII, 14: καὶ τῷ αὐτῷ ἔτι [scil. quo quae Sinuessa Puteolos ducit via, strata lapidibus est] ἄλλους τε πολλοὺς καὶ τὸν Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίπερ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὴν συγγενὴ ἑαυτοῦ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα, κατέσφαξεν ὁ Δομετιανός. ἐπηνέχθη δὲ ἀμφοῖν ἐγκλημα ἀθιότητος, ἐφ' ἧς καὶ ἄλλοι ἐς τὰ τῶν Ἰουδαίων ἦθ' ἐξοκλόντες πολλοὶ κατεδικάσθησαν. καὶ οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δὲ τῶν ζῶντων οὐσίαν ἐστειρήθησαν. ἡ δὲ Δομιτίλλα ὑπερωρίσθη μόνον εἰς Πανδάτρειαν. In medio insulae nomine iterum, uti not. 1416., a praeoptavit Scaliger. Cf. Eusebius Maii Armen.: Olymp. CCXVIII, 3. Tunc etiam Flavia Domitilla, et Flavius Clementis consulis sororis filius, exul abiit in Pontium insulam, quia se Christianum professus est. Hieronymus vero ad Olymp. CCXVIII, 4. Flaviam scribit Domitillam Flavii Clementis consulis ex sorore neptem in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit. Eusebium excipit Syn-cellus p. 344 A.: Φλαβία Δομιτίλλα ἐξαδελφὴ Κλήμεντος Φλαβίου ὑπατικοῦ, ὡς χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίαν φυγαδίζεται· αὐτὸς τε Κλήμης ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρέται.

1574) Δομετιανὸς ἀπεσφάγη] Domitianus a Stephano aliisque coniuratis XIV. Kal. Octobr. C. Fulvio

χράτωρ ἀπεδείχθη¹⁵⁷⁵). *Ελκόνες Δομιτιανοῦ συνεγωνεύθησαν καὶ ἀψίδες αὐτῷ πεποιημέναι καθήρεθσαν*¹⁵⁷⁶).

ΟΛ. ΣΙΘ. Στέφανος Καππάδοξ σταδίων¹⁵⁷⁷).

α. Νερουᾶς ἐνομοθέτησε μήτε τινὰ εὐνουχίζειν, μήτε τὴν ἀδελφιδὴν γαμεῖν¹⁵⁷⁸).

β. Νερουᾶς τὸν Τραιανὸν υἱοθετήσας Καίσαρα ἀπέδειξε¹⁵⁷⁹). Νερουᾶς ἀπήλλαξεν ἄρξας ἔτος α', μῆνας δ'¹⁵⁸⁰).

γ.

δ. Ἀγρίππας ὁ ἑβδομος μὲν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ὕστατος δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν ἐτελεύτησεν¹⁵⁸¹). Ἐνταῦθα λήγει τοῦ Ἰούστου τοῦ Τιβεριεύως Χρονικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ Μωσέως¹⁵⁸²).

ΟΛ. ΣΚ. Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς σταδίων¹⁵⁸³).

Valente, C. Antistio Vetere Coss. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. occiditur, postquam regnavit annos XV., dies V. Auctor Dio LXVII, 17 seq. Alii aliter de Domitiani regni annis tradunt: quorum sententias vide apud Reimar. ad Dion. l. l. Cf. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXVIII, 4. Mai. Arm. ad Olymp. CCXIX, 1.

1575) Νερουᾶς Κοκκήιος] Dio, lib. LXVIII. init.: Μετὰ δὲ Δομιτιανὸν Νερουᾶν Κοκκήιον οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέδειξαν αὐτοκράτορα.

1576) *Ελκόνες Δομιτιανοῦ συνεγωνεύθησαν*] Pergit Dio l. l.: Μῖσιν δὲ τοῦ Δομιτιανοῦ αἱ ἐλκόνες αὐτοῦ, πολλαὶ μὲν ἀργυραῖ, πολλαὶ δὲ καὶ χρυσαῖ οὔσαι, συνεγωνεύθησαν καὶ ἐξ αὐτῶν μεγάλα χρήματα συνέλεγε. καὶ αἱ ἀψίδες, πλείυται δὲ ἐν ἀνδρὶ ποιοῦμαι, καθήρεθσαν.

1577) Στέφανος Καππάδοξ] Africanus ap. Euseb. l. l.

1578) Νερουᾶς ἐνομοθέτησε] Dio LXVIII, 2: ἐνομοθέτησε δὲ ἄλλα τε καὶ περὶ τοῦ μὴ εὐνουχίεσθαι τινα, μήτε ἀδελφιδὴν γαμεῖν. Haec quom per Dionem dubitari liceat utrum C. Fulvio Valente, C. Antistio Vetere Coss. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. an vero Nerva III. et Virginio Rufo Coss. a. U. c. 850. p. Chr. 97. Ol. CCXVIII, 4. edicta putes, Scaliger ad posteriorem annum retulit.

1579) Νερουᾶς τὸν Τραιανὸν] Dio lib. LXVIII, 3: ὅταν ὁ Νερουᾶς, διὰ τὸ γῆρας βυθὺ κατατροποῦμενος, ἀνέβητε ἐς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ἐξη γεγωνήσας Ἀγυθῇ τέχῃ τῆς τε βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, Μάρκον Οὔλπιον Νερουᾶν Τραιανὸν ποιεῖν. καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ συνεδρίῳ Καίσαρά τε αὐτὸν ἀπέδειξε, καὶ ἐνσταυλεν αὐτῷ αὐτοκράτη (ἔρχε δὲ τῆς Γερμανίας ἐκείνος) Τίστιαν Δαναοὺ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλυσιν.

Diem adoptionis Traiani cum posse desperat Reimar. ad Dion. l. l.: Hadrianus diem 11. Augusti (A. U. C. 870.) natalem Imperii sui agnovit teste Spartiano cp. 4. Iam cum Traianus regnavit annos XIX., menses VI. dies XV. teste Dione p. 786 fin. natalis Imperii eius incidet in A. U. C. 851. d. 27. Ian. Ibi ergo retrogressi pedem figimus. Iam videamus ordiendo a superiori tempore, quo deducamur. Domitianus occisus est A. U. C. 849. d. 18. Sept. vide p. 768. §. 106. Atqui Nerva regnavit annum I., menses IV., dies IX. p. 771 B. Ergo his additis, in eandem diem 27. Ian. A. U. C. 851. incidimus: quae proinde erit Nervae emortualis. Quodsi cum Traiano Nerva vixit tantum tribus mensibus, ut tradit Victor Epit. XII, 9. adoptio exeunte Octobri, aut ineunte Novembri A. U. C. 850. [Olymp. CCXIX, 1.] facta fuit: quae consona sunt Plinio, optimo hac in re testi. vide §. 33. cuius et locis quam plurimis evincitur fulsum esse, quod alter Victor Caes. XII, 2 ait, Nervam mense XVI. semet abdicasse imperio. Neque enim deposuit imperium, adoptans Traianum, sed eum participem fecit, servato sibi Augusti titulo . . . Plin. Pan. 57, 3. 56, 3. neque adoptavit Traianum mense XVI. sed XIII. mense autem XVI. mortuus est. . . . Diem tamen certum adoptionis conficere non possumus. Hoc tamen intelligitur, Scaligerum verba supra laudata aptius anno qui praecedit assignatum fuisse.

1580) Νερουᾶς ἀπήλλαξεν] Nervae regno annum I., menses IV. tribuit Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXIX, 1. Dies novem addit Dio LXVIII, 4. Anno I. mensibusque III. imperasse dicitur in Maii Armeniacis ad Olymp. CCXIX, 2. Obiit autem d. XXVII. m. Ian. a. U. c. 841. p. Chr. 98. Ergo Ol. CCXIX. anno potius I. Cf. not. 1579.

1581) Ἀγρίππας ὁ ἑβδομος] Ex Photii cod. XXXIII. Vid. not. insequent. coll. Prolegg.

1582) Ἰούστιον τοῦ Τιβεριεύως] Photius cod. XXXIII.: ἀνιγνώσθη Ἰούστιον Τιβεριεύως χρονικόν, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Ἰούστου Τιβεριεύως Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν. οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἐν Γαλιλαίᾳ Τιβεριάδος ὠρμήτο [Cf. Steph. s. v. Τιβεριάς]. ἀρχεται δὲ τῆς ἱστορίας ἀπὸ Μωσέως, καταλήγει δὲ ἕως τελευτῆς Ἀγρίππυ τοῦ ἑβδομοῦ μὲν τῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ἱστίτου δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν. ὅς παρῆλθε μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ Κλαυδίου, ἠνέστη δὲ ἐπὶ Νέρωνος καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, τελευτᾷ δὲ ἔτι τρίτῳ Τραιανῷ, οὗ καὶ ἡ ἱστορία καταλήγει. Tertius autem Traiani annus inest in Ol. CCXIX, 4. Eusebius Hieron. Iustum Tiberiensem Ol. CCXIX, 1. [Ol. CCXIX, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 346 D.] floruisse scribit. Vid. Prolegg.

1583) Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l. In versione Armeniaca ap. Aucher. P. I. p. 309 nomen victoris in Chilleus abiit.

- α. Τραϊανὸς κατὰ τοῦ Δεικεβάλου νικητήρια ἤγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνομάσθη¹⁵⁸⁴).
 β. Τραϊανὸς τὸν Ἰστρον ἐπιφανεστάτῃ γεφύρᾳ ἐξέυξε, καὶ τὴν Δακίαν τῇ Ῥω-
 μαίων ἐξουσίᾳ ὑποτάξας ἐπαρχίαν ἐποίησε¹⁵⁸⁵). Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων τὴν
 Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρᾳ ἐχειρώσατο, καὶ Ῥωμαίων ὑπήκοον ἐποίησατο¹⁵⁸⁶).

γ.
 δ.

ΟΛ. ΣΚΑ. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁸⁷).

p. 341 b.

α.

- β. Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου υἱὸς ὧν ἐτῶν ιγ' ποιητῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα ἐνί-
 κησε Καπιτωλείοις, Λούστρω ε'¹⁵⁸⁸).

γ.
 β.

ΟΛ. ΣΚΒ. Κάλλιστος Σιδήτης στάδιον¹⁵⁸⁹).

1584) Τραϊανὸς κατὰ τοῦ Δεικεβάλου] Dio lib. LXVIII. cap. 10.: Τραϊανὸς δὲ τὰ τε νικητήρια ἤγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνομάσθη. Tempus acti triumphii acceptique cognominis Scaliger hoc quidem loco ex Eusebio Hieronymi definivit. Is enim: Olymp. CCXX, 1.: Traianus de Dacia et Scythia triumphavit, h. e. a. U. c. 105 p. Chr. 105. In Animadv. tamen ad Euseb. p. 206 a. b. n. MMCXVII. coll. Emend. Temp. V. p. 488 idem anno potius U. c. 853. p. Chr. 100. Olymp. CCXIX, 4. triumphatum vult, nummo scilicet fisis, ubi Traianus Cos. III. appellatur. Cum tamen cognomen illud nec in caeteris eiusdem nec in insequentis anni nummis compareat, Reimarus ad Dion. l. l. triumphum Traiani ad a. U. c. 853. p. Chr. 102. Ol. CCXX, 4. quo anno Cos. IV., et in nonnullis cum addito DES. V. scribatur, referendum esse dicit, cognominis et triumphii illius vestigiis in nummis apud Mediob. p. 151 seq. Fabrettum p. 274 seq. demonstratis. Codex Eusebii Armeniacus coll. Sync. 347 A. Traiani de Dacia triumphum Olymp. CCXX, 3., Cassiodorus denique adeo Coss. Candido et Quadrato, i. e. a. U. c. 853. p. Chr. 105. Olymp. CCXX, 4. ascribit.

1585) Τραϊανὸς τὸν Ἰστρον ἐπιφανεστάτῃ γεφύρᾳ] Traianum Danubio ponte iuncto [Vid. Dio LXVIII, 13 et inde pendentem Tzet. Chil. II. Hist. 65. coll. Plin. Epist. VIII, 4 et Victor. Caes. 13, 4] Daciam subegisse inque provinciae formam redeegisse auctor est Dio LXVIII, 14. Eusebius, quem hoc loco secutus est Scaliger, provinciam illam Ol. CCXX, 2. a. U. c. 105 p. Chr. 105. assignat, adversante eodem Viro Docto in Animadv. p. 202 h, ubi eam cum anno insequente contendendam dicit ex nummi auctoritate, in quo sub muliere manibus post terguin revinctis Dacia a Traiano Cos. V. capta tradatur. Aliter tempus subactae a Traiano Daciae definit Reimarus ad Dion. l. l. Add. Sync. p. 347 A.

1586) Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων] Dio lib. LXVIII, 14 extr.: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον καὶ Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρᾳ [Scaliger supra vitiose Πέτρῃ dederat] ἐχειρώσατο, καὶ Ῥωμαίων ὑπήκοον ἐποίησατο. Hieronymus, ex quo tempus definivit Scaliger, Arabes Olymp. CCXX, 2. in fidem acceptos tradit. Reimarus tamen uti Daciam, ita Arabiam a U. c. 858. p. Chr. 105. Ol. CCXX, 4. subiectam vult.

CCXXI, 1.

1587) Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος] Ex Africano apud Euseb. l. l. Cramerii Anecd. Graec. Paris. P. II. p. 152 perverse Ἀλεξάνδρος praebent.

1588) Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου υἱὸς] Testatur vetus Inscriptio, quae Hisconii [quod nunc et Quarto dicitur] in regione Ferentana inventa, extat apud Gruter. pag. CCCXXXII. num. 3.

L. VALERIO L. F.

PUDENTI.

III. QUUM. ESSET. ANNORUM.
 XIII. ROMAE. CERTAMINE.
 IOVIS. CAPITOLINI. LUSTRO.
 SEXTO. CLARITATE. INGENI.
 CORONATUS. EST. INTER.
 POETAS. LATINOS. OMNIBUS.
 SENTENTIAS. IUDICUM.
 HUIC. PLEBES. UNIVERSA.
 HISCONIENSIIUM. STATUAM.
 AERE. COLLATO. DECREVIT.

In ea inscriptione manifesto lustrum est agon Capitolinus, celebratumque est illud lustrum anno a Christo 106. [i. e. a. U. c. 859. Olymp. CCXXI, 4. C. Ceionio Commodo Vero, L. Tutio Cereali Coss.]: SCALIGER Emend. Temp. lib. V. p. 482.

1589) Κάλλιστος Σιδήτης] Tradit Africanus apud Euseb. l. l., ubi tamen Interpres Armen. Aucher.

α.

β.

γ.

δ. **ΑΔΡΙΑΝΟΣ**, ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γενόμενος¹⁵⁹⁰.) Ἐν Ῥώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκοπῶν εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη¹⁵⁹¹).

ΟΛ. ΣΚΙ. Εὐστολος Σιδήτης στάδιον¹⁵⁹²).

α.

β. Τραϊανὸς πᾶσαν τῶν Ἀρμενίων χώραν εἴλε¹⁵⁹³).

γ. Τραϊανοῦ χειμάζοντος ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἐξαίσιος γίνεται, ὃς οὐ αἱ ἄλλαι τε πόλεις ἔκαμον, καὶ ἡ Ἀντιόχεια μάλιστα ἐδυστύχησε· καὶ παμπόλλους ἡ τῶν οἰκοδομημάτων πτώσεις διέφθειρεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Πέδων ὑπατὸς ἐγένετο¹⁵⁹⁴).

δ. **ΜΑΚΡΙΝΟΣ**¹⁵⁹⁵). Τραϊανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐστράτευσε. Τραϊανὸς τὴν Ἀδιαβηνὴν παρεστήσατο¹⁵⁹⁶), τὴν Κιτησιφῶντα παραλαβὼν. Τραϊανὸς τοὺς

P. I. p. 309 denuo cursum equorum actum esse indicans, haec graeca reddidisse videtur Niebuhr p. 215: ἀνινιωθῇ τῶν ἵππων ὁ δρόμος.

1590) Ἀδριανὸς] Praeturae Athenis gessit Olymp. CCXXII, 4. ex Phlegonte Mirabh. cap. 25. Cf. not. insequ. Praeturae Hadriani memorant praeterea Dio lib. LXIX. cap. 16. et Ael. Spartian. Hadrian. cp. 18. extr.

1591) Ἐν Ῥώμῃ γυνή τις] Hoc monstrum Hadriano Caesare Athenis Archonte, Imp. Nerva Traiano VI., T. Sextio, qui alius C. Iulius, Africano Coss. i. e. a. U. c. 866. p. Chr. 112. Ol. CCXXII, 4. Romae in lucem editum et ex haruspicum consilio in Tiberim deiectum esse, totidem verbis refert Phlegon Mirabh. cap. 25.

1592) Εὐστολος Σιδήτης] Africanus apud Euseb. l. l.

1593) Τραϊανὸς πᾶσαν τῶν Ἀρμενίων] Dio lib. LXVIII, 18: Τραϊανὸς δὲ . . . εἰς Σάταλα ἦλθε, καὶ εἰς Εἰλίμιαν τῆς Ἀρμενίας χώρας. καὶ τὸν Ἡνιόχων βασιλέα ἐτίμησε, Παρθαμάσιριν δὲ τὸν Ἀρμενίων ἐτιμωρήσατο. ἔπει δὲ πᾶσαν τὴν Ἀρμενίων χώραν εἴλε καὶ πολλοὺς τῶν βασιλέων, τοὺς μὲν ὑποπεσόντας ἐν τοῖς πόλεσι ἔχε, τοῖς δὲ τινες καὶ ἀντιδοῦντας ἀμαχίᾳ ἐχειροῦτο. Tempus Scaliger e nummis ap. Pappin. de Imp. Rom. cp. 19. T. I. Thes. Graev. p. 429 definisse videtur, qui Armeniam Traiano Imp. VI. subactam testantur. Quodsi verum est, Traianus Armeniam in provinciae formam initio a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1. Q. Ninnio Hasta P. Manilio Vopisco Coss. redegerit oportet, quandoquidem eodem anno Imp. VII. salutatur. Cf. Dio lib. LXVIII. cap. 19 D. Ad quem locum vide etiam, quae Reinard. §. 127. et §. 132. annotavit. Cf. Sext. Ruf. cap. 20. Hieronymus anno prius ponit: Olymp. CCXXII, 4.: Traianus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.

1594) Τραϊανοῦ χειμάζοντος ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ] Auctor Dio lib. LXVIII. cp. 24.: Διατρίβοντος δὲ αὐτοῦ [τοῦ Τραϊανοῦ] ἐν Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἐξαίσιος γίνεται· καὶ πολλὰ μὲν ἔκαμον πόλεις, μάλιστα δὲ ἡ Ἀντιόχεια ἐδυστύχησεν. οὗτε γὰρ τοῦ Τραϊανοῦ ἐκεῖ χειμάζοντος, καὶ πολλῶν μὲν στρατιωτῶν, πολλῶν δὲ ἰδιωτῶν, κατὰ τε δίκας καὶ κατὰ πρὸς βίαις, ἐμπορίαν τε καὶ θωρίαν, πανταχόθεν συμπεφοιτηκότων, οὗτε ἔθνος οὐδὲν, οὗτε δῆμος οὐδὲν ἀβλαβὲς ἐγένετο . . . παμπόλλους μὲν γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ τῶν συμπεπιτόντων ὥμη ἐφθίρει, παμπληθεῖς δὲ καὶ τὰ χῶματα ἐπνίξεν. (cap. 25.) ἄλλοι αἶμα ἤμουν· ὧν εἰς καὶ ὁ Πέδων ὁ ὑπατὸς ἐγένετο. καὶ εἰθὺς τε γὰρ ἀπέθανε. Iam vero C. Popillius Carus Peto Vergilianus consulatum gessit cum M. Valerio Messala a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, 3. At quoniam motus illum ante initium veris contigisse tradat Dio LXVIII. cp. 26. init., accuratius eum Olymp. CCXXIII, 2. assignasset Scaliger. Ac sic profecto Maii Armeniaca notant: Olymp. CCXXIII, 2. Antiochias terras motus fuit, urbisque tertia paulo minus pars corruit. Anno prius ponit Hieronymus. Vid. Sync. p. 348 A. coll. Victore Caes. XIII, 11. Epitom. XIII, 12. Oros. VII, 12. Zonar. Annal. XI, 22. p. 586.

1595) Μακρίνος] Macrinus teste Phlegonte Mirabh. cp. 9. Athenis praeturam gessit, L. Iamnia, Aeliano Vetere, qui alius Aemilius Aemilianus, L. Antistius Vetus, a. U. c. 869. p. Chr. 116. Ol. CCXXIII, 4. Coss. Cf. Pag. crit. Baron. T. I. p. 112. Almeloveen. Fast. Consul. ad a. U. c. 869. p. 133.

1596) Τραϊανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν] Hieronymus, cuius calculos haud dobie hoc loco indicare voluit Scaliger, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam a Traiano in provinciae formam Ol. CCXXII, 4. redactas esse tradit: ad quem annum verba Scaligeri: Τραϊανὸς . . . παρεστήσατο, ipso nolente Ol. CCXXIII, 4. ascripta, reicienda esse arbitror. Cf. Sext. Ruf. 20. Assyriam a Traiano Cos. VI. p. Chr. 112. a. U. c. 865. Olymp. CCXXII, 3. in potestatem redactam testantur nummi ap. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 206 h. n. MMCXVIII. Dio lib. LXVIII, 22 vero Traianum contra Mesopotamiam et Adiabenen, quae est Assyriae pars inter Diabam et Adiam fluvios sita, eodem tempore, quo Armenia Romanis accessit, i. e. secundum nummos [cf. quae ad Ol. CCXXIII, 2. diximus] Q. Hasta et P. Vopisco Coss. a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1., profectum esse ait.

Ἀιρηνοὺς μάτην ἀποπειράσας ἐντεῦθεν ἀπῆλθε¹⁵⁹⁷). Λούσιος ὑπὸ Τραϊανοῦ πιμψθεὶς Ἰουδαίους κατεστρέψατο¹⁵⁹⁸). Τραϊανὸς εἰς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν ὑδρωπιάσας ἐτελεύτησεν, αὐταρχήσας ἔτη ιθ', μῆνας ε'. τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ ἐν τῇ χίονι αὐτοῦ κατετίθη¹⁵⁹⁹). Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν¹⁶⁰⁰).

ΟΛ. ΣΚΑ. Ἰσαρίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁰¹).

α. Ἀδριανὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ῥωμαίων, ἐκκαιδεκαετῇ ὀρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε, καὶ μέχρις οὗ τοῦτο ἐμελλεν¹⁶⁰²).

β.

γ. Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ Θήρας αὐτὴν ὠνόμασεν¹⁶⁰³).

δ.

ΟΛ. ΣΚΕ. Ἀριστίας Μιλήσιος στάδιον¹⁶⁰⁴).

1597) Τὴν Κιτσιαῶντι παραλαβὼν.] Testis est Dio lib. LXVIII. cp. 28, Traianum Ctesiphonte urbe, quam e Seleucia regione Parthi condiderant, in fidem accepta imperatorem appellatum Parthicique nomine nuncupatum esse. Cepit autem Parthiam Traianus, id quod etiam e nummis apud Mediob. p. 163 colligi licet, Imp. IX. a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, 4. L. Messala, M. Pedone Coss. Deinde [μετὰ δὲ ταῦτα, Dio LXVIII, 31 init.] i. e. fortasse insequenti anno Atram [Ἀιρηνοὺς enim pro corrupto Ἀγαρηνοὺς uti Dion. LXVIII, 28. Reimar. restituit, sic nos supra reddidimus Scaligero], Arabiae urbem inter Euphratem et Tigrim sitam, frustra oppugnavit. Cf. Dio lib. LXVIII, 31. Cassiodorus Traianum Coss. Commodo et Cereali i. e. p. Chr. 106. a. U. c. 859. Ol. CCXXI, 4. Hiberos, Sauromatas, Osroēnos, Arabes, Bosphoranos, Colchos in fidem accepisse, Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupasse et tenuisse dicit.

1598) Λούσιος ὑπὸ Τραϊανοῦ.] Dum Traianus Armeniam domat, Mesopotamiam capit, Adiabenem occupat, expugnataque Ctesiphonte urbe contra Atrēnos infelicititer pugnāt: Iudaei, qui circa Cyrenen habitabant, Andrea quodam duce constituto Romano, rebellant. Sic scilicet res digere Dio, qui lib. LXVIII. cp. 32.: ἀλλ' Ἰουδαίους μὲν, inquit, ἄλλοι τε, καὶ Λούσιος ὑπὸ Τραϊανοῦ πιμψθεὶς κατεστρέψατο. id quod Eusebius coll. Sync. p. 347 D. seq. Olymp. CCXXIII, 4. a. U. c. 868. p. Chr. 115. factum tradit. Eusebium expressit Scaliger. Reimar. vero Iudaeos rebelles Ol. CCXXIII, 4. a. U. c. 868. p. Chr. 115. repressos vult.

1599) Τραϊανὸς εἰς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας.] Auctor Dio lib. LXVIII, 33. extr.: ἐγένετο μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ πληκτοῦ, ὥστε καὶ τοῦ σώματος τι παρῆναι, τὸ δ' ἔλον ὑδρωπίασι. καὶ ἐς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν, ἣν δὴ καὶ Τραϊανούπολιν καλοῦμεν, ἐξαίρτης ἀπέπνευξε, μοναρχήσας ἔτη δεκαεννέα, καὶ μῆνας ἑξ, ἡμέρας τε πέντε καὶ δέκα. Successit Nervae [Traianus] A. U. C. 851. d. 27. Ian. p. 770 §. 25. ergo mortuus A. U. C. 870. d. 11. Aug. vel potius diebus aliquot ante: REIMARUS ad Dion. l. l. Proinde Olymp. CCXXIV, 1. Concinunt Maii Armeniaca: Olymp. CCXXIV, 1. Traianus morbo extinguitur. Vid. Sync. p. 348 A. Scaliger Hieronymi calculos indicat, qui Traianum postquam annos XIX. menses VI. [cf. Zonar. Ann. lib. XI. cp. 22.] regnarit, Ol. CCXXIII, 4. obisse scribit. — De ossibus Traiani in ipsius columna sepultis auctor Dio lib. LXIX. cp. 2.: τὰ δὲ τοῦ Τραϊανοῦ ὅσα ἐν τῇ χίονι αὐτοῦ κατετίθη. Cf. Id. LXVIII, 16.

1600) Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν.] P. Aelius Hadrianus, Traiani municeps et pupillus non adoptione, sed favore Plotinae, Traiani uxoris, et Attiani [Dio LXIX. init.] sive Tatiani [Zon. Ann. XI, 23.], Traiano succedit. Auctor Dio lib. LXIX. init. Cf. Eutrop. VIII, 6, Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXIV, 1. Mai. Ann. ad Olymp. CCXXIV, 2.

1601) Ἰσαρίων Ἀλεξανδρεὺς.] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 44, ubi Ἰσαρίων Scaligerum frustra coniecisse, nunc evincit codex Arm. ap. Auch. P. I. p. 310, qui Isarionem exhibet et ipse.

1602) Ἀδριανὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην.] Auni metachronismus. Dio LXIX, 8: ἐλθὼν γὰρ ἐς Ῥώμην [Antiochia enim fuit Hadrianus, quo tempore Imp. designatus est] ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ῥωμαίων, ἐκκαιδεκαετῇ ὀρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε καὶ μέχρις οὗ τηρηθήσεται τοῦτ' ἐμελλεν. Remisit autem Hadrianus vetera reliqua debita, non omnia tributa aut vectigalia [V. Burmann. de Vectigall. P. R. p. 66], itemque reliqua ex pecunia debita, non ex speciebus et metallis [Spanh. T. II. p. 557 seq.], consul II. Ol. CCXXIV, 4. a. U. c. 871. p. Chr. 118., id quod praeter nummos apud Mediob. p. 170. Spanhem. p. 552 sqq. testatur Hieronymus ad Olymp. CCXXIV, 2.: Hadrianus reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incensis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos praestitit. Alii nummi insequentem annum praeferunt. Vid. Scal. Annad. ad Euseb. p. 210 a. b. n. MMCLIV., et Reimar. ad Dion. l. l. coll. Spartian. cp. 5.

1603) Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ.] Testis Dio lib. LXIX. cap. 10.: καὶ πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ Θήρας αὐτὴν ὠνόμασε (ο Ἀδριανός), sese III., Q. Iunio Rustico Coss. a. U. c. 872. p. Chr. 119. Ol. CCXXIV, 4. Cf. Spartian. cp. 19.

1604) Ἀριστίας Μιλήσιος.] Africanus apud Euseb. l. l. refert.

α. Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἐθελοντῆς, ἐπιτρέποντος αὐτῷ Ἀδριανοῦ κόμνηον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πιεῖν¹⁶⁰⁵).

β.

γ.

δ. Ἐκλειψις σελήνης¹⁶⁰⁶).

ΟΛ. ΣΚΣ. Διονύσιος Ὑσαμενυὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁰⁷). Δίδας καὶ Γαραπάμμων, Ἀγύπτιοι, ἐκ τοῦ νόμου Ἀρσινοῦτου πύκται ἐξημιώθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξυβρίσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς νίκης ἐπὶ λήμματος συνθήμενοι. ἀπὸ τῆς ζημίας ἀγάλματα Διὸς ἐποίηθησαν¹⁶⁰⁸).

α. Ἀδριανὸς Ἀθήνησι διάγων ἐπώπτευσεν τὰ μυστήρια¹⁶⁰⁹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΚΖ. Διονύσιος Ὑσαμενυὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ β¹⁶¹⁰).

α. Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀγύπτῳ Ἀντινόου ὠνομασμένην ὑποδόμησεν πόλιν. Ὁ δὲ Ἀντίνοος παιδικὰ τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Ἀγύπτῳ ἐτελεύτησεν¹⁶¹¹).

p. 342 a.

1605) Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν] Dio LXIX. ep. 8. extr.: καὶ ὁ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἐθελοντῆς, ἐπιτρέποντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, κόμνηον διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὴν νόσον πιεῖν. Hanc igitur Euphratis mortem licet Eusebius [in Maii Armeniacis de Euphratis flore sermo est: qui error est manifestus.], quem secutus est Scaliger, in Ol. CCXXV, 1. referat, Dio tamen eidein annuo, quo Hadrianus Romam rediit, i. e. Olymp. CCXXIV, 2, ascribendum esse significat. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 211 a. n. MMCXXXV.

1606) Ἐκλειψις σελήνης] Nono Hadriani anno, i. e. si Hadrianus Olymp. CCXXIII, 4. regnare coepit, Ol. CCXXV, 4. luna defecit ex Ptolemaeo Μεγ. Συναρ. IV. p. 267 ed. Halma.

1607) Διονύσιος Ὑσαμενυὺς Ἀλεξανδρεὺς] Totidem verbis apud Euseb. l. l. refert Africanus, ubi ὁ Ὑσαμενυὺς scriptum extat ex Cram. Anecd. Graec. Par. II. p. 152, unde Scaliger effecit Ὑσαμενυὺς. Ὑσαμενυὺς audit apud Interpr. Armen. Fortasse legendum est Διονύσιος [ὁ] ἀμβλὺς Ἀλεξανδρεὺς. Ἀμβλὺς enim, ut in universum de stupore et languore animi et corporis dicitur, ita singulariter ἀμβλὺς πρὸς δρόμον apud Lucianum appellatur piger ad currendum. Cf. Ol. CXCIX. not. 1440.

1608) Δίδας καὶ Γαραπάμμων] Auctor Pausanias V, 21, 6, cuius loci summam retulit Scaliger.

1609) Ἀδριανὸς Ἀθήνησι διαγων] Dio lib. LXIX, 11: ἀφικόμενος δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπώπτευσεν (ὁ Ἀδριανὸς) τὰ μυστήρια· id quod Ol. CCXXVI, 1. factum esse Eusebius indicat: Hadrianus sacris Eleusinae initiatus multa Atheniensibus dona largitur. Cuius spreto testimonio Reimarum Hadrianum M'. Acilio Aviola, C. Corellio Pansa Coss. a. U. c. 875. p. Chr. 122. Ol. CCXXV, 4. Eleusinia sacra suscepisse cult. Cf. de re praeter Spart. ep. 12. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 n. MMCXLVII. Da in der eben-gedachten Inschrift [ap. Cors. F. A. XI, 21. T. II. p. 171] unter den attischen Monaten der Boedromion oben ansteht, so ist Corsini der nicht ganz unwahrscheinlichen Meinung [F. A. IV. p. 403 sqq.], dass die Athener diesen Monat, in welchem Hadrian, um die Mysterien (309) zu sehen, in ihre Stadt kam, aus Dankbarkeit für ihren Wohlthäter zum ersten machten, sowie sie ihre bürgerlichen Jahre, wenigstens eine Zeilang, seit der ersten Reise des göttlichen Hadrian nach Athen gezählt haben. [Boeckh. C. I. Gr. Vol. I. no. 281.] Um nun diesen neuen gewöhnlich auf den September treffenden Iuhrausung wieder mit dem alten Hecatombaeon in Verbindung zu bringen, haben sie, vermuthet er, nochmals die Monate so verschoben, wie es die Tafel bei Stephanus mit sich bringt. [Cf. Appendic. ad eius Thesaur. lingu. gr. col. 225., ubi Hecatombaeon cum Septembri, Metagitnion cum Octobri etc. contenditur.] IDELERUS Enchirid. Chronol. T. I. p. 360 sq.

1610) Διονύσιος Ὑσαμενυὺς] Africanus apud Euseb. l. l. Cf. not. 1607.

1611) Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀγύπτῳ] Dio lib. LXIX, 11, cui loco M'. Acilium Aviolam, C. Corellium Pansam Coss. a. U. c. 875. p. Chr. 122. Ol. CCXXV, 4. ascripsit Reimarum: ἐν δὲ τῇ Ἀγύπτῳ καὶ τὴν Ἀντινόου ὠνομασμένην ἀνυποδόμησεν πόλιν [erat in Thebaide, non recens structa a fundamentis, sed instaurata: Reimarum.] ὁ γὰρ Ἀντίνοος ἦν μὲν ἐκ Βιθυνίου, πόλιος Βιθυνίδος, ἦν καὶ Κλαυδίου πόλιν καλοῦμεν. παιδικὰ τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Ἀγύπτῳ ἐτελεύτησεν... καὶ οὕτω γι τὸν Ἀντίνοον, ἦτοι διὰ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, ἧ διὰ ἐθελοντῆς ἐθανατώθη, (ἐκουσίῳ γὰρ ψυχῆς πρὸς ἡ ἐρωτικῇ, ἐδίετο) ἐτίμησεν, ὥς καὶ πόλιν ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ τοῦτ' ἔπαυε, συνοικίσαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπ' αὐτοῦ. Quam rem Scaliger primo huic Ol. CCXXVII. anno intulit ex Eusebio Hieronymi ad Ol. CCXXVII, 1., a quo unius anni prochronismo discrepant Maii Armeniaca. Vid. Tatian. Or. adv. Graec. ep. 16. p. 40 seq. ed. Wilh. Worth. πῶς δὲ ὁ τεθνεὺς Ἀντίνοος μετράκιον ἐν τῇ σελήνῃ ὥρῳιον καθίδρυνται, et Iustin. Apol. II. p. 72 coll. Caellii Antiquar. Lectt. lib. II. ep. 5. et Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 a. b. n. MMCXLV., ubi Hieronymum prochronismi biennii accusat. Memorat Antinonum etiam Ael. Spart. vit. Hadr. ep. 13.: Antinonum suum dum per Nilum navigat, perdidit, quem muliebriter flevit: de quo varia fama est, aliis cum devo-

- β. Ἀδριανὸς Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα ἀπέκτεινεν, ὅτι τὸν ναὸν Ἀφροδίτης καὶ Ῥώμης ὑπ' αὐτοῦ κατισκευασμένον ἀπέδοξίμασε¹⁶¹²).
- γ. Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπίειον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἱδρυταί, ἐξεποίησε, καὶ δράκοντα ἐς αὐτὸ [ἀπὸ] Ἰνδίας κομισθέντα ἀνέθηκεν. Τὰ τε Διονύσια ἐν τῇ ἐσθῆτι τῇ ἐγγωρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. Τὸν τε σηκὸν τὸν ἐαυτοῦ τὸ Πανελλήμιον ὠνόμασμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ κατιστήσατο, χρήματά τε πολλὰ, καὶ σίτον ἐπέτρεπον¹⁶¹³).
- δ. Ἀδριανὸς ἐς τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν ἀντὶ τῆς κατασκαφείσης ᾤκισατο, ἣν καὶ Ἀλίαν Καπιτωλίαν ὠνόμασε, ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείρας¹⁶¹⁴).

tum pro Hadriano asserentibus, aliis quod et forma eius ostentat et nimia voluptas Adriani. Et Graeci quidem volente Adriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quas Adrianus ipse composuisse iactatur.

1612) Ἀδριανὸς Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα] Dio lib. LXIX. ep. 4: τὸν δ' Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα, τὸν τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ᾠδεῖον, τὸ τε γυμνάσιον, τὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ ποιήματα, ἐν τῇ Ῥώμῃ κατισκεύασαντα, τὸ μὲν πρῶτον ἐργάδευσεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπέκτεινε. Caussam mortis Apollodori hanc addit, quod Hadriani errores in descriptione templi Veneris et Romae deprehensos aperte vituperare ausus sit. Iam vero quum templa Veneris et Romae auctore Hieronymo Chron. Ol. CCXXVII, 2. aedificata sint, Scaliger etiam Apollodori caedem eidem anno intulit: Aliā tamen de eadem re sententia est Cassiodori, qui quum templa ista a. U. c. 888. p. Chr. 135. Ol. CCXXVIII, 3. excitata esse referat, efficitur ut Apollodori mors extremis potius Hadriani temporibus assignanda esse videntur. Vid. de Apollodoro architecto Ael. Spart. cp. 18. extr. coll. Reimar. ad Dion. l. l.

1613) Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπίειον] Dio lib. LXIX. ep. 16: Ἀδριανὸς δὲ τὸ τε Ὀλύμπιον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἱδρυταί, ἐξεποίησε, καὶ δράκοντα ἐς αὐτὸ ἀπὸ Ἰνδίας κομισθέντα ἀνέθηκε. τὰ τε Διονύσια, τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας, ἐν τῇ ἐσθῆτι τῇ ἐπιχωρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τὸν τε σηκὸν τὸν ἐαυτοῦ, τὸ Πανελλήμιον ὠνόμασμένον, οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ κατιστήσατο, χρήματά τε πολλὰ καὶ σίτον ἐπέτρεπον, τὴν τε Καπιτωλίαν ἤλυν τοῖς Ἀθηναίοις ἔκαθίστατο. Pertinent haec ad secundum iter, quo Hadrianus Olymp. CCXXVII, 3. Athenas delatus est. Spartian. ep. 12: Denique quum post Africam Romam redisset, statim ad orientum profectus per Athenas iter fecit, atque opera, quae apud Athenienses coeperat, dedicavit, ut Iovis Olympii aedem et aram sibi. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXXVII, 4: Hadrianus quum insignes plurimus aedes Athenis fecisset, agonem edidit, bibliothecamque miri operis extruxit. Idem duobus annis prius ponunt Maii Armeniaca coll. Syncell. p. 349 D. Vid. Reimar. ad Dion. l. l. coll. de Iovis Olympii templo Ol. CCXXVII, 3. vel 4. dedicato Meurs. Athen. Att. I, 10. T. IV. Thes. Gronov. p. 849 seq. Dixerat de Olympico isto Phlego in Olympiadem quinto decimo, uti refert Stephani s. v. Ὀλυμπίειον· τόπος ἐν Ἀθῆναις, ἐν κτίσασιν Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ νέας Ἀθήνας Ἀδριανὸς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαίδεκάτῳ. De agone, cuius nomen Scaliger Emend. Temp. V. p. 480. Animadv. ad Euseb. p. 225 b. Παναθηναία Ὀλύμπια Πανελλήνια Ἀδριανὸν fuisse putat; diversa nimirum ille Πανελλήνια Ἀδριανὸν et alia Ἀδριανία Ὀλύμπια miscens, cf. Salm. ad Spart. p. 176 et Selden. ad Marm. Oxon. III. T. IV. Opp. p. 1563. 1565. Verba: τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας, quae inter Διονύσια et ἐν τῇ ἐσθῆτι inserit Dio, cur omiserit Scaliger, caussam mihi ipse explicare videtur in Animadv. ad Euseb. p. 215 a., ubi allatis istis addit: quod est flocci: immo τὰ Διονύσια τὰ μεγάλα ἐποπτεύσας, ut scripserat Dio. Nam τὰ Διονύσια non sunt ἀρχή, sed τελική. Contra quem disputans Reimarus l. l.: Minime vero, inquit, id dicitur iis verbis, Διονύσια esse ἀρχήν, sed Liberalia Hadrianum celebrasse, iure magistratus apud Athenienses maximi, nempe archontis. Atque priora quidem recte Vir Doctus, posteriora non item. Rectissime enim demonstrat Salmas. ad Spart. 18. p. 123, Hadrianum non tantum ante a. [i. e. Ol. CCXXII, 4.] fuisse Archontem, sed et eo anno, quo Liberalia ediderit, non fuisse et Exarchontis tantum iure usum esse, fallique Spartianum alio loco ep. 19., quando hanc dignitatem Hadriano Imperatori tribuat. Quam ipsam Salmasii sententiam inmaxime confirmat aoristi ἄρξας ratio, pro quo haud dubie ἀρχὸν scripsisset Dio, si Hadrianum eo tempore, quo orgia disposuit, Archontem fuisse significare voluisset. Iam vero τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας scripsit: quibus additis verbis mihi adeo rei insolentiam notare videtur, qua Dionysia, alias, teste Poluce VIII, 89 [cf. Demosth. in Mid. p. 517, 11. p. 518, 29. p. 520, 16], ab Archonte celebrari solita, tunc ab Exarchonte celebrata fuerint.

1614) Ἀδριανὸς ἐς τὰ Ἱεροσόλυμα] Dio LXIX, 12: Ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτοῦ ἀντὶ τῆς κατασκαφείσης οἰκίσαντος, ἣν καὶ Ἀλίαν Καπιτωλίαν ὠνόμασε, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τόπον, ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος, πόλεμος οὐτε μικρὸς οὐτ' ὀλιγοχρόνιος ἐκινήθη. Hoc bellum excitatum est Ol. CCXXVII, 4., uti tradit Eusebius Hieronymi: Iudaei in arma versi Palaestina depopulati sunt, tenente provinciam Tenio Rufo, cui ad opprimendos rebelles Hadrianus misit exercitum. Idem Ol. CCXXVIII, 1. ascribunt Maii Armeniaca coll. Syncell. p. 349 D. seq. Vid. Suid. s. v. βδέλυγμα ἐρημώσεως, Euseb. Hist. Eccles. IV. ep. 6., Zonar. Ann. XI. p. 589, Cassiodorus ad Coss. Severum et Syllanum.

ΟΛ. ΣΚΗ. Λουκᾶς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶¹⁵).

α. Ἰουδαία πᾶσα κικίνηται¹⁶¹⁶). Ἐκλειψις σελήνης¹⁶¹⁷).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΚΘ. Ἐπίδανρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶¹⁸).

α. Φίλων Βύβλιος γραμματικὸς ὧν ἐτῶν σὴ ἔγνωρίζετο ἐπὶ ἐπάτου Σεβήρου τοῦ Ἑρεννίου χρηματίσαντος¹⁶¹⁹).

β.

γ.

δ. Μέχρι τοῦτου Φλέγων Τραλλιανός, ἀπελεύθερος Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίῳις¹⁶²⁰).

ΟΛ. ΣΛ. Αἰδύμιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶²¹).

α. Ἐμβήης πατήρ τῆς τῶν Παιανιστῶν τάξεως ἐταμῆθη ἀροτορῇ μαρμαρίνῃ τῇ ΙΛ Παχῶν¹⁶²²).

β.

1615) Λουκᾶς Ἀλεξανδρεὺς] Teste Africano apud Euseb. l. l.

1616) Ἰουδαία πᾶσα κικίνηται] Dio LXIX. cap. 13. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐν οὐδένι αἰτοῖς [τοὺς Ἰουδαίους] λόγῳ οἱ Ῥωμαῖοι ἵπιοῦντο. ἐπεὶ δ' ἦ τε Ἰουδαία πᾶσα κικίνητο, καὶ οἱ ἀπανταχοῦ γῆς Ἰουδαῖοι συνεταράσσοντο καὶ συνέσαν, καὶ πολλὰ κακὰ ἐς τοὺς Ῥωμαίους, τὰ μὲν λήθρα, τὰ δὲ καὶ σαρνῶς ἐνεδείκνυντο, πολλοὶ τε ἄλλοι καὶ τῶν ἄλλοις ἐπιθυμίαι κέρδους σφίσι συνέλαμβάνοντο, καὶ πάσης, ὡς εἰπεῖν, κινουμένης ἐπὶ τούτῳ τῆς οἰκουμένης, τότε δὴ τότε τοὺς κρατίστους τῶν στρατηγῶν ὁ Ἀδριανὸς ἐπ' αὐτοὺς ἐπέμψεν. Viguit bellum Iudaicum maxime Ol. CCXXVIII, 1, uti colligitur ex Eusebio Hieronymi: Cochebas dux Iudaicae factionis nolentes sibi Christianos adversum Romanum militem ferro subsidium omnimodis cruciatibus necat. Finem cepit Olymp. CCXXVIII, 2. anno Hadriani XVIII, secundum eundem Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXVIII, 2. coll. Hist. Eccl. IV, 6 et Spart. Hadr. 14. Maii tamen Armeniaca Cochebae facinus Olymp. CCXXVIII, 3. bellicque finem anno insequenti assignant coll. Syncell. p. 350 A.

1617) Ἐκλειψις σελήνης] Auctor de hac eclipsi, quae anno Hadriani XVII., i. e. Ol. CCXXVIII, 1. contigit, Ptolemaeus Meg. Συντάξ. lib. IV. ep. 6. p. 98.

1618) Ἐπίδανρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος] Africanus apud Euseb. l. l. tradit. Corruptum nomen Ἐπιδαντος exhibet Interpr. Armen.

1619) Φίλων Βύβλιος γραμματικὸς] Suidas s. v. Φίλων. Φίλων Βύβλιος, γραμματικὸς. οὗτος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων ἑγγὺς Νέρωνος καὶ παρτείνεται εἰς μακρόν. ὑπαίτιον γοῖν τὸν Σεβήρον τὸν Ἑρεννιον χρηματίσαντα αὐτὸς ἐταμῆθη. ἦταν ἦγεν ὕψους καὶ ἐβδομηχοστὸν ἔτος, Ὀλυμπιάδι δὲ κ' καὶ διακοσιοστῇ. Verum Ol. CCXX. nullus eius nominis consul in fastis reperitur. Ideo Vossius Hist. Graec. p. 253 West. Severum Herennium consulem non ordinarium, sed in mortui locum susseptum fuisse coniecit. Quodsi Philo Ol. CCXX. aetatis annum 78. habuit, temporibus Neronis vicinus fuisse apte dici potuit. Deductis enim de Ol. CCXX, 1. annis 77., devenies ad Ol. CC, 4. a. U. c. 777. p. Chr. 24. Sext. Cornel. Cetheg., L. Visell. Varron. Coss., qui annus Philonis natalis Tiberii regni decimus fuit exactus, ita ut, quum Nero M. Asinio Marcello, M. Acilio Aviola Coss. regnare coepisset a. U. c. 807. p. Chr. 54., annos habuerit XXX, atque, quum annis XV. post Vespasianus imperium adeptus esset, annum implevit XLV. Verum Scaliger Ὀλυμπιάδι δὲ θ' καὶ κ' καὶ σ' pro Ὀλυμπ. κ' καὶ σ' Suidae restituendum esse indicat, quo quidem Ol. CCXXIX. anno primo U. c. 890. p. Chr. 137. secundum fastos L. Aelius Verus Caesar II., C. Caelius Balbinus Vibullius Romae consulatu functi sunt: unde si annos 77. retro numeraveris, in Ol. CCIX, 4. U. c. 813. p. Chr. 60. incidet, qui Neronis imperii sextus fuit, ipso IV. et Cosso Cornelio Lentulo Coss.

1620) Μέχρι τοῦτου Φλέγων] Suidas s. v. Φλέγων. Φλέγων Τραλλιανός, ἀπελεύθερος τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος, οἱ δὲ Ἀδριανοῦ γασίν, ἱστορικός, ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίῳις ις'. ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθ' Ὀλυμπιάδος τὰ πρᾶχθέντα πανταχοῦ. Phot. cod. XCVII. se legisse ait usque ad Ol. CLXXVII. Nobis totus libellus temporum iniuria ereptus est, exceptis paucis eius, quae apud eundem Photium, Stephanum Byz., Eusebium, alios occurrunt, fragmentis. Cf. Prolegg.

1621) Αἰδύμιος Ἀλεξανδρεὺς] Refert Africanus apud Euseb. l. l. Inserit inter nomen hominis et patriae verbum Clideus Interpres Armenicus.

1622) Ἐμβήης πατήρ τῆς τῶν Παιανιστῶν] Testatur vetus Inscriptio, quae Romae ad templum Divae Mariae in via lata reperta, legitur apud Gruter. p. CCCXIV. n. 2.

Η. ΙΕΡΑ. ΤΑΞΙΣ. ΤΩΝ. ΠΑΙΑΝΙΣΤΩΝ.

ΤΩΝ. ΕΝ. ΡΩΜΗ. ΔΙΟΣ. ΗΛΙΟΥ.

ΜΕΓΑΛΟΥ. ΣΑΡΑΠΙΑΔΟΣ. ΚΑΙ. ΘΕΩΝ.

ΣΕΒΑΣΤΩΝ. ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ. ΕΜΒΗΝ.

γ. Συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλῆα ἀθλητῶν ἱερονικῶν στεφανιτῶν τόπος καὶ οἶκημα ἐδόθη πρὸς Θέρμας Τραϊαναῖς¹⁶²³).

δ. Αὐτοκράτωρ Σεπτίμιος Σευήρος γεννᾶται¹⁶²⁴).

ΟΛ. ΣΛΑ. Κραναὸς Σικυνῶνιος στάδιον¹⁶²⁵).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΒ. Ἀττικὸς Σαρδιανὸς στάδιον¹⁶²⁶). Σωκράτης, πάλην καὶ παγκράτιον ἀπογραφάμενος ὑπὸ Ἡλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκίως¹⁶²⁷).

p. 342 b.

ΠΡΟΦΗΤΗΝ. ΠΑΤΕΡΑ. ΤΗΣ. ΠΡΟ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ. ΤΑΞΕΩΣ. ΠΡΟΤΟ
ΜΗ. ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ. Η. ΑΝΑΤΕΘΕΙΣΑ.
ΕΝ. ΤΩ. ΟΙΚΩ. ΤΩΝ. ΠΑΛΑ
ΝΙΣΤΩΝ. ΤΗ. Ἰ. Α. ΝΩΝΩΝ.
ΜΑΙΩΝ. Η. ΕΣΤΙ. ΚΑΤΑ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ. ΠΑΧΩΝ. ΙΑ.
ΕΠΙ. ΚΟΥΡΑΤΟΡΟΣ. ΜΕΤΕΙΛΙΟΥ.
ΑΜΠΛΙΑΤΟΥ. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.
ΣΕΞΤΩ. ΕΡΟΥΚΙΩ. ΚΛΑΡΩ.
Β. ΓΝΕΩ. ΚΛΑΥΔΙΩ.
ΣΕΒΗΡΩ. ΚΩΣ.

De qua inscriptione Scaliger Emend. Tempp. lib. V. p. 454 sic disserit: Secundum ab his vetustatis gradum obliet velus inscriptio, anno Dionysiano CXLV, Antonini Pii Augusti octavo, cuius exemplum subieciimus. In ea pridie Nonas Mai est undecima Pachon, quod verum est [Cf. Corsin. F. A. T. II. p. 398. T. IV. p. 132]. Porro in illa adnotabis ἡ ἀνατιθεῖσα pro ἡ ἀντιθεῖσα dictum ἰδιωτικῶς. Item non, ut Graeci loquuntur, Σεξιῶν Ἐρουκίῳ, Κλῶν Κλαυδίου, ὑπᾶτων, sed consuetudine Latini sermonis Σεξιῶν Ἐρουκίῳ Κλάρῳ β', Γνέῳ Κλαυδίῳ Σεβήρῳ Κωσ., quorum quidem consulum tempus, ut diximus, congruit anno Christi Dionysiano 145. Atqui annus Christi CXLVI. respondet a. U. c. 899. Ol. CCXXXI, 1. Quare Scaliger in tem-

pore assignando quadriennii aut quinquennii prochronismum commisit.

1623) Συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλῆα] Vetus Inscrip̄tio ap. Gruter. p. CCCXVI. n. 1.:
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΘΕΟΥ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. ΥΙΟΣ.
ΘΕΟΥ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ. ΠΑΡΘΙΚΟΥ. ΥΙΩΝΟΣ. ΘΕΟΥ. ΝΕΡΟΥΑ.
ΕΓΓΙΟΝΟΣ. ΤΙΤΟΣ. ΑΙΑΙΟΣ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ.
ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ. ΜΕΓΙΣΤΟΣ. ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ. ΕΞΟΥΣΙΑΣ.
ΤΟ. Γ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΤΟ. Β. ΥΠΑΤΟΣ. ΤΟ. Γ. ΠΑΤΗΡ. ΠΑΤΡΙΔΟΣ. ΣΥΝΟΔΩ.
ΕΥΣΤΙΚΗ. ΤΩΝ. ΠΕΡΙ. ΤΟΝ. ΗΡΑΚΛΕΑ. ΑΘΛΗΤΩΝ. ΙΕΡΟΝΕΙΚΩΝ. ΣΤΕΦΑ
ΝΕΙΤΩΝ. ΧΑΙΡΕΙΝ.
ΕΚΕΛΕΥΣΑ. ΗΜΕΙΝ. ΑΠΟΛΕΙΧΘΗΝΑΙ. ΧΩΡΙΟΝ. ΕΝ. Ω. ΚΑΙ. ΤΑ. ΙΕΡΑ. ΚΑΤΑ
ΘΗΣΕΣΘΕ. ΚΑΙ. ΤΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΠΡΟΣ. ΑΥΓΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΘΕΡΜΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΥΠΟ.
ΤΟΥ. ΘΕΟΥ. ΠΑΠΠΟΥ. ΜΟΥ. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΙΣ. ΟΠΟΥ. ΚΑΙ. ΜΑΛΙΣΤΑ. ΤΟΙΣ.
ΚΑΠΙΤΟΛΕΙΟΙΣ. ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΕ. ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ. ΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ.
ΟΥΛΠΟΣ. ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. ΕΠΙ. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ. ΜΟΥ.
ΕΓΡΑΦΗ. ΠΡΟ. ΙΖ. ΚΑΛ. ΙΟΥΝ. ΑΠΟ. ΡΩΜΗΣ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΩ. ΚΑΙ. ΗΡΩΔΗ. ΥΠΑΤ.

Quae extrema verba Τορκουάτῳ καὶ Ἡρώδῃ e consuetudine Latini sermonis pro Genitivo posita esse animadvertit Scaliger Emendat. Tempp. V. p. 454. Quum vero C. Bellicius Torquatus, Tib. Claudius Atticus Herodes a. U. c. 896. p. Chr. 143. Ol. CCXXX, 3. summo Romae magistratu functi sint, notam istam Scaligerianam: Συνόδῳ Τραϊαναῖς, Ol. CCXXX, 2., quam Ol. CCXXX, 3. ascriptam malueris. Cf. Gruter. Inscript. p. CCCXV. n. 9. De xysto et xystico vid. Is. Casaub. ad Suet. Aug. 72. Galb. 15.

1624) Αὐτοκράτωρ Σεπτίμιος Σευήρος] Anni prochronismus. L. Septimius Severus, postea etiam Pertinax, item Pius, item Antoninus dictus, natus est a. U. c. 899. p. Chr. 146. Sexto Erucio Claro II., Ca. Claudio Severo Coss. III. Id. April. [Ipse natus est Erucio Claro bis et Severo Coss. VI. Idus Apriles: Spartianus ep. I., scriptura sine dubio corrupta, quam tamen secutus est Scaliger Anim. ad Euseb. p. 230 a. n. MMCLXII.] i. e. Ol. CCXXXI, 1, teste Dione LXXVI, 17 extr. Qui quum ei annos LXV. m. IX. dies XXV. [d. XXIX: Zonar. Annal. lib. XII. ep. 10. p. 610] ascribat, d. IV. Februar. a. U. c. 964. p. Chr. 211. Ol. CCXLVI, 2. Q. Epid. Rufo Lolliano Gentiano, Pomponio Basso Coss. defunctus fuerit.

1625) Κραναὸς Σικυνῶνιος] Refert Africanus ap. Euseb. l. I. Forsan hic Cranaus idem est cum Graniano Sicyonio, de quo Pausanias II, 11, 8. Cf. Kraus. Olymp. p. 293 seq. et 312 seq.

1626) Ἀττικὸς Σαρδιανὸς] Africanus ap. Euseb. l. I.

1627) Σωκράτης πάλην καὶ παγκράτιον] Tradit ibid. Africanus, pugnans ille non solum cum Pausa-

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΓ. Δημήτριος Χίος στάδον¹⁶²⁸).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΔ. Ἡρᾶς Χίος στάδιον¹⁶²⁹).

α.

β.

γ. Ἀντωνεῖνος Εὐσεβῆς τέθνηκε¹⁶³⁰).

δ.

ΟΛ. ΣΑΕ. Μνασίβουλος Ἐρατειὺς στάδιον¹⁶³¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΣ. Ἀιθαλῆς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³²).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΖ. Εὐδαίμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³³).

α.

β.

nia V, 21, 6, qui post Nicostratum, victorem Olympiadis CCIV, neminem amplius lucta simul et pancratio vicisse asserit, sed secum ipso. Ecce verba eius ad Olymp. CCIV. ex Armeniaco textu suppleta: ἑσπερον δὲ οὐδὲις τοιοῦτος ἀφ' Ἡρακλέους μέχρι ἡμῶν γένετο, παραβραβεύοντων τῶν Ἑλλήων τοὺς δυναμένους. Accedit, quod ne patriam quidem addidit Socratis. Ipsa vero verba, quid sibi volunt: *Socrates, luctas et pancratii victor ab Eleis perscriptus, a Dionysio Seleuciensi privatus est?* Ita quoque Corsinus FF. AA. T. IV. p. 177. Dissert. Agon. p. 139. Scaliger Nott. in Graec. Euseb. p. 419 b. παραβραβεύσθαι dicit, quibus per vim auferitur palmarium. Quam interpretationem non ab omni parte veram existimans Krausius Olymp. p. 371, ad gratiam refert Eleorum, contra fas illorum tribuentium et eripientium coronam. Hoc si verum est non intelligitur, quomodo Dionysius Socrati praelatus esse dici potuerit; quum secundum Africani verba Socrates ab Eleis, penes quos iudicium erat, perscriptus victor et a Dionysio tantum neglectus esse videatur. Nec multum luvant Maii Armeniaca: *Socrates omni catervatim certamine victor scriptus, ab Eleis et a Dionysio Seleuciensi coronatus.* Interpres igitur Armeniacus verbum expressit verbo παραβραβεύθη prorsus contrarium. Quamquam hoc quidem iure statui posse videtur, significari favorem quendam extra ordinem tributum vel mutationem iudiciorum de victoribus: qualis a tempore isto non ndmodum aliena est.

1628) Δημήτριος Χίος] Africanus ap. Euseb. l. I., ubi tamen perperam Δημήτριος legitur.

1629) Ἡρᾶς Χίος] Africanus apud Euseb. l. I.

1630) Ἀντωνεῖνος Εὐσεβῆς] Anni metachronismus. Natus est Aurelius Antoninus Pius Domitiano XII. Dolabella Coss. XIII. Kal. Octobr. i. e. n. U. c. 839. Chr. 86. Ol. CCXVI, 2. Spartian. Ant. I. Vixit annos 73. ex Eutrop. VIII, 8. [Periit anno septuagesimo: Spart. Ant. cp. 12.] Obiit apud Lorium in villa sua Ol. CCXXXIV, 2. a. U. c. 912. Chr. 159. Aliorum de Antonini Pii aetate sententias vid. ap. Scal. Animadv. ad Euseb. n. MMCLXXV.

1631) Μνασίβουλος Ἐρατειὺς] Africanus ap. Euseb. l. I. Eundem tamen Interpres Armen. ap. Auch. P. I. p. 311. Elateum appellat. Ac profecto Elateum Mnesibulum praeter alias victorias Ol. CCXXXV. stadil quoque et clypeo armatum diauli palmam accepisse auctor est Pausanias X, 34, 2.

1632) Ἀιθαλῆς Ἀλεξανδρεὺς] Africanus apud Euseb. l. I., ubi tamen Ἀιθαλῆς ex Cramerii Anecd. Graec. Par. II. p. 152 extr. reponendum est.

1633) Εὐδαίμων Ἀλεξανδρεὺς] Africanus apud Euseb. l. I.

γ.
δ.

ΟΛ. ΣΛΗ. Ἀγαθόπους Αἰγινήτης στάδιον¹⁶³⁴).

α.
β.

γ.

δ. Νόμος ἐν Ῥώμῃ ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδί τὸ τετραοῦγγιον δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας¹⁶³⁵).

ΟΛ. ΣΛΘ. Ἀγαθόπους Αἰγινήτης στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶³⁶).

α.
β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜ. Ἀνουβί, ὁ καὶ Φειδούς, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³⁷). Μ. Αὐρήλιος Δημητρίου Ἀλεξανδρεὺς παγκράτιον¹⁶³⁸).

α. Οἱ Ἀντιοχεῖς Ἀρταβάνῳ τῷ πολίτῃ αὐτῶν στήλην μαρμαρίνην ἀνέγειραν τῶν πολιτικῶν ἔργων ἕνεκα, ὑπ' αὐτοῦ τοῖς Ἀντιοχεύσιν ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων κεχορηγημένων¹⁶³⁹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Ἡρώων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴⁰).

1634) Ἀγαθόπους Αἰγινήτης] Africanus apud Euseb. l. l. ΟΛ. σλή. Ἀγαθόπους Ἀινίτης. Pro Ἀινίτης Crameri Anecd. Graec. Paris. II. p. 153 init. Ἀινίτης praebent. Scaligeri coniecturam, et ad Eusebium in parenthesi propositam, et hoc loco agnitam, (Αἰγινήτης) confirmat Interpres Armen. Frustra igitur Ἀινίτην contra Scaligerum tuentur Corsinus F. A. T. IV. p. 182 et Krausius l. l. p. 237.

1635) Νόμος ἐν Ῥώμῃ] Auctor Chronici Paschalis ap. Scal. p. 272 ed. Par. p. 262 B: ἐπ'. Πουλλίωτος [sic Ed. Bonn. Πωλλίωνος Scal.] καὶ Ἀπρον [a. U. c. 929. p. Chr. 176. Ol. CCXXXVIII, 1/2]. ἐπὶ τοῦτων τῶν ἐπ' αὐτῶν νόμος ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδί τὸ τετραοῦγγιον [sic Ed. Bonn. τετραοῦγγιον Scal.] δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας. Eadem fere tradit Malalas p. 120 B. ed. Ven. Uterque legem ad Marcum refert, unus Zonaras Ann. XII, 1. pag. 593. Pro tribuit, eodem errore, quem perstringit Reimarus ad Dion. lib. LXXI, 32 pag. 1196: §. 130.

1636) Ἀγαθόπους Αἰγινήτης] Agathopus Apinities, aut, uti Scaliger recte coniecit [vid. s. n. 1634.], Aegineta, Ol. CCXXXIX. iterum stadio. vicit ex Africano l. l.

1637) Ἀνουβί, ὁ καὶ Φειδούς] Testis idem Africanus l. l., cui tamen Ἀνουβίως (Ἀνουβίων Niebuhr. l. l. p. 216) restituendum esse indicat Armen. Interpr. Auch. P. I. p. 312.

1638) Μ. Αὐρήλιος Δημητρίου] M. Aurelius Asclepiades, qui et Hermodorus [cf. Gruter. Inscr. p. CCCXIII. extr., Onufr. Pauvin. de Ludis Circens. Thes. Graev. T. IX. p. 305, Scalig. Emend. Temp. V. p. 476 et 483], Demetrii filius, Alexandrinus, Ol. CCXL. in ludis Olympicis pancratio palmam obtinuit ex Gruteri marmor. p. CCCXIV. num. 1. Quo loco quia Eleorum Olymp. CCXL. cum sexta Alexandrinorum Olympiade committi videretur, Dodwellus Dissert. De Cyclis p. 761 ludos Alexandriae Olympicos Olymp. CCXXXV. Eleorum institutos esse collegit. Refutavit Dodwellum Corsinus, qui FF. AA. IV. p. 178 Alexandrinarum Olympiadum institutionem ad Ol. CCXXXVIII. aut Ol. CCXL. verisimilius revocari asserit. Cf. Kraus. Olymp. p. 205 seq. not. 10. p. 257 seq.

1639) Οἱ Ἀντιοχεῖς Ἀρταβάνῳ] Auctor Chronici Paschalis ap. Scal. 272. ed. Par. p. 262 D: ἐπ' Κορμιόδου Αἰγισίου τὸ γ' καὶ Βήρον τὸ β'. [Imp. L. Aelio Aurelio Commodo III., Veru II., qui aliis Antistius Burrus, Coss. a. U. c. 934. p. Chr. 181. Ol. CCXXXIX, 1/2. CCXL, 1. Ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπ' αὐτῶν κτίσας

τις ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ὀνόματι Ἀρταβάνος, φιλοτίμως ἔθροισεν ἐν τῇ καλουμένῃ Δύμῳ τοῖς δήμοις καλὰ μνηστῆρια πολλὰ ἔργων διακονούντων, καὶ ἐκάλεσεν τοὺς ἔργους πολιτικούς διὰ τὸ τῇ ἰδίᾳ πόλει τούτους δωρῆσασθαι, καὶ ἐφόρισεν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χαρῶν πρόσδοτον ἀναλογοῦσαν εἰς λόγον τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἔργων. καὶ ἀνέγειραν αὐτῷ οἱ τῆς Ἀντιοχείας πόλεως ἐν τῇ Δύμῳ στήλην μαρμαρίνην, ἐπιγράφαντες Ἀρταβάνῳ αἰώνιᾳ μνήμῃ. Eadem fere habet Malalas p. 124 A.

1640) Ἡρώων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον] Africanus apud Euseb. l. l.

α.
β.
γ.
δ.

ΟΑ. ΣΜΒ. Μάγνος Κυρηναῖος στάδιον¹⁶⁴¹).

α.
β.
γ.
δ.

p. 343 a.

ΟΑ. ΣΜΓ. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴³).

α.

β. Βάτων Φίλωνος τῶν ἀλειφόμενων προστατήσας χρυσῶ στεφάνῳ ἐστεφανώθη
Καπιτωλείοις ἐν Ῥώμῃ, Λούστρῳ 2ῃ¹⁶⁴⁴).

1641) Μάγνος Κυρηναῖος] Africanus apud Euseb. l. l., ubi tamen Μάγνης exaratum est, errore, opinor, typothetae. Certe Μάγνος est in Cramerii Anecd. II. p. 153 et ap. Interpr. Armen. Auch. I. p. 242, quorum hic praeterea addendum esse post Μάγνος verbum Αἰβυς significat.

1642) Κόμοδος ἐπὶ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν] Biennii prochronismus. Q. Aemilius Laetus, praefectus praetorio, et Eclectus cubicularius, quum Commodi veneno per Marciam, eius pellicem, interficiendi periculum in irritum cecidisset, eum Narcissi athletae opera d. XXXI. Decembr. suffocant, Q. Sosio Falcone, C. Iulio Erucio Claro Coss. designatis. Auctor Dio lib. LXXII, 12. Itaque interfectus est Commodus ipso VII., Pertinace II. Coss. a. U. c. 945. p. Chr. 192. Olymp. CCXLII, 4. Concinit Eusebius: Olymp. CCXLII, 4. Commodus strangulatur in domo Vestiliani, coll. Chron. Pasch. p. 264 B. Regnaverat annos XII. mens. IX. dies IX. Vixerat ann. XXXI., menses IV. Vid. Dio l. l. coll. Reimaro. — Quod vero Scalliger Commodum a militibus suis trucidatum esse dedit, id non tam in Commodum, quam in Pertinacem cadit, qui eodem Ol. CCXII. anno quarto periit. Cf. Chron. Pasch. l. l.

1643) Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον] Africanus ap. Euseb. l. l. p. 45.

1644) Βάτων Φίλωνος τῶν ἀλειφόμενων] Vetus Inscriptio apud Grut. p. CCCXXVII.

ΕΛΘΞΕ. ΤΟΙΣ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ. ΕΠΕΙΔΗ.
ΒΑΤΩΝ. ΦΙΛΩΝΟΣ. ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ΜΕΝ.
ΕΦΕΤΗ. ΔΥΟ. ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΘΕΙΣ. ΓΥΜΝΑΣΙ-
ΑΡΧΟΣ. ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΚ. ΕΝΔΟΞΟΣ.
ΚΑΙ. ΚΑΤΑΞΙΩΣ. ΑΥΤΟΥ. ΤΕ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΤΩΝ.
ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ. ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΩΣ. ΤΟΥ.
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. ΑΝΘΩΝ. ΤΟ. ΚΟΙΝΟΝ. ΕΥΛΟ-
ΚΙΜΗΣΑΝΤΑ. ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝ. ΑΥΤΟΝ.
ΕΠΙ. ΤΑ. ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑ. ΕΤΗ. ΔΥΟ. ΘΑΛ-
ΛΟΥ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΠΕΡΙ. ΤΟΥΤΩΝ.
ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ. ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ. ΧΑΡΙΝ.
ΕΙΣ. ΤΟ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΙΚΕΝ. ΦΙ-
ΛΟΤΙΜΙΑΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΔΟΙΜΗΣ. Ε-
ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ. ΗΣ. ΕΧΩΝ. ΔΙΕΤΕΛΕΣΕΝ. ΕΙΣ.
ΑΥΤΟΥΣ. ΠΛΑΙΝ. ΤΕ. ΕΙΣ. ΤΟ. ΚΣ. Ι. ΚΑΙ. ΚΖ.
Ι. ΚΑΙ. ΗΚ. Ι. ΔΕΙΩΘΕΙΣ. ΥΠΕΜΕΙΝΕ. ΓΥ-
ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΑΡΜΟΖΟΥΣΑΝ. ΕΝ-
ΤΑΞΙΑΝ. ΑΥΤΟΣ. ΤΕ. ΣΥΝΕΤΗΡΗΣΕΝ. ΚΑΙ.
ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ. Ε-
ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΟΝ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. ΕΠΙ.
ΠΟΛΛΩΙ. ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΕΝ. ΤΟΥΣ. ΤΕ. ΤΩΙ.
ΕΡΜΕΙ. ΚΑΙ. ΗΡΑΚΛΕΙ. ΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ. ΥΠΕΡ.
ΤΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ. ΑΓΩΝΑΣ.
ΣΥΝΕΥΚΟΣΜΩΝ. ΚΑΤΑ. ΤΗΝ. ΑΥΤΟΥ. ΔΥ-
ΝΑΜΙΝ. ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ. ΕΚΤΙΘΕΙΣ. ΑΘΛΑ. ΤΑ.
ΚΑΘΙΚΟΝΤΑ. ΤΟΙΣ. ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙΣ.
ΕΦΟΙΣ. ΘΕΩΡΟΥΝ. ΤΟ. ΚΟΙΝΟΝ. ΠΑΣΑΝ.
ΠΡΟΦΥΜΙΑΝ. ΚΑΙ. ΣΠΟΥΔΗΝ. ΕΝΔΕΙΚΝΥΜΕ-
ΝΟΝ. ΑΥΤΟΝ. ΥΠΕΡ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ. ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ.
ΤΕ. ΧΡΥΣΟΥΣ. ΠΕΡΙΤΕΘΕΙΚΕΝ. ΚΑΙ. ΓΡΑΨΤΗ.
ΤΕΤΙΜΗΚΕΝ. ΕΙΚΟΝΙ. ΒΑΤΩΝΑ. ΦΙΛΩΝΟΣ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ. ΤΟ. ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕ

γ.
δ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶⁴⁵).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴⁶).

α.

β.

γ. Σηκλαρίων ἀγών¹⁶⁴⁷).

δ.

p. 343 b. ΟΛ. ΣΜΖ. Ἐπινίκιος Κυζικηνός, ὁ καὶ Κυνᾶς, στάδιον¹⁶⁴⁸).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΖ. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος στάδιον¹⁶⁴⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Ἡλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁵⁰).

ΤΑΡΤΟΝ. ΚΑΙ. ΠΕΠΗΤΟΝ. ΕΞΗΣ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΕΝ.
ΤΩΙ. ΠΡΟΔΕΔΗΛΩΜΕΝΩΙ. ΚΡΟΝΩΙ. ΤΩΝ. ΝΕ
ΩΝ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ. ΕΥΣΧΗΜΟΝΑ. ΤΕ. ΚΑΙ.
ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ. ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ. ΔΕΔΟΧΘΑΙ.
ΔΕ. ΚΑΙ. ΝΥΝ. ΕΠΛΙΝΕΣΑΙ. ΤΕ. ΑΥΤΟΝ. ΕΠΙ. ΤΟΥΤΟΙΣ.
ΚΑΙ. ΠΡΟΣΕΠΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ. ΠΑΛΙΝ. ΧΡΥΣΩΙ.
ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΚΑΙ. ΤΟΥΣ. ΜΕΝ. ΧΡΥΣΟΥΣ. ΣΤΕΦΑ
ΝΟΥΣ. ΕΙΣ. ΔΕΥΚΩΜΑΤΑ. ΧΩΡΙΣΑΙ. ΤΟ. ΔΕ. ΔΟ
ΓΜΑ. ΤΟΔΕ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. ΕΙΣ. ΣΤΗΛΗΝ. ΛΙΘΙ
ΝΗΝ. ΚΑΙ. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑ
ΤΩΙ. ΤΟΠΩΙ. ΤΟΥ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. ΠΡΟΣΔΕΙΩΣΑΙ.
ΔΕ. ΑΥΤΟΝ. ΚΑΙ. ΕΙΣ. ΤΟ. ΘΚ. Λ. ΕΤΙ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
ΣΑΙ. ΔΙΟΤΙ. ΤΟΥΤΟ. ΠΡΑΞΑΣ. ΕΣΤΑΙ. ΠΑΣΙ. ΤΟΙΣ.
ΑΔΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ. ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ.

In hac igitur stela nusquam laudata mentio fit Lustrorum [Lustra enim L sive A littera significari p. 482 demonstravit] XXVI, XXVII, XXVIII, quibus coronatus Baton. Porro ab eo petitur, ut Lustrum XXIX iterum praesit Gymnasio: quod quidem Lustrum celebratum fuit anno Christi CXCVIII. SCALIGER De Emend. Tempp. V. p. 483. Ergo Lustrum XXVIII. celebratum est a. p. Chr. 194. a. U. c. 947. Ol. CCXLIII, 4. Imp. Septimio Severo II., D. Clodio Albino Caesare II. Coss. Memorat hunc Batonem etiam Arrianus in Epicteto I, 2. Cf. idem Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 179 b. n. MMCCXXIII.

1645) Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς] Africanus ap. Euseb. p. 45.

1646) Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεὺς] Idem Africanus l. l.

1647) Σηκλαρίων ἀγών] Septimius Severus ludos saeculares L. Fabio Cilone II., M. Annio Libone Coss. a. U. c. 957. p. Chr. 204. Olymp. CCXLV, 4. celebravit, computans ab anno, quo Domitianus celebrare debebat. Auctor Zosimus II, 4: ἐπὶ τούτοις ὁ Σεβήρος τῶν δέκα καὶ ἑκατὸν ἐνοστάτων ἐτῶν ἅμα τοῖς παισὶν Ἀντωνίνῳ καὶ Γέιμῃ τὴν αὐτὴν ἑορτὴν κατεστήσατο Χάωνος καὶ Αἰβωνος ὄντων ὑπᾶτων. Vid. Censorin. De Die Nat. cp. 17. coll. Scalig. Emendat. Tempp. V. p. 491.

1648) Ἐπινίκιος Κυζικηνός] Africanus apud Euseb. l. l.

1649) Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος] Africanus l. l. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος est apud Cramerum Anecd. Gr. Paris. II. p. 153. Sed Interpres Armeniacus ap. Mai. p. 163. Satarninas praebet, verum ut victoris nomen fortasse fuerit Σατορνίνος.

1650) Ἡλιόδωρος ὁ καὶ Τρωσιδάμας] Testis idem Africanus apud Euseb. l. l. Sed nomen utrum-

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΜΘ. Ἡλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶⁵¹).

α.

β.

γ.

δ.

que variant *κραμπε* Anecdota Vol. II. p. 153, quandoquidem Ἡλιόδωρος haud inusitata in aliis quoque (v. c. in *Damaris*, Olymp. 65 Vol. II. p. 145. vid. not. nostr. 235) ratione in Ἡλιόδωρος deflexum, Τρωσιδάμας autem in Προσιδάμας corruptum exhibent. Paulo maioris pretii, etiam *νικωνησιο* iudice in Scriptt. hist. philol. min. p. 217, lectio fuerit Armeniacorum Τρωσιδάμος, quamquam ne hanc quidem veram existimamus. Caeterum de duplicis in eodem Olympionica nominis ratione fusius disputavimus in *εκκολλεε*. p. LXVII. not. 417.

1651) Auctor idem ibidem Africanus. Cf. not. 1650.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

PROLEGOMENON

pag. II, 3 lege illius pro illus.

- IV, 32: 'Cf. de Phlegontis libro pag. XLVII. not. 330.'
- V, 32 adde: 'De Eleorum tabulis, studionicarum catalogi, a Iulio Africano concinnati, genuinis fontibus, vid. not. 1 ad RECENSUM.'
- VI, 12 numero eorum, qui, veluti A. MENAGIUS, I. PALMERIUS, T. WINSTANLEIUS, in suo de libri nostri auctore iudicio sibi non constituerunt, adde IOANNEM SELDENUM (ad Marin. Arundel. Lond. 1629. 4). Is etsi pagg. 99 itemque 100 Συναγωγὴν historiarum Scaligerianam et p. 101 auctorem libri Scaligerum agnoscit coll. pp. 102. 105. 106. 107, idem tamen sic scribit pag. 104: 'Satis item consentit Olympianum ἀναγραφῆς' disertiusque p. 109: 'Ita etiam Olympiadum ἀναγραφῆς ANONYMUS', coll. p. 108.
- VIII, 5. Verae sententiae patronis annumerandi etiam sunt: MEIER MARX in Eploro suo (Carolinuh. a. 1815) p. 19. not. 11 et RUBINO in Diar. Scientt. Antiquit. ed. T. Bergk. et Iul. Caesar, N. 122. p. 976. not. cycl. I.: 'Ferner heisst es in der ιστοριῶν συναγωγῇ bei Scaliger od Eusebium p. 329: Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Πομπηϊκὸν Καμπυνοῖς ἰδούθῃ; gewiss ganz zufällig drückt hier der Mangel des Artikels das wahre Sachverhältniss aus.'
- VIII, 9 post Vargesium adde G. M. Schmidtium in Diatribe in Dithyrauch. Berol. a. 1845. p. 5 et Eng. de Boeckium in libro, qui inscribitur 'Die Cylonische Blutschuld.' August. Vindel. a. 1852. p. 29. not. 119, quorum huic manifesto imposuit Meursius. Cf. p. 7. not. 17.
- VIII. not. 85. lege Erutosthenicis pro Erathosthenicis.
- VIII. not. 86 l. 18 $\frac{1}{2}$ pro 18 $\frac{1}{3}$.
- XII, 27 post verba excidit auctor.
- XII, 30 seq. lege recenseat pro recensat.
- XIII, 14 indicavimus pro iudicavimus.
- XIV, 19 ad 'Aristides' annota: 'Proximo quidem post pugnam Marathoniam anno Aristidem Archontem fuisse, vel Plutarcho (Aristid. cap. 5) auctore constat. Verum huius ipsius pugnae tempore e Chronico Pario demum accuratius definire contigit BOECKHIO. Vid. not. ad RECENSUM n. 283.'
- XV, 46 lege Petrus pro Peter.
- XVII, 6 — vindex pro index.
- XXV, 3. post conticit adde: 'Quamquam in hac quidem ratione non satis sibi constare Recensum, non diffitendum est. Vid. not. 324.'
- XXVII, 37 lege pronunciarit pro pronuncurit.
- XXVIII. not. 204 adde: 'De Emendat. Temp. V. p. 354 seq., ubi laudes celebrat Olympiadis.'
- XXX, 12 lege Domitianeos pro Domitianos.
- XXXI, 29 — Dionysius pro Dionysios.

pag. XXXII, 36 post *κλῆτα* excidit colon.

- XXXVIII. not. 287: '*De Θρασύλος et Θράσυλλος* cf. LOBECK. *Pathol. Seru. Gr.* p. 137.'
- XXXIX. not. 293: '*De Dionysio* cf. etiam SCHOEMANNUS in *Ind. Lect. Univ. Gryph.* 18½ p. 24. not. 59.'
- XL, 31 lege *geminam* pro *genuinam*.
- XL. not. 306: '*De Hippostrato* cf. praeterea C. MUELLERI *Fragm. hist. Alex.* (in *Arrian. Opp. ed. Paris. Didot.*), quem librum ipse non legi, sed auctore affero I. F. Lauero. *Hist. Poes. Homer. Berol.* 1851, p. 76. not. 24.'
- XLIII, 2 lege '*Μιλήσιοι* cum *Σάμιοι*' pro '*Μιλήσιον* cum *Σάμιον*.'
- XLIII, 11 — *Γελῶς* pro *Γελωῖς*.
- XLIII, 18 — '*τριάριος* in *Τριάριος*' pro '*τριάρεις* in *Τριάρεις*.'
- XLIV, extr. lege XV, 1 pro XVI, 1.
- XLV, 2 post *inprimis* excidit *officium*.
- XLVII, 23 lege *censeam* pro *censum*.
- XLVIII, 16 — *ἀναγραφαί* pro *ἀναγραφά*.
- XLVIII, seq. Alias in aliis civitatibus usitatas temporum e magistratibus notandorum rationes vid. ap. MEIERUM, *Eucycl. Hal.* III, 3. p. 165b.
- L. not. 349, 5. *Plutarchum* pro *Archonte Chaeronensium venditator consinus* FF. AA. Tom. II. p. 121. Eundem tamen Eponymis reipublicae Atticae accenset POTTERUS *Arch. Gr. lib.* I. cap. 12.
- LI, 1 lege *τοῖς* pro *τοῦς*.
- LX. not. 399, 4 lege *Phliasii* pro *Phliusii*.
- LXXVI, 15 lege LXXXVIII pro LXXXVIII.

R E C E N S U S

pag. 9. not. 40, 3 lege *δολίχῳ* pro *δολιχῷ*. Ad eandem rationem corrige eiusdem vocis accentum etiam p. 43 n. 242, 3, p. 56. n. 346, 10, p. 94, 19 text., p. 95. n. 696, 1, p. 96, 1 et 124, 3 — utrobique in textu — p. 167, 1 et in textu et in nota 1308.

- 9. not. 41, 3. *vicisset* pro *vicerit*.
- 9. not. 45: Quam ibi in partes vocavimus *Periegesin metricam*, eius auctorem *Scymnum* potius *Chium*, quam *Marcianum Heracleotam* habendum esse diximus, vulgarem scilicet secuti sententiam, quae a LUCA HOLSTENIO et ISAACO VOSSIO profecta et duorum saeculorum usu recepta, tum, cum ista scribebamus, probabatur sola. Nunc quidem aliter nobis persuasum est, postquam aureus interim *De Scymno Chio et Dionysio* prodiit libellus AUGUSTI MEINKENII (*Berol.* a. 1846. 8), qui *Periegescos* istius versibus comicis conscriptae auctorem *Scymnum Chium* esse non posse idoneis ostendit argumentis, Praefat. pp. VII—XXII. Itaque ubicunque in *Notis* nostris mentio fit *Scymni*, non *Scymnum*, sed quod *Scymni* nomine circumfertur opusculum, intelligi volumus.
- 10. not. 51. De *Leocrate*, *Hippomenis* successore, auctorem adile *Castorem* ap. Euseb. Scal. p. 28, 30.
- 11. not. 59. Discrepat in nomine *Archontis* ab Eusebio et Syncello *Castor* ap. Euseb. p. 28, 31, *Ἀλέξανδρον* cum, non *Ἀψανδρον*, appellans. Quorum illud librariorum manu corruptum esse, vix dubites.
- 12. not. 66. Hunc *Tlesiam* e *Marmoris Parii* calculis Olymp. XXIV, 4 ascripsit BOECKHIUS *Introd.* §. 4. C. I. II. p. 307 coll. p. 335. Aliter consinus FF. AA. III, 37 seqq., qui postquam *Tlesiam* Pausanianum Olymp. XXIV, 3 assignavit, notam *Marmoris* epoch. 33 scriptam *ἀρχοντος Ἀθήνησι Ἀναία* ad Olymp. XXIV, 4 rettulit. Sed veri simillimum est, *Ἀναία* HELDENUM male legisse pro *Τληγάτα*, cuius in definiendo anno inter se solempni intervallo dissidere putandi sunt *Marmoris* auctor et *Pausanias*. Proinde *Lysium* istum, ex hominum memoria inerito deletum a BOECKHIO, resuscitare non debebat CLIXTONUS FF. III. I. p. 184.
- 12. not. 69. lege: '*Xenophonte Hellen. II, 3 init.*' pro: '*Pseudo-Plutarcho de X Orati. vit. Lys.* p. 324.'
- 13. not. 69, 7 post nimirum exciderunt verba: '*cum alia, tum*'. Caeterum universae, quam notula ista de *Africano* exhibet, disputationi hodie non tantum tribuo, quantum olim ei tribuendum esse putavi.

- pag. 14. not. 79: Cf. PROLEGG. p. LXXV. not. 433. LXXXVI. not. 446.
- 14. not. 79a. Fontem SCALIGERI indicant PROLEGOMENA p. LXX.
 - 14. not. 83: Cf. PROLEGG. p. LXV.
 - 15. not. 86. PETAVIUS scilicet erratum arbitratur in anno captae Irae, quem annum primum fuisse statuit non Olymp. XXVIII, sed XXVII. Contrariam PETAVIO rationem iniiit BOECKHIUS, qui corruptelam quaerit in aono praeturae Tlesianae, quam non anno Olymp. XXIII, 4, sed anno circiter Olymp. XXIV, 3 tribuendam censet, ad Marm. Par. Introd. Corp. Inscriptt. II. p. 307 coll. 306.
 - 15. not. 88: Cf. PROLEGG. p. LXV.
 - 15. not. 89: Cf. eadem PROLEGG. l. l.
 - 16. not. 92, 2 lege *ἐτελεύτησεν* pro *ἐτελεύτησι*.
 - 16. not. 92, 7. — Ol. XLIX pro Ol. XLI.
 - 17. not. 96, 8 lege: 'ibi (h. e. ap. Paus. VIII, 39, 2) tertium vicisse dicitur Chionis, quam' pro 'ibi vicisse dicitur Chionis, quam.'
 - 17. not. 96, 13 Vocem pro, ante *πρώτῳ* perperam positam, colloca ante *δευτέρῳ*.
 - 18. not. 105, 1 lege *deest* pro *excidit*.
 - 20. not. 120, 5 — *κισσάρωδις* pro *κισσάρωδις*.
 - 23. not. 124a, 6 post videtur inserte: 'Cf. not. 386.'
 - 23. not. 125, 7. lege 92 pro 93.
 - 23. not. 127, 19. Xenophanes Orthomenis filius appellatur etiam a Theodoro Therap. Serin. (Opp. Vol. IV. p. 793. ed. io. LUD. SCHULZE. Hal. a. 1772. 8.
 - ibid. not. 127, 25 post n. 212. adde: 'et ad Olymp. LXIII, 2. not. 227.'
 - 24. not. 129, 4. post restituit excidit: 'Scaliger.' Caeterum dubites num iam maturam aetate ista pro *Φιλήτας* pronunciatum dicas *Φιλητᾶς*, cuius accentus insolentia sequiori tempore in consuetudinem vertit, certe in Phileta Coo, elegorum poeta clarissimo, non minus codicum auctoritate, quam Grammaticorum praeceptis munita est. Vid. Choerobosc. p. 1222, 48. 50 coll. BERNHARD. Hist. Gr. Litt. Vol. II. p. 398.
 - 25. not. 135, 3 et 4 lege Strabo pro Strabon. et nominat pro nominant.
 - 25. not. 141: 'Cf. de piaculo Cylonio libr. singularis, quem nuper edidit EUG. DE BOECK. Aug. Vind. a. 1852.
 - 26. not. 143. Adde de tempore aedificatae Massiliae Theologum. Arithmet. p. 40: *τῆς ἐπὶ Ἀρπίγον τοῦ Μηδου Ἰώνων πολιορκίας καὶ ἀναστιάσεως* (Olymp. LXIX, 2 secundum Eusebium Hieronymi), ἣν Φωκαεῖς φερόντες Μασσαλίαν ὥκισαν. De Scymno cf. Addend. ad. p. 9. not. 45.
 - 27. not. 146, 10 lege *χρυσόμαχος* pro *Χρυσόμαχος*. Caeterum cf. Prolegg. p. LXIX.
 - 27. not. 147. Vid. de Epimenide Athenas lustrante etiam EUG. DE BOECK. l. l. p. 29. not. 119.
 - 28. not. 155. De duplici Olympionicae nomine cf. Prolegg. p. LXVII.
 - 29. not. 156, 9. Pro *Ὀλυμπιαθήσιν ἐκρίθη* lege cum BERNHARDIO Eratosth. p. 253: *Ὀλύμπια ἀθλήσων ἐξικρίθη*. Praeterea cf. not. ad recensum 211.
 - 29. not. 159, 4. lege *ὦ* pro *ω*.
 - 30. not. 163, 10 post 'Kr.' adde: 'et a SCHULTZIO Spec. I. p. 16 seq. not. 35.'
 - 31. not. 165 adde: 'Sed *Ἐπιτελίδας* tuetur etiam Diodorus V, 9.'
 - 31. not. 166: 'Cf. not. 797.'
 - 31. not. 169, 9 lege XLIX pro LIX.
 - 32. not. 170. *Ἀριστίας ὁ Προκοπνήσιος* nppellatur etiam a Strabone XIV. p. 639. Vol. V. p. 528. Tz. et a Pausania I, 24, 6, iterumque V, 7, 9: nisi quod altero hoc periegetae loco *Ἀρισταῖος* pro *Ἀριστίας* excudendum curavit L. BINDERIUS. Paris. ap. Firm. Didot. a. 1845.
 - 32. not. 176, 1. In Suidae loco *ξβ'* pro *ιβ'* corrigit CLINTONVS FF. HH. II. p. 13. Kr.
 - 33. not. 180, 7. lege LIII pro XIII.
 - 35. not. 191, 2 in verbis Sosicratidis post *πεντηχοστήν* inserte *ἐκτην*.
 - 36, 2 text. lege *ὅς* pro *ὁς*.

pag. 36 not. 193, 27 nostrum pro nostram.

- 37. not. 198. *Τάσας* pro *Λάσας* vel potius *Λῶσας* aliquando legebatur ap. Stobaenm Serm. XXIX, 70. Caeterum cf. c. 6. SCHNEIDEWINUS *De Laso Hermionensi* in Ind. Lectt. Univers. Gotting. 1813.
- 38. not. 201, 4 lege 115 pro 112.
- 39. not. 211, 17 lege annos pro annus.
- ibid. lin. 22 dele VII post regnante.
- ibid. lin. 23 adde *Ciceronis loco Solinum* cap. 16. Item *Diodorum* XII, 9, quo teste *Pythagoras Olymp. LXXXIII*, 3. *Crotoniatis auctor extitit, ut supplices Sybaritas in fidem reciperent.*
- ibid. lin. 25 pro 'XC . . . sec. Tzetz.' lege XCIX etc.
- 43. not. 242. Adde: 'cf. *PROLEG.* pp. XLII et LXIII.'
- 46, 4 text. lege τὸ pro το.
- 46. not. 252, 1. Adde: '*Ἡράκλειτος ὁ Βλόσωνος ὁ Ἐφέσιος* ap. Theodoret. Therap. Serm. Vol. IV. p. 795.'
- ibid. not. 254 lege pro 264.
- 47. not. 261. '*Latini defecerunt Olymp. LXXI*, 2 ex Eusebio Hieronymiano, LXXI, 3 e *MAII Armeniacis* coll. Syncell. p. 247C.'
- 48. seq. nnt. 270: Cf. *PROLEG.* pp. LXV et LXXVII.
- 49. not. 275. De alia eiusdem Xenocratis victoria Isthmiaca, curuli et ipsa, vid. *PROLEG.* p. LVIII. n. 395a.
- 51, 5 in textu excidit post κέλητι numerus 290).
- 51. not. 287, 20 seq. lege *Ἀστύλλον* pro *Ἀστύλλον* et *Χοίριλλος* pro *Χοιρίλλος*. Cf. *Prolegg.* p. LXIII. n. 410. LXXII et *LOBECK.* Pathol. p. 118.
- 52. not. 299. Vid. Add. ad p. 51. not.
- ibid. not. 201. Adde: 'Cf. not. 333. De eodem *Euthymo* cf. *Suidas* s. v. *Εὐθύμος*.'
- 53 not. 312. *Eusebius* pugnam Salaminiam ex Hieronymi interpretatione *Olymp. LXXIV*, 4, e *MAII* autem *Armeniacis* *Olymp. LXXV*, 2 ascribit coll. Syncell. p. 254B.
- 54. nnt. 318. Abludit *Eusebius*, qui ap. Hieronymum quidem ad *Olymp. LXXVI*, 1 haec scribit: '*Bellum in Plataeis et in Mycale*.' Eandem tamen notulam *Olymp. LXXV*, 3 offerunt *MAII* *Armeniacae*.
- 55. not. 336. Cf. not. 482.
- 57. not. 353, 2. post '*Serm. IV*' adde '*pagg. 792. 794*.'
- 58. not. 361, 2 scribe 52 pro 32.
- ibid. not. 365. Terrae motum et belli Messenici secundi initium *Olymp. LXXVIII*, 3 attribuit *ΚΚΥΚΕΚΑΥΣ* Studd. hist. phil. p. 149 seqq.
- 59. not. 376. Adde: '*De Diodoro* XII, 25, qui decem tribunos anno secundo decemviralis imperii ascitos dicit sub *Olymp. LXXXIV*, 2, cf. *WESSELYNE*.'
- 60. not. 382. *Parmenides Πύρρητος ὁ Ἐλεάτης Ξενοφάνους ἱταῖρος* audit Theodoro Therap. Serm. Opp. Vol. IV. p. 794.
- 61. not. 386, 13 adde post attulimus: 'et *Prolegg.* p. LXXI.'
- 61. not. 388. Cf. de nomine regis *PROLEG.* p. XLIV. not. 320.
- ibid. not. 390, 21 lege rationum pro rationem.
- 62. not. 394, 5 lege *Τυρέμμας* pro *Τυρίμμας*.
- ibid. not. 394, 16 — '*Par. P.*' pro '*Par. p.*'
- 62. not. 398, 6. Post *Φρασιχλῆς* adde: '*Similis διατογραφίας exemplum* — ut in Archontibus subsistam — offert *Εὐκλείδης*, qui et *Εὐκλῆς* (not. 509), item *Εὐβουλίδης*, qui et *Εὐβουλος* (not. 661) vocatur.'
- ibid. not. 400, 1 lege *Laërt. IX*, 41 pro *Laërt. XI*, 41.
- 64. not. 415, 1. Stobaei locus est Serm. CXCVIII (ap. Gaisford. Vol. III. p. 98). Caeterum audi c. 6. *ΚΑΥΚΕΚΥΜ* de nominum varietate apud veteres oblata sic disserentem in *Disquisit. de vit. Thueyd. Prolus. Gymn. Ioachim. Berol. a. 1832. p. 64. not. 3*: '*Die Sache wird von Vielen erzählt. Man vgl. Blume zum Lycurg. 23, 1 und Jacobs zur Anthol. Pal. p. 40. Aber alle, von denen die*

Namen der Brüder erwähnt werden, nennen sie Amphinomos und Anapis, Anapus, Anapias. Die Verwechselung von Amphinomos und Philonomos erklärt sich leicht aus der Namensähnlichkeit. Aber wie ist Kallias statt Anapis eingeschlichen? Wahrscheinlich fand der Schriftsteller den Kallias als Archonten des Jahres erwähnt und setzte durch ein leicht mögliches Versehen ihn statt Anapis.'

- pag. 66. not. 435. Meminit *Timarchidae* Archontis etiam vetus Inscriptio, supplente *ΒΟΕΚΚΗΤΟ*, Oec. Civ. Athen. ed. Hdae. Vol. II. p. 422 N. XX, 1 init. coll. p. 596.
- 66. not. 444. cf. PROLEGG. p. LXXI.
 - 67. not. 448, 3 lege *νομογράφους* pro *νυμογράφους*.
 - 68. not. 455: Cf. PROLEGG. p. XLIII.
 - 69. not. 465 (sic leg. pro 455). Iis, qui *Theodori* Archontis meminerint, adde Anonymum De Comodia III. p. XVa, 38 ed. F. Didot.: *Φοιχεράτης Ἀθηναῖος τὰ ἐπὶ Θείτρου*, ubi e *ΔΟΒΚΛΕΙ* conjectura, *DINDORFIO* et *MEINEKIO* Hist. Crit. Com. Gr. p. 66 probata, legendum *ἐπὶ Θεοδώρου*.
 - 70. not. 469. Occurrit hic *Euthymenes* etiam in veteri quodam titulo ap. *ΒΟΕΚΚΗ*. Oec. Civ. Athen. Vol. II. p. 336. N. XVI. A, 1. lin. 2.
 - 70. not. 470, 2 lege *ἐπ'* pro *ἐπ*.
 - 71. not. 481. *Crates* huius anni Eponymus recte vocatur in veteri titulo ap. *ΒΟΕΚΚΗ*. Oec. Civ. Athen. II. p. 340. N. XVI, 2. lin. 6.
 - 71. not. 483. Annotandum, nos in textu RECENSIONIS *ἐννεακαίδεκαετηρίδα* scripsisse pro *ἐννεαδεκαετηρίδα* Scaligeriano.
 - 72. not. 489: Cf. PROLEGG. p. XLIII.
 - 73. not. 494. Vid. de *Thucydidis* anno natali etiam *MEINEKIUS* HCCG. p. 160.
 - ibid. not. 494, 7 lege *ἔρε* pro *ἔρα*.
 - 75. not. 514. *SCALIGER* in textu post *Ταναγραῖους* male ueglexit καὶ τοῖς.
 - 76, 3 in textu lege *ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ* pro *Στρατοκλῆς*.
 - 76. not. 526 in *Pausaniae* loco lege *ἐνάτη* pro *ἐννάτη* et *συνέβη* pro *συνέβην*.
 - 77 not. 535, 16 post *Τρωικῶν* excidit punctum.
 - ibid. not. 536, 1 seq. lege "*Thucydides* V, 19 et 25" pro "*Thucydides* V, 1, 25."
 - 78. not. 541, 3. l. docet pro doret.
 - 83. not. 596: Cf. PROLEGG. p. LXI. LXIII. LXVI.
 - 84. not. 609. Adde testimonium *Eusebii Hieronymiani* ad Olymp. XCII, 4: '*Euripides* apud Archelaum, et *Sophocles* Athenis moritur.' *MAI* tamen *Armeniacae* utriusque tragici mortem Olymp. XCII, 3 assignant. Cf. chron. Pasch. p. 166D ad Olymp. XCIV, 3.
 - ibid. not. 609, 15 l. *Eratosthenes* pro *Erasthostenes*.
 - ibid. not. 611. De *Dionysio* tyranno hos veterum chronologorum calculos annotat *Eusebius*, ad Olymp. XCIII, 1 *Hieron.* XCIII, 3 *Mai* coll. *Atriciano* ap. *Syncell.* p. 258C: *Dionysius* in *Siciliā* tyrannidem exercet, ad Olymp. XCIV, 3 *Hieron.* XCIV, 4 *Mai*: *Dionysius Syracusis* tyrannidem exercet. His testimoniis de suo addit *Hieronymus* ad Olymp. XCVI, 3.: *Dionysius* in tyrannide perseverat.
 - 86. not. 621. Cf. de *Calliae* invento *ΒΟΕΚΚΗΙΟΥ* in Comment. De *Laureis* in Actt. Acad. Boruss. 1814. 1815. p. 97. Corp. Inscriptt. Vol. I. n. 162. p. 289.
 - 96 in not. 706, 31 l. *ῥ* pro *π*.
 - ibid. not. 706, 37 l. memoriae pro memoriam.
 - 97. not. 713, 4 l. *καρχίνος* pro *Καρκίνος*. De cuius nominis accentu nunc mihi persuasit *LOBECKIUS* Pathol. p. 201 coll. not. 3 non *MEINEKIUM* aut *LEHRSIUM* errare, sed *WELCKERUM*.
 - 97. not. 716. *Plinius* N. H. lib. XXXVI, 6. '*Is (Mansolus)* obiit Olympiadis C. anno II urbis Romae CCCII.' Unde *SCALIGER*, sine ulla corruptelae suspitione, refert ad Olymp. CII, 2: *Μαύσωλος ὁ τῆς Καρχίας δυνάστεως ἐπιλείψας*. *IOAN. MEURS.* Arch. Athen. lib. IV. cap. 1. p. 142, ut anno Olympico, quem sincerum ponit, annum U. R. congruum redderet, CCCLXXIV scribit pro CCCII. Veremur, ne iusto violentius. Succurrunt codd. ap. *IOAN. HARBUNIUM*, qui Olymp. CVI. ann. II., U. R. vero annum partim CCCIII, partim CCCII exhibent. *Harduinus* legi iubens: „Olympiadis CX. anno secundo, Urbis Romae anno CCCIV." omnia *Plinii* menti et veritatis rationi consentanea sibi videtur effecisse. Nescimus quos secutus calculos V. D. annum 2 Olymp. CX. anno U. C. 404. adstringi posse putarit. Sed falsus est haud dubie: nisi forte typographi culpa in numeris erratum

esse dixeris. Quamquam ego propemodum crediderim, Patrem optimum artem computandi non optime tenuisse. Hinc quod de alia eius animadversione, monstra numerorum obtrudente (ad Plin. XVIII. sect. 12. T. II. p. 107.), scribit EPHRAIMUS LESSINGIUS Vit. Soph. Opp. ed. CAR. LACHM. T. VI. p. 333. not. (1). „Wenn also in der Anmerkung des Harduin nicht alle Zahlen verdruckt sind, so muss er gar nicht nachgeschlagen, gar nicht gerechnet haben.“ paullulum immutandum fuerit. Sed hoc *ἐν ἀπορίῳ*. Redeo ad Plinium, quem aeram quae fertur Varroniaoam secutum esse ostendit LUD. IDELKRUS Enchirid. Vol. II. p. 167. Neque Virum Eruditissimum quae nos in Mausolo tenet difficultas effugit, siquidem Olymp. CVI. anno II anuum U. R. aut CCCXCIX. aut CCCC. applicandum fuisse scribit, prouti Plinius anni Olympici aut prius aut posterius semestre dicere voluerit. Atqui, si audis Diodorum lib. XVI. cap. 36, cuius testimonium ad *Ὀλ. Ρζ. Δ.* respexit SCALIGER, Mausolus Olymp. CVI. non secundo, sed quarto obiit anno. Quare sine ulla dubitatione Plinii l. l. sic corrige: „Ia obiit Olympiadis CVI. anno III. Urbis Romae anno CCCCII.“ Monstrat progressum corruptelae lectio cod. Harduin., quam supra attuli, Olymp. CVI. ann. II. U. R. CCCCIII, in qua manifestum est, numerum III, quod Plinius posuerit anni Olympici iudicium, ad numeros anni U. R. arrepsisse, numero autem II, qui ad CCCC. pertinebat, ad ann. Olymp. CVI. transisse. Annum Olymp. CVI. quartum pro secundo, invitis adeo codd. optimae notae Dufresniano l., item Regio II., Colbertino, Plinio restituendum esse vidit etiam IULIUS SILLIGIUS in Epist. ad C. A. BOETTIGERUM Analth. Tom. III. p. 286. Idem eiusdem Olympiadis annus reddi debet Plinio etiam cap. 5 lib. XXXVI, ubi codices partim C, partim Cl. offerunt. CLINTONUS FF. III. II. p. 286. 299. Kr. igitur quod servata vulgari scriptura Plinium confusi cum Hecatonao Mausoli accusat, iniuste facit. Manifesti autem erroris convincitur Suidas, qui s. v. *Θεοδόκτις* orationes funebres in Mausoli laudem, Arterioisiae hortatu, habitas esse affirmat Olymp. CIII. Sed rescribendum ibi *τῆς ρ' αὐτῆς 'Ολ.*, id quod ante me iam vidit CLINTONUS p. 143. ad a. a. Chr. 352. Circa hoc tempus Mausolum decessisse, etiam ex Demostheus orat. de Rhod. Libert. p. 191. Reisk., quam, auctore Dionysio Epist. ad Amm. I. 4. Vol. VI. p. 726. ed. REISK., sub Thessali praetura Ol. CVII, 2 peroravit (vid. CLINT. F. II. ad ann. a. Chr. 351. p. 133. et p. 360.), conficias. Cf. de Mausoli sepulcro Strabo lib. XIV. p. 656. Vol. V. p. 615. Tz.

- pag. 97. not. 717. Nausinicus Archon meioratur etiam in veteri quodam titulo, nuper reperto, ap. BOECKH. Oec. Civ. Athen. Addend. et Corrigend. p. XX, 1 = M. H. E. MEIER. Comment. Epigraph. Hal. 1852. p. 4. n. 1, 2.
- 97. not. 723, 4 lege *Parta* pro *Facta*.
- 98. not. 731. Vera huius Archontis scriptura occurrit etiam in titulo quodam nuper edito a MEIERO l. l. Praef. p. VII.
- 102. not. 761: Cf. not. 797 et PROLEG. p. LXIX.
- 105. not. 777, 9 lege *Curulis* pro *De curuli*. Add. PROLEG. pp. LXVI et LXXVI.
- ibid. not. 779: Vid. not. 797 coll. PROLEG. p. LXIX.
- 107. not. 797: Cf. eadem ibidem PROLEGOMENA.
- 109. not. 818: Cf. ibid. PROLEG.
- 111. not. 834, 8. Nunc ipsum video, BOECKHIUM suam de Dionysii textu supplendo sententiam retractare in nova editione Oecon. Civ. Att. Vol. I. p. 680 seq. not. 6.
- 112. not. 845, 2 lege *'Dionysii autem codd. mss. nunc' pro 'nunc Dionysii Codd. Mss.'*
- 122. not. 925: Cf. not. ad RECKENSUM n. 22.
- ibid. not. 931. Ctesicles Archon memoratur etiam in inscriptione quadam ap. MEIERUM l. l. p. 44. n. 44, 1.
- 124. not. 950, 3 lege *exhibet* pro *xhibet*.
- 128. not. 987, 7 dele *cf.*
- 128. not. 988, 19 scribe *οὗτος* pro *ουτος*.
- ibid. not. 990, 1 lege 48 pro 47.
- 129. not. 1001, 3 lege Ol. CXV, 3 pro Ol. CXV, 2.
- 130. not. 1010, 3 lege 37 pro 7.
- ibid. not. 1012, 2 lege 9 pro 5.
- ibid. not. 1013, 1 lege 77 pro 73.
- ibid. not. 1015. Hic Polemo laudatur etiam in veteri titulo ap. BOECKH. Oec. Civ. Athen. II. p. 334. N. XV, B. lin. 31.

- pag. 134. not. 1057. *Phereclis* Eponymi meminit etiam titulus quidam ap. MEIERUM Comment. Epigraph. p. 17. n. 2, 7.
- ibid. not. 1061. *Nicoctem* Archontem etiam in veteri quadam inscriptione recte sibi restituisse videtur MEIERUS l. l. p. 26. n. 12, 7.
- 135. not. 1072. Meminit *Niciae* Archontis vetus titulus ap. MEIERUM l. l. p. 26. n. 12, 1.
- 136. not. 1075, 20 lege *PKB* pro *PKΘ*.
- 137. not. 1079 adde de *Menandri* morte testimonium Chron. Pasch. p. 172B ad Olymp. CXX, 2: *Μένανδρος ὁ κωμικὸς τελευτᾷ*.
- ibid. not. 1082, 16 lege *posuerim* pro *persuerim*.
- 138. not. 1088. De duplici Olympionicae nomine cf. FROLEGG. p. LXVII seq.
- ibid. not. 1089. De *Suidae* loco cf. BERNHARD. Eratosth. p. VII.
- 139. not. 1094, 1 lege *Τῆν* pro *Σῆν*.
- ibid. not. 1103. Neglexi annotare lectionem, a Plutarcho Amat. cap. 9. §. 9 oblatam: *Βελεσιτίχη*. *Βελεσιτίχη* autem vel potius *Βιλισιτίχη* cum *Φιλισιτίχη* idem esse secundum Macedonum, *B* pro *Φ* utentium, consuetudinem ostendit BENTLEYUS Diss. Phalar. p. 56. Cf. *Βρύγες*, *Βιρενίχη*, *Βίλιππος*, *βαλακρός*. Vid. A. MATTHIAE Gramm. Gr. ed. III. Vol. I. §. 15. p. 83. De *ΝΙΕΒΥΗΗ* ibidem proposita emendatione cf. FROLEGG. p. LXI. not. 400.
- 140. not. 1104: Cf. nott. 1121 et 1127.
- 141. not. 1113, 2 lege 1103 pro 1109.
- 147. not. 1157: Cf. FR. KINDSCHERUS commentatio, cui inscriptum est: '*Die heracleischen Doppelsieger zu Olympia*', in IAHNII Ann. Philol. et Paedag. a. 1845. Suppl. IX, 3. p. 392 seq.
- 148. not. 1173, 2. lege DXLVII pro CXLVII.
- 149. not. 1178, 1 insere τοῦ inter *Ἀρίστιωνος* et *Χίου* secundum BERNHARD. Eratosth. p. VII.
- 155. not. 1218, 10 lege c. 135 pro p. 135.
- 162. not. 1280: Cf. KINDSCHERUS l. c. p. 393.
- 163. not. 1282 lege Ol. CLXXII, 3 pro CLXXII, 2.
- 164. not. 1293 Adde: Non discrepat Cicero in Catil. III, 4, 9, Capitolium XX annis ante coniurationem Catilinariam incensum asserens.
- 167. not. 1308 adde: Caeterum de Phlegontis loco cf. FROLEGG. p. LXVIII sq. et p. LXXXVIII.
- 170. not. 1325, 1 lege *pendet* pro *pendat*.
- 172. not. 1338, 14 lege *Kislev* pro *Kisler*.
- 173. not. 1340, 12 lege *Eucaerum* pro *Eucuerum*.
- ibid. not. ead., 57 lege *corruptus* pro *correptus*.
- 177, 6 in textu lege *ῥιτιθις* pro *ῥιτιθις*.
- ibid. not. 1353, 8 seq. lege *Tryphaena* pro *Tryhaena*.
- ibid. ead. not., 11 lege *vere* pro *verum*.
- 180, 3, 5 in textu lege *β. γ.* pro *γ. δ.*
- 183. not. 1400, 8 lege p. 240 pro p. 210.
- 184. not. 1404. De lano post bellum Actiacum clauso ab Imperatore Caesare Augusto, pace terrae marique parta, vid. etiam Livius I, 19, 3.
- ibid. not. 1405. De verborum τὰς σημαίας ὡς vitio vid. FROLEGG. p. XLII.
- ibid. pag. 1408, 4 lege *Tom.* pro *Tem.*
- 185. not. 1417, 15 lege *not.* 1425 pro *not.* 1424.
- 188. not. 1440, 5 lege 1607 pro 1512. De cognomine stadionicae cf. FROLEGG. p. LXXVIII.
- 191. not. 1464 in lemmate lege *τῆν* pro *την*.
- ibid. not. 1466 in lemmate lege *ὄρνιον* pro *ορνιον*.
- 192. not. 1468: De verbi παραβραβεῖν significatione vid. KINDSCHERUS l. c. p. 397 seqq.

- pag. ibid. not. 1470 in lemmate lege *Ἀντιόχῳ* pro *Ἀντιόχῳ*.
- ibid. not. 1473, 5 lege *alteram* pro *alterum*.
- 196. not. 1512 lege *Θράσυλλος* pro *Θρασύλλος*.
- 201, 8 in textu lege *ἔχων ἔψος* pro *ἔχων ψος*.
- 201. not. 1548, p. 203. not. 1565, p. 204. not. 1569, p. 206. not. 1587, p. 209. not. 1607, p. 211. not. 1618, p. 214. not. 1637, p. 216. not. 1648 et 1650 adde: 'cf. *ῥητορικῆς*. p. LXVII seq.'
- 203. not. 1567. Affuit ludis saecularibus a Domitiano editis Tacitus sacerdotio Quindecimvirali praeditus ac tum praetor, Ann. XI, 11.
- 207. not. 1593, 5 lege p. 523 a. ed. Venet. a. 1732 pro p. 429.
- 209. not. 1609, 4 lege *Ol. CCXXV*, $\frac{1}{2}$ pro *Ol. CCXXV*, $\frac{1}{2}$.
- ibid. not. 1611, 7 lege ψ pro φ .
- 211. not. 1617, 2 lege *cap. 5. p. 254 extr.* pro *cp. 6. p. 98*.
- 214. not. 1638: Cf. G. KATHOIKENUS in Encycl. Hal. III, 3. p. 324 seq.
- 216. not. 1647 adde 'et II. p. 183. init., ubi *veterem agri Casinatis Inscriptionem testem adducit horum ludorum*.'

INDICES.

[Simplex numerus significat Olympiadem, N notam Prolegomenis (P), n notam Recensui ascriptam.]

I. OLYMPIONICAE.

- Acanthus [15](#), [15](#), [1](#), n. [40](#).
 Acesilaus (Arcesilaus) [148](#), n. 1189.
 Achilles [220](#).
 Acochas (Anochus) [65](#), n. [234](#).
 Acritonymidas (Aristonymidas) [177](#), n. 1308.
 Acesilaus [165](#).
 Aeschines Eleus [5](#).
 Aeschines Milesius [199](#), P. LXVIII.
 Agatharchus [61](#).
 Agathopus [238](#), [239](#).
 Agemachus [147](#).
 Agemo [177](#).
 Agesidamus [74](#).
 Ageus [113](#), P. LXII.
 Agis [52](#).
 Agno [53](#).
 Aithales [236](#).
 Alcidas [134](#).
 Alcimus [159](#).
 Alexander [245](#).
 Amesias [80](#).
 Ammonius [131](#).
 Ammonius sive Epidauros [229](#), P. LXVII.
 Andreas [179](#).
 Androclus [3](#).
 Andromachus [180](#).
 Andromenes [119](#), P. LXVI.
 Androsthenes [90](#), [91](#), P. LXXXVII.
 Anochus [65](#).
 Anodocus (Diodorus) [160](#), P. LXII.
 Antenor [118](#), P. LXVIII.
 Anthestio [182](#).
 Anticles Atheniensis [110](#).
 Anticles Messeniensis [8](#).
 Anticrates [45](#).
 Antigonus [122](#), [123](#).
 Antinachus [2](#).
 Antipater [161](#).
 Anubi (Aumbio), qui et Phidus, [240](#), P. LXI. LXVII.
 Apellaeus [60](#).
 Apollonides [118](#), P. LXVI.
 Apollonius sive Heliodorus [218](#), P. LXVII.
 Apollonius Epidaurius [203](#).
 Apolophanes Cyparissensis [177](#).
 Apolophanes sive Patis [216](#), P. LXVII.
 Aptotus [177](#), P. LXVIII. seq. LXXXVIII.
 Arcesilaus Cyrenensis [148](#).
 Arcesilans Megalopolita [80](#).
 Archilochus [59](#).
 Aristander [153](#).
 Aristas Milesius [225](#).
 Aristas Stratonicensis [198](#).
 Aristodemus [98](#).
 Aristolochus Atheniensis [109](#).
 Aristolochus Eleus [177](#).
 Aristo [185](#), [187](#), P. LXI. LXXXIII.
 Aristonymidas (Acritonymidas) [177](#), n. 1308.
 Aristoxenus* [156](#), P. LXXXVIII.
 Arrhichio sive Arrhachio [54](#), [1](#), n. [184](#).
 Artemidorus Thyatirensis [193](#).
 Artemidorus Trallianus [212](#).
 Asandrastus (Thersias) [70](#), n. 258.
 Asclepiades [189](#).
 Asiaticus [197](#).
 Asopichus [76](#).
 Astylus sive Astyllus [73](#), [74](#), [75](#), P. LXIII. N. 410. LXXXII.
 Asychus [75](#), N. 410.
 Athenodorus [77](#), [208](#), [210](#).
 Atheradas [20](#).
 Atticus [232](#).
 Atyanas [177](#).
 Auphidius [190](#).
 M. Aurelius [240](#).
 Belistiche sive Bilistiche (Philistiche) [128](#), P. LXI.
 Boeotus [164](#).
 Calas [177](#).
 Callias* [74](#), [77](#), P. LXXXVII.
 Callicles [209](#).
 Callippus* [177](#), P. LXXXVIII.
 Callisthenes [26](#).
 Callistus [222](#).
 Caprus [142](#), P. LXII.
 Ceras [120](#).
 Charmis [28](#).
 Chionis [29](#), [30](#), [31](#), P. LXV.
 Chrysogonus [166](#), [167](#).
 Chrysomachus [46](#), P. LXI. LXIX.
 Cleomantis 111.
 Cleo [43](#).
 Cleondas sive Cleonidas [41](#), n. [129](#).
 Cleoptolemus [24](#).
 Cleosthenes [66](#).
 Cleostratus vel potius Clitostratus [147](#), P. LXI.
 Cleaxenus [135](#), P. LXVIII.
 Cletias sive Clitias [177](#), P. LXXXVIII.
 Clitomachus* [141](#), [142](#), P. LXXXVII.
 Clito [113](#).
 Comaeus [32](#).
 Coroeus [1](#).
 Cranaus [231](#).
 Crates Alexandrensis [142](#).
 Crates Eleus [96](#).
 Cratinus [32](#).
 Craxilas sive Crauxidas [33](#), P. XXXII. LXXIV.
 Criso [83](#), [84](#), [85](#).
 Crocinus [94](#), P. LXV.

Cylo 35.
 Cynas (Epinicius) 246. P. LXVII.
 Daicles 7. P. LXII.
 Daïppus* 27. P. LXXV.
 Damaretus sive Demaratus Heraeensis 65. n. 235.
 Damasias *Amphipolita* 115.
 Damasias *Cydoniata* 201.
 Damiscus* 103. P. LXXVII seq.
 Damo Delphis oriundus 162.
 Damo Thurius 101. 102.
 Dates sive Dandes 77. P. LXIII.
 Demaratus *Ephesius* 194. 195. n. 1418.
 Demaratus *Heraeensis* vid. *Damaretus*.
 Demetrius *Alexandrensis* 138.
 Demetrius *Chius* 233.
 Democritus 152.
 Demosthenes (Dinosthenes) 116. P. LXII.
 Demonstratus* 174. P. LXI.
 Desmo (*Dasmo*) 14. P. LXIII.
 Diagoras* 79. P. LXXV.
 Dico 99.
 Didymus 230.
 Dinosthenes 116. P. LXII.
 Diocles *Corinthius* 13.
 Diocles *Hypaepenus* 178.
 Diocles *Messenius* 7. P. LXII.
 Diodorus (*Anodocus*) 160. P. LXII.
 Diodotus 191.
 Diognetus 58.
 Dio 176.
 Dionysius* 262. P. LXXIII.
 Dionysius Samneus 226. 227. P. LXVII. N. 419.
 Dionysodorus (Dionysiodorus) 100. n. 707.
 Diophanes *Aeolensis* 192.
 Diophanes *Prusensis* 198.
 Dorieus 87. 88. 89.
 Dorotheus 141.
 Dotades 5.
 Dromeus* 75. P. LXXVII.
 Empedocles* 71. P. LXV. LXXVII.
 Epænetus 175.
 Epharmostus (73). 81. n. 291. P. LXIV.
 Epidaurus, qui et Ammonius, 229. P. LXVII.
 Epinicius, qui et Cynas, 246. P. LXVII.
 Epitelidas 50.
 Eratosthenes 51.
 Erato 135.
 Ergoteles 77.
 Eryxias 62. n. 220.
 Eubatus (Eubotas) 93. n. 596. P. LXI. LXIII.
 Eubotas 93. n. 596. P. LXI. LXIII. 104. P. LXXIV.
 Eubulidas 205.
 Eudaemo 237.
 Eudamus 172.
 Eupolemus sive Eupolis 96. P. LXVII.
 Euryalus (*Gryllus*) 112. n. 935.
 Eurybatus 18. P. XLIV.
 Eurybatus sive Sybariades 99. n. 695. P. LXIII. N. 408.
 Eurybus 27.
 Eurycles 47.
 Euryclidas 37.
 Eurylas sive Euryalus 112. n. 935.
 Eustolus 223.

Eutelidas 38.
 Euthymus 74. 76. 77. P. LXXIV. seq.
 Evagoras 93. n. 561. P. XLIV.
 Evander 64.
 Exaenetus 71. 91. 92.
 T. Flavius Metrobius* 217. P. LXXIV.
 Gaius 177.
 Gelo *Gelous* 73.
 Gelo *Laco* 44.
 Gilis (*Gygis*) 33. P. LXI.
 Glaucias sive Glyco 48. P. LXIII.
 Glaucus* 65 (?) P. LXXV.
 Gryllus (*Euryalus*) 112. n. 935.
 Gygis (*Gilis*) 33. P. LXI.
 Hecatomus 177.
 Heliodorus sive Apollonius 218. P. LXVII. N. 417.
 Heliodorus, qui et Trosidamas, 248. 249. P. LXVII.
 N. 417.
 Hellanicus Alcaeneti F. 89.
 Hellanicus Eleus 177. P. LXXVII.
 Heraclides *Alexandrensis* 218.
 Heraclides *Salaminius* 144.
 Heraclitus 143.
 Heras 234.
 Hermogenes *Pergamenus* 202.
 Hermogenes *Xanthius* 215. 217. P. LXIX.
 Hero 241.
 Hiero 73. 77. 78. P. LXXVI. seq.
 Hippocleas 72. 73.
 Hippocrates* 131. P. LXXVIII.
 Hipposthenes 37. 39—43. n. 119.
 Hippostratus *Crotoniata* 54. 55.
 Hippostratus *Seleucensis* 149.
 Hypenus (*Hypenius*) 14. P. LXII.
 Hyperbius 90.
 Hypsicles 177.
 Icarus 23.
 Idaeus sive Nicator 126. P. LXVIII.
 Iolaidas 139.
 Isario 224.
 Ischomachus 68. 69.
 Ischyus 66.
 Isidorus 177. P. LXVIII seq. 243. 244.
 Ladas 125.
 Ladromus 57.
 Lamachus 181.
 Lampis (*Lampias*) 18. P. LXII.
 Lasthenes 94. P. LXV. seq.
 Leochares II.
 Leonidas 154. 155. 156. 157.
 Lichas* 90. P. LXXVI.
 Lucas 228.
 Lycinus 49.
 Lycotas 42.
 Lycus 82.
 Lygdamis 33. P. XXXII. seq. LXIX.
 Magnus (*Magnes*) 242. P. LXI.
 Mario 182.
 Megacles* 57. P. LXXVI.
 Menestheus 137.
 Menus (*Meno*) 19. n. 58.
 Micinnas sive Micinas 114.
 Micio 146.

- Micrinas sive Smicrinas [107](#).
 Milo [62](#).
 Minos (*Menus*, *Meno*) [95](#). P. LXII.
 Mnasilulus [235](#).
 Moschus (*Torgus*?) [145](#). n. 1172.
 Myro [33](#). P. LXXVI.
 Nicaestas (*Nicias*) [70](#). P. LXII.
 Nicator sive Idaeus [126](#). P. LXVIII.
 Nicias (*Nicaestas*) [70](#). P. LXII.
 Nicodemus [169](#).
 Nicomachus [168](#).
 Nicostratus [204](#). P. LXI. N. 404.
 Oebotas (*Oebolas*) [6](#). P. LXII.
 Olyntheus [38](#). [40](#).
 Onesicritus sive Onesicratus [150](#). n. 1196.
 Onomastus [23](#).
 Orsippus [15](#).
 Ortho [158](#).
 Oxythemis [12](#).
 Paeanius * [141](#). P. LXXIV.
 Pagondas (*Pato*) [25](#). n. [71](#).
 Pammenes [196](#).
 Pantacles [21](#). [22](#).
 Parmenio sive Parmenides *Mytilenaeus* [117](#).
 Parmenides *Posidoniata* [78](#).
 Parmeniscus [171](#). [173](#).
 Pataecus [70](#).
 Patis (*Pappes*) sive Apollophaues [216](#). P. LXVII. seq.
 Pato (*Pagondas*) [25](#). n. [71](#).
 Paurus (*Porus*) [105](#). P. LXII.
 Perigenes [127](#).
 Phaedimus [145](#).
 Phaedrus [56](#).
 Phanas [67](#). P. XLII.
 Pherias [79](#).
 Plidus sive Ambio [240](#). P. LXI. LXVII.
 Philinus [129](#). [130](#).
 Philippus rex * [106](#). P. LXXVII.
 Philistichē (*Bilistichē*) [128](#). P. LXI.
 Philombrotus [26](#). [27](#). [28](#).
 Philomelus [124](#).
 Philetas sive Philotas [41](#). Vid. Addend. ad p. [24](#).
 Phocides [104](#). P. LXII.
 Phormio [97](#). P. LXVI. LXXIV. seq.
 Phryno [36](#).
 Polemo [200](#).
 Polites [212](#).
 Polus [17](#).
 Polychares [4](#).
 Polycles [108](#).
 Polydamas [93](#).
 Polymestor (*Polymnestor*) [46](#). P. LXII. N. 406.
 Polymnastus [81](#).
 Polynices [37](#).
 Porus (*Paurus*) *Cyrenensis* [105](#). P. LXII.
 Porus *Maliensis* [106](#). P. LXII.
 Praxidamas [59](#).
 Protophanes [172](#).
 Psaunis [82](#).
 Pyrrhias [145](#).
 Pythagoras *Laco* [16](#).
 Pythagoras *Magnes* [120](#). [121](#).
 Pythagoras *Samius* [48](#).
 Pythocles [136](#).
 Pythostratus [103](#).
 Rhexibius [61](#).
 Rhipsolaus (*Rhipsolcus*) [39](#). P. LXI.
 Rhodo sive Theodotus [213](#). P. LXVII. seq.
 Sarapio [204](#).
 Saturnilus (*Satorninus*) [247](#).
 Scamandrius sive Scamander *Mytilenaeus* [76](#).
 Scamander *Alexandrensis* [186](#).
 Seleucus [128](#).
 Simmias [170](#).
 Simylus [133](#).
 Smaragdus sive Theonas [221](#). P. LXVII.
 Smicrinas sive Micrinas [107](#).
 Socrates [232](#).
 Sopater [188](#). P. LXI. LXXIII.
 Sophro [87](#).
 Sosigenes [177](#).
 Sosippus [98](#).
 Sostratus * [80](#). P. LXXVII.
 Sotades [99](#).
 Soterichus [177](#).
 Sphaerus (*Sphaero*) [35](#). n. [113](#).
 Sphodrias [177](#).
 Stephanus [219](#).
 Stomas [34](#). n. [111](#).
 Stratonicus sive Strato [178](#).
 Stratus sive Stratis (*Nicostratus*) [204](#). P. LXI. N. 404.
 Sybriades (an *Eurybatus*?) [99](#). n. 695. P. LXIII. N. 408.
 Symmachus [88](#). [89](#).
 Tellis [18](#).
 Terinaeus [97](#). P. LXVI.
 Thalpis (*Thalpius*) [25](#). P. LXI.
 Theagenes * [75](#). [76](#). P. LXXV. LXXVII.
 Theantus [90](#).
 Theodorus [183](#). [184](#).
 Theodotus sive Rhodo [213](#). P. LXVII. seq.
 Theonas sive Smaragdus [221](#). P. LXVII.
 Theopompus [86](#).
 Thero [76](#). n. 347. P. LXIV.
 Thersias (*Asandratu*) [70](#). n. 258.
 Thessalus sive Thettalus [69](#).
 Thymelus [151](#).
 Timaeus [96](#).
 Timotheus [163](#).
 Tisicrates [71](#). [72](#).
 Tlepolemus [131](#). P. LXXVIII.
 Troilus * [102](#). P. LXXVII.
 Trosidamas sive Heliodorus [248](#). [249](#). P. LXVII. N. 417.
 Trypho [211](#). [3](#). n. 1529.
 Tyrimnas (*Torymmas*, *Toryllas*, *Torymbas*) [80](#). P. LXI. LXIV. LXXII.
 Valerius [206](#).
 Xenocles sive Xenodocus [9](#). P. LXIII.
 Xenodamus [211](#).
 Xenophanes [132](#).
 Xenophon [79](#). n. 379.
 Zopyrus [140](#).

II. ARCHONTES ATTICI EPONYMI.

- Acestorides 69, 1, 76, 3.
 Adinantus 75, 4.
 Agathocles 105, 4, 163, 3 (Ioseph. Antiqq. Iud. XIV, 8, 5. Scalig. De Emend. Tempp. 1, p. 47 C. Can. Isag. III, p. 242. Corsin. FF. AA. ad Olymp. 163).
 Alcaeus 89, 3.
 Alcisthenes 102, 1.
 Alexias 93, 4.
 Amynias 89, 2.
 Anaxicrates 118, 2 (Ἰερὺς τῶν Σωτήρων). 125, 2.
 Anchises 73, 1.
 Anicetus (Nicetes) 112, 1.
 Anticles 113, 4.
 Antidotus 82, 2.
 Antigeneis 93, 2.
 Antiochides (Antiloehides) 86, 2.
 Antipater 97, 4, 206, 1.
 Antiplates (Ἰερὺς τῶν Σωτήρων) 120, 4.
 Antiphon 90, 3.
 Antitheus 160, 1.
 Apollodorus 87, 3, 107, 3, (114, 4), 115, 2.
 Apsephio (Aphepsio) (74, 4), 77, 4.
 Apseudes 86, 4.
 Apyrgio (Pyrrhio) 98, 1.
 Archestratides 50, 4.
 Archias 90, 2, 108, 3.
 Archippus 114, 4, 115, 3.
 Archidemides (Archimedes) (29, 1) 79, 1.
 Arimnestus sive Aristomnestus 91, 1.
 Aristides 72, 4 (P. XIV).
 Aristio 89, 4.
 Aristodemus 107, 1.
 Aristocles 43, 4 (Marin. Par. ep. 35).
 Aristocrates 95, 2.
 Aristomenes 52, 3.
 Aristo 81, 3.
 Aristophanes 112, 2.
 Aristophon 112, 3.
 Arrhenides 130, 1 (Cors. FF. AA. IV. p. 91) vel 131, 1 (Nieb. Script. min. 1, p. 459, not.): Dio-
 geu. VII, 10. Cf. SCALIG. Can. Isag. III, 241.
 Astens sive Astius 101, 4.
 Astyphilus 90, 1.
 Autosthenes 28, 1.
 Bio 80, 3.
 Calles (Callias) 100, 4.
 Callias (75, 1) 81, 1, 92, 1, 93, 3 (100, 4).
 Calliades (Callias) 75, 1.
 Calliarchus (Ἰερὺς τῶν Σωτήρων) 119, 4.
 Callimachus 83, 3, 107, 4.
 Callimedes (Callidemides) 105, 1.
 Callistratus 106, 2.
 Cebis 74, 4 (γ n. 284).
 Cephisodorus 103, 3, 105, 3 (Cephisodotus), 114, 2.
 Cephisophon (Cephisophon) 112, 4.
 Chabrias 91, 2.
 Chaerephanes 82, 1.
 Chaerondas (Chaeronidas) 110, 3.
 Chares 77, 1 (86, 3).
 Chariclides 104, 2.
 Charinus 118, 1.
 Charisander (Chariander) 101, 1.
 Chio 103, 4.
 Chremes 113, 3.
 Cleocritus (Clearchus) 91, 4.
 Clisthenes 67, 3 (Boeckh. ad C. II. p. 318).
 Comias 54, 4, 55, 1 (Plut. Sol. 32. Marm. Par. ep. 40).
 Cono 79, 3, 208, 4.
 Coroebus (Ἰερὺς τῶν Σωτήρων) 118, 3.
 Crates (Chares) 86, 3.
 Creon 24, 3.
 Critias 44, 1—46, 1 vel 47, 2 (Marm. Par. ep. 36).
 Ctesicles 111, 3.
 Damasias 35, 1, 49, 3 (n. 114).
 Demetrius 117, 4.
 Democles 125, 3.
 Democles 116, 1.
 Demogenes 115, 4.
 Demophilus 99, 4.
 Demostratus 96, 4, 97, 3, 211, 1.
 Demotio 77, 3.
 Dexitheus 98, 4.
 Dinophilus 207, 1.
 Diocles 92, 4 (114, 3) 123, 2 (? Clint. FF. III. Proem. p. XIII. not. i).
 Diognetus 72, 1, 129, 1 P. XIV.
 Dionysodorus 208, 1.
 Diophantus 96, 2.
 Diotimus 88, 1, 106, 3.
 Diotrephes 99, 1.
 Diphilus 84, 3, 123, 1 (I. r. Σ. Clint. II. Pr. p. XIII).
 Donitianus 218, 1 (N. 349).
 Draco 39, 1.
 Dromocles 76, 2.
 Dropides 34, 1, 46, 4 (Dropilus P. XIV).
 Dysnicetus (Dyscinctus) 102, 3.
 Elpines 106, 1.
 Epaeetus (Xenaenetus) 94, 4.
 Epamino 87, 4.
 Erxicles 58, 1.
 Euaenetus 111, 2.
 Euander (Menander) 99, 3.
 Eubulides 96, 3.
 Euhulus 108, 4.
 Eucharistus 105, 2.
 Eudemus (Theodemus) 106, 4.
 Eucles (Euclides) 88, 2.
 Euclides (88, 2), 94, 2.
 Eucrates 47, 1.
 Euctemon 93, 1, 120, 2 (Ἰερὺς τῶν Σωτήρων).
 Eudemus (Thudemus) 106, 4.
 Euphemus 90, 4.
 Euthippus sive Euippus 79, 4.
 Euthycritus (Euthycrates P. XLII) 113, 1.
 Euthydemus 56, 1, 82, 3, 87, 2, (88, 3) (106, 4).
 Euthymenes 85, 4.
 Euthyus 88, 3.
 Euxenippus (Xenippus) Ἰερὺς τῶν Σωτήρων 118, 4.
 Exaenetus 94, 4.

- Glaucides 85, 3.
 Glaucippus 92, 3.
 Gorgias 125, 1.
 Hadrianus 222, 4 227, 1 (P. L. N. 349).
 Hegemachus (*Ἡγεμῆς τῶν Σωτήρων*) 120, 1.
 Hegemo 113, 2.
 Hegesias 114, 1.
 Hegestratus 55, 1 (Plut. Solon. 32, Marm. Par. ep. 40).
 Heniochides 41, 2.
 Heraclides (Thericles) 61, 4.
 Herodes 180, 1.
 Hieromnemo 117, 3.
 Hipparchus 71, 1.
 Hippoclidēs 53, 3 (54, 3).
 Hippodamas (*Hippodamus*) 101, 2.
 Hybrilides 72, 2.
 Iaso 163, 4.
 Isagoras (*Lysagoras*) 68, 1.
 Isarchus 89, 1.
 Ithycles 95, 3.
 Laches 95, 1.
 Lacratides 73, 2. (Schol. Arist. Acharn. v. 219, quem compilavit Suidas s. v. *Λακρατίδης*. Cf. Cors. FF. AA. III. 154).
 Leostratus (26, 2) 27, 2 74, 1 119, 2 (*I. τ. Σ.*).
 Lyciscus 109, 1.
 Lysagoras (Isagoras) 68, 1 (Boeckh. ad C. I. II. p. 318).
 Lysanias 78, 3 84, 2.
 Lysiaides (Suniades) 95, 4.
 Lysias 24, 4 (Clint. FF. III. 1 p. 184. Sed cf. Add. nostr. ad p. 12. not. 66).
 Lysicrates 81, 4.
 Lysimachides 83, 4 110, 2.
 Lysimachus (*Nausimachus*) 86, 1.
 Lysistratus 78, 2 102, 4.
 Lysitheus 78, 4.
 Macrinus 223, 4.
 Megacles 42, 1 (Herod. V. 21. Thuc. 1, 126. Plut. Sol. 12. Cors. FF. AA. III. p. 63 seq.).
 Menander (Euander) 99, 3.
 Meno 76, 4.
 Mico (*Micio*) 94, 3.
 Miltiades 29, 1 30, 2 64, 1.
 Mnesidemus (*Ἡμενίδης τῶν Σωτήρων*) 120, 3.
 Mnesithides 80, 4.
 Molo 104, 3.
 Morychides (*Myrichides*) 85, 1.
 Myrus 70, 1.
 Mystichides 98, 3.
 Nausigenes 103, 1.
 Nausimachus (*Lysimachus*) 86, 1.
 Nausinicus 100, 3.
 Neaeclunus 115, 1.
 Nicetes (*Niceratus, Anicetus*) 112, 1.
 Nicias (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 121, 1.
 Nicodemus 74, 2.
 Nicodorus 116, 3.
 Nicocles (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 119, 3.
 Nicocrates 111, 4.
 Nicomachus 109, 4.
 Nico 100, 2.
 Nicophemus 104, 4.
 Nicostratus (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 121, 2.
 Nicoteles 97, 2.
 Olympiodorus (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 121, 3.
 Pedicus 82, 4.
 Phaedo 76, 1 (77, 4).
 Phaenippus (48, 1 n. 157) 72, 3 n. 283.
 Phanostratus 99, 2.
 Pherecles (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 119, 1.
 Philippus 48, 1 (n. 157) 71, 2.
 Philippus (*Ἡπεινός τῶν Σωτήρων*) 121, 4 (? n. 1075).
 122, 1.
 Philiscus 83, 1.
 Philocles 80, 2 97, 1 114, 3 (*Diocles*).
 Philocrates 73, 4. P. XIV.
 Philombrutus 46, 2.
 Phormio 96, 1.
 Phrasiclides 80, 1 102, 2.
 Phrynichus 110, 4.
 Pisander 91, 3.
 Pisistratus 27, 4.
 Polemo 117, 1.
 Polyzelus 103, 2.
 Praxibulus 116, 2.
 Praxiergus 77, 2.
 Praxiteles 84, 1.
 Pyrrhio (*Apyrgio*) 98, 1.
 Pytharatus 127, 2.
 Pytheas 100, 1.
 Pythocritus 71, 3 (P. XIV).
 Pythodelus (*Pythodemos, Pythodorus*) 111, 1.
 Pythodorus 87, 1 (94, 1 *Ἀραρχία*).
 Pythodotus 109, 2.
 Simo (*Simonides*) 47, 2 (n. 114).
 Simonides 117, 2.
 Socratides 101, 3.
 Solo 46, 3.
 Sosigenes 109, 3.
 Sosistratus 81, 2.
 Stratocles 88, 4.
 Suniades 95, 4.
 Theagenides 78, 1.
 Themistocles 71, 4 74, 3 (? n. 277). 108, 2.
 Theodorus 85, 3.
 Thudemus (*Theodemos, Eudemos*) 106, 4 n. 832.
 Theodotus 98, 2.
 Theophemus (non *Theophilus*) 179, 4 (Castor ap. Euseb. Arnen. lib. 1 p. 217 coll. p. 134 ed. Me-dioli. et Nieb. Script. min. 1 p. 249).
 Theophilus 108, 1.
 Theophrastus 110, 1 116, 4.
 Theopompus 92, 2.
 Thericles (*Heraclides*) 61, 4.
 Thessalus (*Theellus*) 107, 2.
 Thrasyllus 210, 1.
 Timarchides 83, 2.
 Timacles 84, 4.
 Timocrates 104, 1.
 Timosthenes 75, 3.
 Tlepolemus 79, 2.
 Tlesias 23, 4 (24, 4).
 Xanthippus 75, 2.
 Xenaenetus (*Xynaenetus, Epaeenetus*) 94, 4.
 Xenippus (*Euxenippus, Xenias*), *Ἡπεινός τῶν Σωτήρων* 118, 4.

III. POETAE. HISTORICI. ORATORES. PHILOSOPHI.

- Abaris Scythia 3, 1.
 Acusilaus logogr. P. XLVII.
 Aelianus P. LVI.
 Aeschines orat. inclaruit 103, 3.
 Aeschylus trag. nat. 60, 2 (deb. 63, 4 n. 214). certavit 70, 1 vicit 80, 2.
 Aesopus, fabularum inventor, floruit 40, 3, interiit 54, 1.
 Africanus P. LII. N. 355.
 Agatho trag. 90, 4.
 Alcman lyr. 27, 1.
 Amipsias com. 89, 1.
 Anacharsis Scythia 47, 1.
 Anacreon lyr. 25, 1 (?) 52, 1.
 Anaxagoras phil. nat. 70, 1 not. 263. mort. 88, 1 n. 185.
 Anaxandrides com. flor. 101, 1.
 Anaxarchus phil. flor. 110, 1.
 Anaximander phil. nat. 42, 3, flor. 58, 2, not. 136, et 185.
 Anaximenes phil. Milesius 54, 1 (vol. 55, 1). flor. 63, 1 not. 185.
 Anaximenes script. hist. Lampsacenus flor. 103, 3, 104, 2.
 Anaxis hist. desinit 104, 4.
 Androtio P. XXXVII. N. 282. XL. n. 296.
 Antiloehus hist. not. 164.
 Antimachus epic. 93, 4.
 Antiphanes com. nat. (non flor.) 93, 1.
 Antisthenes phil. flor. 103, 3.
 Apollodorus hist. P. XXXVII. seq. N. 285. XL. N. 302. XLVIII. LV.
 Apollonius Molo 175, 3.
 Appianus hist. P. LV.
 Arcesilaus phil. 120, 1.
 Archemachus hist. P. LIII. N. 362.
 Archilochus Parus flor. 15, 1, 18, 1, 19, 3.
 Archimedes math. 142, 1.
 Archippus com. vic. 91, 1.
 Arctinus poet. flor. 9, 1.
 Ario dithyr. 29, 1.
 Aristarchus gramm. flor. 156, 1.
 Aristaeas epic. flor. 50, 1.
 Aristippus phil. flor. 103, 3.
 Aristomenes com. flor. 87, 1.
 Aristophanes com. doc. *Acharnenses* 85, 4 coll. 88, 1.
Equites 88, 4. *Nubes* I. 89, 1. *Nubes* II. 89, 2.
Vespas 89, 2. *Aves* 91, 2. *Ranas* 93, 3. *Plutum* 97, 4.
 Aristophanes Byzantinus flor. 145, 1.
 Aristoteles nat. 99, 1 venit Athenas 103, 1, flor. 103, 3.
 ad Hermiam abiit 108, 1. Mytilenem 108, 4. ad Philip-
 pum regem 109, 2. redit Athenas 111, 2. mort. 114, 3.
 Cf. P. LI.
 Arrianus hist. P. LVI.
 Astydamas trag. doc. 95, 2.
 Athenaeus Naucratis P. LV.
 Bio phil. mort. 134, 4.
 Caesar nat. 170, 1.
 Calanus Indus se ipse crem. 113, 3.
 Callimachus flor. 127, 2.
 Callisthenes incipit historias contexere 98, 2 explic-
 cit 105, 4.
 Carcinus trag. flor. 100, 1.
 Carneades phil. mort. 162, 4.
 Castor chronogr. P. LV.
 Charo Lampsacenus hist. flor. 75, 1. P. XLVII. seq.
 Chionides com. flor. 73, 1 n. 293.
 Choerilus trag. cert. 70, 1.
 Chrysippus phil. nat. 125, 1.
 Cicero nat. 168, 2. fugit 180, 3. Romam redit 180, 4.
 interficitur 184, 3.
 Clemens Alexandrinus P. LVI.
 Crates phil. flor. 113, 1.
 Cratinus com. vic. 89, 1.
 Ctesias historiarum finem facit 95, 3.
 Cynaethus rhaps. flor. 69, 1.
 Cyrillus Alexandrinus P. LVI.
 Demades orat. interficitur 104, 4.
 Demetrius Phalereus P. LII.
 Democritus Abderita nat. 77, 1 aut 80, 1 n. 353.
 Demophilus hist. incipit 105, 4.
 Demosthenes orat. nat. 99, 4 n. 706. de rebus pu-
 blicis perorare instituit 104, 1. eius orationes 106, 2, 3, 4, 107, 1, 2, 4, 108, 2, 3, 109, 1, 2, 3, 4,
110, 1, 112, 3. mort. 114, 4 (deb. 114, 3) n. 989.
 Dexippus hist. P. LVI.
 Diagoras ὁ ἄθροος 91, 2.
 Dinarchus orat. Athenas venit 114, 4.
 Dinolochus com. flor. 73, 1.
 Diocles Syracusanorum legumlator 92, 1.
 Diodorus hist. desinit 183 3. Cf. P. LV.
 Diogenes Laertius P. LV.
 Diogenes phil. cyn. mort. 114, 1.
 Dionysius Chalcidensis P. XXXVII. XXXIX. N. 295. LV.
 Dionysius Halicarnassensis in Italiam venit 187, 2.
 scribere coepit 192, 4. Cf. P. LV.
 Dionysius Milesius 65, 1.
 Dionysius Scytobrachio P. XXXIX. N. 293.
 Dionysodorus hist. 104, 4.
 Diyllus hist. 105, 4, 109, 4.
 Draco Atheniensium legumlator 39, 1.
 Duris hist. incipit 102, 3.
 Empedocles phil. flor. 84, 1 n. 446.
 Ephorus hist. desinit 109, 4.
 Epicharmus com. flor. 73, 3.
 Epicurus nat. 109, 3. Scholam condit 117, 1 ad
 Polyaenum scribit 118, 1. mort. 127, 2.
 Eratosthenes nat. 126, 1. mort. 146, 1. Cf. P. XLVIII.
 LI. seq.
 Erianna flor. 42, 1.
 Eubulus com. flor. 101, 1.
 Endoxus math. flor. 103, 1.
 Enetes com. flor. 73, 3.
 Euphorio Aeschylus trag. primas tulit 87, 1.
 Euphorio Chalcidensis nat. 126, 1. P. XXXVIII.
 N. 284. XXXIX. N. 294. LV.
 Euphrates phil. mort. 225, 1.
 Eupolis com. doc. 87, 3, 89, 3, 4.
 Euripides trag. nat. 75, 1 doc. 87, 1, 91, 1, 92, 4.
 mort. 93, 3.
 Eusebius Pamphili P. I. LVI.
 Euthymenes hist. P. LIII. N. 362.
 Euxenides com. flor. 73, 3.

- Glyco vid. Lyco.
 Hecataeus logogr. flor. 65, 1. P. XLVII.
 Heliodorus periegeta P. XL. N. 298. LV.
 Hellanicus logogr. nat. 71, 1.
 Heraclitus ὁ ὁμοτιμὸς flor. 69, 1.
 Hermias historiis Siculis finem imponit 101, 1.
 Heronippus Smyrnaeus P. LV.
 Herodotus P. XLIX.
 Hipparchia mulier phil. flor. 111, 1.
 Hippias Sophista P. LI.
 Hippo Rheginus P. LV.
 Hippocratus, genealogiarum Sicularum auctor, P. XL.
 N. 306. LV.
 Q. Horatius Flaccus nat. 178, 4.
 Ibycus lyr. flor. 54, 1. n. 182.
 Io trag. docere coepit 82, 1.
 Iosephus (Flav.) P. LV.
 Isocrates grat. nat. 86, 1. perorat 103, 1 et 108, 2.
 mort. 110, 3.
 Iustus Tiberiensis desinit 219, 4.
 Lasus dithyr. flor. 58, 1.
 Lyco phil. (Glyco) Stratonem excipit 127, 1. mort.
 137, 1.
 Lysias orat. nat. 80, 3 vel 4. Sybarim proficiscitur
 84, 1. Athenas redit 92, 1.
 Melanippides dithyr. flor. 65, 1.
 Melissus phil. flor. 84, 1. n. 446.
 Menno hist. P. XXXVIII. N. 289. XL. N. 305. LV.
 Menander, com. nat. 109, 3. doc. 114, 3. mort.
 123, 2 coll. n. 1079.
 Minnaermus lyr. flor. 37, 1.
 Mnesius phil. fugit 211, 2.
 Naucrates Erythraeus flor. 103, 1.
 Onomacritus Orph. flor. 50, 1.
 Panyasis epic. flor. 78, 1.
 Parmenides phil. flor. 79, 1 n. 382.
 Patro Epicureus flor. 177, 3.
 Pausanias periegeta P. LV.
 Persaens phil. flor. 130, 1.
 Phaedrus Epicureus 177, 3.
 Phanius Eresius phil. flor. 111, 1. Cf. n. 22.
 Pherecydes Leriensis flor. (imo nat.) 74, 4.
 Pherecydes Syrius nat. 45, 1. flor. 59, 1. P. XLVII.
 Philistus hist. desinit 104, 2.
 Philo gramm. flor. 229, 1. n. 1619.
 Philochorus Atheniensis 101, 3. P. XXXVII. N. 283.
 XI. N. 299, 300, 301. LI. LII. LV.
 Philoxenus dithyr. flor. 95, 3.
 Phlego Trallianus desinit 229, 4. Cf. P. IV. XXXIX.
 N. 290. XL. N. 304. XLVII. N. 330. LV.
 Phocylides poeta flor. 59, 1.
 Phrynichus trag. vic. 67, 1. 75, 3 (4).
 Phrynichus com. primum docuit 86, 1 (87, 1) n. 243.
 Phrynis cithar. vic. 75, 1.
 Pindarus Thebanus nat. 65, 1 n. 236. mort. 79, 3.
 n. 390.
 Pisander Camirensis flor. 33, 1.
 Pisander e Laranda oriundus n. 110.
 Plato phil. nat. 87, 4 aut 88, 1. n. 498. XIV aeta-
 tis annum agit 90, 4. flor. 103, 3.
 Plutarchus Chaeronensis P. LV.
 Polemo Xenocratem excipit 115, 3. (potius 116, 3.
 n. 1000).
 Polybius P. LIV. seq.
 Polyidus dithyr. flor. 95, 3.
 Porphyrius P. LVI.
 Posidippus com. doc. 123, 2.
 Pratinas Phliasius certavit 70, 1.
 Protagoras phil. flor. 84, 1. n. 446.
 Pythagoras phil. flor. 60, 1. 62, 1. cf. n. 211.
 C. Sallustius Crispus nat. 173, 3.
 Sappho Lesbica flor. 42, 1.
 Seneca phil. Neronis magister 207, 1. mori coactus 211, 1.
 Septem Sapientes floruerunt 50, n. 114.
 Sextus Empiricus P. LV.
 Simonides Amorginus n. 193.
 Simonides Ceus nat. 56, 1. flor. 62, 1. cf. n. 193.
 Socrates phil. nat. 74, 4. vel potius 77, 4. n. 305.
 cicutam bibit 95, 1.
 Socrates Scholasticus P. LVI.
 Solo Atheniensium legumlator 46, 3.
 Sophocles nat. 71, 2 vel 73, 3. docet fabulas 87, 1.
 92, 3. mort. 93, 3.
 Sophocles iunior docere coepit fabulas 95, 4.
 Soranus morte multatus 211, 2.
 Sosibius Laco P. LV.
 Sosicles (potius Sosiphanes) trag. nott. 923. 970.
 Sosicrates Rhodius P. LV.
 Sosiphanes trag. cf. Sosicles.
 Sositheus trag. 164, 1.
 Spensippus Platonem excipit 108, 1.
 Stephanus Byzantinus P. LVI.
 Stesichorus lyr. nat. 37, 1. mort. 56, 1. n. 120.
 Stesichides Atheniensis P. LIII seq.
 Strato Theophrasti successor 123, 1.
 Tatianus P. LVI.
 Telestes dithyr. flor. 95, 3.
 Thales phil. nat. 35, 1. mort. 58, 1. n. 115. 185.
 Thallus hist. P. LV.
 Theagenes Rheginus chronogr. 63, 1.
 Theodectes orat. id. trag. flor. 103, 1.
 Theophrastus Aristotelem excipit 114, 3. De La-
 pidibus commentatur 116, 2. mort. 123, 1.
 Theopompus Thucydidis historias continuat 92, 2.
 floruit 93, 1. desinit 96, 2. de Mausoli laudibus
 perorat 103, 1. eius Philippicae historiae 105, 1.
 Siculae 109, 2.
 Théspis primum fabulam docuit 61, 1. n. 217.
 P. Thraseas morte multatus 211, 2.
 Thrasyllus P. XXXVIII. N. 287. XI. N. 303. LV.
 Thucydides Peloponnesiacorum scriptor 87, 2. 92, 2.
 Timaeus Tarentinensis P. LIV.
 Timotheus dithyr. flor. 95, 3.
 Tyrtaeus eleg. 35, 1. n. 117.
 Tzetzes P. LVI.
 L. Valerius poeta ludis Capitolinis vicit 221, 2.
 P. Virgilius nat. 177, 3. mort. 190, 2.
 Xanthus personatus, Lydiacorum scriptor, P. XXXVII.
 N. 281. XXXIX. N. 293. LV.
 Xenocles trag. vicit 91, 1 (potius 2) n. 565.
 Xenocrates phil. nat. 91, 1. (? n. 563). Speusippum
 excipit 110, 2. mort. 115, 3. aut 116, 1 (?) Cf.
 nott. 1000. 1009.
 Xenophanes phil. nat. 40, 1. in Graeciam venit 46, 1.
 flor. 60, 1. 63, 2. n. 227.
 Xenophon Thucydidis historias continuat 92, 2. flor. 94, 4.
 98, 1. 103, 3. Hellenica terminat 104, 2. mort. 105, 1.
 Zeno Eleata flor. 70, 1.

